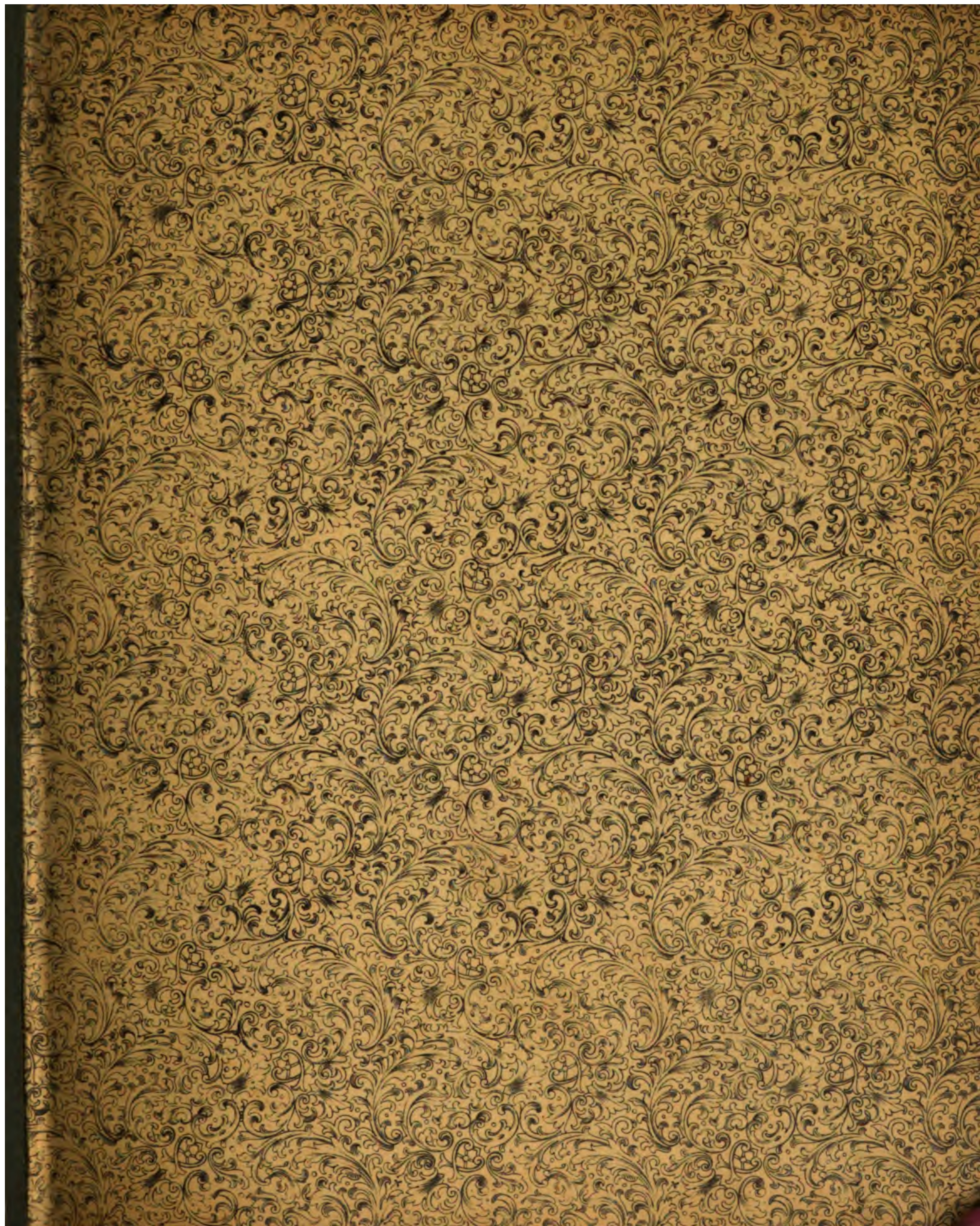

VE
RI
TAS



ARCHIV ČESKÝ

ČILI

STARÉ PÍSEMNÉ PAMÁTKY

ČESKÉ I MORAVSKÉ,

SEBRANÉ Z ARCHIVŮ DOMÁCÍCH I CIZÍCH.

NÁKLADEM DOMESTIKÁLNÍHO FONDU KRÁLOVSTVÍ ČESKÉHO

VYDÁVÁ

KOMMISSE K TOMU ZŘÍZENÁ PŘI KRÁLOVSKÉ ČESKÉ SPOLEČNOSTI NÁUK.

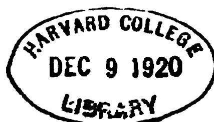
REDAKTOR: **JOSEF KALOUSEK.**

DÍL XIV.

Dodavek ke sbírce dopisů rodu Rosenberského 1411—1526.
Dopisy o rozdílích ve víře 1528—1529.
Popis odcizených statků duchovenských 1454.
Listiny klášterů Sedleckého a Skalického 1357—1541.
Artikule cechů Pražských 1425—1493.
Listiny archivu někdy Olešnického 1348—1414.

V PRAZE 1895.

Tiskem dra Ed. Grégra. — V kommissi knihkupectví: Bursík & Kohout.


HARVARD COLLEGE
DEC 9 1920
LIBRARY

A. XXVIII.

Dodavek ke sbírce

DOPISŮV RODU ROSENBERSKÉHO

do roku 1526.

Pan professor Antonín *Rezek* uveřejnil v Archivě Českém velikou sbírku dopisův rodů Hradeckého a Rosenberského od roku 1450 až do roku 1526; obsahuje 1473 čísel, a vytištěna byla po částkách v šesti dílech (VII.—XII.) Archivu Českého. Jakož pan Rezek v doslovu v Archivě Českém XII. 111 oznámil, opatřil si on během své práce v archivě Třeboňském některý počet opisů, kterých do sbírky své podle let již vřaditi nemohl, o jiných pak takových kusích dověděl se rovněž pozdě, že jsou na snadě a kde; řečený vydavatel vzdal se však úmyslu svého, aby sám nalezené dodavky doplnil a vydal, a chvátaje za jinými prácemi svými, odevzdal vše, co k tomu byl sebral, redakci Archivu Českého k tomu cíli, aby jinak bylo postaráno o dokonání této sbírky.

Podepsaný redaktor opatřil si k tomu konci především listy, které chovají se v knížecím Schwarzenberském archivě na Vorlíce; při tom užil vzácné ochoty tamějšího knížecího archiváře, důstojného pana P. Františka Tyla, a opisováním byl mu nápomocen pan Jan Novák, stud. hist. Výtěžek z archivu Vorlického obsahuje blízko 200 kusů.

Krom toho bylo potřebí hlavně hledati doplňky v knížecím Schwarzenberském archivě v Třeboni, kdež měrou obdivuhodnou soustředěno jest archivální dědictví pozůstalé po rodě pánův z Růže. K radosti redaktora vzal tu práci na sebe sám knížecí archivář v Třeboni p. František *Mareš*, a vykonal ji s pomocí assistentů téhož archivu, p. Theodora Antla i p. Josefa Salaby. Výsledek soustavného hledání ve všech náležitých oddílech archivu Třeboňského byl nad očekávání hojný, totiž okolo 450 kusů; obsaženy jsou v tom také Rosenberské dopisy z doby před rokem 1450, počtem více než sto, jež byl pan Rezek ze své sbírky vyloučil.

A tak největší díl těchto doplňků čerpán jest z archivu Třeboňského, menší díl z archivu Vorlického; rozdílný tento původ jest poznamenán u jednoho každého kusu při signatuře, kterou ve svém archivě má. Jen několik málo kusů pochází z jiných archivů, což při nich též jest poznamenáno. Konečně pak na označenou, kdo stojí za správnost opisu a otisku, přidáno jest u každého regestu v závorkách písmeno (M) nebo (R) anebo (K), podle toho, přišel-li ten kus do těchto doplňků prací buď pana archiváře Mareše, nebo pana professora Rezka anebo podepsaného.

V Praze, 29. září 1893. *Josef Kalousek.*

1474.

Klášter Třeboňský Oldřichovi z Rožmberka (?): o vrácení zapůjčených peněz. (M)

Bez místa a dne (1411). — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 38 d.

Modlitba naše věrná napřed, pane milý, TMti! A rač věděti, že pro ty penieze, které si u nás tento čas vzal, my sme o svú čěst přišli a v hněv jsme tvého otce vpadli; nebo je chce na nás jmieti. Protož prosíme pro naši modlitbu, rač toho pojednati, abychom my v hanbě a v škodě neostali. Jinak rač věděti, žeť bychom moseli toho túžiti panu Čenkovi i jiným dobrým, a také našim starším v duchovniem právě. A také prosíme, rač nám dáti toho skoro odpověď; nebť sme skrzě to velmě tesklivi. A toho tè paddesáth kop; prosímeť, račiž to zasě na miesto položiti; a těch peněz jest paddesáth kop. Prosíme, račiž to zasě na miesto položiti.

1475.

Albrecht z Koldic Jindřichovi z Rožmberka: o námluvách panny Elšky s panem Mikulášem Zajícem, o jejím věnu ɔc. (M)

Na Bílině (v lednu 1412). — Opis Březanův v genealogii pánů z Koldic v arch. Třeb.

Služba má ustavičná TMti, urozený pane a příteli milý! Jakož jsem TMti dříve před některým časem byl poselství učinil o urozené panně, panně Elšce, bratraně mé a dceři urozené paní, paní Kláři̇ny z Michalovic, že jměl jest o ni řeč urozený pan purkrabě Míšenský, pán na Frawšteině, k přízni manželské. Ta řeč pro zmeškání jeho nedošla. Ale potom urozený pán, pan Mikuláš Zajíc z Hazmburka, pán na Budyni, jí požádal. Tomu jsem ji dal s radou přátelskou; a to jest bohdá její dobré a počestné. I prosím TMti, milý pane, byť TMt ráčila Jana Michalce z těch peněz upomínati; kterých jest TMti k její ruce svěřeno. Neb, milý pane, TMt mi jest psala, že jej z těch peněz chceš napomínati, když jich ona k svému dobrému bude potřebovati. I věřím toho TMti, že budeš jej s pilností a s snažností upomínati, neb jest jí toho již k jejímu dobrému potřebí; a jinak by jí ty peníze od něho s velikou nesnází mohly vyjíti. A tohoť její muž, švagr náš milý, s svými přátely můž dobře a já vedle nich k tvé vůli a libosti, milý pane, po vše časy zasloužiti. Dán na Bílině pod mou pečetí ɔc.

Albrecht z Koldic, Římského a Českýho krále kammermejster.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozenberka, pánu na Krumlově, detur.

1476.

Odpověď Jindřicha z Rožmberka o témže předmětu. (M)

B. m. 1412, 1. února. — Opis Břesanův v genealogii pánů z Koldic v arch. Třeb. (poškozen).

Službu svú . . . . [Jakož mi píšeš] o urozené [panně Elšce, bratraně tvé a dceři urozené paní, paní Kláři̇ny z Michalovic, že se vdává za] Mikuláše Zajíce,

švagra mého milého: i slyším s pravou věrou rád její dobré i počestné. A také chci rád a pilně obeslati pana Michalce a jeho upomínati vedle toho, jakož mi jest svěřeno o[d] mateře nebošce její, abych já jeho upomínal. Datum feria secunda ante purificationis beatae virginis Mariae annorum 1412.

1477.

Elška z Koldic Jindřichovi z Rožmberka: o svém zasnoubení za Mikuláše Zajíce z Hazmburka a svém věnu, zapůjčeném panu Michalcovi. (M)

Na Budyni (1412, v březnu?) — Opis Březanův v genealogii pánů z Koldic v arch. Třeboň.

Modlitba má ustavičná TMti, urozený pane a ujče můj milý! By zdráv byl a milý pán Bůh TMti štěstí a vše dobré rozmnožil, to bych srdečně ráda TMti, milý pane, vždycky viděla i slyšela. A rač věděti, urozený pane a ujče milý, že mne přátelé boží volí urozenému pánu, panu Mikulášovi Zajícovi, pánu na Budyni, v manželství zjednali; a to jest bohdá mé počestné a dobré. I prosím TMti, milostivý pane a ujče milý, račiž mi milostivě nápomocen býti těch peněz mých ode pana Michalce, kterých jest svěřeno TMti a k mé ruce, neb mi jich jest již potřebí k mému dobrému. A rač jej z nich pilně a snažně upomínati, neb milý pane a ujče milý, nebude-li spomoci pilné a upřímné tvé k tomu, tehdy se bojím, žeť mi ty peníze a statček velmi nesnadně od něho vyjde. I ufám TMti, že TMt milostivě ke mně se ukáže, a dopomůžeš mi toho milostivě k mému dobrému a počestnému. A z toho chci za TMt ráda milýho pána Boha snažně a věrně, dokud sem živa, prositi. Odpovědi prosím milostivé. Dán na Budyni.

Elška z Koldic, dcera nebošky paní Klářina z Michalovic,
ujčina tvá, paní na Budyni, modlitebnice tvá.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Roznberka, pánu na Krumlově, pánu a ujci mému milému, buď list dán.

Na to od pana Jindřicha z Rožmberka odpověď (v témže smyslu, však nečitelná).

1478.

Farář Suchdolský Oldřichovi z Rožmberka: stěžuje si na skracování svých příjmů, na nekřesťanské živobytí některých osadníků a p. (M)

B. m. a d. (1430?) — Současný opis arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 63 h.

Já farář z Suchdola, kaplan váš, dávám TMti na vědomie, urozený a milostivý pane milý, najprve, že Jan Štítenský purkrabě praví, bych neměl pokrčmného mieti v Suchdole, jakož jsem od staradávna ten úrok bral, jakož sem sě v kostel uvázal, a toho jest dvojieho XXIIII groše do roka. Tuť jest mi Jan rychtář z Třeboně odjal jeden úrok XII gr. a Štítenský purkrabě druhý také XII gr. Také žaluji VMti na rybáře z Suchdola na Křihu a na Fileše, žeť mi nechtie dávati desátku rybného,

jakož jest to pan Jindřich purkrabě Lutovský ustavil, dva mi dáváta a dva odpieráta. Pak ta dva, kteráž mi nedáváta, těmto bránie dávati a na tvú sě Mt odvolávají; a já také chci na tom dosti mieti, při čem mě TMt ostaví. A tu, když sem upomínal purkrabí Štítenského z toho pokrčmného, tehdy sě jest na mě rozhněval, a podle toho také mi dva úroky stavil a slíbiv mi je prve dáti, a pravie, že mi VMt propustila lonský úrok svatojiřský a svatohavelský; a toho jest VI kop. Tehdy sem toho úroka jedné kopu vzal a ostatekť mi ještě nenie dán. A za toť TMti prosím, rač TMt to kázati dáti, nebť sem velice potřeben. Neb mi jest TMt slíbila na Novém Hradě před svú matkú a před purkrabí Lutovským Janem na mě laskav býti. Takéť toho túžím na Štítenského, když sě jest uvázal za pana Čeňka v úřad, tu mi jest prvnieho úroka nevydal, tří kop, a toho úroka povolil jest vzieti rychtářovi z Suchdol, tak řečenému Stoklasa; a ten rychtář namluvil purkrabí, abych vzal miesto toho úroka kostelnie penieze, a za to sta mi oba slíbila Štítenský i rychtář, aby mi položila na svatého Jakuba ty tři kopy, a tu jsú mi nepoložili, a ještě tajemně, aby osada nezvěděla a na mě sě nerozhněvala, a toho jsú neučinili. A to zvěděvše na mě osada, že jsem jim vobecné penieze utratil, ješto jsú mi toho věřili velice, i rozhněvala sě na mě a mají nechut ke mně skrze to. A ještě viece: kteréž sem měl penieze obecné III½ groše, a ještě viec měli dáti, ty mi kázal vobci dáti, a těch všech peněz přie, a za to jest rukojmě; a ti rukojmě, když jsem je napomínal, ještě mi hrozí a řkúc: Budeš upálen i s svú čeledí. Ale toho všickni nepravie, ale jsú druzí dobří a šlechetní, a druzí změtení, a třetí jsú, že by neradi měli ani pána ani kněží. Také jsú druzí, že, když jim zapovieme, vigilje maso jedie a svátkóv nesvětie, po křížích nechtie choditi, a ještě jiné kazie a nedadie sě jim zpoviedati, ani jiných poslušenství chtie činiti. Také z Lomnice vybili mi dvuor i všecky zámky zlámali, hledajíc, zdali by mě nalezli; a tu jsem já nebyl, než byl jest kněz Šimon s Nového Hradu, dětí dvé křtil, a ten jest jedva utekl na bláto. A tu vzemše pecen chleba ze dvora, i dávali božím mukám a řkúce: Jsi-li Buoh, jez tento chléb. A při tom jest byl Divóček a přiznal mi sě jest před Novohrazským farářem. Také u veliký pátek pobrali jsú mi kostelníci voféru, a na posviecenie, a řkúce: Co ty máš s tiem činiti? A ten den na posviecenie čekal mne jeden člověk Krajieřóv na prahu s mečem, chtěje mi protivenstvie učiniti anebo mě zahubiti; a tohoť mám dobré svědky. A mnohoť mi jiného protivenstvie činie, ještoť jsem nepsal. Protož, milý pane, prosímť TMti, rač to TMt opatřiti, mohl-[l]i bych mezi nimi přebývati, čili nic. Neb i takéť jsú mi lesy zapověděny, ještoť sem sobě potřebu činil; byť mi súsedé nedávali z Němec, umřel bych zimú. Item*) desátkóv osadní nechtie dáti, řkúce, kdy sedeš u kostela; ač u kostela vždy až do svatého Jiljí, než z Třeboně činil sem jim právo kostelnie, kteří tu přišli.

*) Psáno jinou rukou, jako vlastní rukou farářovou.

1479.

Kunát Kapléř ze Sulevic vyznává, že postoupil Oldřichovi z Rožmberka toliko hradu Zvíkova. (M)

B. m. 1433, 29. června. — V Březanově genealogii Kaplířů ze Sulevic v arch. Třeb.

Já Kunath Kapléř z Sulevic, seděním na Zbirohu, vyznávám tímto listem obecně přede všemi, že když sem držal hrad Zvíkov, tehdy jsem se byl uvázal mocí během nynějším v některé vsi, ještoto k hradu Hluboké spravedlivě příslušejí. A v tom zvěděv to nejjasnější kníže a pán, pan Sigmund, Římský a Uherský ꝯc a Český král, když jsem byl u JMti, prve nežli jsem kázáním JMti panu Oldřichovi z Rožmberka hradu Zvíkova s jeho příslušenstviem postoupil a on mně Zbiroha, tehdy mi jest JMt ihned tudíž oustně přikázal a potom po svých listech přísně psal, abych ty vsi, kteréž jsem od Hluboké mocí držal, statečnýmu rytíři Mikulášovi z Lobkovic, seděním na Hluboké, zase postoupil a více jemu na ně nesáhal. To jsem učinil. A když jsem pánu z Rožmberka królovým kázáním Zvíkova sstupoval, tehdy jsem jemu toliko hradu s jeho příslušenstvím postoupil, jiného nic; ale těch vsí, kteréž jsem mocí od Hluboké držal, těch jsem jemu nikdy nepostupoval, ani jsem té moci jměl. To jest mnoho dobrým lidem svědomo. A toho na svědomí svú jsem vlastní pečet přitiskl k tomuto listu. A pro lepší svědomí toho mého vyznání, jakož se napřed píše, prosil jsem slovutných panoší Kerunka z Sulevic seděním na Milešově, Petra z Sulevic odjinud z Řelovic, a Jana z Běšic, že jsou vedle mne k tomuto listu své pečeti přitiskli; jenž jest dán ten pondělí den svatého Petra a Pavla, apoštolův Božích, anno domini ꝯc 33.

1480.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o navrácení Lomnice. (M)

V Hradci 1435, 12. listopadu. — Orig. arch. Třeboň. I. A. 1 Aα, 10 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, TMti. Slyšímť, že již [Lomnice]*) TMti má sstúpena býti. A toť pán Buoh vie i mnozí dobří lidé, [žeť]*) mi jest po mém otci dobré paměti v mé sirobě bez viny v těchto časiech ztracena. I prosím TMti, aby mi jie neráčil bořiti a ráčil mi ji TMt vrátiti, a to učiniti pro mú službu. Přátelské odpovědi žádám od TMti. Datum in Hradec sabato post sancti Martini confessoris domini anno ꝯc XXX° quinto.

Johannes de Noua Domo.

Nobili domino Ulrico de Rosenberg amico suo carissimo.

*) Vytržená místa.

1481.

Menhart z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o navrácení Lomnice Janu z Hradce. (M)

V Hradci 1435, 12. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 10 a.

[Službu vz]kazuji, urozený pane a bratře milý. A jakožť pan Jan [strýc muo]j*) tobě o Lomnici píše: prosím tebe, aby to učinil pro naši [službu].*) Datum in Hradec feria V**) ipso die sanctorum quinque fratrum anno ɔc XXX° quinto.

Menhart z Hradce.

Nobili domino Ulrico de Rosenberg fratri suo carissimo.

*) Vytržená místa. **) Svátek pěti bratří 12. listopadu připadá roku 1435 na sobotu.

1482.

Oldřich z Rožmberka Janovi a Menhartu z Hradce: že Lomnice nevydá. (M)

V Třeboni 1435, 13. listopadu. — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 10 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož mi píšeš, abych Lompnici nebořil, tobě vrátil: móžeš sám rozuměti i všěm dobrým lidem svědomo jest, co mi se odtud zlého dálo i mé chudině, a také což sem jie dobývaje nákladuov učinil. A také vieť dobře stříc tvój a bratr mój pan Menhart, kterak jsem s ním z prvu počátku mluvil, aby mi pomohl, chtě jemu toho dopomoci; toho sem na něm nemohl mieti. Protož což bych já pro vás mohl jakožto pro přátely, chtěl bych rád učiniti; ale nerad bych byl bez toho, což sem naložil, podle řádu a běhu země této. Datum Třebon dominica in die s. Briccii anno ɔc XXXVto. Ulricus de Rosenbergh.

(Panu Janovi z Hradce.)

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře milý! Jakož mi se panem Janem píšete, strýcem svým: dobře sem srozuměl, věděti dávaje, že sem jemu odpověď dal, jakož na jeho listu srozumieš, dobře věda, by se byl k tomu přičinil, žeť bych byl toho dopomohl. A poněvaž jsi toho neučinil, nerad bych bez toho byl, což jsem naložil, podle řádu a běhu země této. Datum Třebon dominica in die s. Briccii anno ɔc XXXVto. Ulricus de Rosenbergh.

(Panu Menhartu z Hradce.)

1483.

Císař Sigmund Oldřichovi z Rožmberka: že na jeho služby nezapomene. (M)

V Tatě 1435, 4. pros. — Orig. pap. arch. Třeb. I. A. 1 Aα. 10 a.

Zigmund z božie milosti Římský ciesař, vždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český ɔc král. Urozený věrný milý! Vzali sme dva tvá listy od tohoto tvého posla, kterýmž sme ve všech kusech dobře srozuměli. A jakož nám píšeš, kterakt sú Tá-

boři Lomnice sstúpili i holdy propustili, s jinými kusy v těch listech dotčenými: to sme rádi slyšali; neb což by tobě k požitku přišlo, tohoť bychom vždy dobře přáli a k tomu pomohli, kdež bychom mohli. A jakož pak píšeš a prosíš, abychme na tvú starú službu spomínali a tvú záhubu opatřili ɔc: věrný milý, chutně věděti mášš, že sme tvé služby věrné a stálé nezapomenuli, nébrž mámeť ji před očima a dobře na ni myslíme, než věz, že sme tyto časy tak přemnoho peněz dobýti musili a velmi nuzně, abychom toto kralovstvie naše upokojili; jakož si pak srozuměti mohl, že sme tvé věci nemohli tak obmysliti, jakož jest vuole naše byla. Ale jednámyť nynie se pány českými a jinými dobrými lidmi, kteří u nás v poselství sú, že bohdá všechny věci k dobrému konci přijdú a že skoro u vás v Čechách budem, jakož pak ihned šíře napíšem, a tu bohdá s tebú rozmluvíme a tvú věc opatříme. A nemněj, bychme tebe tak zapomenuli, nébrž mášš na nás milostivého pána mieti. Pak jakož si nám psal o Buriana a o tom příměří mezi vámi ɔc: co by Burian neb ti jeho učinili mimo naše přikázanie, to by nám žel bylo; ale pro to vždy učiň své lepšie, neb my opět napíšem a přikážem, aby přímiřie držáno bylo. Dán v Tatě na den svaté Barbory panny let královstvích našich Uherského ɔc ve XLIX, Římského v XXVI, Českého v XVI a ciesařstvie v třetiem letě.

Ad mandatum domini imperatoris
Gaspar Slick miles cancellarius.

Nobili Ulrico de Rozemberg fideli nostro dilecto.

1484.

Císař Sigmund Oldřichovi z Rožmberka: aby Lomnice Janovi z Ústí hned postoupil. (M)

V Praze 1437, 25. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 10 a.

Sigmund z božie milosti Římský cesař, vždy rozmnožitel říše, a Uherský, Český ɔc král. Urozený věrný milý! Jakož mezi námi úmluva se stala, žes urozenému Janovi z Ústie, věrnému našemu milému, Lompnice se vším zbožím k tomu příslušným krom rybníka velikého až do času mezi vámi umluveného postúpiti měl, toho se jest do sie chvíle nestalo. Avšak my všechny věci tobě jsme dokonali, což jsme dokonati jměli; i žádámeť toho s pilností, aby svrchupsanému Janovi v jeho moc, když tento list opatříš [sic], toho Lompnického sbožie bez prodlenie a ottahovánie všelikého postúpil, jakožs nám i jemu slíbil to učiniti; a věřímeť, že nás o to dále starati nedášš. Dán v Praze ten úterý po svatém Janu Křtiteli božím let království našich Uherského ɔc paddesátého prvého, Římského sedmecietmého, Českého sedmnadctého a ciesařstvie v pátém letě.

Ad relationem Przibiconis de Clenowy.
Tenente sigillo Emerico de Marchaly magistro curie.

Urozenému Oldřichovi z Rozenberga věrnému našemu milému.

1485.

Markéta z Chrustěnic Oldřichovi z Rožmberka: o jejich vzájemných úmluvách. (M)

Na Wilšteině (1438), 4. října — Orig. Fam. Chrustěnic v arch. Třeb.

Modlitvu svú a velmi smutnú vzkazuji VMti, urozený pane! A jakož VMt píše o úmluvách, kteréž jest měl nebožtík muž mój o zámek s VMtí, abych s ním věrně učinila: o toť VMti nenie co třeba pečovati. A také račiž VMt pamatovati, kterak sem já s volí nebožtíka muže svého sama s VMtí mluvila, a tu mi VMt řekla o to spěšně miesto učiniti. Datum in die Francisci in Wilštein.

Margreta z Chrustěnic.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Ronzberka [sic] b. d.

1486.

Táž Brusovi z Zahrádky: o téže věci. (M)

Na Wilšteině (1438), 4. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Chrustěnic.

Modlitvu svú a velmi smutnú vzkazuji, deveři mój milý! A jakož píšeš, abych věrně učinila s hradem páně Mti a na svú čest pomněla a na jeho duši: věziť to, žeť já jinak neučiním, než se ctí buohdá, nebť mi jest má čest i jeho duše tak milá, jakoby mi vždy zdráv byl. Protož tebe prosím, aby pilně rozmluvil s pánem svým, at mně jest také drženo ot JMti. Datum in Wilštein sabbato in die Francisci.

Margreta z Chrustenic.

Slovutnému panoši Brusovi z Zahrádky, deveři mému, buď . .

1487.

Hradecký purkrabí hejtmanu Třeboňskému: o roku s Horčicí ɔc. (M)

V Jindřichově Hradci (1441), 30. června. — Orig. Fam. Rosenberg 10 v arch. Třeb.

Službuť svú vzkazuji tobě, slovutný přieteli milý! A jakož páně Mt píše pánu mému, pokládaje Horčici za služebníka pána mého, aby vám rok položil: i věziž, přieteli milý, žeť Horčice u pána mého nenie, ale jestiť u pana Oldřicha. Protož zdá-li sě vám o to které roky klásti, mošíte o to obeslati pana Oldřicha. A dále, jakož páně Mt pánu mému o jiné věci píše: věz, žeť pána mého doma nenie. Než když̌t doma bude, tuť hned pána mého ten list pošli. A toho datum in Nouadomo f. VI. post Petri et Pauli. Listvín z Nemyšle, purkrabie v Hradci.

Slovutnému panoši Pešíkovi z Bělé, hauptmanovi na Třeboni, přieteli milému.

1488.

Václav z Michalovic Oldřichovi z Rožmberka: o jestřáby. (M)

V Strakonicích (1441, 3. července?) — Orig. Familie Michalovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Prosímť, rač na mě pomněti o jestřábiech, a zvlášť ať sú dobrých hniezd. Věřímť, že to ráčíš učiniti, neb slyším, že by Panocha, páně Krušinóv služebník, již byl o jestřáby u vás a že by chtěl vybierati. Radějiť já lepšie vezmu, ač ráčíš-li dáti. Datum in Strakonic f. III. post Visitacionem beatissime virginis Marie.

Václav z Michalovic seděním na Strakonicích.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozsenberga, přieteli mému milému dán.

1489.

Alex z Nové Vsi úředníkům Rožmberským: aby se přimluvili u Oldřicha z Rožmberka o zaplacení dluhu náležitého jeho bratrovi, Jindřichovi z Střížkovic. (M)

Na Lnářích (1443, 24. února.) — Orig. Fam. Rosenberg 15 v arch. Třeb.

Služba má napřed vám, urození přietelé mí! A prosímť vás, přimluvte se ku páně Mti, jakožť mi jest psal, že by dluhu Jindřichova z Střížkovic bratra mého jedné XI kop bylo v rýstřiech nalezeno. A káže JMt pilněje pohledati; máť býti za jeden kóň XI kop, za druhý IX kop, za myšky a za prusplech II kopy, za dva samostřiely II kopy, to v rýstřiech má býti. A V kop za službu; té v rýstřiech nestojí. A takéť vás prosím, přimluvte se, ať mi ten dluh JMt odkáže na Zviekovském zboží, ať bych JMti viece o to nestaral, nebť jest to již přieliš dávný dluh. A jestliže by se JMt v tom obával, by JMt bratr mój z toho dluhu po kom upomínal: chciť JMti tiem ubezpečiti, žeť má od něho z toho dluhu propuštěn býti, když mi dá. Dán na Lnářích v neděli den svatého Matěje, apoštola božieho. Alexi z Nové Vsi.

Urozeným Matějovi Višňovi z Větřně, Janovi Rúsovi z Čemin, purkrabí na Krumlově, a Erazimovi a Janovi kancléřie [sic], a Janovi Srlínovi, přátelóm milým, dán.

1490.

Město Tábor Oldřichovi z Rožmberka: o jistých lidech poddaných ve Vřescích u Chýnova. (M)

B. m. (1443?). — Orig. II. 300. 1 v arch. Třeb.

Službu naši napřěd, urozený pane, vzkazujeme. Poněvadž list hlavní s Jindřichovú Košienského a paní Alenú, jeho manželkú, dobrú volí jmáme, nadáli bychom sě, že také k těm lidem u Vřěstích právo jmáme. Neb Jindřich nadepsaný držav ty lidi mnoho leth bez překážky, i otdal je z své dobré vóle k záduší chudým do

našeho špitála. I neobslalit sme pro svój užitek těch lidí před se, ale pro ty chudé, aby člověčenstvie slíbili. Datum sabbato ante dominicam ramis palmarum.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberga nám přieznivému.

1491.

Václav z Michalovic Oldřichovi z Rožmberka: posílá svého služebníka s ústním vzkazem. (M)

V Strakonicích 1444, 4. února. — Orig. Familie Michalovic v arch. Třeb.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosemberka, přieteli milému, Václav z Michalovic seděním na Strakonicích. Službuť svú vzkazuji TMti, a posielám TMti Řehořě, služebníka svého, listu tohoto ukazatele, úmysla svého úplně zpraveného, a cožť nynie s TMtí ode mne mluviti bude, račte jemu toho věřiti, jako bych sám s TMtí mluvil. Datum in Strakonicz, feria tercia noctis post Purificationem sancte Marie anno domini M°IIII^C^XLIIIIto.

1492.

Pověřující list Jana z Lažan pro posla jeho Oldřicha z Hlavatec k Oldřichovi z Rožmberka. (M)

V Bechyni 1444, 24. března. — Orig. Fam. Bechyně v. Lažan v arch. Třeb.

Služba má napřed, urozený pane, VMti! Posílám Oldřicha z Hlavatec, služebníka svého, k VMti, úmysla svého spraveného. Cožť nynie z úst ode mne s VMtí mluviti bude, prosímť vás, abyste jemu toho ráčili tak s plna věřiti, jakož bych já sám s VMtí ústně rozmluvil. Datum Bechyň, feria III. ante dominicam Judica, annorum ɔc 44to. Jan z Lažan, seděním na Bechyni.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozenberga.

1493.

Jan starší z Běšin posílá svého služebníka, Zikmunda Zajíčka, k Oldřichovi z Rožmberka. (M)

B. m. 1444, 6. dubna. — Orig. Fam. v. Běšin v arch. Třeb.

Já Jan starší z Běšin službu svú napřed vzkazuji TMti. A posielámť k TMti Zigmunda Zajiečka, ukazatele listu tohoto, úmysla mého zpraveného. A cožť bude s TMtí mluviti ode mne, nynie v této mieřě, rač jemu TMt věřiti, jakož bych sám s TMtí osobně mluvil. Datum feria II. ante Sixti, anno domini ɔc XLIIII°.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozenberga.

1494.

Oldřich z Rožmberka Jakubovi z Vřesovic: aby k němu poslal svého důvěrníka pro konečnou odpověď ɔc. (M)

Na Krumlově 1444, 8. června. — V Břesanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Služba má tobě, pane Jakube milý! A jakož mi píšeš, že jsi příměří mezi

panem Krušinou a panem Burijanem a Klenovským uložil: toť velmi rád slyším. A což já se budu moci k vašemu dobrému přičiniti a pro upokojení země České, toť bych rád učinil. Vědětiť dávám, že některé věci před sebou mám, ještoto proto na tvé psaní listem odpovědi dáti nemohu. Než mněť by se zdálo, aby někoho svého ke mně poslal, komuž věříš, abych s tím mohl rozmluviti a konečnú odpověď na tvé psaní dáti. Datum Crumlow, feria II. post Trinitatis annorum 1444. Oldřich ͻc.

Strenuo militi, domini Jacubkoni de Wržesowic, sibi dilecto.

Psaní Vřesovcovo zde míněné tištěno v Archivě Českém III. str. 27 č. 40.

1495.

Jindřich z Rožmberka písaři Janovi Ritschaurovi: žádá za noviny z Čech ͻc. (M)

V Norimberce 1444, 16. srpna. — Orig arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jindřich z Rosenberka ͻc. Jene milý! Prosímeť tebe, bud pilen těch věcí, kteréž otci svému píšem, a přimluv sě k tomu, což budeš moci. A noviny, kteréž píšeme otci našemu, přepiš a pošli paní Perchtě. A Rúsovi také ty noviny pověz. A kterak sě otec náš má i vy všichni, daj nám věděti. A zejména daj nám věděti rozumně, umřeli-li sú kteří z našich. Datum ex Normberg dominico post Assumpcionem beate Marie virginis gloriose anno ͻc XLIIII°.

Famoso Johanni notario, dicto Ritschawer, nostro fideli dilecto, dd.

1496.

Oldřich z Rožmberka Sedlčanským: o Vávrovi ze Sedlčan. (M)

V Krumlově 1444, 24. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39 1.

Oldřich z Rosenbergka. Věrní milí! Vznešil na nás Vávra z Sedlčan, že je něco před vámi měl činiti, a že ste jemu nález učinili, aby toho tak nechal, že je to dávná věc. I přikazujemeť vám, abyste jemu súd osadili a zahájili vedle práva tu panství našeho, a učiňte jemu nález vedle jeho žaloby a odporu; a jestli že by se komu váš nález neslíbil, tenť muož se dobře na nás odvolati. A odvolá-li se která strana, theda žalobu, odpor i svědomí popíšiec, i pošletež nám sem, abychme dále v tom spravedlivé mohli učiniti. Datum Crumlov in die Bartholomei annorum ͻc XLIIII°.

Věrným našim milým rychtáři a conšelóm v Sedlčanech.

1497.

Zdeněk z Waldšteina panu Oldřichovi z Rožmberka: o svém sporu s pánem Hradeckým. (M)

V Rukšteině (1444?) — Orig. Familie Waldstein v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a přieteli milý! A jako se stalo z dopuštěnie božieho, že jest nebožčík bratranec muoj sšel, a v to mi se pán Hra-

decský v hrad Sádek i v to zbožie mně a mým dětem uvázal mimo řád a obyčej zemi České i Moravské, a my toho pro činy čím nikdy neprovinili, i od dávných časóv stojí o našě horšie, jakož sem to v Jihlavě před TMtí i jinými dobrými lidmi ohlašoval: protož, milý pane, rač s ním mluvici, ať to páni mezi námi ohledají, má-li k tomu právo, neb věda, pane, že TMt s ním v dobré vóli jest a TMti bych rád slúžil. Pakli by toho učinici nechtel a vždy naše z moci držeci chel, chel bych o nem tak mluvici jako ten, jako hrdla ani statku nelituje. A rozumiem, pane, že mě sobě velmi lechce váží, a já bych jemu rád slúžil a súsedsky s ním byl. Datum in Ruksstein feria IIII. post Simonis et Jude apostolorum. Zdeněk z Walstaina.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, seděním na Krumlově, přieteli milému dán.

1498.

Oldřich z Rožmberka Zdenkovi z Waldšteina: o jeho sporu s pánem Hradeckým. (M)

V Krumlově 1444, 14. září. — Koncept arch. Třeb. Fam. Waldstein.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi píšeš o pánu Hradeckému, tomuť sem srozuměl; i chciť jej ihned obeslati, a což bych se mohl mezi vámi přičiniti, aby ty věci mezi vámi v dobré uvedeny byly, toť bych rád učinil. Datum Crumlow, feria II. post Nativitatem Marie annorum XLIIII°.

Oldřich [z Rožmberka].

1499.

Václav z Michalovic posílá k Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Řehoře s určitým posláním. (M)

V Strakonicích (1444?) — Orig. arch. Třeb. Familie Michalovic.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosemberka, přieteli milému, Václav z Michalovic seděním na Strakonicích. Službuť svú vzkazuji TMti, a posielamť k TMti Řehořě, služebníka svého, listu tohoto ukazatele, úmysla svého úplně zpraveného, a cožť nynie s TMtí bude mluviti, aby jemu toho svěřil [sic], jako bych sám osobně s TMtí mluvil. Datum in Strakonicz, feria quarta post Epiphaniam Domini.

1500.

Mikuláš z Krchleb vypovídá o Anně Pechové ze Sedlčan a o jejím zeti Vavřinci. (M)

V Bernarticích (1444?) — Orig. arch. Třeb. II. 39 1.

Já Mikuláš z Krchleb vyznávám tiemto listem přede všemi, ktož jej čísti neb slyšeti budú, žeť mi to dobřě svědomo v ty časy, když sem byl úředníkem na Třeboni i na Zviekově, že Anna Pechová žena s Sedlčan a Vávra zeť jejie odtud

z Sedlčan túžec mi toho jakožto úředníkovi, kterak Pecha odtud z Sedlčan Tháborskú mocí se uvazuje v jejie Anny dědictvie i Vávrovo i ženy jeho; a tak mě vždycky toho zpravovali, že jest Pecha bratra svého dielen byl. I páně přikázanie sem měl, ať bych jemu toho dopomohl, a tak se to pro nezsnadná léta protáhlo, že se toho nestalo. A toť bych chtěl Vávrovi všudy ústně vyznati, ktež by mu toho bylo potřebie. Psán v Bernarticích v pondělí před svatým Vavřincem mučedlníkem božím pod mú vlastní pečetí.

1501.

Purkrabí Zvíkovský Oldřichovi z Rosenberka: o Zmrzlíkovi. (K)

Bez místa 1445, 23. března. — Orig. pap. archivu Orlického VII. Gr 8 č. 1.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti. Rač VMt věděti, žeť jest pan Václav Zmrzlík przimyrnye list u mne položil v tento pondělí. I posielám přípis toho listu VMti, i jiné listy, kteréž mi jest poslal, ješto VMt jim porozomie. Také vedle vašěho rozkázánie ty věci všěckny, což sěm věděl, ješto sě VMti od něho staly, tyť Mti posielám, což sě jest od něho a od jeho služebníkóv VMti dály. Neračte mi za zlé jmieti, žeť posielám jiezdného posla, nebť již pěších nemám. Scriptum feria III. post Dominicam Palmarum, anno ꝛc XLV.

Lippolth Vítha ze Rzavého, purkrabie Zviekovský.

Nobili domino, domino Ulrico de Rosenberg, domino sibi gratioso dd.

1502.

Oldřich z Rožmberka Jakubovi z Vřesovic: o novinách z říše ꝛc. (M)

V Č. Krumlově 1445, 20. dubna. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeboň.

Služba má tobě, pane Jakúbku milý! Teď posílám list kněze Ludvíkův, kterémuž dobře srozumíš; a, bychť dále v tom tobě k libosti co měl jednati, toť bych také rád učinil. Noviny: Král Římský byl v Saltzpurce a již zase dolův jede. A rok valný mají jmíti u Vídni od dneška v témdni. Armeniaci vyjeli zase z těch všech zámkův a měst, ale ve všech městech šacuňk udělali a pobrali, což bylo. Než jediné ještě jmají Mumplgart, město a hrad Wirtmberskýho. A prosím tebe, víš-li jaké noviny u vašem kraji, daj mi věděti. Datum Crumlow, feria 3. post Tiburcii, annorum XLV.

Oldřich ꝛc.

1503.

Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Rožmberka: o králi Artušovi a nepokojích v Loketsku. (M)

Ve Žluticích (1445, 14. května). V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, příteli můj dobrý! Jakož mi píšete, žádajíc o tom králi noviny věděti ꝛc: Jakub, člověk můj úroční, od Teplice přišed

do Stadic, i seděl ve kři pod léskou. A to trvalo od sv. Jiří, tak že přílišně lidé valní k němu šli. Druhdy jich ke dvěma tisícóma před ním bývalo; i z jiných zemí k němu již listy slali. Protož račte věděti, žeť jest již tak zjednáno, žeť na Roudnici v žaláři sedí.

Také račte věděti, žeť jest pan Aleš Pernšteinský pustil k sobě na hrad pana Ilburka, odkavadžť jest již v Lokečtě na vsech velikú škodu učinil a druhé spálil. Jinýchť novin v kraji našem takových není. A rádť slyším, že se dobře máte. Datum Žlutic festinante feria 6. ante festum Spiritus sancti annorum ɔc.

Jakub z Vřesovic, kraje Litoměřického hejtman.

1504.

Jan z Risenberka panu Oldřichovi z Rožmberka: o veřejných příbězích. (M)

V Rabí 1445, 20. července. — Přepis arch. Třeb. Familie Riesenberg.

Služba má napřed, urozený pane a příteli milý! Vděčen jsem toho, kdežs mi výpisy poslal ustanovení nynějšího sněmu u Hory, a také což jsou pánům Pražanům psali a odpověď jich na to. Takéť jsem něco toho i jiného prvé zvěděl a tomu sem srozuměl; jakož, pane, sám světle rozuměti můžeš, že z toho nic dobrého, než vše zlé, nebude-li to zvláště skrze tě opatřeno záhy, půjde. Než, milý pane, pamatuj na to, žes sloup království tohoto a úd nejmocnější, a kterak páni tvoji předci netoliko proti takovému velikému zjevnému zlému, ale proti menšímu, nýbrž i proti králi země této, když co proti řádu vésti chtěl, snažně se zasazovali, nelitujíce statkův, hrdel svých i přátel, a to s pomocí boží a dobrých lidí vždy utlačovali: pro Hospodina, vidíš toho velikú potřebu, nedej tomu dobrému jménu a pověsti svých předkův i své pohasnouti, ale hni se k tomu jako syn království věrný, aby takému zlému překáženo bylo, ať by se neskonalo. A zdá mi se, aby pány z Hradce oba, pana Zdeňka z Konopiště, pány Pražany i jiné, jenž rozumíš a víš jich příchylnost k sobě a k dobrému jednání této koruny, spěšně obeslal pokládaje sněm ɔc. A v jistotě, žeť mi s pravou věrou žel škod vašich, které se staly skrze povodeň na rybnících, na vsech a na městě, jakož slyším ɔc. Datum in Rabi feria 3. proxima ante sanctae Mariae Magdalenae anno ɔc ut supra. Jan z Rizmberka.

1505.

Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Rožmberka: o roku s Němci. (M)

Ve Žluticích 1445, 6. srpna. V Břesanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli milý! Jakož mi píšete o falczkraffově Mti a o ty Němce, s kterýmiž činiti mám o to, že jsou mi mé zjímavše,

šacovali ɔc: nebuď vás tajno, že jest již tak namluveno mezi námi, že s JMtí a s těmi Němci v outerý nyní příští na den sv. Vavřince v Chbě mám rokovati. A k tomu jsem již pana Matesa Šlika i jiných dobrých lidí připrosil, aby tu také vedle mne byl. A bude-liť mne moci rovné potkati, chciť rád přijíti. A máte to, bohdá, vy i jiní dobří lidé shledati, žeť mnou nic zjíti nemá. A na čemžť tu koli přestane, toť vás tajno nebude. Datum Žlutic, feria 6. ante Laurenti annorum domini XLV.

Jacobus de Wržessowicz ɔc.

Generoso domino, domino Ulrico de Rozzenberg, residenti in Crumlow, amico sibi specialissime favoroso.

1506.

Sedlčanští stěžují si Lipoltovi ze Rzavého na Přecha. (M)

B. m. 1445, 11. října. — Orig. arch. Třeb. II. 39 1.

Služba naše napřěd TMti, pane milý! Tajno TMti nebuď, kterak obec vydali z sebe XII súsědóv, kterýmžto poručili rybník, aby ryby z něho slovili a je prodali. A toho mocni byli, aby jim v ten žádný nepřěkážel; a to kázali provolati v kostele, aby ižádný řěčí ani ničímž na ně nepotýkal, a zvláště aby k rybám ižádný nesahal bez vóle těch starších, kterýmž jest poručeno; pakli by kto přes to učinil, aby kárán byl tak, jakož by na toho slušalo. I stalo sě, že Přěch přijev na koni k rybníku, a sěda s koně i jde k nevodu, i vezme kapr, kterýž se jemu zdál; a jeden z těch starších die jemu: Přěchu, nechaj ryb; a opět druhý die: Přěchu, polož rybu a nebeř bez vóle; a třětí, Vítek konšel, vida, že nechce položiti, i die jemu: Položiž rybu a nebeř bez vóle. A Přěch vrhá od sebe i die: Ale ujebte své ryby! A v tom vsedá na kóň, jme se láti témuž konšelu a řka jemu: Vyjebený padúše psí, musíť toho líto býti. A v tom postihna dva súsědy, ana od rybníka jdeta, i die těma: Byť mě ten biedník pastuší byl udeřil, bychť vás dvadceti postihl, všecky bych vás zbil. A když ti starší od rybníka přišli, jenž jsú se na to svolili, aby u lovčieho tu odpočinuli a ryb kazali uvařiti, aby spolu s jinými súsědy pojedli, jenž se jich k tomu bylo mnoho sešlo: tu chtějíce poctivě poseděti, a Přěch tu přišed i uzří napřěd psaného konšela, an sedí podle lovčieho, i jme se jemu opět láti mezi těmi súsědy a řka: Vyjebený pse padúský zradný, vidíš-li, žeť jsem ještě živ bez těch ryb, a máš to shledati, žeť raději zabit budu, nežť se nad tebú nepomstím. A lovčí vstav i vyvedl jeho z jistby. A on proto nepřěstal láti, lidem odpovídaje a nepotctivě laje. A tak tomu srozumievámy, že to na to činí, aby někoho na se popudil a tudy aby svú zradu opraviti mohl, a jiné páně Mti v nelibost uvedl; a má-liť jemu ta svoboda dána býti, aby on súsědy tak bezectně měl haněti za páně klajtem? A v tom sobě vždy jiné za pány nazývá, a mezi námi za svobodného aby zuostaven byl, a komuž by co učinil, aby jemu žádný nic neřěkl. A my bychom páně Mti a jeho cti i tvé

nezachovávali, však bychom před tiem se opravili. Protož prosíme TMti, jakožto úředníka našeho spravedlivého, aby se ráčil k tomu přičiniti a tomu bezectnému padúchu a zrádci páně i našemu tudiež takové vóle nad námi i svobody mezi námi nedopúštěti, aby poslušenství žádnému obyknúti neměl, ale aby činil, co by chtěl; jenž jsi TMt na něm i v jeho domu sledal, kterakýť se řád děje. Scriptum feria quinta XI milia virginum. Konšelé a obecní starší městečka Sedlčanského.

Urozené slovutnosti, slovutnému panu Lipoltovi ze Rzavého, purkrabí Zviekovskému a úředníku na nás laskavému k d.

1507.

Opat Jan kláštera sv. Karla v Praze Oldřichovi z Rožmberka: o uvedení kněží Třeboňských do fary Krumlovské a povýšení té fary na proboštství. (M)

V Praze 1446, 26. února. — Orig. archivu Třeboň. I. A. 3 Kβ, 1.

Pokorná modlitba napřěd, urozený pane. Jakož mi TMt psala, abych sě s pilností přičinil před kapitolú Pražskú o to, aby uvedenie kněží Třebonských do fary Krumpnovské podle vašěho nadání stvrzeno bylo, a jakož sě srozuměti dává, aby ta vašě fara v probostvie pozdvižena byla, se vší mú snažností o to jsem věrně pracoval, jakož TMt Velík lépe zpraví, ale viece jsem za odpověď dobýti nemohl, nežli že TMti svým listem chtie odpověď psanú dáti. Datum sabbato ante quinquagesimam Prage in monasterio sancti Karoli sigillo sub minori 1446.

Johannes abbas monasterii sancti Karoli in Praga.

Alte generositatis sanguine propagato nobili domino Ulrico de Rozemberg residenti in Crumpnaw, sibi gratiose favoroso.

1508.

Oldřich z Rožmberka přimlouvá se k kapitole Pražské, aby syna pana Alše z Šumburka proboštem svým udělali.

Na Zvíkově 1446, 17. březma. — Orig. arch. kapitoly Pražské Fasc. G. II. 10.

Službu svú vzkazuji, duostojní mistři, úředníci a kněžie milí! Prošen jsa i prosím vás za syna páně Alšova z Šumburka a z Firšenšteina, abyste jej proboštem vaším udělali, neb by skrze takového urozeného člověka váš kostel tiem lépe mohl se zase opraviti. Datum Zviekov, feria quinta post Reminiscere annorum ɔc XLVI°.

Oldřich z Rosenberka.

V. Reverendis in Christo patribus et dominis magistro Procopio, sacrae theologiae professori, et administratoribus quam in spiritualibus ɔc, decano nec non toti capitulo Pragensi, mihi sincere dilectis.

Kusu tohoto k otištění poskytl pan archivář zemský Fr. Dvorský.

1509.

Hanuš z Kolovrat Rousovi z Čemin: aby mu pan Zajíc položil rok s Jindřichem z Kolovrat. (M)

B. m. (1446, 21. dubna?) — Orig. arch. Třeb. Fam. Kolovrat-Libst.

Službu svú vzkazuji, přieteli milý! A prosím tebe, mluv se panem z Rozmberga a pros JMti ote mne, ať se panem Zajiecem ráčí pilně mluviti, aby nám rok položil se panem Jindřichem, strýcem mým. A kdežt nám kolivěk pan Zajiec rok položí, den menujě, tuť já chci býti. A tak páně Mti pověz, jestliže sě v to pan Zajiec nevloží, že my o to mezi sebú velikú nesnázi mieti budem. I věřímť, milý přieteli, že to pro mě učiníš a páně Mt pilně o to napomínati budeš. Datum feria quinta post pasca. Hanuš z Kolovrath.

Urozenému panoši Rúsovi z Čemin, přieteli dobrému, buď.

1510.

Oldřich z Rožmberka Táborským: o jistém dluhu lidí Rožmberského úřadu. (M)

V Krumlově 1446, 4. května. — Koncept arch. Třeb. II. 249. 1 o.

Súsedé milí! Jakož vám Jan Rús purgrabie náš psal v té mieře, jakož sme doma nebyli, o dědičné lidi naše z Rosemberského úřadu, na kteréž služebník váš Kovář z Kaltenprunu sahá pro dluhy, v kteréchž dluziech jemu naše lidi [sic] se neznají, než toliko jeden ve XIIti groších, jakož ten list svrchupsaného úředníka našeho šíře svědčí: protož žádámeť i prozímeť [sic] vás dle konečné smlúvy a dobré vuole, v kteréž spolu jsme, abyste služebníka vašeho k tomu drželi, aby on bez práva s našěmi dědičnými lidmi nic neměl činiti; a jestliže by jemu lidé naši co vinovati byli, chcem jemu práva dosti udati vedle řádu a obyčeje zemi České. A také bude-li služebník váš toho žádati, chcemť jemu rádi bezpečentí [sic] dáti přijíti i odjíti beze lsti, jehož by toho potřebí nebylo, vedle toho běhu jest, jakož spolu jsme; věřímeť, že to učiníte A tohoť žádáme odpovědi vašie po tomto poslu. Datum Crumlow, feria IIII post Philippi et Jacobi annorum ↄc XLVI°. Oldřich.

1511.

Oldřich z Rožmberka neznámému: radí ve příčině sporu jeho poddaných. (M)

V Krumlově 1446, 20. června. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 3.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přietele milý! A jakož mi píšete o vašich lidech, tomuť sem srozuměl i listy jich přeslyšěl. I nerozumiemť vedle toho běhu, bychť já se kterak mohl jinak k tomu přičiniti, než poněvadž ku právu obojě strany uručily sú, ať se ty věci již tak právem konají. A cožkoli vaši právem postiehnú,

tohoť jim rád popřeji. A jestliže by se jim nález konšelský neslíbil, mohúť se na vyšší právo dobře odvolati, jakož obyčej a právo jest.

A protož, milí přietelé, sami tomu muožete dobře rozuměti, že tomu jinak učiniti nemohu, než aby to právem konáno bylo, neb což bych vám k libosti učiniti mohl, toť bych rád učinil. Datum Crumlow, feria II. post Corporis Christi annorum XLVI°. Ulricus.

1512.

Oldřich z Rožmberka Sedlčanským: o Přechovi ze Sedlčan a Martě z Nelžejovic. (M)

V Krumlově 1446, 26. července. — Koncept arch. Třeb. II. 39. 1.

Věrní milí! Když nynie před nás přistúpili pana [sic] Martha z Nelžejovic a Přech spolubydlce váš, tu pana Martha žalovala na Přecha, že jí chtěl násile učiniti; a máti té pannie žalovala na Přecha, že jí výboj v jejím domu učinil s jinými jeho pomocníky, z dospělú braní ji zbil, hlavu její obnažil, chtě její ceru panu Marthu mocí z domu vzieti. Přech odepřel a pravě, že jemu pravé manželství slíbila, a proto šel po ni a chtě ji vzieti jaku [sic] svú manželku. Tu pana odepřěla, že toho není, a což by koli Přech mluvil, že by neprávě mluvil a jí k hanbě svědcké a sobě ku pomoci. Přech táhl se na svědomí, že jě pana Martha poň poslala, a že také lidé při tom byli, když sú sobě slíbili. Tu pana Martha a matka její i jiní přietelé volali na práva, žádajiece a prosiece, abychme se k tomu přičinili jakožto spravedlivý popravce; tohoť sme jinak nemohli učiniti, než Přecha k svém rukám vzieti. Avšak chtiece obojím stranám dosti učiniti vedle spravedlnosti, poněvadž Přech se táhne na svědomí, žádámeť na vás s pilností i přikazujeme, kdykoli purgrabí náš s tiemto listem k vám přijěde, abyste všichni v hromadě byli a tyto dole psané svědky před se zavolali, jě tázali každého zvláště, což praviti budú, chtie-li to spraviti; a což na takové vašě otázání praviti budú, to kažte s pilností popsati, zapečiec městckú pečetí, dajte purgrabí našěmu, a onť nám dále pošle.

Toto sú ti svědci: Přech praví, že panna Martha poslala po něho valchéře a syna jeho Janka; Přech poslal Vaňka Máslo a Thomka Černého po panu Marthu, a že jě chtěla za Vaňka na kóň vsiesti. Přech praví viece, že Jarúšek Václavóv syn a valchéř při tom stáli, když a kterak sú sobě slíbili; a pana toho všeho odpírá. To vědúce, v tom jinak nečiňte pod zachování naší milosti. Datum Crumlov, feria III. post festum Jacobi annorum ɔc LXVI°.

1513.

Vzájemné dopisy Oldřicha z Rožmberka ku Přibíkovi z Borovnice a Čejetic a ke Smilovi ze Žihobec k urovnání sporu mezi posledně jmenovanými o zájem dobytka a jiné ústrky. (M)

a) B. m. (1446, 3. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi VMt píše

i Přibíkova listu přiepis posielá, kterak na mě TMti žalujě, že bych mu člověku dobytek zajal a tři dni jej držal: rač věděti, žeť tak nenie. A tohoť sě táhnu na Kalenici, žeť jest nazajtřie přijev, an mne doma nenie, ten dobytek sám pustil až do mne. A když sem domóv přijel, pověděli sú mi, že jest lidem svým zapověděl, aby u mne žádný z peněz nedělal. A já vida, že mu sě chce se mnú svévuole, obeslal sem Kalenici, aby mi dobytek zasě postavil. A když mi postaven, hned sem jej ten den zasě na rukojmě dal. A jakožť dále píše a žaluje VMti, že bych mu lidem všudy po cestách i po silniciech svobodných bránil honiti: rač věděti, žeť toho nenie, cožť píše. A tohoť sě táhnu na jeho na vlastnie lidi. Protož, poněvadž jest tak svévolně lidem svým zapověděl, aby u mne z mých peněz nedělali, a ját́ sem také, pane, zapověděl jim, ať by mého prázdni byli. A mnohoť sem škod trpěl od jeho lidí, ježtoť toho jim již dále trpěti nemohu, i chtěl bych na svém pokoj mieti. A tohoť věřím TMti, že mě TMt ostaví při spravedlnosti, ať bych na svém pokoj měl. Dán v středu před svatým Dominikem. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozm[b]erka, pánu na mě laskavému.

b) B. m. 1446, 10. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! A jakož VMti Smil píše, že jě nezdržal tři dny toho dobytku: račte věděti, žeť jest jej tři dny držal a nechtěl propustiti, jeliž by mu kopu dal. A tohoť chci dovésti. A také píše VMti, žeť sem já lidem zapověďal, aby u něho nedělali. Račte, VMt, věděti, žeť jest on počátek toho, neb netáhl jest od VMti přijeti, ažť jest zajal ten dobytek. A já, vida, že on chce svú vóli mieti, také sem to učinil i kázal sem lidem, aby jemu pohodlé nečinili. A také píše, že jest nebránil po svobodných cestách honiti. Račte tomu nevěřiti: bránilť jest a toť chci okázati. A jakožť píše, aby ho VMt ostavil při spravedlnosti, račte VMt věděti, žeť sem já hotov na spravedlnosti dosti mieti; i podával sem sě na Kalenici i na jiné dobré lidi, i podnes hotov sem na dobrých lidech přěstati. Pakli by přěs to chtěl svú vóli mieti a sám sobě nalezovati, věřímť VMti, že toho VMt nedopustí, nebť sem já vždy hotov vašě kázanie učiniti. Datum in die Laurencii, anno ɔc XLVI°. Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosemberka, pánu mému milostivému, b. d.

c) B. m. 1446, 12. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Oldřich [z Rožmberka] ɔc. Smile milý! Jakož si nám nynie psal, tomu sme srozuměli. I píšem Přibíkovi, aby on svým lidem nebránil tobě z peněz dělati, než ty všeckny věci v dobré mieře nechal státi až do toho sněmu, tak jakož ste oba před námi to učiniti řekli. I zdálo by se nám, aby ty také jeho lidem nepřekážěl, aby oni v té mieře zvuoli měli, jakožto i prve s tvú dobrú vuolí měli. A když,

bohdá, o tom sněmu bude, přičiníme se bohdá, aby ty věci mezi vámi v dobré uvěděny byly. A na to píšem Kalencovi a poslali sme jemu přiepis, kterak ste nám psali a my vám zasě, a prosiece jeho, aby mezi vás vjěl a ty věci mezi vámi v pokoj uložil. I věřímeť tobě, aby tebú rovné nesejde, jakož i Přibíkovi též píšem. Datum feria VI. post Laurenti, annorum XLVI°.

d) V Krumlově 1446, 12. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Oldřich [z Rožmberka] ɔc. Přibíku milý! Jakož si nám psal a list Smilóv si poslal, i píšem Smilovi, aby on tvým lidem nepřekážěl, než ty všeckny věci v dobré mieře nechal státi až do toho sněmu, tak jakož ste oba před námi to učiniti řekli. I zdálo by se nám, aby ty také tvým lidem jemu nebránil z peněz dělati. A kdy, bohdá, o tom sněmu bude, přičiníme se bohdá, aby ty věci mezi vámi v dobré uvěděny byly. A na to píšem Kalencovi a poslali sme jemu přiepisy, kterak ste nám psali a my vám zasě, a prosiece jeho, aby mezi vás vjěl a ty věci mezi vámi v pokoj uložil. I věřímeť tobě, že tebú rovné nes[e]jde, jakož i Smilovi též píšem. Datum Crumblov, feria VI. post Laurenti, annorum XLVI°.

e) B. m. (1446, po 12. srpnu). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi VMt píše, abych VMti toho k libosti ponechal až do času toho VMtí nám uloženého: rač VMt věděti, že prve, nežli od VMti list mi přišel, přijel ke mně Kalenice, súsed mój, a umluvil mezi námi tak, že sěm svolil, aby lidé to obilé s pole vyručili a sklidili; a bude-li mi VMtí přisúzeno, aby mi zase postaveno bylo. A tohoť vždy VMti věřím, že mě při výpovědi ostaviti ráčíte. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

f) V Krumlově 1446, 19. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Smile milý! Jakož si nám ondy psal, kterak Kalenice mezi vámi umluvil, aby lidé to obilé od tebe vyručili, vyručeno mělo býti, pak jakžtěkoli, ještě tebe prosíme i chcěmť mieti, aby dopustil těm lidem to obilé z pole skliditi, ať by to obilé zmrháno nebylo; neb jestliže by tiem obilím k které škodě přišel, chcemť tobě nahraditi. A také tebe od výpovědi tisknúti nemieníme. Protož aby to bez námluvy vždy učinil pod zachování našie milosti, a toho nám ihned odpověd svú daj po tomto poslu. A když bohdá na ten rok přijedeš, tak jakož sme vám jej položili, chcem se přičiniti, aby ty věci, bohdá, v dobré uvěděny byly. Datum Crumblow, feria VI. post Assumpcionis Marie, annorum XLVI°.

g) *B. m. (1446, 21. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.*

Služba má VMti, urozený pane milý! A teď VMti posélám list, jakož Smil píše VMti. A pravie, že by mě Kalenice s ním umlúval: račte věděti, žeť jest mne Kalenice s ním neumlúval, aniž toho smie seznati, bych já k tomu svolil, aby lidé své vyrukovali. Než móžete VMt rozuměti, žeť činí tóčky, aby se dlilo, aby chudým lidem ostatek obilé spadlo. I prosímť VMti, aby to ráčili opatřiti, ať by mi se taká škoda nedála mým lidem. Pakli by toho VMt neráčila učiniti, ale račte mi toho přieti, kohož bych mohl požiti, zdať by mi mých lidí chudých u pokoji nechal. A vždy doufaje, že to proti VMti nebude. A toho mi račte odpověď dáti po tomto poslu. Datum dominico ante Bartholomei. Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému, b. d.

1514.

Přech ze Sedlčan Oldřichovi z Rožmberka: o své při s Martou z Nelžejovic. (M)

B. m. 1446, 15. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Služba má a poddánie s poslušenstvím VMti. Jakož VMt slyšala při, kterúž mám s Marthú z Nezlovic, i chtěl sem rád jako VMti poddaný a poslušný člověk s ní v manželství přebývati, jakož sva sobě slíbila; ale v tom od mnohých maje velikú překážku a roztrženie, a boje se unáhlenie, musil sem v té mieřě ustúpiti. Ale že VMt mám za pána svého milostivého, a viece jest MtV, než by mé, ač bych pak vinen byl, provinněnie mohlo býti: protož se k VMti utiekaje, prosím snažně a s pokorú velikú, rač mi VMt glejt a bezpečenstvie listem vaším dáti, před VMt svobodně přijíti i odjíti, ať bych ještě svú při mohl jasnějie i svú v tom nevinnu VMti zpraviti. Neb bych jinak v tom nerad chtěl učiniti, než jako pána svého milostivého VMt zachovati a poslušen i poddán býti v časech budúcích, to by do mne, dá-li Buoh, skutečně shledala VMt. A toho panské vašie laskavé odpovědi prosím i žádám což najpokornějie mohu po tomto poslu. Scriptum feria II. die Assumptionis sancte Marie virginis gloriose.

Vašeho panstvie člověk poddaný Přech z Sedlčan.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Roznberga, pánu mému velice milostivému.

1515.

Oldřich z Rožmberka Přechovi ze Sedlčan: o žádosti jeho za glejt. (M)

V Krumlově 1446, 21. srpna. — Koncept arch. Třeb. II. 39. 1.

Oldřich. Přechu milý! Jakož nám píšeš, kterak si musil postúpiti pro některé překážení a také bojě se náhlosti ɔc, a žádajě klejtu našěho, aby svú při jasněji před námi mohl líčiti ɔc, jakož pak list tvuoj šíře svědčí: milý Přechu, myť sme jinak

v tom neučinili než tak, jakož obyčej jest a země za právo má, a protož sme ihned obeslali svědky tvé, chtiece tomu běhu právě srozuměti a mezi vámi spravedlivé učiniti. I muožeš sám rozuměti, že jě tobě nebylo potřebí ustupovati, neb když si ustúpil a z naší kázni utekl, muožeš dobře věděti, že jě statek tvój nám za odběžné připadlý. Avšak poněvadž tak pokorně píšeš, žádaje klejtu, tenť chcem rádi dáti, než musíme prvé onu stranu obeslati a jim na vědomí dáti, že tobě klejt chcem dáti, abychme tobě náš klejt tiem bezpečněji mohli zdržěti; pak den svatého Jiljí pošli sem k nám pro klejt, a v té mieře nám se poselství zasě vrátí, i dámeť kleit náš. Datum Crumlov dominico ante Bartholomei annorum ꝯc XLVI°.

1516.

Albrecht z Vydří Oldřichovi z Rožmberka: že ho nepomlouval. (M)

V Jindřichově Hradci 1446, 25. srpna. — Orig arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Urozený pane! Službu svú vzkazuji VMti. A zpravenť sem od Ctibora, kterak VMt praví, že bych já VMt pomlúval. Račte věděti, žeť sem já VMti nepomlúval; pakli by kto mluvil na mě, tenť by mi na tom krátko učinil, nebť by mne zrazoval k VMti; a jemu nerač VMt věřiti. I věřímť já VMti, že mi to zjevie, ktož jest ten, nebť sě z toho chci poctivě vyvésti, žeť sem VMti nepomlúval. Datum in Hradec feria V. post beati Bartholomei apostoli, anno ꝯc XLVI°.

Albrecht z Vydřie.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosenberka.

1517.

Oldřich z Rožmberka Albrechtovi z Vydří: odpovídá k předchozímu jeho dopisu. (M)

V Č. Krumlově 1446, 27. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg, 15.

Albrechte! Jakož nám píšeš, že si nás nepomlúval: vieš dobře, kterak se ty věci dály, že si nám lál i našim rukojmím i pomlúval, a o to se s tebú Matěj Višně neboščík byl svadil. I muožeš dobře rozuměti, že si nám ani našim rukojmím toho učiniti neměl, neb vieš, že list, pro který si nám a našim rukojmím lál a pomlúval, tobě nesvědčí, aniž jeho s dobrú vuolí mášˇ. A což si nám a našim rukojmím v tom učinil, učinils nám svévolně a neřádně. Pak jestliže by nás o to mohlo rovné potkati, chtěli bychom to jěžště přijieti. Datum Crumlow sabbato post Bartholomey annorum XLVI°. Oldřich ꝯc.

1518.

Farář Knínský Václavovi z Hrobky: o Přechovi ze Sedlčan a Martě z Nelžovic. (M)

V Kníně 1446, 29. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službuť svú vzkazuji duchovní i modlitbu věrnú. A dávámť na vědomie, kterak

Přech [z] Sedlčan a panna Martha z Nelžovic přistúpili ke mně v Kníně a žádajíc obě straně ode mne oddánie manželského. Tu sem jich tázal, mají-li spolu slib; tu sú mi sě obě straně dřívě řěčené přiznaly. Dál sem jich tázal, leželi-l[i] sú spolu; tak sta sě obě straně přiznaly, žě jě tak, že sú spolu dvě noci leželi, jako by již byli manželé. Tu sem jich nechtěl oddati, leč listu dobudú sobě prve rozhřěšeného. Tu sú dobyli, a mátě té děvečky přišedši i mocí svú vzala bez odavkóv pryč dievku neb dceru svú. A toť mi je svědomo, žeť to beru na svú vieru. A dal sem jim rucě spolu. Dán v Kníně den svatého Jana křštitele stětie.

Kněz Václav z Slaného, farář Knínský.

Slovutnému panu Václavovi s Hrobky, spoluměštěnínu Nového Města Pražského, přieteli dobrému buď dán.

Douška Přechova Oldřichovi z Rožmberka: Orig. II. 39. 1.

Také pane milostivý, VMt muože rozuměti z listu kněze Václava faráře z Knína, kterakť se ta pře má, žeť sem nic neučinil, než s její dobrú volí. A vždy prosím pokorně, račte se ke mně pro milý Buoh k svému člověku dobrotivě okázati. I také svědomie jiné z Sedlčan, kteréž VMt přeslyšala jest, vždy prosím rač mieti v paměti.

1519.

Přech z Sedlčan děkuje Oldřichovi z Rožmberka za vydání glejtu. (M)

B. m. (1446, 30. srpna). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu i všecko plné poddané a poslušenstvie VMti vzkazuji. Děkuje převelice a pokorně, že mi VMt milostivý glejt ráčí dáti, vzkázavši, abych po ten glejt na sv. Jiljie k VMti poslal ɔc, to rád velmi učinil sem a tohoto posla sem vypravil, prose a žádaje, aby VMt ráčil mi jej poslati milostivě. Neb bohda chci se před VMtí zpraviti, kterakť se jest ta pře měla a ještě má; ješto VMt bohdá to shledá, žeť mnú to neschází, nebť o to vší pilností stojím i státi miením, kterak bych mohl VMti věrně slúžiti a poddán býti jako pánu milostivému. Scriptum feria III. die sanctorum Felicis et Adaucti.

VMti sluha poddaný Přech z Sedlčan.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Roznberga seděním na Krumlově, pánu mému milostivému.

1520.

Farář Knínský Oldřichovi z Rožmberka: o Přechovi ze Sedlčan a Martě z Nelžovic. (M)

V Kníně (1446, 6. září). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službuť svú vzkazuji duchovní i modlitbu věrnú, urozený pane milý! A zprávuť TMti dávám o Přechovi, člověka tvého z Sedlčan, a o panně Marthě z Nelžovic: tu

když jsem byl prosbú povolán do hospody cného hospodáře, k Vaňkovi Litochlebovi v městě v Novém Kníně, tu když sem přišel mezi ně a devět osob mužských i ženských tu s námi byli, řekl sem jim: Co mne potřěbujěte? A tak prosili sta mne obě straně, Přěch dřievě řěčěný a panna Martha dřievě řěčená, abych jě oddal. Tu sem jich na jich vieru tázal: Máta-li slib spolu? Tu sú mi sě oba přiznala k slibu. Dál sem jich tázal: Skládali sú sě spolu na loži? Tu sta sě oba přiznala, že jě tak, že sta spolu dvě noci spala, a přiznali sta sě oba, že sú s uotpuštěním TMti skutečně spolu byla. A tak sem já jim řekl, žě nemohu já vás oddati, leč rozhřěšěnie z Prahy dobudete sobě. Tu sú mne obě straně prosili, abych jim lístek napsal k uofficálovi, aby jim poslal rozhřěšěnie list. I přinesli mi list rozhřěšění, abych je oddal a pokánie jim dal. A v té mieřě mátě přišedši jějie, i pojala svú dceru svévolně pryč. A toto sě nedokonalo, než jednú sě provolánie v kostele stalo. Protož žádný [sic] milý pane, rač sě TMt k tomu přičiniti a Přěchovi tvému poddanému spravědlnosti dopomoci. A to což sem psal, žěť to beru na svú přísahu kněžskú, žěť sem psal pravdu. Datum feria III. ante Nativitatem beate virginis Marie in Knyn.

Venceslaus de Slana plebanus in Knyn,
servitor et cappelanus vester fidelis.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, pánu mému milému, seděním na Krumlově d. d.

1521.

Přech ze Sedlčan Oldřichovi z Rožmberka: o příkoří, které se mu proti glejtu stalo. (M)

B. m. 1446, 14. září. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane, pane muoj velice milostivý! Službu svú vzkazuji s pokorným poddáním. VMti vělice děkuje, že mi VMt byl svuoj glejt dáti ráčil, i oznamuji a túžím s žalostí VMti, že když jsem za tiem glejtem přišel do Sedlčan, chtě sobě svědomie dobýti, kteréhož mi potřebie k mé spravedlnosti, abych se mohl před VMtí jako, dá-li Buoh, nevinný vyvésti: tu sem mluvil s některými z měšťan, oznamuje jim, že mám glejt od VMti; a pan purkrabie na to se neobrátiv, i kázal mě jieti měšťanuom. A tu sú mne v domu mém, kterýž mám za VMtí, s pilností hledali, všecky věci přemetavše. I věřímť, milý pane, že VMti toho líto bude, žeť mě úředníci svévolně tisknú i přes váš glejt od VMti mně daný. I prosímť pokorně, račte se v tom laskavě a dobrotivě okázati jako pán milostivý, abych aspoň mohl ten domek prodati a VMti osaditi, poněvadž tu bezpečen nemohu býti. Neb Buoh to vie, žeť sem nevinen, a VMti chci vždy rád slúžiti jako Pánu velice milostivému. Tohoť žádám i prosím milostivé odpovědi listem po tomto poslu. Scriptum feria IIII. in festo Exaltacionis sancte crucis. Vašemu panství poddaný Přech z Sedlčan.

Urozenému pánu panu Oldřichova [sic] z Rozenberga, pánu mému milostivému.

1522.

Oldřich z Rožmberka Budějovickým: aby nepřekáželi biskupovi ustanovenému k nim za faráře.*) (M)

V Krumlově 1446, 28. prosince. — Koncept arch. Třeb. II. 31. 1.

Súsedé milí! Přijěl k nám kněz biskup, pfarář váš, a vznešil na nás, žeť jest pohnán od strany od pánuo přes takové podání, jakož jemu král Římský ten kostel dal a uveden jest vedle řádu, a že by nekaké nátisky a nechuti trpěl. I zdálo by se nám, abyste již těm věcem dobře dali jíti, najprve abyste skrze to zachovali královu milost, a také to dobrodienie, kteréž vám král Albrecht neboščík a otec krále Ladislavóv učinil, a také aby mezi vámi nekaké nechuti, nesnázě neb zbúření nepovstaly, ještoby vám i vší zemi v budúcích časích ke zlému přijíti mohlo. A to vám proto píši, neb to Buoh vie, žeť bych vám ani městu vašěmu co zlého přál. Datum Crumlov feria IIII. in die Innocentium annorum ɔc XLVI°. Oldřich.

*) Týká se kněze Matěje Němce, jmenovaného k biskupství Litomyšlskému, o němž viz v Palackého Dějinách IV. 1. str. 113 nota 122.

1523.

Táborští Oldřichovi z Rožmberka: o dluhu poddaných z úřadu Rožmberského. (M)

B. m. (1446). — Orig. arch. Třeb. II. 249. 1 o.

Službu naši napřed VMti, urozený pane milý, vzkazujeme. Píše VMt mezi jinú řečí, že lidé vaši dědiční s úřadu Rozmberského neznají se Kovářovi v nižádném dluhu, kromě jeden ve dvandcti [sic] grošich, i žádáte, abychom Kováře služebníka svého k tomu držali, aby on bez práva s vašimi lidmi nic nejměl činiti ɔc: jmáme za to, byť jemu nebyli vinni, žeť by se styděl napomínati; a poněvadž jemu jeho dluhu zapierají, onť chce k nim o to vždy hleděti a dobývati svý dlúho nebo krátko. I zdálo by se nám, aby VMt lidem svým radili, aby radějše jeho odbyli s škodkú nežli s velikú škodú, ačkoli těm lidem, dokudž jest Kovář u nás, nejmá překážěti. Pak kdyžťby odšel, myť bychom jemu nemohli hájiti, by svého nedobýval. A o bezpečenství jemu dáti, přijíti a odjíti, jakož dotýčete: tak Kovář praví, žeť se jemu nezdá, ačkoli bezpečenstvie by jměl, o to viece choditi, pravě, že v Soběslavi a na Chúsníce tři leta vězen bez viny byl, a nynie, ješto o ten dluh do krajě chodil, málo nezabit od vašich lidí. Datum sabbato.

Purgmistr a radda města Hory Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi s Rozmberga, pánu přieznivému.

1524.

Oldřich z Rožmberka Přechovi ze Sedlčan: o vrácení mu statku jeho. (M)

V Krumlově 1447, 4. ledna. — Koncept arch. Třeb. II. 39. 1.

Přechu milý! Tak jakož si s námi u Praze mluvil a prosil, abychme tobě

milost dali a statek tvój zasě vrátili: ač si se koli proti nám a našiem nekerých běhóv dopustil, ježsto by to učiniti byl neměl, avšak nejedno bývá lepší milosť, nežli hodná pomsta; a proto myť tobě milost dáváme a tvój statek navracujeme mocí listu tohoto, avšak takově, aby každému dosti od sebe učinil, komužby co vinovat byl, a zvláště Tháborským. A takéť sme obeslali Lippolta purgrabie našěho, dávajíce jemu na vědomí, že sme tobě milost dali; pros jeho, aby on tobě také milost svými přátely dal, to věda, aby se uměl v té mieře opatřiti, dokuť tě Lippolt svým listem neobešle a tobě milost dá. Datum Crumblov feria IIII. ante Epiphaniam annorum ɔc XLVII°. Oldřich.

1525.

Oldřich z Rožmberka purkrabí svému Lipoltovi: o vrácení statku Přechovi ze Sedlčan. (M)

V Krumlově 1447, 4. ledna. — Koncept arch. Třeb. II. 39 1.

Lippolte milý! Věděti dáváme, že sme Přechovi z Sedlčan milost dali a jemu jeho statek zasě vrátili, tak jakož v tomto přiepisu srozumieš. I prosímeť tebe, aby ty a přietelé tvoji jemu také milost dali; a toho jemu svój list pošli, maje tvój list, aby již před tebú a přátely tvém a ženy jeho věděl bezpečen býti. Datum Crumlov feria IIII. ante Epiphaniam domini annorum ɔc XLVI° [sic]. Oldřich.

1526.

Jan z Lobkovic Oldřichovi z Rožmberka: o dluhu. (M)

V Hluboké (1447, 14. ledna). — Orig. arch. Třeb. Familie Lobkovic.

Služba má napřěd VMti, urozený pane! A jakož mi VMt vzkázal po Lukšovi, že by VMt ráčila seznati ústně vedle smlúvy, jakož jest VMt učinila mezi panem Alšem a paní Perchtú a panem Zdenkem o dluh otce našeho i náš: však VMt tomu muož dobřě rozuměti, že by mě mohl tu rok zajíti o ten dluh, ješto by VMt nemohla býti. I prosím VMti, račte mi dáti svědomie listem pod vaší pečetí vedle té smlúvy, a po tomto poslu poslati. Datum Hluboka, sabbato ante Anthonii.

Jan z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka d. d.

1527.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Lobkovic: o dluhu. (M)

V Krumlově 1447, 16. ledna. — Koncept arch. Třeb. Familie Lobkovic.

Služba má tobě, súsede milý. Tak jakož mi píšeš, žádaje svědomí mého o ten dluh, kterýž pan Petr z Sternberka, manžel paní Perchtin dobré paměti, otci tvému dlužen byl: jáť se jinak v tom nepamatuji, než tak, jakož se i paní Perchta pamatuje a toho svědomí svój list poslala. Datum Crumblow, feria II. ante Anthoni annorum XLVII°. Oldřich.

1528.

Václav z Michalovic Jindřichovi z Rožmberka: o kohoutech, o sedání, koroptvích ɔc. (M)

B. m. 1447, 25. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 16.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Jakož si mi psal o kokoty, k tvé žádosti teďť dva kokoty posielám: jeden chocholatý, starý, kteréhožť jest u nás ižádný kokot nepřebil, protož toho sázej na měkce, a druhý mladý, také dobrý. A když je kážeš ssaditi, kažiž jim dosti prostranstvie učiniti, aby mohli svobodně běhati, ať by jich lidé nezastupovali. A takť sem zpraven, že vy své kokoty velmi divně ssazujete jako v šranciech; těmtoť se to nehodí, než aby měli prostranstvie, nebť uměta běhati. Ale tak v šranciech, a kdež úzkost mají, nic by jimi nezískali. A třetíť posielám panu Joštovi, bielý, také starý a také velmi dobrý. A jakož si mi psal, že mi chceš pójčiti zbroje klacie, tohoť sem vděčen a velmiť děkuji. I prosímť, aby mluvil se panem přietelem mým milým, otcem svým, a zjednal to, ať se mnú kole, jakžť se jemu zdá, neb za pytly neb v ořové zbroji. Pakli chce bez sedel, a to já nejraději na holých koních, o drajlink vína. Věřímť, že to zjednáš. A také pověz pánu, milý pane Jindřiše, žeť bych jemu byl velmi rád kuroptvy poslal, a jezdilić sú několiko dní a nemohlić sú nic zabiti. A dá-liť pán Buoh čas, že by sníh tento sšel aneb jeho viece připadlo, chciť svú pilnost k tomu přičiniti, žeť vždy budú. A těmto kokotóm dajte odpočinúti. Datum f. IIII. in conuersione sancti Pauli, anno domini M°IIII^C^XLVIImo. Václav z Michalovic, seděním na Strakonicích.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosenberga, přieteli mému milému, buď d.

1529.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: o zvěři. (M)

Na Č. Krumlově 1447, 28. února. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláště milý! Prosím tebe, aby mi dal jelen a lani, jakož sem prve s tebú mluvil, a piš mi po tomto poslu, kamž bych měl po ně poslati. A žeť ihned Kalkuše, služebníka svého, po ně pošli, jezštoť se s tiem dobře umie obierati. A to proto bych velmi rád, aby nynie přivezeni byli, dokudž jelen rohóv nesvržě. A budeš-li chtieti mladých zvieřátek chovati, bohdá o letniciech, kažť rád některé zvieřě zjednati. A daj mi věděti, kterak se máš, nebť bych velmi rád, by se dobře měl. Datum Crumblow, feria III. post Invocavit, anno rum XLVII°. Oldřich ɔc.

A tergo: Telecký.

1530.

Jan Pražák, rychtář Táborský, Oldřichovi z Rožmberka: o odúmrti Soběslavského kněze Petra v Radimovičkách. (M)

B. m. 1447, 10. března. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 AP, 1 a.

Urozený pane, službu svú vzkazuji VMti. A jakož sem s VMtí mluvil v Budějovicích nynie na sněmu a lístek té žaloby dal napsaný po panu Rúsovi burgrabí vašem o tu odúmrt, kterúž kněz Petr z Sobislavě miení bráti, a nemaje k tomu žádného práva, v Radimovičkách, za kterúž súsedé naši jsú rukojmě, ješto jest ta dědina řádně osazena, vzdána i přijata a penězi jinam zaručeni. I věřímť VMti, že Víthovi burgrabi nebo Maksantovi rozkážete, ať knězi přikáží, ať těch lidí u pokoji nechá; neboť k nim žádného práva nemá. VMti žádám dobrotivé odpovědi listem vaším při tomto poslu. Scriptum feria VI. ante dominicam oculi mei semper ad dominum anno XLVII. Jan Pražák, rychtář Tháborský.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, pánu mně přieznivému, buď dán.

1531.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o listu pana Štítného. (M)

V Telči (1447), 10. března. — Orig. archivu Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, přieteli milý! Vědětiť dávám, kterak že sem Víthu a Maxantha, služebníky tvé, obsielal o ten list, ješto svědčí Janovi Ščítnému, služebníku mému, žádaje, aby mu vrácen byl. A služebník muoj jim také toho podával, jestližeby jim v čem vinen byl, že o to chce na někom dobrém přestati i opraviti. A služebníci tvoji listu jemu vrátiti nechtie ani jeho podávanie přijieti. Protož, milý přieteli, prosím tebe, rač svým přikázati, ať od něho jeho k rovnému podávanie přijmú a list jemu vrátie bez dalšieho odtahovánie. Odpovědi žádám po tomto poslu. Datum in Telcz f. VI. ante Oculi. Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosmberka, přieteli mému milému, d . .

1532.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: odpovídá ku předchozímu listu. (M)

V Krumlově 1447, 14. března. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg. 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláště milý! A jakož mi nynie píšeš o úředníky mé, Víthu a Maksanta ɔc: i neviemť, kterak se ty věci majie; než ihned sem obeslal úředníky své, a cožkoli na něch porozumiem, majíť moji tvému vedle spravedlnosti učiniti, což by jim [sic] učiniti měli. A cožť mi za odpověď dadí, dámť, nemeškajě, věděti. Datum Crumblow f. III. post Oculi, annorum XLVII°.

Oldřich ɔc.

Jan z Hradce.

1533.

Mikuláš z Lobkovic slibuje Oldřichovi z Rožmberka: že k němu přijede. (M)

V Hluboké 1447, 20. března. — Orig. arch. Třeb. Familie Lobkovic.

Služba má napřed, urozený pane mně přieznivý! A velmi bych rád slyšal, by sě TMt dobřě a ve zdraví měla. A jakož mi TMt vzkázala po Konyatovi, abych k TMti přijěl: toť chci rád učiniti a k TMti tuto středu najprve přieštie na večer přijěti. A takéť TMti teď posielám z Bavorovického rybníka třidcět kapruov a několik štik, a prosím TMti, aby ráčil za dobré přijieti; neb jestli žeť sě TMti slíbie, dámť jich což TMt ráčí, nebť jich mám, děkujě Bohu, dosti. Dán na Hlubocě ten pondělí po střědupostie XLVII°. Mikuláš z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka mně přieznivému b. d.

1534.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Lobkovic: ukládá mu rok s Janem Kozlovcem. (M)

V Krumlově 1447, 20. dubna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Služba má tobě, súsede milý! Tak jakožs mě u Praze prosil i tudiež Jan Kozlovec, abych se v to, což mezi vámi jest, uvázal a vám toho na čas jmenovitý rok položil ꝛc, vědětiť dávám, žeť jest i nynie ke mně o též Jan Kozlovec nadepsaný přijel, téhož s snažností žádaje a prose. Protožť zdáliť se tobě v tuto neděli příští [23. Apr.] zde osobně státi, neboli svú plnú moc poslati, nebť bych se tu k tomu chtěl přičiniti, zdali by to, což mezi vámi jest, v dobré uvedeno mohlo býti. A což jest v tom úmysla tvého, to mi po tomto poslu daj nemeškaje věděti. Datum Crumlow f. V. post conductum pasche, annorum ꝛc XLVII°. Oldřich ꝛc.

A tergo: Popel Johannes de Lobkowiz, dominus in Hluboka.

1535.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: opakuje své poselství, pak o jízdě do Prahy, zvěřině ꝛc. (M)

V Telči 1447, 27. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvlášče milý! A jakož mi píšeš, kterak bych vzkázal po Suchanovi: vzkázal sem, aby mi ten člověk, na kteréhož domnění mají, aby mi jmenován byl, i toho ješče žádám. A píšeš mi, chtěl-li bych do Prahy jěti, abych to dal věděti; budu-liť moci, chtěl bych rád býti. A po jednu lani pošli do Telče, kdyš chceš, chciť ji rád dáti. A rád bych viděl, by se dobře jměl i s syny svými. Datum in Telcz f. V. post Marci, anno ꝛc XLVII°.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvlášče milému, d.

1536.

Mikuláš z Lobkovic Oldřichovi z Rožmberka: o sejití se s ním. (M)

V Hluboké 1447, 1. května. — Orig. arch. Třeb. Familie Lobkovic.

Služba má napřed TMti, urozený pane mně přieznivý! A TMti velmi děkuji se psóv. A také jakož mi TMt vzkázal po Lužnickém, aťbych TMti sčekal až do pátka najprv přištieho; rač věděti, že to chci rád učiniti, jedno mi rač TMt dáti věděti po služebníku vašěmu, kdež bych sě s TMtí měl shledati. Datum Hluboka feria II^a. die s. Philippi et Jacobi anno ɔc XLVII°. Mikuláš z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rosembergka mně přieznivému b. d.

1537.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o sporu Jana Štítného s Vítem ze Rzavého a Maksantem. (M)

V Telči 1447, 5. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláščě milý! A jakožť sem prve psal o služebníka svého, Ščítného, kterak mu Vietha a Maksant list drží, aby to mezi nimi někdo dobrý ohledal, a to se ješče nestalo. I věřímť ješče, aby to někdo dobrý mezi nimi ohledal, abych věděl, jest-li služebník muoj k tomu spravedliv. Datum in Telcz f. sexta post Inuentionem sancte crucis, annorum ɔc XLVII°.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvláščě milému.

1538.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o mladé zvěři, o Janu Štítném ɔc. (M)

V Jindřichově Hradci 1447, 30. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli zvláščě milý! A jakož mi píšeš, jestliže bych chtěl mladé lani chovati, že by mi jich chtěl několiko sjednati: chtěl bych jich rád chovati, bych je mohl jmieti. A jestliže by mi jich sjednal, tehdy rač to dáti věděti purkrabie mému do Hradce. A o noviny, jakož píšeš, žádných novin nynie nevím. A o Ščítného služebníka, jakož sem prve psal, rač se k tomu přičiniti i o ty lidi, aby o to již konec jměli. Datum in Nouadomo f. III. post Penthecostes, anno ɔc XLVII°. Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvláščě milému.

1539.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: aby položil rok Jana Štítného s Vítem ze Rzavého a Maksantem. (M)

V Telči 1447, 14. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvlášče milý! A jakož sem tě již častokrát obsielal, kterak služebníci moji a tvoji mají spolu činiti, Ščítnej, Vítha a Maksant, o některé zášči, ješto jim Ščítnej z toho vinu dává, a na tojs mi odpovědi nedal. I ufámť a věřím, že se k tomu přičiníš, ať by se miesto mezi nimi stalo. I prosím tebe, vydaj jednoho a já druhého, ať sú ti toho mocni, ať se jim po těch miesto stane, nebo mi služebníci moji dávno túží, žeť nemohú konec o to jmieti. A toho mi daj odpověd po tomto poslu. Datum in Telcz f. IIII. ante Festum sancti Viti, anno ꝯc XLVII°. Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvlášče milému.

1540.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: aby uložil rok ve sporu Jana Štítného s Vítem ze Rzavého a Maksantem, pak o lidech Václava Zmrzlíka ꝯc. (M)

V Krumlově 1447, 17. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláště milý! A jakož mi píšeš o Štítného a úředníky mé a dotýčeš, žeť sem prve na to odpovědi nedal: milý přieteli, játě se nepamatuji, bych já tobě kdy na tvé listy odpovědi nedal, leč by mi tvój list některý nedošel. Avšak jakžtěkoli, nechť služebník tvój jednoho dobrého člověka tu v kraji vydává, a moji úředníci také jednoho mají vydati. Pakli by se ti smluviti nemohli, ale věřímť, že se sám jakožto najvyšší ubrman k tomu přičiníš, aby vždy mezi nimi k konci přivedeno bylo. A jestliže by moji v čem scestni byli, majíť po tobě opraviti. Též zasě jestliže by tvoji v čem scestni byli, věřímť, že též zasě učiníš. A ihned sem obeslal své úředníky, aby jednoho vydali a tobě věděti dali, a ty aby jim rok položil a konec mezi nimi učinil, nebo bych já nerad, byť mezi tvémi neb mémi která róznice byla. Takéť bych velmi rád viděl, by se dobře měl. Dále věděti dávám a mám za to, že tebe to tajno není, kterak moji služebníci s Zoběslavi [sic] zbili pěších na 18te, ješto po cestách lúpili. A někteří potom ožili, kteříž duši v sobě byli zatajili. I neviem, čí sú byli; než druzí praví, že by Václavovi Zmrzlíkovi byli, ale však mi ježště žádný o nich nepíše. A což dále v tom zviem, dámť věděti. Datum Crumblow, sabato post Viti, annorum XLVII°.

1541.

Vzájemné dopisy Oldřicha z Rožmberka ku Přibíkovi z Borovnice a Čejetic a ke Smilovi ze Žihobec ve příčině urovnání sousedských sporů obou posledních. (M)

a) V Krumlově 1447, 1. srpna. — Konc. archivu Třeboň. Fam. Borovnic.

Oldřich [z Rožmberka] ɔc. Smile milý! Přišel k nám Přibík z Borovnice, zpravuje nás, že si jemu lidi zbil a jim překážěl na jich dielech přes takové rozkázání, jakož sme vám u Praze o sněmu rozkázali obojím, abyste u pokoji byli, abychme vás osobně přeslyšěli. Protož, milý Smile, prosímeť tebe, aby jeho lidem na dielech nepřekážěl, pakliby kterého u vězení měl, propustil, a sám osobně před námi stál od této neděle ve čtyřích nedělech najprv příštích, toť jest ta neděle po světým Jiljí. A přiveď [s] sebú svědomí živé, kteréž by k tomu roku potřeboval. Též sme Přibíkovi také rozkázali. A my přeslyšiece vás, učinieme mezi vámi spravedlivý konec. I věřímeť, že to učiníš, neb jestližeby jemu vedle našěho psaní lidí u pokoji nenechal, bylo by nám samému za to hanba, jsa náš, a že by našěho rozkázání nechtěl učiniti. Datum Crumblow, feria III. in die ad vincula Petri, annorum XLVII°.

Žihovcovi.

b) B. m. (1447, 4. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má napřed, VMti, urozený pane milý! A jakož jest VMt psala Smilovi, aby mým lidem nepřěkážel a jich u pokoji nechal: rač věděti VMt, žeť jest mi mé lidi z pole z jich vlastieho dolóv honil, a nemaje k tomu žádného práva, ježto to má VMt shledati. I prosímť VMti, abyšte mi ráčili k tomu raditi i rozkázati, kterak bych s tiem měl naložiti, nebť vždy chce svú vuoli se mnú mieti i má nad mými lidmi. Datum feria VI. ante festum beati Oswaldi. Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Romzberka [sic], pánu mému milostivémn.

c) B. m. (1447, 4. srpna.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má, urozený přieteli milý. Prosím tebe, aby se páně Mtí mluvil, kterak mi JMt radí o to, že Smil má svú vuoli se mnú i s mými chudými lidmi, jakož JMti píši, že mi je sehnal s pole ve čtvrtek. I prosím tebe, přičiň se, ať mi toho odpověď dá páně Mt po tomto poslu, kterak bych s tiem měl učiniti. Datum feria VI. ante festum Oswaldi. Přibík z Borovnice.

Urozenému panoši, Janovi řečenému Rous z Čemin, přieteli milému, buď dán.

d) V Krumlově 1447, 6. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Oldřich [z Rožmberka] ɔc. Smile milý! Psaliť sme ondy, pokládajíce tobě i Přibíkovi před nás rok v tu neděli po svatém Jiljí najprv příščí. A vedle toho sme psali, žádajíce, aby s Přibíkovými lidmi nic neměl činiti ɔc., jako ten náš list

šíře svědčí. Na to si nám žádné odpovědi nedal, a přes takové našě psaní jemu vždy jeho lidi hindruješ, z jich vlastních pol shánieš, tak jakož na nás Přibík vznešil. I jest nám divno, jsa náš, že sobě našě psaní tak lechce vážíš. Protož přikazujemeť pod zachování našie milostie, aby s Přibíkovými lidmi nic neměl činiti ani jim na jich diele překážěl nižádným obyčajem až do toho stání před námi; tuť se, bohdá, vždy přičiníme, abychme vás spravedlivě rozdělili. A toho daj nám odpověď svým listem po tomto poslu, abychme se uměli po tom spraviti, neb tobě nemieníme v ničemž krátko učiniti a jeho také neopúščěti. Datum Crumblow feria dominico ante Laurencii, annorum XLVII.

e) B. m. (1447, 6. srpna.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má, VMti, urozený pane, pane milý! A jakožť jest Přibík z Čejetic VMti žaloval, že bych já lidem jeho na jich dědinách dělati bránil: rač věděti, žeť toho nenie, než těchť dědin bráním, kteréž on i jeho lidé přes výpověď těch dobrých lidí, jakož nám VMt vydal, chce svévolně požívati, an mi sě ještě vedle výpovědi nic nestalo. A rač pane, VMti, věděti, nežliť sě jemu utiskati dám mimo výpověď, radějiť bych viděl, byť mi spáleno bylo. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

f) B. m. (1447, 12. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má VMti, urozený pane milý! A jakož VMt psala Smilovi, a mně toho listu přiepis poslali: račte věděti, žeť jsú přišli lidé ke mně, žalujíce, že by jim dělati nedal přes Vaše přikázanie. A já jim toho nechtě věřiti i prosil sem Kalenice, aby s ním mluvil, aby mi lidí u pokoji nechal, jakož jest VMt kázal. A Kalenice mi vzkázal, že Smil toho učiniti nechce. A mněť sě lidem škoda veliká děje, ano se jim obilé na poli zkazilo i ječmeny jim spadaly. I prosímť vždy VMti, abyšte to ráčili opatřiti jako pán mój. Za odpověď prosím po tomto poslu. Datum sabbato ante Assumpcionem sancte Marie. Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rossemberka, pánu mému milostivému, b. d . .

g) B. m. (1447, 20. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Služba má napřed, urozený pane, pane milý! TMt mi píše, abych to obilé dopustil žěti. Račiž TMt věděti, žeť jest Kalenice mezi námi smlúvu učinil, ať by vyručili; tohoť jsú mi [v] hrdosti držěti nechtěli. A jáť sem přisiehl, ať bych ho jinak nedal, než na rukojmí. I věřímť TMti, že se mně křivého přísěšníka neuděláš. A když já před TMtí budu, TMt obilé obrátí, kam ráčí. Dán v neděli. Smil z Žihobec.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozenbergka, pánu mému milému, b. d . .

h) V Krumlově 1447, 22. srpna. — Konc. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Oldřich [z Rožmberka] ɔc. Přibíku milý! Tak jakož nám píšeš a Smilóv list si poslal, tomuť sme srozuměli; v kterýmž Smil píše, dotýkajě přísahy, a nás v našem psaní poslúchati nechce. Ale tě prosíme, aby ty nás v tom poslúchal jakožto služebník náš přikázaný a toho nechal již tak státi v dobré mieře, a pro nic s ním nezacházěl žádnú měrú až do toho roku před nás uloženému. Však i to obilé muožeš v svú žalobu před námi také položiti. A tu se, bohdá, chcem přičiniti, bude-li to obilé tobě přisúzeno, že i to musí opraveno býti vedle spravedlnosti. Pakli by Smil vždy svú vuoli v tom chtěl mieti, ale chcemť tobě tvé spravedlnosti radni a pomocni býti jakožto služebníku svému poslušnému. I věřímeť, že to učiníš, a tohoť žádáme odpovědi tvé po tomto poslu. Datum Crumblow feria III. ante Bartolomei, anno ɔc. XLVII°.

A tergo: Přibíkovi Ryšavému.

i) B. m. (1447, 25. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Borovnic.

Urozený pane milý! Služba má VMti! A jakož VMt mi píše, abych toho nechal tak v dobré mieře státi až do toho času nám VMtí uloženého; račte věděti, žeť jsem já hotov učiniti to i jiné všěcko, což mi VMt rozkáže. Datum feria VI. post Bartholomei. Přibík z Borovnice.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému, b. d.

1542.

Jan z Hradce prosí pana Oldřicha z Rožmberka o některé přátelské služby. (M)

V Telči 1447, 10. července. — Orig. arch. Třeb. Familie Puchheim.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláščě milý! A prosím tebe, přilož svú pečet na svědomí za mě k této dobré vuoli, jakž věřím, že to pro mě učiníš. A prosím tebe, napiš králi Řiemskému list o pana Jiříka švagra mého takým obyčejem, jakož teď toho přípis posielám; i věřímť jako přieteli svému dobrému, že to pro mě učiníš a ten list mi pošleš po tomto poslu, jakož bych já též pro tě učinil, když by takáž věc potřebie byla. Datum in Telcz feria II. post Procopii anno ɔc XLVII°. Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému zvláščě milému.

1543.

Oldřich z Rožmberka panu Janovi z Hradce: odpovídá k předešlému listu a o jiných věcech. (M)

V Krumlově 1447, 12. července. — Koncept arch. Třeb. Familie Puchheim.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláště milý! Jakož si mi nynie psal a prosil, abych pečet svú na svědomí k dobré vóli přivěsil: milý přieteli, ten

list, kterýž si mi poslal na pargaméně, nezdálo mi se, byť tak psán byl, jakož by mělo býti, jakož tě toho ústně spravím, když se bohdá shledáme. I kázal sem jiný list v táž slova napsati proto, aby se tvé věci nemeškaly, a pečet svú přivěsiti, kterýž teď i z druhým listem na pargaméně zasě posielam.

Dále jakož prosíš, aťbych psal KMti o pana Jorga Puchoméře ɔc, toť sem rád učinil, a teď přiepis i list posielám, kterak JMti píši. A takéť mi se nezdá býti, i s jinými přátely též psali o pana Jiříka, jakož si mi přiepis poslal, neb se to k odpovědi rovná. A také bohdá o tomto sněmu u Viednie muožem se lépe přimluviti ústně, aby ty věci k dobrému konci přivedeny byly, než takovým psaním.

A jakož píšeš o zvieřátka, tyť chci zjednati. — Také, milý přieteli, jakož si mi ondy psal, že si Vláškovi služebníku mému rok k těm penězóm uprosil do roka od tohoto svatého Havla najprv přištieho, i píšeš s výmienkú, čtvrt leta napřed dáti věděti: i prosímť tebe, aby ten rok stál bez výmienky, aby se Vlášek tiem lépe mohl rychtovati v svých běziech. — A jakož píšeš o Štítného, ihned sem obeslal úředníky své, aby tomu konec bylo. — Také dávám věděti, že pan Krušina, pan Bobský [Rabský?] i jiných drahně dobrých lidí, že u mne byli a potřebné věci, s kterýmižto věcmi bohdá nemeškajě ústně k tobě poselství učiním. — Milý přieteli, o Vláškovu věc prosím tebe za odpověd. Datum Crumblow feria IIII. ante Margarethe annorum XLVII°.

1544.

Purkrabí Zviekovský Oldřichovi z Rosenberka o Vávru, jeho poddaného ze Sedlčan; Zmrzlík chce škoditi u Choustníka. (K)

B. m. (19. září 1447). — Orig pap. arch. Vorl. IV. K. 2.

Urozený pane, pane milostivý! Službu mú VMti! Rač VMt věděti, že Vávra z Sedlčan, člověk Váš, listu tohoto dodatel, přišel ke mně, túže mi na Sedlčanské, že mu jeho statek držie, jakož on VMt ústně lépe zpraví. I podal jsem o to na konšely, a konšelé nález, jakož mně on zpravuje, učinili, aby toho tak nechal, žej' tomu dávná chvíle. A Vávra sej' na VMt o to odvolal. I prosím VMti, račte mu v tom radni a pomocni býti, nebť slyším, že by práv byl. Také račte věděti, že by Zmrzlík bratru mému okolo Chúsníka rád uškodil, co by mohl. Scriptum sabato ante sancti Bartholomei apostoli. Lippolt Vitha z Rzavého, purkrabie Zviekovský.

Nobili domino, domino Ulrico de Rosenberg, domino suo gracioso.

1545.

Hynek Krušina z Švamberka Oldřichovi z Rožmberka: o kněze Lukáše, by za hospodáře v špitále českém v Římě ustanoven byl. (M)

V Nepomuku 1447, 26. září. — Orig. arch. Třeb. 1. A. 3 Kβ, 42 q.

Služba má napřed, urozený pane a testi milý. Kněz Lukáš, listu tohoto uka-

zatel, zpravil mě jest, kterak by pro Buoh a pro poctivost tvú i jazyku českého v špitále tvém v Hřímě mienil hospodářem býti, ač jestli že by vuole tvá k tomu byla, proto aby pútníci Čechové v nedostatcích svých útočiště tu k němu jměli. I prosímť pane, poněvadžť tak dobrým úmyslem a k poctivosti tvé a jazyku českému v to uvázati se chce, daj jemu k tomu svú vóli a zmocni jeho toho listem svým, nebť jest kněz řádný a přiatel dobrých. Věřímť pane, že to učiníš, ať by také v Hřímě jazyk český hlas jměl, jakožto i prve bylo jest. Také prosímť pane testi, piš oň k svatosti papežově, ať jemu popřěje úřadu toho a zpovědi [. . .]id Čech; a dáleť oň s tebú rozmluvie služebníci moji, kteréž k tobě posielám, Pokonický a Zdeněk. Datum in Nepomuk feria tercia ante festum s. Mathei apostoli Cristi anno XLVII.

Hynek Krušina z Švannberka, hautpman kraje Chebského.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosenberka, testi mému milému.

1546.

Václav z Michalovic Oldřichovi z Rožmberka: o svém příjezdu k němu. (M)

Ve Strakonicích (1447), 31. října. — Orig. archivu Třeboň. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli mój milý! Jakož mi píšeš o příjezdě k sobě ꝛc, chciť to, pane, rád učiniti, leč by mě dna lámala, jakož mě lámá, že bych proto nemohl. Tehdy by mi TMt za zlé neměl, jestliže bych beze lsti přijeti nemohl. Datum in Strakonicz in vigilia omnium sanctorum.

Václav z Michalovic, seděním na Strakonicích.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberga, přieteli mému milému, dd.

1547.

Budějovští Oldřichovi z Rožmberka: o projíždění jejich vozků Rožmberského mýta. (M)

B. m. 1448, 1. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Urozený pane, VMti službu naši napřěd vzkazujeme. Jakož nám VMt psal o vznešenie na VMt rychtáře z Svinuov, žě by naši neobyčejnými cestami, ještoť prvě jezděno nenie, jěli a tady projiežďiece mýta: milý pane, toho přikázaní naši žádného nemají, aniž věděli, byť cestami neobyčejnými jěli A protož kázaliť sme volati, aby žádný a svlášt naši neobyčejnými cestami nejězdili a ke škodě mýtu vašemu. A téhož na VMti žádajiece a prosiece, ráčili kázati přikázati, aby VMti lidé také neobyčejnými cestami mimo naše město nejězdili a nám práv našich neprojězdili. Datum feria II. in circumcisione domini anno eius ꝛc. XLVIII°.

Purgrmistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, pánu nám přieznivému, dán.

1548.

Jan z Tožice Oldřichovi z Rosenberka: o vyplacení Štěpánova a Ledenic. (M)

U Vidově (1448), 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 14 f.

Služba má TMti, urozený pane milý. A jakož TMt dala mně vóli vyplatiti Štěpánov a Leděnice: i račiž TMt věděti, žeť městu Budějovskému odpoviedají, i strachť jěst, byť těch chudých lidí nezahubili. I zdá-li sě VMti, že by TMt psal Vlasákovi, že jemu VMt ráčí dáti tři neděle po svatém Jiří tři sta kop a šedesát kop, a k tomuť já času mohu v jistotě položiti ty penieze. Než ať by TMti inhed lidi postúpil, ať by jich nezahubili, nebť jsú chudí lidé. Všakť bude mieti mój list do té chvíle v své moci Vlasák. A cožť sě bude VMti zdáti, to VMt rač mi dáti toho odpověd. Pakli mi TMt káže přijieti, toť rád učiním. A pravieť, žeť by Plavanky umřěl. Dán u Vidově v neděli. Jan z Tožice.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému.

Na rubu poznamenáno: feria IIII. post Circumcisionem Domini anno XLVIII.

1549.

Zdeněk z Waldšteina Oldřichovi z Rožmberka: o své neshodě s Janem z Hradce. (M)

V Rukšteině 1448, 25. března. — Orig. arch. Třeb. Familie Waldstein.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a přieteli milý! A jakož slechka TMti tajno nenie, kterak pan Jan z Hradcě svú vóli se mnú má a rukojmiem mým svévolně laje, a což jej páni obsielají? Já sem jej obsielal i přede pány sem s ním mluvil a che [chtě?] přede pány jemu práv býci podle listu; jestli žě bych co proci listu svému učinil, anebo podle rozkázání pánó JMtí učinici, anebo podle rady páně Menhartovy opravici; a von toho ote mne přijěci nechce. A vie pan Jan, kterak jsem k tomu přinucen, ješto mi sě o to rozpisovaci nehodí podle zápisu. A von mi také slíbil pod svú věrú dáci vypsané své prátely a pomocníky, abych na ně nesahal, pred panem Hyncem nebožčíkem z Pinšteina [Pirkšteina?], pred panem Heníkem [z] Židlochovic, pred panem Leskovcem Arnoštem; a toho sě na nem nemohu doupomínaci. A klade mi roky v Čechách, jesto list muoj tak nesvědčí, než abychom sebe s obú stranú právem hleděli, kterých páni a zemané by tích časóv požívali v zemi našie. I teď přiepis toho listu TMti posielám, a prosím TMti, posrozuměje jemu, TMt rač jej obeslati, ať ode mne rovné přijme, abych JMti raděje slúžil jakožto súsědu, a mně rajš poradici. Jakož toho TMti věřím, že to TMt ráčí učinici pro mú službu. Datum in Rukstajn feria II. post festum Pasce. Zdeněk z Walšteina.

Uroz. pánu panu z Roznberka seděním na Krumlově, přieteli mému milému buď dán.

1550.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Hradce: o jeho sporu se Zdenkem z Waldšteina. (M)

V Krumlově 1448, 1. dubna. — Koncept arch. Třeb. Familie Waldstein.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli zvláštně milý! Věděti dávám, že mi pan Zdeněk z Walstaina obeslal, a píše mi, že by svévolně naň sáhl proti zápisu jeho, v kterémž se on tobě zapsal, a podávajě se k rovnému na dobré lidi. Milý přieteli, měť by se zdálo, aby v této mieře takově s ním nezacházěl, než dal se nekomu dobrému s ním ohledati; a jestliže by ti dobří lidé nalezli jej v čem vinovat proti tobě, proč by tobě neodčinil? A také žeby tobě to bylo poctivěji i od lidí příjemneji, než tak, — ač jest-li tak, jakož pan Zdeněk píše. Věřímť, že se v tom tak mieti budeš, aby takové věci obecnému dobrému v této mieře nepřekážěly. A tohoť prosím odpovědi tvé po tomto poslu. Datum Crumblow feria II. post Conductum Pasce annorum XLVIII°. Oldřich.

1551.

Oldřich z Rožmberka Zdeňkovi z Waldšteina o jeho sporu s panem Janem z Hradce. (M)

V Krumlově 1448, 1. dubna. — Koncept arch. Třeb. Familie Waldštein.

Služba má tobě, pane Zdenku milý! A jakož mi píšeš a přiepis listu si mi poslal, tomuť sem srozuměl, a velmi nerad takových věcí mezi vámi slyším. I obeslal sem ihned pana Jana, prose jeho, aby rovné od tebe přijal bez takových nesnází. A což bych já se k tomu uměl přičiniti, aby ty věci v dobré uvedeny byly, toť bych rád učinil. Datum Crumblow feria II. post Conductum Pasce annorum XLVIII°.
Oldřich.

1552.

Oldřich z Rožmberka Budějovickým o faráři mistru Ondráškovi. (M)

V Krumlově 1448, 21. dubna. — Koncept arch. Třeb. II. 31. 1.

Súsědé milí! Když nynie mistr Ondrášek, rodič města vašeho a farář, listu totiž tohoto ukazatel, jel s námi z Viedně, na cestě nébrž i tam u Viedni od něho nic jiného, než že by sě vám i jiným potomně hoditi mohl, srozuměli sme. Poněvadž u člověka takového pak nynie opět slyšíme, kterak že ta smlúva, kteráž jest mezi biskupem a mistrem Ondráškem farářem nadepsaným, najpoctivějším v Cristu otcem cardinálem a pánem téhož mistra Ondráška učiněna, před vámi zjevena jest znamenitě; protož vás s pilností prosíme, abyšte již jeho v tom spravedlnost vedle té smlúvy znamenajíce, při ní jej vedle toho, jakož zní, zuostavili dobrotivě. Neb tomu sami móžte rozuměti, že takové věci cardinálem smluvené hodně by měly a mají

býti držány, aby snad potom větší a snad horšie s toho nesnáze nevyšly, poněvadž pak rodič města jest vašeho. Datum Crumlov dominica proxima ante Marci anno domini ɔc. XLVIII°. Oldřich z Rozmberka.

Súsědóm našim milým purgmistru a radě města Budějovic Českých buď dán.

1553.

Václav Hrůza z Chelčic zasílá Rousovi z Čemin, purkrabí Krumlovskému, pověřující list pro svého posla. (M)

Na Prachaticích (1448, 21. května). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hrůza v. Chelčic.

Služba má napřed, švakřě milý! A teď posielám k tobě Petra, služebníka páně, což s tebú mluviti bude, aby mu toho úplně věřil, jakobychom sami s tebú osobně mluvili. A jemu porozumějě, s pilností přičiň se k tomu. A což bude úmysla vašého, dajte nám to věděti páně listem a jej spěšně zase vypravte. Dán na Prachaticích ten outerý po světě Trojici. Václav Hruoza z Chelčic.

Slovutnému panoši Janovi Rúsovi z Čemin, purkrabí na Krumlově, švagru mému milému, buď list dán.

1554.

Táborští Oldřichovi z Rosenberka: o jejich člověka Jana Tůmova z Medvědice. (M)

B. m. (1448, 30. května). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 2.

Službu naši napřěd urozený pane milý vzkazujeme. Když Jan syn Thómóv z Medvědice člověk náš nekterého času jda cestú svobodnú, i nalezne člověka zabitého na stezcě, a navrátiv se do města Soběslavě, povie měšťanóm vašim o tom zabitém. Keréhožto kázavše pochovati, člověka našeho vsadie do vězenie, z kteréhožto vyvedše na skřipec vrci kázali, zda by se jim v tom zabitém poznal. A nemohše nic na nem jmieti, podržavše jeho na rukojmiech, i propustili, ale město jemu vaše zapověděli až do dnešnieho dne. O nehožto s Rúsem, Maksantem i jinými úředníky vašimi mluvili sme i do Soběslavě psali, žádajíce, aby našemu člověku vedle jiných lidí nehájili poctivých potřěb bez škody vašie pósobiti. A nemohše toho na nich jmieti, TMti oň také, ač se TMt pamatuje, psali sme; i otepsali jste nám, že se chcete na to zeptajíce odpověd dáti, a té do sie chvíle ještě od vás nemáme. Protož TMti prosíme, móže-li to býti, aby ráčil úředníkóm svým tudiež měšťanóm rozkázati, ať člověku našemu nehájie o potřebné věci poctivé do města vašeho choditi; však jest-li ktož kolivěk, ješto by našemu člověku o tu věc kterú vinu dával, chceme naň dosti pravdy udati, jakožť sme též poprvé úředníkóm vašim podávali. A na to odpověd[i] vašie žádáme. Datum feria V. post Urbani et in octaua corporis Christi.

Purgmistr a radda města Hory Thábor.

Urozenému pánu Oldřichovi z Roznberga, pánu přieznivému.

1555.

Táborští Oldřichovi z Rožmberka: že chtí dosti učiniti Janovi z Kozího. (M)

V Táboře 1448, 13. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kozí.

Službu naši napřed, urozený pane milý, vzkazujeme VMti. Na první list, jakož ste nám o Kozského psali, odpověď dali sme, leč jest váš list nedošel. Pak jakož nám nynie píšete opět, abychom Janovi Kozskému, služebníku vašemu, vedle úmluv spravedlivé učinili ꝛc: nevieme, co bychom jměli jemu učiniti, ješto bychom vedle úmluv neučinili, poněvadž, prodav nám sbožie své a stupujě, žádného práva sobě tu nepozóstavil ani k kterým poplatkóm zadrženým se ohlašoval. A přesto nechžť Kozský s těmi úmluvcemi k nám přijěde, jestliže sme co vedle jich výpovědi jemu neučinili, chcemeť po těch úmluvcích jemu všecko učiniti, ještoť VMti nebude potřěbie jemu práva na našě lidi propúštěti. A VMti ufáme, že služebníka svého k tomu držěti budete. Datum sabato ipso beate Margarethe virginis, anno ꝛc XLVIII°.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi z Rozmberga, pánu přieznivému.

1556.

Oldřich z Rožmberka Jakubovi z Vřesovic: zve ke sjezdu katolických pánů do Českých Budějovic. (M)

Na Krumlově 1448, 25. října. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Služba má tobě, pane Jakube milý! Tak jakož jsou tě páni Hradečští obeslali, abychom se sjeli, na který den a kde bych já ten sjezd položil ꝛc; vědětiť dávám, že jsem ten sjezd položil do Českých Budějovic od tohoto úterýho příštího v témdni, toť jest ten úterý po Všech svatých [5. Novbr.]. Protož prosím tebe, milý pane Jakube, tak jakožť páni Hradečští tobě píší, aby se té práce vážil pro obecné dobré a tu přijel, nebo o též pan Krušina, pan Strakonický, pan Jan Rabský, pan Hanuš, pan Jindřich Kolovratové, pan Burjan obesláni jsou. A jinému nerozumím, než že ti svrchupsaní páni tu budou. A tohoť prosím odpovědi tvé po tom poslu. Datum Krumlow feria 6. ante Simonis et Judae, annorum XLVIII.

1557.

Jakub z Vřesovic Oldřichovi z Rožmberka: že ke sjezdu v Budějovicích přijeti nemůže. (M)

V Žluticích (1448, 30. října). — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane a příteli dobrý! Jakož mi píšete, pokládajíce sjezd v Českých Budějovicích, v tom také žádajíc mého příjezdu ꝛc, o téžť jsou mi také páni Hradečští psali. I jsouť, pane, hodné příčiny, pro něžť mi jest toho nyní nelze učiniti. Nejprve, žeť mi není příjezdno ani bezpečno, neb když jsem

byl obeslán panem Jiříkem, tuť jsem tam jezdil za glejtem, avšak ještě tu u Šárky strhovali sem i tam, na mně jmajíc na 40 koní. A vidouc, že jsem se přesílil jízdnými, i nesměli na mne. Nebo jsem jměl na 100 koní; a to dobře dobří lidé vědí. Takéť nyní povstávají jakés dvorné bouřky v krajích našich. Toť pan Plichta a pan Aleš z Šumburka pálí sobě s Žateckými. Opět pan Hynek Krušina se panem Vajdovským. Ale žeť jsem již nyní mezi nimi k místu uručil námluvy, a příměří do dvú nedělí mezi nimi učinil, a naději se, bohdá, žeť toho mezi nimi pokonám. Protož vám věřím, že mi v tom za zlé neráčíte míti, a oč se koli dobré svolíte ze spolka, někde blíže a mně příjezdněji sjezd položíc, mne obešlete, tohoť neobmeškám. Data Žlutic feria quarta post Simonis. Jacobus de Wrzessowicz.

1558.

Oldřich z Hradce posílá Oldřichovi z Rožmberka Vratislava z Mitrovic. (M)

V Jindřichově Hradci 1448, 6. prosince. — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 21.

Já Oldřich z Hradce službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý, a posielám k TMti slovutného Vratislava z Mitrovic, služebníka svého, úmysla mého dobře zpraveného, prose TMti, což nynie v tomto poselství ode mne mluviti bude, aby jemu úplně toho jako mně věřiti ráčil samému. Datum Nove Domus feria VI. die Nicolai episcopi anno domini ɔc XLVIII°.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, přieteli mému milému.

1559.

Jan z Ústí stěžuje si Oldřichovi z Rosenberka na Václava z Stráže na Vogelhauze, Jana z Stráže a Jindřicha ze Stráže, že mu jeho Vogelhauské zboží drží. (M)

V Kamenici (1448, před 30. prosincem). — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 10 g.

Službu svú vzkazuji, urozěný pane a přietěli milý. TMti a voznamujiť TMti na Ffuglauza na pana Václava a na pana Jana z Strážě a na pana Jindřicha z Strážě, a vzláště žě mi pan Václav drží mé Ffuglažskie zbožie, nemajě k tomu práva. Neb tvá milost vie, že stě mi to zbožie přisúdili. A pan Jan a pan Jindřich takie mi toho zbožie diel držie, a což sem jem rokuo před purkrabí dával, i stával, nemohla mi sě od nich žádná spravedlivost státi i do dnešního dne, a vdy mi mé mocí přědcě držie. I prosím TMti, aby to ráčil v paměti mieti, žěť mi sě od nich žádná spravedlivost nemóž státi. A takie TMti prosím, aby kázal přěd svými syny čísti, ať by jem to u pameti ráčilo býti. Psán v Kamenici. Jan z Úštie.

Urozěným pánuom panu Oldřichovi z Rozmberka a panu Jindřichovi a panu Janovi a panu Joštovi přátěluom mým dobrým buď dán.

1560.

Oldřich z Rožmberka Janovi z Ústí: o sboží Vogelhauském. (M)

V Krumlově 1448, 30. prosince. — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 10 g.

Služba naše tobě, urozený pane Jene milý. Psaní tvému nynějšiemu porozuměvše, velmiť bychom rádi, by to mezi vámi v něveč dobrého bylo uvedeno, tak aby z vás každý při své zuostal spravedlivosti. Datum Crumlow feria II. ante Circumcisionem Domini anno ɔc XLIX.

1561.

Budějovští Oldřichovi z Rosenberka: o propuštění jejich vozky Hanzle. (M)

B. m. 1449, 6. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P, 25.

Urozený pane, VMti službu naši napřěd vzkazujeme. A spraveniť sme, že VMt Hanzle formana od nás kázala v Třebonie [sic] do vězenie vsaditi, že by to něْkterak svú nemúdrú řečí proti VMti provinil o škodu svú a strátu, kteráž mu sě přihodila. A kterak jest to koli proti VMti provinil, věřímeť VMti i prosíme, neráčili nad ním dáti unáhliti, neb o to z VMtí osobně chcem mluviti, když najprv s VMtí budem moci býti, že o to vedle VMti bude uhozeno. A také prosíme VMti, móželiť to býti, ráčili jej rozkázati na rukojmě do toho času dáti. A toho prosíme vašie odpovědi po tomto poslu. Datum dominica palmarum anno ɔc XLIX°.

Purgermistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka ɔc, pánu nám přieznivému dán.

1562.

Petr z Svojšína posílá k Oldřichovi z Rožmberka své úředníky k vyjednávání. (M)

Ve Lnářích, 1449, 15. dubna. — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 21.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému. Petr z Svejšína. Službu svú vzkazuji, a posielám k TMti Allexieho z Nové vsi a Vanka písaře služebníky své, jimž sem úmysl svůj pověděl, kterýž na TMt vznésti mají. Prosímť, cožť s TMtí v tomto poselství ode mne vyslaném mluviti budú, aby jim TMt toho svěřil, jakož bych sám osobně s TMtí mluvil. Datum Lnarz feria III. post festum Pasce anno XLIX°.

1563.

Biskup Olomoucký Pavel z Miličína posílá Oldřichovi z Rožmberka mistra Pavla, lékaře. (M)

V Brně (1449, 15. dubna). — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 26.

Modlitbu naši vzkazujeme, urozený pane, příteli milý. Jakož nám píšeš o mistru Pavlovi lékaři, žádaje, abychom jej k TMti poslali ɔc: i tedť jej k TMti

posíláme, a z dobrej vuole, kterúž TMt k nám má, velmi děkujeme. A což bychom mohli k libosti učiniti, toť bychme chtěli pro TMt rádi učiniti, jako pro našeho dobrého přítele. Dán u Brně v úterý po svatém Tiburcii.

Pavel z boží milosti biskup Olomúcký.

Urozenému pánu Oldřichovi z Rosenbergka, příteli našemu dobrému.

1564.

Oldřich z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému Lipoltovi ze Rzavého: o příměří se Zmrzlíkem. (K)

Na Krumlově 1449, 7. května. — Orig. pap. archivu Orlického VII Gr, 8 č. 2.

Oldřich. — Lippolte milý! Jakož si nám ondy psal, kterak si se sjel se panem Jankem Sádlem, a že jě žádal, aby nás obeslal, abychme my za Němce za příměří slíbili, aneb aby Němci sami to příměří ujistili ɔc: toho se nám nezdá potřebí, neb v příměřním listu stojí: jestliže by Václav Zmrzlík na kterého přietele našeho sáhl, s kterýmž rčení máme a pod naší pečetí jemu vypsány dali sme, žeď bychme jeho nepřietelé býti chtěli, dadúc jemu napřed věděti tři dni, a jemuž buď též. To věda, i muožeš dobře dáti věděti panu Sádlovi, jakož i Rús v Praze s ním na tom také ústně zuostal. A zdá-li se Václavovi Zmrzlíkovi, že by z kterémi z těch Němcóv, kteréž sme jemu dali vypsány, měl co činiti, chcemť je rád obeslati, aťby se někomu dobrému dali s ním ohledati. A toho odpovědi žádaj; a cožť nám za odpověď dá, to nám tak daj nemeškaje věděti. Datum Crumlov, feria II. post Palmarum anno ɔc XLVIIII°.

1565.

Jan z Kunštátu a od sv. Prokopa posílá svého služebníka Ondřeje Hořepníka z Zahrádky k Oldřichovi z Rožmberka. (M)

U sv. Prokopa 1449, 25. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunštát.

Já Jan z Kunštátu a od svatého Prokopa, službu svú napřěd vzkazuji. A posielám k TMti Ondřěje, řěčený Hořěpníka z Zahrádky, úmysla mého zpraveného a docela naučeného. Což bude s TMtí ode mne v tomto poselství mluviti, aby jemu toho ráčil úplně a docela věřiti, jakož bych sám osobně s TMtí mluvil. A toho TMti věřím, že to ráčíš učiniti. Dán u svatého Prokopa, v neděli po Božiem Vstúpení, leta páně tisícého čtyrstého čtyrydcátého devátého.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka.

1566.

Budějovičtí Oldřichovi z Rožmberka: o mistru Ondřejovi, svém faráři. (M)

B. m. 1449, 27. června. — Orig. arch. Třeb. II. 31. 1.

Urozený pane, VMti službu naši napřěd vzkazujeme! Jakož nám VMt píše

o mistra Ondřěje a faráři našem, že by les, kterýž k faře přísluší, rubán byl ɔc, tomuť sme srozuměli. Nikdať k tomu vuole naše nebyla, i ještěť co s námi jest a móžeme takého rubání stavěti, chcem cos najdéle budeme moci, a to s povinnosti kostelu našemu. Než povstalo-li by co o tom právem duchovním, v to by sě nám nehodilo klásti ɔc. A jakož VMt Vanka Pieska poslali pro Petra z Lindy a Kozákové, o toť vás týž Vaněk spraviti bude, nebť jest zápisy a svolenie s uobú stranú, kteréž sě stalo i s jich obú přátely, slyšel čísti, tak žeť jse od našich starších v ty časy přísežnými nic neprávě stalo. A protož prosímeť VMt, jakož pána spravedlivého, o to, cos jest o nás mluvila před VMtí ɔc, ráčíte sě k tomu přičiniti, aby o to byla kázána ɔc. Datum feria VI. ante Petri et Pauli apostolorum anno ɔc XLIX°.

Purgermistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmbergka ɔc, pánu nám přieznivému buď dán.

1567.

Mikuláš z Talmberka Rousovi z Čemin: o přímluvu za ubijce Kazka. (M)

B. m. (1449, v říjnu). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu svú vzkazuji, slovutný přieteli milý! Prosímť velice, učiň přímluvu před páně Mtí za Kazka, kterýť jest zabil Heřmanického v Sedlčanech, ať jemu ráčí dáti milost svú a k statku jej ráčí navrátiti, kterýžť nenie jestě pobrán, jako dóm a rolí tu v Sedlčanech, neb to již provolávají k trhu ku páně ruce. A podaj z své ruky listu mého pánu a v tom propracuj, aťbych měl tomu milostivú odpověď pro mé zaslúženie; rádť bych, by se měl dobře. Mikuláš z Talmberka.

Slovutnému panoši Rúsovi, někdy purkrabí na Krumlově, přieteli milému.

1568.

Mikuláš z Talmberka přimlouvá se u Oldřicha z Rožmberka za Kazku, kožešníka ze Sedlčan. (M)

B. m. (1449, v říjnu). — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Urozený pane milý, služba má napřed VMti. Jakož VMti nenie tajna smrt Janova z Heřmanic, kterýž v Sedlčanech ššel jest rukú Kazka kožišníka také z Sedlčan; ten pak Kazek nemóž mieti na sestře nebožce Janově žádné vóle k smlúvě, nebť sem toho svědom, že jsú k ní mnozí o to sláni, a chtě rád odbýti podle těch řádóv, jakož se dějí, nemóž toho mieti. A za VMtí v Sedlčanech má statek svój, dóm i role. Protož, milý pane, ač sem u vaší přiezni milost nalezl, rač mě uslyšeti a pustiti Kazka v jeho statek, a svój hněv odpustiti. Pakliby neráčil jemu tu bydla přieti, ale ať móž svobodu mieti k odbytí statku svého. Pokorně žádám tomu vasie odpovědi k mé žádosti v lásce té, kterúžť sem vždy shledával od mnohých časóv.

A budeliť vóle vaše k mé žádosti, rač kázati svój list dáti vašeho úmyslu, aťby se tak stalo. Mikulaš z Talmberka.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberka, mně přieznivému.

1569.

Oldřich z Rožmberka Mikulášovi z Talmberka: o tomtéž Kazkovi. (M)

V Krumlově 1449, 28. října — Koncept arch. Třeb. II. 39. I.

Mikuláši milý! Jakož nám píšeš o Kazka kožišníka z Sedlčan, kterýž ustúpil pro vraždu, a žádáš, abychme jemu svuoj hněv odpustili, a také dotýčeš, že Kazek na sestře Janově žádné vuole k smlúvě nemóž mieti ɔc, tomuť jsme srozuměli; muožeš tomu sám rozuměti, bychme my jemu glejt dáti měli, a on od přátel té vuole k tomu mieti nemóž, žeby v tom o hrdlo přijíti mohl. Protož což bychme pro tě učiniti mohli, toť bychme rádi jako kdy pro tě učinili, byť nebylo proti právu a řádu; a poněvadž přietelé k tomu svoliti nechtie, námť sě také nehodí jemu glejtóv dávati nižádných proti vuole přátel toho Jana sešlého. A jakož dotýčeš, abychme jeho připustili k statku, aby svobodu mohl mieti k odbytie, jižť jsme purkrabí Zviekovskému rozkázali, kterak s tiem činiti má, ješto tiem jinak hnúti nemóžem; než cožť by proti právu nebylo, učinili bychme pro tě, jakož jsme kdy činili. Neb by sě takových mordóv mnoho dálo, byť to mělo lechce váženo býti. Datum Crumlov feria III. die sanctorum Simonis et Jude apostolorum anno ɔc XLIX°. Oldřich z Rožmberka.

1570.

Ondrášek Puklice nabízí Oldřichovi z Rožmberka šerý damašek a víno Rivoli. (M)

V Č. Budějovicích 1449, 29. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 11.

Urozený pane, pane milý! Služba má napřed VMti. A jakož VMt se mnú mluvila v pondělí již týž den minulý o damašek šerý ɔc: VMti vědětiť dávám, žěť jsú mi jej včera přivezli. A čistýť jest i na barvě i na hedbábie, ještoť VMti mohu zachovati, což ho VMt potřebuje. Račiž VMt poň poslati, kdyžkoli račíte. Pakli ráčí VMt jej veškeren, to buď při VMti. Datum in Budweis feria quarta ante omnium sanctorum 1449. Ondrášek Puklice.

A ráčí-li VMt kterú láku Rivoli, tuť mám také již doma, dokudžť ji neodvesú pryč.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rosmberka, pánu mně přieznivému, d . .

1571.

Budějovičtí Oldřichovi z Rožmberka: o knězi Sigmundovi. (M)

B. m. 1449, 16. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 31. 1.

Urozený pane, VMti službu naši napřěd vzkazujeme. A jakož nám VMt vzká-

zala o kněze Sigmunda, že bychom tomu odpuštěnie dali od nás proti vuoli královy milosti i k hanbě jeho přátelóm: milý pane, vědieť od nás mnoho dobrých lidí, žeť jsme proti vuoli královy milosti neučinili aniž v tom co k hanbě přátelóm, neb cos bychom jim mohli rádi poslúžili; než kněz Zigmund chtěl u nás své vuole požiti, a my toliko žádali, aby on byl vedle obyčeje a řádu jiných kaplanuov u nás, a tohoť se jemu nezdálo učiniti; a byť on neboli jiný kněz u nás po své vuoli chtěl panovati, v tom bychom jěmu neseděli. Datum dominica ante Elizabeth anno ꝯc XLIX°.

Purgermistr a radda města Českých Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka ꝯc, pánu nám přieznivému buď dán.

1572.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmberka: posílá svou pečeť, žádá o sedla a knihy ꝯc. (M)

V Telči (1449, 17. list.). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, přieteli milý! Že jste sě ve zdravie se panem otcem tvým vrátili, toť rád slyším. A jakož mi píšeš o pečeti, milý přieteli, teď ji posielám po Buškovi, služebníku tvém, a prosím tebe, což budeš moci najspieš, pošli mi ji zasě. Také, milý přieteli, leč bych beze lsti nemohl sám v Praze býti, chci tak, jakož mi píšeš. A prosím tebe, milý přieteli, sedlo mi zjednaje, s kniehami, kterýchť sem pójčil, pošli mi, jakož sem tebe prve prosil. Datum in Telcz f. II. ante Elizabeth. Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberga, přieteli mému milému, dán.

1573.

Budějovičtí Oldřichovi z Rosenberka: o stavení jejich sousedů v Suchdole. (M)

B. m. 1449, 23. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Urozený pane. VMti službu naši napřěd vzkazujem. A jakož s VMtí mluvil rychtář náš o stavenie súsed našich v Sugdole proto, žeť na Třeboň nejěli, i majíť sě postaviti v středu příští, a VMt řekla o to Mathiáše písaře obeslati. Protož prosíme VMt, ráčili rozkázati, aby sě naši v tomto nebezpečném času nepostavili, neb coš jest proti obyčeji neboli právu vašemu o tu silnici, naši i my nechceme učiniti. A toho prosíme otpovědi. Datum dominica ante Katherine anno ꝯc XLIX°.

Purgrmistr a radda města Buděovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka, pánu nám přieznivému, dán.

1574.

Zdeněk z Waldšteina Oldřichovi z Rožmberka: o obeslání pana Jana z Hradce pro zadržování dědictví. (M)

V Rukšteině (1449, 25. listopadu). — Orig. arch. Třeb. Familie Waldstein.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a přieteli milý! A jako jsem prve

TMt obes[l]al o pana Hradecského, kterak se nám v naše vlastnie dědicstvie uvázal z moci, kteréž nám otec náš dobré paměci zóstavil, na kteréž řádné listy mámy, a což jej obsielám, aby svým právem stál přede pány země, toho učinici nechce, než ukazuje mi na pana Corstaynského a Vranovského a jich o to neobeslav, jakož list Vranovského sem jemu poslal: protož, mil[ý] pane, rač s ním mluvici anebo jej obeslaci, ať nám našeho nedrží a naši službu zachová. Však otec jeho dobré paměci byl pán jeden země, a nikdy neslýcháno, by komu več bezprávně sáhl, jakož se nám od pána děje, ješto smy toho proci němu nikdy neprovinili. A ač by se jemu toho nezdálo pro mú službu učinici, ale synóv mých, ješto by se jemu jich služba mohla hodici; a muož tomu porozuměci, že já svého nerad opúščím. A také bych o to nestál, bych po kom porozuměl, že bych scesten byl; než shledá TMt, že sem k tomu bohdá spravedliv jako dědic toho. Pakliby toho učinici nechtel, tehdy by TMti svědomo bylo i jiným dobrým lidem, že nám naše drží a nemaje k tomu práva. Datum in Ruksstain in festo sancte Katerine virginis alme.

Zdenek z Walštaina.

Uroz. pánu panu Oldřichovi z Rozenberka seděním na Krumlově, přieteli milému dán.

1575.

Oldřich z Rožmberka Zdeňkovi z Waldšteina stran obeslání Jana z Hradce ve sporu o dědictví. (M)

V Krumlově 1449, 28. listopadu. — Koncept arch. Třeb. Familie Waldstein.

Služba má tobě, pane Zdenku milý! A jakož mi oppět píšeš o pana Jana Hradeckého, že by se vám u vašě dědictví uvázal z moci ɔc: obeslal sem po prvém psaní tvém pana Jana Hradeckého, a ten mi zasě odepsal, že to řádně ve ckách má; a tak se pamatuji, že sem tě s tiem také zase obeslal. Pak jakožtě koli, chciť ježtě pana Jana obeslati nemeškavě, a jemu to rozumně vypsati; a což bych se k tomu mohl přičiniti, abyste mocí na sě nesahali, než právem sebe hleděli, a v čemž by kto spravedliv byl, aby při tom zuostal, toť bych rád učinil. Datum Crumblow, feria VI. ante festum sancti Andree annorum XLVIIII°. Oldřich.

1576.

Budějovští Oldřichovi z Rosenberka: o stavování jejich lidí. (M)

B. m. 1449, 29. list. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Urozený pane, VMti službu naši napřěd vzkazujeme. Jakožť sme VMti před tiem psali o stavovánie našich, na to jste nám odepsali, aby naši rok jměli do masopusta, i při tom Mathiášovi psali: i ještě Mathiáš naše stavuje a v Cepech mieto od nich béře. Prosímeť VMt i věříme, ráčili ještě Mathiášovi přikázati, ať

naše nehindruje, a my proti vaší spravedlnosti, jakož jsme prvě psali, neradi učinili bychom. Datum sabbato in vigilia Andree apostoli anno ɔc XLIX°.

Purgrmistr a radda města Budějovic.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenbergka, pánu nám přieznivému, dán.

1577.

Oldřich z Rosenberka Budějovským: o stavování jejich lidí. (M)

V Krumlově 1449, 1. pros. — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Súsědé milí! Jakož nám píšete, kterak jsme vám odepsali, že vaši v Třeboni stavení rok mieti mají do masopusta ɔc, a že by Mathiáš ještě stavoval spolusúsedy vašě v Cepech ɔc: milí súsědé, coš činíme, to z přiezni a vám k libosti činíme. Než Mathiás píše nám, že vaši neobyčejné cesty zamýšlejí, jedúce jinudy než jeti mají, a tudy nám mýta projéždějí, nechtiece na Třeboň jeti, jakož od starodávna obyčej a právo jest. Protož milí súsědé, přikažtež svým, ať jedú, kudy s práva jeti mají, a nám našich práv nerušie, neb bychme svým lidem toho nedopustili, byť vám neb komu jinému neobyčejnými cestami jedúc mýta spravedlivá projéžděti měli, i tehožť vám také věříme. Datum Crumlow, feria II. post Andree anno ɔc XLIX°.

1578.

Jan z Hradce panu Jindřichovi z Rožmberka; o psy a jiné věci. (M)

V Hradci (1449, 22. prosince). — Orig. archivu Třeb. Fam. v. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane přieteli a tovaryši milý! A vědětiť dávám, že drahně zvěři i svinie okolo Hradce jest; i chtěl bych tu rád honiti, a psi mi sešli, žeť jich málo mám; i prosím tebe, milý tovaryši, jakožs mi řekl psy dáti, že mi je pošleš po tomto poslu, i kniehy mé že mi také vrátíš; i ta sedla mi pošli, jakožť sem prve o ně psal. A daj mi věděti, kterak se pan otec tvuoj má a bratří tvoji, neboť bych rád slyšel, byšte se všiechni dobře jměli. A noviny, vieš-li jaké, piš mi. Datum in Hradecz feria II. post Thome apostoli. Jan z Hradce.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka, přieteli a tovaryši mému milému.

1579.

Jindřich z Rožmberka posílá Janovi z Hradce psy a zmiňuje se o různých věcech. (M)

V Krumlově 1449, 26. pros. — Konc. arch. Třeb. Fam. v. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi nynie píšeš, žeť sú psi sešli ɔc, a prose, ať bych psy dal a po tomto poslu poslal, a také kniehy i sedla ɔc: milý přieteli, ačkoli nynie málo psóv máme, neb nám vlci na nich letos škodu učinili, ale však tobě k libosti a k tvému utěšení teď posielám dobrá dva

psy. Než o sedla a o kni[h]ách: sedlať jěžště hotova nejsú, než když bohdá hotova budú, chciť jě rád poslati. A o kniehy prosímť tebe, aby mi jich jěžště ponechal, až sobě káži přepsati; pakli by to býti nemohlo, ale chciť jě rád poslati, když po ně pošleš. Datum Crumblow, feria VI. in die Stepfani annorum quinquagesimo.

Jindřich.

Novin takově neviem, než zpraven sem, kterak teď nedávno některá města byli jsú u Praze pohromadě; a což jsú tu jednali, tohoť neviem, než zvěděl-li bych co takového, dalť bych věděti.

Čísla 1572, 1578 a 1579 obsahem svým souvisejí dohromady. Plně z nich datován jest toliko list č. 1579, tu však rokem 50 rozumí se rok 1449, ježto nový rok čítal se tehdáž někdy v Čechách ještě od Narození Páně; důkaz na to jest v starém datu téhož kusu, neboť svátek sv. Štěpána padl na pátek r. 1449, ale r. 1450 na sobotu. Pročež jmenovaná tři čísla náležejí vesměs do roku 1449. Naopak výše str. 25 č. 1522 staré zevrubné datování zase dokazuje, že v témž čase někteří písaři již pokládali konec prosince za konec roku. *Red.*

1580.

Václav Hrůza z Chelčic Janovi Rousovi z Čemin: o dluhu Prumanově a jeho pouti do Říma, pak o blány pro ženu. (M)

V Praze (1450, 18. ledna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hrůsa v. Chelčic.

Služba má napřed, slovutný přieteli a švagře milý! Prosím tebe, mluv s Prumanem, jakožť jest ode mne přejal dvě kopě, ať mi je vrátí, neb slyším, že chce za své hřiechy do Říma jíti. I bylo by dobré, ať by najprve, doma jsa, od sebe spravedlivé učinil, komuž učiniti má podle povinnosti. Přivediž jemu ku paměti to, žeť tam darmo putujě na daleký cěsty, k bližniemu svému křivdu čině. Neb jest ve čtenie psáno: jestliže kto přijde k oltáři offěry dávat a rozpomene sě tu, že má nětco proti svému bratru, má odjíti od oltáře a smířiti sě s bratrem svým, a potom jíti s pokojem a položiti offěru svú nábožně, nejsa žádnému nic dlužen, jakož svatý Pavel radí: Nebuďtež žádnému dlužni ničehuož. Neb jestliže mi nevrátí dvě kopě, bojím sě, žeť jeho púť daremnú bude. A jakožs mi řekl ženě blány dáti, věřímť, že ji pošleš, neb sem sě na to ubezpečil a jiných blán sem jí proto nekúpil. A rád bych slyšal, by sě dobře měl s ženú i s dětmi i se všemi svými. Dán v Praze v neděli po s. Anthonínu. Václav Hruoza z Chelčic.

Slovutnému panoši Janovi Rúsovi z Čemin, švagru mému milému.

1581.

Táborští Oldřichovi z Rosenberka: o sporu mezi hrabětem z Hardeka a Martinem Sulišovským. (R)

B. m. 1450, 22. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Službu naši napřěd, urozený pane milý, vzkazujeme. Tajno VMti nebuď, kterak najjasnějšie kniežě a pán Fridrich, král Římský, těchto dnóv před masopustem

psal nám, že by TMti prosil, aby se TMt, což jest mezi panem hrabí Hardeckým a Martinem Sulišovským, panoší našeho poručenstvie, uvázal, a vyslyšě obě straně mezi nimi spravedlivé učinil. I jestli že TMt k žádosti králově kněžě Fridricha nadepsaného ten súd na sě ráčíš vzieti, takéť TMti žádostivě prosíme, aby Martina nadepsaného, jehož k TMti v tu neděli, ješto slove Letare Jerusalem [15. Mart], pošlem, dobrotivě vyslyšě, ráčil jemu vedle jeho zápisu, jejžto TMti okáže, spravedlivé učiniti, poněvadž KMt rok k stání před TMtí v tu neděli nahořě psanú nám listem svým oznámila. Protož TMti doufáme, že to ráčíš učiniti. A což jest v tom úmysla TMti, rač nám toho dáti odpověď po tomto poslu. Datum dominico Invocavit, anno domini ɔc Quinquagesimo. Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi z Rozmberga, pánu přieznivému.

1582.

Oldřich z Rosenberka Táborským: v téže věci. (R)

B. m. 1450, 25. února. — Koncept arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Súsedé milí! Jakož nám nynie píšete, žeby KMt král Římský vám psal, že jě nás prosil, abychme se, což jest mezi hrabí Hardeckým a Martinem Sulišovským panošie vašěho poručenství, uvázali ɔc, jakož pak ten váš list šíře v' sobě svědčí: i dáváme Vám věděti, že se v tento pondělí [2. Mart] máme sjeti se panem Alšem*) a s jinými ubrmany na Zviekově o ty věci, jakož vás tajno nenie, kteréž jednati máme, a že v tu neděli Letare doma býti nemuožem. Než když bohdá zasě na Krumlov přijedem a prázdni budem, chcem vás obojie strany rádi obeslati, přeslyšěti i přičiniti se, zdali ty věci k dobřému konci přivedeny mohú býti. Datum f. IV. p. Invocavit anno ɔc L°.

In rubro: Tháborským.

*) Holickým ze Šternberka.

1583.

Vaněk z Pecky doporučuje panu Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Jeronyma. (M)

V Semilech 1450, 11. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Pecka.

Jasného urozenie pánu panu Oldřichovi z Rozenberga ɔc. Já Vaněk z Pecky. Služba má napřěd VMti, jasného urozenie pane a pane na mě laskavý a mně přieznivý. A posílám k VMti Jeronyma, služebníka svého, ukazatele tohoto listu; a o čežkoli věk v tomto poselstvie s VMtí ode mne mluviti bude, abyšte jěmu toho všeho do plna ráčili věřiti, jako mně samému. Dán pod mú pečetí na Semilech v středu před tú nedělí Letare leta božieho ɔc padesátého.

1584.

Jan z Žampachu posílá k Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Vaňka Holuba. (M)

V Černíkovicích (1450, 11. března). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 21.

Jan s Žampachu a na Náchodě, urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberga, pánu mně přieznivému. Službu svú napřed vzkazuji TMti. A teď k TMti vysielám Vanka Holuba z Provuzy [Probluzi?], služebníka svého, mého úmyslu úplně zpraveného; kterýchž věcí v tomto poselství ode mne VMt zpravovati bude, prosímť, abyšte jemu ráčili věřiti, jakož bych já sám osobně s VMtí mluvil a vás zpravoval. Datum Czerniekowicz, feria quarta in vigilia Gregori.

Vročení zakládá se na tom, že v starém datu nejspíš míní se sv. Řehoř papež.

1585.

Jan z Hradce posílá k Oldřichovi z Rožmberka svého služebníka Arkleba s posláním. (M)

V Telči (1450, 8. května?). — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 21.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, přieteli milý! A teď k tobě Arcleba služebníka svého, listu tohoto ukazatele, některých mých věcí dobře zpraveného posielám, s tebú o to rozmluviti: i protož, milý přieteli, prosím tebe, což s tebú v tomto poselstvie ode mne mluviti bude, aby mu věřiti ráčil tak, jakož bych sám osobně s tebú mluvil. Datum in Telcz feria VI. in die Stanislai. Jann z Hradce.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rosmberga, přieteli mému milému d.

1586.

Odpovědný list Jindřicha z Ledče a Pavla z Jenšteina, přívrženců Jiřího Poděbradského, Oldřichovi z Rožmberka. (M)

Před Kostelcem n. Sáz. 1450, 22. května. — V Břesanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

My Jindřich z Ledče a Pavel z Jenšteina vystříháme se proti TMti, urozený pane Oldřiše z Rožmberka, i proti tvým všem služebníkům i lidem poddaným, žeť chcmy tvoji nepřátelé býti s tvými se všemi služebníky i lidmi poddanými vedle urozeného pana Jiříka z Kunštátu a z Poděbrad, pana správce našeho, a s ním a podle něho v míru i v nemíru státi do té pře skonání. Datum před Kostelcem v pátek před sv. Duchem l. 1450.

1587.

Táborští Oldřichovi z Rosenberka: o sporu mezi hrabětem z Hardeka a Martinem Sulišovským. (R)

B. m. 1450, 18. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Službu naši napřed, urozený pane milý, vzkazujeme. O pana hrabí Hardeckého a Martina Sulišovského, služebníka našeho, jakožť jsme VMti před túto válkú psali,

kterak pan hrabie TMtí chce ohledán býti a Martin Sulišovský k témuž se poddává: pak VMt odepsal nám, že chcete pana hrabí, tudiež nás, ke dni určenému před se obeslati a strany vyslyšěti, kdo k Deštnému a Supanoviciem*) lepšie právo jměl. To se jest změnilo, že TMt byli ste velikými věcmi těchto časóv búřivých zaneprázdněni. A poněvadž z daru božieho již ti časové, bohu děkujíce, odešli, snažně VMti prosíme, aby to, což jest mezi panem hrabí a Martinem služebníkem našim, k miestu ráčili přivésti. Pakli by TMti nezdálo se v to uvázati, tehdyť by služebník náš již s naší pomocí na ty lidi sáhnúti; pak jestli žeť by pan hrabie chtěl jich hájiti, chtěli bychom proto také k jeho lidem hleděti. Jehožt, VMti doufáme, že to od sebe neodstrčíš, ale rok stranám určený složiti ráčíš, dada nám toho odpověď listem vaším po tomto poslu. Datum f. V. post fest. b. Viti martiris, anno padesátého.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému panu Oldřichovi z Rozenberga, pánu přieznivému.

*) P. P. 265 zná toliko Županovice na Berounsku, Supanovic nikoliv. Které místo zde se míní, nevím.

1588.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmberka: posílá svou pečeť. (M)

V Jindřichově Hradci (1450, 19. června). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi píšeš, abych pečet svú poslal, i věz, milý přieteli, žeť já svú poslati chci. A píšeš, abych některých svých dobrých lidí dvě pečeti k tomu poslal. Tohoť mi sě nezdá učiniti, neboť sem sě tak daleko nezavazoval, než z tolik, žeť svú vedle vás chci přivěsiti. Datum in Hradecz f. VI. post Viti.

Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberga, přieteli mému milému.

1589.

Oldřich z Rožmberka Táborským: o sporu Hardekově se Sulišovským. (R)

Na Krumlově 1450, 20. června. — Koncept arch. Třeb. Fam. Hardegg.

Súsědé milí! Jakož nám píšete o panu hrabí Hardeckém a o Martina Sulešovského, služebníku vašem, žádajíce ke dni určenému jeho obeslati a k miestu vésti to, což jest mezi nimi 2c. Věděti vám dáváme, že pan hrabie Hardecký nynie doma nenie, ale polem leží, ač neviete-li. Kdyžť bohdá doma bude, rádiť jej chceme obeslati, i k tomu přičiniti sě, zda by ty věci v konec dobrý uvedeny byly. Datum Crumlow sabbato post fest. s. Viti, anno L°.

1590.

Odpověď Jindřicha z Rožmberka Janovi z Hradce k jeho listu o pečeti. (M)

Na Krumlově 1450, 21. června. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Z psaní tvého nynějšieho

tomu, že pečet svú poslati chceš, porozuměl sem, ale o dvú pečetí svých lidí dobrých, by jě poslal, žeť sě to nezdá učiniti ɔc. Milý přieteli, i jáť jsem sě k tomu také, jakož toho v svém listu dotýčeš, nezavazoval, avšak pro dojitie těch věcí smluvených to též, jakožť jsem psal, rád učiním, tobě vždy věře, že i ty to také tak učiniti nezmeškáš, znamenaje to, že toho jest potřebie. Datum Crumpnow dominica ante s. Johannis Baptiste, anno domini ɔc L. Jindřich z Rozmberka.

Urozenému pánu, panu Janovi z Hradce, přieteli mému milému.

1591.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmderka: o svou pečeť, o sedla, pak o pečeti Jana z Lipníka. (M)

V Telči (1450, 23. června). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a tovařiši milý! A prosímť, aby mi pečet poslal, nebť jie na každú chvíli potřebuji. A také tě dvě sedle, věřímť, že mi pošleš. Datum in Telcz, f. III. ante sancti Johannis Baptiste. Jan z Hradce.

Urozenémn pánu, panu Jindřichovi z Rozemberka, tovařiši mému milému.

A milý tovařiši, teď pečet posielám Jana z Lipníka, jakos mi psal. A přiložíc jie k tomu listu, jakož vieš, pošli mi ji i s mú pečetí zasě.

1592.

Jindřich z Rožmberka vrací pečeti mu půjčené od Jana z Hradce. (M)

V Krumlově 1450, 25. června. — Koncept archivu Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi píšeš o pečet, ať bych jí zasě po tomto poslu poslal, a také píšeš, že mi Lipcovu pečet posieláš ɔc, tomuť sem srozuměl. Teď obě pečeti zasě posielám; a Lipcovu pečeti sem nepotřeboval, neb listy konány byly, prve než Lipcova pečet přinešena byla. Datum Crumblow, f. V. post Johannis Baptiste, annorum Lmo. Jindřich.

Jan z Hradce.

1593.

Vilém z Risenberka Oldřichovi z Rosenberka: o příměří s Jiřím z Poděbrad. (M)

B. m. 1450, 19. července. — V Březanově genealogii rodu Risenberského v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a příteli zvláště milý! Jakožť jsou mne k sobě pan Jiřík v příměří a glejt vepsali, i odepsalť jsem na to panu Holickýmu, že já toho nepotřebuji ɔc. Nebo pane víš, žeť jsem já člověk pokojný, s nižádným nemaje nic činiti aniž na koho péči maje, ale hledaje té cesty, pane, aťbych mohl skrze tě i skrze jiné dobré přátely v své starosti, a jsa od Boha na své zraky po-

ražený, pokoje požiti; ale cožkoli dobrého, ku pokoji požitečného a k prospěchu dobrému způsobiti, tomuť jsem já velmi rád, nebť jsem já nikdy od dobrého nebyl. I věřímť já tobě pane, jakožto příteli milýmu, jestližet by mně kdo chtěl bezprávně tisknouti, žeť mi k tomu i s jinými přátely mými dobrými raden a pomocen budeš a k rovnému mne podáš. Tohoť věřím s plným doufáním jakožto příteli zvláště milému, že to pro mú službu učiníš. Datum dominica ante festum Magdalenae anno 1450. Vilém z Risenberka a z Švihova.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, přieteli mému zvláště milému dán.

1594.

Mikuláš z Lobkovic Oldřichovi z Rožmberka: posílá k němu služebníka svého. (R)

B. m. 1450, 24. srpna. — Fam. Lobkovic v arch. Třeb.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberga, mně přieznivému. Já Mikuláš z Lobkovic službu svú napřed vzkazuji. A posielám k vám Heršu, služebníka mého, ukazatele listu tohoto, a prosím TMti, což on nynie v této mieřě s TMtí ode mne mluviti bude, žě jemu toho ráčíte věřiti, jakož bych s vámi sám osobně mluvil, a v tom sě tak ráčili ke mně okázati, jakož k TMti plné doufanie jmám. Datum f. II. in die b. Bartholomaei ɔc anno domini MCCCCL°.

1595.

Zdeněk z Waldšteina Oldřichovi z Rožmberka: o své při s Janem z Hradce o dědictví. (R)

V Rukšteině (1450, 8. září?). — Orig. arch. Třeb. Familie Waldstein.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane a přieteli milý! A jako Hradecský rozpisuje a haněje dobré lidi nepotscivě a pravie, že pro mě, že bych já nechcel na VMti prestaci k ohledání, což mezi námi jest: rač TMt věděci, že toho od dávna na nem žádám, a já na nem toho mieci nemohu. I nynie sem hotov na VMti přestaci, a jestliže bych co proci němu povinovat byl, ch[c]i VMti rozkázáním opravici, a von mně též zasě. A jest divná věc, že taký pán sobě dobré lidi tak lechce váží, ješto to všem pánóm moravským svědomo jest, že mně i tím dobrým lidem zmatky bez viny činí. Protož TMti oznamuji, že jemu mnú nic sjíci nemá, než hotov sem vše učinici vedle rozkázánie VMti. Datum in Ruksstajn in Nativitate sancte Marie virginis. Zdenek z Walštaina.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka, přieteli milému buď dán.

1596.

Oldřich z Rosenberka Mikulášovi z Lobkovic: o dluzích a cestě bratra jeho do Říma. (M)

Na Krumlově 1450, 11. října. — Koncept arch. Třeb. Fam. Lobkovic.

Služba má tobě, milý pane Mikuláši! A jakož mi nynie o novinách píšeš,

tomuť sem srozuměl a velmiť sem toho vděčen od tebe. A prosímeť tebe, jestliže by co dále jistého zvěděl, aby mi také dal věděti. A také jakož si mi psal i po Malkúnovi vzkázal s tvým bratrem pomluviti o ty penieze: byla žena jeho zde, s tú sem s ní mluvil, i ji prosil, aby se přičinila, aby tobě k těm penězóm rok dal. A ona mi zasě vzkázala, že tomu nic nemuož učiniti. A když sem tomu srozuměl, ihned sem jemu psal, že jě ke mně přijěl na Krumlov. Tuť sem s ním s pilností mluvil. Nemohlť sem toho na něm mieti, byť chtěl počekati, než praví, že toho učiniti nemuož. Protož, milý pane Mikuláši, to věda, aby se uměl potom spraviti a k škodám nepřišel. Takéť rozumiem, žeť se bratr tvój chystá do Hříma, a zdá mi se, že jeho věci zde nebezpečné sú. A což sem o to mluvil, nezdáť se jemu jinak učiniti než předse jieti. Pak o jiné věci, kdy se koli dá zase [sic] vrátím a sjedeme se, jakož v druhém listu psáno jest, ústně o všeckny věci rozmluvíme. Datum Crumblow, dominico ante Galli, annorum L°.

1597.

Purkrabí Zviekovský Oldřichovi z Rosenberka o splacení dluhu. Strana Jiříkova je hotova do boje. (K)

B. m. 1450, 16. list. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr 8 č. 3.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Račte VMt věděti, žeť jsem od Lyska II^C zlatých uherských, kteříž paní Machně mají býti, vzal. VMt račte mi rozkázati, kterak mám s nimi učiniti, neb u koho je mám klásti; neb ona nechce je jinde bráti, než v Sedlčanech neb v Neveklově; a také má-li jich viece býti čili nic. Také račte věděti, že pan Jiřík i strana jeho ty vozy, kteréž mají, neroztrhli jsú, ale aby k jeho obeslání všickni hned na všakú hodinu hotovi byli. A tak tomu rozumiem, že někam na pole chtie. A teďt VMti XXti ptákóv posielám. Scriptum feria secunda in die Othmari annorum domini ꝯc quinquagesimo.

Lipolt Vítha ze Rzavého, purkrabie Zviekovský.

Nobili domino, domino Ulrico de Rosenberg, domino sibi gratioso presens dd.

1598.

Táborští Dobřenickému purkrabí: o propuštění jich zajatých lidí z Drhovice a Třemešného. (M)

B. m. 1450, 18. list. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W^a, 24 a.

Službu naši, slovutný súsede milý, vzkazujeme. Zpravili nás naši lidé z Drhovice a z Třěmešného, že by služebníci tvého pána a tvoji včera zjímavše jě i s tenaty přivedli na zámek tvého držeńie, a tu jsú do vězenie vsazeni z té příčiny, že by zajiece na zboží páně honili. Rač věděti, žeť sú v svých polích lovili, jakož nás

dobří lidé zpravují, a byť pak i na zboží páně to se stalo, (jehož toho nenie), ano Soběslavští řiedko by shonóv na našem sboží nečinili, a též s Chúsníka netoliko na zajiece, ale i na zvěř vysokú, kdež ji přězvie, chodie, a my jim toho nehájíme, poněvadž sme za to nic nedali, ani pokrmu jim dobýváme. Protož dle smluv křesťanských, kteréž se páně Mtí jmáme, snažně žádáme, aby naše lidi z toho vězenie s tenaty propustiti ráčil. A toho úplně doufáme, že to učiníš, dada nám úmysla svého odpověd listem tvým při tomto poslu. Datum feria IIII. ante festum beate Elisabeth anno ɔc quinquagesimo. Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Slovutnému panoši Prokopovi z Soběšína, purgrabí na Dobronicích, súsedu milému.

1599.

Jindřich z Rožmberka Janovi z Hradce: o pečetích, o jízdě do Soběslavě i do Prahy ɔc. (M)

V Č. Krumlově 1450, 19. list. — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 8.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi nynie píšeš a pečeti (posieláš), tomuť sem srozuměl. Milý přieteli, když jediné klejtovej list dokonám, chciť ji ihned zasě poslati. Dále věděti dávám, že v tuto neděli na večer v Soběslavi lehnu. I psal sem panu Oldřichovi, aby tě obeslal a [s] sebú do Soběslavi pojal, protož prosímť tebe, aby tu s niem přijěl. A také se chystal, aby dále sem do Prahy jěl vedle těch psaní. O sedlo, kdy se bohdá shledáme, ústně s tebú o to rozmluvím. Datum Crumblow f. V. in die Elizabet, annorum Lmo.

Jindřich ɔc.

1600.

Farář Štěpánovský stěžuje si u Oldřicha z Rosenberka na osadníky. (M)

B. m. a d. (1450?). — Současný opis arch. Třeb. I. A. 3 Kα. 61.

Urozený pane, pane milostivý. Jakož VMt mně ve jméno božie podal kostel v Štěpánově se všemi požitky kostelními i s užitky, což k tomu příslušejí: pane milostivý, prosím VMti, račte mne přeslyšeti s osadními, a mé nedostatky, co mi na nich schází, spatřiti. Najprve bohdá na mně jim nemá scházeti; nebť jim řád kostelní veškeren činím, svátostí jim dobývám, kněze dobrého a hodného jim chovám, ješto slúží, křstí i káže druhdy, a sám já viece káži i křstím v núzi. Item čeleď sobě hodnú chovám: kuchařky, děvky, pacholky a zvláště šafáře dobrého věrného, ješto by rád mého dobrého hleděl a opatroval, ale nesmie pro sedláky, ješto jemu řékají: Vida učiň sě nevida, ažť tebe neztleštiem až do pláčě ɔc. Item vína a oplatków k božie službě mi nedávají, jakožto od stara dávna právo jest a jakožto u jiných kostelóv dávají osadní; to já sám za své musím dobývati a kupovati. Item desátków mi nevydávají, jakož by mi spravedlivě vydati měli; neb jsú mi zadrželi viece než

XL desátkóv, a zvláště v Štěpánově, tu mi scházé XI desátkóv s XI čtvrtí: VMti dávají úroky i jiné všecky poplatky, a mně na tom scházie XI seth snopuov i desetiná offěra i jiní všichni puožitkové kostelní. A když jeden u druhého kúpí čtvrt, tehda svede s nie stavenie, pakli nesvede, ale posadí tu podruha a mně žádného práva kostelnieho nechtie dáti. Item na vánočnie dně k offěřě nechtie choditi; když by dvě kopě mělo býti offěry, tu ledvy X nebo XV grošóv bude, a na apoštolské dni třie nebo čtyřie peniezi budú. Item v Štěpánově a v Slavošicích desetiny mi dáti nechtěli, a já svými penězi svátostí jim musím dobývati. Item Štěpánovští ti mi škodie na dvořišti; a já sem byl opletl a ohradil, jako kdy bylo ohrazeno, a oni zlámavše ploty a ohradu pravým kvaltem, pustili mi dobytek a pásli na mém bez mé vuole. Item v těch dvú letú již minulých viece než se XX vozóv sena strávili mi. Item luoni štěpoval sem LXXIIII štěpy, všecky mi zlámali a zkazili. Item luoni chtěl sem rád početi stavěti, k tomu stavení porubil sem v svém lesu s jistbu a k srubu XIII loket; prosil sem jich i na kázaní sem napomínal, aby mi toho pomohli svésti; toho jsú učiniti nechtěli. A já sem les oblúpil, připravil, jakož to slušie k stavení: toho jsú mi v lese pobrali viece než polovici, tak že sem neměl s čeho stavěti, kromě že sú XI dřev přivezli k stodole, a to ještě nebylo polovici dosti. Item na mém dvoře ukradli mi kolo okované, a z druhého kola oblúpali šíny, a třetie nové kolo neokované ukradli, i neměl sem na čem lesu toho k stavení voziti. Item z mé stodoly obilé mlácené mnohokrát mi pobrali i v snopiech i na poli mandlíky. Item měl sem věžníka velmě dobrého; toho jsú mi v noci na mém dvoře otrávili. Item osmery samokoliny okované ukradli mi, item dva zajcě, item čtyři lopaty okované vzeli; item čtyři motyky dobré, kteréž mi udělal hamerník pod Kájovem, a tři kratce. Item v potoce mi lovie kvaltem bez mé vuole, nemajíce k tomu žádného práva, nadělavšě sobě velikých sakuov, čeřencóv i jiné vazby, a zberúce sě spolkem s pěti, s šěsti i do osmi sakuov, tu spolu kvaltem a mocí lovie. Item vršě veliké i malé do potoku kladú. Item byl sem kúpil dvě vědře okúnuov a vědro běli a osm kapruov trdelních; spustivšě v noci haltéř, to jsú mi všecko pokradli. Item do velikého haltéřě vsadil sem LXX kapruov trdelních; když sem spustil, jedno sem VIII kapruov zasě nalezl. Item do prostřednieho haltéře kúpil sem dvě vědřě synuov a LX kapřóv ku postu sobě k jiedlu; spustivše v noci, všecko mi vylovili. Item do téhož haltéřě sadil sem viece než dva dčbery plodu, na kterýžto sem jměl jisté kupce s hotovými penězi; spustivšě v noci, všecky mi pokradli. Item luoni do téhož haltéře vsadil sem viece než dva čbery plodu, chtěje jej rozsaditi do jiných haltéřóv: ten jsú mi vylovili, jedné sem z diežičku nalezl. Item v lese mi velmi škodie a kradú; a já sem to poručil svému člověku mlynářovi, aby toho opatroval; když sem jeho tázal, aby mi to pověděl, kteří by mi tu škodili, i řekl jest mlynář: Já nesmiem pověděti, nebo by mě zabili.

1601.

Jan z Hradce Jindřichovi z Rožmberka: aby pomocen byl jeho služebnici v jízdě do Rakous. (M)

V Telči (1451, 26. ledna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane přieteli! Jakožs mi psal o služebníku mém, abych mu to věděti dal o to, jakž paní Walsecká, teta tvá, tobě píše: i teď služebnice má, sestra služebníka mého, tam jede. I prosím tebe, milý přieteli, aby jie v tom raden a pomocen byl, aby ona bezpečně tam přijeti po cěstách i zasě sě vrátiti, ty věci zjednajíc, mohla. Datum in Telcz, f. III. post conuersionem sancti Pauli. Jan z Hradce.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberga, přieteli mému milému, d.

1602.

Ondrášek Puklice Jindřichovi z Rožmberka: nabízí aksamit a damašek. (M)

V Č. Budějovicích 1451, 16. května. — Orig. archivu Třeb Fam. Rosenberg 11.

Urozený pane milý! Služba má napřed VMti. Věděti dávám VMti, žeť mám čistý axamit, červený na brunátný, drobného květu, nenie-li čistší, než páně Janóv; ale zdá mi se tak čistý, jehož bych řekl, jednak čištší. Ráčí-li mu VMt, pošlete Bebtu sem k ohledání. Takéť mám zelený, čistý, černý damaškóv, všelikteré barvy. Pan Jan byl by před tiem rád měl blankytný damašek, mámť jeho s potřebu. Ráčí-li JMt, ať JMt Bebtovi poručí. Datum in Budweis, dominica post Sofie 1451. Ondrášek Puklice.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberka, pánu mně přieznivému, b. d.

1603.

Jan z Kunštátu Oldřichovi z Rosenberka: o propuštění vězně. (M)

V Klášteře sv. Prokopa. (1451, 28. června). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC 2.

Službu svú napřěd vzkazuji TMti, urozený pane a přieteli milý. Tak jakož TMt psala o příčinu vězenie Jíry z Hlavatec člověka Tloskovcova, kterýž jest nynie jat na Ličov: rač TMt věděti příčinu jeho vězenie k TMti, že byl narčen jednoho člověka smrtí. Pro tu příčinu jest jat na Soběslav, tak že třikrát jest súzen konšely a úředníky tvými na Soběslavi, a žádným rčěným během nemohli na něho provésti, by vinen byl tiem nárokem; a zvláště ten člověk, pro kteréhož jest byl narčen, sám dobrovolně jsa při svém ještě rozumu na smrtedlné posteli, ničím jeho nenařiekal, ale jiného. To TMt věda, prosím, rač sě přičiniti jako o vězně svého o jeho zprostěnie na Ličov i o navrácenie, což jest jemu vzato; nebť jest ještě vězněm a na rukojmích. A když TMt jemu pomóž z vězenie, jakož TMti jest to slušné učiniti,

prosím, rač sě dobrotivě okázati, člověka Tloskovcovi zasě navráti[ti] i prosta učiniti skrzě své úředníky podle jeho neviny a svědomie řádného. A na to prosím odpovědi dobrotivé od TMti. Scriptum in monasterio sancti Procopii feria II. infra octauam corporis Christi. Jan z Kunstatu.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, pánu a přieteli mému milému.

1604.

Suna z Třeboně Rožmberskému písaři Johanesovi: o koupi vosku a salnytru, pak o žalobě proti němu u Oldřicha z Rožmberka vedené. (M)

V Třeboni 1451, 18. září. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B, 22 c.

Službu svú zkazuji, pane Johanes milý! Jakož ste mne buli prosili za vosk, i vězte, že jest nynie velmi drach pro tento mor bul; i jěště lacin nenie. Než budete-li rádi chic [sic] vosku lacinému, kúpímť vám o světě Alžbětě [v] Vratislavi; a nezištiť nic na vás, to hledáte. Také o salniter sem již psal, tiem dlúhu meškáni nebudete. Také jeho viem o jednoho [sic] formana, slove Štěrba, a nevieť se takově, kam s ním dieti. Půde-li k vám, nebeřte velmi draho; jestliže vy nekúpíte, tedy bych já jej vám také kúpil, terh dobrý.

A chcel by ode mne vzieti na to zbožie mýdlo, bavelnu a jiné věci. A já bych TMti o to dobře srovnal. A jest jeho devět centnéřů.

Také, milý pane Johanes, tu sem již svý odpor proti Pustotovi páně Mti poslal, i prosímť TMti, jako svého milého přietele, což by na TMti bulo, že se ráčíš přičiniti a přimluviti, nebo mi se od toho Pustoty velká křivota děje, toť pak najlépe milý pán Bůh vie. A také něgdo jemu pomáhá, ježto potom uzřiete, bohdá, skerze velké počty. I věřímť vám, jako milému přieteli, že se ráčíš o mě s pilností přimluviti, chiť [sic] toho shím [sic] dobrým zasluhovati do mé smerti. Nebo Bůh vie, já sem o tom jeho žalobě listovém nevěděl; bul bych se jemu jinak proti páně Mti vystřiehel a perve žalobu utekel. Mámeť každý dosti s tiem Pustotú činiti, neboť on svú lichotú žádnému právě neučiní. Datum [v] Třeboni, sabato post festum Ludmile 51. letě ɔc. Suna z Třeboně.

Slovutnému panu Johanesovi, páně z Rozemberka najvyššímu písaři a přieteli mému milému, buď dán.

1605.

Jan z Hradce Oldřichovi z Rožmberka: o sjezdu s ním v Hradci. (M)

V Telči (před 1452) 10. list. — Orig. arch. Třeb. Fam. Neuhaus.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! A jakož mi píšeš, že máš býti v Hradci v tento čtvrtek: tomuť jsem rád. A tak mi píšeš, aťbych já také tu

byl: i věziž, žeť sě mám sjeti se panem Jankem Jemnicským na ten den. I věřímť, že mi v tom za zlé jmieti nebudeš, nebť bych to nerad jinak proměnil, než což jsem řekl. Prosím tebe, budiež tu dobrým hospodářem. Datum Telcz in vigilia sancti Martini. Jann z Hradce.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rožmberka, přieteli mému milému dán.

1606.

Jindřich z Rozenberka Třeboňskému písaři Matyáši z Úšova: o nedoplacených daních v Jílovici, Kramolíně a Šalmanovicích. (M)

Na Krumlově 1452, 2. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Jindřich z Rozmberka. Mathiáši milý. Jakož nám píšeš o lidech našich v Jilovici a v Kramolíně, že by nám daní zuostali III kopy XXVII grošóv a v Šalmanovicích X grošóv ɔc: poněvadž jsú ti tak lidé chudí, ponechajž jich tak v této mieře, a když bohdá k nám k počtu přijedeš, o tom nás plněje zpravíš. Datum Crumlow, die dominico post circumcisionem domini anno eiusdem ɔc LII°.

Famoso Mathie notario bonorum Trzebon, fideli nostro dilecto, detur.

1607.

Václav Hrůza z Chelčic Oldřichovi z Rožmberka: o svém sporu s Koňatou z Olešnice. (M)

V Praze (1452, 7. ledna?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hrůza v. Chelčic.

Služba má napřed TMti, urozený pane! Jakož mi TMt píše, že bych Koňatovi odpověděl, rač TMt věděti, žeť já o tom nic neviem; než když mi jest vzkazoval i psal, že nerozumie, čeho žádám, psal sem jemu rozumně o to, což sě dotýče statku bratra mého. A nemuož Koňata v pravdě z mých listuov, kteréž sem jemu psal, dovésti toho, bych já jemu odpověděl. A jakož TMt žádá, abych naň ani na lidi jeho nesáhal: TMt muož rozuměti, žeť já naň ani na jeho lidi nesáhám, než táhnu sě na lidi a statek bratří mých, od něhož sem, bohdá, nikdy nepustil, jakož pak k tomu sem sě ohlašoval po nebožci Benešovi bratru svém před TMtí i před mnoho dobrými lidmi, chtě rád na TMti přěstati a všecko, což by mi TMt rozkázal, učiniti. Ale jemu sě toho nezdálo učiniti. Protož TMti věřím, jakožto pánu spravedlivému, že mne nedopustíš služebníku svému od statku bratří mých odtisknúti. O tom TMti mělť bych viece psáti, ale nehodí sě, než chciť TMti v některý čas po některém přieteli svém dobrém toho ústně zpraviti. A protoť sem TMti tak dlúho odpovědi nedal, žeť sem byl odjel po potřebě pána svého. Dán v Praze v pátek po Božiem křstění. Václav Hrůza z Chelčic.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, pánu mně přiznivému.

1608.

Purkrabí Zvíkovský Janovi písaři: o půjčení 6 kop a zakoupení některých potřeb z Lince. (K)

B. m. 1452, 18. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A prosímť tebe, pójč mi VI kop do mé příjezdy, jakož o ní dobře vieš, kdy mám u vás býti; a tuť bohdá zasě poctivě oplatím. A z těch peněz aby dal na dvě libřě šafránu a ostatek na pepř; do Lince pojede-liť Vilém šafář, proš jeho ode mne, aťby to skúpil. Pakliť by on nejel, ale komuž by sě tobě zdálo, tomu poruč, aťby to zjednal. A tohoť věřím i ufám, přieteli milý, že to pro mě učiníš. Datum feria VI. post Assumpcionem beate Marie virginis anno LII^{o}. Lipolth Vítha ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Famoso domino Johanni Ryczaur, supremo notario domini de Rosenberg, amico dilecto dd.

1609.

Jindřich z Rožmberka svému otci Oldřichovi: posílá k němu svého služebníka Holuba. (M)

Ve Vídni 1452, 7. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Urozený pane otče milý! Poslušenstvie synovské napřed vzkazuji TMti. Poručilť jsem Holubovi, listu tohoto ukazateli, o některé věci mluviti s TMtí. I cožť týž Holub dieti bude, mým jmenem v této mieře k TMti, v tom jemu, prosím tak úplně rač věřiti, jako mně samému. Datum Wienne, f. V. ante Marie virginis gloriose natiuitatem, anno ɔc LIIdo. Jindřich z Rozmberkga.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka, otci mému milému, b. d.

1610.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: o peněžních záležitostech. (K)

B. m. 1452, 20. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 2.

Urozený pane, pane milostivý! Jakož VMt píše o Dobrohočském o těch zlatých, aťbych jeho o to obeslal: i rač VMt věděti, žeť sěm jeho o to obsielal. I tak mi jest bratr mój vzkázal po poslu, že on ty věci VMti jedná. A také rač VMt věděti, že ještě těch peněz od Zuba u své moci nemám, než tak sě naději, že budú dány bez meškánie. A také račte věděti, že Mikuláš Protivecký z úroka napomíná a chce jej mieti. Scriptum feria VI. ante XI^{Ma} virginum anno LII^{o}.

Lipolt Vítha ze Rzavého, purkrabie Zviekovský.

Nobili domino, domino Henrico de Rosmberk, domino sibi gracioso dd.

1611.

Purkrabí Zvíkovský pánu z Rosenberka: že dá zprávu o výnosu z úřadu svého. (K)

B. m. a b. d. (1452?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 4.

Také jakož VMt píše, abychme VMti dali věděti, co bychme mohli z svého

úřadu VMti při sv. Jiří dáti: když se to převrže, což za VMt komorních úrokuov máme dáti, a co služby čeledi, a což zbytku ostane, dámeť nemeškajíc VMti věděti.

Rukopis jako v čísle předcházejícím 1610.

1612.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: o půjčce od Sedlčanských a Milevských. (K)

B. m. 1452, 21. pros. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 3.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! VMt račte věděti, žeť jsem Sedlčanské byl obeslal o opojčenie [sic] VMti LXX kop gr. I o to jsú ke mně od sebe dva vyslali a odpověď mi takú dali, že VMti chtie rádi pójčiti. Ale prosie za to VMti, mohl-li by jim který slevek těch LXX kop býti, aby méně dali. Také VMti prosie, aby jim lístek na rybník, jako prvé dělala jest, tiem obyčejem udělali. A Milevští jsú mi také řekli, že VMti chtie rádi XXXti kop pójčiti; ale jáť sem byl potáhl, aby byli pójčili XL kop. A tak jsú mi obojí vzkázali, že ty penieze chtie do Hromnic sebrati a VMti do sv. Havla příštieho pójčiti, lístky jim VMt na to zdělajíce. Nebť jsem já tak řekl, že VMt jim to chce učiniti a udělati. Scriptum feria V ipso die beati Thome de Aquino, annorum domini ɔc quinquagesimi secundi.

Lipolt Vítha z Rzavého, purkrabie Zviekovský.

Nobili domino, domino Henrico de Rosenberg, domino sibi gracioso dd.

Svátek sv. Tomáše Aquinského 7. března připadl r. 1452 na úterek. Sv. Tomáše apoštola 21. prosince bylo r. 1452 ve čtvrtek, pročež přidrželi jsme se toho data.

1613.

Prokurátor Soběslavský Pavel vrchnímu písaři Rožmberskému: o své neshodě s hejtmanem Soběslavským. (M)

V Soběslavi 1453, 3. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7. B. 22 b.

Službu svú vzkazuji, pane Jene, přieteli muoj dobrý. Račte věděti, žeť sem jměl puotku s hajtpmanem naším o psy. Jakožť sem vám pravil, kterakť mi chléb psóm bérú, žeť nemám čím dobytek chovati ɔc; i stalo sě tento čtvrtek minulý, že pacholci chléb brali, a já vzav jim s mísu ten chléb, i sypal sem jěj klíčníkovi do koše; a hajtpman učiní puotky na mě rozličné, ješto by bylo mnoho o tom psáti, než Petřík Soběslavský ústně vás toho spraví, ješto také při tom byl. A v té řeči řekl mi jest hajtpman, abych věděl, byť proň nebylo, žeť bych již několikrát byl odrbán aneboli očesán; a jáť neviem, bychť najmenšiemu u toho dvoru co učinil, leč proto, že nedám každému, což chtí. I prosím vás jakožto přietele svého dobrého, račte mi k tomu poraditi, nebo by mi to velmě těžko bylo, jsa v úřadě ode pánóv svých, a taká handba [sic] a škoda že by mi sě jměla státi, zvláště pro páně věc,

ješto bych sě toho nikdá nenadál. Ať páně Mt ráčí šafáře jim sjednati, ještoby sě jim v tom mohl zachovati. Pakli rozkážete, jáť sám přijědu a ústně páně Mt spravím. Datum in Sobieslaw feria VI. ipso die s. Stephani anno ɔc LIII°. per me Paulum procurator[em] Sobieslawiensem.

Famoso domino Johanni Ritschawer, supremo notario dominorum de Rosis, amico carissimo d.

1614.

Chousnický písař nejvyššímu Rosenberskému písaři: o koně. (M)

V Soběslavi, 1453, 25. listopadu. — Orig. archivu Třeb. I. B. 6 Pᵇ, 2.

Službu svú vzkazuji, pane Jene, přieteli zvláště milý. A prosímť vás, mluvte se panem Jindřichem a se panem Janem s JMtí a proste JMtí ode mne i sami od sebe, ať mi ráčie dáti jeden kuoň z těch koní, kteříž jsú dáni ke dvoru, kuoň Jinoškóv, nebť jest sešlý a jinému se nehodí, než do vozu, a byť poslán byl do Krumplova. Viem, žeť za rovné penieze byl by prodán, i doufámť vám, že se k tomu přičiníte, nebť bych sobě jím chtěl drva voziti a kámen, ještoť sobě duom budu opravovati. A jestiť kuoň namožený; pakli by mohli lepší uprositi, a tiem lépe. Datum Sobyeslaw dominico in festo sancte Katherine virginis anno ɔc LIII°.

Petrus Maxanth, notarius Chusnicensis.

Famoso domino Johanni Rytschawer, summo notario dominorum de Rosenberg, amico singulari.

1615.

Oldřich z Rosenberka Burianovi Trčkovi: o vzetí vína lidem z Německého Brodu. (M)

B. m. a d. (1454-8). — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Služba má tobě, pane Buriane milý. Jakož mi píšeš o lid[i] své z Brodu, kterýmž úředníci moji dva drajlinky vína pro projetie mýta vzali: vědětiť dávám, že ti lidé ne omylem ani kterým nevědomím projeli sú, ale z úmysla klamem; přijevše do Svinuov řekli mýtnému, že vína vezú z Vitoraze a chtie do Budějovic vésti Puklicovi, že mýta nejsú povinni dáti. A mýtný maje za to, pustil je, a oni vyjevše obrátili se k Němcóm; tu teprv po nich jeli a vzali, ani k Rakúsóm táhnú. Pak přes to pro tě a k tvé žádnosti (?), kdyžť přijdú, chciť s nimi milostivě naložiti o ta vína, ačkoli by pro takový běh koně i vozy měli stratiti.

1616.

Procek z Kunstatu Jindřichovi z Rosenberka: o peníze od Svídnických. (R)

V Kladsku (1455, 23. ledna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunstat.

Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane, pane a příteli milý. Rač věděti, že sem zapomenul TMti prositi o těch čtyři sta zlattých, kteréž mi v Svídnici mají

dány býti. Než prosím TMti jakožto svého milého pána a přítele, aby to ráčil rozkázati, aby těch čtyři sta zlattých panu gubernatorovi strýci mému beze všeho meškánie dány byly; nebo on pan gubernator má je dáti za muoj dluh. I věřím TMti, že to ráčíš opatřiti, aby za dlením oni potom sobě něco ku pomoci nevzali, jakož by to nynie rádi učinili, jestliže v tom vaší silney pomoci mieti nebudu, jakož v tom nepochybuji, že sem ji měl, mám, i bohdá na dlúhé časy mieti budu v těch i v jiných mých věcech. Datum Glocz feria V. post festum sancti Vincencii.

Procek z Kunštata, najvyššie komorník desk a súdu zemského v Olomúci.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, haitmanu knižetstvie Slezských, pánu a přieteli mému milému.

1617.

Jarohněv z Úsuší Jindřichovi z Rosenberka: o zneuctění erbu Jarohněvova ve Vratislavi a Rosenberského v Budějovicích. (R)

Na Krumlově 1455, prvou středu v postě (19. února).

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 14.

1618.

Pešík z Bělé Oldřichovi z Rosenberka: o vápenici, o koni, zvěřině. (M)

Na Třeboni 1455, 24. ún. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 K 1 b.

Urozený pane, pane mój milostivý. A rač TMt věděti, žes sem jiš jednu vápenici skuoro odvezl, ale TMt sudóv mi žádných neposlal, ale vozíme v hnojných košiech a v korbách, avšak proto bez škody. A napomínal sem Mathiáššě, aby platil formanóm; a on praví, že peněz nemá; a já sem jim platil do té chvíle těmi penězmi, jako sem na kámen sebral. Račiš TMt rozkázati, jakž sě TMti zdá. A jakož mi TMt rozkázala obptati sobě kuoň, i obptal sem kuoň mladý ve čtvrtém létě, a tak mám za to, že bude buohdá dobrý, a ten by mi snad přišěl za kop patnáct. Protož milý pane, jestliže sě TMti zdá, račiš mi TMt rozkázati, dokavad bych sobě rok penězóm měl zjednati, neb tomu rozumiem, že ten člověk dlúho peněz nebude čekati. To jest již na TMti, neb to Buoh vie, žeť sú mi koni již drahně sešli, a já bych VMti nerad v žádné služby zmeškal. A viece TMti prosím, aby mi TMt rozkázala Šetelovi, aby mi dal někaký kus zvěřiny, abych sobě nasolil, neb čekám ženy své matky k veliké noci buohdá. A tohoť prosím všěho za milostivú odpověď. Datum Trzebon feria II. ipso die sancti Math. apostoli. Pešík z Bělé.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rosenberga, pánu mému milostivému.

1619.

Táborští Oldřichovi z Rožmberka: o propuštění lidí z Třemešného Pešovi písaři. (M)

B. m. (1455, 9. května?). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2 b.

Urozený pane milý, služba naše napřěd VMti! A jakož jsme byli VMti psali i po Janovi Pražákovi vzkázali, žádajíce, aby ty lidi v Třemešném Pešovi písaři propustil, na kteréž od ciesařovy Mti slavné paměti zápis má; a tak nás týž Jan zpravil, že by TMt mienila s ním o to milostivě naložiti a jemu to propustiti: i jestěť VMti snažně žádáme, aby VMt již to ráčila učiniti a jemu ty lidi propustiti, tak jakož VMt jemu je před Vnúčkem a Janem Pražákem propustila úplně. VMti věřiece, že již to VMt učiní a jemu ty lidi propustí, na to odpovědi psané od VMti po tomto poslu žádijíce. Datum Tábor feria VI. post Stanislai.

Purgmistr a radda města Hradiště řečeného Tábor.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozenberka.

1620.

Jan z Kunštatu Jindřichovi z Rosenberka: o přímluvu při králi. (R)

V Jevišovicích (1455?) 13. května.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunstat.*

Služba má TMti, urozený pane a švagře milý. Zpraven sem ode pana maršálka, kterak TMt jeho prošil, aby mi raden a pomocen byl, a že mi TMt také chce raden i pomocen býti. Z tohoť TMti velmi děkuji a tohoť TMti buohdá zasluhovati míním. A milý pane švagřě! Prosím TMti KMti, pánu mému najmilostivějšímu, rač ode mne službu mú poddanú po všě časy pověděti, a TMti prosím, rač muoj přímluvce býti před KMtí, před pánem mým najmilostivějším: a neb když ty budeš ráčiti a pan hofmistr, buduť mieti dosti, žeť mi KMt dosti dá, když vy rozkážete. Datum Gewissowicz feria III. ante Ascensionem domini. Jan z Kunštatu.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka, hayptmanu země Slezskej, pánu a švagru mému milému bd.

*) Jindřich z Rosenberka byl hejtmanem Slezským od konce r. 1454 až do smrti své 1457, 25. Mart. Jiného kriteria ke vročení listu tohoto nemám.

1621.

Jindřich z Rosenberka Prokopovi z Rabšteina: o zboží Strkovské a rychtářství na Táboře. (R)

V Lebusu 1455, 17. května. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Služba má tobě, pane Rabštaine milý! Mělť jesti nynie pan otec náš zbožie Strkovské Táborským po nynějších Suchých dnech ve dcky klásti; i prosímť tebe s pilností, přičiň sě k tomu a proš KMt od nás, aby jim JMt ráčila psáti, ať by toho kladenie do Suchých dní k svatému Václavu ponechali, a že jim k tomu času

bez jich škody má vloženo býti. Takéť prosím, proš KMt ode mne, jestli že by kto JMt prosil za richtářstvie na Tháboře, aby JMt nižádnému neráčila dáti, až bych já k JMti o to poselstvie učinil. Věřímť, že to učiníš. Datum in Leus sabbato post Ascensionem dni anno ɔc LV°.

Jindřich z Rožmberga, hawptman v Slesí a Šestiměst ɔc.

Urozenému panu Prokopovi z Rabšteina, kancléři královstvie Českého, přieteli dobrému.

1622.

Eliška z Plzně kvituje Jindřicha a Jana z Rožmberka z částky peněz. (M)

B. m. 1455, 25. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24. b.

Já Elška z Nové Plzně, manželka dobré paměti Petra od Dubu, vyznávám listem tiemto před každým, před nímž čten neb čtúce slyšán bude. Jakož mám list hlavní na urozené pány, pana Jindřicha a pana Jana bratří JMti pány z Rožmberka, na sedmdesáthe kop grošuov peněz drobných, jakož ten list hlavní šíře vypisuje a vypsán stojí, že jsem na těch sedmdesáthe kop hlavních peněz od JMtí vzela a zdvihla pět kop peněz hotových dobrých. Z kterýchžto pěti kop již řečených já nadepsaná Elška i s svými budúcími mocí listu tohoto předřečené pány pana Jindřicha a pana Jana JMt kvituji a prázdna činím, a slibuji listem tiemto JMt z těch pěti kop věčně i s svými budúcími věčně nenapomínati. Tomu na svědomie, pevnost i jistotu a na potvrzenie prosila sem slovutných panoší Jana z Dobronic, té chvíle hajtmana na Soběslavi, Jana Selete z Strýčkovic a Jana Bolochovce z Šatavy, aby své pečeti k tomuto listu přitiskli; jenž jest dán léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesáthého pátého o hodech letničných.

1623.

Páni Rožmberští svým purkrabím: o příspěvky na vyplacení zboží Rožmberského. (R)

Na Krumlově (1455), 24. pros. — Koncept arch. Třeb. II. 249, 1 a.*

Oldřich, Jindřich a Jan z Rosenbergka. Jene milý! Jakož jste před siem zde u nás s počtem byli, tu sme [s tebú a s jinými našěmi úředníky na tom zuostali a tobě i jiným poručili]**) na tom s vámi zuostali, aby nám všichni naši lidé k vyplacení panství a dědictví našěho Rosenbergka pomoc učinili; jakož sme pak vám toho i jiným našim úředníkóm svěřili i poručili, aby ode všech měst, městeček, vsí, richtářóv, hajných i s jiných, kteřížkoli pod vaším úřadem jsú, pomoc vzali, vedle zuostání našěho s vámi a spisu, kterýž vám posieláme. Protož předložtež všem lidem, že od stara dávna to právo jmáme, kdyžby se jeden z nás ženil aneb kterú dceru neb sestru vdávali, že máme s svých lidí, kterýchž sme v zdržení, pomoc vzieti. A v této mieře oženili sme se dva z Rosenbergka a dvě dcery a sestry vdali jsme, a žádné sme pomoci od lidí nevzeli, jakož by na to záleželo. A také proste všech

lidí našeho držení, ať nám v úřadu vašem takovú pomoc s ochotností učiní, a že jim bohdá toho v budúciech časiech i jich dětem vším dobrým milostivě spoménati chcem. A také ať nám tu pomoc učiní pro takovú velikú potřebu, vyplacení toho zámku Rosenbergku; neb jestli že bychme nynie ten zámek Rozenbergk na určený čas nevyplatili, že bychme potom k němu tak snadně přijíti nemohli. Datum Crumlow, f. IV. ante Natale Christi.

*) Cf. Sedláček III. 109. Pro mně rozhodovala při vročení zmínka v tomto listu o sňatcích Jindřicha, Jana, Lidmily a Perchty z Rosenberka. **) Přetrženo.

1624.

Úředníci menší desk zemských Oldřichovi z Rosenberka: o zboží Strkovské. (R)

B. m. (1456), 1. května. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Urozený pane! TMti službu svú vzkazujem. A jakož nám TMt píše o těch věcech, jakož TMt Tháborští upomínají k listu obnovenie o to zbožie Strkova, a zvláště proto, že Tháborským ve dcky zemské kladeno nemuož býti panskú zápovědí; a to sě jest stalo proto, že nechtie práva zemského trpěti se zboží svobodných. A také na TMti žádají, aby TMt list obnovil purgmistru i vší obci Tháborského města: a to jest proti právu a řádu zemskému. Neb obci ižádné kladeno býti nemuož ve dcky, leč král povolí. Protož TMt toho sě rač vystřieci, aby obci listu neobnovoval, neb tak ve dcky kladenie jíti nemuož bez královy vuole. A dále jakož oni píši TMti, že by TMt jim měl zjednati, aby jim bylo kladeno ve dcky: toť sě nám nezdá, neb jimi to scházie, že jim kladenie ve dcky nejde. A kdyžkoli oni učinie a podstúpie práva zemská, jakožto jiná města této země, tehdyť jim kladeno bude, když páni rozkáží. Ale TMt sě jim v to nepodvoluj, by jim TMt to měl vyjednati a zpósobiti, aby jim kladeno bylo ve dcky. Datum aput tabulas terrae sub sigillo Raczkonis de Koyssicz sabbato in die s. Philippi et Jacobi. Úředníci menší desk zemských.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rožmberka, pánu nám přieznivému bd.

K obsahu srv. výše str. 65 č. 1621. Datum v dopise, v sobotu den sv. Filippa a Jakuba, hodí se za života Oldřichova z Rosenberka sice také na jiná leta, krom 1456, ale v těch neúřadovalo se u desk zemských. Zmíněná v dopise zápověď, aby měšťanům nekladlo se do desk leč s povolením královským, byla učiněna r. 1454 a obnovena 1489; Jirečkův Codex III. 2. str. 16, 122. — Na rubu přítomného dopisu jest poznamenáno: Feria IIII. post Circumcisionem Domini anno ↄc 48. *Red.*

1625.

Jindřich z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému píše o peníze. (K)

Na Krumlově 1456, 17. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 5.

Jindřich z Rosenberka hawptman v Slesie. Lippolte milý! Žádámeť s pilností, aby nám sem těch XXX kop bez meškánie, což budeš moci najspieše, poslati nezmeškával. Věřímeť, že tiem prodlévati nebudeš, nebtě toho potřebie. Datum Crumlow feria II. post festum Penthecosten, anno domini ↄc LVI^{o}.

Famoso Leopoldo de Rzawy, burgrauio in Zwiekow, nostro fideli dilecto dd.

(Pod adressou napsáno: Na XXX kop, kteréž jste poslali do Krumlova.)

1631.

Jan Rous z Čemin Jindřichovi z Rožmberka: o zápisu ve dsky, o půjčce nové, o rychtáři Budějovickém ɔc. (M)

V Č. Krumlově (1457, 6. března?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Vědětiť TMti dávám, že do Prahy v pondělí pojedu najprv příští, a to proto, abych Maškovec a Dobronice VMti ve dcky přijal vedle napomenutie těch, kdož klásti ve dcky mají. A ihned bez meškánie, přijma, pojedu bohdá zasě domóv a vodtad hned k VMti do Viedně. A jestiť toho potřebie, abych s TMtí mluvil, to TMt shledá. Také rač věděti: těch XI seth kop bez XVI ſſ a bez XL gr. na Chúsníce ležie; takto jednaj TMt, ať jimi hnuto nenie, nebť je toho potřebie. Také rač věděti, žeť sem III^C ſſ zjednal nynie v těchto dvú nedělí, a to od svatého Jiřie do roka na komorní plat; to sem těžce zjednal, ano vždy chtie vši v tom držeti. Také, milý pane, chci se viece starati rád, což najdál budu uměti. Také, pro Buoh, o rychtářě Budějovického, nerač ho TMt zapomínati skutečně, v čem bude VMti potřebovati, nebť mu se před Bohem i před lidmi křivda děje. Také, pro Buoh, rač Paukortnara poslati zase bez meškánie, toť TMti radím, jakož pak ústně TMt toho zpravím. A Buoh daj, byť se štastně vedlo, a potom nerad v klíčích stanu. Datum Crumlow f. VIII. in capite Jeiunii. Jan Rús z Čemin.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberga, pánu mému milostivému dán.

1632.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních ɔc. (K)

Na Krumlově 1457, 18. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8 č. 4.

Jan z Rozmberga. Lippolte milý! Jakož nám nynie píšeš o Heřmanovi s Hrádku ɔc: žádámeť, aby jemu ty penieze dodal tak, jakožť sme prvé psali. A vieceť žádáme, aby hned s pilností, což najspieše budeš moci, Olkmarovi do Strakonic poslati nezmeškával úroka panu Bohuslavovi XL kop, a k tomu LX zlatých témuž Olkmarovi aby poslal také; s kterýmžto již on vie, co dále činiti jmá, nebť jemu píšem, aťby on to od tebe přijal. A od Jana písaře těch sto kop vezmi, a slib za dojitie listu, a pošli nám sem přiepis téhož listu slovo od slova obecní, a myť jej kážem ve čtyřech neb beze lsti v pěti nedělech napsati. A Velek pieší ať již tu vodu vedenú na hrad miesto Křížka, poněvadž nemuož, tak v témž úkole opravuje, jakožto i on. A o tom vozu, jakož píšeš, když teď nynie tudy bohdá jedúce z Prahy, o ten vuoz spolu rozmluviece, rozkážem o tom ústně. A Haluznať má tam v tuto neděli býti. Vedle toho sě uměj zpravovati. Datum Crumlow, feria II. post festum Pasche anno ɔc LVII°.

Famoso Leopoldo de Rzawy, burgrawio in Zwiekow, nostro fideli dilecto dd.

(Na rubu napsáno: In Strakonic XL kop LX zlatých.)

1633.

Oldřich z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o odúmrti. (K)

Na Krumlově 1457, 19. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8 č. 5.

Oldřich z Rozmberka. Lipolte milý! Byla zde před námi žena Kokotova z Mirovic o tu odúmrť, jakožs nám psal. I zuostali sme s nie na tom, aby nám dala třidceti kop na den sv. Jakuba příštieho a položila ty penieze v Strakonicích u převora na ten den. A k tomu ona svolila. Neb ty penieze máme dáti Ješkovi synu našemu, a on je pak dále dáti má. A ona již tu seď a hospodařuj a požívaj toho, jakž najlépe umie, sobě k užitku, jako i prvé za muže. Datum Crumlow dominica post Corporis Christi anno ɔc LVII°.

Famoso Leopoldo burgrawio in Zwiekow, fideli nostro dilecto d.

1634.

Úředníci Chousničtí stvrzují příjem peněz od písaře Dobronického. (M)

V Chousnice 1457, 19. října. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Vítha ze Rzavého purgrabie Chúsnický, a Petr Maksant písař tudiež, vyznáváme tiemto listem, že slovutný Johannes písař Dobronický dal nám z úřadu svého na úroky komornie jakožto dnes datum této quitancí CL ß. Datum Chusnik f. IIII. post sancti Galli anno ɔc LVII sigillis nostris propriis subappressis.

1635.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o koních. (K)

B. m. (1457, 28. října). — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 5.

Služba má napřed, urozený pane, pane mój milostivý! A rač VMt věděti, že Salladín svého koně jest odbyl i jest na něm škoden ʝ kopy. I proší VMti, aby mu bylo té ʝ kopy nalepšeno. I já také VMti prosím, aby mu ráčila VMt nalepšiti. A račte VMt také věděti, žeť Jírův koník kleczí, bez 5 gr. za 3 kopy. A dále VMt pan Václav zpraví. Datum feria VI. in festo Simonis.

Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, hajtmanu Slezskému, pánu mému milostivému, buď list dán.

1636.

Jan z Rosenberka úředníkům Zvíkovským: o polepšení služebníkům, o berni ɔc. (K)

Na Krumlově 1457, 30. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 7.

Jan z Rosenberka hewptman v Slezie. Lipolte milý! Jakož nám píšeš o Saladínovi o ʝ kopy nalepšení na kuoň: poněvadž jest toho koně odbyl, nechce nás

k věčím škodám připraviti, jest hodné, aby jemu té ½ kopy dána byla na polepšek. A jakož jsme ondy psali o Thaborce: jestliže by jej schovati mohl miesto jiného pěšieho, a tobě by se hodil, toť bychme rádi viděli; i ježštět tebe prossíme, moh-li by to býti, aby se to stalo. A té ½ kopy kaž Johanessovi dáti Saladínovi. A teď také posieláme spis obecnieho svolení k puol úroku miesto berně; to také kažte o svaté Kateřině provolati, a beřste [sic] ji [gie] vedle spissu na ten den, a vybeřste ji [gie], což najspieš budete moci, tak aby po vánoci pohromadě byla. Datum Krumblow dominico ante omnium sanctorum, annorum LVII°.

Famosis Lipoldo purgrauio et Johanni notario in Zwiekow, fidelibus nostris dilectis.

1637.

Král Ladislav Janovi z Rožmberka: aby obeslal knížete Vlodka z Velikého Hlohova. (M)

V Praze 1457, 8. list. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Glogau.

Ladislav z božie milosti Uherský, Český ɔc král, vévoda Rakúský a margrabie Moravský ɔc. Urozený věrný milý! Vznesl na nás Pawl Widman, věrný náš milý, že by jemu knieže Vlodek z Velikého Hlohova, ujec náš, některakú škodu učinil, nemaje k němu žádné viny, jakož on zpravuje. Protož žádámeť i přikazujem, aby kněze Vlodka o to obeslal, aby témuž Pavlovi, což jemu pobráno jest, zasě navráceno bylo. Má-li pak kněz Vlodek kterú vinu k němu, ať ho před tebú právem hledí. Dán u Praze v úterý před svatým Martinem, let království našich Uherského ɔc v XVIII. a Českého v pátém letě. Ad mandatum domini regis.

Urozenému Janovi z Rosenberga, hawptmanu v Slezie, věrnému našemu milému.

1638.

Jan z Rožmberka rychtáři v Miličíně: že odpustil úrok sladovníkovi. (M)

V Miličíně 1457, 12. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 108. 1.

Jan z Rozmberka havptman v Slezí. Zbynku milý! Odpustili sme Martínkovi sladovníkovi z Nového Města úroka svatohavelského XXIII gr. To věda, již jej z toho neupomínaj. Datum Miliczin sabbato ipso die quinque fratrum anno ɔc LVII°.

Našemu věrnému milému Zbynkovi rychtáři v Miličíně dán.

1639.

Hejtman Třeboňský písaři Třeboňskému: aby vybral rychle půjčku. (M)

Na Krumlově 1457, 23. listopadu. — Orig. archivu Třeboň. I. B. 6 Mβ, 7.

Službu svú vzkazuji, slovutný přieteli a kmotře milý. A jakožť sem výpisu nechal u rychtáře, na kom by pójčka ta, jakož nám páně Mt poručil, vybrána měla býti, jakož vieš: i prosímť tebe, aby sě se vší pilností přičinil a vybral ji, což naj-

spieš móžeš, nebť toho jest velmi veliké potřebie, jakož pak sám rozuměti móžeš. Nebť jest Zachař purkrabě pilně se mnú o to mluvil, že toho potřebie jest; protož toho buď tiem pilnějí, aby tiem spieš vybral a sem přinesl neb poslal. Datum Crumpnow, feria IIII. die s. Clementis anno ɔc LVII°.

Jarohněv z Úsušie, hauptman Třeboňský.

Famoso Mathie de Usow, notario in Trzebon, compatri suo carissimo, d.

1640.

Netoličtí Janovi z Rožmberka: o holdech, poplatcích ɔc. (M)

V Netolicích (1457?). — Orig. archivu Třeboň. Fam. Rosenberg 5.

Službu svú vždycky poddanú vzkazujeme VMti, pane, pane náš milostivý! Pokorně prosieme VMti, že ráčíte nás v tom opatřiti, jakož náš pán milostivý, jakož nám pan Rous píše v svém listě, hajtman na Vlhlavech, odpovědajě nám, abychom k holdu přišli. To vědúce, doufáme vždycky VMti, že neráčíte na nás těch věcí škodlivých dopustiti. A my jsě vždycky k tomu máme bez meškánie, abychom VMti ty poplatky dali, které jsme VMti povinovati dáti. Ex Netolic f. V.

Rychtář, konšelé i obec městečka Netolic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozimberga, pánu našěmu najmilostivějšímu.

1641.

Jan z Rosenberka svým úředníkům Třeboňským: o zastavených neb odcizených kostelních věcech. (M)

Na Krumlově 1458, 1. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 28. a.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slezi. Jarohněve a Mathiáši milí, žádámeť s pilností, abyste od dneška v témdni sem k nám na Krumlov přijeli a toho času nikoli nezmeškali, abyšte vždy jakožto v neděli příští k večeři byli. A ty Jarohněve mluv s knězem oppatem, ať nám po tobě sem vypsáno pošle, jest-li jemu jaký plat od kláštera jeho zastaven neboli prodán, neboli jiní užitci v těchto válkách a od koho a komu, to nám [s] sebú sem přines. A také poseďte s Mathiášem na tom a poptajte sě s pilností na to, jestliže bychme co pharářského neb kaplanského od kterého kostela neb kaplanství drželi anebo v této válce co bylo odprodáno neb zastaveno, buďto pústenicstvo, abyste nám s sebú popsáno přinesli. A ty Mathiáši jakožs jsi nám psal o penězích a o pánev, když bohdá přijedeš, ústně o ty věci s tebú rozmluvíme. Datum Crumplow dominico in die circumcisionis domini anno domini M°CCCC°LVIII°.

Famosis Jarohniewoni de Usussy capitaneo, nec non Mathie notario bonorum in Trzebon, nostris fidelibus dilectis detur.

1642.

Vrchní písař Rožmberský stvrzuje úředníkům Zvíkovským příjem peněz. (M)

V Krumlově 1458, 12. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2 l.

Já Johannes Ritšawer ɔc vyznávám tiemto listem, že mi slovutný pannoše Lippolth Vittha z Rzavého v ty časy purgrabie, a Jan Smetana v ty časy písař na Zviekově, přinešli mi zajattých peněz, kteréž jsú zajeli v Zviekovským úřadě a v Sedlčanech, sto kop devadesáte kop tři kopy a čtyřiceti tři groše. S těch C XCIII ß XLIII gr. já jě quittuji a prázdna činím mocí listu tohoto. Datum Crumblow feria V. post Epiphaniam domini anno ɔc LVIII°.

1643.

Jan Ritšauer kvituje písaře Zvíkovského z částky peněz. (M)

V Krumlově 1458, 12. ledna. — Orig. archivu Třeboň. II. 338. 2 l.

Já Johannes Ritšawer ɔc vyznávám tiemto listem, že mi slovutný pannoše Jan Smetana písař Zviekovský přinešil s svého úřadu úročních peněz, jakožto dnes datum této quitancí, osmdesáte kop; s těch LXXX ß já jej quittuji a prázdna činím mocí listu tohoto. Datum Crumblow feria V. post Epiphaniam domini anno ɔc LVIII°.

1644.

Miličínský farář stvrzuje Janovi Lyskovi z Řepce příjem peněz. (M)

V Miličíně 1458, 23. února. — Orig. arch. Třeb. II. 108. 1.

Kněz Jan z Kaplice, farář Miličínský, vyznávám tiemto listem, že slovutný Jan Lysek z Řepce dal mi jest rozkázáním urozeného pána pana Jana z Rozmberkga peněz lesních XI ß dnes datum listu tohoto, z kterýchžto peněz já jej quittuji do počta budúcieho mocí listu tohoto. Na svědomie toho přitiskl sem sekret svój k tomuto listu; jenž jest dán a psán v Miličíně ve čtvrtek před svatým Matějem apoštolem božím leth božích M°CCCC°LVIII°.

1645.

Petr Růže z Tábora purkrabí Choustnickému: o mýto na cestě z Miličína na Chýnov. (R)

a) B. m. (1458? 4. dubna). — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Službu svú napřěd, slovutný přieteli milý, vzkazuji. Píšeš mým staršім, aby synu Barthoňovu z Miličína šípy a jiné věci kázali navrátiti, jemuž sú v květnú neděli [26. Mart] pobrali ɔc. Jáť žádám, aby syna Bartoňova k tomu držal, ať mi se se čtyřmi koňmi, ješto mýto projel, postaví; pakliť toho neučiní, kdežť jej podskočím, nerozumiem, byť tak lechce jej chtěl propustiti. Datum f. III. post Pasca.

Petr Róžě z Thábora.

b) B. m. (1458? 7. dubna).

Službu svú, slovutný přieteli milý, napřed vzkazuji. Věz, žeť sem Bartoňovu synu všecko, cožť jest bylo jeho, navrátiti kázal. Pak dále dotýčeš, žes nikdy neslýchal, by na té cestě z Miličína na Chýnov ɔc mýto dávali ɔc. V tom nepochybuj, žeť řádná práva jmáme, abychom v mîli mýto brali. Protož syn Bartoňóv jestliže sě s těmi koňmi a s vozem nepostaví, kdežť jej podskočím, nerozumiem, bychť s ním tak chtěl naložiti, jakož jest jmělo naloženo býti. Datum f. VI. ante Conductum.

Petr Róžě z Thábora.

Slovutnému panoši Vítovi ze Rzavého, purkrabí na Chúsnice, přieteli milému.

1646.

Jan z Rosenberka úředníkům Zvíkovským: o doplacení služebníkovi. (K)

V Krumlově 1458, 5. dubna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 6.

Jan z Rosenberka hauptman v Slezie.

Lippolte a Jene milý! Zpravil nás Petřík Thabor, že bychme jemu ještě ostali službu pěší pololetní a na kuoň ɉ kopy 4 gr. Pak jest-li tak, dajte jemu ty penieze, aby nás viece o to neupomínal. Pakli by co jiného v tom bylo, ale dajte nám věděti. Datum Crumblow feria IV. post festum pasce, annorum LVIII°.

Famosis Lippoldo purgravio et Johanni notario in Zwiekow, fidelibus nostris d. lit.
(Na rubu:) Taborovi na službu a na polepšenie koně.

1647.

Purkrabí Dobronický Janovi z Rosenberka: o plat z luk. (R)

V Dobronicích 1458, 2. května. — Orig. arch. Třeb. II. 337. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Račte VMt věděti, že Huořecký z Opařan drží jednu lúku nevelikú od Přibenic. Za tu jest dal VIII kop, a VIII grošuov úroka platí, a již chce platiti X grošuov při každém úroce, a II kopě chce hotově dáti; a drží jej VMt toliko vuopravu. A lidé vaši dědiční z Podbořie, kteříž s té lúky seno voziti za robotu měli, ti chtie též II kopě hotově dáti, a XIII grošuov při každém úroce platiti chtie, tak i za tu vozbu. Vedle toho račte VMt rozkázati, kto by ji držeti měl, lidé-li VMti, čili ten, kohož VMt vuopravu držíte. Datum Dobronicz feria III. ipso die s. Sigismundi, anno domini ɔc LVIII°.

Jan z Petrovic, purkrabie Dobronický.

A také račte VMt věděti, že mnozí, kteříž jiné lúky držie, ti se k VMti odvolávají, prosiece, abych jich nechal do příjezdy, když VMt bohdá doma budete, že chtie před VMtí státi a o to sami s VMtí mluviti.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému dd.

1648.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o člověku, jenž hrozí pálením. (K)

Na Zvíkově 1458, 9. května. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 7.

Urozený pane, pane mój milostivý! Služba má VMti! Račte VMt věděti, že vznesli na mě Milevští, kterak Bohušě, člověk pánóv Týnských, hrozí jim pálením, kterýžto z rozkázánie VMti jest jim v jich moc dán; nebo tento, kterýž ještě na Zviekově sedí, vždy zná, že by on tú ženú vinen byl. Prosím, rač sě VMt k tomu přičiniti a s pány Týnskými o to mluviti, aťby Vaši lidé mohli v pokoji seděti. Scriptum Zwiekow feria III. ante ascensionem domini, annorum ɔc LVIII°.

Lipolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1649.

Hejtman Třeboňský kvituje úředníku Choustnickému peníze. (M)

V Třeboni 1458, 16. května. — Orig. archivu Třeboň. I. B. 6 Gr, 2.

Já Jarohněv z Úsušie, nynie hawptman Třeboňský, známo činím listem tiemto přede všemi, ktož jej čísti budú nebo čtúce uslyšie, že jsem od slovutného Maksanta písaře zbožie Chúsnické[h]o po Habartovi přijal třidceti a čtyři kopy; s těch peněz nadepsaných já Jarohněv jeho qvituji listem tiemto a mocně prázdna činím. Tomu propuštění svú sem vlastní pečet pro lepšie svědomie k tomuto listu přitiskl, jenž jest psán v Třeboni léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého osmého, ten úterý před svatým duchem.

1650.

Jan z Rosenberka kvituje 220 uherských zlatých. (R)

Na Krumlově 1458, 23. května. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

My Jan z Rozmberga, havptman v Slezí ɔc, známo činíme tiemto listem zevně přede všemi, že jsme přijali skrze Bohunka z Bratřikovic komorníka našeho, od Maksantha písaře na Chúsníce, tu středu po sv. Marku, jedúce do Prahy, dvě stě zlatých a dvadceti zlatých uherských dobrých a dvadceti kop grošův peněz drobných, s kterýchžto zlatých a peněz již jmenovaných, svrchupsaného Maksantha quittujem a prázdna číníme mocí listu tohoto, jenž dán jest a psán na Krumlově ten úterý o letniciech, leth Božích tisíc čtyřista padesátého osmého.

O zlatté páně Mti panu Janovi.

1651.

Táborští purkrabí Choustnickému: o Ondráčka ševce. (R)

B. m. (1458? 28. května). — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Službu naši, slovutný přieteli milý, vzkazujem. Píšeš mezi jinú řečí, že Oñdráčka ševce s hodnú příčinú a jistinú jal si, tudiež dotýkaje, že to nás tajno nebude ɔc. . Však tajno tebe nenie, které smlúvy se pánem jmáme, buď jistina nebo nebuď, že s takovým nejmá chvátáno býti, leč bude ohledáno, bude-li takový čeho hoden. Protož věřímeť, že tiem kvapiti nebudeš, dada nám úmysla svého odpověď. Datum dominico post Urbani. Purgermistr a radda města Hradiště Thábor.

Slovutnému panoši Víthovi ze Rzavého, purkrabí Chúsnickému, přieteli milému.

*) Cf. číslo 22. této sbírky v A. Č. VII. 219. Mohlo by také do dřívější doby náležeti, jestli Sedláčkův (IV. 80) purkrabí Choustnický Vít z *Rovného* (?) je skomoleninou za Víta ze Rzavého.

1652.

Petř Svatomír kvituje písaře Zvíkovského z částky peněz. (M)

V Krumlově 1458, 12. června. — Orig. archivu Třeb. II. 338. 2 l.

Já Petr Svathomír známo činím tiemto listem přede všemi, že mi jest jakožto dnes slovutný panoše Jan z Vesce, písař sbožie Zviekovského, poslal z úřadu svého po purgrabí Zviekovském, jakož jeho list poslaný testi mému svědčí, C ſſ $4^1/_2$ ſſ 1 gr.; i nedostalo sě v těch ve všech penězích s pilností čtených XIIII gr. III d. S kteréžto summy peněz svrchupsaných kromě zuostánie již pověděného já Jana svrchupsaného quittuji a prázdna činím mocí listu tohoto. Datum Crumlow feria secunda ante sancti Viti anno domini ɔc LVIII°.

1653.

Táborští Janovi z Rosenberka: o solním skladu v Soběslavi a v Táboře. (M)

B. m. 1458, 27. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 5 A P. 1 ee.

Urozený pane milý, službu naši napřěd vzkazujeme. Jakož k VMti osobně poselstvie do Soběslavě učinili sme, prosiece VMti, aby skladu solného v Soběslavi ráčili staviti a držěti nedopúštěti, poněvadž nikdy tu v Soběslavi sklad solný nebyl jest, ač my majíce to majestátem ciesařským dáno a majestátem krále Ladslava slavné paměti potvrzeno, lepšie právo máme, než Soběslavští, sklad solní v našem městě držěti, VMt našim poslóm řekli ste listem vaším, když domóv přijědete, odpověd dáti: protož, cožť sú naši spolusúsědé k VMti vyslaní o tom skladu s VMtí mluvili, račtež nám dobrotivú toho odpověd při tomto poslu dáti. Také VMti žalujem na Dobroničku úředníka vašeho, že smlúvu jměli sme spolu takovú, aby ani on ani my lesu Dobronického nerubali ani prodávali do ohledánie, kto by lepšie právo po-

kázal; tohoť jest on práva nepokázal, přěs úmluvu lesy Dobronické rubá a prodává: protož ufáme VMti, že jemu přikážete těch lesóv u pokoji nechati, nebť my nemieníme to opustiti, vědúce sě lepšie právo nežli Dobronička k těm lesóm jmieti. Datum feria III. ante Petri et Pauli apostolorum.

Purgmistr a radda města Hradiště Thábor.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu přieznivému.

1654.

Jan z Rosenberka Táborským: o solním skladu v Soběslavi. (M)

Na Krumlově 1458, 28. června. — Koncept arch. Třeb. I. A. 5 A P, 1 ee.

Súsedé milí! Jakož nám nynie píšete o skladu solném v Soběslavi, o kterémž jsú před sím v Soběslavi s námi od vás spolusúsedé vaši vyslaní mluvili: i pozapomenuli sme byli mezi mnoha činěním v této mieře sě na ty věci ptáti, abychme vám toho odpověď dali. I obeslali sme o ten sklad solní hned úředníky i také Dobroničku o ten les, jakož píšete, a čehožť sě na nich uptáme, a tomu porozumieme, toť vám po svém poslu dáme odpověď. Datum Krumlov, feria IIII. vigilia s. Petri et Pauli apostolorum anno ɔc LVIII. Jan z Rozmberga, hawptman v Slezi.

1655.

Zpráva Rosenberských úředníků o solním skladu v Soběslavi. (M)

B. m. a d. (1458, 28. června). — Přepis arch. Třeb. I. A. 5 A P, 1 ee.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt nás jest obeslala, Víthu a mne a Maksanta, o sklad soli v Soběslavi: tu jsme svolali konšely, pak konšelé jsúc pohromadě, obeslali jsú lidi staré tu v městě usedlé, ješto starších v městě nenie, a ti jsú Petr Žák, Slach Václav, Slepka, Zíka Rys, Janek mečieř, Bernhart Petr, Jan Vokáše, Saláček, Pátek. A tak jsú ti vyznali, že vod šedesáti let suol do města Soběslavě jest vozena a prodávána a skládána bez přiekazy: pakli kto v městě prodati nemohl, ale jel před se s solí, a s té soli nic bráno nenie, než s koní. A také Valentin Míkóv syn z Chlebova vyznal, že otec jeho Míka vozil suol do Soběslavě za pokojných časuov a tu prodával i skládal, a to bez přiekazy.

1656.

Heřman z Janovic Wolfovi z Risenberka: o sporu s panem Oldřichem z Rosenberka. (R)

Na Janovicích 1458, 1. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Klenau.

Službu svú vzkazuji, urozený pane strýče milý! Jakož ste u mne byli ɔc od pána svého, pana z Rozmberka JMti, se mnú mluvili o tu věc, o kterúž jste od JMti ke mně posláni, a mezi tiem jste mi oznámili, že pán váš JMt o tu věc chce

přestati na panu Lvovi JMti neb na panu Klenovském. I aby pán váš JMt neřekl, že rovného podání od JMti nechci přijieti, tedť vám oznamuji, žeť toho chci přestati na panu Klenovském o tu věc mezi námi k rozeznání. A za to jeho chci prositi, aby se v to uvázal a den a miesto k stání o to před sebú oznámil. Ex Janowicz, sabbato ante Visitationis b. Mariae virg. annorum ͻc VIII°. Heřman z Janovic.

Urozenému pánu Wolfovi Ryzimberskému z Janovic, strýci mému milému d.

1657.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o nějaké při dvou lidí. (K)

B. m. 1458, 4. července. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 8.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Jakož VMt rozkázala o Supa z Milevska a o Bohuši člověka páně Henrichova, chce-li Sup na Bohuši to vésti: rač VMt věděti, že Supovi nezdá sě vésti a urukovati naň. Protož račte mi o tom rozkázati, kreraká by oprava měla býti. Scriptum feria III. ipso die sancti Procopi anno LVIII. Lýpolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberka, pánu mému milostivému dd.

1658.

Jan kustos kostela Pražského Janovi z Rosenberka: o domě Rosenberském na Hradčanech. (R)

Na hradě Pražském (1458, 9. července). — Orig. arch. Třeb. II. 217. A. 2.

Modlitba má věrná VMti, urozený pane, pane milostivý! Vuoli vaši, což jse dotýče domu vašeho na Hračenech, jenž VMt se mnú o to mluvila, jestliže vaše chtění k opravení jest, což jest potřebí, rač VMt to opatřiti, a zvlášt co jsem na to naložil, nebť jest toho blízko k XVI kopám gr., a na to viec nemám než 5 kop gr., a to dále poručili Janovi, hospodáři domu vašeho. Což bude na mé práci, toť rád podstúpím. Neb nebude-li opatřena dole jistba vrchem a erkéř napřed, bude škoda. A bez peněz nic tomu neudělám. Protož, což se VMti zdá, to račte dáti věděti. Datum ex castro Pragensi, dominico die post Kyliani.

Johannes, custos sanctae ecclesiae Pragensis, capellanus indignus.

Illustri ac magnifico domino, domino Johanni de Rosemberg, domino suo gratiosissimo.

1659.

Úředníci Choustničtí Janovi z Rosenberka: o přípravách k jeho příjezdu do Soběslavě. (M)

V Soběslavi 1458, 11. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 C. 2.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož nám VMt o svém příjezdu do Soběslavě píše, tomu jsme dobře srozuměli. Račte VMt věděti, že jsme k tomu času tak zjednali a jednáme, aby VMt mohli potřebu jmieti: mámeť v městě zde lagu

malvazie a druhú lagu vlaského, Svídnického dosti, piva bieľého také dosti, jakž sě nadějem, dosti mieti budem, vína Lithoměřického také shlehdá [sic] dosti k tomu bude. Než vína rakúského žádného nemáme. Item ovsa máme LIIII čebry, a jiných potřeb také bohdá dobudem. Scriptum Sobieslavie, feria III. ante s. Margarethe annorum domini ɔc LVIII°. Jan z Dobronic hajtpman a Maksant písař Chúsnický.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, hajtmanu v Slezi, pánu našemu milostivému.

1660.

Jan Rous z Čemin Joštovi z Rosenberka: o rozdělení statku mezi Přibíkem a Benešem Chlumským. (R)

Na Krumlově 1458, 18. července. — Cedule arch. Třeb. Fam. Chlumský.

VMti věděti dávám, že sě již Přibík Chlumský s Benešem bratrem svým rozdělil, a Benešovi se jest všecko dědictvie dostalo; a má Přibíka ve všech dluziech zastati, a pól třetieho sta kop z toho má jemu vydati, a k tomu koně a oděnie Přibík sobě schová. Protož, milostivý pane, prosím VMti od Beneše i sám od sebe, aby mu VMt již ráčil odpustiti při svém statku zde býti, neb by mu tam daleko bylo u VMti, a chtěl by sě zde panu Janovi, bratru VMti, přikázati. Datum Crumplow, feria III. p. s. Margarethae anno ɔc LVIII°. Jan Rús z Čemin.

1661.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o rozepři o berni klášterskou v Milevsku ɔc. (K)

Na Krumlově 1458, 19. července. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 3.

Jan z Rozmberga hawptman v Slezí. — Lipolte milý! Jakož nám nynie píší konšelé tu pod Zviekovem z Podhradie, ortel Milevských posielajíc, což sě mezi Thuomú z Milevska a Petrem Lúlí tudiež dotýče o někakú berni ɔc: žádámeť s pilností, aby sě na to vyptal s pilností, jaká by to berně byla, a komu by měla příslušeti, knězi-li opatovi do Mielevska čili králi, a což by té berně mělo dáváno býti, a komu neb kam je před lety od starodávna dávána, abychme, to vědúce, uměli sě v tom zpravovati. Pakli by je tam o tu při přátelsky s jich obú dobrú volí smluviti mohli, k tomu sě přičiň, tomuť sme my rádi. Pakli by smluveni přátelsky býti nemohli, vyptaje se na tu berni, kdy a co by té berně mělo dáváno býti, dajž nám to rozumně věděti. A také jest s námi purgrabie z Konopiště mluvil o ten potok, kterýž jsi poručil Jedlicovi; i pravie purgrabie, že by tu ta ves k tomu potoku měla právo, a že na to listy mají od prvních opatuov. Moh[l]-li by těch listuov přiepis zednati, rádi bychom to viděli, by pak i purgrabí z Konopiště měl o to obeslati. A nám, toho všeho vyptaje se, nemeškaj věděti dáti, abychme se vedle toho uměli zpravovati. Datum Krumlov, f. IIII. post sancte Margarethe, anno domini ɔc LVIII°.

1662.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o ortelu Mirovském, o peníze. (K)

B. m. a b. d. (po 19. červenci 1458?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 11.

Jan z Rozmberka. — Mikuláši milý! O ten ortel Mirovský, jakož nám píší, vědětiť dáváme, že sme s lidmi tak zuostali, aby jeden konšel z Podhradie a jeden z Milevska tam s tiem ortelem jeli, popíšíc to vše rozumně, tak jakož jsú to nám popsáno sem přinesli, aťby vždy proměny nebylo ani nedostatku kterého. A ty s nimi pošli písaře, aťby se tak vždy stalo, jakožť píšem. A jakož nám píší, že máte LX kop: i žádámeť, aby nám poslal do Horaždějovic, cožkoli v nich jest míšenských, horských a zlatých; a to ať nám jest přineseno konečně v tuto neděli, nebť my tu na ten den, dá-li Buoh, budem.

Purgrabí na Zviekov.

1663.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních. Lupiče káže popraviti ꝯc. (K)

Na Krumlově 1458, 12. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 6.

Jan z Rosenberka, hewptman v Slezie. Lippolte milý! Jakož nám píšeš a list Humprechtóv jsi posslal, tomuť všemu jsme srozuměli. A jakož Humprecht píše, jestliže by nám peněz potřebí bylo, že by nám těch IIII^{C} kop počekati chtěl ꝯc. A také píšeš, že jsi Humprechta obeslal, aby [s] svým švagrem mluvil, aby nám penězóm roku přidal ꝯc: píše nám Jarohněv, kterak tobě po Lopáčkovi penieze posslal na Humprechta, na Dětřicha z Hodošic; a poněvadž ty penieze již tam máš, odbuď těch všech svrchupsaných. A jakož dotýčeš o Břekovcovi, těch dvě stě kop daj [z] svého úřadu. Pak o toho vězně, poněvadž toho člověka Malovcova oblúpil na svobodné silnici a sám se k tomu zná, kaž nad ním popraviti, jakož na takového sluší. Pakli by ty co v tom věděl jiného, to nám daj věděti. Dále píšeš o Jarohněva z Kútha: teď list jemu píšem, ten jemu pošli. A cožť na to odpověd dá, to odtevři, aby se potom uměl spraviti. Datum Crumblow, sabbato post Tiburcii annorum LVIII°.

Famoso Lippoldo purgrauio in Zwiekow, fideli nostro dilecto.

1664.

Mikuláš Kaplíř ze Sulevic Janovi z Rožmberka: že mu chce dluhu jeho počkati, pak o nepřátelství svém s biskupem Pasovským. (M)

Ve Vimberce 1458, 17. srpna. — V Břesanově genealogii Kaplířů ze Sulevic v arch. Třeb.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi píšete, žádajíce, ať bych peněz tři sta kop déle nechal do sv. Jiří nejprv příštího, a že byšte mi chtěli listu obnoviti: pane milostivý, k VMti libosti chci to rád učiniti, ale touto

vejmluvou: jestliže by mne co zašlo a musil peníze míti, jakož některé věci před sebou jmám, a kdybych VMti napřed věděti dal deset neděl, abyšte mi nedali zmeškánu býti, ač bylo-li by mi potřebí, a to beze lsti. A úrok jdi před se z peněz, a listu netřeba obnoviti, nebo já VMti více věřím nežli listu. Datum Wintrberg ve čtvrtek po slavnosti Vzetí panny Marie na nebe, leta páně 1458.

[Na cedulce:] Pane milostivý! Prosím VMti dle pro mú službu aneb lepší libosti okázání, račte svým přikázati, kdyžby moji přes vaše zboží jezdili neb šli na biskupa Pasovskýho, nepřítele mýho, bez škody VMti i všem vašim, ať by jim nebylo překáženo; věře i ufaje VMti, že to učiníte a na to mi dáte odpověd.

Mikuláš Kaplíř z Sulejovic, seděním na Wintrberce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, hejtmanu v Slezi, pánu mně příznivému.

1665.

Odpověď páně z Rožmberka ku předešlému listu. (M)

V Krumlově 1458, 19. srpna. — V Březanově genealogii Kaplířů ze Sulevic v arch. Třeb.

Služba naše tobě, pane Mikuláši milý! Jakož nám nyní píšeš, že peněz svých nám do sv. Jiří příštího nechati chceš, jakožs to šíře v listu svým položil, tohoť jsme od tebe vděčni a rádi tak učiniti chcem, jakož píšeš. Vedle toho v cedulce píšeš, žádaje, abychom svým přikázali, aby tvým, když by přes naše zboží jeli neb šli bez škody, nepřekáželi: toť jsme prve rozkázali a ještěť to učiníme, ať by nebylo tvým překáženo, a věříce tobě, že to také opatříš, ať by našim také od tvých žádná škoda se nedála. Vědětiť také dáváme, žeť jsou se nám kněz probošt Drkolenský se vším zbožíčkem, což k klášteru přísluší, i také Hazelští s jich véskami a tvrz Liechtnaw s jejím příslušenstvím poručili. Protož tobě také věříme, že jim škoditi a překážeti nedopustíš. Datum na Krumlově v sobotu po Nanebevzetí panny Marie, leta ɔc LVIII.

1666.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o penězích, o vozech, o medu. (K)

Na Zvíkově 1458, 29. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 8.

Urozený pane, pane mój milostivý! Račte VMt věděti, že od Humprechta zlatých přijal sem sedm set a sedmdesát, a ještě doložiti má X zlatých; a drobných peněz přijal sem bez jedné dvadceti kop, a ty VMti, svú chvíli uhlédaje, pošli nemeškavě. Také račte VMt věděti, že Humprecht chce přiepis poslati i rukojmie v listu, které by chtěl mieti. A jakož mi VMt píše o třech voziech, abych zjednal, chci rád to učiniti, budu-li moci zjednati. Také račte věděti, že med svařen jest,

kterýžto VMti pošli bez meškánie. Scriptum Zwiekow feria III. post sancti Bartholomei, annorum ꝯc LVIII°. Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1667.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o listy odpovědné od zeman vévodám Rakouským ꝯc. (K)

Na Zvíkově 1458, 8. září — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 4.

Urozený pane, pane mój milostivý! Služba má VMti! Teď VMti list posielám Milotóv, kterýžto otevřel sem, a listy odpoviedacie od zeman vévodám Rakúským. A také račte VMt věděti, že z Dubňanským na tom zuostáno, že jemu má úrok kladen býti u bratra mého na Chúsnice. Scriptum Zwiekow, feria VI. ipso die Natiuitatis beate Marie virginis, annorum ꝯc LVIII°.

Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1668.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o listech odpovědných, o sbírání vozů ꝯc. (K)

Na Zvíkově 1458, 10. září. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 7.

Urozený pane, pane mój milostivý! Služba má VMti! Jakož mi VMt píšete o listech odpoviedajících: račte věděti, že by již měly u VMti býti. Neb to mú vinú nenie, že sě to prodlilo, nebo od druhých panoší tak spěšně pečeti mieti nemohl sem. A o voziech, jakož VMt píšete, psal sem do Sedlčan i do jiných městeček slal; nemohu tomu rozuměti, bych to co mohl zjednati; nebo lidé od svých pilných děl nechtějí sě odtrhnúti. A také račte věděti, že Matěj z Todně chce VMti penězóm prodlenie dáti, než tohoto žádá, jestliže by królóv úrok byl, aby jej v tom VMt zastala. Scriptum Zwiekow dominico post Natiuitatem Marie, annorum ꝯc LVIII°.

Lipolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1669.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: posílá přípis od Humprechta ꝯc. (K)

B. m. 1458, 14. září. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 8.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Posielám VMti přípis od Humprechta. Račte VMti na to pamět mieti, aťby dokonán byl; nebť jest tomu krátká chvíle, ješto má jemu dokonán býti. Také jakož VMt rozkázala, aťbych vozy formanské zjednal VMti: račte věděti, žeť sěm toho s pilností pilen, nemohu nikdež

zjednati, ješto nynie lidé o svém dělajie. Scriptum feria V. ipso die Exaltacionis sancte Crucis anno LVIII. Lipolth ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberka, pánu mému milostivému dd.

1670.

Písař Třeboňský hejtmanu Jarohněvovi z Úsuší: o novou valchu pro soukeníky Třeboňské. (M)

V Třeboni 1458, 29. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Mr, 5. a.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Prosímť tebe, sám za to pomni mluviti s páně Mtí o ty dobré lidi súkeníky o tu valchu; nebť nynie do Svinuov postavy válet voziti musijí, což jich koli udělají, nemohúce jich zde v Třeboni váleti, ješto jim to s velikú škodú a nákladem přicházie. A proto vždy knězi opathovi platiti musejí zplna, jako by v jeho valše váleli. A mluvil včera jeden s súkeníkuov se mnú téměř z nich nejzásobitější, jestliže jim páně Mt nekáže valchy jinde udělati, že se chce konečně pryč stěhovati; a rozumiem tomu, jestliže se ten pryč odstěhuje, že se i jiní vedle něho odtrhnú; neb někteří z nich téměř jím stojie, že se při zámku držie. Pak sám rozuměti muožeš, jaká by to škoda páně Mti na zámku byla, kdyby se ti lidé od zámku odtrhli, a vieš, žeť se jest Přespole pro tu valchu pryč stěhoval; protož pomni o to pilně mluviti. Datum Trzebon feria VI. in die sancti Michahelis archangieli anno domini ɔc LVIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, hetmanu na Třeboni, přieteli na mně laskavému, buď dán.

1671.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zavraždění člověka, o berni z klášterství ɔc. (K)

B. m. 1458, 2. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 9.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Dávám VMti věděti, že před časem některaký člověk s Piesecké zbožie zabil tu v před městem v Piesku člověka, a ten kterýž jest zabit, má bratra za VMtí v Sedlčanech. I žádal toho váš člověk na Pieseckých, aby sě pravedlivě stalo, a právo aby učinili, tak jakž na to slušie. Nemohl jest toho váš člověk na nich mieti. Pak nynie ten člověk, kteříž jest účinek učinil, přišel do Sedlčan beze všeho glejtu; i stavil jest jej váš člověk z tvé milosti, kteříž jest jemu bratra zabil, žádaje práva naň spravedlivého. Protož VMt račte mi o tom rozkázati, nebť u vězení sedí. Také VMt račte ten list Humprechtovi kázati dokonati a jej poslati bez meškánie, nebť jest již ten čas minul, ješto měl dokonán býti; a toho čekáme na každý den, ješto nás z toho napomene. Také račte pomnieti na list Milotovi a na penieze Radkovcovi, ješto máte dáti VMt na sv. Havel nynie příští. — Jakož VMti byl list poslán ortelu o Petra Lúlu o berni:

i psala mi jest VMt, abych to dal VMti věděti o té berni, kterak jest. Rač VMt věděti, že za VMti, jakž ten zámek držíte, ani za pana Hájka nikdá berně sú nedávali, než za pokoje za krále Václava, kdy jest na klášter položil, tehdá sú berni dávali; ale i já toho neviem, kterak sú dávali. Račte o tom rozkázati, ařby o to miesto měli. Scriptum feria II. post sancti Remigii anno LVIII.

Lipolt ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberka, pánu mému milostivému dd.

1572.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o zavraždění člověka, o penězích, o berni ɔc. (K)

Na Krumlově 1458, 5. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 10.

Jan. — Lippolte milý! Jakož nám nynie píšeš, kterak by člověk náš jednoho z Pieseckého zbožie vsadil ku právu v Sedlčanech, kterýž jemu jeho bratra zabil, a že je žádal před tiem na Pieseckých, aby sě jemu o to spravedlivě stalo vedle práva, a toho od nich mieti nemohl: porozuměj tomu, proč sě toho nestalo, poněvadž člověk náš toho na nich žádal. A v té mieře nechť týž člověk posedí, a kterak sě Piesečtí k tomu mieti budú. Stanú-liť se a tobě psáti budú, ukaž na nás, ať s námi o to mluvie neb nám píší; a daj nám to věděti, kterak oň stojie, a svój rozum také piš. A o toho kováře, jakož píšeš, daj jej na rukojemstvie dobré v padesát kop, aby jím jist byl, poněvadž žádný naň nestojí. A o Radkovci, jakož nám to připomínáš, vděčni jsme od tebe toho; jestliť doma nynie, aneb bude-liť v té mieře doma, mluv s ním, ať nám to k libosti učiní a těch peněz počeká do sv. Jiřie. Pakli by tomu porozuměl, že to býti nemuož, ale daj nám to bez meškánie věděti. — Pak o berni tak nám sě zdá, poněvadž je za Hájka ani za nás nikdá neplacena, že my královských berní neumieme snímati ani nám se to hodí, ač přišla-li by kdy v budúcích časiech. A poněvadž jsú s uobú stranú o té berni žádné zmienky neučinili, nechť sobě o to dobré lidi volé, a ti ať je o to rozdělé. Pakli by jich ti smluviti nemohli, ale nechť sě k nám utekú, a my jim raddu dáme, kterak by mezi nimi měli vypověděti. — A také milý Lippolte, mluv s Johannesem písařem, jednú-li či dvakrát jsú peniezi od Předbora přijímáni; to nám daj rozumně věděti, neb jemu máme penieze o sv. Havle dáti. A listy hlavnie sme tam již poslali po Svatomírovi, o kteréš píšeš. Datum Crumlow feria V. post Francisci anno ɔc LVIII.

Lipoltovi.

1673.

Písař Chousnický stvrzuje písaři Dobronickému příjem peněz. (M)

V Chousnice 1458, 18. října. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Já Petr Maksant, písař úřadu Chúsnického, vyznávám tiemto listem před

každým, ktož jej čísti nebo čtúce slyšeti budú, že slovutný Johannes, písař Dobronický úřadu Přibenického, dal mi jest CC ß z úřadu svého na úroky komornie, jakož dnes datum této quitancí svědčí. Tomu na svědomie svú pečeť přitiskl sem k tomuto listu. Datum Chúsník feria IIII. post sancti Galli annorum domini ɔc LVIII°.

1674.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému, aby si poslal pro peníze. (K)

B. m. 1458, 12. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 5.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož jest páně Mt rozkázala, aťbych sto kop zjednal a vám dal věděti, aby po ně poslal: vědětiť dávám, přieteli, žeť sěm ty penieze poslal do Dívčic po paní Zdeny ženy mé, a tu je vezmeš u Hynka. Protož, milý přieteli, to věda, již toto opatř, jakž umíš, a k sobě je vezmi. Datum dominica in die quinque fratrum anno LVIII.

Mikuláš ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Zachařovi z Nemyšle, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému d. d.

1675.

Třeboňský písař prosí Jana z Rosenberka o registra svého předchůdce. (M)

V Třeboni 1458, 29. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Prosím VMti, račte na to paměť jmieti, aťby registra Mathiášova byla k VMti vzata a srovnána, aťbych já z nich mohl porozuměti, kto jsú úrokuov nedodali, i věděl, koho z čeho upomínati, i také pro mejto abych toho zprávu vzal, co bych jměl spravedlivě bráti. A prosím VMti, abyšte to ráčili shodlati, když by pan Bechyně s Rúbíkem jměl býti, aťbych toho jednú jezdú odbyl, a mohlo-li by to na vaši chvíli hned po této neděli býti, neb v tuto neděli hosti čekáme z Kamejka i odjinud pro nekteraký mord, ješto jsú srokováni. A což by se potom déle dlilo, přiblížil by se čas otjezdu vašeho, ješto by se věci vaše ne tak dobře porovnati mohly. Což v tom ráčíte rozkázati, to račte dáti věděti. Datum Trzebon, feria IIII. in vigilia sancti Andree anno domini ɔc LVIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, hejtmanu v Slezi, pánu mému milostivému buď dán.

1676.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka o záležitostech peněžních. (K)

B. m. 1458, 13. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 6.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má VMti! Jakož VMt rozkázala, abych VMti dal věděti, co jest úroka svatohavelského, a co z toho vydávám komornieho

platu a purgrabí na jeho nájem hradu: rač VMt věděti, že jest úroka pravého i s berní, kteráž sě nynie vybierati má, bez schodkóv IIII^C XXXIIII kop V gr.; z toho sěm vydal komornieho platu CXXV kop, purgrabí na jeho nájem hradu I $\frac{1}{2}$^C kop; než berni mám ještě vybierati, a té jest bez schodkóv LXXXXVIII kop LVIII gr. V Letovském úřadu sešlo na berni XXI ß XLVII gr., neb VMt rozkázala, abych s nich nebral. V Milevském úřadu sešlo XLI ß VI gr. V d., ješto VMt kázala knězi opatovi stúpiti, to jest jednoho úroka krom jiných věcí. Také VMti poslal sěm nedávno C kop z toho úroka svatohavelského nynějšieho. Také v tomto polúletí jsú příjmy rozličny, ješto toho VMti neviem podobně pověděti, neb sě ty věci měnie. Také z toho jest vydáno na rozličné věci, ješto VMt bohdá uslyší na počtu, co jest z toho vydáno. Scriptum feria IIII. ipso die sancte Lucie virginis, anno LVIII.

Jan z Vesce, písař Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosenberka, pánu mému milostivému d. d.

1677.

Třeboňský hejtman Janovi z Rosenberka: že Heřman z Hrádku chtěl by koupiti Bečice. (M)

V Třeboni 1459, 12. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 349. 1 a.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že jest se mnú mluvil Heřman s Hrádku, že by chtěl u VMti ves Bečice v Přibenickém panství kúpiti, jestliže by VMt ráčila jemu prodati: i zdá-li se VMti, račte o to s purgrabí rozmluviti, a jestliže by se VMti zdálo to učiniti, aťby jej purkrabie z Jistebnice obeslal, aťby tu přijel. — Také jest se mnú Unka, nebožce Prokopuov otec, mluvil a pravě, že nevie, jestli ten kožich zaplacen, kterýž jest VMti nebožtík Prokop prodal; VMt račte se o to na Johanesovi Rythšawerovi a na Bebtovo zeptati, oni by o tom měli věděti, jest-li zaplacen či nic. — Jakož mi VMt psala, abych v Jistebnici v tento úterý najprv příští byl k stupování Kozskému a jiným: i prosím VMti, muož-li to býti, račte mě toho zbaviti, nebť mám nynie pilné věci VMti i své jednati; poňavadž tu purgrabie a Rús budú, zdá mi se, že jest na tom dosti. Datum Trzebon, feria VI. ante Marcelli anno domini ɔc LIX°.

Jarohněv z Úsušie, hawptman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka havpnanu v Slezi, pánu mému milostivému dán.

1678.

Úředníci Zvíkovští Janu z Rosenberka: omlouvají se, že nejsou hotovi s počtem ɔc. (K)

B. m. 1459, 15. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 10.

Urozený pane, pane milostivý! Službu naši VMti. Jakož VMt rozkázala, abychme před VMtí byli v středu s počtem: rač VMt věděti, že některé věci máme

dosti pilné. Rádi bychom to sobě zjednali. Berně, kteráž sě nynie VMti vybierá, rozkázali sme, aby tento týden dodána byla. Doufáme VMti, že v tom nám za zlé mieti nebudete, že na ten den nebudem; než boh[d]á v pondělí konečně budem s těmi se všemi výpisy, jakož VMt rozkázala. Račte věděti, žeť sme s lidmi mluvili od VMti o ty penieze pójčené; chtieť rádi do toho času počekati. A tohoť VMt ústně zpravím, když u VMti budu. Scriptum feria II. ante sancti Anthoni anno LIX. Mikuláš ze Rzavého, purgrabie Zviekovský, Lipolt ze Rzavého, Jan z Vesce písař Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosenberka, hajtmanu v Slezí, pánu našemu milostivému d. d.

1679.

Jan z Rosenberka stvrzuje příjem úrokových peněz. (M)

B. m. 1459, 20. ledna. — Orig. archivu Třeboň. II. 38. 1.

My Jan z Rozmberka vyznáváme tiemto listem, že jako dnes datum tohoto listu přinesl nám Habart od Maksanta písaře Chúsnického XIII ſſ°; s těch jeho quittujeme a prázdna činíme. Datum sabato post Anthonii anno ɔc LIX°.

1680.

Hejtman Třeboňský stvrzuje lovčímu příjem peněz na dílo panské okolo města. (M)

V Třeboni 1459, 29. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Wα, 3.

Já Jarohněv z Úsušie, hauptman na Třeboni, známo činiem tiemto listem, že sem přijal od Šetele lovčieho dvadceti kop peněz lesních na dielo panské, kteréž sě dělalo okolo města, z kterýžto [sic] peněz já početh dále mám páně Mti učiniti. A z těch XXti kop grošuov téhož Mikuláše Šeteli mocí listu tohoto kvituji a prázdna činím. Datum Trzebon feria II. post conuersionem sancti Pauli anno domini ɔc LIX°.

1681.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o věřitelech Rosenberských, o berních, o Petrovi z Lindy. (M)

V Třeboni 1459, 4. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 14. g.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Na vědomie VMti dávám, žeť sem byl v Hradci u Štítného a Noskovského, takť pravie, že chtie rádi kúpiti, zvlášt za to prosie, což by mohlo býti najblíž od Soběslavě, a když budú obesláni k uohledánie, že chtie přijeti a chtie kúpiti za II^m^. Než Albrecht nechce kúpiti tak daleko; a o Knaura, ten pravie, že tento pátek najbližší nemuož, ale potom což bude moci najspieš že chce přijeti. Protož VMt dajte mi věděti, mámli tento pátek přijeti, čili

mám Knaura čekati. Pak o Kunšovi tedť listy jeho VMti posielám, po nichž se muožete zpraviti. Také račte věděti, žeť mi jest pan Čeněk pravil, že berníci s každé osoby po 1 groši zámazného berú; protož VMt [rač] o tom rozkázati, máli se to také s lidí sebrati. Než já sem slyšal, že jsú první berní s lidí panství vašeho toho zámazného nic nedali na tom sed[ění] v Budějovicích. Také račte věděti, že mě Řehoře Petr z Lindy obeslal, že máť na Bukovště X kop úroku zapsáno; i žádal na mě, abych jemu dal lidí vyznamenání odtud a od každého zámazné, aby z nich berni zpravil, a že se jemu prve tak stalo. A já sem jemu na VMt ukázal. Datum Trzebon dominico post purificacionem sancte Marie virginis anno domini ꝫc LIX.

Jarohněv z Úsušie, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, hejtmanu v Slezí, pánu mému milostivému buď dán.

1682.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Kolence, aby vydal ryby Jindřichovi Týnskému. (M)

V Krumlově 1459, 25. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberga, hawptman v Slezi ꝫc. Přibíku milý! Žádámeť s pilností, aby panu Henrichovi Týnskému dal čtyři čebry ryb a deset štik, čtyři štiky větčie a šest menších. Datum Crumlow dominico post s. Mathey apostoli, anno domini ꝫc LIX°.

Famoso Przibikoni de Kolenecz, magistro piscinarum, nostro fideli dilecto.

1683.

Třeboňský hejtman a Dobronický purkrabí Janovi z Rosenberka: o prodeji některých zbytků Přibenického panství Táborským. (R)

V Dobronicích 1459, 2. března. — Orig. arch. Třeb. II. 349. 1. a.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt vyslala nás na Thábor o jednání těch věcí: račtež VMt věděti, že jsme ty a takové věci od VMti nám poručené snažnú pilností jednali, chtiece to k miestu přivésti. I podáno nám jest od nich za každú kopu platu po XIII kopách grošuov, a my jsme jim pustili po XVI kopách grošuov; a za lesy, kteříž k tomu a mezi jich lesy přiležie, a těch nenie lesóv za padesát lánóv vedle rozumu našeho, za ty lesy jsú nám podávali VI^{C} kop grošuov, a my jsme jim pustili za VIIIј^{C} kop grošuov. A v tom jsú sobě vuoli pozuostavili, že to chtie na obec vznésti a zvědúce úmysla jich svolenie chtie k VMti nemeškajíc vyslati, a nebude-li prve, ale konečně od tohoto ponděléha neb úterého v témdni; a odpověď na ty věci VMti dáti chtěli ten trh dále konati, i nás k tomu času také chtie obeslati, abychom s nimi k VMti přijeti. A o jiné věci, když k VMti bohdá

přijedem, šíře a dále VMt zpravíme, kterak jsme ty věci jednali. Scriptum in Dobronycz feria VI. post dominicam Oculi, anno nativitatis Christi ꝯc LVIIII°.

Jarohněv z Úsušie, hawptman v Třeboni.
Jan z Petrovic, purkrabie na Dobronicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosenberka, hawptmanu v Slezí, pánu našemu milostivému buď.

1684.

Jan z Lažan Janovi z Rosenberka: o dluzích někdejšího Rosenberského poddaného Tůmy. (M)

V Bechyni 1459, 5. březma. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gß, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, služba má napřed VMti. A jakož Tuoma, listu tohoto ukazatel, byl jest za VMtí v Potalově,*) a tu úředníci VMti nemohúce na něm úrokuov mieti pro chudobu, tak že jest zaseděl IIj kopy grošóv, a v tom sfrejmarčil se jest s jiným člověkem za mě; a já nevěda o tom, by on tak mnoho zaseděl VMti, i přijel sem jej. A když jest za mě dosedl, tehdy úředníci VMti přísně na něm úrokóm chtie, jakožť jest již, jsa za mnú, těch úrokuov zadržalých L grošuov splnil a sto grošuov ještě zuostává. I prosím já VMti, račte již s ním o těch sto grošuov milostivě naložiti, neb jestliže by VMt toho neráčili učiniti, jinak tomu nerozumiem, než že by mi ten purkrecht skrze takové úroky opuštěn byl. A tohoť prosím milostivé odpovědi od VMti. Datum Bechyn, feria II. post translacionem s. Wenceslai anno ꝯc LVIIII°. Jan z Lažan a z Bechyně,

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému det.

*) Ves někdy k Přibenicím patřící, nyní les.

1685.

Anežka z Rosenberka bratru svému Janovi: aby nařídil úředníkům vydati panně Anežce, čeho jest jí potřebí. (R)

(V Třeboni 1459), ve čtvrtek po sv. Řehoři (15. březma). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Tištěno ve Sborníku Historickém, vydaném r. 1882 na oslavu desítiletého trvání Klubu Historického, str. 115.

1686.

Jan z Lobkovic Rousovi z Čemin: že by vyměnil Dobronice za Lobkovice. (M)

Na Helfenburce 1459, 19. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 337. 1.

Služba má, urozený přieteli dobrý! Slyším, že pán chce odbýti Dobronic i jiné sbožie Přibenické, což jest po řeku a ještě prodáno nenie. Prosím tebe, se pánem mluv, ráčí-li frajmarčiti Dobronici i tiem jiným sbožím na Lobkovice s jiným zbožím, kteréž mám za Prahú; a což by bylo páně sbožie lepšie, to já chci do-

platiti; a porozuměje v tom, což jest páně úmysla, na miesto daj mi to věděti listem svým. Datum Helfmburk, feria V. ante sancti Georgi annorum ɔc LIX°.

Jan z Lobkovic.

Urozenému panoši Janovi Rúsovi z Čemin, přieteli mému dobrému.

1687.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému a Rousovi: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1459, 20. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 11.

Služba má napřed, urození přietelé milí! Prosím, dajte mi radu k tomuto, že Buzický chtěl by penězóm hlavním od nebožtíka Jíry odkázaným na den sv. Jiřie. A já tak v brzké chvíli neviem jich kde vzieti. I obeslal sem jej, toho žádaje, aby do tří neděl toho v stání pobyl; i ještě o to odpovědi nemám od něho. I toho sem dotekl, aby do páně Mti příjezdy toho nechal; pak neviem, to učiní-li. Také dajte páně Mti věděti, že Zpěvák puol léta dává napřed JMti věděti a chtě o sv. Havle příštiem jistinu mieti vedle listu hlavnieho. A také peněz ta[ko]vých zbytečných nenie, z čeho dáti měl bych, než královĕ Mti příslušějící, ty ležie. Odpovědi žádám. Datum Zwiekow feria VI. ante sancti Georgii anno ɔc LIX°.

Nicolaus de Rzawy, purgrauius Zwiekowiensis.

Urozeným panošiem Zachařovi z Nemyšle purgrabie na Krumlově, a Janovi Rúsovi z Čemin, přátelóm milým d.

1688.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o dvou krádežích a o udání jiných dvou lidí. (K)

Na Zvíkově 1459, 5. května. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 11.

Urozený pane, pane mój milostivý! Račte VMt věděti, že mám jednoho u vazbě, kterýžto almaru v Sedlčanech vylámal a vzal z nie peněz ke čtyřem kopám; to učiniv, přišel pod Zviekov, i počel penieze čísti, a ten jistý z Sedlčan dával znamenie, kteraký pacholek jest a v čem. I jest s ním o to umluveno, a on dobrovolně sezna sě k tomu, že jest tiem vinen. I piší mi Klatovští oň, jakož list jich VMti posielám. Také jednoho z Kluk v vazbě mám, kterýžto svému hospodáři, u kterého slúžil, vzal jemu samostřiel i s přípravú, a k tomu sukni, a s tiem postižen na cestě a s jistinú na hrad přiveden. Také račte VMt věděti, že Šerkyně, kterýžto odpraven jest na Klenovém, vyznal na Valéška mlynáře, člověka vašěho, že by s Benéškem u něho potřeby sobě brali; a ten také na Zviekově sedí. Prosím od VMti o tomto rozkázánie. Scriptum Zwiekow sabbato post Ascensionem Domini anno ɔc LIX°.

Nicolaus de Rzavý, burgravius Zwiekowiensis.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1689.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: aby pohořelému bylo dříví dáno. (K)

B. m. 1459, 15. května. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 12.

Urozený pane, pane mój milostivý! Dávámť věděti, žeť jsem Divišovi psal o Ondru, služebníka VMti, aby jemu jakožto shořelému les dal a propustil, jakož od starodávna jiným služebníkóm k taczie potřebě bez otpory dáváno jest; a on sě tomu odpierá a na mé psaní sě neobracuje, bráně sě, že králuov služebník nenie. Protož VMt rač jsama jemu o to psáti, nebolito s královú Mtí dáti mluviti, aby sě jim tak stalo, jakož od staradávna bylo právo služebníkóm. Datum feria III. post Penthecosten anno ɔc LIX°. Mikuláš ze Rzavého, purkrabí Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1690.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních. (K)

Na Krumlově 1459, 20. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 12.

Jan z Rozmberga hawptman v Slezí. — Mikuláši milý! Psaní tvému sme srozuměli. Jakož píšete, kterak Janek s Hrádku položil drobných peněz CLXXIII ſſ X gr., a doložiti jmá v středu LXI ſſ, a že ty z úřadu muožeš mieti XXX ſſ. Toť učiním II^C^LXIIII ſſ X gr.; ůstatek my pošlem, dá-li Buoh, k tomu času L ſſ L gr., tak že bude III^C^ ſſ XV gr. Tiem odbuď Winterberského a list od něho vezmi. Pak o paní z Lazka, Koktanovu ženu, té daj CLXIX zlatých uherských, a za LXIX zlatých rýnských daj peněz po polúkopí, kteréžť také pošlem; a ostatek, totiž XXII ſſ XVIII gr., drobnými penězi, ty také pošlem do Strakonic k tomu času, jakož píšeš; tu je všecky spolu najdeš. A ostatek tě dále ústně zpraví ten, kohožť tam s nimi pošlem. Odbuda, vyvadiž list, a učiň v tom pilnost svú, jakožť věříme. A o stúpenie zbožie také poručíme k tomu dni, jakožs zuostal, aťby vždy námi nic nesešlo. Datum Crumlow dominica Trinitatis, anno domini ɔc LIX°.

Famoso Nicolao Withoni de Rzawy, burgravio in Zwiekow, nostro fideli dilecto dd.

1691.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zadržených úrocích rychtáře z Huzenic. (K)

Na Zvíkově 1459, 29. května — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 13.

Urozený pane, pane mój milostivý! Račte VMt věděti, že Jan rychtář z Huzenic zuostal VMti zadržialých úrokóv XII ſſ XXVII gr. V dn.; i provodí těmi lidmi, kteřížto VMti byli peněz pójčili prvnie pójčky, že jemu to nenie na úrociech sraženo, a toho pokládá šesst kop. I také v nebožtíkově Janově registrech nalezeno, že mu sraženo nenie. Již VMt tiem račte hýbati, jakž ráčíte, a o ostatečních penězích račte

s ním milostivě naložiti vedle zdánie VMti, a mně dále o tom rozkázati. Scriptum Zwiekow, feria III. post festum Corporis Christi annorum ɔc LIX°.

Nicolaus de Rzawy, purgravius Zwiekowiensis.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1692.

Jan z Rosenberka písaři Třeboňskému: že Bickovi z Slověnic úroky odpouští. (M)

B. m. 1459, 30. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Jan z Rozmberga, hauptman v Slezi. — Řehoři milý. Věděti dáváme, že sme odpustili Petrovi Bickovi z Slověnic XXIII groše úroka; to věda, aby jeho dále neupomínal. Datum feria IIII. post Urbani anno ɔc LIX°.

Famoso Gregorio Klarycz, notario bonorum Trzebon, fideli dilecto.

1693.

Tomek nejvyššímu písaři páně z Rozmberka: o penězích. (K)

Na Zvíkově 1459, 12. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 9.

Služba má napřed, pane Mikuláši milý! Prosím, vzneste na páně Mt, žeť mám peněz z těch úrokóv zadržalých kop čtyřidcet a pět, ráčí-li JMt je vzieti; neb od Buzického také list páně vyvadil sem, a dal sem z těch peněz zadržalých i jiných sto kop jistiny a pět kop úroka, kromě nádavkóv na zlaté; neb zlatí v listu toliko stáli sú po XXXII gr., a já zlaté mám po XL gr. Prosím, račte mi o tomto věděti dáti. Scriptum Zwiekow, feria III. ante sancti Witi, anno ɔc LIX°. Thomek.

Slovutnému panu Mikulášovi, najvyššiemu písaři páně z Rozmberka, mně přieznivému d.

1694.

Jan z Rosenberka svému písaři v Třeboni: že Radonickým úrok svatojirský odpouští. (M)

V Třeboni 1459, 17. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 9.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slezí. — Řehoři milý. Odpustili sme lidem z Radonic pro jich chudobu úroka svatojiřského minulého II kopy XXVIII grošuov, a Miletínským pro někdajší shořenie I½ kopy. Protož to věda, již jich z toho neupomínaj. Datum Trzebon, feria VI. post assumpcionem Marie virginis gloriosissime anno ɔc LVIIII°.

Famoso fideli nostro dilecto Gregorio Claricz, bonorum Trzebon notario, detur.

1695.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: posílá listy odpovědné Vratislavským. O medu ɔc. (K)

B. m. 1459, 11. září. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 14.

Urozený pane, pane mój milostivý! Rozkázáním a psaním VMti obeslalť sem

všecky zemany a služebníky, aby Vratislavským odpověděli. A tiehd ty listy odpoviedací já i s nimi posieláme. Také med picí hotov jest, čtyři súdci, jakož VMt psala; komuž rozkážete, pošle se. Také VMt jmá tu na Zviekově dva hrdnce medu, jakož VMti dali na Zviekově. A tři hrdnce medu dostaly se od vašich včel, a tři sme kúpili, a čtyři hrdnce jmá Lúlla má dáti za vinu. A káže-li VMt viec medu kúpiti, račtež dáti věděti; ale drah jest, hrnec po XXV a XXVI gr., a málo veliký za XXX gr. Takéť sem mluvil s [Z]pěvákem; chce VMti sto zlatých nechati v témž jakož prvě, a ostatek aby jemu VMt dala. Také VMti posielá se každý úrok, kterýž se béře zvlášče, a komu sě dává komorní plat, ve jméno se píše. Datum feria III. post Natiuitatis virginis Marie gloriosissime, anno ꝯc LIX°.

Mikuláš ze Zrzavého, purkrabí Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberga, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1696.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby opatovi Zlatokorunskému. (M)

V Krumlově 1459, 28. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesii ꝯc. — Přibíku milý! Daj kněži opathovi i konventu do kláštera Korunského desět čebruov ryb. Datum Crumpnow f. VI. ipso die sancti Wenceslai, martyris gloriosi, anno ꝯc LIX°.

Famoso Przibikoni de Wraczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto d.

1697.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby Zachařovi z Nemyšle. (M)

V Krumlově 1459, 1. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesi ꝯc. — Přibíku milý! Daj Zachařovi z Nemyšle jeden čber ryb, to jest vuole našě. Datum Crumpnow feria II. ipso die sancti Remigii, anno ꝯc LIX°.

Famoso Przibikoni de Wraczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, d.

1698.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby. (M)

V Krumlově 1459, 9. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesi ꝯc. — Přibíku milý! Daj Přibíkovi Hovnovi dvadceti kapruov. Datum Crumlow feria III. ante Calixti annorum domini ꝯc LIX°.

Famoso Przibikoni de Wraczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, d.

1699.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby Anežce z Rožmberka. (M)

B. m. 1459, 10. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Jan z Rozmberga, haupman v Slezí ɔc. — Přibíku milý! Žádámeť, aby dal panně Anežce, sestře našie, do Třeboně 4 t. ryb a k tomu 10 štik, 6 menších a 4 větších. V tomť jest naše plná vuole. Datum f. IIII. ante Calixti anno ɔc LIX°.

Famoso Przibikoni de Raczow, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, detur.

1700.

Jan z Rožmberka Přibíkovi z Vracova: aby vydal ryby Súdkovi (M)

V Krumlově 1459, 23. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Jan z Rozmberka, hauptman v Slesi ɔc. — Přibíku milý, daj Súdkovi čber ryb! Datum Crumpnow f. III. post XI^M virginum, anno ɔc LIX°.

Famoso Przibiconi, magistro piscinarum, fideli nostro dilecto, d.

1701.

Chousnický písař písaři Třeboňskému: o pozůstalosti faráře Lomnického Kabele. (M)

V Soběslavi 1459, 2. list. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A E. 3.

Službu svú vzkazuji, kmotře a přieteli zvláště milý. Johannes Plzák subdiacon mě zpravil i tudež Silvester mistr školní, že by témuž Plzákovi nebožčík kněz Kabele, farář Lompnický, svuoj viatik odkázal, a žej to v kšafftu jeho zapsáno týmž Silvestrem věcmi mezi jinými. I prosímť, poptaj se na ten kšaft a na viatik pro mú službu a dopomoz jeho témuž Plzákovi, nebť jest pacholek chudý. Také Beneš súkenník od nás mě zpravil, že by jemu nebožčík za sukno zuostal několik mezcietma grošuov, a viemť, žeť by ten člověk jinak neřekl, a takéť to chce svědomím provésti. A Silvestrovi zuostal X grošuov; ty sú také v kšaftu zapsány. I věřímť, že se k tomu přičiníš, ktož se v jeho statek uváží, aby ten dluh také podstúpil a na jeho duši nenechal. A zvláštěť o ten viatik prosím; Silvestr tenť jej pozná i kněz Václav Benešovský farář; i věřímť jako přieteli, že se k tomu s pilností přičiníš. Datum Sobieslaw, feria VI. post omnium sanctorum seu in die animarum.

Maxanth písař Chúsnický.

Slovutnému Mathiášovi z Úšova, písaři úřadu Třebonského, kmotru a přieteli zvláště milému.

1702.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka: o registrech opata Milevského. (K)

B. m. 1459, 2. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. B. fasc. 24. č. 1.

Urozený pane, pane mój milostivý! Služba má VMti vždy hotová! A když VMt byla na Zviekově, tu kněz opat Milevský položil u mne registra klášterská

k žádosti VMti, a s těch mě napomínal, a nynie mi píše horlivě, jakož VMti list jeho posielám. Protož což VMt rozkáže mi s těmi registry učiniti, toť udělám; nebť sem i knězi opatovi psal, že bez rozkázanie VMti těch registr nedám jemu, neb že jest to k žádosti VMti ke mně položil, ale ne k mé žádosti. Datum feria VI. in die Animarum anno ɔc LIX°. Sigmund písař na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, hauptmanu v Slezí, pánu mému milostivému.

1703.

Purkrabí Zvíkovský Janovi Rousovi: o přímluvu za služebníka. (K)

Na Zvíkově 1459, 2. listopadu. — Orig. pap. archivu Vorl. IV. K. 13.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A prosím tebe o tohoto pacholka Kozla služebníka páně, čehož tě ústně zpraví, že jemu v tom raden a pomocen budeš ku páně Mti, aby mu JMt pomoc k městóm k Piesku a k Vodňanóm učinila a k úředníkuom, kteříž tu budú, nebť sú jemu ta města rok položili před ty úředníky. Datum Zwiekow, feria VI. post Omnium Sanctorum. Anno domini ɔc LIX°.

Mikuláš ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Janovi Rúsovi z Čemin, přieteli mému milému d.

1704.

Tomek Janovi z Rosenberka: o úrocích zadržalých. (K)

Na Zvíkově (1459, 11. prosince?). — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 111.

Urozený pane, pane mój milostivý! Račte VMt věděti, že peněz z úrokóv zadržalých mám hotových XXVI kop, ač nebude-li viece, neb ještě viece měli by mi přinésti. Než prosím, o tomto račte mi VMt rozkázati, že druzí jsú velmě chudí, a někteři [vel]mi sě proti registróm Gograrovým zpierají, že by toliko dluž[ni n]ebyli A tak s nimi mnohé nesnázě mám, i nemohu jim jiným [o]dpierati, než kteří mi v tom nechtie věřiti, když by VMt mě k počtu obeslal, aby i ti se mnú před VMtí stáli, a že bych těch úrokóv zadržalých registra stará nebožce Smetanova s sebú vzal, bylo-li by v čem obmeškáno, aby i to ohledáno bylo. O tom VMt račte mi rozkázati, měl-li bych registra stará s sebú vzieti. A také chudým lidem některým ještě další roci jsú dáni. Scriptum Zwiekow feria III. post Concepcionem Marie virginis. Thomek.

Uroz. pánu, panu Janovi z Rozmberka, hauptmanu v Slezí ɔc, pánu mému milostivému.

1705.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka: o úroku zaplaceném Dubňanskému ɔc. (K)

B. m. a b. d. (1459?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 25.

Také račte VMt věděti, že sem poslal Dubňanskému lichvu; den sv. Havla

jest jemu dána. I otázal jest Dubňanský těch, ktož sú jemu dávali, kéž jste mi jistinu také přinesli, na tom zavázav; i neřekl potom nic; než lichvu přijal. Také račte mi odpověď dáti VMt, oč sem VMti psal, jakožto o Lisu, což se jeho tkne, a o Buriana a o Býšovce i o jiné potřeby.

Rukopis zrovna takový jako v listu písaře Zvíkovského Sigmunda 1459, 2. listopadu č. 1702.

1706.

Úředníci Táborští Janovi z Rosenberka: o vraždě lidí z Ponědražky. (M)

V Třeboni 1459, 12. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 2.

Urozený pane, pane náš milostivý. Věděti VMti dáváme, že teď přicházejí k VMti lidé vaši z Ponědražky jménem Kadolt a Cabalka, kteříž jsú člověka zamordovali. A jakož VMt ráčí věděti, kterak jsú na statku zásobni, i ptali sme se; tak rozumieme, že potřebu vhodní (?) mají, tak jakož na ně slušie. Pak již VMt rač s nimi naložiti, jakž se VMti zdá. Datum Trzebon, feria IIII. ante sancte Lucie anno domini ͻc LIX.

Jarohněv z Úsušie hejtman,
Řehoř Claryc písař na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberka, hejtmanu v Slezí, pánu našemu milostivému buď dán.

1707.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o vraždě ve Vitíně, o zajatém poddaném v Ličově, o penězích pro Anežku z Rosenberka. (M)

V Třeboni 1459, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Věděti VMti dávám, že nynie u Vitíně lidé vaši zabili člověka vašeho, súsedé súseda, i utekli pryč ti morděři: a protož což VMt o těch poběhlých rozkáže, to račte dáti věděti. A jakož VMt rozkázala o Jošta, aby pochován byl, račtež VMt rozkázati také o Stolaříka, který s ním sedí, mám-li jeho na rukojmě dáti; nebť Jošt vždy praví, že ničímž vinen nenie. Také račte věděti, žeť sem Sigmunda z Ličova obeslal, jakož ste rozkázali, o to, jakož jest Bolochovec u vás byl. A Sigmund mně odpisuje, že to, což mi jest prve psal, že mi v tom ještě stojí; a to první psaní jeho ke mně jest toto: že toho žádá, aby pan Krajieř aneb Bolochovec vzal sobě toho rok před někoho dobrého, i mne v tom podávaje, a že on Sigmund to provésti chce, že jest ten člověk, za kteréhož šacungk chtie jmieti, že jest v holdu jat. Druhé podává Sigmund, abych lidi vaše ku právu podal, a bude-li jim vašim lidem právem nalezeno vedle těch tejdinkuov, kteréž mezi sebú s panem Krajieřem mají, že by lidé vaši nebyli toho rukojemstvie prázdni a že by jměli plniti, že on chce vaše lidi bez škody v tom zachovati. Protož zdá-li se VMti, račtež s tiem Bolochovce obeslati, ať to k miestu vede. Také račte věděti, žeť mě

panna Anéžka obsielá, abych jí dal věděti, zač VMt má žádati o penězích k své potřebě; neb tito penězi zde jsú vydáni a budú na potřeby, a ještě nestačie. Protož račte na to pomysliti, čím ji ráčíte dále opatřiti, a mně to dáti věděti. Datum Trzebon, feria V. in die sancte Lucie anno domini ɔc LIX.

Jarohněv z Úsušie, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, hejtmanu v Slezí, pánu mému milostivému buď dán.

1708.

Zvíkovský purkrabí oznamuje Janovi z Rožmberka zásilku medu. (M)

Na Zvíkově 1459, (okolo 13. prosince). — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 22 e.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti posielám XV hrncuov medu: dva hrnce, ješto jsú přišly od vašich včel, a jeden hrnec kúpený od společníkuov, tři hrnce kúpené od Pališe z Veliké, tři hrnce od starého purgrabie, čtyři hrnce za viny od Luké z Milévska, dva hrnce, ješto sú VMti poctu dali, a toho mehu [sic] prvé jest posláno VMti tři hrnce, a hrnec jeden od Tryzny. Také rač VMt věděti, žeť sú u mne byli služebníci k hradu a žádajíce toho na mně, abych jim psal přátelské smlúvy o Cipínovu dceru, jakož jest pojala pacholka Dobevského; a jáť sem jim bez vuole VMti svoliti nechtěl. A takéť pravie služebníci, žeby tu nápad VMti nebyl. I račtež VMt v tom rozkázati a psáti, kterak mám se v tom mieti, než toliko jest vinna VMti, že jest bez přátelské vuole sama se vdávala. Datum Zwiekow, feria II. [sic] Lucie anno domini ɔc LIX⁰. Mikuláš ze Rzavého, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, hawptmanu v Slezí, pánu mému milostivému d.

1709.

Úředníci Třeboňští Janovi z Rosenberka: o desátku faráře Ševětínského v Neplachově, o mordu ve Vitíně, v Ponědražce. (M)

V Třeboni 1459, 15. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 59 d.

Urozený pane, pane náš milostivý. Přicházejíť k VMti lidé vaši z Neplachova, kteříž se zbraňují faráři Ševětínskému desátek dávati, i zpravieť VMt, pro kterú příčinu jemu desátku dáti nechtie z plna, a co se jim do faráře nedostává. Protož VMt račte jim obojím o tom rozkázati, aťbychom my věděli, při čem faráře i lidi zachovati. A jakož píšete o lidech z Vitína, kteříž člověka zamordovali, aťby jich statek opatřen byl, co tu odběžného, aby se neroztrhlo: jestiť ten statek opatřen rychtářem a konšely; pakliť se VMti zdálo, že by jměl ještě jinak opatřen býti, to račte rozkázati, kterak by se VMti zdálo. A o lidi z Ponědražky: mohúť V kop dáti

i lépe; vedle toho račte s nimi naložiti vedle milosti. Datum Trzebon, sabato post sancte Lucie annorum domini ɔc LIX. Jarohněv z Úsušie, hejtman, a Řehoř Claryc, písař na Třeboni.

Uroz. pánu panu Janovi z Roznberka, hejtmanu v Slezí, pánu mému milostivému buď dán.

1710.

Úředníci Třeboňští Janovi z Rosenberka: o zajatém člověku Krajířovu, o desátku faráře Ševětínského, o vrazích z Ponědražky, o prodeji sadu v Radonicích. (M)

V Třeboni 1459, 23. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 17 a.

Urozený pane, pane náš milostivý. Račte věděti, že Zigmund Gryenawg odpisuje nám, že chce některý den sem do Třeboně přijeti s Wiethopfem, a že tomu jeho Wiethopfovu zprávu porozumieme, že lidé vaši toho rukojemství prázdni jsú; než toho nepíše, by se komu chtěl dáti slyšeti s Bolochovcem, než dotýče v svém psaní, že ta válka Bolochovcova nebyla aniž ti zámci, na kterýž jest člověk jeho pánuov jat. A to sme my Bolochovcovi dali věděti. Protož což VMt v tom ráčíte dále rozkázati, to nám račte dáti věděti. Také prosíme, račte nám dáti věděti, na čem ste faráře Ševětínského zuostavili, ať bychom se věděli kterak v tom jmieti, i také kterak ste se ustanovili o lidi z Ponědražky Kadolta a Cabalku, ať bychom jim věděli, co pověděti. A já Řehoř VMti prosím, račte rozkázati list napsati a mně jej poslati na sad v Radonicích, kterýž sem vaším rozkázáním prodal, jakožť sem Mikulášovi toho člověka jméno psal. Datum Trzebon dominico ante Nativitatis domini anno domini ɔc LIX. Jarohněv z Úsušie hejtman a Řehoř Claryc písař na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, hejtmanu v Slezi, pánu našemu milostivému.

1711.

Jan z Říčan Janovi z Rožmberka: aby mu prodal Jistebnici. (M)

Na Chlumci (1460, 21. ledna?). — V Březanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

Urozený pane, pane mně příznivý! Služba má napřed VMti. VMti prosím a Rúsa jsem za též prosil, aby VMt ode mne prosil, aby mně VMt ráčila příti městečka Jistebnice v trhu, tak jakož by VMt měla komu jinému prodati; a bylo-li by k tomu co víc do kop do tisíce neb do jedenácte set, o to bych se s VMtí smluvil. A na to odpovědi od VMti prosím. Dán na Chlumci v pondělí před sv. Vincencem.

Urozenému pánu panu Janovi z Rožmberka, hejtmanu v Slezi, pánu mně příznivému.

1712.

Jan z Rožmberka stvrzuje Petrovi Maksantovi přijetí peněz. (M)

V Soběslavi 1460, před 2. březnem. — Orig. archivu Třeboň. II. 357. 2 d.

My Jan z Rozmberka známo činíme tiemto listem před každým jej spatřícím,

že jakožto dnes datum tohoto listu slovutný panoše Petr Maksant dal nám jest po Petrovi Svatomírovi písaři našemu od Ondráška z Načerace XXX zlatých uherských, k tomu také VIII zlatých .... kých, a dvanádct kop a XXVIII gr. peněz drobných, a od Jíry z Kúřímě ...... nám také s těmi penězi od Ondráška VI^C^XC... zlaté uherských; a k tomu dal miesto čtyř zlatých uherských pět zlatých rýnských po XXXII gr., a k tomu také XXXVII gr. peněz. S kterýchžto všech svrchupsaných zlatých a peněz nadepsaného Maksanta quitujem a prázdna činíme mocí listu tohoto. Datum Sobieslaw ante dominicam invocavit anno domini ɔc LX°.

1713.

Jan z Rosenberka svému fišmistrovi: aby Oldřichovi z Rosenberka ryby na Maidštein poslal. (M)

Na Krumlově 1460, 18. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 C. 2.

Jan z Rozmberga. — Přibíčku milý. Žádámeť s pilností, aby dal panu otci na Majnštain pět čebruov ryb, kdyžť by k tobě Peršteinský poslal. A zdeť sme jemu prve dali jeden čber ryb, a tak již těch šest čebruov ryb z plna bude mieti, jakož jemu z toho rybníka Bošileckého každý spuště[n]í dávati máme. Vedle toho sě uměj zpravovati. Datum Crumlow, feria VI. post festum paschae anno ɔc LX°.

P. S. A také žádámeť, aby dal k tomu panu otci našemu čtyři štiky dobré.

Famoso Przibiczkoni de Wratczow magistro piscinarum, nostro fideli dilecto, detur.

1714.

Racek ze Sobětic Janovi z Rosenberka: o jízdě do Prahy. (R)

Ve Velešíně 1460, 11. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Sobětic.

Urozený pane a pane mój milostivý! Služba má napřed VMti. A jakož VMt píšete mi, abych nynie ponechal odjezdy své do Prahy: i prosím VMti, jako pána svého milostivého, že mě ráčíš v tom opatřiti jako pán mój milostivý, a v tom mi za zlé neráčíte mieti, žeť mi jest toho velmi veliké potřebie. Toť pán Buoh vie, žeť sem velmi nemocen; a bych tohoto času nynějšieho nezmeškal ku opatřenie sebe od mistróv, strach potom, což by se prodlévalo, žeť by mi snad huoře bylo. A toho od VMti prosím milostivé odpovědi po tomto poslu, nebť mi jest toho pilně potřebie. Datum Welessin, dominico die post Stanislai anno ɔc LX°. Racze [sic] z Sobětic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému bd.

1715.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: aby propustil kněze pod obojí jatého v Mirovicích. (K)

V Praze 1460, 30. května. — Orig. pap. arch. Orlického IV. L. fasc. 2.

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Moravský ɔc. — Urozený věrný

milý! Vzneseno jest na nás, kterak úředník tvój se Zviekova jal jest kněze v Mirovicích, kterýž pod obojí zpuosobú rozdával. I žádáme od tebe, aby bez meškánie přikázal úředníku témuž, ať toho kněze propustí. A jestliže proti tomu knězi kto vinu kterú má, ať podle toho obyčeje, kterýž nynie zachovává se, což kněží pod obojí zpuosobú jest, že mají k mistru Rokycanovi zřenie; před ním ať jest, postavě jej, naň žalováno. Mimo to ať jeho nikoli viece nevězí. Dán v Praze, v pátek před letnicemi, královstvie našeho léta třetieho. Commissio propria domini regis.

Urozenému Janovi z Rosenberga, věrnému našemu milému.

1716.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: o vedení vody do rybníka Budějovských. (M)

V Praze 1460, 16. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 T, 22 d.

Jiří z božie milosti král Český a markrabě Moravský ꝛc. — Urozený věrný milý. Vznesli na nás purgmistr a rada města Českých Budějovic o tom rybníku, kterýž jsú nynie udělali, že by do něho vodu z toho potoka některého, kterýž k nim příslušie, vésti skrze své a po svém chtěli, praviece dále, že ten břeh u toho potoka, z kteréhož by chtěli vésti vodu, jest také jich. I jestližeť by k tomu právo a spravedlnost měli, věřímeť, že jim na tom překážeti nebudeš, ani svým překážeti dopustíš. Pakli by přes to o to, což jest mezi nimi a služebníky tvými, mohli se tam přátelsky smluviti skrze súsedy neb jiné dobré lidi, toť bychom my také rádi viděli. Dán v Praze v sobotu po vzetí na nebe matky božie, králóvstvie našeho léta třetieho.

Ad relacionem domini Venceslai de Waleczow succamerarii.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

1717.

Vojtěch z Jivovice Janovi z Rosenberka: o výplatu statečku. (R)

Ve Svinech Trhových 1460, 3. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Jiwowic.

Služba má VMti, urozený pane milý! A jakož mi VMt píše, kterak Sokolík VMt zpravuje, že by mi dal věděti při sv. Jiří o výplatu zbožíčka svého: v tom já sě pane nepamatuji, než o sv. Havle napřed minulém. A byť by mi dal věděti o svatém Jiří, i toť bych já učinil vedle listu svého. A jakož mi VMt rok pokládá před purkrabí Praského [sic], abych před ním stál ve dvú nedělí: rač VMt věděti, žeť já k tomu času býti nemohu, pro jiné potřeby pána svého i také své: než o Suchých dnech najprv příštích tu středu chci býti. Protož, milý pane, chce-liť Sokolík také býti, ať mi dá věděti, abych já skrze to neškodoval. Datum Swin, f. II. post Omnium Sanctorum, anno ꝛc LX°. Vojtěch z Jivovice i z Chvalkova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu milostivému, buď dán.

1718.

Petr Kapléř ze Sulevic Janovi z Rožmberka: aby mu dovolil zvíře uhoniti. (M)

Ve Vimberce 1460, 21. prosince. — V Břesanově genealogii Kaplířů ze Sulevic v arch. Třeb.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A jakož jste mi byli odpustili zvíře uhoniti k mé prozbě, i ještě jsem neuhonil. I prosím VMti, abyšte mi ještě odpustili zvíře uhoniti na vašem panství. A chci toho VMti rád zasluhovati, na čemž bych se vám hodil, nebť nemíním vás sobě tratiti, ale raději sloužiti, věře i ufaje VMti, že to učiníte. A prosím VMti odpovědi listovní při tomto poslu. Datum Wintrberg dominico die in die sancti Thomae apostoli, anno domini 1460

Petr Kapléř z Sulejovic, seděním na Wintrberce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mně příznivýmu.

1719.

(Jan z Rosenberka?) Budějovským: o stavění jeho lidí z Hořic a Mokré. (M)

B. m. a d. (1460?). — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Súsedé milí. Vznesli na nás lidé naši z Hořic a z Mokrý, že byšte je stavili pro mýto, kteréž jsú projeli jedúc k Vratislavi: i dávámeť vám věděti, že Peršteinský mluvil s námi od vás, že byšte žalovali na ně, prosiece Peršteinského, aby s námi o to mluvil, aby se toho viece vám nedálo. A my sme purgrabi našemu hned přikázali, aby tam obeslal, aby se toho viece nedopúštěli, a je uručil, kteříž jsú mýto projeli, aby byli kázáni, ať by viece toho nečinili. To vědúc věřímť vám, že se súsedsky okážete a je propustíte; a myť je sami kážem tresktati, aby se vám to viece nedálo; neb tomu rozumíme, žeť i nám tudy škoda jest.

1720.

Jindřich z Kunštátu Janovi z Rosenberka: o berni lidí z Mirotic. (R)

Na Hrádku (1460?). — Orig. arch. Třeb. Fam. Kunštat.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý! A jakož mi VMt píše o ty lidi z Mirotic o berni, i rač VMt věděti, žeť jsem jim kázal na Zviekov dáti. Rač TMt s královú Mtí o to dále rozmluviti, aby TMt nepotřeboval viece o to psáti, a já také ať bych sě uměl v tom dále mieti, jakož by na muoj úřad příslušelo. A věřím TMti, že mi pošleš ohaře a ohařici. Dán na Hrádku.

Jindřich z Kunštátu a z Jevišovic, najvyšší jagermester královstvie Českého.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu a přieteli mému dobrému.

1721.

Anežka z Rosenberka Řehořovi Klaricovi: o sporu Jana z Rosenberka s otcem Oldřichem. (R)

(V Třeboni 1460?) — Opis. u Světeckého I. 272. v arch. Třeb.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 115.

1722.

Úředník Rosenberský jinému úředníku: o záležitostech peněžních. (K)

B. m. 1461, 31. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gβ, 8. č. 16.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Věděti dávám, že mi jest páně Mt poručil, abych tě obeslal, aby sě k tomu přičinil a peněz poptal až do VIII^{C} ß penězi drobnými, a IIj^{C} zlatých nad tu summu zlatými: neb by páně Mt raději věděla penězi drobnými, nežli by zlatými za takú summu jato [giatto] mělo býti. Pakli by vždy jinak nemohlo býti, ale zlaté neb peniezi drobní, což muož býti. A nemohla-li by tak velká summa býti, ale což by koli mohl optati. A to na komorní plat, neb sě některým má oplatiti, jakožto Majnušovi i jiným; vezmúce u jedněch, i dáme druhým; a to na svatý Jiřie aby mluveno bylo, aby peniezi dáni byli. Pakli by mohl prvé býti před sv. Jiřiem, to lépe. A zvěda, u koho by peniezi byli, nezamlúvajž se dokonce, by je chtěl vzieti, a že to na pána chceš vznésti; a to proto, že sem jiné úředníky také obeslal, aby se o též starali, jakož svrchu píši, abychom viece neřekli peněz vzieti, než by pánu potřebie bylo. A což se koli vyptáš, to mi daj věděti bez meškánie. A za zvěděl-li [sic] bych co od jiných úředníkóv, což by dobyli, takéť dám věděti. Datum sabbato ante Purificacionem sancte Marie anno LXI°.

1723.

Svědectví o prodeji koně. (R)

V Soběslavi 1461, 15. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Sobčic.

Já Jiřík z Sobčic a já Mican z Sulislavic vyznáváme tímto listem obecně, kdož jej uzdří [sic] neb čtúc slyšeti budú, že sme prodali kuoň vozník hnědý, postřižený, a znamení má uherský na levé noze, Matějovi pacholku Fresovu. A ten sme jměli od Mikuláše a od jeho tovaryšů; a tak nám pravili, že jej vzali svém [sic] nepřátelóm odpovědným. A toho na svědomí své sme vlastní pečeti přidávil[i] k tomuto listu, jenž jest psán v Soběslavi, neděli masopustní let božích ↄc LXI°.

1724.

Oldřich z Rosenberka králi Jiřímu: prosí o odložení roku ve při se synem Janem; bolně stěžuje si na nemoc svou i na chování synovo k starému otci. (R)

(Na Maidšteině 1461, po 7. dubnu.)

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 71.

Číslo 1724 jest odpověď k listu de dto v Kutné Hoře 1461, 7. April, vytištěnému v VII. díle Archivu Českého číslo 50 str. 235.

1725.

Wolfgang Krajíř z Krajku k Oldřichovi z Rožmberka posílá svého posla, Bohuslava z Strhařova. (M)

Na Freišteině (1461, 7. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Krajíř von Krajek.

Já Wolffgank Krajieř z Kraygu službu svú vzkazuji TMti. A ted posielám služebníka svého, jménem Bohuslava z Strhařova, a tenť má s TMtí o mé některé věci mluviti. I prosím, aby jemu ráčil toho věřiti, jako bych já sám s TMtí osobně mluvil. Dán na Frayštayně ten úterý po svatém Ambroži.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Rozmberka.

1726.

Jošt z Rosenberka sestře Anežce: aby přijela k 16. dubnu do Strakonic. (R)

V Kutné Hoře (1461) v pátek první po Veliké noci (10. dubna). — Opis u Světeckého I. 448. v arch. Třeb.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 115.

1727.

Anežka z Rosenberka Janovi Rousovi z Čemin a Janovi z Petrovic: aby k ní poslali Jiříka Sedleckého samého třetího nebo čtvrtého, za průvodce k cestě do Strakonic. (R)

Ve Třeboni 1461, dominica in Conductu Paschae (12. dubna). — Opis u Světeckého I. 451.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 115.

1728.

Řehoř Klaric kvituje fišmeistrovi Přibíkovi z Kolenec příjem 40 kop úroků. (M)

Ve Třeboni 1461, 15. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 D. 5 c.

Já Řehoř Klaric, té chvíle písař úřadu Třebonského, vyznávám tiemto listem, že sem přijal od slovutného panoši Přibíka z Kolenec, fišmajstra, na úrokuov dodání čtyřidceti kop, z nichžto já svrchupsaný Řehoř Klaric již psaného Přibíka z Kolenec tiemto listem quittuji a prázdna činím. A tomu na svědomie svú sem pečetku menší k tomuto listu přitiskl. Datum Trzebon, feria II. in die sancti Viti, anno domini ɔc LXI°.

1729.

Písař Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

B. m. 1461, 13. října. — Orig. pap. archivu Orlického VII. Gr, 3. č. 7.

Urozený pane, pane mój najmilostivější! Jakož mi VMt rozkázala, abych

[z] svého úřadu Milotovi C kop dal: ty s božie pomocí sjednám, že k sv. Havlu budú hotové penieze. Jedno VMt rač rozkázati dáti věděti, jaké peniezi majie dány býti, všecko-li drobné, nebo-li také míšenské groše a zlaté; nebť já jiných peněz nejmám, než drobné, a za několika kop, VI neboli VIII kop, míšenských. A račtež kázati v kniehách ohlédati, jaké peniezi jsú zapsány. Také VMt rač věděti, že rychtář Mirovský bude před VMtí s konšely z Mirovic, chtiece naň o ty penieze, jakož za sýpku od Hrušky jsú položeny, nesnáz klásti, jakož VMt srozumie; to již VMt rozhodne. A proto já VMti píši, že žádal listu od purkrabí, a v té jmieře purkrabí doma nebylo. Datum feria III. ante Galli, anno ꝛc LXI°.

Sigmund písař Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka ꝛc, pánu mému najmilostivějšiemu d.

1730.

Jan z Rosenberka úředníkům Zvíkovským: o záležitostech peněžních. (K)

B. m. (1461 v říjnu). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 15.

Jan z Rozmberga. — Mikuláši a Sigmunde milý! Jakož nám teprv píší o Milotovi, kteraké penieze dáti máte: velmi nám to divno, že ste tak dlúho meškali, a teprv se tiežeš; ješto by nám to k škodě i hanbě mohlo přijíti, neb teprv dnes list tvuoj, Sigmunde, nám přišel. Protož nemeškajíce, objednajte to, a dajte penieze drobné. Také sme přiepis listu ohledali. Také sme byli poručili purgrabí, aby z úřadu vašeho dali Žakavcovi L ſſ; i nedáno mi odpovědi o tom žádné, ani muožem věděti, jest-li to opatřeno; nebť sme my se na to ubezpečili, toto vědúce, že Žakavcovi máme plniti dvě neděli dále, než list svědčí, a toť bude čtyři neděli po sv. Havle. Protož učiňte v tom pilnost svú. Také dajte nám věděti, vzali-li ste Ijc ſſ u Koského.

1731.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o splacení dluhů a úroků. (K)

Na Zvíkově 1461, 19. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 17.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A rač VMt věděti, že jsme na sv. Havla těch puoldruhého sta kop od Koského přijali, a tu jistinu, kteráž nám měla býti, Milotovi že jsme do Plzně poslali tu neděli po sv. Havle i s úrokem. A také které jsú jměly Bohunkovi býti, tu jsme jemu položili, kdež jest on rozkázal těch padesát kop, které mají jemu býti. A také sem byl s Milotú v Praze zuostal, že jestliže bychme jim pochybili den neb dva i týden, že VMt k žádné hanbě i škodě nepřijde. A také rač sě VMt pamatovati o Žakavcovi, kterak jsme zuostali, že jestliže bychme jich nemohli dáti ten čtvrtek před sv. Havlem, tehdy nejměl sem VMti obsélati. Pakli bychom mohli dáti, tehdy sem jměl VMt obsélati nebo obeslati. A také že

sem to Zigmundovi ihned poviedal, že mají drobnými penězi zaplaceno býti; i on sě v tom nepamatoval, že VMt obeslal, kdež mne doma nebylo. A také o těch padesáti kop, kteréž mají Žakavcovi býti, že sem o to s pilností [s] Zigmundem mluvil; a on praví, že jich nemuož z úřadu dáti. Datum Zwiekow, feria II. post festum Galli, annorum ꝯc LX° primo. Mikuláš ze Rzavého, purgrabí na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď d.

1732.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o nepřijetí listu jeho pro nepatřičnou pečeť. (K)

B. m. 1461, 16. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 8. č. 18.

Urozený pane, pane mój milostivý! Jakož VMt kázala Ondřejovi Mawstulovi list hlavní od VMti poslati: toť sem učinil a také deset kop poslal. I rač VMt věděti, že jest listu nepřijal, protože, kdež jest měla pečeť Zachařova přiložena býti, jest Petrovského přiložena. I jest list položen u Odolena Vidláka. A tak suostáno, že VMt pečeť pošle Zachařovi Johannesovi domovníku VMti, aby pečeť přitiskl. A tak bude list přijat a starý vydán Johannesovi. A což mi VMt rozkázala o vojnu, toho chci pilen býti, a na čem s zemany suostanu, to VMti bez meškánie dám věděti. Datum feria II. ante Elizabeth, anno ꝯc LXI°. Mikuláš ze Rzavého, purkrabí na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga ꝯc, pánu mému milostivému.

1733.

Koňata z Olešnice Janovi z Rosenberka: o úrocích lidí z úřadu Třeboňského a Plástovských. (M)

Na Vlhlavech 1461, 23. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službuť svú vzkazuji TMti. A jakož mi VMt píše o lidech, kteréž držím z Třebonského úřadu, račtež to věděti, žeť jsú to lidé velmi chudí a žeť na nich [vi]ece úroku dobývám; prosím já VMti, že těch lidí [ráčíte] u pokoji nechati. Než Plástovskéť chci k tomu držěti, jakož [ráčila] VMt [psáti]. A jakož mi jest také VMt psala, abych byl v Praze na den svatého Ondřejě; to bych já rád učinil k VMti rozkázanie, jedně buduli moci, neb mi nynie velmi dna překážejí [sic]. Proto račte mi po Hynkovi rozkázati, jestliže bych jeti mohl, kde bych k VMti přijěti měl, aneb kdy. Dán na Vlhlavech ten pondělí den svatého Klimenta. Koniatha z Olesnice.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému buď dán.

1734.

Purkmistr a rada města Tábora Oldřichovi z Rožmberka: o propuštění lidí z Třemešného Pešovi písaři. (M)

B. m. (před 1462). — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2 b.

Službu naši napřěd vzkazujem TMti, urozený pane milý! Zpravili nás Petr

Vnúček a Jan rychtář spolusúsedé naši, žeby TMt Pešovi písaři k jich prosbě lidi z Třěmešného propustil. Pak Petr Dubský Zviekovský purgrabě odpierá, nechtě těch lidí Pešovi propustiti, nevěřě, by TMt jemu jě propustila. Protož snažně prosíme, rač TMt na Zviekov purgrabí psáti po tomto poslu, ať jemu na těch lidech nepřěkážie. A tohoť TMti doufáme, že to ráčíš učiniti. — Také TMti tajno nenie, kterak Jiřík Dráchovský před ciesařovú Mtí výpověd učinil, aby zadržalí úrokové pominuli, ale Rynarth Dobronický služebník tvój, na něhož TMti túžíme, toho vyřčenie a výpovědi nedrží, nám lidi našě pro Vichra stavujě, jehožto bez pochybenie my uručili sme, aby Rynartovi o jeho dědinu miesto učinil; jinak z toho rukojemstvie nevynikne, leč to prve učiní. I to TMt slyšě, věřímeť TMti, že to opatříš, ať by naši lidé nebyli hindrováni, dada nám toho všěho milostivú odpověd. Datum sabbato.

Purgmistr a radda města Hradiště řečeného Thábor.

Urozenému pánu panu Oldřichovi z Rozmberga nám přieznivému.

1735.

Král Jiří Janovi z Rožmberka: že obeslal Štěpána Eizingera ve sporu jeho s Reinprechtem z Wallsee. (M)

V Praze 1462, 2. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Eitzinger.

Jiří, z božie milosti král Český a markrabie Moravský oc. Urozený věrný milý! Jakož nám píšeš, žádaje, abychom se přičinili, aby to víno, kteréž urozený Štefán Eyczinger, věrný náš milý, stavil urozenému Reynprechtovi z Walsiee, bylo propuštěno: píšemť teď vysocě urozenému panu Albrechtovi, arcikniežeti Rakúskému, bratru a švagru našemu milému, aby on kázal panu Reinprechtovi býti před námi v Budějovicích Českých od středy najprve příštie ve dvú nedělech; a již řečenému Štefánovi Eyczingerovi my také nynie psali sme, aby na témž miestě a na týž den také před námi byl. Tu my chcem mezi nimi se přičiniti, aby o to víno srovnánie mezi nimi se stalo. Dán v Praze v úterý den Matky božie Hromnic, královstvie našeho leta čtvrtého. Ad mandatum domini regis.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

1736.

Vojtěch z Jivovice Rousovi z Čemin: aby položen byl rok Bohuňkovi, synu Boršíkovu. (M)

Ve Svinech Trhových (1462, 11. února). — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Jivovic.

Služba má tobě napřed, slovutný přieteli milý! A vědětiť dávám, žeť jest Bohuněk, Boršíkóv syn, již u mne, i prosím tebe, mój milý přieteli, aby se páně Mtí mluvil, aby mu byl rok položen vzskuoře. A také aby jeho otce obeslal, aby také k tomu roku byl. A také aby otec jeho ten list vzal s sebú, kterýžt na to

zbožíčko slušie, nebť jest Bohuněk ten list dal schovati otci svému. Odpovědi žádám po tomto poslu. Datum Swin, feria V. post festum s. Dorothee.

Vojtěch z Jivovice, sěděním v Chvalkově.

Slovutnému panoši Rúsovi z Čemin, přieteli mému dobrému, detur.

1737.

Jan z Rožmberka purkrabí Krumlovskému: o penězích. (M)

V Budějovicích 1462, 16. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rozmberga. Jene milý! Jakožs nám psall o té zlatté, kteréž nám Olkmar od Koktana poslal, že by mezi nimi bylo XLIII zlatých, kteříž by váhy neměli: takto se nám zdá, abyšte list od nás Olkmarovi psali, že té zlaté váhy nemají, aby s Koktanem mluvil, aby nám ti zlatí odměněni byli, aby váhu měli; neb to Olkmař dobře vie, komuž my ty zlatté dáti máme, že muší dobře vážny býti. A vystroj někoho s těmi zlattými ihned, kohožť se zdá, i s listem našim, a dotkněte jemu od nás pilně toho, aťby nám ihned zlatí vážní nám odměněni byli. A jakožs nám psal, abychom pamět měli o měnění zlatté, pilnost rádi tvú slyšíme a sami to na paměti máme. Také lovcóm rozkaž, ať jedú a pilně shlednú, aťbychom něco zvěři mohli zabiti, nebť my Cunratha k tomu pošlem; aťby hotovo bylo, když by on přijel, aby hned honili. Datum Budweis, feria III. post Valentini annorum domini ɔc LXII.

Famoso Johanni de Petrovic, burgravio in Crumpnaw, fideli nostro dilecto d. d.

1738.

Jan z Rožmberka purkrabí Krumlovskému: o zaslání peněz do Hazel. (M)

V Budějovicích 1462, 19. února. — Orig. archivu Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rozmberga. Jene milý! Jakož nám píšeš, žeťby se nezdálo peněz do Hazel poslati, a podle toho poslals list páně Polhoméřóv, tomu sme porozuměli. Učiniž takto a pošliž do Hazel XIIII ſß Hořských peněz k rychtáři, a piš vedle toho od nás jim list, aťby nám ty penieze na zlatté změnili; neb nám o tom píše pan Polhoméř, že je s nimi na tom zuostal. A to ať konečně učiní tento masopust. A Podinpeka pošli a s ním pilně mluv, ať jest našich věcí pilen a tiem neprodlévá, jakož pak sám tomu dále porozumieš. Jakož píšeš o člověka, aby bylo mluveno s Budějovickými, i na to chcem pomněti. Datum Budweis, feria VI. ante kathedram s. Petri anno LXII.

Famoso Johanni de Petrowicz, burgravio in Crumpnaw, fideli nostro dilecto d. d.

1739.

Jan z Rožmberka purkrabí Krumlovskému: o peněžních závazcích. (M)

V Praze 1462, 25. března. — Orig. archivu Třeboň. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rosenberkga. Purkrabě milý! Píšem teď panu Wolffangowi z Volší

ujci našemu, ten jemu hned list bez meškání pošli po jiezdném poslu; a cožkoli nám odpovědi od něho přijde, to otevra přečti, a přečta ponechajž tu u sebe až do naší příjezdy, neb bohdá skuoro domóv přijedem. A o zlatých, jakož jsú nám o středopostí položiti měli, toho nepochybujem, že v tom svú pilnost máš, aťby položeny byly, by proto Maršálka i Žibřida měl obeslati přísně. Také položili jsú Czelkyngerz a Hohenfelder zlaté, to dobře; pakli by nepoložili, ale měj v tom svú pilnost, by Czelkyngérze na Waynperg obeslati měl, aťby byly položeny, aťbychom skrze to k škodám nepřišli. Také by pan Reynprecht mlazší z Walse XXXIII zlaté položiti měl; v tom pilnost měj, ať se tak stane, neb zlatté Popelovi položiti máme ten úterý před květnú nedělí v Budějovicích. Datum Prage, feria V. ipso die Annunciacionis s. Marie anno ꝛc LXII.

Famoso Johanni de Petrowicz, purgravio in Crumnaw, fideli nostro dilecto d. d.

1740.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o splacení dluhu, o obilí, o statku sirotčím ꝛc. (K)

Na Zvíkově 1462, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 19.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt viděti o tu věc, o kterúž sem do Prahy jezdil, žeť sem nic na konec nezednal, než takť sem tomu porozuměl, žeť by byla k miestu šla. I nezdálo mi se jest dále v tom mluviti, poňavadž sem vuole VMti nevěděl; neb jest se mnú o to mluvila chtieci, aby při ní všecko obilé zuostalo, což jest vsela na dědiny od toho dvoru; a mně se jest nezdálo toho učiniti bez rozkázánie VMti. A tak sme se na tom rozjeli. — Také račte VMt věděti, že jest se mnú mluvila paní Čeňková, purgrabina Pražská, abych VMt obeslal, abyšte ráčili položiti těch II^{C} kop, kteréž VMt máte dáti muži jejiemu. I prosil sem já jie, aby toho ponechala za dvě neděli; toho jest nechtěla učiniti, než abych já VMt obeslal, což mohu najspieš, aby jí splněno bylo, a že jest jí toho pilné potřebie, a že jest jí pan Čeněk rozkázal, kam by měla ty penieze obrátiti. A jestliže by VMt tiem prodlévala, že by chtěla rukojmie napomenúti. — Také račte VMt věděti, že jest Mikuláš Vítha obilé žádného nevyměřil, ani těch VI^{C} czebrziech ovsa, kterýchž jest VMti nechati, jakož jest byl vybral na celý rok na svuoj úkol, neostavil jest viec než $4^{1}/_{2}$^{C} t[inas, džbery], a Iȷ̵^{C} VMti dlužen ostal; i dal mu jest Jarohněv rok, aby v nový oves VMti oplatil. A o ječmenu račte viděti, žeť jest mnoho jeho na lidech zuostáno; a bojímť se, milostivý pane, žeť se musí některý slad přikúpiti. O Čádkových penězích račte věděti, žeť sem mluvil s ní před Mikulášem Víthú, a tak se jest seznala, že jest těch peněz byla zapřela; než Vandrovec rychtář že by o tom věděl, a že jest také to zamlčel, a i podnes ten statek těm sirotkuom zapsán ani uručen nenie. A Mikuláš Vítha ten jest nechtěl peněz vydati, o kteréž jemu VMt psala,

protože jej lidé velmi klnú, a že o to chce s VMtí sám mluviti. Datum Zwiekow, feria VI. ante Philipi et Jacobi apostolorum, anno domini ɔc LXII.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, pann Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1741.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o dříví a věcech hospodářských. (R)

Na Zvíkově 1462, 6. května. — Orig. arch. Třeb. II. 357. 11 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý. A teď VMti posielám odpověď na ty listy, kteréž sem od VMti do Prahy poslal. A jakož mi VMt psala, abych tři plavy lesu kúpil: račtež věděti, žeť jest les velmi drah, jakožť letos platí, nekúpili byšte tří plavuov za LXXX kop; a také mi se zdá, že by to bylo přieliš mnoho a že jeho VMti tak mnoho potřebie nenie. Než kúpil sem VMti jeden plav, a jest v něm LII vory, a k stavení jest v něm drahně dobrého lesu a ku palivu bude jeho bohdá do roka VMt dosti mieti; a za ten sem dal XI kop LIIII gr., a tenť mi se přieliš lacino nahodil; neb tak pravie, ktož se s tiem obierají, že by jeho v Praze za XL kop nekúpil. Také VMti prosím, račte Mikulášovi Víthovi rozkázati, ať ta obilé vyměřie obročniemu písaři; nebť sem já již s Augustinem, prvním písařem obročním, o tto mluvil, a on ukazuje na Vythu a Vitha zase naň; a tak sú se rozjeli, a ta věc vždy tak stojí; a písař nynější obroční jinak se v to uvázati nemiení, leč mu vyměřeno bude. Také račte VMt věděti, že jest Petr, bratr Předboruov, u mne byl a chtěl, abych jemu těch sto kop dal na jeho bratra dluh, a že jest jemu bratr jeho kázal vzieti, alle listu jest hlavnieho s sebú neměl; než tak jest pravil, že chce uručiti, že má list vydán býti; a mně se jest toho nezdálo učiniti. Také račte VMt věděti, žeť jest o tto u nás v kraji veliká řeč, že jsú Předborovi některé listy pobrali a že by i váš list jemu vzat byl na té cestě, když jest listy na Thábor poslal. To VMt vědúce, budete se VMt lépe zpravovati. Datum Zwiekow, feria V. post Floriani, anno domini ɔc LXII°. Jan z Petrovic, purgkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému detur.

1742.

Opat Vyšebrodský Janovi z Rosenberka: o koupi pozemků od lidí klášterských. (R)

Ve Vyšším Brodě 1462, 8. května. — Orig. arch. Třeb. II. 96, 1.

Urozený pane milostivý, modlitbu svú věrnú VMti vzkazuji. Přidúť k VMti moji chudí lidé z Halašovic, chtiec od VMti někaký gruntt vykúpiti, kteréžto grunty tuto středu minulú purkrabie ohledal. Protož prosím VMti, jako svého milostivého pána, abyšte též grunty mým chudým lidem ráčili za penieze dopřieti, a to pro mě

a pro svuoj [sic] klášter a pro naši věrnú modlitbu ráčili učiniti. Datum ex Alto Vado sabato in die Stanislai martyris, annorum ɔc LXII°.

Paulus Abbas monasterii Alti Vadi.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1743.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o medu. Hodějovský chce zpět dluh. O úrocích. (K)

Na Zvíkově 1462, 9. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 20.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A račte VMt věděti, žeť jest med picí hotov, tak jakož mi VMt rozkázala; ale o kbelík anebo o hrnec strdi čistého, jakož jest VMt rozkázala, tohoť ještě nemám, než mám v tom pilnost, abych to VMti zednal, budu-li moci. I proším VMti, račte mi rozkázati, já-li bych jej měl postaviti a [k] kterému času; nebť jest u nás vozba velmi drahá, a totoť jest věc malá; i z[d]álo-li by se VMti, že byšte ráčili rozkázati, aby purgrabie Krumlovský na kárách po to poslal, a že by to lehce na káry vzal. Neb bude-lit se vuoz k tomu jednati, staneť VMt dvakrát viec. Také račte VMt věděti, žeť jest se mnú Hodějovský nynie vnově mluvil: rozumiem-li tomu, vie-li VMt o tom, co žeť jest Hodějovský Víthovi Mikulášovi pověděl před časem, a dávaje VMti puol léta napřed věděti, aby jemu VMt vrátila za XXX kop zlatých, jakož na VMt list má. I jestližeť jest VMti Vítha nepověděl, již to račte věděti a na to račte péči mieti. Také račte VMt věděti, že bohdá tyto dni všecky úroky v svém úřadě za VMt zpravím; již o to žádné péče neračte mieti. Datum Zwiekow dominico post Stanislai, anno domini ɔc LXII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, pánu mému milostivému d.

1744.

Vilém ze Lhoty Janovi z Rožmberka: o platech na něm žádaných. (M)

V Dubu 1462, 12. května. — Orig. arch. Třeb. II. 56. 1.

Služba má vždy hotova jěst VMti, urozený pane, pane milostivý. Teď VMti list posielám, kterak mne berčí napomínají, abych dal z toho plat, jakož od VMti držím, a VMt jěst s nich vzial po úroku. Prosím VMti, račte mě v tom opatřiti, ať bych já a ti chudí lidé k škodě nepřišli. Zdá-liť sě VMti, račte o to k berčím psáti, a co mi v tom VMt rozkážě, mám-li dáti či nemám, prosím VMti, račte mi to dáti věděti po tomto poslu listem svým. I také berčí mne z toho ústně napomínal, a já sem jěmu pověděl, že sem s toho VMti dal. Datum in Dub feria IIII. post Stanislai anno ɔc LXII°. Vilém ze Lhoty seděním u Dubu.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozumberka, pánu mému milostivému dán.

1745.

Vilém ze Lhoty Janovi z Rožmberka: o platech na něm žádaných. (M)

V Dubu 1462, 14. května. — Orig. arch. Třeb. II. 56. 1.

Služba má vždy hotova jěst VMti, urozený pane, pane milostivý! Jakož mi VMt psala, budú-li mě upomínati berčí, abych VMti věděti dal: i rač VMt věděti, žě mi Kalenice vkázal po poslu ústně, abych vždy dal; pakli nedám, žě k škodě přídu, a žě to chce na KMt znésti. I prosím já VMti, muož-li mě VMt tiem ubezpečiti, abych já i s těmie chudými lidmi k škodě nepřišěl, račte mi to dáti věděti po tomto poslu listem svým. Datum in Dub, feria VI. ante Zophie anno ꝯc LXII.

Vilém ze Lhoty, seděním u Dubu.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozumberka, pánu mému milostivému, list dán.

1746.

Purkrabí Zvíkovský (?) Janu z Rosenberka o lesy, na kteréž Táborští sahají; o dvůr Kovářovský. (K)

B. m. (1462?) — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 17.

Také jakož mi jest VMt rozkázala, abych sě na Buškovi vyptal o ty lesy, na kteréž Tháborští sahají: i milostivý pane, jáť toho nic svědom nejsem, nebť jsú jim ti lesové sstupováni za nebožtíka ciesaře Sigmunda. I zdá-liť sě VMti, račte sě poptati na to, kto jsú při tom sstupování byli, ješto jsú byli vysláni od nebožtíka pana otce VMti. A káže-li VMt, abych k nim na Thábor jel a jim porozuměl, o mnoho-li stojie, a pakli by sě co mohlo zjednati VMti bez škody, v tom VMti vuoli pozuostavě: VMti prosím, o tom mi račte rozkázati. A teď VMti posielám po Barthošovi přiepis listu smluvnieho, kterýž jest udělán o dvuor Kovářovský mezi Předborem a paní Machnú z Kovářova; ježto VMt na to bude moci lépe mysliti. I prosím VMti, jestliže by rozkázali na Thábor jeti, račte mi rozkázati, čemuž bych od nich porozuměl, psanú-li VMti mám odpověď dáti, čili k VMti sám přijeti. A račte sě VMt o Sigmundovu počtu na Barthošovi pilně vyptati.

Dle Tylových Pamětí Zvíkovských str. 63 Jan z Rosenberka získal dvůr Kovářovský r. 1461. Otec jeho Oldřich, jenž v tomto listě jmenuje se nebožtíkem, zemřel 28. dubna 1462.

1747.

Purkrabí Strakonický Janovi z Rosenberka: o jízdě k biskupovi Joštovi. (R)

V Strakonicích 1462, 14. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Nesnášov.

VMti urozený pane, pane mně milostivě přieznivý! Služba má napřed. Račte věděti, že dá-li Buoh tento pátek po božím těle [18. Jun.] chci vyjeti k kněze

milosti knězi biskupovi, kniežeti a pánu svému milostivému. Protož což ráčíš psáti JMti, račiž mi nemeškaje po tomto poslu poslati, a játť JMti s sebú vezmu. Datum Straconicz, feria II. post s. et indiv. Trinitatis solempnitatem, annorum dni ꝯc LXII.

Olkmar z Neznašov, purkrabie na Strakonicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mně milostivě přieznivému d.

1748.

Narovnání Jana Rousa z Čemin s Janem z Rosenberka. (R)

Na Krumlově 1462, 29. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Já Jan Rús z Čemin tiemto listem všem vóbec a všady, kdež a před kýmž koli čten nebo čtúce slyšán bude, vyznávám, že mě jest urozený pán, pan Jan z Rozmberka, pán mój milostivý, z hodných příčin jal, v své moci měl, a pro mé znamenité proti JMti zaviněnie tresktal, ale že JMt z své zvláštnie dobroty a k prosbě přátel mých takové mé veliké zaviněnie mně k milostivějšiemu konci přivésti jest ráčil. A protož já JMti, tudiež také najduostojnějšiemu u Boze otci a pánu panu Joštovi, biskupu Vratislavskému, jejich dědicóm, erbóm i budúcím tiemto listem sě zavazuji a slibuji svú čest, a vieru, abych jejich služebníkem věrným byl až do mé smrti, a řečí ani skutkem ani kterým obyčejem vymyšleným JMti zlého nic nejednal, ani kde co k jich hanbě nebo škodě mluvil, ani sám, ani skrze dědice své, ani skrze které přátely své. Pak-li bych toho tak nezdržal a sě kterak, jehož Bože ostřez, v tom zapomenul, nebo jinak, nežli sě svrchu píše, učinil, tehdy potud svú čest i hrdlo i vešken statek svój movitý i nemovitý, kterýžkoli a kdekoli mám anebo jmieti budu, propadl sem JMti, a v tom mi právo ižádné, duchovnie ani světské, nikterakž ku pomoci býti nemá, než že mají moc i právo mě vzieti za svého všady, kdež by mě koli našli. A toho všeho na zdrženie a pevnú jistotu pečeť svú vlastní s svú dobrú vólí a jistým vědomím přivěsiti sem kázal k tomuto listu. A připrosil sem urozených pana Henricha Rytieře z Sobětic, pana Koňatu z Olešnice, Vítu z Rzavého, ty časy purkrabie na Chúsníce, Jarohněva z Úsušie, haiptmana ty časy na Třeboni, Přibíka Žibřída z Mostkóv, Erazima z Michnic, ty časy purkrabie na Novém Hradě, Jana Dobroničku z Dobronic a Mikuláše Vítu z Rzavého a z Húzné, že jsú své pečeti vedle mé na svědomie svrchupsaným věcím přivěsili k tomuto listu, jenž jest dán a psán na Krumlově, léta od narozenie syna božieho tisicieho čtyřstého šedesátého druhého, tu neděli před sv. Jiljím.*)

(Devět pečetí zachovaných.)

*) Listu tohoto jest ještě ve Třeboni *vidimus* z r. 1463, 9. Febr. a pak současný přepis. Pan archivář Th. *Wagner* má jej však za podvržený, jednak právě proto, že obstarán vidimus, což se v Rosenberské kanceláři zhusta při padělcích činilo, jednak pro nápadnou shodu (co do věci i formy) s podobným reversem Jana Smila z Kremže z r. 1422, tištěným u výtahu v Čas. Č. Mus. 1888 str. 171-2, jejž p. Wagner rovněž má za padělaný. O sporu Rousově s Janem Rosenberským zajímavou monografii sepsal a v rukopise chová pan archivář Wagner; částečně užil jí Sedláček v Hradech III. 30.

1749.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: že Jetřich na Chlumci není ɔc. (K)

Na Zvíkově 1462, 12. září. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt píše, nebylo-li by pana Jetřicha na Chlumci, abych to VMti bez meškánie dal věděti, a přiepisy abych zase poslal: i teďť VMti přiepisy posielám, nebť pana Jetřicha na Chlumci nenie, jestiť na Žlebiech; a takť pravie služebníci jeho, žeť tak v skuoře na Chlumec nepřijede. A také teďť VMti posielám listy stané Humprechtuov a Martinuov Skopcuov. Datum Zwiekow, dominico ante Exaltacionem sancte crucis, anno Domini ɔc LXII°.

Jan z Petrovic, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1750.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka omlouvá se z neposlání k Jetřichovi. O mezích na Táborsku. (K)

Na Zvíkově 1462, 19. září. — Orig. pap arch. Orlického VII. B G fasc. 3.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A rozkázáním VMti slal sem Ondřeje ku panu Jetřichovi na Žleby; i teďť VMti přiepis páně Jetřichuov posielám, ještoť po tom přiepisu chce list mieti. A jakož mi VMt list psala, po kterémžto psaní lekám se hněvu oď VMti, že sem za panem Jetřichem na Žleby s přiepisy neposlal: toť Buoh vie, žeť mi jest tak nebylo od VMti psáno. I prosímť já VMti, neračtež mi v tom za zlé mieti, neb všecko rozkázánie od VMti milostivě rád učiním. A teď VMti ceduli posielám, kteráž mi jest od VMti v listu poslána, žeť jest to, B[uoh vie, bez mé] viny. A bude-li ráčiti VMt které poselstvie ku panu Jetřichovi učiniti, račte VMt věděti, že v tuto středu aneb konečně ve čtvrtek na Chlumec přijede. Také račte VMt věděti, žeť sem na Tábor jezdil, jakož mi VMt rozkázala, aby bylo na ty meze vyjeto; a když sme měli jakožto vzítra vyjeti, tehdy jest posel přišel od Malohradeckého, že jest velmi truden, a že býti nemuož. A tak se jest to rozešlo; ale na tom jest zuostáno, když se Malohradecký zhojí, a když VMt toho den položí, že chtie rádi na to vyjeti. Račtež VMt na to paměť mieti, a račte tiem nedlíti; nebť jest již málo živých, ktož jsú těch mezí svědomi. A také VMti prosím, račte mi rozkázati, já-li bych měl od VMti na ty meze vyjeti. Datum Zwiekow, dominica post Ludmile, anno domini ɔc LXII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberka, pánu mému milostivému d.

1751.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o přípisech poslaných Jetřichovi. (K)

B. m. (1462). — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 21.

Petrovský milý! Jakož nám píší, žeť bychom byli psali, jestliže pana Jetřicha doma nenie, aby nám dal věděti, a přiepisy aby nám zase poslal: v tomť se nepamatujem; než psaliť sme, jestliže by doma nebyl, aby Ondřeje z Údimě k němu poslal, jakožť teď přiepis toho listu posieláme. Protožť ještě žádáme, aby nemeškaje vypravil Ondřeje k němu s těmito přiepisy, a vedle toho ať s ním koná, a skonaje, aneb na čemž zuostane, to nám daj bez meškánie věděti a přiepisy zase nám pošli. Toto ještě znamenaj, jestližeť by pan Dětřich chtěl co v přiepisu opraviti, ať Ondřej toho dopustí na takovej běh, že toho nepřijímá, než že na nás to vznésti chce; ač tak svoliti budem chtieti, tehdy se konati bude. Už tiem nedli a učiň pilnosť svú.

1752.

Jan z Rosenberka nařizuje, kterak mají se udělati dlužní listy dvěma věřitelům. (M)

V Soběslavi 1462, 27. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Jan z Rozmberkga. Petře a Mikuláši milý! Žádámeť s pilností přikazujíce, abyšte Janovi Hodějovskému samému toliko list na II^C kop peněz drobných udělali, tak aby jemu úrok dáván byl dvě neděli po svatém Havlu a též po svatém Jiří; alle jistina kdyžby puol léta dall napřed věděti, ta jemu má dána býti konečně v témždni po svatém Havle neb po svatém Jiří; leženie buď u Vlašími neb ve čtyřech mílech vzdálí nebo blíže. A Vyzkovi s Thábora také list napsati kažte podle prvnieho běhu, než to att jesti vstaveno a změněno, aby jemu jistina po napomenutí byla dána dvě neděli po s. Havle neb po s. Jiří; a též i úroci na všaký s těch dvú časóv. A mnichóm do Budějovic dajte sto kop s těch peněz, kteréž Řehoř poslal. Datum Sobieslaw, feria II. ante s. Wenceslai anno ɔc LXII°.

Famosis Petro Wyssnie de Wietrznie purgravio, et Nicolao notario nostro supremo, fidelibus sincere dilectis, d. d.

1753.

Purkrabí Zvíkovský úředníkům Krumlovským: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1462, 7. října. — Orig. pap. arch. Orl. VII. Gr, 8. č. 21.

Službu svú vzkazuji vám, slovutní přietelé milí! A teď vám posielám zasě čtyři zlaté, nebť jsú jich nechtěli vzieti a praviece, že váhy nemají; i sámť sem to viděl, žet jsú málo váhy neměly. I slíbilť sem já za to Zpěvákovi i Hodějovskému, že jim ty čtyřie zlaté budú dáni do sv. Havla. A oniť jsú mně listy vydali. I věřímť já vám, že na to budete pomnieti a jiné zlaté mi pošlete; neb bychť měl své, dal

bych je za páně Mt rád, i nemámť, toť Buoh vie. A Hodějovskému dodal sem XVIII gr. nad jeho zlaté, neb tak list svědčí. A teď, pane Mikuláši, posielám ty spisy. A o Předborovi, jakož mi píšete, o tomť mi jest nic nebylo rozkázáno, tepru to od vás viem; chciť se k tomu rád přičiniti s pilností. Datum Zwiekow, feria V. post Francisci, annorum ɔc LXII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozeným panošiem Petrovi z Větrnie purkrabí na Krumplově, a Mikulášovi kancléři, přáteluom milým b. d.

1754.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o peněžních záležitostech. (K)

Na Zvíkově 1462, 13. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 22.

Službu svú vzkazuji, slovutný přieteli milý! A divím sě tomu, že těch čtyř zlatých nepošleš Zpěvákovi a Hodějovskému za páně Mt; neb toto věz, žeť jsú u mne zlatých nechali, a nechtie jich vzieti, leč všichni položeni budú; a listyť jsú vydali tiem během, že sem já jim za to slíbil takýmž obyčejem, jako by na páně Mt listy měli. A při tomť jest Kokoth byl. Protož, milý přieteli, pošliž mi ty čtyři zlaté po tomto poslu; neb nepošleš-li jich, věz jisstie, žeť mně láti budú, a páně Mt k škodě připravíš. Neb bychť mohl penězi odbýti, měl bych s to dosti; i nechtieť peněz bráti, a zlatýchť zjednati nemohu, bychť za každý chtěl po kopě dáti. Datum Zwiekow feria IIII. ante festum sancti Galli, annorum ɔc LXII°.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Slovutnému panoši Petrovi z Větrnie, purgrabí na Krumplově, přieteli milému d.

1755.

Jan z Rosenberka svému úředníku: o vojenskou hotovost pro krále. (K)

B. m. (1462?) — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 2.

Jan z Rozmberka. — Lulášku milý! Tedť posieláme přiepis listu králový Mti, kterýž nám píše, jemuž porozumieš. I žádámeť s pilností, aby vedle toho již lidi tak řiedil, aťby nahotově byli branně vojensky s pěšími i s špíží, jakož teď ceduli toho posieláme. A zvláště s zemany aby mluvil s pilností, přiepis jim přečta, aťby se sami i s lidmi tak nahotově jměli s námi a vedle nás. Zvláště tak mluv s Přěsským [?] a Lhotský[m], ješto zástavy držie od toho panstvie, ať jsú s lidmi svými dědičnými nahotově; a což zástav jest, oni ať vedle jiných našich v tom řádě položeni jsú a s nimi trpie, za to jich pross; a kromě Koňaty a Kunáše, s těmi sami mluviti budem. Jež pilností učiň, jakožť věříme, i s Johanesem.

1756.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o obeslání na vojnu. Přátelé Rousovi chtějí žalovati ꝛc. (K)

Na Zvíkově 1462, 8. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 23.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A račte VMt věděti, žeť sem s některými dobrými lidmi a služebníky VMti mluvil o nynější vojnu, s VMtí aby jeli, kteříž sú mi sě zdáli, že by mohli s VMtí jeti. Milostivý pane, rač VMt věděti, že jich málo budete mieti anebo i žádného; nebť sě každý vymlúvá, a nechtie jeti. Ale protoť sem já jim rozkázal od VMti, když by je VMt obeslala k této jiezdě, aby hned jeli. I ráčí-li je VMt obeslati, toť jest při VMti. A služebníci k hradu, jestiť jich drahně, ješto mají s koňmi slúžiti: i žádný z nich koně k tomu nemá, ješto by mohl s VMtí jeti. I milostivý pane, jistěť mi sě zdá, že by VMt dobře učinila, aby VMt ráčila rozkázati, aby VMti každý z nich slúžil, tak jakož z práva slúžiti má; měl by VMt dobrú pomoc jiezdnými, tak jakož sem já to přehlédl. A račte VMt věděti, žeť sem s těmito od VMti mluvil a jim od VMti rozkázal: s Heřmanem s Hrádku, s Lopathú; Hodějovskýť u VMti nenie a Radkovec; mluvilť sem s Jedlicí, a s Benešem z Vesce, a s Petrem z Dobrohoště, a s Přechem s Dobrohoště, a s Janem Flaškú z Bajšova. Každý sě z nich vymlúvá a nechtiec jeti. A teď VMti posielám čtyrydceti kop a puol druhé kopy starých peněz, těch peněz, jakož jest VMti pan Václav Tiavák o nich pravil, a dva groše; nebť viece těch peněz nenie, kromě groši miešenští, těch sem vzieti nechtěl; a zlatých jest šestmedcsietma, ale váhy nemají, i nesmělť sem jich vzieti, leč by VMt rozkázala. — Také račte VMt věděti, žeť jest Markvarth syn Rúsuov umřel, a jestiť pochován v Plzni v klášteře v sobotu nynie minulú. A takť mi jest vzkázáno od dobrého člověka, že by přietelé Rúsovi o to přemlúvali a chtiece k KMti a pánuom na VMt žalovati; a sám Rús jestiť v Plzenště u přátel. Datum Zwiekow feria II. ante festum sancti Martini, annorum ꝛc LXII°.

Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

1757.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o peněžních záležitostech, o panství Rosenberském ꝛc. (K)

B. m. (1462) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 35.

Jene milý! Jakož nám píšíš o té ženě, kteráž na dvoře sedí, kterak by srozuměl, že by k miestu šla, a zvláště že by chtěla, aby při ní všecko obilé ostalo ꝛc: zdá se nám, aby se v tom přičinil pro dalšie náklady, ale aby diel toho obilé nám zuostalo. A pakli by vždy jinak nemohlo býti, ale abychom v súdu nestáli; jakž

budeš moci, tak učiň. — Item o paní Čeňkové, jakož upomíná ze II^{C} kop: nevieme, bychom jemu nynie viec povinni byli, než sto kop, a druhých sto teprv k sv. Havlu; i píšemť jí o rok, a coť odpovědi dá, ohlédaje, pošli nám bez meškánie. — Item o ječmenu, jakož píší, dotýče, že by sladu přikúpiti musil: i to učiň vedle toho, jakž vidíš potřebu. — Item o Čádkových penězích chcme Mikulášovi psáti, aťby je dal. A cožť se pak těch sirotkuov dotýče, přičiň se, ať jim jest ten statek uručen a zapsán. — Item o Matěje z Todně, jakož píší, že by prosil za XX kop, a na ostatní dluh aby jemu list byl obnoven na drobné penieze, za zlatý XL gr. čtúce: nám se dobré zdá. Protož milý Petrovský, muožete-li těch XX kop z úřadu svého dáti, dajte: pakli by nemohli, daj nám věděti, ať to opatříme, a list také obnovíme; jedné pomysli na to, aťby úrok povýšen nebyl nad první běh; neb zlatý stojie v listu po XXXII gr. — Item o drva k palivu do Prahy žádáme, aby tři plavy zjednal; a na ty nám zjednaj některý žleb konský do marštali, a také některý tisíc šindeluov, nebť nám toho potřebie do domu. — Item jakož píší o úroky komorní do Prahy i jinam, že by spraviti chtěl ↄc: námť se dobře líbí, aby jich pojednal; jedné aby na přiekazu nebylo, jakož dáti máte Žakavcovi a Předborovi, to opatř a učiň pilnost svú, jakož věříme. — Takéť věděti dáváme, že se paní Šaumburskú máme smlúvu o polovici panstvie Rozmberga, tak že jim máme dáti III^{M} zlatých, a to ve dvú letú, a listy sobě konati máme ještě v témdni. — A tyto listy královĕ Mti, panu Maidburskému a paní Čeňkové pošli pilně nemeškaje do Prahy; a odpovědi což [dá], nemeškaj nám poslati.

Číslo 1757 jest odpověď k listu z 30. dubna 1462, tištěnému zde str. 109 č. 1741.

1758.

Úředník Zvíkovský pánovi: že Hodějovský upomíná. Posílá list Sedlčanských. (K)

B. m. a b. d. (1462?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 40.

Také mne velmi napomíná Hodějovský z peněz, jakož jste jemu VMt řekli, aby VMti čekal do tří králuov. Račte mi o tom VMt rozkázati. A teď VMti posielám list od Sedlčanských, kteříž mi píší, jemuž VMt porozumiete.

1759.

Rynart Houska Jarohněvovi z Úsuší: o sročení s panem Jindřichem Hradeckým. (R)

Na Soběslavi (1462?) — Orig. arch. Třeb. Fam. Húska.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a pane, Jarohněve milý! A teď list posílám, kterýž pán Hradecký pánu JMti odpisuje o mú věc, jemuž porozumíš. I milý pane Jarohněve! Prosím já vás, stůjte se mnú na roku, jakož sem někerú chvíli byl u vás na Třeboni a za též sem vás prosil, a vy ste řekli, že tu práci pro mě vážiti chcete a se mnú na roku státi. I milý pane Jarohněve! Položte vy toho rok nemeškajíc; [k] kterému by času mohlo býti, dajte mi to věděti. A jáť také svými přátely

stanu před panem Hradeckým na ten čas, když vy o to rok položíte. I milý pane Jarohněve! Věřím já vám, že mne v té věci neopustíš a že se mnú staneš pro mé dobré. Neb mi jest toho pilná potřeba. Dán na Soběslavi.

Rynart Húska z Vratišova.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsuší, přieteli mému milému buď.

1760.

Purkrabí Zvíkovský (?) Janu z Rosenberka (?): o lesy; Táborští nemají mlýna Stružineckého ve dskách. (K)

B. m. (1462?) — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 16.

Také račte VMt věděti, žeť jest Kozský k tomu rád svolil, aťby syn Hurychuov lesuov VMti opatryval; račte VMt tiem neprodlévati, nebť se VMti v nich veliká škoda děje. Také ráčí-li VMt ve dckách kázati ohledati, co jest Táborským za ciesaře Sigmunda od starého pána dobré paměti ve dsky kladeno, ať pilně pamatují, bude-li Stružinecký mlýn ve dskách; nebť sú mi dobří lidé pravili, gesto sú při tom stupování byli, že by toho mlýnu ve dskách neměli a že jej držie tak, jakž se v nepokojná léta uvázali.

1761.

Lomničtí Janovi z Rosenberka: o dluzích † kněze Václava faráře. (M)

V Lomnici 1463, 5. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 3 Kα, 5 a.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane náš milostivý. A rač VMt věděti, žě požádal jest nás kněz Jakub farář náš, abychme jemu dali svědomie na listu k VMti o tom kramáři Luogarovi, jenž praví, že by nebožtík první kněz Václav farář náš dobré paměti zuostal jemu dlužen XV kop peněz za některé věci. Protož račte VMt věděti, žeť sme o to sě svolali všickni starší i také kostelníci, tiežíce sě mezi sebú, byl-li by kto mezi námi, jenž by věděl o tom dluhu svrchupsaném, jakož ten kramář svrchupsaný praví; tehdy jsú všickni řekli, že žádný z nás o tom nic nevie, ani také žádný z nás kdy o tom jistém dluhu nic ot nebožtíka kněze faráře svrchupsaného nikdy neslyšal, než o jiných dluziech, což jest jiným zuostal, o těch dobře vieme. Datum Lompnicz feria IIII. ante epiphaniam domini annorum ↄc LXIII°.

My purgmistr a rychtář i konšelé města Lompnice.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu našemu milostivému buď dán.

1762.

Svědomí Albrechta Rűta z Dírného o spolku Čeňka z Wartmberka s Oldřichem z Rožmberka. (M)

B. m. 1463, 8. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Já Albrecht Ruoth z Dierného vyznávám tiemto listem každému, ktož jej

čísti nebo čtúce slyšeti budú, že mi jest to svědomo, v těch časiech za slavné paměti ciesaře Zigmunda a krále našeho milostivého, a pána pana Oldřicha z Rozmberka dobré paměti, a když sú za slavné paměti již psaného ciesaře dsky zemské otevřieny byly a k nim přístup byl vedle práva, tu dobré paměti pan Oldřich z Rožmberka kázal hledati ve dskách spolku svého se panem Čenkem z Wartmberka dobré paměti Matějovi Štěrbovi a Ondráškovi, té chvíle úředníkóm u desk zemských. A když sú hledali a na ty dsky přišlo, které jest měl Roháč na Sioně a potom je Čabelický vrátil k jiným dskám, a v těch dskách také jest hledáno spolku pana Čenka a pana Oldřicha z Rozmberka. A tak již psaní Matěj Štěrba a Ondrášek, úředníci u desk, pravili, nalezše v těch dskách miesta z desk vyřezaná, že jest v těch dskách svrchupsaných pánuov spolek zapsán byl. A tak sta se pamatovala oba, a že by to praviti chtěla vedle práva, a že sú v těch dskách ten spolek zapisovali oni. To sem já již psaný Albrecht Ruoth od nich slýchal. A toho na svědomie svú sem pečet přitiskl k tomuto listu, jenž jest dán anno ɔc LXIII°. v sobotu po božem křstění.

1763.

Jan z Dobronic Janovi z Rosenberka: o knězi Janu Plzákovi. (M)

V Soběslavi 1463, 20. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 24.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Věděti dávám, kterak ke mně přišel kněz Jan Plzák žádaje, abych VMti psal o jeho zachování: i račte VMt věděti, že je dobrý kněz, příkladný a ctnostný, neb jiného o něm psáti neumiem, jakož VMt i konšelé o tom zpraviti mohú. Krom kněze Beneše a jeho neuměl bych o jiném psáti; neb jistě VMt dobře činí, že se na zachovánie ptáte, neb veliké zádušie VMt máte, kdež k které faře kněze příkladného dáte. A VMti velice děkuji z zvěřiny. A tak sem zřiedil, jako mi VMt psala. Scriptum Sobyeslaw feria IIII [sic] in die Sebastiani et Fabiani martirum anno ɔc LXIII. Jan z Dobronic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď dán.

1764.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o uvázání pana Zdeňka ze Šternberka u Vitoraz a o věcech hospodářských. (R)

V Třeboni 1463, 16. února. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že sem v s nuoci přijel z Vitoraze. Ta věc pěkně tam stojí, a on pan Folkchenštorffar velmě se pěkně v tom jmá, a již se téměř vše věci stěhoval doluov. A chce panu Zdeňkovi k uvázánie*) svého obilé dáti, na tři kopy čebruov ovsa, na dvě kopě čebruov žita, s deset vozuov sena, slámy drahně a na tři sta pstruhuov. Také, milostivý pane, račte roz-

kázati, aby ten most od Svinuov k Třeboni byl opraven, nebť formané túžie velmi, že pře most nemohú, ještoj velmi zlej, a skrze vodu také, ještoj veliká. A já se bojím, že by pan Zdeněk nemohl z Třeboně do Svinuov, neb voda z Bynova**) z rybníka jde, a přes most nelze, ještoj přieliš zlej. Také kohož budete ráčiti poslati na koně, kažtež jemu býti u mne na masopust, ať bych já jemu list dal k Tovarkovi do Hradce, ať by jemu zlaté tam dal. Nebť já v středu opět na Vitoraz pojedu, a takéť i oni v středu v Hradci musejí býti, a ve čtvrtek první u postě s Tovarkú jeti do Brna Kroměříže. A zlatéť já VMti pošli. A prosím račte rozkázati Práškovi, ať by první středu postnie což muož najraněji na Novém Hradě byl; tu já také přijedu. Také račte věděti, žeť my ryb panu Zdeňkovi nemuožem zjednati; protož račte to opatřiti, jakž ráčíte. A VMt snad nepomněla do úřaduov psáti, aby za pomorní penieze zlaté jměnili. A když by byla jiezda VMti do Prahy, bylo-li by s vámi mluveno o Haška aneb Tvarnožka, jakož viete oč, račte toho odložiti do vašeho z Prahy vrácenie. Datum Trzebon, feria IV. post s. Valentini anno ɔc LXIII.

Řehoř Claric.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznbergka, pánu mému nejmilostivějšímu buď dán.

*) Cf. číslo 65. této sbírky v A. Č. VII. str. 243. **) P. P. 310: Biňov.

1765.

Opat Třeboňský Krumlovskému purkrabí: o ukradených koních v Mokré. (M)

V Třeboni 1463, 9. března. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 13.

Modlitba naše napřed s věrným pozdravením, urozený příteli milý. A vznesl na nás člověk náš jménem Ješek, ukazatel tohoto listu, že jest mu vzato násilém VI koní, i s těch šesti koní dva jest uptal, v Mokrém žě by měl člověk jménem Kupec, a kterak jich dosáhl, tohoť vás ústně spraví napřed jmenovaný člověk náš. Žádáme a prosíme, abyšte ráčili toho člověka v Mokrém k tomu držěti, aby ty dva koně zase vrátil člověku našemu, jakož vám věříme a ufáme. Datum ex Trzebon monasterio nostro feria IIII. in festo sanctorum Cirilli et Metudii confessorum.

Michael abbas monasterii Trzebonensis.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic purkrabí na Krumlově, přieteli d.

1766.

Jan Rous Jarohněvovi z Úsuší: zve ho k příjezdu na Krumlov. (R)

V Dubném (1463, 8. dubna). — Orig. archivu Třeboň. Fam. von Čemin.

Službu svú vzkazuji, urozěný přieteli milý! A prosím tebe, aby v tento pondělí po Velice noci [11. dubna] na noc v Krumlově byl, nebtě páně Mt k tomu svolil, kohož bych kolivěk z páně služebníkóv při tom chtěl mieti.*) A Koňatať také

bude a někteří jiní. I prosímť, že na svrchupsaný čas budeš. Tohoť prosím odpovědi po tomto poslu. Dán u Veliký pátek v Dubném. Jan Rús z Čěmin.

Urozěnému panoši Jarohněvovi z Ausušie, haytmanu na Třeboni, přieteli mému milému d.

*) Viz č. 1768 (1463, 14. dubna).

1767.

Koňata z Olešnice Janovi z Rosenberka: že Rous ujel, neznámo kam. (R)

Na Vlhlavech (1463, 13. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službuť svú vzkazuji TMti. A rač VMt věděti, žeť sem s Přibíkem mluvil, aby Rúsa obeslal, aby před VMtí stál v pátek [15. dubna]. I dal mi jest Přibík odpověď, že jest z kraje ven jel a že jeho nevie, kde jest. Než kdy sě do kraje vrátí, že jemu to chce pověděti. A prosím VMti, jestliže by mne potřebie nebylo v pátek, rač mne doma ponechati, nebť jest mi něco pilně potřebie. A toho mi račte odpověd dáti. Dán na Vlhlavech, tu středu po Velice noci. Koňata z Olešnice.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému buď dán.

1768.

Paměť o při Jana z Rosenberka s Janem Rousem z Čemin. (R)

Na Krumlově 1463, 14. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My Petr Višně z Větřnie, purkrabie té chvíle na Krumlově, Jan Koňata z Olešnice, Pavel z Prahy, Oldřich Drochovec z Pláně a Petr Svatomír z Milikovic, vyznáváme tiemto listem obecně před každým, ktož jej uzřie aneb čtúc slyšeti budú, že sme při tom byli a stáli na Krumlově v světnici veliké tu středu velikú u puostě [6. dubna], když jest urozený pán, pan Jan z Rozmberka, pán náš milostivý, mluvil JMt s Rúsem, že chce vsi vyplatiti, ty, kteréž od JMti drží, a dáti jemu, v kterýchž listech stojí groši českými neb zlatými, že za každý groš sedm peněz chce dáti, a kdež opět stojí zlatými, že to JMt chce dáti zlatými. A Rúsovi toho učiniti sě nezdálo, aby bral sedm peněz za groš, než že sě chce listuov svých držeti. I podal pánu Rús purkrabí Pražského,*) aby to purkrabie ohledal, co by bráti měl. A pánu sě toho také nezdálo učiniti, by sě JMt s Rúsem v súd dával, a že tomu pán chce tak srozuměti, co mu mieti bude učiniti bez súdu, podav mu JMt tohoto: že mu chce listy všecky obnoviti v táž slova, jedné aby na lidi neukazovaly a on aby lidí nedržel, a úroci nynější Svatojirští i z toho listu třetieho, kterýž svědčí věnným právem plněnie dvě neděli napřed, aby mu dáni byli; a o sv. Havle summa hlavnie i úroci, vedle listuov těch obnovených, že mu také dáni budú. Tu řekl Rús, že netoliko jeho sě dotýče, ale ženy jeho a dětí jeho, že je jim všecken svój statek za-

vázal dckami, než kop deset jedné aby mu vydávali do života. Tu páně Mt mu řekl: Rúse, však vieš, kterak jsi sě nám zapsal i s svým statkem; všaks toho neměl učiniti, než zachovati sě podle zápisu svého. Tu Rús řekl ku páně Mti: Pane, ano mě dobří lidé vystřiehali, abych i nynie pro nic k VMti nejezdil, a jáť jsem teď vzdy přijel, jakožto ku pánu svému, odloživ všecky strachy od sebe. I prosil tu Rús páně Mti pro Buoh a pro matku boží, aby ráčil jeho milostivý pán býti a milostivě naň pomnieti a k němu dobrú vuoli mieti. Tu páně Mt řekl: A kerúť sem nemilost okázal? A Rús řekl: Pane, mněl sem, bych s VMtí žádných súduov již neměl mieti, a že to na královė Mti stojí, což jest mezi VMtí a mnú. I řekl páně Mt jemu: Rúse, zdas neslyšel, že nám tě KMt přiřekl i se pány za služebníka našeho, a kázalť jest JMt jíti za námi do našeho dvoru a slúžiti nám jakožto pánu svému? A Rús řekl: Bylo jest tak. A tu sě jest podal k tomu Rús, že chce ku pánu přijeti i s těmi listy na Krumlov, a pánu je dáti slyšeti a přede pána je položiti, aby JMt sobě a jemu i jeho ženě a dětem jeho spravedlivé učinil vedle listuov. A na to jemu páně Mt den položil a jmenoval ten úterý Velikonoční [12. dubna], aby tak přijel, jakož sě jest podal, a pojal s sebú kohož mu se zdá z páně služebníkuov. Tu poděkovav pánu z toho, i řekl pánu, že na ten den v úterý bude. Toho na svědomie a na pamět věcem svrchupsaným pečeti naše vlastnie jsme dali a kázali přitisknúti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, ten čtvrtek po Velice noci, léta božieho tisicieho čtyřstého šedesátého třetieho.

*) Zdeňka Konopištského ze Šternberka.

[Pět pečetí.]

1769.

Vyznání Jana Koňaty o Janu Rousovi z Čemin. (R)

Na Krumlově 1463, 14. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Já Jan Koňata z Olešnice vyznávám tiemto listem obecně před každým, ktož jej uzřie neb čtúce slyšeti budú, žej Rús poslal ke mně, abych se páně Mtí panem Janem z Rozmberka, pánem mým milostivým, mluvil, a žádal od něho na JMti bezpečenstvie; a Jarohněva a Oldřicha Rúbíka že prosí, i jiných dobrých lidí, aby sě ku páně Mti přimlúvali, aby mu bezpečenstvie ráčil dáti, aby mohl přijeti bezpečně i odjeti, a že chce nynie odjeti z kraje, aby JMt neráčil za zlé mieti. A také viece, což se výplaty dotýče, že Rús v tom chce přátel poslúchati, jedné aby se ode páně Mti jeho ženě a dětem jeho spravedlivé stalo vedle listuov, a že sě chce zachovati ku páně Mti, jakož sě zachovati jmá. A to abych věděti dal Přibíkovi Chlumskému, což by JMt odpovědi na to dal, a on Přibík jemu to dále že má dáti věděti. Neb já Koňata nevěděl sem, kde jest Rús. Než toto vznesl jsem já tak na páně Mt ten úterý velikonoční [12. dubna] a žádal od Rúsa na JMti bezpečenstvie před těmito

dobrými lidmi: Petrem Višní z Větrnie, purkrabí ty časy na Krumlově, Petrem z Mi[li]kovic a z Peršteince, té chvíle purgrabí na Mayštaině, Jarohněvem z Úsušie, hawptmanem ty časy na Třeboni, Oldřichem Rúbíkem z Hlavatec, Pavlem z Prahy a Oldřichem Drochovcem z Pláně. A páně Mť mi tuto odpověd hned před týmiž dobrými lidmi dal, jakož sě svrchu píší: Ať přijede v pátek najprv příští [15. dubna]. I otázal sem JMti, řka: a má-li gleyt? A JMt mi řekl: Marie, ať přijede k nám jako služebník náš, co mu potřebie glejtu? Toho na svědomie a na paměť věcem svrchupsaným pečeť svú vlastní jsem dal a kázal přitisknúti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, ten čtvrtek po Velice noci, léta božieho tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho ɔc.

1770.

Jan Jeskoun z Němčic Janovi z Rosenberka: o nesvornosti v manželství. (R)

B. m. 1463, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Němčic.

Služba má napřěd VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi VMt píše, že ste zpraveni, že s ženú svú smlúvu jmám přátely učiněnú a že bych já jie přes to překážel ɔc. Milostivý pane! Mněť se nezdá, bychť já smlúvu rušil, ale onať smlúvy nedrží. Měla na tom dvoru seděti i s dětmi, a tu sě živiti, toho jest neučinila, a to již všeckno opuštěno jest. A byť tu seděla na tom dvoře, nechtěl bych jí překážeti v ničěmž. Protož, milostivý pane, račte mi v tom za zlé nemieti, poněvadž ani nechce opatřiti a smlúvu nechce držeti, žeť já to chci opatřiti, což budu moci najlép, ať by to tak všeckno nespustlo. Datum feria VI. ante s. Georii anno dni ɔc LXIII°.

Jan Jeskún z Němčic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rosmberga, přieznivému pánu mému milému.

1771.

Písař Třeboňský Janovi z Rosenberka: o penězích. (M)

V Třeboni 1463, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt psala, abychme Fajtovi postúpili v našem úřadě VIII kop a XIIII grošuov a ostatek v Chúsnickém: však se v našem úřadě dostane postúpiti na čtyřidceti kop. Pak již na tom s hejtmanem posedíme a převržem to ještě lépe, a v tom učiníme, což se nám bude viděti najpodobněji; i tam v Chúsnickém úřadě to ještě lépe s Koským a Miličínským přeběhnem, když tam bohdá budu. A VMti posielám těch I½^C zlatých zase, které ste mi nynie poslali; nebť já sám mám ještě na LXXX zlatých, kteréž sem u Praze vyměnil, a diel v Soběslavi mi jich Kosař vyměnil. A poněvadž nynie VMt nemuožete mně těch sto kop poslati, ale prosím, jmějte o ně péči, abyšte mi je ve dvú

aneb ve třech nedělech poslali, a jáť v té mieře některak úrokuov poodprosím do té chvíle; nebť já nerad od VMti zlaté beru, než pohledím toho, budete-li koho moci jimi splatiti. Datum Trzebon, feria VI. ante sancti Georgii anno domini ɔc LXIII. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, pánu mému milostivému buď dán.

1772.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za Rousa. (R)

V Praze (1463, 24. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Jiří, z božie milosti král Český a markrabie Moravský ɔc. Urozený, věrný milý! Byl jest před námi slovutný věrný náš milý Jan Rús z Čemin, zpravuje nás, kterak někteří jej zhrozují, jiezdu jeho k tobě, a on proto k nám jest přijel. My jsme jemu řekli, aby on těch hruoz se nebál a že se nám nezdá, by se jemu které pohrážky dieti měly, a aby on podle toho rozkázánie našeho, ničehož se protivného od tebe nelekaje, k tobě jel, a že ty se k němu nebudeš jinak mieti, než jakož rozjezd stal se zde v Praze. Protož onť již podle našeho rozkázánie k tobě jede. A myť od tebe s pilností žádáme, aby ty se k němu tak měl milostivě, i což se vyplacovánie dotýče i v jiných věcech, jakož zuostáno jest. Neb kdyby se v tom jinak stalo, toť by se nás dotklo. I věřímeť, že nás v tom opatříš. Na tom vuoli naši naplníš. Dán v Praze, v neděli po sv. Jiří, královstvie našeho léta pátého.

Ad mandatum proprium dni Regis.

Urozenému Janovi z Rozemberga, věrnému našemu milému.

1773.

Jindřich z Kolovrat Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za Rousa. (R)

V Praze (1463, 24. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Službu svú napřěd vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli milý! Věděti dávám, že jest se mnú Rús mluvil, že by TMt s ním tvrdě nakládal o tu výplatu, kterúž od něho vyplatiti chcete. A tak praví Rús, že jest toho podával, aby to ráčil sám na sě vzieti a rozsúditi spravedlivě sobě i jemu. A také praví Rús, že sě na královu Mt podával a potom na úřad, kdež listy súdie. I prosil mne jest Rús za přímluvu k TMti. Jakož já pak prosím TMti, milý pane a přieteli, aby ráčil s ním dobrotivě nakládati. Neb Rús praví, co sě té výplaty dotýče, že sě chce k tomu povolně mieti. A také praví, že ve všech věcech chce TMt zachovati jakožto pána svého a jakožto na věrného služebníka slušie. I vzdyť prosím, milý pane, rač s Rúsem milostivě a dobrotivě nakládati. A věřímť, že mne v tom neráčíš oslyšeti pro mě i pro mú službu. Datum Pragae, dominico post s. Georgii. Jindřich z Kolovrat.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozenberga, pánu na Krumlově, přieteli milému buď.

1774.

Zdeněk ze Šternberka Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za Rousa. (R)

Na Konopišti (1463, 25. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli mně zvláště milý! Byl u mne Rús, služebník tvuoj, pokorně se mnú mluvě a za to mne prosě, abych sě k tobě zaň přimluvil, aby s ním dobrotivě naložil, a zvláště o ty penieze, které zavázal dětem svým, což sě výplaty dotýče. I prosím tebe, učiň to pro mě, a nalož s ním dobrotivě, zvláště o to, což se těch peněz dotýče. Neb jestliže by jinak to býti nemohlo, na mém úřadu chtělť by o to přestati, jehožť by to radějie viděl, by sám s ním o to uhodil. Takéť věděti dávám, že rada ciesařova a farář z Sstuonie [sic] a šest konšelóv z Kremže dnes u mne byli; a na čem jsú se mnú zuostali a já s nimi, toho Rús tě zpraví, nebť jest při tom byl. A milý přieteli, rád bych viděl, by sě dobře měl. Datum Conopisst, in die Marci.

Zdeněk z Šternberga, najvyšší purgrabie Pražský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, přieteli mému zvláště milému.

1775.

Král Jiří Janovi z Rosenberka: o Rousa. (R)

V Praze (1463, 27. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Jiří, z božie milosti král Český a markrabie Moravský ɔc. Urozený, věrný milý! Srozuměli sme tomu, což nám o Rúsa píšeš. Protož žádámeť od tebe se vší pilností, aby k Rúsovi tak se měl, jakožť sme nynie po Rúsovi v listu našem psali, kterak se k němu mieti máš. A za to máme, žeť jest již ten list náš tebe došel. A jinak toho [pro žádnú věc]*) nečiň. Toť jest vuole naše. Dán v Praze, v středu po sv. Marku evangelistě, královstvie našeho léta pátého.

Relatio dni Johannis de Rabenstein, praepositi Wissegradensis ɔc.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

*) Slova v závorce jsou přetržena.

1776.

Jan Rous Janovi z Rosenberka: prosí, aby mu byl určen den k příjezdu. (R)

V Malovicích (1463, 27. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Služba má napřěd TMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že mi jest králova Mt rozkázal, abych k VMti jel, a tak já učiním. Který den VMt kážě přijeti, za to prosím VMti, račte mi dáti věděti; neb bych bez toho hned sám byl přijel i přijedu sám, nedá-li mi TMt věděti. A také list jmám k TMti

od KMti. A prosím VMti, račte mi dáti odpověd listem vaším po tomto poslu. Dán v Malovicích, tu středu před sv. Jakubem Philippem. Jan Rús z Čemin.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému buď dán.

1777.

Vyznání obce Krumlovské o Rousovi. (R)

V Krumlově 1463, 24. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My purgmistr, rychtář, konšelé i všecka obec města Krumlova Českého, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie neb čtúce slyšeti budú: jakož jsme měli spolu činiti s Latranskými,*) súsedy svými, o lozunky a přidávánie k městu na opravovánie: i prosili sme Rúsa, aby nám pomocen byl, aby Latranští s námi opravovali kostel, mosty, pastýři s námi platili i obecniemu poslu. Toho nám Rús řekl pomocen býti. A za to my starší i obec jemu Rúsovi štuk kmentu dali sme. A když sme jemu ten štuk kmentu dali, tehdy jest nám Rús toho dopomohl, tak jakož svrchu psáno stojí. A na svědomie toho pečet naši městckú přitiskli jsme k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Krumlově léta od Narozenie s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho, ten úterý před sv. Urbanem.

*) Předměstí Krumlovské.

1778.

Vyznání obce Latranské o Rúsovi. (R)

V Krumlově 1463, 24. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My starší i všecka obec Latranská Krumlova Českého vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, že když jsme činiti měli s městem a obcí Krumlovskú, s súsedy našimi, o lozunky, tu jsme prosili Rúsa, aby nám pomocen byl. A za to starší, kteřížto tu chvíli vládli a lozunkéři byli, točiž Brnieř, vzav od Ruozvory nožieře dvanácte řezákóv a dal Rúsovi od nás od starších i od obce. I řekl nám Rús pomocen býti, abychme puol kopy přidávali každý rok k městu, a tiem abychme všech lozunkóv a pomocí prázdni byli k nim přidávati, což se města Krumlova dotýče. A to stálo tak za čtyři neděle. A my srozuměvše tomu, že nám Rús to chtěl změniti, i přidal Hašek, také jsa tu chvíli lozunkéřem, jemu Rúsovi vědro medu k tomu od nás starších i od obce, aby nám to tak dokonáno bylo, jakož svrchu psáno stojí. A on Rús přivedl nám to k jinému konci před páně Mtí. A na svědomie toho prosili sme slovutných panoší Petra Višně z Větřnie, tu chvíli purkrabí na Krumlově, Oldřicha Drochovce z Pláně a Bohuňka z Bratřikovic, že jsú k naší prosbě své pečeti k svědomie přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán v Krumlově léta od Narozenie s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho, ten úterý před sv. Urbanem.

(Tři pečeti zachované.)

1779.

Třeboňští úředníci Janovi z Rosenberka: o při Jilovických s mlynářem o pastvu. (M)

V Třeboni 1463, 25. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 A P, 4 k.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt rozkázala mlynáři vašemu o té Dvorce z Velešínského úřadu s lidmi vašimi s Jilovice z úřadu našeho před námi státi o to, ješto tíž VMti lidé z Jilovice tomu mlynáři pastvy bránie: i račtež věděti, že sme je s uobú stranú vyslyšeli; a tak sme tomu porozuměli, že ty pastvy nejsú toliko těch lidí Jilovických, ale jsú pustoty vaše dávno od té vsi zapuštěné, než že jsú těm lidem dopřieny z milosti, a oni z nich těch pustotin oplácejí VIII grošuov, než berú s toho mlynáře IIII groše a jinde II groše, že se jim nedostane dáti než II groše. A my hlediece k tomu, že ten mlynář jinde pastvy nemá a že by tu bez té pastvy těžce seděl, a že jest i prve rozkázáno bylo, aby jemu též pastvy přieli, (tak jest před námi mluveno): i přikázali sme lidem těm vašim z Jilovice, aby jemu té pastvy nehájili do vašeho dalšieho rozkázánie. A to sme proto jim do vašeho dalšieho rozkázánie odložili, že chcme VMt toho šíře zpraviti. A jim těm vašim lidem z Jilovice nezdálo se nás v tom uposlechnúti, a odvolali se na VMt. Chtěli sme jim list k VMti dáti; nechtěli vzieti a praviece, že chtie s živými listmi před VMtí osobně býti, a dobře protivně mluviece, ješto v tom jinému nerozumieme než zlé vuoli. A předkládají, že jim mlynář škodu na jich lukách činí. I to sme pověděli, že škody své právo mají, jestli že by jim co uškodil, aby odbyl; všeho se jim nezdálo poslechnúti. Protož jakž VMt o tom dále rozkáže, tak se stane. Datum Trzebon, feria IIII. in die sancti Urbani anno domini ↄc LXIII°. Avšak bychme VMt o tom ještě lépe rádi zpravili.

Jarohněv z Úsušie hejtman, a Řehoř Claryc písař na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, pánu našemu milostivému buď dán.

1780.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o senech okolo rybníků, o koních. (M)

V Třeboni 1463, 27. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Mß, 21.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Věděti VMti dávám, že sem zpraven, že by fišmajstr sena okolo rybníkuov kázal prodati, kterýmižto [kteréžto ?] ten, ktož obrokem vládl i těmi travami vládl, oklidil k vaší potřebě, protože jsú sena lepší a při ruce, ješto se rovnějším nákladem skliditi mohú. I protož prosím VMti, račte s fišmajstrem o to mluviti, aťby toho jinak nejměnil, než jakož jest prve bylo, aťby VMti raději lepší nežli horší zuostalo. Neb ta sena daleká dávají se s polovice kliditi, protože nejsú tak dobrá a že jsú s věčím nák[la]dem kliditi. Také sem VMti nepomněl v Soběslavi pověděti, že mi pravil Petrovský o nevelikém koni u Rynartha v Ber-

articích a pokládá jej za vaši dobu; ale protože je věčí než ten šlojieř, který ste od Jindřicha Sádly jměli, i račtež Petrovskému oň psáti, ať jej lépe ohledá i pokusí, a bylo-li by co hodného, jakož on pak praví, že by se VMti hodil, račte jej kázati sobě kúpiti. Datum Trzebon, feria II. post sancti Johannis babtiste anno domini ɔc LXIII°.

Jarohněv z Úsušie, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď dán.

1781.

List Rousův na vyručení z věže. (R)

Na Krumlově 1463, 11. července. — Opis arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My Henrych z Sobětic, bydlem tehdáž na Velešíně, Jan Kosoř z Malovic, Bohuslav z Malovic, Jan Koňata z Olešnice, Víta ze Rzavého, seděním na Dobroniciech, Oldřich Rúbík z Hlavatec, seděním v Dubném, Kunáš z Machovic, Jarohněv z Úsušie, hawptman Třebonský, Erasim z Michnic, purgrabí Novohradský, Mikuláš Víta ze Rzavého, seděním v Húzné, Beneš z Komařic a Beneš z Dubného, vyznáváme všichni tiemto listem obecně a všady i přede všemi, kdež čten neboli čtúce slyšán bude, že sme vyručili a mocí tohoto listu vyrukujem z věže slovutného panoši Jana Rúsa z Čemin od urozeného pána, pana Jana z Rozmberka, a vedle JMti od najduostojnějšieho otce kněze Jošta, biskupa Vratislavského, ve dva tisíce kop gr. dobrých, střiebrných, obecně v zemi České berných, na takovýto běh a tak, aby již psaný Jan Rús z věže vyručený nahoře na té věži na tom ponebí, kdež světnička jest, a svrchu po kranci, prost bez želez i všelikého vázánie, aby chodil a tam obýval; ale doluov s věže na žádného aby nevolal, ani s kým doluov mluvil; a odtud z toho ponebie, kdež světnička jest, také dále doluov na jiná ponebie neb z věže ven aby nižádným během ani kterým obyčejem nevychodil ani kterak vynikl bez svobodné vuole nahoře psaných pánuov a bez jich rozkázánie, a to od dánie listu tohoto za IIII neděle pořád zběhlé. Pakli by mimo to již psaný Jan Rús kterak učinil, tehdy my svrchupsaní rukojmie vyznáváme tiemto listem všickni rukú společnú a nerozdielnú, že sme propadli základ svrchupsaný II^{M} kop gr. pánuom svrchupsaným a jich dědicóm. A ten základ JMti máme a slibujem dáti a splniti u měsíci najprvniem pořád čtúce po nezdržení svrchupsaném úplně a v celosti. Pakli bychom toho neučinili, jehož bože nedaj, tehdy my rukojmie všickni svrchupsaní, kteříž najprv ode pánuov jmenovaných ústně, listem nebo jistým jich poslem napomenuti budem, jeden na druhého neukazuje ani se druhým vymlúvaje, každý z nás sám svým životem s jedním pacholkem a se dvěma koňoma máme vjeti a vlehnúti, aneb miesto sebe každý bude moci panoši řádu rytieřského též s jedním pacholkem a se dvěma koňoma poslati a vložiti v uobyčejné leženie, kteréž země Česká za právo jmá, do města Krumlova Českého nad Vltavú

aneb odtud v VII mílech vzdálí anebo blíže v duom ctného hospodáře nám ode pánuov nahoře psaných ukázaný [obyčejné výminky ležení]. Na potvrzenie a zdrženie toho i lepší jistotu my všichni rukojmie svrchupsaní pečeti své vlastnie s dobrým naším vědomím a s plným přiznáním dali sme a kázali přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, léta od Narozenie s. b. MCCCCLXIII° ten pondělí před sv. pannú Margrethú.

1782.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o žencích a o vyručení Jana Rousa. (K)

V Krumlově 1463, 17. srpna. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 19.

Jan z Roznberga. Jene milý! Jakož žádáš sto žencóv, ty sobě vezmi k své potřebě. Také o tom člověku věz, žeť jest vyručen listem ve dva tisíce kop do sv. Martina na postavenie, a čtyři neděle mámy jim dáti [věděti] aneb oni nám též v tom času. A první zápis jeho ten sme sobě zdrželi a zachovali; a také mámy některé věci před sebú, jestliže by on neb přietelé jeho sobě co brali před se, gesto nám to dobře slúžiti bude. Dán na Krumlově, feria IV. post Asumpcionem beate Marie virginis, annorum domini ɔc LXIII°.

Slovutnému panoši Janovi z Petrovic, purkrabí na Zviekově, věrnému našemu milému dd.

1783.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému, aby mu poslal voly a med do Prahy ɔc. (K)

B. m. 1463, 16. září. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 20.

Jan z Rozmbergka. Petrovský milý! O tvój běh, jakoš píšeš, chcmeť péči mieti a tebe v tom neopúštěti. A žádámeť, aby nám poslal přiepis toho listu, kterýžť najprvé pan Lev psal, rozkazuje jako svému, a ten nám pošli po Vondřejovi z Údině, když do Prahy pojede. Takéť posieláme čtrnádcte voluov; z těch nám pošli do Prahy IIII s těmi kury, jakožť jsme porúčali, aby nám poslal a Ondřejovi z Údině. Jakož nám píše a [o?] nevěstu svú, o toť chcme mluviti se panem Zdeňkem. A tak za to máme, žeť zajtra bohdá u nás bude; chcmeť o tom péči mieti, tak jemu pověz. Takéť žádáme, aby nám zjednal tři súdky medu, kterýž by několiko neděl poležeti mohl, jeden ve XX pinet, druhý ve XXX pinet, třetí ve XIII pinet. A také to opatř, ať by nám sem poslán byl tři neb čtyři dny před sv. Havlem. Item čtvrtý súdek, ten nám zednaj nynie do Prahy v XIII neb v XV pinet; učiň v tom pilnost. Datum feria VI, in die Ludmille, anno ɔc LXIII°.

Famoso Johanni de Petrowic, purgrawio in Zwiekow, fideli nostro dilecto d.

1784.

Svědomí Jindřicha ze Stráže, Jindřicha z Michalovic a Viléma mladšího z Risenberka o řečech Rousových proti Janovi z Rosenberka. (R)

B. m. 1463, 7. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My Jindřich z Stráže, najvyšší hofmistr královstvie Českého, Jindřich z Michalovic, najvyšší komorník královstvie Českého, Vilém mlazší z Ryzmberga a na Rabí, vyznáváme tiemto listem přěde všěmi, ktož jej uzřie aneb čtúc uslyšie, že když sme byli při našěm najmilostivějším pánu a králi v malé světničce, tu přišel urozený pán pan Jan z Rozmberga, a Rús s ním. I počel pan z Rozmberga k němu řeč. A on Rús řekl, že rozumie, že k němu ráčí mluviti, žádaje, aby k sobě přátely pojel. A pan z Rozmberga svolil jemu. I přivedl Zdeňka a Rendle. A tak pan z Rozmberga dával jemu Rúsovi vinu, že by sě k němu nezachovával, jako na věrného služebníka slušie. A pravil jemu, čím a co by proti němu činil, některé kusy. A vypraviv i šel z světničky. A přived sebú Hruozu starého, kterýž jest úředníkem na Poděbradech. I žádal na témž Hruozovi, aby pověděl; že slyší, že by on věděl, že o něm Rús řeči některé mluvil, ješto by sě jeho dotýkaly. Hruoza pomlčev, „i řekl bych", řekl, „že neviem, toho nesmiem řéci, neb což jest těch řečí bylo, ty sem královĕ Mti pověděl." A KMt k tomu řekl: „Pravda jest, nám jest Hruoza pravil. Ale my jsme řekli, že křivdu mluví." Ale tato slova my pro poctivost píšem. Ale JMt prostě jest řekl. A tak potom Hruoza jest pravil, že by jeho Rús prosil za přímluvu [k] královĕ Mti zaň, a že by řekl Rús: „Králova Mt jest milostivý pán páně z Rozmberga a pomahá jemu velmi, ješto žádný král žádnému pánu z Rozmberga tak nepomahal; neb dal jemu pánu šestnacet [sic] tisíc zlatých, a dvě berni, a minci jemu dopustil, kteréžto má veliký užitek; ale nicť platno nenie, nenieť upřiemně s JMtí." A táhl sě toho Hruoza na KMt, žej to JMti tak hned toho času pravil, a KMt to tak vyznal. Také Rús zasě k některým řečem, což jeho pan Jan Rozmberský vinil, znal sě, a k některým jinak pravil. A k této řeči, což nám Hruoza pravil, znal sě, ale vo neupřímnosti měnil slova, a neznal sě, by řekl „neupřiemně". Ale Hruoza zase k němu Rúsovi mluvil a řekl: „Tohoť já na sobě nechci nechati; cožť sem já tuto pravil, pravduť sem mluvil. Taks ty ke mně mluvil, a viec, nebs i jiných pánuov dotekl a pravě, že sobě zámky opravují a nejsú upřiemně s KMtí." A to jest nám svědomo. A dálo sě to ve čtvrtek po sv. Francišku [6. října]. Ačkoli mnoho řečí jest bylo viece, ale toto jest toho pravý rozum kruntovný. A k tomu bychom sě chtěli ústně přiznati, kdež by toho bylo potřebie. Toho našěho vyznánie na svědomie kázali sme své pečeti k tomuto listu přitisknúti. Jenž dán a psán léta od Narozenie syna b. tisiecieho čtyřstého šestdesátého třetieho, ten pátek po svatém Františku.

(Tři pečeti zachované.)

1785.

Heřman z Říčan purkrabí Zvíkovskému: o listech dlužních. (K)

Na Hrádku (1463, před 30. říjnem). — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 3.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A to mi se nelíbí v listech těchto, že jest sumě dání [gest sumye dany] ve dvú nedělí po sv. Havle aneb po sv. Jiří. O úroky bych netbal, by mi dávali ve dvú nedělí; než pro sumu bych já mohl k škodě přijíti. A kterýž svědčí list mně a ženě mé, ať svědčí: kterýž by dal z nás věděti, aby měl túž moc, jako oba. Dán na Hrádku. Heřman z Říčan.

Urozenému panoši Janovi z Petrovic, purkrabí na Zvíkově, přieteli a švagru milému buď.

1786.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o listech dlužních Heřmanovi z Říčan. (K)

Na Zvíkově 1463, 30. října. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 4.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám listy Heřmanovy. Nechtělť jest jich přijieti, protože stojí v těch listech, když by ku plnění přišlo summě, dvě neděli po sv. Havle aneb po sv. Jiří plněnie. Však sem to VMti i prvé pravil, že k tomu Heřman svoliti nechce, i též sem VMti v svém listu psal, a najposléz poslalť sem VMti ceduli do Benešova, když VMt z Prahy jela. Než k tomuť svoluje, jakožto i prvé svolil jest, úroci aby jemu dáváni byli dvě neděli po sv. Havle neb po sv. Jiří; a list, kterýž svědčí jemu a jeho ženě, v tom listu ať stojí: kterýž by z nich jeden z té sumy napomenul ku plnění, aby túž moc měl, jakoby oba napomenula. I milostivý pane, prosím VMti, račtež těmi listy nemeškati; neb sem já za list dojitie jemu slíbil, a již jakožto dnes ten rok přejde. Takéť sem Trkovskému jeho list poslal; i neviemť, příjme-liť jej, nebť mi ho ještě zasě neposlal. Také VMt račte věděti, žeť sem list od Alše vyvadil. Datum Zwiekow, dominica ante festum omnium sanctorum, annorum ɔc LXIII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému b. d.

1787.

Burian z Lípy Janovi z Rosenberka: posílá k němu úředníka svého. (R)

V Lipnici (1463, 2. listopadu). — Orig. arch. Třeb. Fam. Lipé.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberga, pánu na mě laskavému, Burjan z Lípy a s Lipnice, najvyšší písař královstvie Českého. Službu svú vzkazuji TMti, urozený pane, pane na mě laskavý. Posílám k TMti Mikuláše ze Strhařova, úředníka mého, cožť nynie v tomto poselstvie ode mne s TMtí bude mluviti, aby ráčil jemu věřiti tak, jako bych já osobně s TMtí mluvil. Datum in Lipnic feria IIII. post omnium sanctorum.

1788.

Jan z Rosenberka písaři Zvíkovskému: o penězích odúmrtních. (K)

Na Krumlově 1463, 5. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 8.

Jan z Rozmberka. — Bartošku milý! Žádámeť přikazujíce, aby dal purkrabí Zviekovskému odúmrtních peněz X kop. Datum Krumlov sabbato ante festum sancti Leonardi, anno ↄc LXIII°.

Famoso Bartosskoni notario bonorum Zwiekow, fideli nostro dilecto d. d.

1789.

Jan z Rožmberka stvrzuje přijetí peněz. (M)

V Krumlově 1463, 5. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2 l.

My Jan z Rozmberka známo činíme tiemto listem, že nám Bartošek písař Zviekovský poslal po purkrabí Zviekovským do Soběslavi L ſſ, kteréžto jest přijal kněz Jan Kaplicar k ruce naší; pak my quitujem a prázdna činíme svrchupsaného Bartoška mocí listu tohoto. Datum Crumlow sabbato ante sancti Leonardi anno ↄc LXIII°.

1790.

List na vyručení Jana Rousa z vězení. (R)

Na Krumlově 1463, 9. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

My Henrich z Sobětic, bydlem té chvíle na Velešíně, Diviš z Malovic té chvíle purkrabie na Piesku, Jan Kosoř z Malovic, Bohuslav z Malovic, Jan Koňata z Olešnice, Přibík Žibříd z Mostkuov, Adam z Drahonic, Víta ze Rzavého, seděním na Dobronicích, Jarohněv z Úsušie té chvíle hawptman na Třeboni, Erazim z Michnic, té chvíle purkrabię na Novém Hradě, Vilém z Kozieho, purkrabie ty časy na Chúsníce, Kunáš z Machovic, Mikuláš Víta ze Rzavého seděním v Húzné, a Beneš z Dubného vyznáváme . . . že sme vyručili z vězenie a mocí listu tohoto vyrukujem slovutného panoši Jana Rúsa z Čemin na postavenie od urozeného pána pana Jana z Rozmberka, a od najduostojnějšieho u boze otce a pána pana Jošta, biskupa Vratislavského, pod základem dvú tisicí kop grošóv dobrých, střiebrných, rázu a čísla pražského, tak že jej JMti a jich dědicóm a budúcím máme a slibujem postaviti, kdyžby nám kolivěk svrchupsaní páni, nebo jeden kterýžkoli z nich, jich dědicové aneb budúcí, dali čtyři neděle napřed věděti, buď listem, neb poslem aneb z úst, z nás rukojmí kterýmžkolivěk, najméň dvěma. A též zase jestli že by sě nám rukojmiem svrchupsaným nezdálo v tom rukojemství státi a dali pánuom svrchupsaným čtyři neděle napřed věděti, slibujem jej v tom času postaviti na Krumlov Český nad Vltavú na hrad do veliké světnice v moc již psaných věřitelóv našich a úředníku

jejich tudiež najvyššiemu, nic sobě proti tomu ku pomoci neberúce, bez zmatku všelikého. A když jej tak postavíme, tehdy má přijat býti. A on odtud nemá vychoditi, ani kterým obyčejem vyniknúti, leč by jej svrchupsaní páni, neb úředník jejich tudiež najvyšší, v svú moc přijali. A když přijat bude v jich moc, tehdy my rukojemstvie budem prázdni, a list tento má nám zase vrácen býti bez odpory. Také jestli že by svrchupsaný hrad Krumlov kterak v té mieře ztracen byl, jehož pane Bože rač ostřieci, tehdy jej máme a slibujem postaviti na jiný JMti zámek od Krumlova v devieti mílech vzdálí nebo blíže, kamž by nám od nich, aneb od jednoho z nich rozkázáno a jmenován byl, tak a na ten čas v jich moc ve vší té mieře, jakož se svrchu píše, bez zmatku všelikého. Pakli bychom toho neučinili a jeho nepostavili a v kterémž koli kusu, jakož sě svrchu píše, nezdrželi, jehož Bože nedaj, tehdy tiemto listem vyznáváme, že sme propadli základ svrchupsaný dva tisíce kop grošóv dobrých, střiebrných svrchupsaných, nahoře psaným panuom věřitelóm našim, a ty jim máme dáti a slibujem naší dobrú, čistú vierú, rukú společnú a nerozdielnú, tak že žádný z nás svým dielem nikterakž odděliti sě nemuože, ale dáti a úplně zaplatiti, od propadenie ve čtyřech nedělech pořád zběhlých, úplně a docela penězi hotovými, bez odporu všelikterakého, nic sobě ku pomoci proti tomu neberúc, bez zmatku; toto sobě znamenitě vymienujiece: jestli že by Jana Rúsa svrchupsaného v tom času pán Buoh neuchoval a že by umřel, tehdy rukojemstvie svrchupsaného máme prázdni býti a list tento moci nemá mieti. Také jestli že by svrchupsaný Jan Rús v tom času kam kolivěk jat beze lsti byl, tak že bychom jeho pro to jetie na čas svrchupsaný a tak, jakož sě svrchu píše, postaviti nemohli, tehdy proto základem hynúti nemáme do osmi neděl po nepostavení aneb propadení toho základu pořád zběhlých; tak že v těch osmi nedělech máme pracovati a oň státi, zda bychom jej z toho vězenie kterak vypraviti mohli. A jestli že bychom jeho dobyli a v těch osmi nedělech pánuom nahoře psaným v jich moc a tak, jakož sě svrchu vypisuje, postavili, tehdy jej JMt mají přijieti, a my základu máme prázdni býti. Pakli bychom jeho vždy v těch osmi nedělech nepostavili, tehdy základ svrchupsaný plniti máme i slibujem ve vší té mieře a tak, jakož se svrchu píše. Paklibychom toho neučinili, jehož Bože nedaj, tehdy my rukojmie svrchupsaní, kteříž by ode pánuov jmenovaných neb jich dědicóv a budúcích aneb jich úředníka kteréhožkoli, jednoho z nich ústně, listem nebo jich jistým poslem napomenut byl, jeden na druhého neukazuje ani sě druhým vymlúvaje, každý z nás sám svým životem s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma máme vjeti a vlehnúti, aneb miesto sebe každý bude moci panoši řádu rytieřského též s jedniem pacholkem a se dvěma koňoma poslati a vložiti v uobyčejné leženie, kteréž země Česká za právo jmá, do města Krumlova Českého na Vltavú ... [obyčejné ležení] ... Na potvrzenie a lepší jistotu i pevnost my všichni rukojmie svrchupsaní pečeti naše vlastnie s dobrým naším vědomím i plným přiznáním dali sme a kázali

k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán a psán na Krumlově, léta od Narozenie s. b. tisícieho čtyřistého šedesátého třetieho, tu středu před sv. Martinem.

(Dvanácte pečetí zachovaných; dvě utrženy.)

1791.

Vilém z Risenberka panu Janovi z Rožmberka: o uschování listů. (M)

V Krumlově 1463, 14. listopadu. — Přepis archivu Třeboň. Fam. Riesenberg.

Urozený pane a příteli milý! Tyto listy v truhlici a druhé v krabici dávám TMti schovati, a prosím TMti, jestliže by mne pán Bůh neráčil zachovati a z tohoto světa smrtí rozloučiti, aby nižádnýmu nebyly vydány, leč prve aby můj kšaft byl ukázán: a ten kšaft jest aneb bude na pargaméně s mou pečetí a jiných dobrých lidí na svědomí. A vedle toho kšaftu, věřím TMti, že tak ráčíte učiniti. Pakliby co ten kšaft rozumu neukázal, ale což by vás služebník můj Leva z Mašťova neb Puotha z Obitec aneb Havel písař můj zpravili, tím se račte zpraviti. Listové v krabici příleží sirotkům strejce mýho, když moji rukojmě a já, ješto jsem za ně jistcem, zastoupeni a vyvazeni budou, jim má vrácena býti. Pane a příteli milý, toho rač věděti: jestli pak že by se událo, že by kšaftu datum poslez svědčilo, než tento list, to ať není na překážku, nebo já druhdy kšafty obnovuji a měním. A prosím vás, přišlo-li by k tomu, jehož všemohoucí pán rač dlouho zachovati, komuž byšte mé listy vydávali, račte jeho slibem zavázati, aby vše zdržel a naplnil, což by kšaft ukazoval, i také což bych rozkázal, úplně. TMti toho věřím, jako svému milému příteli. Dán na Krumlově ten pondělí po svatém Brykcí leta od narození syna božího 1463. Vilém z Rysenberka.

1792.

Vyznání Jarohněva z Úsuší a Mikuláše Víthy ze Rzavého o Janu Rousovi. (R)

Na Krumlově 1463, 18. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Čemin.

Já Jarohněv z Úsušie, hawptman tehdáž Třeboňský, a já Mikuláš Víta ze Rzavého, seděním v Húzné, známo činíme tiemto listem, ktož jej uzřie nebo čtúcí slyšeti budú, že nám jest to svědomo a v paměti, když mluvil urozený pán, pan Jan z Rozmberka, pán náš milostivý, s slovutným panoší Janem Rúsem z Čemin před námi ten pondělí před sv. Martinem [7. listop.], že jest Čeňovcové dal napřed věděti puol léta, jakož list na pána jmá, a že jest Čeňovcová pověděla pánu, že list ten má u Rúsa. I mluvil pán tu před námi s Rúsem, aby Čeňovcové list ten vydal, aby ona ku pánu přijela a penieze vzala a pánu list vrátila. Tu jest Rús toho odepřel a řekl, že jest ten list u něho položen od nie i od Karla; a požádal jest Rús, aby sě stavil u Karla i u Čeňovcové. A pán jest k tomu svolil, i den jemu menoval,

totiž tu středu po sv. Martině [16. listop.], aby s tiem listem přijel ku pánu s Čeňovcovú i s Karlem. A Rús řekl jest na ten den býti s listem i s nimi s uoběma s Čeňovcovú i s Karlem, bude-li je moci mieti. Toho jest neučinil a nebyl na ten den. Na svědomie toho k žádosti páně Mti pečeti naše vlastnie s dobrým naším vědomím k tomuto listu sme dali a kázali přitisknúti dobrovolně, sobě i svým budúcím bez škody. Jenž jest dán a psán na Krumlově, ten pátek před sv. Alžbětú, léta od Narozenie s. b. tisícieho čtyřstého šedesátého třetieho.

(Dvě pečeti zachované.)

1793.

Vojtěch z Jivovice purkrabí Krumlovskému: aby byl sročen s Babkou. (R)

Ve Svinech Trhových (1463, 7. prosince?). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Jiwowic.

Službuť svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A prosím tebe, pros páně Mti, ať mi rok položí s Babkú, nebť s ním mám činiti, kterýžt se den zdá JMti, krom této neděle, po neděli po tejto. Neb v tuto neděli mám býti u Budějovicích. A také tiem spieše, nebť on pojede do Hradce, poněvadžť jest fišmajstrem u pána Hradeckého. Věřímť, že se k tomu přičiníš s pilností. A když se JMti zdáti bude, ať také JMt píše Babkovi, ať by stál k tomu roku se mnú před JMtí. A to ať jest po tomto poslu, ať viem, na kerý den. Dán v Svinech, f. IV. ante Conceptionis s. Mariae virg. glor.

Vojtěch z Jivovice i z Chvalkova.

Uroz. panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému d.

1794.

Markéta ze Ždánic Janovi z Rosenberka: o propinačním právě vsí Hodějovic a Vidova. (M)

Ve Vidově 1463, 7. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 B^a, 1 b.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane mój milostivý. VMti děkuji velice, že vedle VMti mne zapomenúti nemíníte. VMti dávám věděti, že sěm spravena od nebuožce pána svého Tožice i od jiných starých lidí, že v Hodějovích [sic] i u Vidově vysa[ze]nie mají lidé moji piva vařiti, šenkovati, a to ve ckách dvorských naleznúti sě má, ale ne zemských, i všelikaká práva i svoboda, která k mému zbuožie přísluší. Protož VMti prosím velice, jakožto pána svého milostivého, aby pan Pavel nebo někto jiný vedle vašěho rozkázanie ta jistá má práva i svobodu u dvorských desk ráčil přeslyšeti, a co by koli mělo za to úředníkóm dáno býti, hotovať sem toho podjíti, a to proto, aťbych sě potom věděla čeho varovati. Prosím VMti, račtež mne té práce zbaviti, aťbych sama o to nepracovala cesty. Datum in Widow, feria quarta ante concepcionem s. Marie anno domini ↄc LXIII.

Markréta [z] Ždánic, seděním u Vidově.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozeberka, pánu mému milostivému buď dán.

1795.

Markéta ze Ždánic Janovi z Rosenberka: o propinačním právě v Hodějovicích a v Vidově. (M)

B. m. a d. (1463, 7. prosince). — Současná cedule) arch. Třeb. I. A. 6 B°, 1 b.*

Milostivý pane! Jakož mi VMt píše o Vidově a o Hodějicích, kterak VMti mám vypsáno dáti, kterak jest položeno o šenk i o sladovny: pane milostivý, slyšela sem od nebožce Tožice pána mého, že z práva má krčma býti u Vidově. Také sem slyšela od farářova otce z Budějovic, kterýž jest z Hodějic rodilý, ten jest pravil, že jich děd šenkoval v Hodějicích; i také od mnohých starých lidí, ješto některým jest a bylo něco a sto let, kterak jest vždycky šenkováno bylo u Vidově v jedné krčmě a v Hodějicích ve dvú krčmú. A sladovny sú byly v Hodějicích ještě za krále Václava i před králem Václavem. A s těch krčem v Hodějicích dal každý prostici soli do roka. Dále také, pane milostivý, rač VMt věděti, že pravý a svobodný frajunk u Vidově jest, komuž by na hrdlo šlo, když by kto k nám utekl; jakož sě jest Budějickým přihodilo za nebožce pána mého, kterak sú nižádného nápadu ani překazu nesměli učiniti člověku tomu. A přes to všechno, což jest jiných práv, ješto jiní lidé vypravují, jichž já VMti neviem vypraviti, toť sě vše ve dckách dvorských má najíti. A to nenie nikdy slýcháno, by jim toho bylo bráněno ani překáženo.

*) V. Březan připsal na rubu: Tožicové cedule.

1796.

Soběslavští úředníci Janovi z Rosenberka: o nárocích Mezenských na pastviska. (M)

B. m. a d. (1463). — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 g.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož VMt náma s Mikulášem píše, abychme VMti dala věděti o těch pastvištěch, o kterých VMti Ruože na nás píše a žaluje; i milý pane, neměltť jest oč žalovati, nebť sě jest tu žádných nátiskuov nedálo, jakožť Ruože píše. Neb ta pastviště, o kteréž VMt píše, Přehořovští za to odměnu jsú vzeli od předkóv Drachovských, a tý chvíle byli jsú za vašimi předky; vzavše i chtie na tom vuoli jmieti. A ta pastviště jsú mezi hrází, ješto hráze okročilá. I mluveno jest s nimi s Mezenskými, mají-li oni jaké právo, aby okázali, a to v dobré vuoli, bez žádných takových puotek, jakož on píše. Tu jsú oni pravili: pásali jsme a nepřekáželi jsú nám. A lidi na to vystavovali. Pak jsme my těch lidí tázali, svědomi-li jsú toho, s přiezní-li jsú pásli čili z práva; tázali jsme jich, chtěli-li by za to zpraviti, že z práva mají pásti. Tu jsú oni řekli, že nechtie. I pověděno jest Mezenským, aby lidem svým přikázali, aby na tom nepásli, leč právo okáží; pakli by sě jim nezdálo, že práva jdú, pak dají-li nám z čeho vinu, že jim chcem práví býti.

Jan z Dobronic hajtman na Soběslavi, a Mikuláš z Sedlce.

Bez adressy.

1797.

Úředník Zvíkovský pánovi: ptá se na ustanovení stran hradu Rosenberka oc. (K)

B. m. a b. d. (1463?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 38.

Také račte VMt věděti, žeť sem prosil kněze probošta, bratra páně kancléřova, aby VMti noviny psal, kteréž by se psáti mohly. I tedť od něho VMti list posielám. A Johannes, domovník VMti, mluvil jest se ním, že VMt ijednoho dřeva am nemáte ku palivu. Ráčíte-li o tom co VMt rozkázati, chciť já rád na to péči mieti, aby VMt zmeškána nebyla. Jen račte rozkázati, puokud a mnoholi. A vo úroku do Prahy Odolenovi, Majskytlovi a Túškovi zpravím nemeškaje, jestliže VMt rozkážete. I jiné všecky bohdá, což se mého úřadu dotýče, račte o ně žádné péči nemieti. A VMti prosím, račte mi VMt psáti, kterak jest VMt ten rok dokonala o Rozmberku, a kterak jest na konec zuostáno.

Srovnej výše str. 118 č. 1757 z roku 1462.

1798.

Úředník Zvíkovský pánovi: o penězích, o vězních. (K)

B. m. a b. d. (1463?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 39.

Také jakož jste VMt vzkázali o zlaté, že jest VMti Tetawr puojčil, abych já jemu zde na to miesto jiné zjednal: tak se stane, jakž jste VMt rozkázali. A také jakož jste mi VMt prvé psali, abych obešle Diviše i zavázal jeho VMti na Krumlov: milostivý pane, mněť se tak zdá, že by byl VMti platnější na Zviekově, nežli tam, pro jiné vězně, kteréž mají na Chlumec, ješto některé chtěli by šacovati a jiné sázejí sobě k libosti; ješto se toho všeho Divišem zbraňuje. Také zlaté, o kteréž VMt píše, o III aneb o IIII^{C}: mám za to, žeť VMti zjednám. Než píší mi, abyšte VMt toho jistého ubezpečili přede vší stranú. I chci se na to ještě ptáti, kto jest to, abych uměl VMti rozumně o to psáti.

1799.

Úředník Zvíkovský pánovi: o vrácení dluhu, o výměnu drobných za zlaté. (K)

B. m. a b. d. (1463?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 46.

Také račte VMt věděti, že jest se mnú mluvil Matěj Huovno, a VMti velmi prosí, abyšte mu ráčili dáti XX kop na jeho dluhu, a že chce od VMti za ty za všecky zlaté drobnými penězi vzieti. A list aby byl na penieze udělán, kterýž na zlaté svědčí, za každý zlatý XL gr. I milostivý pane, líbí-li se VMti, mněť se zdá dobré, nebť jest nynie k veliké škodě přišel. I o tom račte mi VMt rozkázati.

1800.

Úředník Zvíkovský pánovi: o kopání sádky; o písařích Tomkovi a Bartošovi; o peníze. (K)

B. m. a b. d. (1463?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 42.

Také jakož mi VMt kázala Fresungka s Sedlčan k sobě zavolati: toť sem učinil a mluvil sem pilně s ním, aby pravdu pověděl, kterak se dálo a kopali. I pravil mi, že když jsú kopali hledajíce, a dokopavše se sádky té, že tovařiš jeho Ambroš postřihač řekl: „Nemohuť viece kopati, neb bolí mě hlava a řbet.“ A tak že on Fressung s ním viec nekopal aniž hledal. Také jakož mi VMt psal, že ste Thomka z úřadu propustil, to vědúce, na některého jiného hodného pomyslili [sic]: rač VMt věděti, že hejtman Třeboňský Jarohněv a Řehoř psali o Bartoše píssaře, kterýž u hejtmana byl, že jest hodný a dobrý pacholek a písař. A tohoť sme přijali až do VMti vuoli. A rozumiemť tomu, že Jarohněv také o toho Bartoše bude mluviti nebo-li VMti psáti. Takéť mě spravil Radkovec, žeť LXXX ß upomínal VMt, a že Rús VMti rok sjednal až do nejneišího [sic] sv. Havla. Protož nemohla-li by VMt také penieze jmieti, jáť bych LXXX ß zde v kraji optal, že by jemu dány byly.

1801.

Jan z Rožmberka promíjí úroky rychtáři ze Křeče. (M)

B. m. 1464, 7. dubna. — Orig. archivu Třeboň. II. 231. 1.

Jan z Rozmberga. Jene milý! Odpustili sme rychtáři ze Křeč IIII ß úrokuov zadržalých; to věda, neupomínaj jeho z nich. Datum sabbato ante conductum pasce anno ↄc LXIIII.

Famoso Johanni notario bonorum Chusnik, fideli nostro dilecto d.

1802.

Písař Třeboňský Janu z Rosenberka: o zlodějské děvečce. (M)

V Třeboni 1464, 13. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P, 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Spomenul sem, že mi hejtman poručil VMti psáti o tu děvečku, kteráž sedí u vězenie, ješto člověku VMti rybáři jednomu pánu svému penieze pokradla; a vyznává, že jest je jedné pekařce v Třeboni dala, a na chvíli druhdy die, že nedala, a opět zase, že dala, a tak se vždy mění v řeči. I protož VMt račte o ní rozkázati, a zdá mi se, že by najspieš v Krumlově na ni byla jistota zvěděna. Datum Trzebon, feria VI. ante sancti Thiburcii anno domini ↄc LXIIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému, buď dán.

1803.

Písař úřadu Choustnického stvrzuje písaři Třeboňskému příjem peněz. (M)

Na Choustníce 1464, 17. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 2.

Já Jan z Libochovan, písař té chvíle úřadu Chúsnického, známo činím tiemto listem, že sem přijal od slovutného panoše Řehoře Claryc, ty časy úřadu Třeboňského písaře, sedmdesát a tři zlatých uherských na dluh Střechovcóv, z kterýchžto zlatých svrchupsaných jej quituji mocí listu tohoto. Tomu na svědomie svú pečet vlastní přitiskl sem k tomuto listu. Datum Chusnik, feria III. ante s. Georgi anno ɔc LXIIII°.

1804.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o vydání výpisů práv od Píseckých ɔc. (K)

Na Zvíkově 1464, 21. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 5.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám list od Pieseckých, jemuž VMt porozumiete. Jakož sem i prve VMti psal, že jsem na Pieseckých porozuměl, že VMti neradi dadie výpisů svých práv, jakož VMt v jich listu tomu porozumiete: i milostivý pane, mněť sě ještě vždy zdá, ráčí-li VMt, račte je ještě listem obeslati a račte požádati na nich, ať VMti výpis svých práv dadie. A račte sě tomu učiniti nerozumějíce, že by jim to nelibo bylo, by měli svá práva vypsaná dáti, než jakoby VMt ráčila sě v tom mieti, kteréž by jim silnice příslušaly, že byšte ráčili lidem vašim rozkázati, aby sě při tom tak zachovali. A budú-liť tomu výpisu odporni, že by VMti nechtěli poslati toho výpisu a kladli to na prodlévánie, a stalo sě co v tom, tať všecka na nich vina bohdá ostane. A milostivý pane, teď VMti ceduli posielám, zdá-li sě VMti Pieseckým vedle toho psáti; pakli co ráčíte přiopraviti, toť jest při VMti. Protoť to činím, nebť sem na Pieseckých porozuměl, žeť jest je někdo k tomu vedl, aťby s VMtí o silnice zašli, ale oniť sě v tom pěkně mají. A také na nich rozumiem, žeť toho výpisu ne brzo VMti dadie; a toť jest vše VMti bohdá lépe. I prosímť já VMti jako pána svého milostivého, račte mi v tom za zlé nemieti, že VMti tuto ceduli posielám; sámť tomu rozumiem, žeť jest to všetečnost veliká, ale toť Buoh vie, žeť to činím proto, abych VMti práce umenšil a z škod VMt uvaroval. Pakli by sě VMti to aneb co jiného do mne nelíbilo, prosím VMti, račte v tom muoj milostivý pán býti, chciť já všecko rád opraviti. — A jakož mi VMt poslala výtažek na ceduli o suchých drvech na horách Pieseckých, měť sě zdá, žeť to lidem VMti nic prospěšno nenie, neb to ukazuje do města Piesku a jinam nikam, a ihned zejména, co by na svých vlastních voziech a na kárách a na zádech přinesli a přivezli, za to nic platiti nemají. Datum Zwiekow, sabbato ante festum sancti Georgii, anno ɔc LXIIII°. Jan z Petrovic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu panu Janovi z Rosenberka, pánu mému najmilostivějšímu b. d.

1805.

Písař Třeboňský Krumlovskému purkrabí: o své jízdě do Kutné Hory, o koupi vína. (M)

V Třeboni 1464, 6. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 J, 4 a.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Vědětiť dávám, že mi páně Mt tak rozkázala, když bych chtěl do Hory jeti, abych vždy dal věděti, aby dva karníky se mnú jela: i mám úmysl bohdá v tento příští pondělí jeti; protož prosím, jměj na to pamět, jestliže bych dal věděti, aby v neděli bohdá dva karníky ke mně vypravil, a což u Kužele jest, ať by mi to bylo posláno. A zvlášť prosím, budeš-li moci, vyprav Petra Verše. Takéť dávám věděti, že páně Mt dávno mi rozkázala, abych toho pohleděl, když by se u Hradci sud dobrého vína nahodil, abych je kúpil: i mám úmysl ffudr vína kúpiti, kteréhož sme s pannú Její Mtí*) pokúšeli do šestého dne, že čisté ostalo, a to se letos nebrzy trefff. I prosímť, daj mi vědě[ti], mohl-[l]i by z Krumlova vuoz po ně poslati, čili bych já vozku najal. Datum Trzebon, feria IIII. ante octauam corporis Christi, anno domini ɔc LXIIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému a dobrému buď dán.

*) Anežkou z Rosenberka.

1806.

Zachař z Říčan a na Štěkni Janovi z Rožmberka: o rozkazu krále Jiřího a stavbě zámku v Božovicích, o veselce své dcery ɔc. (M)

B. m. 1464, 30. července. — V Březanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

Služba má VMti, urozený pane, pane na mně laskavý! Nebuď VMti tajno, že byl sem nyní u KMti, a JMt při práznosti zpravil jsem o Božovicích, o počátku stavení toho zámku v tato leta válečná, i také o prostředku, co se tu škodného kraji dálo, také kterak jest to konec vzalo s velikými škodami nákladův a s záhubami chudých lidí toho kraje. A že již nyní pod JMtí znovu vzdělává se, což by se prve ploty hliněnými, to již nyní zdmi s vápnem pevnými. A tak mi JMt řekl, že jest to vám poručil, bylo-li by to jinak vzděláváno, než jest JMKská s vámi zůstal, tehdy že jest to vám poručil, aby to bylo sbořeno. Na zejtří, když jsem JMKské žehnal, JMt mi řekl, abych vás s tím obeslal. Protož, pane milý, račte pamatovati, kterak nebošték pan otec váš dobré paměti s velikými náklady a s škodou všech svých panství a s pomocí naší všeho kraje to jest uhasil, jakož jsem to i KMti pověděl. I poněvadž jest KMt toho na nás spolehla, račte to kázati pilně ohledati. A nedejte jiskře ohněm býti. Dále VMti služebník můj, dodavatel tohoto listu, VMt šíře toho zpraví. Také VMti prosím jako pána na mně laskavého, abyšte mi ráčili zvířetem pomoci k mému veselí, žeť dceru svú mám vdávati. A toho VMti já

i s syny svými chci zasluhovati jako pánu na nás laskavému. Všech věcí psaných odpovědi milostivé prosím. Datum feria secunda post Jacobi apostoli, annorum ↄc LXIIII.

Zachař z Říčan.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, pánu na mně laskavému.

1807.

Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o ražení mince v Kutné Hoře a o vyznání Stodůlky poddaného z Veselí. (R)

Ve Třeboni 1464, 27. září. — Orig. arch. Třeb. III. 7. 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že Habarth přijel z Hory a zlaté Názovým sirotkuom zpravil, a list přinesl hlavní. Než což sem střiebra tam poslal, toho nezdělali, neb králi nynie ustavně dělají. Než kazali se [sic] Habarthovi onen tejden vrátiti; i poněvadž se to dielo nynie neskonalo, chci vzajtra bohdá tam do Hory poslati, aby tiem dielem povzdržali, zdali bych co viece mohl zjednati do sv. Havla, aby se spuolu pojednú zdělalo, neb jest to mnoho spořeji. I račtež viece věděti, že mi Habarth pravil, že u Hory sedí něký Stodólka z vašeho Veselé, kterýž luoni u pana Zdeňka byl a tak se vzdy po těch žoldích posmykuje, a že jesti zmuč[en] a že jest drahně ledakýchs věcí vyznal a na některé osoby v našem úřadě i jinde, o rozličných škodách lidských. I vidí-li se VMti měšťanóm do Hory psáti a žádati vejpisu jeho vyznání po tomto poslu, kteréhož já vzajtra bohdá pošli, tehdy račte mi list váš nemeškajíce po tomto poslu poslati, ať by mi se vzajtra bohdá dopoledne vrátiti mohl. Nebť já bohdá o polodni vzajtra posla hned vypravím, ať by tam zastati mohl prve, nežliby počeli to střiebro rozdělávati. A takť tomu rozumiem, žeť VMti vejpis bude dán. Datum Trzebon, f. V ante s. Wenceslai, anno dni ↄc LXIIII°. Řehoř Klaric.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď dán.

1808.

Petr z Lindy Janovi z Rosenberka: o sporu s Rysem. (R)

V Borovanech 1464, 6. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. z Lindy.

Urozený pane, pane mój milostivý. Služba má napřed VMti. A jakož mi VMt píše o Ryssovi, o tě dvě kopě, jakož se před VMtí úmluva stala: a mne se toho nic nedotýče. Než člověk mój Prokop, na kterémž sú mu odkázáně tě dvě kopě a měl k tomu rok do roka, a přes to člověk mój dal jest Ryssovi kopu a druhú také za ním nosil a chtěl jemu dáti v Krumlově, a nechtěl jie vzieti, ale hned se na mě táhl, abych já mu dal také dvě kopě, — a chtěl by tři rád za dvě vzieti —: játť svého člověka k tomu nemohu nutiti, ať by mu dvakrát dával. Pakli mi nevěříte v tom, ale toho člověka postavím před VMtí, kteréhož sem dosti ostře káral a sázel

sem jej dvakrát do klády. A byl bych se rád sám k VMti vypravil, i nemohu — to Buoh vie — pro své nemoci, a byl bych žaloval VMti na Ryssa, že mne pomlúvá a hrozí mi z Boha darmo, a chce svú vuoli se mnú mieti. A já tomu nepřivykl, by kto na mě před VMtí žalovati měl. Protož, milostivý pane, věřím VMti jakožto pánu svému milostivému, že Ryssovi v tom viece věřiti nebudete a že mu přikážete, ať mne nemocného člověka u pokoji nechá; nebť mu nic povinovat nejsem. Datum Borovan sabbato post octavam sancti Venceslai annorum LXIIII°. Petr z Lindy.

Vysoce urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému buď.

1809.

Jan z Rožmberka Zachařovi z Říčan a na Štěkni: o stavbě tvrze v Božovicích, o veselce dcery jeho, o zvěřině ɔc. (M)

Na Maidšteině 1464, 9. října. — V Březanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

Služba naše, pane Zachaři milý! Jakož píšeš o tom stavení, chcemeť z své strany o to starati se před KMtí. A ty v tom také stůj, jakožs počal, nebť mi k témuž podobné pan Mikuláš purkrabě Hlubocký píše. A jakož o zvěřině píšeš, neobmeškámť tě jí k tomu času. A jakož mne zůveš na své veselé: přijelť bych rád, ale bojím se, by mne na freji neosočil. Datum Maydsstain, feria tertia ipso die sancti Dionisii, anno ɔc LXIIII.

1810.

Kuneš ze Slavkova faráři Kaplicerovi: o peníze. (R)

V Miličíně 1464, 19. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Slavkov.

Službu svú vzkazuji, poctivý kněže, Jene milý. Píšeš mi, že by páně Mt chtěl věděti o těch XXti kopách, zač by mi dány měly býti. I věziž, jakož na páně Mt list mám na dvě stě kop a z toho listu měli mi platiti úroka ročnieho XX kop, a tak sem páně Mt i tě spravil, že mi těch XX kop zadrželi jsú. A dále zpravils mě, že mi na tento svatý Havel, nynie minulý, měli XVI kop platu ročnieho stúpiti na lidech: věřímť jako přieteli milému, že sě k tomu přičiníš, ať by mi lidí i s úrokem těch stúpili, jakož mi i páně Mt řekl to učiniti, a těch zadržalých XX kop úroka také od JMti mi zjednáš. A jakož mi píšeš o zlatých, kterýchž řekl sem páně Mti, jestliže mi dáni budú, pójčiti na svatý Havel nynie minulý: věziž, žeť bych to rád učinil, ale nedali sú mi jich ještě, neb roku jsú připrosili sobě týden po sv. Havle. A kdyžt mi najprv dány budú, rád jich páně Mti pójčím. Datum Miliczin, feria VI. post Galli, anno ɔc LXIIII°. Kuneš z Slavkova.

Poctivému knězi Janovi, fa[rá]ři Miličínskému, přieteli milému.

1811.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o slevě úroku Lhotským. (M)

V Třeboni 1464, 31. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož VMt dali ste lidem vašim ze Lhoty pro jich záhubu pro shořenie lhuotu za tři létha, kteráž jsú již vyšla: i kázal sem jim úrok dáti, a oni volají se k VMti, prosiece, abyšte jim ještě tento úrok odpustili. I protož, což VMt o nich rozkáže, takť se stane. Datum Trzebon, f. IIII. in vigilia omnium sanctorum anno domini ɔc LXIIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, pánu mému milostivému buď dán.

1812.

Písař Třeboňský Janovi z Rosenberka: o přípravách pro hosty. (M)

V Třeboni 1464, 18. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Hγ, 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, že bohdá v úterý u sebe hosti jmieti budem na večer, v tom abych se opatřil: i neviem, čím se na ty hosti strojі[ti], od masa-li čili rybami, neb v středu bohdá obětování Matky Boží bude; i račte mi to dáti věděti. A za to prosím, abyšte to ráčili opatřiti, aby se hosté pro puost nerozpakovali přijeti. Datum Trzebon dominico ante sancte Elisabeth anno domini ɔc LXIIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď dán.

1813.

Jarohněv z Úsuší Janovi z Rosenberka: o příjezdu panny Anežky Rosenberské na Maidštein. (R)

Ve Třeboni 1464, f. III. in die s. Barborae (4. pros.). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 21.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 116.

1814.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o vyznání Jiry, o desátku faráře Soběslavského. (M)

V Třeboni 1464, 15. pros. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 44 a.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Posielámť VMti popis vyznání Jíry, kterýž jest včera v Soběslavi odpraven, kterýžto zdá mi se, že by byl hoden ukázati KMti. A jakožť se tu jmenuje něká Katruše, slyšal sem, že ta Katruše byla o některém Krumlovském jarmarce jata, ale že byla obtiežena, a proto VMt s ní milost učinila. I račte se na to poptati, dána-li jest na rukojemství. Také račte věděti, že prve, než sem do Soběslavě přijel, smluvili se lidé Tháborští i Hořického s farářem Soběslavským a chtie jemu desátek vydávati; i nezdá mi se, by potřebie bylo mluviti s KMtí o to, než s doktory zdá se i faráři aby mluveno bylo. Ti hamer-

níci, od kterýchž s VMtí kněz Vyšebrodský mluvil, dobře viece dluhu četli, než jest před VMtí mluveno, a chtěli, aby jim ti pleši všickni vydáni byli, a já nechtěl, než což by bylo za jich dluh odhodeno. A oni chtěli, abych jim ty plechy dal po IX d., a já je prodal po III gr. bez II d., a dal sem jim jich penieze, abrž II kopě a XXII groše viece, než jest před VMtí hlášeno. Neb kněz opath psal, že jest toho dluhu pět funtuov a VII zlatých rejnských, pak ještě dvě kopě zuostaly; ty sem kázal rychtáři Soběslavskému vzieti do vašeho rozkázanie, kam to i jiné budete ráčiti obrátiti. Jměl ten pacholek bratra, a ten šel od ženy, nechav jie s dietkami; budete-li ráčiti jim dopřieti, rovnáť jest věc, krom těch dvú kopú a šatuov; jestiť něké nádobice, kleště a kladiva. O Kunše ze Dvorce mluvil sem s hejtmanem, zdá se jemu, že ste na pravé cestě, jakož patejče znovu na Tučapy, abyšte jemu na právo ukázali. Také praví hejtman, že Petrovský bude moci do hoda k VMti přijeti, když jej obešlete. A jako ste mi kázali listy ohledati, kteréž Pražané Soběslavským psali: praví pan Pavel, že jsú je VMti poslali, a že vy je máte. A račte také Mikulášovi Sedleckému jako i jiným o lov psáti. Peněz zajieti nemohl sem, než ještěť na jednom miestě pokusím; a VMt račte mi dáti věděti, budete-li jich potřebovati u Praze, zdali bych tam mohl zjednati. Jestliže byste ráčili co viece poručiti tam, jakož viete, tehdy mi račte dáti věděti, že bych do hoda k VMti dojel, abyšte ráčili rozkázati, což by se VMti zdálo. A stavilť sem v Soběslavi nesnáz dobře horlivú, ještoť jsú před VMt s ní chtěli. Datum Trzebon sabatho post sancte Lucie annorum domini ↄc LXIIII°. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému buď dán.

1815.

(Petr z Noskova Janovi z Rosenberka): o titulaturu. (R)

B. m. (1464). — Orig. arch. Třeb. Fam. Noskov.

Také milý pane, divím se tomu, že mi VMt psaním ukracuje, ješto mi jiní páni tak neukracují. Píše mi VMt: slovutnému Petrovi, ješto leda chlap nynie jest slovutný! A jáť sem, dá-li Buoh dobrý vládyka; ješto za to mám, že by VMt i přátely mé znáti měl! I nevěřím tomu, by v tom byla vuole VMti neb rozkázánie. Pak-li by bylo VMti rozkázánie, prosím VMti, že mi psáti ráčíte, ať bych já dále věděl, co činiti mám a své cti hájiti. Neb jsú se tomu i jiní dobří lidé divili, že mi VMt tak píše.

1816.

Jan z Rožmberka a jiní páni Štěpánovi z Lichtenburka a Bítova: aby přijel ku králi Jiřímu. (M)

V Praze 1465, 23. června. — Břzsan. opis v genealogii pánů z Lichtenburka v arch. Třeb.

Službu naši vzkazujeme, urozený pane a příteli milý! O to, co nám píšeš,

s pilností mluvili jsme s KMtí, pánem naším nejmilostivějším. A v tomť my jiného nic nerozumíme, než žeť JKMt ke všemu rovnému a slušnému povolen jest. I myť jiného tobě v tom raditi neumíme, než aby ty k JKMti sám osobně, což by mohl nejspíše, přijel a tu o své věci sám před JKMtí jednal a působil, jakž by nejlépe věděl. A na toť jsme i glejt od JKMti zjednali, a o toť také posíláme k tobě Jarohněva z Úsušie, aby tě o tom ústně lépe zpravil. A cožť nyní v tomto poselství od nás s tebou mluviti bude, aby jemu toho úplně věřil beze všeho pochybení. Po něm také posíláme list glejtovní od KMti, aby k JKMti mohl přijeti bezpečně i na své zámky zase odjeti. A tak se nám zdá, aby hned s tímto poslem k JKMti nemeškal přijeti. Datum Pragae dominica ante festum sancti Joannis Baptistae, anno 1465.

Jan z Rožmberka, Jindřich z Stráže, hoffmistr kr. Č., Lev z Rožmitála, nejvyšší sudí kr. Č., Jindřich z Michalovic, nejvyšší komorník kr. Č., i jiní páni, rytíři, panoše, kteří nyní byli jsme při KMti.

Urozenýmu pánu, panu Šteffánovi z Lichtmburka a Biethova, příteli nám milýmu.

1817.

Pavel Dětřichovic Janovi z Rosenberka: o ražení mince v Kutné Hoře. (R)

V Kutné Hoře (1465? 28. července). — Orig. arch. Třeb. III. 7. 1.

Urozený pane, pane mój milostivý! Službu svú věrně poddanú vzkazuji VMti. Dávám vám na vědomie, že jsú již penieze vzdělány na miesto. A stříebra vašeho jest v minci odváženo CXLV hřiven a věrdunk, a k tomu groši sú zvláště vážili XXI hřiven, a v té váze miesto stříebra jsú přijati. A z toho všeho jest summa peněz po zaplacení dělníkóm udělána CCCCCCXXIIII kopy X gr.: A toť jest již na hotově v mých rukú. Račiž VMt po ně poslati s týmž vozem a něco střelcóv k tomu. A úředníci mince všichni vzkázali jsú VMti službu svú, a cožť sem porozoměl na nich, žeť jsú toho ochotně pilni byli. Protož prosím, milý pane, račte jim súdek dobré zvěřiny poslati s tiem vozem, nebť sě na dlech TMti dobře to bude hoditi, jakožť VMti těch všech věcí sám šíře zpravím. Dán na Horách Kutnách, tu neděli před svatú pannú Martú. Pavel z Prahy, služebník váš.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozemberka, pánu mému milostivému d.

1818.

Anežka z Rosenberka bratru Janovi posílá listy paní Perchty Rosenberské a srnu, kterouž jedouc domů, uhonila. (R)

(V Třeboni 1465, kolem 31. července.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Lichtenštein 44.

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 116. Skoro téhož obsahu list od Řehoře Klarice 1465, 1. Aug. tamže str. 116.

1819.

Třeboňští hejtmanu Rosenberskému: o bohoslužbě v Jilovici. (M)

V Třeboni 1465, 16. září. — Orig. archivu Třeboň. I. A. 3 Kα, 56 a.

Služba naše napřed, pane hejtmane milý. Věděti dáváme, že předstúpili před nás lidé z uosady Jilovické i z jiných osad lidé staří tu rodilí, vyznávajíce před námi paměth svú o kostelu Jilovickém i o faráři. Item Bohuslav z Třeboně vyznal jest pamět svú, že od padesáti leth pamatuje, že farář Borovanský té osadě svým posazením kněze jim jednal, a že tu v Jilovici seděl, a že na polepšenie tomu knězi, kterýž tu seděl, osada s každého lánu přidala desátku viece nežli prve puol t.*) žita, ½ t. ovsa a 1 t. ječmene pro lepší živnost toho kněze. Tětík z Jilovice, rychtář starý z Lipnice, též pamět svú od LXXX leth vyznali sú, jakožto Bohuslav Štěpán z Olešnice tu v Jilovici rodilý též vyznal pamět svú od L leth, Vácha z Kramolína od LXXX leth, Jakub z Lipnice od LX leth, a k tomu mnoho jiných súsed i z jiných osad tu rodilí všichni jednostajně vyznávali sú již svrchupsanú pamět o kostelu; všickni jednostajně pravie a vyznali sú, že jim jest v paměti, žej byl tu kostel před LXXXti i prve léty, jehožť šíře vás toho sami ústně zpravie; desátku vyznali sú, že faráři tu vycházie ze XLVII lánuov, s každého lánu V t., II t. žita, II t. ovsa a I t. ječmene tomu knězi tu přiesediciemu. Datum Trzebon feria II. in die sancte Ludmille anno ɔc LXV°. Purgmistr, rychtář a konšelé města Třeboně.

Douška. A dále račte věděti, že vyznali sú, že tu kněz má jeden lán neplatný a dvuor na tom láně, a zvoník jeden lán neplatný; a VII lánuov lesu; k tomu knězi tu přísedíciemu platu LXXX grošův, a jiná všecka práva kostelnie i letníky, a to všecko na páně Mti. A dále pravie, že lidu sešlo bez zprávy XV osob v té osadě, jakož sej v tu osadu uvázal.

Urozenému panoši Jarohněvovi hejtmanovi Třeboňskému buď dán.

*) Skratek t. čte se tina, čber.

1820.

Pavel Dětřichovic úředník Soběslavský Janovi z Rosenberka: o vyznání mučeného. (M)

V Soběslavi (1465, 24. září). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti přiepis toho mučeného vyznánie posielám. A pan Racek Kocovský psal mi prošě, aby byl propuštěn. Odepsal jsem, že já tiem nevládnu. Jedna dobrá paní z těch zběhlých žej prosí zaň, abyšte jeho ráčili jej [sic] dáti za mužě; jestiť pacholík mladý, jestiť jedví XVIIti létech. Rač VMt milostivě rozkázati a co máme s ním učiniti. Někteří sú měštěné vaši z Veselé postúpili, kteříž jsú s tiemto bývali. Jestližě jě k vám mistra potřebie,

račte rozkázati. Teď kulky VMti purgrabie posielá, o kteréž VMt psala. Scriptum Sobieslaw feria III. post Mauricii. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému dán.

1821.

Úředník Soběslavský Janovi z Rosenberka: o synu Chroustové. (M)

V Soběslavi 1465, 13. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Přišel ke mně rychtář z Veselé s konšely i s obecními, prosiece mne za přímluvu k VMti o vaši městku tu u Veselé, jménem Chrústovú, kteréžto syn postúpil jest, když jest nebožtík Purkrábek byl pokúšen; kterýžto Purkrábek tak jest pravil, že by též vdovy syn s ním na nocleziech z měštcuov hostem svým ujímal. Ale když již na řebříce stál, tehdy jest toho odvolal, což jest naň pravil. A také rychtář tak spravuje, že té vdově nebožtík muž jejie Chrúst všeckno jest poručil a řka: Budú-li tebe synové poslúchati, tehdy [z] své dobré vuole daj jim, což sě zdáti bude; pakli by poslúchati nechtěli, tehdy jim nic nedávaj. Ale protoť jest vešken statek popsán. I milý pane, račte VMt tak milostivě učiniti a dáti jemu glajth, ať by sě on mohl těch věcí zpraviti a VMt naleznúti jako pána svého. Prosím milostivě odpovědi. Datum Sobieslaw dominico ante festum Galli LXV°. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1822.

Soběslavský úředník Rosenberskému kancléři: o synu Chroustové. (M)

V Soběslavi 1465, 13. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Službu svú vzkazuji, pane Mikuláši, přieteli muoj dobrý! Jakož onedy [sic] rychtář z konšely z Veselé prosili jsú vás za přímluvu o Chrústovú vdovu z Veselé a o jejieho syna; neb když jě nebožtík Purkrábek na řebříce stál, tehdy jest odvolal, což jě naň pravil, že jest z bolesti pravil a že vinen nenie. I milý pane Mikuláši, přimluvte se, ať mu páně Mt glajt dá k správě, a ať by mohl naleznúti páně Mt jakožto pána svého milostivého. Datum Sobieslaw dominico ante Galli LXV°.

Pavel z Prahy.

Famoso domino Nicolao cancelario dominorum de Rosis, amico carissimo.

1823.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o penězích, o zvěřině a faře Malšické. (M)

V Soběslavi 1465, 5. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 24.

Urozený pane, pane mój milostivý. Rač VMt věděti o Štítném, jakož měl penieze na Chúsnice položiti, že jest nikdež na hradě nebyl. A to sem dal také

i Řehořovi věděti, i rejistřík těch vsí každého zejména jemu sem poslal. I nynie poslal sem jemu opět ceduli pro zprávu další. A jakož sem VMti psal, prose o zvěřinu, ještěť prosím, abyšte ráčili odpustiti, mohlo-li by co na Čabrově zabito býti, nebo jinde, ješto VMt toho málo požívá. A mohlo-li by býti s volí VMti, aby v Koblásném některý zajiec zabit byl, neb Jiřík nechce dlúho hodóv čekati. Prosímť za milostivú odpověd. Také milostivý pane račte o Malšické faře rozkázati, nebť se čeled trhá a nechce zuostati, nemajíc potřeby, a z dluhóv lidé napomínají, a bratřie nebožce kněze Jana Absolon a Alexander prosie VMti za milostivú odpověd. Scriptum Sobieslaw feria III. post omnium sanctorum anno ɔc LXV°. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1824.

Soběslavský úředník Rosenberskému kancléři: o synu Chroustové a o praesentaci kněze Šimona. (M)

B. m. 1465, 4. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 24.

Službu svú vzkazuji pane Mikuláši, přieteli milý. Jakož sem vás prosil za přímluvu za Chrústové syna, prosímť, měte [sic] na paměti; nebť páně Mti o též píši. A paní kněžnu napomeň za přímluvu, jakož s vámi mluvil o kněze Šimona maturistu, aby páně Mt ráčil jemu prezentací dáti; prosíť za to farář, konšelé i já s nimi. Což vám bude od nie dáno u věno býti [?], to mi pište. A o šafrán prosím, jestli že jest kúpen. Pošlete mi po tomto poslu prezentací první, kněze Erharthovu máte u faráře vašeho, chcete-li po té psáti. Datum feria IIII. ipso die s. Barbare.

Paulus de Praga.

Douška. Sed [Salutationibus?] meis premissis. Milý paně Mikuláši, velmi jsem vděčen, že jsi se přičinil o toho kněze kaplana paně Mti. I zpravuje mě posel, že tak slyšel na Lantšteině, že se pan Krajieř velmi tvrdě o to má, a nechtie jeho propustiti. Protož milý pane Mikuláši, ještě rač se přičiniti k tomu, aťby ještě o něho páně Mti ráčil psáti a státi jakožto o svého kaplana. Paulus.

Famoso domino Nicolao cancelario dominorum de Rosis, amico suo carissimo presentetur.

1825.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o kladení účtů, o rybách, o synu Chroustové. (M)

V Soběslavi (1465, 5. prosince). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi byla VMt rozkázala, abych s počty do Krumlova přijel: i milý pane račte za zlé nemieti, že sě to nestalo; než v krátkém čase jedině srovnáme svatojiřská rejstra, tak abychom s celého roku počet učinili, k VMti sě nemeškaje vypravím. Štítný, kterýž penieze měl dodati, tiem

protahuje a pravie, že jich tak spěšně nemóže mieti, než že sě chce v tom postarati, aby jich mohl dobýti. A nám by jich bylo velmi potřebie, neb Janovi za voly, také za slady i na jiné potřeby měli bychom dáti. A což sě hradu dotýče, vedle VMti rozkázanie to sem dal Mikulášovi vypsáno, a potom slovo od slova VMt vše uslyšíte. Prosím VMti; račte dáti quitancí na čber výmětkuov, kteréž sem vzel na Bošilci a vsadil do přiekopa u města, a potom připadči voda i unesla je pryč; neb mě fišmajstr upomíná z nich. Také milý pane prosie přátelé mne za přímluvu k VMti o Prokopa Chrústova syna, neb nebožtík Purkrábek stoje na řebříce, odvolal jest, což je koli naň pravil, žej to vše z bolesti činil a pravil. I milý pane prosímť, rač mu VMt milost dáti a svuoj hněv odpustiti, a on v tom ať uručí, aby sě varoval všech neslušných věcí. Rychtář z Veselé prosí, račte naň pomnieti o Rysuov dluh, neb VMt jemu na dvú rybníkú vzkázala, aby sobě ryb vzal, a nikdy sě jemu nedostalo vzieti; ráčíte-li jemu zkázati, u nás v městě neb za Milevské ryby mají u vánocech dáti penieze. Datum Sobieslaw, feria V. ante Nicolai. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1826.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o propuštění dvorů a chalup předměstských měšťanům v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1466), 2. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 8. c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti posielám list Malovcuov, kterúž VMti odpověd dává; a prosím VMti, rač mi VMt za zlé nemieti, žeť sem list otevřěl, nebť sem to udělal proto, žě mne purgrabě za to prosil, má-li k němu jeti, či nic. A jakož jsem na VMt znášěl, kterak nedostatek v tom jde, že v přědměstí prodávají dvuory a chalupy do města měšťanuom, a tu vosazují podruhy, kdež dřieve hospodáři byli, a tudy VMti scházie člověčenstvie, kdyby kde VMti potřěbie bylo, tak žě méň lidí vidie: rač VMt mluviti s rychtářem, ať sě to napravuje, a viec aby sě toho nedálo; nebť jest to užitečnějie, kdež muož býti hospodář než podruh, VMti i městu, a zvláště, kdež sú dřieve hospodáři byli. Scriptum dominico ex Sobieslaw in die purificacionis beate virginis Marie. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberga, pánu mému milostivému.

1827.

Jan Baba, Jan Sele a Hynek Zub Janovi z Rožmberka: aby ponechal Jana Šípaře při svém zámku. (M)

V Soběslavi (1466, 16. března). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Urozený pane, pane náš milostivý! Tajno VMti rač nebýti, že Jan Šípař, přidluživ sě tu v Soběslavi, i poodšěl. I zpravil jest nás pan Pavel, žě jest jemu

klajt dán purgrabí a panem Pavlem i konšěly do města choditi; a také sej s lidmi od luhu umluvil, aby každému práv byl. I, milostivý pane, nemá Dobronička k němu dobré vuole, a to proto: dav jemu svú sestřenici za manželku a sám jej ženiv, i o nekteraká věna potkla spolu sě; a takového žádného zástie škodného nenie, ješto VMt nevyptá sě nic škodného. Prošěni jsúce, prosíme VMti, račte mu popřieti při zámku vašěm býti, nebť jest pacholek vaší milosti i vašěho zámku hodný. A jestliže VMt vuoli přidá, račte rozkázati psáti Dobroničkovi a panu Pavlovi. Datum Sobyeslaw dominica Letare. Jan Baba z Chotěmic,

Jan Selle z Strýčkovic, Hynek Zub z Dúbravicě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Roznberka, pánu našému milostivému, buď dán.

1828.

Pavel Dětřichovic stvrzuje 20 kop. (R)

V Soběslavi 1466, 13. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Pavel z Prahy, písař úřadu Chúsnického, známo činím tiemto listem, že sem přijal od slovutného Habartha, lovčieho téhož úřadu, XX kop z rozkázánie páně Mti listem, kterýž list páně Habarth má. Z kterýchžto dvadceti kop svrchupsaných já jej tiemto listem quituji a prázdna činím. Toho na svědomie svú pečet přitiskl sem k tomuto listu. Datum Soběslav dominica in Conductu Pasce, anno ɔc LXVI°.

1829.

Jošt z Rožmberka bratru svému Janovi: o zřízení rodinné, o spolky s pány Zajíci. (M)

B. m. (1466, po 19. květnu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Službu naši a lásku bratrskú vzkazujeme, urozený pane, pane bratře milý! Jakožs nám psal dva listy, v obú se dokládaje zřiezenosti předkuov našich: i žádámeť, aby nám toho přiepis poslal, ať bychom vedle toho na tvé psanie uměli odpověd dáti (a se) vedle toho spravovati, bychme pak prve viděli, které věci [nám] tak u paměti nejsú. Jošt z božie milosti biskup Vratislavský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, bratru našemu milému.

Jest to odpověď k listu z 19. května 1466, tištěnému v Archivě Českém VII. str. 264 č. 103.

1830.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o prodeji domu v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1466, 3. září). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 8. c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Prosili jsú mne purgmist [sic], rychtář i konšelé, abych na VMt znesl, kterak Beneš kožišník v tu v Soběslavi prodal jest duom včiera jakožto po nespořích Václavovi Lhotskému, ale Benešova žena nazajtří

jakožto dnes stavila jest ten trh, praviece, že jí vuole nebyla ani bude k tomu trhu, prosiece plného práva, aby toho nedopúštěli trhu. I spravují purgmistr, rychtář i konšelé, že trhové, kteříž jsú sě dáli, když muož prodá bez ženiny vuole, že jsú jim moci nedávali, pravíce, že by to v královských městech za právo drželi; i prosíť VMti jakožto pána svého milostivého, kterak sě v tom mají mieti, aby ráčil rozkázati Datum Sobieslaw, feria IIII. post s. Egidii. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému dán.

1831.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: že Orličtí zabrali odúmrť na Zvíkovsku. (K)

Na Zvíkově 1466, 29. září. — Orig. pap. arch. Vorl. IV. K. 24.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že člověk VMti z Jastřáb, syn nebožce Šerkovcuov, umřel jest tento pátek minulý. I zajeli sú inhed na Orlík dva voly a býk. I obeslal sem purgrabí Orlického, proč jest to učinil, že jest to zajieti kázal; a tak sem jemu psal, že pan Jaroslav*) k tomu práva nemá. Aby VMt ráčil věděti, že ten jistý člověk, kterýž jest umřel, že jest kruntovně za VMtí seděl, než panu Jaroslavovi že s některých dědin a s luk že jest připlácel. I tuď se jemu to zdá, že by k té odúmrti měli právo. I ještě sú zapověděli té jisté vdově, aby tiem nehýbala ničiemž. I račiž VMt o tom mluviti, poňavadž jest pan Jaroslav v Praze. Neb jestližeť jim ta věc projde, žeť by se o viec pokúšeli. A teď VMti přiepis posielám té odpovědi, kterúž jsú mi s Orlíka dali; i račtež mi dáti věděti úmysl VMti, kterak bych se měl v té věci mieti. Datum Zwiekow, feria II. ipso die sancti Michaelis archangelli, anno LXVI°.

Kunrath z Petrovic, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

*) Jaroslav Zmrzlík ze Svojšína na Orlíce.

1832.

Jan z Rožmberka svému věřiteli Markvartovi (Kozskému?) opovídá splacení dluhu. (M)

V Krumlově 1466, 12. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24. b.

Markvarte milý! Jakož máš list na nás na tři sta kop, i dávámeť vedle zněnie listu toho puol leta napřed věděti, tak že při svatém Jiří nynie najprv příštím, tak jakož list tvuoj ukazuje, summu tvú jistinnú dáti chcme; vedle toho budeš se spravovati. A daj nám věděti, nemuožeš-li nynie, ale konečně do vánoc, zlaté-li či penieze chceš bráti. Datum Crumlow dominica ante Galli anno ꝯc LXVI°.

Jan z Rozmberka.

1833.

Jan z Lobkovic Janovi z Rosenberka: ohlašuje se návštěvou. (R)

V Lobkovicích 1466, 20. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lobkovic.

Služba má VMti, urozěný paně milý a mně přieznivý! Jakož VMt sě mnú mluvil i psal ɔc: račiž VMt věděti, že to učiniti chci, a což najspieš budu moci, k VMti prijědu a o to na miesto ostanu. Datum Lobkowicz, feria V. post s. Elizabiet, annorum ɔc LXVI°. Jan z Lobkovic.

Urozěnému pánu, panu Janovi z Rozinberka, pánu mě příznivému.

1834.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o prodání dvoru Mezimostským. (M)

V Soběslavi (1466, 10. prosince). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 13 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Posílám VMti list, kterýž mi píšě Prokop Vojslavský, purgrabě Hradecký, kterémužto VMt porozumie; i račtež rozkázati, kterak sě v tom mám mieti. Račte věděti, že sú byli u mne Mezimostní od Veselé a Vítha z Dobronic s Habarthem, a tak jsú společně vyznali, kterak sě jest trh stal o onen dvuor, jakož toho seznánie přiepis VMti posielám; i prosie VMti, aby VMt ráčila jim na to list udělati vedle toho trhu. Scriptum Sobieslaw, feria IIII. ante Lucie. Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozenberga, pánu mému milostivému buď dán.

1835.

Petr z Lindy Rosenberskému kancléři: o nesnázích s Koutem pro Hlubokou. (M)

B. m. 1466, 11. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 f.

Službu svú vzkazuji tobě kněže, Jene milý! A prosím tebe, učiň to pro mě a vznes tyto věci na páně Mt: Jakož sem poslal k JMti kněze Jana Šťávka, tomu osm neděl ve čas, o Kútovi, kterýž by chtěl mě starati a nesnáz mi činiti o to, ješto sem dědickým právem spravedlivě kúpil, a tak mám ve dskách; a páně Mt mi radil a vzkázal po knězi Janovi, abych se Kútovi v ničem nepoddával, a přišel-li by na mě, abych mu na dcsky ukázal, a v tom abych poslal ke dcskám k úředníkóm, co ti k tomu budú raditi. A já to učinil, a vzkázali mi po knězi Janovi Šťávkovi, že tomu mi dobře tušie, že tu Kút na mně nic nebude moci mieti, abych jinak nečinil, když by na mě přišel, než tak, jakož páně Mt mi vzkázal, abych jemu cestu ukázal k dcskám a v ničem jemu se nepoddával. A teď sem také o to ku páně Mti poslal kněze Augustina a o jiné své potřeby, a páně Mt chce věděti, kto sú zprávce na to: Chval z Chmelného jeden, a Zdebor z Vranova druhý, a třetí purkrabě toho byl na Konopišti času, a potom u panie Perchty*) na Velešíně, a nemám jména

jeho.**) Ale ve dcskách jsú všichni psáni, že sě jest to stalo za ciesaře Sigmunda, když sem kúpil od Ffricznstaynara sobě a svým budúcím k věčnému dědicství, a od panie Offky,***) kteráž byla jeho žena. A tak to již mám ve dcskách, jakož sem kúpil, od svatého Havla minulého tři a třidceti let, a žádn ými v tom nikdy nepřěkážel až do toho času za pokojných časóv. Protož milý kněže Jene, přistupte ku páně Mti a proste jeho ode mne, ať JMt to sám v ruce vezme a o to se stará; nebť bych byl rád k němu sám přijel, ale věruť nemohu. A když by to bylo odtrženo odtud, však by z ostatka nic nebylo. A toho mi po tomto poslu, prosím, dajte odpověd. Datum feria V. ante Lucie anno ɔc LXVI. Petr z Lindy.

Honorabili viro domino Johanni Capliczar, supremo cancellario dominorum de Rosenberg, amico fauentissimo d.

*) Perchta z Šternberka, roz. z Kravař, a sestra manželky Jindřicha z Rosenberka, žila na Velešíně. **) Nejspíš Jan z Třebomyslic. ***) Ofka poprvé provdána za Jarohněva z Kouta, po druhé za Fricenšteina.

1836.

Jan Jedlice z Oběděnic purkrabí Krumlovskému: o stání s Jetřichem, s nímž purkrabí Zvíkovský válčí. (K)

V Oběděnicích (1466?), 27. prosince. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 25.

Službu svú vzkazuji, bratře milý! A prossím tebe, móž-li to býti, přičiň se k tomu, zda by mohlo nějaké stánie mezi pánem a panem Jetřichem býti; nebť tomu móžeš dobře rozuměti, žeť pán velikého užitku mieti nemóže tú válkú se panem Jetřichem. A také věz, že Kozský pravil, že pan Zdeněk mluvil jest k tomu, že by tomu rád, aby stánie měli. I milý bratře, móž-li to býti, piš purgrabí Zviekovskému, aťby nějaké stánie učinil ajsi [sic] až do páně vrácenie domóv. A věz, žeť purgrabie tú válkú nic pánu neprospěje, kterúž se panem Jetřichem vede. I věřímť, že se k tomu přičiníš pro své chudé lidi; neb byť nebylo pana Jetřicha, jižť by dávno spáleni byli, než což jich on ještě ohajuje. A také vieš, žeť jest k tobě pan Jetřich vždycky dobré vuole byl i k nám ke všem, a ještě jest. I vždyť věřím, což na tobě bude, že se k tomu přičinieti [sic] budeš, aťby pán JMt se panem Jetřichem v dobré vuoli přátelsky byli, jakoť sú prve byli. Dán v Uoběděnicích na den sv. Jana Miláčka božieho. Jan Jedlice z Oběděnic.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, bratru mému milému d.

1837.

Král Jiří Janu z Rosenberka: o sporu s Janem Popelem z Lobkovic. (R)

V Praze (1466), 31. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lobkovic.

Jiří z božie milosti král Český a markrabie Moravský ɔc. — Urozený, věrný milý! Vznesl na nás věrný náš milý Jan Popel z Lobkovic, že slovutní Žibřid

z Mostku s Přibíčkem z Vrackova honili bez jeho vuole na lesiech k Rozmberku příslušných, kterýchž on nynie v držení jest. A když jeho služebníci vyšli, chtiec zvěděti, kto by to byli, že jsú od nich zjímáni a zraněni. Protož žádáme od tebe, aby se pokusil, zda by je mohl o to smluviti. Pakli by jich nemohl smluviti, tehdy ať oni na Suché dni v puostě najprve příštie stojie o to před námi. Dán v Praze, v středu den sv. Silvestra, královstvie našeho léta devátého.

Ad relationem domini Wilhelmi de Rabie.

Urozenému Janovi z Rozenberga, věrnému našemu milému.

1838.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: král chce obeslati služebníky Zvíkovské &c. (K)

B. m. (1466?). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 22.

Kunrát purkrabie Zviekovský.

Také račte VMt věděti, že když jest Diviš Malovec z Prahy přijel, že jest služebníky vašě, kteříž jsú ve vsech, obeslal, aby k němu přijeli. I přijel jest k němu jeden, Oldřich z Nepodřic. Tak k němu Diviš mluvil: „Komu vy slúžíte?“ I odpověděl jemu služebník VMti: „Slúžíme pánu z Rozmberka.“ A on k němu řekl: „Jáť sem mněl, že jste vy služebníci královi. To vězte, že o to budete od krále obesláni, a nebudete-li chtieti vedle krále býti, žeť vaše statky i dědiny bude král rozdávati jiným služebníkóm.“ Pak když jest ke mně ten Oldřich přišel, tak sem jemu přikázal, aby on po žádném obeslání nikam nejezdil bez mého věděnie. A že tak slyším, že i na některých miestech, ktež jsú prvé k hradu drva sekali, že toho brániti chtie; protož sem se já na to neobrátil, že sem tu rúbati kázal. A věděti VMti dávám, jakož sem s bratrem ohledoval potřeby hradové, a zvláště, což se prachu dotýče: i nadál sem se s bratrem, že jest v těch malých súdcích prach, ano salnitr jest, kromě v jediné lacze a v jednom súdci, tu jest prach, a viece nic.

1839.

Purkrabí Zvíkovský (?) Janu z Rosenberka (?): o zjednání koní. (K)

B. m. (1466?). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 23.

Také račte VMt věděti, že jest mě Lhota obeslal, dávaje mi věděti, že jest VMti zednal padesát koní, abych VMti dal věděti. Račtež o tom rozkázati, co mám jemu za odpověď dáti; neb VMt to dobře znáte, že jest nynie v tomto času lidí VMti potřebie, a v mnohých věciech užitečněje své lidi jmieti, nežli cizie.

1840.

Soběslavský úředník kancléři Rosenberskému: o odporučení. (M)

V Soběslavi 1467, 26. března. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Službu svú vzkazuji, pane Mikuláši přieteli milý. Prosím vás, zednajte mi

promocí listem ode páně Mti, jakož vám teď notuli píši v též formě, nebť mi toho nenie bude potřebie. Věřímť vám jakožto svému dobrému přieteli, žě to učiníte. Datum Sobieslaw, feria V. in cena domini anno ɔc LXVII°. Paulus de Praga.

Famoso domino Nicolao cancelario dominorum de Rosis, amico suo carissimo.

1841.

Rychtář a konšelé z Deštného Janovi z Rosenberka: stížnost na písaře. (R)

V Deštném 1467, 24. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 147 b 1.

Urozený pane, pane náš milostivý! Službu svú poddanú VMti vzkazujem. Milostivý pane! VMti žalujem na kněze děkana a faráře našeho, kterak kostel ten tu u nás a faru VMti opustil jest, tak že již žádná božie služba v něm se neděje, ani kteří řádové kostelní vedle obyčeje křesťanského, ješto toho nám všem jest velmě líto. Také, milostivý pane, křest dietek těch, kteréž křtěny býti měly by, již obmeškává sě skrze faráře, a to velmě nebezpečné jest; tudiež také i úvod ženský do kostela jím již obmeškán bývá. Ješto toho sě nám od jiných farářuov předních nikdá nedálo jakožto od tohoto nynějšieho. A mluvíme-li oč s ním, jiného od něho neslyšíme, než řeč hrdú a vysokú. I milostivý pane! Snažně VMti prosíme, račte nás VMt opatřiti, ať by ten kostel VMti tudiež, my, i ta všecka osada v takových nedostatciech opuštěna nebyla, a služba božie ať by raději rozmahala sě nežli umenšena byla. A račte nám VMt faráře jiného dáti, kterýžby ten kostel VMti řádněje řiedil a spravoval nežli tento. A tak VMti mnohá pohoršenie a neslušné řeči staví, kteréžto netoliko tu u nás nebo v tom kraji, ale i jinde jdú, viece a viece rozmahajíce sě. A kdež v jiných miestech býváme po obchodech svých, vzady [sic] nám jím oči vystrkají, mnohé hančivé a utrhavé řeči o něm k nám mluviece, a my nevieme, co tomu učiniti. Prosímeť vždy VMti, račte nám jiného faráře dáti a nás VMt v tom opatřiti jakožto pán náš najmilostivější. Datum Desstny, f. VI. proxima post s. Georgii anno ɔc LXVII°. Rychtář a konšele i všecka obec městečka Deštného.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu našemu najmilostivějšiemu.

1842.

Jan z Rosenberka Pavlovi Dětřichovic: aby lidé nechali faráře Deštenského na pokoji. (R)

B. m. (1467), 24. dubna. — Orig. arch. Třeb. II. 147 b 1.

Jan z Rozmberka ɔc. Pane Pavle milý! Přikazujemť s pilností, aby mluvil s Bolochovcem o to, což jest kněži faráři Dešenskému vzal, ať mu to zasě vrátí. Co se tkne jiných lidí, kteříž faráře hanějí, těm přikaž, ať toho haněnie staví. Pakli by kto přes to učinil, toho káraj, jakož na to slušie. A o těch lidech, kteříž jsú měli před námi jako dnes státi, přikažiž pod milostí jim, ať faráře u pokoji nechají. Pakli

by to jinak nemohlo býti, ale kaž jim ještě vždy osobně před námi státi.*) Datum f. VI. p. Georgii.

*) Přetrženo: Pakli . . . státi.

1843.

Vojtěch z Jivovice purkrabí Krumlovskému: o opravě stavu. (R)

Ve Svinech Trhových 1467, 7. června. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 3 g.

Službuť svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož tebe tajno nenie o toho mlynáře ze Ptěčína, jakoť jest měl stav opraviti do sv. Jiřie páně Mti rozkázáním, a neboli konečně do letnic, a ještěj toho neudělal. Prosím tebe, milý přieteli, mluv se páně Mtí, ať to káže ještě opraviti, nebť toho mám velikú škodu ta všecka léta; a tomuť JMt sám rozumie. Pakli by mi se to nestalo, tehdyť bych již nemohl déle té škody trpěti, musěl bych to již sám opraviti, ač bych toho nerad učinil proti páně Mti. A prosím, daj mi toho odpověd listem svým. Datum Swin, dominica post Octavas Corporis Christi, anno ɔc LXVII°. Vojtěch z Jivovice a z Chvalkova.

Urozenému panoši Jiříkovi z Větřnie, purkrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému list buď dán.

1844.

Jan z Rosenberka Vojtěchovi z Jivovice: odpovídá k předcházejícímu listu. (R)

Na Krumlově 1467, 9. června. — Koncept arch. Třeb. II. 85. 3 g.

Vojtěše! Jakož jsi psal purkrabí našemu Krumlovskému o mlynáře našeho ze Pteečína, že by stavu neopravil; a při tom píšeš, i odpoviedaje člověku našemu, a že by to sám chtěl opraviti. Poněvadž našemu člověku odpoviedáš, a věda, že náš jest člověk dědičný, a my nevieme, by jím taková věc scházela: Protož žádáme, aby ty člověku našemu nepřekážel, tomu ani jinému. Neb tobě toho trpěti déle nechceme. A toho žádáme odpovědi. Pakli by nám odpovědi nedal na naše psanie, věz, žeť v tom nesedem, a že se k tobě tak budem mieti, jakož toho pak svévolně na nás dobýváš. Datum Crumpnaw, f. III. post Bonifacii, anno ɔc LXVII°.

1845.

Jan z Rosenberka svému úředníku v Soběslavi: o mlynáři Benešovi. (M)

V poli u J. Hradce 1467, 27. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 5 A P. 1 v.

Pane Pavle milý. Jakož nám píšeš o Beneše mlynáře, že by té rybářce vodu shradil, a ješto jest to skrze pana otce našeho dobré paměti i jinými úředníky našemi právem a súdem to odsúzeno, a že přes to on vždy toho učiniti nechce; však máš Sádlo ku pomoci jakožto úředníka, a k vám to přísluší, pročež by jeho nekárali a ne se vším na nás abyšte běhali. Protož přikazujemeť, aby jemu v tom neseděl

a jemu v tom vuoli nedal, což jest již právem ohledáno; paklit my jej budeme kárati, aby věděl, že jemu toho bude žel. Datum in campo circa Nouam Domum f. V. post Bartolomei anno LXVII°.

A jestliže by jemu nechcěl rovnému, ale kažte jemu ssekati a jej vsaditi a jej nepropúštěti, leč na rukojmie; neb tomu rozumíme, že tiem člověkem to nejde, než Sádlem a tebú, že se k nim slabě máte. Neb když vám kto odepře, potud vy toho necháte; neb dálo-li by se nám to viece, již museli bychom toho k vám hleděti, neb by nám to vámi šlo. A zdálo-li by se vám, že by vám kto v tom překážel, všakť viete, že vám překážeti nemá žádný. Neb měli byšte se jinak, v tom učinili byšte proti nám a proti úřadu svému a ukracujíce mi v tom. A tuto ceduli daj Dobroničkovi.

Famoso Paulo de Praga, notario bonorum Chusnik, nostro fideli dilecto.

1846.

Jan z Rosenberka Pavlovi Dětřichovic: o mléčném a koření. (R)

Na Krumlově 1467, 14. září. — Orig. arch. Třeb. II. 38. 1.

Jan z Rozmberka. Pane Pavle milý, jakož nám píšeš o mléčné ɔc, zdáť se nám, aby ho kúpil za X kop a to nám u sebe schoval; a o kořenie: pomýšlímeť, abychom brzy zednali. Datum Krumlov, feria II. exaltacionis sanctae Crucis, anno ɔc LXVII°.

Famoso Paulo de Praga, notario bonorum Chusnik, nostro fideli dilecto detur.

1847.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o penězích, o platu. (K)

Na Krumlově 1467, 22. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 6.

Jan z Rosenberka hewptman v Slezie. — Lippolte milý! Jakož nám nynie píšeš, že jsi penieze poslal do Strakonic ɔc: obeslali jsme Mieroše, aby nám ty penieze sem posslal. A dále jakož píšeš o to stúpení knězi opatovi, o těch LVI gr., a k tomu oves, kury, vajce v té summě: muožeš jemu v té summě postúpiti, a jinde tolikéž jinejch peněz a ospóv zachovati anebolito peněz, a tak aby vždy měl sto kop platu, jakož jsme na tom zuostali. Datum Crumblow, feria V. ante Simonis et Jude, annorum LVII°.

Famoso Lippoldo purgrauio in Zwiekow, fideli nostro dilecto.

1848.

Soběslavský úředník Janovi z Rosenberka: o úroku Gertrudy, vdovy po Matiášovi z Úšova. (M)

V Soběslavi (1467), 1. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ. 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Píše mi Pavel starý šafář váš jménem

VMti o paní Gedruthu nebožce Mathiášovu o jejie úrok, že by VMt m[n]ěla, bych já jej měl vydávati; však VMti zapsala vsi, kterýž Rús držal, i vybierá Gograr ty úroky, a tu z Krumlova jie vydávají. Pak ráčíte-li jej po purkrabí poslati, jáť jí jej rád dodám, když bych viděl bezpečnost. Psal sem onedy purgrabí, aby VMt připomenul, aby puol druhého sta kop přidala k úrokóm a pro hrad. Milý pane, račte v tom neprodlévati, nebť nemuožem spěšně tak na lidech brzo úrokuov vybrati i vězíce je. Datum Sobieslaw dominico ipso die omnium sanctorum anno domini.

Pavel z Prahy.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1849.

Anežka z Rosenberka bratru Janovi: zrazuje ho, aby na vojnu nejezdil, a radí mu, aby dobře se léčil na kámen. (R)

V Třeboni (1467), dominica ante Othmari (15. listopadu). — Opis u Světeckého I. 447. v arch. Třeb.*

Tištěno ve Sborníku Historickém 1882, str. 116.

*) Mluví se v listu tomto o pobytu páně Janově na Novém Hradě, a to hodí se k listu této sbírky v A. Č. VII. str. 308 č. 192, uveřejněnému rovněž k roku 1467.

1850.

Lovčí Habart Janovi z Rožmberka: o počtu, o koni ꝯc. (M)

V Soběslavi 1467, 23. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám: po svej nemoci ještě jsem velmi mdel; a ktyž bohdá málo silnějí budu, přijedu s počtem k VMti, což budu moci najspieš. A tedť VMti kuoň posielám, kterýž mi sšel u VMti, za kterýžto kuoň dal sem Prokopovi Pražákovi z Hlavatec VIII kop bez X gr. Datum Soběslaw, f. II. ante Katherine virginis, anno ꝯc LXVII°.

Habarth, lovčí z Soběslavě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozembergka, pánu mému milostivému, buď.

1851.

Mikuláš nejvyšší písař Rožmberský stvrzuje příjem peněz. (M)

B. m. 1467, 16. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 338. 2 l.

Já Mikuláš, v ty časy páně z Rozmberka najvyší písař, vyznávám, že mi dal jakžto dnes slovutný panoše Bohuněk z Bratříkovic peněz se Zviekova od Bartuška VIII kop XXVII gr. V hal. Datum feria IIII. post Lucie anno LXVII°.

1852.

Petr Kapléř z Sulevic Janovi z Rožmberka: stěžuje si na biskupa Pasovského. (M)

Ve Vimberce 1468, 11. února. — V Březanově genealogii Kaplířů ze Sulevic v arch. Třeb.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! A žaluji VMti na biskupa Pasovskýho a o jeho velikém bezpráví, kteréž mi se dálo a vždy ještě děje: že mi mú svobodnú silnici zasekali, a lidem mým spálili, mordovali i šacovali i mnohá obtížení činili, ješto se nyní vše nemůže psáti. A to mi se vše dálo a vždy děje nevinně; a já nižádné péče na ně nejmám. A já již nemoha se tomu déle dívati, tomu velikému bezpráví s pomocí boží míním se jim brániti, což najdále budu moci. A protož, milostivý pane, prosím VMti, jestliže bych své nepřátely na vašem panství aneb moji zastihli, že mi v tom VMt za zlé míti nebudete, jakož bych já též i mnohem více pro VMt učinil v takovým běhu. A tohoť prosím odpovědi VMti listem při tomto poslu. Datum Wintrberg, feria quinta post Agathae, annorum 1468.

Petr Kapléř z Sulejovic a z Wintrberka.

Bez adressy.

1853.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o člověka, jenž se má vyprodati. (K)

Na Zvíkově 1468, 26. března. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 26.

Urozený pane muoj milostivý! Jakož VMt psal, abych Štěpána k tomu připravil, aby prodal za VMtí v Sedlčanech a osadil do božieho vstúpenie; i nemohu jeho jinak k tomu připraviti, než viece s ním a také zaň žádný slíbiti nechce. Jakož jest měl před VMtí státi s ňákým ortelem, ta se věc musí prodlíti, poňavadž on sedí; neb nepřipravil-li bych jeho k tomu osazení, potom neviem, bych mohl tomu co učiniti, jakž by se přiblížilo k božiemu vstúpení. Pak-li se co jiného zdá VMti, račte rozkázati. A lidi, kteréž VMt rozkázala do Třeboně vypraviti, to se s pilností jedná. Datum Zwiekow sabbato post Anunciacionis beate Virginis anno ɔc LXVIII°.

Ondřej z Údině, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1854.

Písař Zvíkovský Janu z Rosenberka: o komorních úrocích. (K)

Na Zvíkově 1468, 9. dubna. — Orig. pap. arch. Orl. VII. Gr, 7. č. 12.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Psal jest VMti před sím purgrabie o komornie úroky, tociž o Jirgle a o Maršovského: VMt zapomněla o tom rozkázati. Protož, milostivý pane, VMti připomínám, obávaje se toho, aby VMt k škodě nepřišla. Račtež VMt Svatomírovi rozkázati, ať kniehy ohledá, co by jim mělo od VMti

dáno býti a při kterém času, aťbych VMti v tom neobmeškal. Datum Zwiekow, sabbato ante Palmarum, anno LXVIII°. Barthošek písař na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1855.

Úředníci Soběslavští Janovi z Rosenberka: o placení úroků z dluhů páně. (M)

B. m. (1468, 6. března). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. Rač VMt věděti, že těm, kterým o masopustě úrok svatohavelský dán měl býti, musili jsme u dobrých lidí objíti se a jim za VMt právi býti, a jiní ještě napomínají a chtie jmieti; pak těm, kteří nám pójčili k odbytí Ruotha a Dobrohosckého, v témdni máme jiné zlaté dáti, jakož VMti toho prve jest výpis poslán, komu se co má dáti, kterýž jsú čekali do masopusta. Tak rač VMt to před časem opatřiti, vo úroky svatojirské, kteříž se mezi nepřátely mají dáti, neb časové jsú nebezpeční, aby to prve bylo zjednáno do Vlašímě a na Thábor; neboť oni všemi běhy toho hledie, kudyž by mohli VMt v škodu uvésti. Dále rač VMt tu faru Soběslavskú, kýmž by se VMti hodným zdálo, opatřiti, nebť jest toho pilná potřeba. A VMti teď výpis gšafftu dobré paměti mistra Jiříka faráře někdy Soběslavského posieláme. Pak VMt o tom, kterakž ráčí rozkázati, takť se má státi. Datum dominico ante s. Gregorii. Hynek z Dúbravice hauptman a Jan z Libochovan.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

1856.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Krumlově 1468, 29. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 24.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt píše o Jedlicovy penieze: i rač VMt věděti, že Jarohněv ještě na Zviekově nebyl, aby tu věc jednal, což se Jedlicovi [sic] lidí o stúpenie dotýče. A také Barthošek jest s Lopatú mluvil; Lopatha tak praví, že osmdesát kop má hotových, a ostatka ještě na hotově nemá, jakož má Jedlicovi I$\frac{1}{2}^{C}$ kop dáti; než tak jest Barthoškovi řekl, že v středu chce těch I$\frac{1}{2}^{C}$ kop doložiti, a Jedlice má dodati, aby II^{C} kop bylo. A také VMt píše, abych byl toho pilen i nezmeškal bych já peněz přijieti a slíbiti: i s Jedlicí sem mluvil, aby on z těch peněz chutně upomínal a VMti jimi nemeškal. A také peniezi z úřadu na hotově budú. A tak rač VMt rozkázati. A Dubňanského úrok k tému jej máme položiti; neb bychme měli jemu položiti v Miličíně, jakož jest prvé kladen, ale již nynie tento nebezpečný čas rychtář nesmie toho úroka u sebe chovati, než

byl jest jej poslal do Soběslavi. Jakž VMt rozkáže, tak se stane. Datum Zwiekow, feria VI. Reliquiarum, anno ɔc LXVIII°. Ondřej z Údimě, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1857.

Jan z Lobkovic Janovi z Rosenberka: o lapení zloděje. (M)

Na Rosenberce 1468, 30. června. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 6.

Služba má VMti, urozený pane milý a mně přieznivý. Jakož mi VMt píše, kterak jest zpravena od lidí VMti z Plástovic o toho, kterýž sedí ɔc: račiž věděti, když jest se škoda VMti služebníkuom i jiným zlodějstvím veliká dála i majm, kázal jsem toho pilen býti, a tento jest lapen s jistinú. I zdá-liť se VMti, mněť by se zdálo, aby bylo na něm zvěděno mistrem, pokad jest vinen anebo nenie. Datum Rozmberk, feria V. post festum sanctorum Petri et Pauli apostolorum annorum ɔc LXVIII°.

Jan z Lobkovic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

1858.

Jan z Lobkovic Krumlovskému purkrabí: o lapení zloděje. (M)

Na Rosenberce 1468, 1. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 6.

Služba má, slovutný přieteli dobrý. Jakož mi píšeš o toho pacholka, který sedí, jakož zaň Rous slíbil: věziž, žeť jest s jistinú lapen, a o tom jsem pánu psal; pokad se JMti zdáti bude, vedle toho tak učiním. Datum Rozmberk, feria VI. post s. Petri et Pauli apostolorum annorum ɔc LXVIII°. Jan z Lobkovic.

Slovutnému panoši Kunrátovi z Petrovic, přieteli dobrému.

1859.

Převor kláštera Třeboňského Krumlovskému purkrabí: o připravení domku klášterního pro jednu osobu. (M)

V Třeboni 1468, 5. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 29 a.

Modlitba má napřed s věrným pozdravením, urozený příteli zvláštně milý. A jakož ste mne prosili, abych prozbu a žádost vaši vznesl na kněze opata a kněžie o domek náš jedné osobě,*) jakož o tom viete: i račte věděti, žeť kněz opat i všickni kněžie k tomu plnú svuoli dávají a chtie k tomu rádi radni a pomocni býti k jejie živnosti a obývánie, čímž moci budú, popřeje-li jie pán Buoh zdravie. I protož vy to přezvědúc, bez meškánie mi dajte věděti, a jáť chci o tom, tcož potřeba bude, svrchovanú pilnost a snažnost mieti o zdění a lesu i diele ɔc. Toliko račte pak od páně Mti zaprositi několik vozů kamene panského, jakož vedle města na příkopě

ležie, a uprosíte-li, račte písaři Petrovi psáti, abych k tej potřebě ten kámen bráti mohl, jakož sem o to s vámi ústně rozmluvil. A s tím buďtež pánu Bohu poručeni. A o tomto listu našem psaní, prosím, račte pilnost mieti, a když se posel nahodí, račte poslati, a já písařovi za práci vedle rozkázánie vašeho a jeho chci rád za práci učiniti. Datum ex monasterio nostro Trzebon, feria III. post festum sancti Procopii confessoris et patroni nostri. Kněz Marek převor kláštera Třebonského.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, příteli nám příznivému.

*) Machně, sestře Kunráta z Petrovic.

1860.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: aby Mirotické vzal v ochranu. (K)

Na Zvíkově 1468, 23. září. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 28.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Vědětiť VMti dávám, že jest mne obeslal pan Jan Bezdružický, dávaje mi věděti, že jest VMt obeslal, prose VMti za to, aby lidé jeho z Mirotic měli útočiště k VMti a k zámku VMti k Zviekovu, a ty lidi aby VMt fedroval; a mně také o též píše. I prosím VMti, rač VMt mě o tom rozkázati a dáti věděti, kterak mám já se v tom mieti. A toto rač VMt věděti, že to městečko Mirotice jest velmi pohodlné potřebami k zámku Zviekovu, a jsú k VMti příchylni; i to VMt vědúc, zdá-li se, rač VMt psáti panu Zdeňkovi, aťby je z holduov propustil, nebť jsú jemu v holdu až do sv. Václava, aťby tak s obú stranú nebyli obtieženi. Datum Zwiekow, feria VI. post sancti Mauricii, anno ↄc LXVIII°.

Bušek z Buzic, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberga, pánu mému milostivému.

1861.

(Úředník Choustnický) Jarohněvovi z Úsuší: o dávky obyvatelů Deštenských. (R)

B. m. (1468, po 4. říjnu). — Cedule arch. Třeb. II. 147 b. 1.

Milý pane Jarohněve! Napomenul sem Deštenské z loje, aby jej páně Mti dali, a že ten puožitek jmenovitě nenie položen ↄc. Odpírají mi, že jim krámuov masných páně Mt nezdělal. Prosím, poradíce, rozkažte mi; nebo i páně Zdeňkovi úředníci chtěli by jej jmieti, než k mým odporuom již sě naň netáhnú. A bývalo za pokoje XV kamenuov, a zde nenie nežli Iĵ kamene. A pánvem novým potřebie do roka drahně, chcme-li, aby trvaly.

1862.

Úředník Zvíkovský pánovi: o jatém zloději, o peníze. (K)

B. m. a b. d. (1468?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 44.

Také račte VMt, jakož ten pacholek, kterýž u mne na Zviekově jest u vazbě,

tak mě zpravují, že jest byl po druhém v Týně, a někde že by někomu sukni vzal a na cestě s tiem ušel; a prostě tak pravie, že by prolupoval. I psal mi nedávno pan Henrich z Týna o něm, jestliže bych co na něm přezvěděl, abych mu dal věděti. A také-li jest tu byl, kdyžto kramářku Soběslavskú lúpili jsú. A také jiným sě neobcházie, než toliko kostkami. Rač mi VMti o něm rozkázati, kterak mám s ním činiti. Také VMti Zpěvák prosí, aby mu ty zlaté o sv. Havle položili na Zviekově.

1863.

Úředník Zvíkovský pánovi: o penězích. (K)

B. m., b. d. (1468?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 41.

Také račte VMt věděti, že jest se mnú mluvil Heřman Hrádecký, že jest psal panu Jarohněvovi, že by VMti něco peněz zednal; a na to žádné odpovědi nemá. A já sem jemu řekl, aby to jednal, a že já hned VMt obešli. A také račte VMt věděti, že mi jest Hroch Osecký pravil, že mají nynie Hronovi Vitunovskému III^c^ zlatých položiti. Já k němu hned pojedu, zdali bych je mohl VMti zednati.

1864.

Přech z Češtic purkrabí Zvíkovskému: o stání. (K)

Ve Lčovicích 1469, 12. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 30.

Službu svú vzkazuji, bratře milý! Jakož jest Buzek Vilém mluvil se mnú o tebe: i věz milý bratře, žeť jest Vlacha nynie v té mieře doma nebylo, žeť jsem s ním o to nemohl mluviti. Než prosím já tebe sám od sebe, budeš-li moci s pánem mluviti, aby se k tomu tak měl jakožto přietel, zda bychme mohli zjednati nějaké stánie, aťby on mohl v pokoji býti; neb my jemu k tomu raditi chcme, aby on té války nechal, a puodelit jemu to, ať by mohl v pokoji býti. Takéť on o tu věc musel by nás poslúchati, mne i panie Markéty, co se tebe dotýče, že bychom to mezi vámi bohdá zjednali. Dán ve Lčovicích ve čtvrtek po božiem křtění, léta ɔc LXIX°.

Přech z Češtic a ze Lčovic.

Urozenému panoši Buškovi z Buzic, purgrabí na Zviekově, bratru milému.

1865.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: co má odpověděti Přechovi z Češtic. (K)

Na Zvíkově 1469, 13. ledna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 31.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A teď VMti posielám přiepis listu od Přecha ze Lčovic, kterak mi píše o Vlacha i onie Niossowicze [Něhošovice?], jemuž VMt porozumiete. I račte mi dáti věděti, kterak se VMt ráčíte v tom mieti, ať bych

já věděl, kterakú mám odpověd na Přechuov list dáti. I prosim VMti, račte tomu dáti snadno jíti, ať já té cesty pohledám, zda bych mohl to k miestu přivésti, což by VMti bez škody bylo; neb jestliže by to mělo VMti k škodě býti, radiegich [raděj bych] já se svého statku odvážil. Datum Zwiekow, feria VI. in octava Epiffanie, annorum domini ɔc LXIX°. Bušek z Buzic, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, pánu mému milostivému.

1866.

Mikuláš z Říčan purkrabí Zvíkovskému: o obnovení dlužního listu. (K)

Na Hrádku (1469, 11. února). — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 6.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o list, kterýžto páně Mt obnovuje, že by u tebe byl na Zviekově, i žádáš, abych já starý list poslal a ten vzal: i toť bych já pro pána i pro tě učinil, ale žeť toho obyčeje nenie. Než když ty ten pošleš, tedyť tento má zkažen a poslán býti, neb tu dotýčeš nebezpečnosti. Však žádnému by platen nebyl, byť jej pak vzal. Než již ty to tak opatř podle rozumu svého. A takéť by měl býti druhý list ženě mé v táž slova, jako i mně. I jestližeť by nebyl položen, milý přieteli, přičiň se k tomu, aťby také byl položen a poslán. Dán na Hrádku v sobotu po sv. Školastice. Mikuláš z Říčan.

Urozenému panoši Bušovi z Buzic, purgrabie na Zvíkově, přieteli milému.

1867.

Markéta z Dlouhé vsi Janovi z Rosenberka: o své nemoci a jednání s Janem Bechyní. (R)

B. m. 1469, 12. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.

Modlitba má VMti, urozený pane, pane milý! A rač VMt věděti, že když sem od VMti přijela, hned sem nemocna byla a velmi mě dna napadla, i ještě ležím a málo se již procháziem. Ale muoj úmysl jest hned jeti na Becheni, neb mi psali někteří o ty věci, jakož VMt vie, jestliže nepřijedu hned, že z těch věcí nic nebude: pakli přijedu, že ty věci k dobrému konci přivedeny budú. I zdá mi se, abych o ty věci najprv jela a potom k VMti přijela. Pakli se co jiného zdá VMti, račte mi hned psáti, prve než bych tam odjela; nebť nemiením těch věcí opustiti, bych jedné lépe se na zdraví měla. A prosím VMti, račte psáti Adamovi,*) aťby nedal překážeti lidem Žimontického, neb jest je obeslal, aby k holdu šli, a dává jemu vinu, že jest na Bechyni. Dán v neděli na masopust, let ɔc LXIX°. Margetha z Dlúhé Vsi.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka a na Krumlově.

*) z Drahonic.

1868.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zjímání lidí na Helfenburk. (K)

Na Zvíkově 1469, 28. února. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 32.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, žeť jsú lidi zjímali na Helfmburg z Scelibova [Selibova], kteréž jsem v hold přijal VMti k ruce, a jim sem bezpečenstvie dal od Zviekova i od Helfmburka, a na to list mají pod VMtí pečetí. A to sem udělal Ondřejovi Mladějovskému k prozbě, když mi o ně psal. A když sem o ně Adamovi*) psal, nezdálo se jemu jich propustiti, leč by VMt rozkázal, a klada tu příčinu, že by obilé vezli na Piesek. I prosím VMti, račte o to psáti Adamovi, aťby je propustil; neb mne z toho Ondřej napomíná, abych tomu dosti učinil, kterak sem je ubezpečil pod VMti pečetí. Datum Zwiekow, feria III. post dominicam, qua canitur Reminiscere, annorum domini ɔc LXIX.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

*) z Drahonic?

1869.

Úředníci Soběslavští Janovi z Rosenberka: o mečíři. (M)

B. m. (1469, 1. března). — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A E. 42.

Urozený pane, pane náš milostivý. Rač VMt věděti, že Czimpa řezník, někdy měštěnín VMti tu v Soběslavi, kterýž jest ššel v té porážce u Soběslavi*), i zuostala po něm žena jeho a dvé dětí, syn a dcera: syn ten jest ušel na Thábor, a jeho žena pojala sobě ševce, a ten pobyv s ní tu v Soběslavi i odšel k straně nepřátelské; potom pro některé příčiny hodné ženě jeho kázali pryč od města, i jest již na Tháboře. Než dcera jeho ta tu vždy zuostala v Soběslavi, a teď o masopustě vdala se jest za dobrého řemeslníka mečieře; a jest pacholek podobný a k městu osobú i řemeslem hodný, a tu v městě chtěl by sobě duom kúpiti a tu se osaditi. Pak konšelé Soběslavští ještě za úřadu páně Pavlova vzali jsú nětco peněz Czimpových po jeho smrti v svú moc, a ty jsú na tré rozdělili: tu stranu, kteráž byla syna Czimpova, jakož jest s nepřátely, vydali panu Pavlovi, aby dány byly VMti, a dvě straně ještě konšelé v své moci mají. I milostivý pane, prosíme VMti, aby VMt ráčili o tu stranu, kteráž by slušela ženě toho mečieře, naložiti milostivě a tomu mečieři a jeho ženě VMt ráčila kázati propustiti a vydati na pomoc k jich hospodářstvie; nebť jest tiemto morem nynie sešlo několikonádcte hospodářóm a někteří i s ženami, a tú porážkú tu u Soběslavi drahně měšťan zhynulo, žeť jest toho potřebie, aby se město hodnými lidmi sílilo. Než ten diel třetí ženy Czimpovy, jestli VMti vuole, aby na pomoc vydán byl k úrokóm komorním, o tom rač VMt roz-

kázati, kterakž se zdá VMti. I doufáme VMti, že nám VMt ráčí toho odpověd milostivú dáti. Scriptum feria IIII. post dominicam Reminiscere ͻc.

Hynek z Dúbravice hauptman a Jan z Libochovan.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu našemu milostivému.

*) Míní se porážka v červenci 1467. Srv. A. Č. VII. str. 290—295, a Sedláček, Hrady III. 160.

1870.

Farář Budějovský Janovi z Rosenberka: o špitálu českém v Římě. (M)

V Budějovicích (1469, 7. března). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 42 q.

Modlitbu svú vzkazuji s žádostí dlúhého zdraví i všeho dobrého VMti, urozený pane, pane na mě laskavý. VMti na vědomí dávám, že poctivý kněz Sigmund kanovniek kostela Olomúckého, o kterého VMti KMt pán náš o špietál, kteréhoto VMt podací jest, v Řiemě psal jest, mnohokrát mě jest napomínal, abych jemu viděti dal, kterak ty věci stojí. I proto prosím VMt jakožto pána laskavého, aby VMt jemu, kterýž také VMti teď list posielá, anebo mně ráčila konečnú odpověd a laskavú dáti. A toto VMti mohu jistě pověděti, žeť by VMt, kdyby jemu VMt ráčila ten špitál dáti, mohl dobře poslúžiti, bylo-li by VMti co v Řiemě jednati potřebí. I proto VMti prosím, aby jeho VMt ráčila konečnú otpovědí ujistiti, a toho VMti věřím. A s tiem buď VMt poručena pánu všemohúciemu. Ex Budweis, feria III. post Oculi.

Henricus plebanus in Budweis, M. V. capellanus.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozumberka, najvyššiemu komorníku království Českého, pánu na mě laskavému.

1871.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o zajatých z Písku na Zvíkov a Zelenou Horu. (K)

Na Zvíkově 1469, 9. března. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 33.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že jsú se mnú mluvili Osecký a Kočka, služebníci páně Zdeňkovi s Zelené Hory i VMti služebníci Zviekovští, ješto jsú spuolu byli v jiezdě, když jsú Piesecké zjímali hned po odpovědi tomu odvolanému; a těch jest vězňuov pět na Zviekově a pět na Zelené Hoře. I chtěli by, abych jim těch pět, kteří jsú na Zviekově, vydal na Zelenú Horu, jestliže jich nedopustím u sebe šacovati; a těch pět, kteří jsú na Zelené Hoře, nechtějí šacovati, neb sem já s Jarohněvem jim vuoli přidal, aby oni těmi vězni, kteří jsú na Zelené Hoře, vypravili vězně páně Zdeňkovy, kteří jsú na Mladějovicích v dobytí zjímáni. I nevypravili jsú. A těchto pět, kteří jsú na Zviekově, chtěli by sobě šacovati, a pět oněch, kteří jsú na Zelené Hoře, aby při pánu Zdeňkovi ostali. I nepřišlo by na VMt nic; a já k tomu svoliti nechci bez rozkázánie VMti, než chtějí-li

jedny šacovati, aby i druhé šacovali, a což má na VMt přijíti, aby přišlo, a na pana Zdeňka také. O tom VMt račte mi rozkázati, kterak se k nim mám v té věci mieti. Datum Zwiekow, feria V. ante dominicam Letare, annorum Domini ɔc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1872.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vyvazení jatých na Karlštein. (K)

Na Zvíkově 1469, 14. března. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 34.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že jsú dva člověky jeli VMti na Karštýn [sic]; ti jsú se museli šacovati ve XXti kopách. I podal jest jim toho Waitmilnar, aby vyvadili dva vězně, která jsta jata v Krásné Hoře, jménem Žampach a Zinda; a ti jsú za služebné ote mne vyručeni; ale slyším, že jsú pacholci sedlští. I přišli jsú ke mně ti lidé VMti, mluviec k tomu, že by chtěli těch XX kop dáti VMti raději, nežli jim, aby za ta dva prázdni byli. Milostivý pane, mněť by se zdálo, ač zdá-li se VMti, aby se tak stalo. Bych tomu rozuměl, že by ta dva vězně Karštýnská platna byla, nepsal bych o to VMti. Prosím VMti, račtež o tom rozkázati, kterak se mieti; nebo nebudú-li vyvazeni v tuto neděli najprv příští, tehdy lidé VMti budú museti těch XX kop dáti. Datum Zwiekow, feria III. ante dominicam, qua canitur Iudica me Deus, annorum ɔc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekové.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1873.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1469, 4. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 10.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš, zjednal-li sem které penieze páně Mti; i věz, žeť mi jest Heřmanický vzkázal, žeť jest zjednal u Ři[d]ly sto kop, a u Ondřeje Údimského XXIIII uherských zlatých a X[.] rýnských, peněz XXXVʝ kopy; to budu mieti na tu summu, jakož mám [M]aršovskému dáti od Ondřeje, ješto jest páně Mt rozkázal. A k tomu sem vyměnil CX[.]IIII zlatých, a po ostatek vzkázal mi páně Mt po Markvartovi Kozském, co by [mi] se nedostalo, abych poslal k Mikulášovi kancléři. I pověz jemu, ať je na hotově, žeť já po ně bez meškánie pošli. A také jestliže těch peněz potřebných od Řidly, aneb jestli páně Mti jiných peněz potřebie, to mi dajte věděti. A o Buzkovi Hřieběti, jakož jest jemu dlužen Lhota II° kop, ten jest řekl dluh přejieti na páně Mt. A Lhota psal jest mi, jakož jemu jest páně Mt dlužen, že to rád vidí, že JMt má jej zastúpiti.

A jestližej' co viec Hřiebětova dluhu, nežli páně Mt jest Lhotovi, daj mi to věděti, aťbych jej s tiem obeslal, a po čem má za zlaté Lhotovi sraženo býti. Datum Zwiekow, feria III. in festo Pasche, annorum ɔc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabí na Zviekově.

Urozenémn panoši Přibíkovi Hadovi z Pabianic [sic], přieteli mému dobrému.

1874.

Mikuláš mladší z Hořic Janovi z Rožmberka: o sporu jeho s Kunšem Olbramovským. (M)

V Šelmberce (1469, 30. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Hořický.

Služba má TMti, urozený pane, pane! Jakož sem před VMtí mluvil s Kunšem Olbramovským a na VMti sem přestal o tu lúku, o kterúž jest pře, a to sem řekl před VMtí: „O tu lúku přestávám, o jiné nic. Bude-li mi se zdáti, s Kunšem potom co mluviti, budu, a on ke mně též.“ A potom VMt o tu lúku menoval Mrakše, Vykéře, Jarohněva a Osečanského a VMt najvyšší. I stáli sme před nimi, a chtěl otec muoj i já vše učiniti, což oni rozkáží. A když již k miestu a k konci šlo, tehdy Kuneš uvrhl v to, že má s mým otcem o list činiti. A ti dobří lidé řekli: Náš to súd nenie. A tak nás rozpustili. A to jest mnoho dobrým lidem svědomo, že námi nic nesešlo, ale jím, neb jest v to uvrhl list. A zdálo-li by se jemu potom co k otci mému, však jest k právu usedl. A tak nás svévolně k pracem i k škodám připravuje; my přátely s sebú vedem, a on sám byl. A to sme dobrým lidem osvědčili i VMti osvěčujem, že svú vuoli chce mieti. Protoť se s VMtí nestrháme. Ale budú-li tu lúku chtieti sieci, (věříme VMti, že to proti VMti nebude), my brániti budem, neb sme se vždy k rovnému poddávali. Datum Šelmberg dominico ante Philipi Jakobi.

Mikuláš mlašie z Hořic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozemberka, pánu milému buď d.

1875.

Jan z Rožmberka Mikulášovi z Hořic: chce ho srovnati s Kunšem Olbramovským. (M)

B. m. (1469, po 30. dubnu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Hořický.

Mikuláši milý! Jakož píšeš nám o tu lúku, o kterúž činiti máš s Kunšem Olbramovským, služebníkem našim, rádi bychom to viděli, byšte byli o to srovnáni. A poněvadž pak mezi vámi srovnáno nenie, věřímeť, že s služebníkem naším sě pokojně zachováš. A kdyžbychme o těchto suchých dnech příštích v Praze byli, připomeň nám, neb bychom rádi, aby to mezi vámi k dobrému konci přišlo, nebť jsme my jej o tož obeslali.

1876.

Jan z Rožmberka Kunši z Olbramovic: prostředkuje v jeho sporu s Mikulášem z Hořic. (M)

B. m. (1469, po 30. dubnu). — Koncept arch. Třeb. Fam. Hořický.

Kunši milý! Píše nám Mikuláš Hořický, že o tu lúku, jakož s ním činiti máš, že mezi vámi o to srovnáno nenie. A my jemu píšem zasě, aby sě s tebú pokojně zachoval. A ty též s ním také zasě pokoj měj. A když bohdá o těchto suchých dnech v Praze budem, připomeň nám. I jemu též píšem, neb bychme rádi, aby to mezi vámi k dobrému konci přišlo.

1877.

Jan z Dobronic Janovi z Rosenberka: prosí o ochranu proti nářkům cti od pana Štěfána Jemnického. (R)

B. m. (1469, po 13. květnu). — Orig. arch. Třeb. Fam. Dobronic.

Urozený pane, pane mój milostivý! I teď VMti list posielám pana Jemnického, pana Štefána, a dotýkaje, že bych já pána druhého měl. I milý pane! Prosím VMti, račte mu psáti, ať povie, koho mám druhého pána? Nebť o jiném neviem, než o VMti. Nebť mi jest to těžké slyšeti, že mě tiem dotýká, ješto by to bylo proti cti mé: neb bych já ten statek raději ztratil, než bych co proti své cti učinil. A dotýkaje pána Hradeckého, že sem se jemu holdoval: i máte listy VMt pána Hradeckého, kterak jest mě dotýkal, že sem u VMti úředníkem byl, kdy ste VMt s ním válku vedla, že se jest jemu tý chvíle škoda dála, a já, nechtěje na se škody dopustiti, umluvil sem se s JMtí; ale nedotýkal mne, jakož mne tento dotýče zlý pán, chtěje mě o mú čest připraviti a netoliko o mój statek. I milý pane, prosím VMti račte jemu pilně psáti, ať mi toho pána druhého vždy povie, neb já o něm nic neviem. A v té věci věřím, jakožto pánu svému milostivému, že mě neopustíš [sic], neb já s vaší vólí pokoje užívám. A v tom také, kteréž sú potřeby pilné VMti, žeť se v tom mám tak, jakožto pánu svému milostivému, věrně a pravě. I doufámť VMti, že mne VMt neráčí opustiti, jakožto pán mój milostivý. Jan z Dobronic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Ronžberka [sic], najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému buď list dd.

1878.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o penězích. Že vede válku se Zmrzlíkem a Lvem. (K)

Na Zvíkově 1469, 14. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 9.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš, abych měl na hotově C kop, jakož jsem měl vzieti od Řidly: i věz, žeť sem jich nevzal pro tu příčinu, že mi jest ukazoval, abych je bral na nepřátelských zámciech poruoznu.

A píšeš, žej' toho pilná potřeba; pošliž po penieze, které sem vzal od Ondřeje Údinského [sic] L kop, a od Lhoty XXX kop, a jáť ostatek doložím z úřadu, aby bylo C kop; a peniezi jsú dobří. A list Ondřejovi Údinskému udělaj, jakož teď spis posielám, kterak má svědčiti. A vieš-li jaké noviny od pána, daj mi věděti. Takéť vědětiť dávám, že s Zmrzlíkem válku před se vedem a s panem Lvem. Datum Zwiekow dominica post Ascensionem Domini, annorum ɔc LXIX°.

Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Přibíkovi Hadovi z Pabianic, purgrabí na Krumlově, přieteli milému.

1879.

Zvíkovští Janovi z Rosenberka: o zajetí 7 Zmrzlíkových služebníků. (K)

B. m. (1469, v květnu?). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 37.

Také račte VMt věděti, že shledavše se s panem Štěpánovcem*) u Vorlíka, nevědúc o sobě, i měli jsme nějakú puotku s Jaroslavovými Zmrzlíkovými služebníky, všichni spuolu s panem Štěpánovcem; i jali sme jich sedm, a jeden jest mezi nimi dobrý člověk urozený, strýc Kuluov; a jsú zavázáni slibem k VMti i k panu Štěpánovcovi, že se mají stavěti, když by jim bylo dáno týden napřed věděti, a na sv. Jana určený rok na Příbrami, a VMti na Zviekově hned třetí den potom. I nejste VMt rozděleni s panem Štěpánovcem o ty vězně. A měl na poli pan Štěpánovec XXVIII koní. A my jsme měli XXXIX koní a LXII pěších. Račtež VMt rozkázati, kterak se máme v té věci mieti.

*) z Vrtby.

1880.

Hejtman Zvíkovský Janu z Rosenberka: o stání se Zmrzlíkem. (K)

Na Zvíkově 1469, 25. května. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 39.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jste VMt dali mi list věřicí: mluvil sem od VMti k té osobě tak, jakož mi jest rozkázáno od JMti, komuž jest VMt tu věc poručil. I dáno mi jest za odpověď, že by chtěl vedle zámku Zviekova v té věci býti, což se Jaroslava Zmrzlíka dotýče, a bez zámku Zviekova s nimi stánie nečiniti; a to též zase žádá, ale jinak nechce se v ničemž žádnému zavázati. Datum Zwiekow, feria V. infra octauam Pentecosten, annorum Domini ɔc LXIX°.

Smil z Hodějova.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1881.

Hejtman Zvíkovský Janu z Rosenberka: o stání se Zmrzlíkem a Lvem z Rožmitálu ɔc. (K

Na Zvíkově 1469, 27. května. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 40.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte VMt věděti, že jsme obeslali

Jaroslava Zmrzlíka, chce-li státi v stání obecném mezi stranami učiněném. Odepsal jest nám purgrabie jeho, že pána jeho doma nenie, a že jest jej obeslal s tiem, a což rozkáže, že se chce v tom tak mieti. Podruhé jsme opět psali purgrabí jeho na Orlík, zdálo-li by se jemu stánie do téhodne učiniti, až by se jemu poselstvie od pána jeho vrátilo. I nechtěl jest toho učiniti, než vždy berú lidem VMti. A což se pana Lva dotýče, račte VMt věděti, žeť s VMtí v stání stojí v tom, kteréž jest mezi stranami učiněné. A VMti dávám věděti, co ve jméno jiezdných jest na Zviekově, jakož VMti je teď na ceduli vypsané posielám. A o pěšie žoldnéře račte VMt věděti, žeť jim jest zde dáno na dvě neděli, a jsú pryč puštěni. Datum Zwiekow, sabbato in wigilia Trinitatis, annorum Domini ͻc LXIX°.

Smil z Hodějova, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1882.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vrácení dobytka Bechynským ͻc. (K)

Na Zvíkově 1469, 1. června. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 41.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, abych dobytek zase vrátil, co sem nezbil Bechynským lidem: i račte VMt věděti, žeť jest málo zuostalo, několik krav, nebť jsem je zbil. A také mně pan Hanuš tak zpravil, když jest jel od VMti, že jsme ještě pobrali do stánie v úterý na úsvitě, a já vedle zprávy páně Hanušovy kúpil sem od tovařišuov jich stranu za XXX kop. Račte mi VMt o tom rozkázati, puojde-li k vrácení, kterak budu mieti činiti o penieze tovařišuom za jich stranu, nebť mne již z peněz napomínají. Datum Zwiekow, feria V. Corporis Christi, annorum Domini ͻc LXIX°. Bušek z Buzic, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1883.

Hejtman na Třeboni Janu z Rosenberka: aby mu vzkázal o odbývání lidí ͻc. (K)

Na Zvíkově 1469, 4. června. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 45.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jan z Hostašova VMti některých věcí zpraví, kterýmž VMt porozumie; a tak mám za to, že již VMt od žádného šíře těch věcí zpraven býti nynie nemuože. I prosím VMti, račte mi dáti věděti, co se lidí odbývánie dotýče, mám-li jich odbývati. A také o některé své potřeby k VMti jede: což by jej VMt jeho škody vyvarovati mohla, prosím VMti, račte jemu v tom povolni býti. Datum Zwiekow, dominica infra octauam Corporis Christi, annorum ͻc LXIX°. Jarohněv z Úsušie, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1884.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o nebernych penězích ꝯc. (K)

Na Zvíkově 1469, 27. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 12.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti věděti dávám, že mám peněz hotových dvě stě kop; chtěl bych při sobě zuostaviti, neb mám za VMt některé věci platiti. Sto kop mohu VMti poslati. A ti peniezi jsú luoni bráni po sv. Václavě v holdech i v úrociech. Po odjetí Jarohněva ohledal sem ty penieze s Barthoškem, jakož nynie ruoznice v penězích jest; vybrali jsme z těch ze všech peněz XXXV kop nových bielých, kteří jsú té chvíle šli, ještо já jich nynie odbýti nemohu v našem kraji; než VMti rád bych je také poslal, zda by jich VMt mohli odbýti, aneb že bych já je dal opraviti a potom VMti poslati, aby na nich VMt neškodoval. Než v našem kraji já jich neodbudu, buďte oni opraveni neb nebuďte; neb jsú ti peniezi v lidech známi. Prosím VMti, račte mi o tom rozkázati, kterak se mám v té věci mieti. Datum Zwiekow, feria III. post sancti Johannis et Pauli, annorum domini ꝯc LXIX°. Bušek z Buzic, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1885.

Ondřej z Údimě a Markvart z Kozího Helfenburským: o věcech válečných. (K)

Na Zvíkově 1469, 12. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 49.

Službu svú vzkazujem, přietelé milí! A jakož nám píšete o Kocovském a Vlachovi: tomu sme srozuměli po prvniem páně psaní a lidi hned vystřěhli. A jakož píšete, přijeli-li sú kteří jiezní [sic] na Zviekov: ještěť sú žádní nepřijeli, než Myslínský teprv dnes o to jede do Plzenska. Také nám Myslínský pravil, že jest s ním Lopata mluvil, že by chtěl u páně milosti býti, ráčí li mu službu dávati, a že by i jiezných něco u sebe tu doma chtěl mieti, nebť pána žádného nynie nemá; a tak praví, ktož mu dávati bude, že chce u toho býti. I zdá-li se Vám, dajte to páně Mti věděti. Dán na Zviekově v středu před sv. Margaretú.

Ondřej z Údimě a Markvart s Kozieho.

Urozeným panošiem Adamovi z Drahonic a Smilovi z Hodějova, purkrabie a hajtmanu na Helfenburce, přátelóm našim milým.

1886.

Král Matyáš Janovi z Rosenberka: že kníže Viktorin, místo aby škody v Slezsku učiněné opravil, jemu na novo odpověděl. (R)

V Brně 1469, 17. července.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 46 č. 2.

1887.

Odpovědný list spojenců Mikuláše a Petra, bratří Kapléřů ze Sulejovic, Janovi z Rožmberka. (M)

Ve Vimberce 1469, 18. července. — V Březanově genealogii Kaplířů ze Sulejovic v arch. Třeb.

My Mikuláš z Polenska, Jindřich z Sulejovic, Vácslav z Sulejovic a Vácslav z Sulejovic, Záviše z Chodžova, Václav a Vít z Podvině ɔc. Urozený pane! Vystříháme se proti VMti i všem vašim služebníkům i všem lidem vašim poddaným, a. že od dání listu tohoto nechceme vám již ničímž vinni býti podle urozených panoší Mikuláše a Petra, bratří Kapléřův z Sulejovic a z Wintrberka, strýcův a přátel našich milých, a s nimi v míru i nemíru chceme státi proti VMti pro to veliké bezpráví, kteréž se jim děje od vás. Toho na svědomí naše vlastní pečeti přitiskli jsme k tomuto listu, jenž jest dán a psán na Wintrberce v outerý před svatou Maří Majdalenou, anno domini 1469.

Urozenýmu pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc.

1888.

Odpovědný list spojenců Mikuláše a Petra, bratří Kapléřův z Sulejovic, Janovi z Rožmberka. (M)

Ve Vimberce 1469, 18. července. — V Březanově genealogii Kaplířů ze Sulejovic v arch. Třeb.

Já Štěpán Horozice z Močic, a Otík a Jan bratří z Přílep, Jaroslav ze Skryj a z Čichtic a Chval z Dirného a Záhorka z Záhoří a Tomek z Slušovic. Urozený pane ɔc! Vystříháme se proti VMti i proti všem služebníkům vašim i lidem poddaným vašim podle urozených panoší, pana Mikuláše a pana Petra, bratří Kapléřův z Sulejovic a z Wintrberka, pánův našich milých, a že chcme s nimi v míru i v nemíru státi, a již od dání listu tohoto nechceme VMti ani vašim služebníkům ani lidem vašim ničímž vinni býti. Pod pečetí Jaroslava z Čichtic a ze Skryj, kterýhož jsme za to prosili, svých pečetí při sobě nemajíc. Dán na Wintrberce v outerý před svatou Maří Majdalenou, anno domini 1469.

Urozenýmu pánu, panu Janovi z Rožmberka ɔc.

1889.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o najímání žoldnéřů ɔc. (K)

Na Zvíkově 1469, 19. července. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 11.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož Rybka do Plzně jezdil o tu věc, o kterúž jest VMt psal, to jest tak zjednáno. Také račte věděti, že sú s Rybkú mluvili Vajpovský a Beneda, že by u VMti chtěli býti na té službě, kterýmž VMt jiným služebníkóm svým najviec dává; i toho sú domlúvali, aby jim bylo za škody stáno za poražené z Plzně na Zvíkov, a na Zviekově aby jim koni byli zapisováni.

A ten list, kter[ý]ž VMt psal o ty lidi, ten jest přejat [przagat] na Piesek; než pán Jarohněv o to list psal, aby Myslínský po ně poslal; a on jest hned tam poslal. I milostivý pane, račte VMt purkabí domuo vypraviti, aťby s nimi o koně i jiné věci uházel, nebť jest jeho potřebie i pro jiné věci. Datum na Zviekově v středu po Rozeslání svatých apoštoluo LXIX. Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1890.

Zvíkovští Jarohněvovi z Úsuší: že poslali do Plzně o lidi proti Malovcovi. (K)

Na Zvíkově 1469, 21. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 50.

Službu svú vzkazujem, urozený přieteli milý! Věděti dáváme, kterak Malovec po panství velmi škodí okolo Milevska, neb jsú v Milevště dobytek pobrali, i vsi okolnie zebrali i lidi zjímali včera. A vystřiehají nás dobří lidé, že se chyštie [sic], že by chtěl rybníky skopati Ostiovský [Ostrovský?] a Rukávecký. A tak i jinde okolo zámku škody se dějí, ješto by bylo také potřebie tu věc opatřiti, aby se mohlo odpierati, jakož tomu sám dobře rozumieš, někým aby tú věcí hýbal. A vědětiť dáváme, žeť sme Rybku včera do Plzně poslali po ty lidi, jakož dobře vieš; ale neviem za jisto, přijedú-li s ním čili nic: neb jest s nimi Rybka mluvil, když jest nynie v Plzni byl v tento pondělí nynie minulý, aby u páně Mti byli, a po čemž jiným dobrým lidem páně Mt najviec dává, že má se jim takováž služba dávati. A oni jsú k tomu svolili, ale toho sobě domlúvali, aby někoho pán tam poslal, aby jim tam koni byli ohledáni, a to proto, jestliže by na ně Buoh porážku dopustil, než by na páně zámek přijeli, aby jim bylo za škody stáno za poražené až na páně zámek; a když by přijeli, aby se jim koni teprv zapisovali. A my jsme k nim neměli koho poslati na ten běh, i poslali jsme tam Rybku, bude-li moci je s sebú vyjednati. Pakli by nemohl, na čemž s nimi zuostane, toť dáme věděti; a přijedú-li, dáme vám bez meškánie věděti. A tu věc někým opatřte, aťby s nimi o ty věci uhozoval. Datum Zwiekow, feria VI. ante Marie Magdalene, annorum ↄc LXIX°.

Ondřej z Udimě, Markvarth z Kozieho.

Urozenému panoši Jarohněvovi.

1891.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o jímání lidí v okolí Zvíkova. (K)

B. m. (1469, 21. července). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 51.

Také VMt věděti [sic], že Střela na Bechyni po Zviekovském úřadě velmi zajímá i lidi velmi jímá. A Malovec jest také okolo Milevska zajímal a něco Milevských jal. I na Hořaždějovice jsú někteří lidé zjímáni a šacováni. A jdú lidé žádajíc,

aby se směňovali o vsi, že jim toho Bechyňka poddává. I bylo by dobře, aby purgrabie doma byl a ty věci jednal, rozmluvě s VMtí. A také jest nám byl vzkázal po poslu, abychme do jeho příjezdu nic nepočínali. Proto bychme nepřátelóm, kdež bychme mohli, rádi učinili, což bychme mohli.

1892.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o lidi z Plzně a o přijetí Tetaura do služby. (K)

Na Zvíkově 1469, 24. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 53.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt píše, abychme Myšlínského vypravili do Plzně o ty dobré lidi: i račtež věděti, žeť jest Rybka po ně ve čtvrtek do Plzně jel; a jinému nerozumiem, než že je přivede, neb mi jest o tom Rús pravil, že by měli přijeti. Než proto tam ještě pošlem nemeškajíc. Také jakož VMt píše o Tetauarovi, když by na Zviekov přijel, aby k VMti hned do Krumlova jel, a že s ním o službu uhodíte: I račte věděti, žeť sem s ním o to s pilností mluvil, když jest na Zviekov přijel, jeda někam o své potřeby; a pravil sem mu, že VMt s ním o službu sami uhodíte. A jemu sej' toho učiniti nezdálo, by o to tam jezdil; než pověděl hned miestně, na jakej službě chce býti a jinak nic; a nechce Xti koní mieň mieti, a po pěti rajnských zlatých na čtvrt léta na kóň, a k tomu jiné plné všecky potřeby i podkovy, a za službu aneneb [aneb] za které škody žádných peněz, než zlaté, že nechce bráti; a praví, žej' mu pan Dobrohost túž službu dával. A toho jemu mám odpověď dáti v pátek aneb konečně v sobotu dáti; a toho sobě hned domlúval, že by nechtěl s žádným o nic mieti činiti, než se mnú, do shledánie s VMtí. A co sem o to mluvil, aby penieze bral jako jiní dobří lidé, nikoli k tomu nechtěl svoliti, než zlaté. A také praví, bylo-li by VMti potřebie, že by chtěl přivésti XX aneb XXX až do sta koní, a což by na najrovnější službu mohl, po čem by jim dobrým lidem dávali. Dán na Zviekově v pondělí před sv. Jakubem apoštolem. Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1893.

Jan z Chřešťovic Ondřeji s Údimě: o příměří. (K)

V Chřešťovicích (1469). — Orig. pap. arch Orl. IV. K. 64.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý času příměřnieho! Jakožť sem onehdy v ceduli psal, chtěje se s tebú rád sjeti a o některé věci s tebú rozmluviti, a zvlášť o to, chtěje s tvrzí rád v pokoji býti a žádnému nepřekážeti, zda bych mohl toho užiti i lidé moji, neb již vidíme, že se přímiřie zle drží: i prosím tebe, zdá-liť se, znes to na pána svého; a zdá-liť se to učiniti, daj mi to věděti listem

svým po tomto poslu, a také měl-li bych na páně péči mieti i lidé moji. Datum Chřešťovic. Jan z Mirovic, seděním v Chřešťovicích.

Urozenému panoši Ondřejovi z Údimě, přieteli mému dobrému.

1894.

Ondřej z Údimě Janu z Rosenberka: o pokoj s Janem z Chřešťovic. (K)

Na Zvíkově 1469, 24. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 55.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Odeslal mne Jan z Chřešťovic, kterýž má tvrz pól druhé míle od Zviekova, a chtěje s VMtí v pokoji býti a VMti neškoditi, aby jemu také škozeno nebylo ini jeho lidem. A já sem jemu odepsal, že to chci na VMt znésti, a což VMt v tom rozkáže, že jemu to dám věděti. Pak ráčí-li VMt s ním pokoj mieti, račte jemu psáti anebo o tom rozkázati, jakž se VMti zdá. A prvé jest toho také žádal, chtěje s VMtí v pokoji býti i Vám slúžiti, a toho se jest bylo nestalo; i učinil jest VMti lidem škody, tak zpravují, viec než za tisíc kop; a jemu se jest malá škoda stala, neb jemu nenie co škoditi. A také VMti posielám přiepis listu jeho, jemuž VMt porozumie, kterak mi píše o tu věc. Datum Zwiekow, feria II. in vigilia sancti Jacobi apostoli maioris, annorum Domini ɔc LXIX°. Ondřej z Údimě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1895.

Zvíkovští hejtmanu Třeboňskému a purkrabí Helfenburskému: o zajetí pacholků. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 56.

Službu svú vzkazujem, urození přietelé milí, a věděti vám dáváme, že jsú nám zjímali najlepšie pacholky pěšie, Ondřeje Řiehu s jinými všech dvadceti na Bechyni; neb nám vždycky okolo zámku pěší toulali se; a my kázali vyjíti, aby na ně postáli; a oni jinam šli, než-li jsme jim rozkázali. A v tom, když v stráži stáli za Oslovem, již chtiec domuov jíti, a tu na ně honci pravú náhodú uhodie i zjímají je a tři mezi nimi ranili, jednomu netušíme, by živ ostal; neb se jest to pravú náhodú a neštěstiem přihodilo, nevědúc jedni o druhých nic. I milí přietelé, jakéž máte vězně, ať by jedni za druhé prázdni byli, bude-li to moci býti; a sedie-liť, dajte jim rok, ať by těchto nesázeli; a majíť se dnes všichni stavěti na Bechyni. Datum Zwiekow, feria IV. post sancti Jacobi anno LXIX°.

Ondřej z Údimě a Markvarth s Kozieho.

Urozeným panošiem Jarohněvovi z Úsušie hajtmanu na Třeboni, a Adamovi z Drahonic purgrabie na Helfenburce, přáteluom milým.

1896.

Zvíkovští Janovi z Rosenberka: o podání Zmrzlíkově. (K)

B. m. (1469, 29. července). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 58.

Také VMti posieláme přiepis listu, kterýž pan Jaroslav Zmrzlík píše purgrabí Zviekovskému, kterémuž VMt porozumiete. A my jsme jemu k tomu svolili až do dalšieho VMti rozkázánie; i račte o tom dáti věděti, kterak v tom VMt mieníte s ním státi.

1897.

Purkrabí Helfmburský Janu z Rosenberka: o odbytí služebníka, o směnu vsí. (K)

Na Helfmburku 1469, 31. července. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 60.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že jest Jaroslav puol léta doslúžil, i nezdá se mu na té službě již déle býti, i mluvil jest se mnú, aby se mu služba zaplatila; a kuoň chtěl VMti ke dvoru dáti, a mně se jeho nezdálo přijieti bez dalšieho rozkázánie. I velel sem mu, aby k VMti jel; a jemu se nezdá pro nebezpečenstvie. I račte VMt o tom rozkázati, nebť odbytie sebe čeká na zámku. A také prosím VMti, račte vuoli svú přidati, aťbych mohl své chudé lidi zachovati, nebť sú mi je již přieliš zahubili, aťby byly v směně mé vsi Novosedly, Oblanov, Lhota, Radomilice proti lidem Kossořovým; ves Malovice Dolejšie a v Rabinci VI člověkuov a ve Lhotce třie; nebť by chtěl lidi mé ubezpečiti ode všie strany své. A také prosím VMti i o tyto lidi: ves Drahonice i se dvorem, Pivkovice, Dunovice, Chrást a v Bílském čtyřie člověky. I chtěl by Bochníka proti lidem svým, třem véskám, tyto lidi mé ubezpečiti ode všie své strany. I prosím VMti, račte k tomu svú vuoli přidati, aťbych mohl obilé s pole skliditi a na zámek uvézti. I prosím, račte mi o tom psáti, kterak se jmám v tom mieti. Ex Helfmburg, feria II. ante vincula sancti Petri, anno ɔc LXIX°. A některých věcí VMti tento possol [sic] ústně zpraví. Adam z Drahonic, purgrabie Helfmburský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1898.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o směnu vězňů; o stání se Zmrzlíkem a Chřešťovcem. (K)

Na Zvíkově 1469, 1. srpna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 61.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož jsú zjímáni pěší se Zviekova na Bechyni, služebníci VMti, a VMt také máte vězně, kteří jsú zjímáni na Dubném: račte VMt k tomu vésti, čím spieš, tiem lépe, abyšte ráčili směniti o ty vězně, aby VMti služebníci prázdni byli; ač VMt má také drahně vězňuov, ježto jsú zjímáni na Zviekov i na Helfmburg, ale jsú s jiných zámkuov, ježto by se ta věc tak brzy

zjednati nemohla. A věděti VMti dáváme, že jsme s panem Jaroslavem Zmrzlíkem a s Chřešťovcem stánie učinili do sv. Havla, tak jakož jsme VMti o tom psali, a týden napřed dáti věděti. A s panem Lvem o túž věc jednáme. Datum Zwiekow, feria III. ipso die sancti Petri ad vincula annorum ꝯc LXIX°.

Smil z Hodějova hajtman na Zviekově, Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu našemu milostivému.

1899.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o příměří s Bechyní. (K)

Na Zvíkově 1469, 2. srpna. — Orig. arch. pap. Orl. IV. K. 62.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož jest nám VMt psala, žej' s panem Bechyní stánie jest, a jestliže by VMti lidem škodu činil s Bechyně: i račte věděti, že proto vdy berú na ten zámek lidem VMti, a o to jsme jemu psali, že v tom stání dopúštie lidem VMti s toho zámku škoditi. I račte nám VMt psáti, kudy jest to přímiřie zminulo, vie-li VMt, jakož jest mělo býti do sv. Vavřince. Datum Zwiekow, feria IV. ante Marie Nivis, annorum Domini ꝯc LXIX°.

Ondřej z Údimě, Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu pann Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníkn královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

1900.

Hejtman Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o přijetí žoldnéřů ꝯc. (K)

Na Zvíkově 1469, 8. srpna. — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 63.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Poslal ke mně Vilém Setěch, že by chtěl u VMti býti se čtyřmi koňmi, a Šimek Vlasatý se dvěma, Jindřich Bukovanský se čtyřmi koňmi, na též službě žoldnéřské, jakož jste VMt přijeli Plzáky. Račte mi VMt psáti, co jim mám za odpověď dáti. Služba, kteráž mi jest dána, dali jsú mi penieze zlé, že sem jich nemohl ničímž dobrým požiti. Kuoň, kteréhož jste mi VMt puojčili, Štěpánuov, dal jest zaň Štěpán XIIII kop; proším VMti, račte mi jej dáti, aťby mi se tiem nalepšilo od VMti; o ten kuoň, prosím VMti, račte mi dáti milostivú odpověď po tomto poslu. Datum Zwiekow, feria III. ante sancti Laurencii, annorum Domini ꝯc LXIX°. Smil z Hodějova, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1901.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o věcech válečných. (K)

Na Zvíkově (1469, 13. srpna). — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 65.

Urozený pane, pane náš milostivý! A teď VMti posieláme listy od pana Bu-

riana a pana Linharta a od pana z Strakonic. A račte věděti, žeť jsú všecky koně z Helfmburka poslali na Zviekov. I milostivý pane, račte to opatřiti někým, aťby těmi lidmi hýbal, kteříť sú na zámku, poněvadž purkabie ani Hodějovského nynie nenie; nebť by toho potřeba byla v tejto mieře. A račte věděti, žeť sem Tetauarovi ten list teprv včera dal od VMti, neb jest teprv z Prahy přijel; a tak praví, že chce tak učiniti, jakož jemu VMt píše, nemeškaje, yaracze [jak ráčíte?] o tom rozkázati. Dán na Zviekově v neděli před sv. královnú.

Ondřej z Údimě a Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu našemu milostivému.

1902.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o Barocha z Kestřan; o rotu Výpovského. (K)

Na Zvíkově 1469, 17. srpna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 66.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte mi VMt dáti věděti, dali-li jste jaké bezpečenstvie Mikulášovi Barochovi z Kestřan nynie v této mieře, aťbychme věděli, kterak se k jeho lidem majíc; neb bychme mohli jemu škodu učiniti i k holdu připraviti lidi jeho. A jakož jste VMt Vajpovskému psali, aby se s svú rottú k Soběslavi obrátil: i přišlo s Helfmburka hned druhé poselstvie od Hodějovského a purgrabie Helfmburského, aby se tam obrátili; a tak jsú učinili a k Helfmburku táhli. Datum Zwiekow, feria V. infra octauam Asumpcionis gloriose virginis Marie, annorum ͻc LXIX°.

Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1903.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o Nihošovice. (K)

Na Helfmburku 1469, 19. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 67.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A VMti prosím, abyšte se ráčili přičiniti, o Nihošovice, aťbych své mohl zase jmieti. A jestliže by vždy nemohlo býti bez koláče, již já tu věc VMti poraučiem. Jakž kolivěk VMt zjednáte, tak já chci udělati; neb vidí VMt, že jest mně velmi nebezpečné jezdění pro nepřátely, nebť sú silni všudy na zámciech nynie zde v kraji. A toho VMti odpovědi prosím. Ex Helfmburg sabbato post Assumpcionem Marie virginis gloriose, anno Domini ͻc LXIX°.

Bušek z Buzic, purkrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1904.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o Tetaura. (K)

B. m. (1469). — Archiv Vorlický IV. K. 52.

Také jakož mi VMt rozkázala, abych obeslal Tetauara: rač VMt věděti, žeť jest ještě v Praze. Bušek purgrabie.

1905.

Jan z Rosenberka Ondřejovi z Údimě a Kozskému: aby války pilni byli. (K)

B. m. (1469, v srpnu). — Orig. pap. archivu Vorlického IV. K. 48.

Jan z Rozmberka, najvyšší komorník království Českého. Ondřeji a Kozský milý! Jakož nám píšete, aťbychme rozkázali, kdo by lidmi hýbal a nepřátel hleděl: mámeť za to, že je Hoděhovský Výpovskému v uodjezdu svém poručil; a to vás, máme za to, tajno nenie, nebť jsme jemu rozkázali, když by odjel, aby jemu poručil. I divno jest nám, že vy tu věc znajíce, že se k tomu nemáte a nenapomínáte jich, aťby sě již hýbali a nepřátel našich hleděli, kdež by věděli. Protož čemuž byšte rozuměli, nezdalujte sě toho a neliknujte sě jim toho pověděti, aťby sě již tak k tomu měli, aťby takovým obsieláním a zasě odpisováním čas sě neprodléval a nezaprazdňoval; buď která koli potřeba, čemuž byšte rozuměli, poraďte k tomu i pomozte. Vidíte dobře, naše dobré to jest i vaše dobré. A takéť sme nyní Výpovskému kázali odjeti, protož buďtež zámku tiem pilnějie; a věděli-li byšte, že by bylo potřebie co pěších viece přijieti od deseti až do dvúdcát, abyšte přijali; nebť slyšíme, že z holduov budete tu věc moci dobře opatřiti. A byla-li by která chuoze před sebú užitečna, a mohli co pacholkuov mieti těch, ješto by se jim jedné na takové chuozi za škody poražené stálo: i to mějte před sebú. A již sě v těch věcech ve všech takových mějte vedle rozumu, aby sě ty věci proti nepřátelóm nemeškali; neb slyšíme, že by vám pěší platnějše byli, poněvadž jest již všady obholdováno okolo zámku.

Famosis Andree de Vdim et Marquardo de Kozie, nostris fidelibus dilectis.

Číslo 1905 jest odpověď k číslu 1901 str. 179.

1906.

Ondřej z Údimě Jana z Rosenberka ujišťuje svou bedlivostí oc. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlick. IV. K. 69.

Urozený pane, pane mně přéznivý! Když jest purkrabie Bušek chtěl vodjeti, tehdá jest mně řekl, že jej VMt vobeslal, aby poručil mně a Markvartovi Kozskému tu na Zvíkově; a já sem jemu toho neodepřel pro vaše dobré, než to sem učinil. A potom jest VMt poslal Heřmana, porúčeje nám, a my sme to vždy učinili. A po třetie psal VMt dva listy, mně jeden a Markvartovi druhý, porúčeje nám. I snad se

VMt do mne naděje některého netbánie, ješto Markvart sám vod sebe VMti často píše. Toť nic neškodí, nebť my se vo to nedělíme, a z jedné vůle píšeme, a tím vaše dobré vobmeškáno nic nenie. A té poctivosti já mu rád přeji, což vod sebe píše. I rač VMt věděti, žeť pomním na to, co je nám VMt poručil, a myslím o to ve dne i v noci, co bych mohl vašeho dobrého zjednati, i k hradu všelikterakých potřebách. A také bohdá vo hrad vopatrovánie péče račte nemieti, neb ho s pilností hlédáme; i u mostu já vždy sám bývám. A prosím VMti, nechť sobě jednu woldanskú krávu vezmu, nebť jich s potřebu máme; a dá-li mi VMt, račte to psáti. A také bohdá VMt vopatří tu věc vskůře někajm vám hodnajm; neb by potřebí bylo VMti, by ten byl, ješto by nepřátel pilně hlédal, nejen vždy krav, neb se VMti lidem veliká ouzkost děje. Datum Zwiekow sabbato post sancti Bartholomei, annorum domini ↄc LXIX°. Ondřej z Údimě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1907.

Markvart z Kozího Jarohněvovi z Úsuší: o koně a o nepřátelích. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 70.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož jsi mi vzkázal po Jankovi, že jsú páně Mti něco koní přivedli, chtěli [chtěl-li] bych kterého: i milý přieteli, přičiň se o jeden ku páně Mti, nebť žádného nemám. A bratr Ctibor řekl mi také jeden dáti, nebť bych rád zase koně měl, viec pro páně potřebu než pro svú. A věz, milý přieteli, že ujmu máme velikú v holdiech, ježto pán vždy lidi s zámku odtrhá, a nepřietelé vědúc to s Holešic i jiní, okolo zámku nám vždy berú, a my nynie nemáme s kým odpierati a k holduom připravovati: aby ta věc byla opatřena, a k tomu někým na zámku, nebť já v tom dlúho nikoli nebudu; neb jsú mne jen za týden žádali, a již sem snad sedm neděl, neb tomu rozumiem, pro kterú jest to věc. A zdá mi se, že bych tomu cestu věděl, neb sem něco o tom slyšel, ješto mi se toho psáti nehodí, ješto by se ta věc spieš mohla dokonati, a toho mi se také vzkazovati nehodí; neb muožeš rozuměti, že bychme nynie nepřátely trápiti mohli, ješto z kraje lidé táhnú na Kačín. Datum Zwiekow sabbato post sancti Bartholomei, anno Domini ↄc LXIX°. Markvart z Kozieho.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsuší, přieteli mému dobrému.

1908.

Zvíkovští Janovi z Rosenberka: o směnu vězňů. (K)

Na Zvíkově 1469, 26. srpna. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 71.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož jste VMt nám psali o ty vězně,

kteří jsú na Bechyni zjímáni, služebníci VMti se Zviekova, že VMt za ně chcete jiné vězně dáti: i račte nám VMt psáti, skuoro-li je máme k VMti poslati, ať by oni spieš prázdni byli, neb jich jest VMti potřebie. Ex Zwiekow, sabbato post sancti Bartholomei, annorum ↄc LXIX°. Ondřej z Údimě, Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rožmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

1909.

Neznámý úředník Rožmberský jinému: o směnu vězňů. (K)

B. m. (1469, v srpnu?) — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 72.

Také, jakož jest měl Kosst prázden býti za Mikuláška: i nechce Bechyňka Kossta jinak propustiti, než aby jemu slíbil, aby proti němu nebýval; a dal jemu rok za dvě neděli od sv. Martina. I zdálo by mi se, aby ty zavázal Mikuláška na Zviekov; neb se ta věc [s]pieš sejde, když se jemu též podá, aby proti páně Mti nebýval.

1910.

Markvart z Kozího Janu z Rosenberka: o Tetaura. (K)

Na Zvíkově 1469, 7. září. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 73.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt list poslala, kterýž jest svědčil Vilémovi Tetauarovi: inhed sem jej poslal bratru jeho do Strakonic, a on jej jemu poslal do Týna. I teď mi zase odpisuje Tetauar, kterýž jest v Strakonicích, tomu VMt porozumiete, o svém bratru, jakož jest měl u VMti býti. Datum Zwiekow, feria V. ante gloriose virginis Natiuitatis, anno Domini ↄc LXIX°.

Markvart z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Čes., pánu mému milostivému.

1911.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o zajetí poddaných na Nihošovice. (K)

Na Zvíkově 1469, 16. září. — Orig. pap. archivu Vorlic. IV. K. 74.

Urozený pane, pane náš milostivý! Zpravili nás lidé z Drhovli, jakož jsú na Mihošovice [sic] zjímáni a pobráno jim, že s nich šacunk chtie vzieti; a ti lidé mají robotu ke Zviekovu, a jest jich jato sedm; a tak nás ti lidé zpravují, že jim toho nechtie věřiti, by měli roboty k Zviekovu. I budú-li ti lidé tak zahubeni, ta robota VMti sejde. I zdá-li se VMti se panem Zdeňkem o to mluviti, neb se již oni na naše psanie neobrátie; i muož tomu VMt rozuměti, že jest to VMti potřebné. Datum Zwiekow, sabato ipso die sancte Ludmile, annorum Domini ↄc LXIX°.

Markvart z Kozieho, Ondřej z Údimě.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššímu komorníku královstvie Čes., pánu našemu milostivému.

1912.

Cedule ze Zvíkova k Janovi z Rosenberka: o výdajích, ztrátách koní a směně vězňů. (K)

B. m. (po 16. září 1469.). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 79.

Pověz pánu: Dáno Čakovcovi na svatojirskú službu $1^1/_2$ kopy. Item ktož jest vězněm na Holešice, jest bratr Lontšovtuov.

Úrok dán za páně Mt:
Ondřejové se synem 16 kop,
Kozskému $7^1/_2$ kopy,
Hodějovskému 12 kop,
Buzkovi Hřieběti $11^1/_2$ kopy,
Přibíkovi Smetanovi 15 kop,
Jirklovi 2 kopy 15 gr.,
Jehnědské 4 kopy,
Heřmanovi z Nedvězie $8^1/_2$ kopy,
Přibíkovi Nasevrckému 16 kop,
Olbramovskému 12 kop 15 d.,
Dubňanskému $31^1/_2$ kopy,
Heřmanovi z Želenic 4 kopy,
Jedlicovi, tomu také dáno bude.

Item což jest koní ztracených na Zviekově:

Bajšovcovi dva koně,
Burianovi dva koně,
Papúškovi dva koně,
Bukovanskému jeden kuoň,
Kuníkovi jeden kuoň.

Item 11 pěších vypravil. Milostivý pane, zpraven sem, že by chtěl VMt prositi Bukovanský za Diviše. Diviše jednoho za druhého neračte dávati; ať Diviš vypraví Bukovanského s Bajšovcem, a toť jest rovné. Také račte VMt věděti, žeť jest vězněm Otík Vrchotický na Holešice, panu Zdeňkovi; račte oň se panem Zdeňkem mluviti, nebť jest člověk dobrý, a muož VMt některého dobrého člověka vypraviti.

Ondřejová, které vyplacen byl úrok, snad je manželka Ondřejova z Údimě, jenž posledně připomíná se v hořejším listě ze 16. září 1469.

1913.

Markreta z Hostěšovic Janu z Rosenberka: o vrácení dobytka a propuštění vězňů. (K)

V Kestřanech 1469, 2. října. — Orig. pap. archivu Vorlického IV. K. 76.

Modlitbu svú pokorně napřed vzkazuji VMti, urozený pane, pane! Jakož VMti tajno nenie, kterak jsú služebníci VMti na Zviekov pobrali dobytek lidem mým ve vsi Údráži a u Vranově vešken veliký i drobný, a některé lidi zjímali v tom bezpečenství, kteréž mám od pana Zdeňka JMti: protož, milostivý pane, prossím pokorně VMti, račte VMt zpomenúti na mú sirobu, i račte VMt psáti úředníku VMti na Zviekov, aťby ten dobytek byl navrácen lidem mým, aneb kteří jsú lidé moji dobytek vyručili, aťby z toho základu propuštěni byli; a kteří jsú zjímáni, račte VMt psáti, aťby propuštěni byli. Neb jsú nebožátka velmi chudí lidé a zahubeni, a někteří i spáleni i vězni VMti. Jakožto pánu mně milostivě přieznivému, že to ráčíte pro mú pokornú modlitbu učiniti, a že VMt ráčíte rozkázati a psáti na

zámek VMti napředpsaný, ať by ten vzatek lidem mým zase navrácen byl, a lidé propuštěni, kteří jsú zjímáni. A s tiem VMt pánu Bohu porúčiem, a Bóh daj se VMti dobře a ščastně vedlo. A teď VMti přiepis posielám toho bezpečenstvie, kteréž mám od pana Zdeňka JMti. A toho milostivé odpovědi prossím od VMti. Dán v Kestřanech v pondělí po sv. Michalu archangelu božiem léta ↄc LXIX°.

Markretha z Hosstěšovic.

Urozenému pánu, pánu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Čes., pánu mně milostivě přieznivému.

1914.

Hejtman Zvíkovský Janu z Rosenberka: o věcech válečných. (K)

Na Helfmburce (před 14. říjnem 1469). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 84.

Urozený pane, pane milostivý, jakož jest Jarohněv dal dobytek i koně a vězně na rukojmie Sádlovi: psal jest o to Adam*) panu Labutovi, aby to bylo postaveno. Dal jest jemu pan Labut tu odpověď, že jest jemu nic nesliboval. Zdálo-li by se VMti, račte mluviti s panem Jarohněvem, ať obešle pana Jana, ať by ty věci postaveny byly. A račte VMt věděti, žeť tovaryšie nechtie od toho pustiti; a mluvie někteří, jestliže by měli tak na posměch jezditi, že chtie od VMti pryč jeti; neb sú některé v té věci řeči mluveny o nás, jakož pan Jarohněv dobře vie, ježto sme jemu k vuoli mlčeli. A račte VMt věděti, že Sádlóv otec byl jest u kněze milosti dobré paměti, a u válku jest odpuštěnie vzal, a přikázal se panu Rábskému nepřieteli VMti; a syn jeho VMti škody činí. A on by pak pokoje požiti chtěl vedle pana Labuti. Vidí VMt, že se od strany též neděje; neračte té věci oslabovati pro VMti dobré lidi, nebť jest jich aumysl šacovati ty lidi též, jako Sádlo šacuje lidi VMti. Ex Helfenburk ↄc.

Smil z Hodějova, hajtman na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému b. d.

(Na rubu:) Zwiekow anno ↄc LXVIIII°.

*) z Drahonic.

1915.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o pűtce s Holešickými ↄc. (K)

Na Zvíkově 1469, 14. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 80.

Urozený pane, pane milostivý! Račte VMt věděti, že jsme měli puotku s Holešickými i s jinými, kteří jsú jim ku pomoci byli, berúce seno z Milevska. Měli jsú nepřietelé XL koní, a naši XXV koní a něco pěších, a viec sem jich vypraviti nemohl. Myslínský jeti nechtěl; a někteří z Výpovského rotty, hlediece jeho, také jeti nechtěli. A když jsú táhli s senem, tehdy přitáhli na ně nepřietelé. A oni strhše vozy, i odpieralі jim jako dobří lidé, a táhli brannú rukú až k Uoseku ke

vsi VMti, a tu strhše vozy, i bránili se na miestě. I přitáhli jich pěší, i byli silni našim, i zapálili jim vozy s senem. A naši vytáhše z vozuov, bili se s nimi. I zabit na miestě Huk a třie pěší; a Beneda raněm [sic] a vězením zavázán. Vzali dva koně našim, jeden za XVI kop, a druhý za devět; a Hukuov kuoň zabit za osm kop. A jich čtyřie koni na miestě zuostali, a naši jim vzeli jeden. A dva z jich starších kopinníky zabita na miestě; a na voze vezli raněné své s sebú. Rozumiem tomu tak, že kromě Benedova vězenie vzeli sú daleko větčí škodu než VMt, neb slyšíme, že jim mrú ranění. A by byli poslušni a jeli všichni, jakož sem jim kázal, i byli by jim velmě silni; neb jest koní, což obrok dávám, na padesát. A vozníky zbity jsú nám po brány hradské z uobú vozú. Máte-li VMt jaké, račte mi dáti čtyři, a jáť ostatek sám opatřím. A nemohl sem sám býti s nimi na poli, že sem ve čtvrtek na poli byl, i měl sem na mnoho listuov odpisovati, i panu Lvovi příměřný list sem dělal, i Chřešťovcovi, s uoběma do sv. Jiřie a týden dáti napřed věděti. Prosím VMti, račtež mě v tom zachovati. Ex Zwiekow sabbato ipso sancti Callixti anno domini ↄc LXIX°. Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Také račte VMt věděti, kteráž jest puotka byla s Holešickými, žeť jsú trénásob větší škodu vzeli, nežli VMt. Pravie nám tak, že jest jim umřelo XIV koní jiezdných, a zraněných že drahně mají.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Čes., pánu mému milostivému.

1916.

Soběslavští Janovi z Rosenberka: o lovení příkopu městského. (M)

V Soběslavi 1469, 18. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 T 33.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakožs VMt píšete purgmistru a konšelóm, že by někto VMt spravil o štikách a kapřiech, kteréžto pan Pavel vsadil jest k potřebě VMti, a ti že by vyšli přes plot do přiekopa obecnieho: i račte VMt věděti, žeť jsú lovili prve několikrát z rozkázánie páně Pavlova v tom příkopu, do kteréhožto by měly ryby vyjíti, než jsme my jej prodali. A my, milostivý pane, zrozoměvše od dobrých lidí, že by sě žoldnéři naň chystali, chtiec jej sloviti, i prodali jsme ten kus příkopa za zlatý bez toho kusu, kterémžto jest pan Pavel k VMti potřebě choval, a ten jistý, ktož jest kúpil, viec jest neulovil, než XVI štíčat, a z těch XVI dáno jest XIII za zlatý a III za XV grošuov, a II kapry za VI grošuov. A to jest svědomo dobrým lidem i některým úředníkóm VMti. A jakož VMt dotýče, že bychme tu nic nenasadili, račte VMt věděti, cožť loví v potoce okolo příkopa, což malých štičátek chytají, to mecí do příkopuov. A také my jsme v tom kusu nelovili viec než od dvú leth, krom toho, což jest panu Pavlovi loveno jeho rozkázániem. A také, milostivý pane, těch XIII štíčat, kteréžto jsú prodány za zlatý, ty ještě mají;

pak netajili [?] VMti bez toho býti, i tyť VMti zachovánie budú. A také jakož VMt rozkázala, abychme VMti zjednali XXti štik dobrých, to bychme VMti rozkázánie rádi učinili, ale to Buoh vie, že jich nynie nevieme, kde nalézti, neb jsú již někteří rybníci okolní sloveni. I milostivý pane, prosíme VMti jakožto pána svého milostivého, že jsě neráčíte na nás unáhliti, nebť to, Buoh vie, jinak nenie, než jako VMti píšem. Ex Sobieslaw, feria IIII. ipso die s. Luce ewangeliste annorum domini LXVIII°.

Purgmistr a radda města Soběslavě.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

1917.

Zvíkovští Janu z Rosenberka: o přijetí Tetaura ɔc. (K)

Na Zvíkově 1469, 21. října. — Orig. arch. Vorlického IV. K. 82.

Urozený pane, pane milostivý! A jakož VMt jste rozkázali obeslati Thetauara, to se jest tak stalo. I teď VMti posieláme přiepis listu jeho, jemuž VMt porozumiete. A na jinéť službě býti nechce, než po pěti rýnských zlatých na čtvrt léta na kuoň a všecky potřeby, jakož jseme [jsme] VMti prvé o tom psali. Jestliže VMt tak jemu ráčíte, račtež list psáti o tom jemu, ať k VMti přijede sám do Krumlova, abyšte VMt sami s ním o ty věci uházeli; a račte VMt psaním k němu nemeškati, a myť jemu ten list od VMti hned pošleme; neb VMt o ty věci s ním snáze byšte uhodili nežli my. Račte VMt věděti, žeť mají k VMti přijeti ve dvú nedělí po sv. Havle Cukr se čtyřmi koňmi, Najpergar s pěti koňmi, Škvorecký se čtyřmi koňmi, Jindřich se třmi koňmi, a mají tři dřeva mieti. Datum Zwiekow, sabbato ipso XI^M virginum, anno Domini ɔc LXIX°.

Smil z Hodějova purgrabie na Zviekově,
a Markvarth z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému.

1918.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o směnu vězňů. (K)

Na Zvíkově 1469, 24. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 83.

Urozený pane, pane milostivý! Račte VMt věděti, že člověk VMti z Záhořie Jan jest jat na Týn, a sedí u vězení; a nemuož člověk VMti jinak prázden býti, než aby vyvadil člověka Týnských z Bohonic, kterýž jest jat a sedí na Budějovicích. Račte se VMt k tomu přičiniti, a zdá-liť [se], by se směna stala o ně, aby člověk VMti prázden byl, nebť jsta oba chuda. Ex Zwiekow, feria III. post XI milia virginum, annorum ɔc LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1919.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1469, 29. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 14.

Urozený pane, pane milostivý! Jakož VMt píšete, abych z těch peněz, kterých sem VMti pójčil, LX kop poslal na Helfmburg: račte VMt se pamatovati, že jste VMt rozkázali po Margvartovi Kozském, abych ty penieze, kterých sem VMti pójčil, v službě dal lidem, a miesto těch peněz tolikéž zlatých holdovních abych zachoval. I račtež VMt věděti, žeť sem ty penieze v službě dal, a žeť jest ještě veliký nedostatek, což se dotkne služby, škod a komorních úrokuov; neb jest také diel zuostal dlužen purgrabie Buzický, ješto se ti dluhové musejí dávati; a ty zlaté holdovné, jakož jste VMt rozkázali zachovati miesto těch peněz, ještě nejsú vybrány. A co se dotkne úrokuov, nemuožeme jich k tomu mieti, musíme lidí hleděti jako nepřátel a lapati je, připravujíce je k úrokuom; a bojím se toho, že se jich mnoho nevybéře, a rozumiem tomu tak, že bude spieš nedostatek v penězích než zbytek. A když se ty věci zrovnají, jestliže co zbude, nebude to tajno VMti. Jakož VMt píšete vo listu mně na puol druhého sta kop, kterak by měl udělán býti: račte VMt rozkázati, ať svědčí ke mně a k mým dětem a ktož by jej měl s naší dobrú volí. Datum Zwiekow dominica post Simonis et Jude apostolorum, annorum domini ↄc LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Čes., pánu mému milostivému.

1920.

Purkrabí Zvíkovský Helfmburskému: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1469, 29. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 13.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš Maternovi vo úrok, abych se k tomu přičinil, aby jemu dán byl: vieť to Materna dobře, že lidi drží, a že jest jich netbal obhajovati, že jsú spáleni; proto já, což budu moci, chci se rád přičiniti. A jakož mi píšeš v ceduli, žeť píší z Krumlova o šedesát kop: vieť to páně Mt dobře, kterakť mi jest rozkázal po Markvarthovi Kozském, abych ty penieze dal v službě lidem; a tak sem učinil. Abyšte vy se na to nebezpečili a opatřili tu věc, aby páně Mt k škodě nepřišel, vědúce to, že žádných peněz zbytečných nemám. Datum Zwiekow dominica post sanctorum apostolorum Simonis et Jude, anno domini ↄc LXIX°. Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Václavovi Vláškovi z Mileňovic, purgrabie na Helfmburce, přieteli mému milému.

1921.

Jan z Rosenberka Smilovi z Hodějova: o 40 jízdných; Dubno dobyto na Roubíkovi. (K)

B. m. a d. (1469, před 13. list.). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 81.

Jan z Rozmberga najvyšší komorník královstvie Českého. Smile milý! Jakožť jsú tu na Zviekov přijeli Vejpovský i jiní dobří lidé, XL koní: žádámeť s pilností, aby z těch dobrých lidí, kterýžť se k tomu hodný zdá, poručil jednomu, aby s těmi se všemi XL koňmi jel do Třeboně, a zjednal jim vuodci, kudy by najslušněji projeli; neb tu již bude jim pověděno, co budú mieti činiti. A ty sám tam na Zviekově pozuostaň, a hleď nepřátel s pilností, jakžť věříme, zuostavě při sobě jiné všecky. A věděti dáváme, že sme dnes z daru božieho dobyli Dubného na Rúbíkovi šturmem, a tu na 150 pacholkuov služebných jali; a při tom byl také pan Jan ze Šternberga hauptman moravský. A dá-li Buoh, máme před sebú některé věci proti nepřátelóm, ještо bohdá dobře bude.

1922.

Purkrabí Zvíkovský purkrabí Krumlovskému: srovnání o vězně s Roubíkem. (K)

Na Zvíkově 1469, 13. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. č. 86.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o srovnánie o vězně s Rúbíkem: rád já to slyším, a rád bych to viděl, by se to srovnalo, neb jest toho veliká potřeba páně Mti; a obeslal sem hned Rúbíka s tiem. Chci já toho rád pilen býti, aby se to srovnalo, bude-li to moci mnú srovnáno býti. A věz, milý přieteli, že ti vězni, služebníci páně Mti, musie se stavěti na Konopiště; a stavěli jsú se v sobotu nynie minulú, a dán jest jim rok jedné do pátku najprv příštieho. A poněvadž jim tak časté práce činie krátkými roky, zdálo by se mi, abyšte vy tolkýž počet vězňuov, bez jednoho dvadceti, dali jim věděti a zavázali je, aby se stavěli na Zviekově, a kterak by se služebníkuom páně Mti dálo od nich, též bych já jim činil. A tak by se ta věc spieš srovnala a k konci přivedena byla, ač nesrovná-li se tuto, když já se s Rúbíkem sjedu; a toho neviem, bude-li se on chtieti se mnú sjeti. Ex Zviekov, feria II die sancti Brictii, annorum ↄc LXIX.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumplově, přieteli dobrému.

1923.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o úrocích, o propuštění Košta, o Roubíkovi. (K)

Na Zvíkově 1469, 22. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 25.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš, žeť bych já rozkázal po Velkovi, což se dotýče úroka Buzkovi Hřieběti, že bych jemu jej ten úrok dáti [sic]: věz, milý přieteli, žeť jsem já po Velkovi nevzkázal nic, a žeť Buzkovi

na Zviekově ten úrok ještě nikdy dáván nenie. Pravíť Barthoš písař, že jest s těch peněz bylo placeno Lhotovi s Helfmburka; věz, žeť zde zbytkuov nenie. A jakož mi píšeš o medu, chciť toho rád pilen býti. A o Kosstovi, jakož mi píšeš, ještěť propuštěn nenie, ale hned sem jej na Bechyni poslal. A Rúbíka sem opět o sjezd obeslal, abych se s ním sjel; i ještěť mi se jest poselstvie nevrátilo, a kolikrát sem jemu o to psal, nikdy mi na to psaní žádné odpovědi nedal. Datum Zwiekow, feria IIII. die sancte Cecilie virginis, annorum ɔc LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Kunrathovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, přieteli mému dobrému

1924.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o srovnání o vězně s Roubíkem ɔc. (K)

Na Zvíkově 1469, 23. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 89.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož jsú se stavěli služebníci páně Mti se Zviekova na Konopišti, zavázáni jsú slibem všickni, kromě tří, aby se stavěli na Hlubocie Rúbíkovi v pondělí najprv příští; a tito třie: Janek Jistebnický, Ondřej a Řéha, mají se stavěti o Hromniciech na Konopišti. Jankovi Jistebnickému jsú toho podali, aby vyvadil nějakého Slováka, kterýž jest vězněm panu Zdeňkovi; a Ondřej aby vyvadil Siváka, a Řéha aby vyvadil Záhonce. A opět od Rúbíka nemám žádné odpovědi listem o sjezd o ty vězně. A milý přieteli, dávámť věděti, žeť mi jest pravil jeden dobrý člověk urozený, kterýž jest nynie odtud přijel, že se v Žatečtě zbierají vojensky s vozy, jako chtiec mnoho mieti, a mají tu naději lidé, že by chtěli do Moravy; ale toho neumějie v pravdě pověděti, kam chtějí. Ex Zviekov, feria V. die sancti Clementis, annorum Domini ɔc LXIX°.

Smil z Hodějova, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabie na Krumplově, přieteli dobrému dd.

1925.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o Jetřicha. (K)

B. m. (1469). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 44.

A což se pana Jetřicha dotýče, má-li mu se bráti či nic, nebť jest nynie na Chlumci.

1926.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vyplacení služby. (K)

B. m. (1469). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 43.

A také mi VMt nic nedáte věděti o Burianovi a Býšovci; neb račte věděti, duokudž jich neodbudete, žeť oni vždy předse budú chtieti službu.

1927.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o šacování věžňů. (K)

B. m. (1469?) — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 38.

Také rač VMt věděti o těch vězních, které jsú zjímali v Krásné Hoře v tom městečku spuolu s Dobronickým, ti jsú šacováni v LV kopách. A tak mne zpravil Hodějovský, že by Dobroničtí z toho šacunku pánu svému nechtěli dáti, a aby služebníci VMti také nedali, což by mělo na VMt přijíti, příčinu toho kladúce, že by stáli u šturmu u kostela, a že jsú nedobyli jeho. Také mi VMt račte rozkázati, kterak se mám v té věci mieti.

1928.

Purkrabí Zvíkovský purkrabí Krumlovskému (?): o zajetí královské soli. (K)

B. m. (1469). — Orig. pap. arch. Orl. IV. K. 59.

Také milý přieteli, když toho čas bude, povieš páně Mti, že sem vzal tři vozy s solí, již [?] do Prahy vezú dva páně Janova Strakonického*) a jeden Kozlínuov z Březie. Ten jest hned rozdělen, i suol i koni; neb jest Kozlín některé řeči mluvil o páně Mti sobě k škodě, mněje, že jsme my s Holešic. I Volynští formané jsú tak pravili, že tu suol vezú Pražskému králi. Nebť mi jest to páně Mt po Markvarthovi Kozském rozkázal, ktož kolivěk které věci poveze do Prahy a k nepřátelóm, abych jemu pobral, buď číž buď. Prosím tebe, milý přieteli, mluv k JMti, ať té věci neráčí oslabovati, aťbych já v tom nezuostal.

*) Jan z Rabšteina převor v Strakonicích.

1929.

Burian z Lažan a Vítha ze Rzavého Janovi z Rosenberka: o svolení ku plavbě dříví pod Zvíkovem. (R)

V Bechyni 1470, 13. března. — Orig. arch. Třeb. II. 14. 1 e.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane, pane milý. A VMti prosíme, abyste VMt ráčili odpustiti lidem našim mimo zámek VMti Zviekov s lesem plúti. I jestliže VMt ráčíte odpustiti, račte list poslati purgkrabie Zviekovskému, ať by těm lidem našim, kteříž by listy měli pod pečetmi našimi, nebylo překáženo plúti; neb to račte věděti, že my listóv nedáme jinému žádnému, než těm, kteříž les mají od nás. A tohoť lesu mnoho nenie. I věříme VMti, že to ráčíte pro nás učiniti a ten les nám ráčíte kázati pustiti a list ráčíte poslati purgkrabie Zviekovskému po tomto poslu. Ex Bechyn, feria III. post festum sancti Gregorii papae, annorum domini ᴐc CXX°.*) Burjan z Lažan a na Bechyni, Vytha ze Rzavého a na Dobronicích.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu nám přieznivému buď dán.

*) Téhož znění list také Jarohněvovi z Úsuší, o přímluvu k panu Janovi z Rosenberka. Cf. Sedlákovy Hrady VII. str. 8.

1930.

Král Matiáš Janovi z Rosenberka: o minci v Budějovicích ražené a o faře Budějovské. (R)

V Prešpurce 1470, 17. března.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 46. č. 3.

1931.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o vybírání úroků, o koupi obroku, o přepuštění koně. (M)

V Třeboni 1470, 26. dubna. — Orig. arch Třeb I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Prosím VMti, račte Ambrože písaře sem poslati, aťby úroky vybieral; a byl by syn muoj něco vybral, ale pro tento rozbroj nevěděl, kteraké penieze bráti. Ale VMt má tu věc dobře před sebú a dobře ste jí srozuměli. O obrok chci svú péči jmieti do Němec; o dluhy chci do Hradce bez meškánie poslati. Noskovský vskázal, aby jemu úrok bez meškánie byl poslán. A milostivý pane, jakož mám třetie kuoň odbýti: i mám koník, o němž sem VMti pravil, že sem jej musil kúpiti jeda po VMti z Viedně, neb mi se byl kuoň na cestě rozkleczel, že sem jej na cestě nechati musil; i jest drah o puoldruhého zlatého, neb mě potřeba k tomu přitiskla; ale jinak jest koník dobrý. I poněvadž VMt dva koně laciná vzala, račtež tento také vzieti, proto jeho VMt škodna nebude. Dán v Třeboni, ve čtvrtek po s. Marku létha LXX°. Řehoř.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému d.

1932.

Jan z Hostěšova Jarohněvovi z Úsuší: o škodách pro nezaplacení dlužního listu páně. (M)

V Miličíně (1470, před 1. květnem). — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Hostěšov.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A vězte, že sem byl u Praze u pana Trčky, i potkal sem se s ím, an jede z Prahy na Pořiečí. I mluvil sem s ím to, i nemohl sem tu nic zednati. List ten, který ste mi dali, ten sem bul poslal Siebierovskému, jestliže bych se s ím chybil. Tu sme prosili se panem Chvalem z Protivína, i nemohli sme nic déle uprositi, nežli jedné do téhodne. A Siebierovský mne prosil, abych vám psal, aby potom již z hospody aby nevyrukovali. Jesliže jich twemž [v témž] dni nedáte, že sú za to řěkli, žě jinak nebude; neb jest chtěl hned vlehúti a na pána a ty škody všecky na pána JMt počésti, které pan Tavačovský počítá a leží nám. A tak slyším, že již proležal na dvě nebo na tři sta kop. A tak sem slyšal od dobrých lidí, že by chtěl pánu ty škody počiesti, dopustíte-li leženie. A přísahá pánu Bohu, že to chce učiniti. A tak praví, že to má pro páně neplněnie, a horlí,

že ste jemu dali zlé spy, že by byl pána ještě nenapomenul, byste jemu dali dobré spy. A z toho vám vinu dává. Datum Miličin ante s. Jakoby Chilipi ɔc.

Jan z Hostěsova.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, přieteli mému milému, buď dán.

1933.

Třeboňský písař Řehoř Klaric Janovi z Rosenberka: o propuštění ze služby. (M)

V Třeboni 1470, 3. května. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, abych popracoval do VMti dalšieho opatřenie: i mám za to, milostivý pane, že to VMt viete, že sem se málo z čeho vymlúval, což sem mohl k VMti rozkázanie učiniti, dokudž sem mohl. Ale tohoto já již, to Buoh vie, učiniti nemohu. A to VMt strany lépe zná, nežli já, co mě hněte, a také že svú škodu velikú v tom znám, jakož sem to VMti pověděl, že bych jměl něco svého jmieti, ješto mi se to vše u VMti potřebách rozešlo, ješto toho jako nic k své potřebě požiti nemohu; nébrž bojím se, jakož se těch počtuov mnoho na mě zběhlo, a rozličnými proměnami, bych na tom škody nevzal takové, že toho snad vyhledati, což mé jest, nebudu moci, a toť by pak za mú pracnú službu přěběhlo. A protož, milostivý pane, prosím VMti jako pána mého milostivého, neračte mne v tom obtěžovati, neb již na tom sedím, abych sobě registra zřiedil; neb nynie také i rána boží jde, neuchoval-li by mne pán Buoh v tom, neviem, kto by VMti z toho práv byl. A musím na to také mysliti, abych dětem svým zmatku nezuostavil po sobě. Než, jakož sem VMti řekl, že chci rád a pilně připomáhati věrně a právě bohdá, což budu moci, a to chci učiniti tak, jedně račte zjednati, kto by penieze přijímal a vydával, a tiem neračte meškati, nebť jest toho veliká potřeba. A také račte sto zlatých na potřeby poslati, neb přimeškáte-li jim nynie, potom k nim přijíti nebudete moci. Dán v Třeboni, ve čtvrtek den svatého Kříže nalezenie létha LXX°. Řehoř.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému, d.

1934.

Král Matiáš Janovi z Rosenberka: o minci a měně její, aby jí bráněno nebylo. (R)

V Brně, 1470, 17. května.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 47 č. 4.

1935.

Adam z Drahonic Janovi z Rosenberka: o rozkazu na úředníky v Soběslavi, aby jeho lidí k holdu nenutili. (M)

V Drahonicích 1470, 31. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 6.

Urozený pane, pane mój milostivý, služba má napřed VMti. A jakož VMt

psal na Soběslav Výrkovi*) o mé lidi, kterýmž mi sú pobrali v Kunraticích: milostivý pane, račte věděti, že přes to vždy mi chce lidem bráti a velí jim k holdu. I také sem byl Olbramovi psal, prose jeho, aby s ním o to mluvil, aby mi lidem mým překážeti nedopustil; a on se na VMti psanie ani na mú prosbu obrátiti nechce, než svú vůli chce mi míti s lidmi mými. Prosím VMti, račte Keharovi*) psáti, ať by mi lidem nepřekážel, a list mi dáti, aťbych jemu ho dodal. A teď VMti list ten posílám, kterak mi Olbram píše; VMt tomu dále porozumie. Datum v Drahonicích, ve čtvrtek památce božie nanebevzetí anno domini ɔc LXX°.

Adam z Drahonic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému dán.

*) Srov. A. Sedláček, Hrady III. 161.

1936.

Markvart z Rakovic a Petr z Běhařova Janovi z Rožmberka: že Jan Zmrzlík uzavřel příměří s králem Matyášem. (M)

V Budějovicích 1470, 8. června. — V Březanově genealogii Zmrzlíků v arch. Třeb.

Urozený pane, pane laskavě příznivý! Služba naše napřed VMti. VMti věděti dáváme, že pan Jan Zmrzlík list příměrní králi JMti ɔc a pánu našemu, JMti i JKMti vší straně, služebníkům, poddaným, duchovním i světským, v táž slova jako první list až do sv. Havla položil. A pán náš JMt jemu zase list pod svou pečetí na též příměří poslal, že jemu a jeho lidem až do toho času ode vší strany naší škozeno nemá býti. Protož VMti prosíme, abyšte ráčili na Zvíkov i jinam na vaše zámky poslati a jim to věděti dáti, aby jemu překáženo nebylo. Ex Budweis, f. VI. ante festum Penthecostes, anno ɔc 1470. Markvart z Rakovic a Petr z Běhařova.

Urozenýmu pánu, panu Janovi z Rozmberka, nejvyššímu komorníku králov. Čes. ɔc, pánu nám příznivýmu.

1937.

Adam z Drahonic Janovi z Rosenberka: přimlouvá se za svou sestru. (R)

V Drahonicích 1470, 14. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Drahonic.

Urozený pane, pane milostivý! Služba má napřed VMti. A prosím VMti, neračte VMti dopustiti překážeti sestře mé, paní Mabce z Nestanic, nebť ona tu věno má v těch ve dvú vésků, v Nestanicích a v Černé Vsi. A VMt dobře vie, žeť ona válečnice nižádná nenie. I vzdy prosím VMti, že to ráčíte učiniti a neráčíte ji dopustiti na tom překážeti. A tohoť prosím milostivý odpovědi od VMti. Datum v Drahonicích, ve čtvrtek před sv. Vítem anno dni ɔc LXX. Adam z Drahonic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému d.

1938.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o zlodějích. (M)

V Třeboni 1470, 11. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že štosován i pálen pacholek jeden, kterýž byl před chvílí na Stráži, a v stání pobrali postavy VMti měštěnínu z Třeboně Zíkovi krejčiemu a zabili měštěnína jednoho páně Puochoméřova z Cmuntu. I vyznal ten na mučení na dva Strážská, že byvše zde v městě i zradili ty postavy. A Mitruos se toho té chvíle odpieral, že o tom nevie, a tento vyznává, že je na to poslal. Než Řehoř praví, že o to s Mitruosem smlúva jest, že jest to měl tomu Zíkovi krejčiemu opraviti, a neopravil. Pak což ráčíte tomuto pacholku rozkázati, to račte dáti věděti, nebť jest viece nevyznal, než toto. Také dva pacholky sedlská sedie od vánoc, kteříž lapeni, ješto vybíjeli člověka v Uohrazené Německé, a pobrali jemu medu koliko škopkuov; a toho člověk v Uohrazenie drží Hevléř z Budějovic zástavú od Bohuslava z Kestřan. Ti tak vyznávají, že když měli hold na Hlubokú dáti obilím, i že jim Poláci obilí byli vypicovali, a oni nejměli, čím holdu zpraviti; i položili ty lidi za nepřátelské, a z návodu jiných že sú to učinili, a chtěli těch holdů dobýti. A jiného nevyznali. I o těch račtež rozkázati než lidé se za ně přimlúvají, a že by nynie muselo mnoho takových odpraveno býti. Datum Trzebon, feria IIII. ante sancte Margarethe anno domini ↄc LXX.

Zdebor z Kozieho, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

1939.

Král Matiáš Janovi z Rosenberka: aby Řehoře (Klarice) vypravil s děkanem Pražským do krajův Chebského a Loketského k jednání věcí křesťanských. (R)

U Brna 1470, 23. července.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 48 č. 5.

1940.

Jan z Vlksic Janovi z Rosenberka: o úrocích lidí jeho strýce. (M)

B. m. 1470, 10. srpna. Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Vysoce urozený pane, pane a pane muoj milostivý! Jakož sem prve o strýce svého a o lidi jeho s VMtí mluvil, aby VMt to pro mé VMti zaslúženie ráčili učiniti, a s nimi o ty penieze, kteréž mají na Třeboň dáti, milostivě naložiti, nebť sú lidé velmi zahubeni a šacováni a holdy veliké dávají na Třeboň. Pakli přes to vždy jinak býti nemuož, ale prosím VMti, ať polovici dadie. I plné doufánie k VMti mám,

že to ráčíte pro mě učiniti; a toho prosím od VMti milostivé otpovědi po tomto poslu. Datum feria VI. in die Laurencii anno domini ↄc LXX°.

Jan z Vlksic.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému.

1941.

Markéta z Dlouhé Vsi Janovi z Rosenberka: o stání s Janem Bechyní; o Vlachovi. (R)

B. m. 1470, 11. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.

Urozený pane, pane milý. Modlitba má VMti! Ráda bych slyšela, byšte se VMt dobře měli a zdrávi byli. A VMti prosím, abyšte ráčili listy obnoviti na ty vsi, kteréž držím od VMti; a také, milý pane, jakož s Bechynským VMt stánie máte: i již to má brzy vyjíti. I prosím VMti, račte delšie učiniti. I ráčíte-li to učiniti, račte mi dáti věděti po tomto poslu; nebo bych já musila o takové věci k VMti sama přijeti, ač jest koli nebezpečné — a k němu také na Bechyň. A milý pane, račte mi něco dobrého pověděti o pokoji. A VMti také sem psala o Vlachovi, a VMt nedali mi žádné odpovědi; a do Vlacha mi se zdá, že by učinil do té pře skonánie. Datum sabbato post festum sancti Laurentii annorum ↄc LXX.

Markéta z Dlúhé Vsi.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozenberga, najvyššiemu komorníku k. Českého buď.

1942.

Pavel Dětřichovic Janovi z Rosenberka: o vyznání zmučeného zajatce, za nějž Racek Kocovský se přimlouvá. (R)

V Soběslavi (1470?) f. III. post Mauricii (25. září).

Tištěno v Sedláčkových Hradech a zámcích III. 161.

1943.

Král Matiáš Janovi z Rosenberka: že Zdeněk ze Šternberka ho zpraví, kterak se chovati má. (R)

Ve Znojmě 1470, 2. října.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 48 č. 6.

1944.

Třeboňský hejtman Janovi z Rožmberka: o peněžních záležitostech. (M)

V Třeboni 1470, 18. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A jakož mi VMt poslali něaké zlathé po paní Pavlové: i neposlali ste žádného listu vedle toho, komu may býti, anebo

co mám s nimi činiti; i milý pane, račte mi VMt o tom psáti. Také rač VMt věděti, že Hynková Zubová byla dnes u mne, zpravujíci mě, kterak by s ní Předbor s Želče mluvil a prosě a žádajě stánie delšieho, a že by v tom byli odporni Soběslavští; a tak dále pravila, jestliže stánie bude mieti delšie, že by chtěl VMti pójčiti póldruhého neb dvě stě zlatých. Také pravila, žeby chtěl Předbor Zmrzlíkovi dáti napřed věděti, že má u nho [sic] některé sto zlatých, a o svatém Jiří, bylo-li by VMti potřebie, žeby chtěl s VMtí slušně uhoditi a puojčiti VMti. — A sama Hynková tak praví, že dala panu Lvovi napřěd věděti o IIII^{C} zlatých, a že jich také chce VMti pójčiti o svatém Jiří. — A jakož mi VMt psali o Blanického a Petříka z Zahrádky, o to sem nezmeškal psáti a poslati vedle psanie VMti. — A milý pane, jestliť by opěth Rúsová žádala směny s lidmi Býšovcovými, nesvolujte, ať by on měl vašim lidem škoditi a jěho u pokoj býti, nebť jest vaše dva člověky vzal; alle bohdáť mu se oplatím. A teď VMti posielám list od Miličínského, kerýž sem otevřel; i nebude-li jinak, alle musel bych sám se tam vypraviti, ač káže-li VMt, zvlášti jestli pilná potřeba vám, zda bych ty zlaté od Předbora zednal. A jakož ste mi psali o Žimunticko o dobytek, tohoť vás Janek ústně zpraví. Dán v Třeboni ve čtvrtek po svatém H[a]vle letha M°CCCC°LXX°.

Zdebor z Kozieho, hajtman na Třeboni.

Urozenémn pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému d.

1945.

Markéta z Dlouhé Vsi Janovi z Rosenberka: o pobraných věcech. (R)

B. m. (1470, kolem 30. listopadu). — Orig. arch. Třeb. Fam. Dlouhoveský.*

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane pane milý. A jakož mi VMt píšete, žeť sem nikdy VMti nerada hněvala: i ještě bych sě toho ráda ostřěhla, abych VMti nehněvala. A k vaší žádosti sem vdy činily [sic], jakož jest VMt rozkázala, i ještě bych ráda učinily, co bych najdál mohla. A nemoha VMti porozuměti, proč VMt nade mnú tu nelásku okazujete, co jest mi VMt pobrala od Kraselovského, proč mi toho neráčíte zassě vrátiti; a to jest k mé hanbě, činíce z toho possměchy, žeť ještě VMti k tomu přidávám. I když VMt byli by v Strakonicích neb kde zde v kraji, račte dáti věděti; nebť bych ráda s VMtí rozmluvila o některé věci; a za to VMti prosím, abyšte ráčili na to pomnieti. Já Markétha z Dlúhé Vsi.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď list ꝛc.

*) A. Č. VIII. 15. č. 402.

1946.

Zdebor z Kozího Janovi z Rosenberka: o vystoupení ze služby. (M)

V Soběslavi (1470, 15. prosince). — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Urozený pane, pane mně přieznivý. Službu svú vzkazuji VMti. A jakož sem s VMtí několikráth mluvil i ceduli VMti thoho napsanú dal, co sej povinovato za VMt; neb sem toho opatřiti nemohl tu v Třeboni, neb sem z rozkázanie vašeho i hajtmanova zámku kvapně stúpil a sobě nic nepozuostavil. I řekl mi VMt, že to má opatřeno býti, abych já upomínán nebyl. Také mi VMt o svatém Havle, kdy sem od vás pryč jěl, řekli před purkrabí, že mi VMt i službu ve dvú nedělí dáti ráčíte i ty věci se mne sejmete. I milý pane, teď mi Ruzín píše, kterak mne pomlúvaj; i prosím já VMti, račte mě v tom opatřiti, abych já pomlúván nebyl. Neb já toho již na sobě dále toho držeti nemohu, neb sem již i škody skrze to bral i beru ssele [sic] o to, neb mi dva koníky vzali. A vie VMt, že sem já vše učinil, což sem učiniti měl a mně přislušalo z rozkázanie VMti i hajtmana vašeho, ješto mi bohdá žádný nemá z čeho viny dáti. I věřím VMti, že se mně také stane, pokudž mi se státi má, abych již viece neškodoval a snad i sám u vězenie nevpadl, o ty věci jezdě. Také račte věděti, žej mi dáno XXti fl. v Soběslavi, a ještě mi máte dáti LII fl.; i prosím VMti, račte mi dáti a mě opatřiti, abych v tom dále nestál a lidem práv byl. Pakli by VMt toho neráčili učiniti, již bych se musel v tom některak opatřiti s radú pána mého JMti a přátel svých, jakž moha, neb mi se křivda dějě. Odpovědi VMti prosím. Dán v Soběslavi v sobotu po svaté Lucii.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mně přieznivému, buď dán.

1947.

Markéta z Grenau Janovi z Rožmberka: že chce dluhy své i desátky zapraviti ͻc. (M)

B. m. (1470). — Orig. arch. Třeb. Fam. von Grenau.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně milostivý! Kdež mi VMt psáti ráčíte, že by zpráva VMti vo mně dána byla, že bych já lidem VMti platce [sic] bajti nechtěla, komu bych co dlužna byla: i VMti za to prosím jako pána svýho milostivýho, že takový zprávy vo mně k sobě přijíti neráčíte, neb sem nikdy ta nebyla, komu bych co dlužna byla, abych mu zaplatiti nechtěla. A kdež mi ráčíte psáti vo postřihače, že těch peněz, kerajch mi půčil, i dluha jinýho, keraj bych mu povinna byla, že bych mu zaplatiti nechtěla: i Pánbů zná, že sem vod toho nikdyž nebyla, co sem mu dlužna, že sem mu ráda dáti chtěla. Nechtěl jest toho vode mne přijíti, než chtěl by, abych jemu cizí dluhy platila, ješto jemu nepříslušejí.

I VMti za to prosím, že mi ráčíte s ním den před VMtí položiti pro delší VMti v tom vyrozumění, že to uznati ráčíte, že jemu, s čeho mne upomíná, vším povinna nejsem. Však což v tom uznati ráčíte za spravedlivý mně rozkázati, tak se zachovati ráda chci. A kdež mi VMt psáti ráčíte vo desátek kněze faráře Kaplickýho, i chci mu jej spraviti vod dnešního dne ve štyřech nedělích. A VMti prosím jako pána svýho milostivýho a spravedlivýho, že ráčíte majm milostivajm pánem bajti, neb všicku povinnost činím VMti podlí městečka tohoto. Markyta z Grenau.

Urozenýmu pánu, panu Janovi z Roziemberk[a] a na Krumlově, JMti, pánu mýmu milostivýmu, d.

1948.

Purkrabí Zvíkovský Janovi z Rosenberka: o lovech na Novohradsku. (R)

V Budějovicích 1471, 31. ledna. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 26 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý. A VMti prosím, milý pane, abyšte se VMt na mě hněvati neráčili, že sem nepřijel, když ste VMt rozkázali; neb sem pro pilnú potřebu přijeti nemohl, to Buoh vie. A milý pane, VMti žaluji na úředníka Novohradského, žeť mi jest nic honiti nedal na VMti panstvie. I milý pane, prosím VMti, račte ho obeslati, ať nám honiti odpustie, zda bychom v sobotu některú srnu uhoniti mohli. A také VMti prosím, račte hajtmana Thetaura a Erazima sem odpustiti; nebť mi jich jest pilná potřeba. A milý pane, jakož vám purkrabie Vitorazský a Kořenský ọ zvěřinu píše, prosím já VMt, račte nás opatřiti. Ex Budwais, feria V. ante festum purificacionis sanctae Mariae virginis, anno ↄc LXXI°.

Jan Čmelínský z Neprchu [sic], purgkrabie na Zvíkově.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému d.

1949.

Zdebor z Kozího Janovi z Rožmberka: o příjmu peněz od Soběslavských. (M)

V Třeboni 1471, 31. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že mi byl rozkázal hajtman Tetuar, abych jel do Soběslavi o ty zlaté, jakož VMti dáti měli: i byl sem tam, i dali sú pět a čtyrydceti a sto fl., a ostatek grošuov starých a míšenských; kteréžto od nich Miličínský přijímal a dal mně zapečetěné, a já sem jich přijieti nechtěl než takovú úmluvú, jestli by VMt neráčili těch grošuov vzieti, — těchto jest snad za patnádct zlatých, — aby oni jě zase přijěli a zlathé za ně dali. A také jsú mne prosili, abych VMti psal, že VMti prosie jako pána jich milostivého, abyšte ráčili již od nich tak přijieti, že sú nemohli zednati všech zlatých; i co v tom VMt

rozkáže, nebť jě již mám v Třeboni. A dáleť VMt zpravím ústně nemeškajě příjězdem k VMti. Dán v Třeboni ve čtvrtek před Hromnicemi letha MCCCCLXXI°.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď d.

1950.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o holdech. (M)

V Třeboni 1471, 15. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ. 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, abych Přehořovských ponechal, o kteréž VMti Kehar psal: i rač VMt věděti, že s těmi lidmi úmluvu mám, že mi mají dáti osm zlatých a pětmezcietma čebruov ovsa. I rozumiem tomu, že jest Kehar VMti psal předkládaje, že lidem zástavním Ondráškovi Načeradskému nepřekážie. Však sem já jemu na to byl odepsal, že sú lidé vaši dědiční, a že ste se zase v ně uvázali, a že úroky VMti platie na Zviekov. Také sem jemu předložil, že se lidem Sušickým, kteříž slušejí k rychtářství do Sušice, nepřekážie proto, že jeho pánu*) úrok platie na Kašperkch, a také že se nepřekážie lidem Kalenicovým u Nového Hradu proto, že se Sigmund v ně uvázal. I toho sem dotekl, což pro VMt činie, že sobě toho z Soběslavě a Chúsníka nahrazují. I zdá mi se, že by již Kehar byl na tom přestal; a VMt nezvědúce, na čem zde která věc stojí, i svolíte hned, zač VMti žádají. A mně by to bylo velmi těžké holduov nebrati, a z komory neráčíte dáti. Muože VMt rozuměti, že bych já s těmi lidmi, kteříž sú zde, trvati nemohl, aniž VMti platen býti. Ano já Kehara obsielal, prose jeho, aby pro vaše lidi ponechal deseth neb dvanáct člověkuov Strážských, a ješto sú velmi zahubeni, a on toho učiniti nechtěl; i jest to velmi těžké, když se co pro VMt na nich žádá, tehdy oni hned odstrčie a neučinie, a když oni co žádají, tehdy se hned stane. Datum Trzebon, feria VI. post sancti Valentini anno domini ↄc LXXI.

Markvarth z Kamenice, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď dán.

*) Zdeňkovi z Šternberka, zároveň v držení Soběslavě.

1951.

Havel Nozispier Janovi z Rosenberka: o záplatu za zpořízení nového praku. (R)

V Trhových Svinech 1471, 29. března. — Orig. arch. Třeb. Historica nova.

Urozený pane, pane náš milostivý! Jakož VMt žádáte věděti, co sme vybrali od diela praku, a že by VMt ráčili smlúvu s námi učiniti za to dielo. I milostivý pane! Rádi bychme o to stáli osobně před VMtí, ale vie to pán Buoh, žeť se ne-

smieme vážiti pro jímánie od nepřátel. Než svú všecku při poručili sme Pavlovi tesařovi, tovařiši svému. A kterak s ním VMt ráčíte zóstati a úmluvu vzieti, k tomu my svú plnú vóli dáváme. A prosíme, milostivý pane, abyšte ráčili na nás za naši práci spomenúti, neb to pán Buoh vie, žeť jsme velikú práci naložili na tom dielu. A toto jest nám vydáno na tom dielu: Najprve já Hanzl Nozispieř přijal sem 1 kopu od purkrabie Nového Hradu, a to sem rozdělil mezi dělníky. Item, Krajcar přijal zlatý uherský v Krumlově, jak prak stavěl. Item, Pavel tesař přijal na Krumlově 1 kopu a od purkrabie Novohradského přijal ½ kopy. A viece na tom dielu nemáme od toho praku. I prosíme VMti, pane náš milostivý, abyšte ráčili milostivě na nás spomenúti od toho diela, jakožto milostivý pán na své věrné dělníky. A toto svolenie naše stalo se jest před rychtářem v Svinech, že sme poručili svú při Pavlovi. A kterak on zjedná před VMtí, pane milostivý, na tom my mocně přěstáváme. Datum ex Swyn, feria VI. ante dominicam Judica anno ↄc LXXI°.

Hanzl Nozispier tesař z Nového Hradu s svými tovařiši.

Generoso domino dno Johanni de Rosenberg, domino nostro gratiosissimo.

1952.

Úředníci Třeboňští Janovi z Rosenberka: o koních. (M)

V Třeboni 1471, 3. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 G^s. 2.

Urozený pane, pane náš milostivý. Jakož sme VMti psali, abyšte ráčili jiezné proti vozuom poslati, již to račte opustiti; nebudeť toho potřebie. A já Řehoř, milostivý pane, jakož sem luoni s mladými koňmi přijel, i dal sem VMti kuoň vraný sobě za své zlaté kúpený za XX zlatých; ten dal Holý Jan za XLII zlatých. Druhý dal Zdebor také muoj za VMt Bezděkovcovi za XXIIII zlaté; za ten sem dal XV zlatých; a VMt také mně zaň viece nedala, než rozkázali ste mi, když který rybník loven bude, abych VMti připomenul, že mi to ráčíte opraviti. I slovena sú nynie dva rybníky, jeden Bechynkuov a druhý Církviční; a ty ryby sú zde v Třeboni; i ráčíte-li mi to opraviti, račte mi po tomto list k fišmajstru poslati. Datum Trzebon, feria IIII. post dominicam judica anno domini ↄc LXXI.

Jarohněv z Úsušie a Markvarth z Kamenice hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznberka, najvyššímu komorníku královstvie Českého, pánu našemu milostivému, buď dán.

1953.

Soused Soběslavský Janovi z Rosenberka: že mu 200 zl. u Cáhlova ukradeno. (M)

B. m. 1471, 8. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 12.

Urozený pane, pane náš, pane milostivý z Rozmberga. I na vědomie dávám VMti, jakož VMti někdy tajno nebylo, když sou mi na Cmund pobrali dvě stě

zlatých. Protož milostivý pane, prosím Buoha a VMti, račte mi k tomu raditi. Nebť milostivý pane, když sem stál na rynku s některými súsedy, teda jest přišel ke mně rychtář, řekl mi: Kmotřě vieš-li, ktoj tobě tvé zlaté pobral? A sem řekl: Kmotřě bych věděl, hleděl bych toho s páně Mti radou, aťby mé vráceno bylo, nebť mi bez viny pobráno. Teda rychtář řekl: Jáť viem, nebť sej přěde mnú seznal. Protož já sem mu řekl: Když vieš, jáť miením na páně Mt a JMti ouředníky znésti. Teda mi rychtář řekl: „Seznals sej přěde mnú, žěť sem vzal jednomu měštěnínu dvě stě zlatých u Cáhlova a s tiemť sme jeli na Cmund. Teda poslal pan z Rozmberka posla svého s pacholíkem tiem, aby ukázal, kto mu jest ty zlaté pobral. Tehda sem já se učernil, žě mne pacholík poznati nemohl.“ Teda sem, milostivý pane, znesl na purkrabí Vitorazského ty věci, teda sej k tomu měl jako dobrý druh, chtě mi dopomoci mé spravedlnosti. Teda sem rychtáře zavolal přěd purgmistra a některé konšely, aby mi ty věci, které mi zpravoval, aby mi pověděl; teda sej k tomu rychtář mieti nechtěl a pravie, žě nechci jeho zrádcí býti. Teda sem já mu řekl: Hledajž pane rychtáři; ujedeliť mi zámku, nechciť k žádnému o to hleděti, než k tobě. Datum feria II. post palmarum anno domini MCCCC°LXXI°.

Mikuláš Kupček z Soběslavi.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka na nás své chudé poddané laskavému.

1954.

Mikuláš z Říčan purkrabí Zvíkovskému: o dlužních listech. (K)

B. m. (1471, 8. dubna?) — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 24. č. 7.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. Jakož mi jest list jeden dán od pana Jarohněva z Úsušie, a druhý by mi měl také od vás dán býti; neb mi jest pan Jarohněv tak řekl, že vy mi jej dáte. I to mi se prodlévá. I věřímť, že to opatříš. A máť ženě mé svědčiti. Bartošť váš písař o tom dobře vie, kterakť má svědčiti; neb mi se zdá, že bych já již vóli měl mieti, abych dal pánuom věděti, a oni mně též zase, ješto sem prvé toho neměl; poněvadž jest jistec umřel, a ta mi se věc prodlévá. I již bych neměl vinen býti, poněvadž sem pana Jarohněva i vás v tom pamatoval a napomínal, aby mi bylo učiněno to, což mi má učiněno býti. Daj mi toho odpověď, milý přieteli! Ex [sic] feria II. post Palmarum.

Mikuláš z Říčan.

Urozenému panoši Janovi Čmelínskému z Neprochov, purkrabie na Zviekově, přieteli mému milému.

1955.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o minci. (M)

V Třeboni 1471, 25. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 1 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že těchto všech

peněz i prvních královských bielých lidé zbiehajie a bráti jich nechtie, leč kto u prvniem dluhu musí je vzieti; ale ktož co prodati má, ten jináč prodati nechce, leč na zlaté aneb na orlíky. A já úrokuov od lidí vybierati nesmiem, neb vezma neviem, mohl-[l]i bych je u vašich potřebách udati; pakli nebudu jich bráti, tehdy jich oborem lidé bráti nebudú, a tak bude veliká zádava mezi lidmi, neb jiných peněz nenie na vašem panství; a také těchto královských bielých nikděž jinde nenie aniž berú, než na vašem a páně Hradeckého panství. Protož račte mi rozkázati, co mám činiti. Datum Trzebon, feria V. post sancti Georgi, anno domini LXXI.

Markvarth z Kamenice, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššímu komorníku království Českého, pánu mému milostivému buď dán.

1956.

Rožmberský kancléř písaři Zvíkovskému o úrok Rackovi Sobětickému. (K)

B. m. 1471, 1. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 7. č. 14.

Služba má, pane Bartoši, přieteli milý! Pamatuji, žeť jest páně Mt psal a pilně rozkázal, aby dal panu Rackovi Sobětickému a poslal do Prahy úroka svatohavelského minulého XXX kop; potom opět psal purgrabí i tobě, aby dali témuž panu Rackovi úroka nynějšieho XXX kop. I neviem, dali-li ste či nic. Neb on pan Racek tuze upomíná a dotýče i škod; a páně Mt jest se na to ubezpečil, maje za to, že ste dali, poněvadž ste JMti žádné odpovědi nedali. Protož, milý přieteli, opatř to, aťby páně Mt škody nevzal; a kterak v té věci jest, daj mi listem svým věděti po tomto poslu. Datum sabbato in vigilia Spiritus sancti, anno ɔc LXXI°.

Per me Nicolaum cancellarium.

Famoso Bartossio, notario bonorum Zwiekow, amico optimo d. d.

1957.

Král Vladislav Janovi z Rosenberka: aby neobmeškal přijíti do Prahy ke dni sv. Vavřince ku korunování jeho. (R)

V Krakově 1471, 1. července.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 78 č. 1.

1958.

Týž témuž: že na hranicích království řádně přijat jest a korunování že jest ustanoveno ke dni 22. srpna. (R)

U Náchoda 1471, 13. srpna.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 79 č. 2.

1959.

Markvart z Kozího Janovi z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1471, 22. září. — Orig. arch. pap. Orlického VII. Gr, 8. č. 26.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píše o Kuneše Vidláka: tak mi píše, že nic VMti zjednati nemuože, abyšte se na to neráčili bezpečiti. A Heřman Hrádecký ten mi dnes píše, že jest toho jinak zjednati nemohl od bratra svého pana Jana, než aby VMt se sta zlatých úrok platili, počnúce o sv. Havle příštiem a potom, dokudž by jemu summa dána nebyla, a lidé ti páně Janovi aby do toho času také u pokoji byli od zámkuov VMti. A člověk jeden jest jemu jat na Zviekov, ten aby byl také propuštěn. A na to aby jemu VMt list dali pod některého dobrého člověka pečetí, že jemu má ten úrok dáván býti s těch sta zlatých od toho času až do vyplněnie té summy. I račtež VMt na to odpověd dáti nemeškajíc, ať bych já jim také dále dal věděti, ráčíte-li k tomu tak svoliti. Ex Zwiekow dominica post sancti Matei Ewangeliste ɔc LXXI°. Markvart s Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

1960.

Zdebor z Kozího Kunrátovi z Petrovic: o zaplacení dlužního listu páně a úrokův, o porážce Knínských ɔc. (M)

B. m. 1471, 15. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosí.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švagře milý! A jakož máme list na páně Mt na puoldruhého sta kop, a tys také rukojmě, i dávámeť puol leta napřed věděti, aby nám dány byly o svatém Jiří najprv příštiem; a také nám úrokuov ještě nic dáno nenie. I věřímť, že se k tomu přičiníš. A také milý švagře věz, že Ostromečtí porazili Knínské a jali jich viec než na LXX. Než Ctibor, bratr muoj, ten jest raněn, pravie, že velmi. A pečet mi pošli po tomto poslu. Dán v úterý před sv. Havlem leta M°CCCC°LXXI°. Zdebor z Kozieho.

Urozenému panoši Kundráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a švagru mému milému, detur.

1961.

Hejtman Třeboňský Janovi z Rosenberka: o honbě Roubíkově. (M)

V Třeboni 1471, 29. listopadu. — Orig. archivu Třeb. I. B. 6 Wa, 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt vskázala po Sosnovcovi mladém o pěší na Novém Hradě, i byl bych o to s hajtmanem mluvil, aby ta věc byla opatřena. I ujel jest, a tak za to mám, že již jest u VMti aneb bez meškánie bude; i račte již sami o tu věc s ním rozmluviti. A jakož VMt píše, že Rúbík má

v pondělí, v úterý a v středu klejt, aby zvěř honil, aby jemu odsud škozeno nebylo, i račte VMt bez meškánie to dáti věděti, také-li od něho překáženo nebude, jestliže odsud zvěř honiti budem ty dni. Datum Trzebon, feria VI. ante s. Andree anno ɔc LXXI°. Jarohněv z Úsušie.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému, d.

1962.

Zdebor z Kozího Janovi z Rosenberka: upomíná o placení. (M)

V Soběslavi 1472, 6. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 R. 1.

Urozený pane, pane mně přieznivý. Službu svú vzkazuji VMti. A jakož sem VMti prve psal, což se dotýče dluhuov v Třeboni, jakož VMt toho ceduli máte, i psal mi VMt, že mě ráčíte v tom opatřiti a mně dáti věděti, kdy bych měl tu do Třeboně přijieti, a že to někomu ráčíte poručiti, abych již dále pomlúván nebyl, a žě to ráčíte se mne snieti. A já toho čekajě nadál se, žej to opatřeno, i zpraven sem, že mne někteří nepřestávají pomlúvati, ješto sem se toho do těch časuov uvarovával; než což mi se dějě, to pro VMt, a VMt mne v tom nelitujěte. I milostivý pane, ještě já prosím, račte mě v tom opatřiti; pakli by to býti nemohlo, a neráčili, již bych o to musel také mluviti, aby lidé věděli, proč mi se to dějě. A já VMti svú škodú věrně slúžil i ještě bych rád učinil, na čem bych se VMti hodil, i mám plné doufánie, že tomu ráčíte konec učiniti a ráčíte mi dáti věděti, kerý čas bych měl do Třeboně přijěti, a komu to ráčíte poručiti. A také mi VMt psali, abych VMti připomenul po novém létě, že mi ráčíte dáti za mú službu a škody; toho jest LII fl. I věřím VMti, že mi to ráčíte také k tomu času tu v Třeboni položiti, abych já také lidem mohl práv býti. Odpovědi prosím. Dán v Soběslavi, v pondělí na tři krále let MCCCCLXXII°. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mně přieznivému, buď dán.

1963.

Jan Kršňák z Milevska u Jana z Rosenberka přimlouvá se za svého poddaného. (K)

B. m. a b. r. (1472, 9. ledna?). — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 112.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú VMti vzkazuji. A jakož sem VMti prvé psal o Jakuba ze Lhoty člověka svého, listu tohoto dodatele, že jest [vězeň] na Dobronice, jak ráčí VMt věděti, že se jest vyručiti musil tak, aby od sebe kop XX dal od neděle nynie příštie v témdni. I pokorněť já VMti prosím, rač VMt jej v tom opatřiti jakožto člověka svého, poněvadž já i s mými sem se VMti poručil. Datum feria V. ante octauam Epiphanie Domini. Jan Kršnák z Milevska.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

1964.

Korunský opat Janovi z Rosenberka: o osazení fary ve Svinech Trhových. (R)

Ve Zlaté Koruně (1472, 21. ledna). — Orig. arch. Třeb. II. 85. 1 f.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Modlitba má věrná i služba VMti. Jakož sem vás prosil za mistra Štěpána, abyšte ráčili naň zpomenúti, jakžto na svého: ještě prosím, abyšte to ráčili učiniti, a zvláště poněvadž Svinský farář umřel jest, kterážto fara hodna by byla býti opatřena učeným, jakožto tento jest, a viete, že málo máte učených. A protož račte jej opatřiti nad jiné; neb VMt řekla mi jest, že kte [kto] se nahodí najprv, že opatřen bude. Také prosím, račte mluviti s legatem, ať mi mé věci navrátí, tocišto damašek X loket a jiné věci, jichžto jest za XV zlatých uherských ꝛc. Pán Buoh rač s vámi býti, abyšte zčastně se k nám navrátili. Datum v Koruně, feria III. post Fabiani ꝛc. Opath Korunský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milému.

1965.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o pobrání Týnskému. (K)

Na Zvíkově 1472, 25. ledna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 93.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jste mi VMt psali i po Tetřievkovi vzkázali, abych VMti rozumně dal věděti, co se dotýče pobránie Týnskému: milostivý pane, vezli jsú nepřátelóm na těch voziech do Prahy potřeby, a zase jedúc pobráni jsú, an na Thabor vezú; a v tom jest několik Tháborských i jiných nepřátel od nich uteklo, ješto jest to nepodobné, by tu také svých statkuov neměli. A Týnští slibovali, že žádného nepřátelského nenie; a to se jinak vše nalezlo, když jsú utekli, ješto by byli mohli snad šacunkem tak mnoho dáti, jako jest jim pobráno. Ex Zwiekow, sabbato ipso die Conversionis sancti Pauli, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1966.

Jan z Březí purkrabí Zvíkovskému: že Vojkovský půjčí peníze. (K)

Na Chlumci (1472, před 31. lednem). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 30.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož mi píšeš, aťbych dal věděti, kto by to byl, ješto by pánu tvému chtěl pójčiti zlatých pól páta sta: i věz milý přieteli, žeť jest Vojkovský; a to ty dobře vieš i jiní dobří lidé i na zámku pána tvého JMti, žeť jest člověk dobrý a válečník žádný nenie; než JMti pánu tvému chce to učiniti a pójčiti, aby ještě JMt ráčil jemu ostatku zachovati a ohájiti

před zámky svými i před panem Zdeňkem i jeho zámky. Dán na Chlmci ve čtvrtek po sv. Pavlem na vieru obrácenie. Jan z Březie.

Urozenému panoši Janovi Štmelínskému z Neprochov, purgrabí Zviekovskému, přieteli dobrému.

1967.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o půjčení peněz; o slanečcích. (K)

Na Zvíkově 1472, 31. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 27.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám list od Jana Březského, co se dotýče té puojčky zlatých VMti, jemuž VMt dále porozumiete, že chce VMti Vojkovský puojčiti puol páta sta, abyšte jej ubezpečili před VMtí i před panem Zdeňkem JMtí. Také VMt račte mi rozkázati o těch heryncieeh; neb tovaryšie chtie svú stranu vždy vzieti, a já jich nesmiem roztrhnúti bez rozkázánie VMti; račte mi VMt o tom rozkázati. Ex Zwiekow, feria VI. ante purificacionem beatissime virginis Marie, annorum LXXII. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku Čes. král., pánu mému milostivému.

1968.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o polepšení služebníkům. O Zdeňkovi ɔc. (K)

Na Zvíkově 1472, 2. února. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jste mi VMt rozkázali po Tetřievkovi o některé věci: což najviec budu moci, pošliť VMti. Než račte na to pomnieti, že Zviekov, ač jest otrhaný, jest zámek VMti; jáť dám, duokudžť mám ɔc. Také mluvili se mnú Kavniczy i někteří dobří lidé se Zviekova, že by nechtěli býti u VMti po šesti kopách; což jest v tom úmysla VMti, račte rozkázati, má-li se jim polepšiti čili nic. A teď VMti posielám přiepis listu, kterýmž jest pan Zdeněk JMt ubezpečil Thýnského; jemuž VMt porozumiete, měl-liť jest na zámky nepřátelské potřeby voziti. Také oč bude mluviti Tetřievek s VMtí, prosím VMti, račte mi to VMt také pro potřebu poslati, nebť mám některých pěších odbývati. Ex Zwiekow, dominica ipso die Purificacionis beatissime virginis Marie, annorum ɔc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purkrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1969.

Purkrabí Zvíkovský pánovi z Rosenberka: o penězích za odúmrť. (K)

B. m. a b. d. (1472?) — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 13.

Také jakož mi VMt píšete o Hodějovského, že se VMt pamatujete, že sem

řekl, že mám něco peněz před sebú, co se jeho dotýče: tak jest, že sem měl před sebú to, že sem prodal odúmrt v Mirovicích, a z té chtěl sem naň odložiti, a lidé pro záhubu nechtie jie držeti.

(Rukopis zrovna takový, jako v listu Jana Štmelínského z 2. února 1472.)

1970.

Jan z Březí purkrabí Zvíkovskému: o půjčce peněz od Vojkovského. (K)

Na Chlumci (1472, 12. února). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 22.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakož píšeš o Vojkovského, co sě dotýče pójčky, a JMt pán tvój že by ráčil zřéditi, aby na JMt péče neměl, v tom také to dotýčeš i na pana Zdeňka JMt do sv. Jakuba Velikého: i milý přieteli, tak praví Vojkovský, že chce pójčiti JMti čtyř set zlatých. Neb již sem mněl, že JMti potřebie nenie, když si tiem tak dlúho dlil. Než aby JMt, pán tvój, ráčil list zjednati od pana Zdeňka, aby na jeho všecky zámky péče neměl, a JMt pán ráčil sám list dáti, aby péče neměl, dokudž ta válka stane od pana Zdeňka. A také že prossí JMti Vojkovský, aby i dále ráčil jej opatřiti pán tvój, a že JMti velmi za to prossí a JMti toho chce zasluhovati. A když to pán tvój zřiedí, tedy list udělaje obecný, (zlatí sú hotovi), když pán ráčí ourok na sv. Havla počieti; rukojmie tito: Kuneš, Vidlák, Heřman s Hrádku, Osecký, Jedlice, Markvart Kozský; leženie v Benešově a odtud v pěti mílech. Dán na Chlmci první středu v postě. Jan z Březie.

Urozenému panoši Janovi Šmelínskému, purkrabí Zviekovskému, přieteli milému buď.

1971.

Purkrabí Zvíkovský Vilémovi z Tetova: o pobrání Arnoštovi. (K)

Na Zvíkově (1472, 12. února.) — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 94.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Obsielá mne pan Lev o Arnošta, ježto jsú jemu některé věci pobrali na Zviekov; i mám za to, žeť páně Mt s tiem obešle; a pokládá jeho pan Lev za svého služebníka. Jestližeť on psáti bude, aby uměl páně Mt té věci zpraviti, že jest Arnošt ležel na Piesku na svú škodu, žádného pána nemaje, dvě neděli; a tak mne zpravují, že jest před tiem vzal odpuštěnie od pana Lva. A k tomu uvedl s sebú Piesecké některé měštěny, i puštěni jsú na Dobešičky; a zavřevše se, volal Arnošt: „Střielejte na ně, jsúť nepřietelé Zviekovští.“ Jestližeť bude psáti pan Lev páně Mti, aby uměl odmlúvati za ně. Ex Zviekov, feria IV. in capite jeiunii annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Vilémovi z Tetova, hajtmanu páně z Rozmberka, přieteli zvláště milému d.

1972.

Petr z Vojkova purkrabí Zvíkovskému: o půjčce panu z Rosenberka. (K)

Na Chlumci (1472, 24. února). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 115.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o ty zlaté, jakož bych měl pójčiti pánu tvému JMti: psalť jest o to Břězský, že chci pójčiti takovú měrú, abych na JMt pána tvého péče neměl ani na jeho zámky i lidi poddané JMti, dokudž ta válka stojí; a JMt aby mi dal list bezpečný; a od pana Zdeňka JMti také abych bezpečenstvie měl též listem, aby mi z jeho zámkóv neškodili až do sv. Jakuba Velikého; a potom JMt pán tvój aby o mě péči měl, a také ráčil mi zjednati bezpečsvie, za to já JMti proším. A ty věci zřiezeny byly do dvú nedělí, a rukojmie kteréžť sú prvé menováni v Břězského listu, a leženie v Benešově neb v pěti mílech od Benešova. Také dotýčeš, že by se pán tvój JMt na to bezpečil: však jest to dobře rozumně Břězský psal, a teďť já také píši, kdy to JMt tak dokoná, zlatí meškati nebudú. A list obecný, pakli by pána tobě daleko bylo obsielati, ale ty a pan Kozský dajte mi list, na tom já dosti mám. A s tiem také pana Kehara obešli, a ty věci zřeď podle rozumu svého. A zlatý po dvú a po padesáti gr., nebť je tak mám od pana Zmrzlíka, a též já je zasě vzieti chci. Dán na Ch[ci] v pondělí před sv. Matějem. Petr z Vojkova.

Urozenému panoši Janovi z Neprochov Štmelínskému, purgrabie Zviekovskému, přieteli dobrému d.

1973.

Soused Soběslavský Janovi z Rosenberka: o nevoli s rychtářem. (M)

V Soběslavi 1472, 26. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 25.

Urozený pane, pane muoj milostivý. I zavolali sú mne úředníci napomínajíce mě z padesáti kop, a to pro tu příčinu, pravíce, že bych já rychtáře haněl a pro otce mého: i milostivý pane, prosímť já VMti, abyšte mi VMt ráčili toho popříti, abych se před VMtí mohl z toho vyvésti; nebť mám na to bohdá svědomí dobré, žeť sem od rychtáře haněn, nežli on ode mne. Protož, milostivý pane, já sem z rozkázanie konšelského tak udělal a kázeň podstúpil tak, jakž sú oni rozkázali; protož, milostivý pane, prosím VMti jakožto pána svého milostivého, že VMt ráčíte se mnú milostivě naložiti, jakožto pán muoj milostivý, nebť sem bohdá nikdy té viny nikudyž nezaslúžil k VMti. Také, milostivý pane, VMti rozkázanie nemohlo mi prospěšno býti o ten drajlink vína, že sem je jim k vuoli vždy mušěl načíti a že sem na tom velikú škodu vzal, a oni se toho posmívali, a pivše jediný den i kázali jiné načíti, a já mušěl sem zavříti. Také, milostivý pane, řekli sú buď věrně neb nevěrně, že mě chtí o muoj statček připraviti; jižť toho snadno dovedú, nebude-liť napřed pána Boha a VMti. Také, milostivý pane, jižť sem zchromen i obrán, chtěje se za VMtí

živiti. A milostivý pane, prosímť já VMti jakožto pána svého milostivého, že VMt nade mnú nepočnete nad chudým a poddaným člověkem svým. Datum Sobieslaw, feria IIII. post s. Matiegi anno domini ↄc LXXII°.

Mikuláš Kupček, člověk váš chudý poddaný.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď dán.

1974.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka,: o Břekovci, Vojkovském a vsazení Diviše. (K)

Na Zvíkově 1472, 27. února. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 95.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám listy od Břekovce a od Vojkovského; i račte mi VMt o tom rozumně dáti věděti, co se Vojkovského dotýče, kterak ráčíte tu věc konati, aťbych jemu to dal věděti, jakož pak VMt v listu jeho rozumiete. Také VMt račte věděti, že sem Diviše vsadil proto, že jest mne Lisa prosil, až se vrátí sám s stavenie, a kterak s ním nakládati budú, aby s Divišem se též nakládalo; a také Diviš praví, že se šacovati chce. I račte mi o tom VMt rozkázati, mám-li jej k VMti zavázati, čili jej šacovati aneb več, aťbych úmysl VMti věděl, kterak s ním ráčíte naložiti; to mi račte dáti věděti. Ex Zviekov, feria V. ante dominicam Oculi, anno LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Čes., pánu mému milostivému dd.

1975.

Markvart z Kamenice Markvartovi z Kraselova: o dávkách lidí Zimuntíčkových. (M)

V Třeboni 1472, 12. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 6.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. A jakož si psal pánu mému JMti o lidi Zimuntíčkovy*), a pravě tak, že bych já na nich prve žádal každého obilé po XXX t., i tak mi se zdá, že si se v tom omýlil; než věz, milý přieteli, žeť s nich méně vzieti nechci, než sto čebruov žita a padesát t. ovsa. A také tebe prosím, aby jim přikázal, ať pánu mému JMti lidem neškodie, a to, což sú u nich našli, ať jest jim vráceno, a to obilé ať v témdni přivezú. A toho mi daj odpověd listem svým, chtie-li to učiniti či nechtie. Ex Trzebon, feria V. post dominicam Letare anno ↄc LXXII°.

Markvarth z Kamenice.

Urozenému panoši Markvartovi z Kraselova, přieteli dobrému dán.

*) Sigmundička z Kraselova jest Jan ze Žimuntic.

1976.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o vyvazení Býšovce. (K)

Na Zvíkově 1472, 28. března. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 96.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Račte věděti, že Kestřanský Bajšovce propustiti nechce, než vsadil jej; a sám sem s ním o něho mluvil, i list jemu od VMti dal, a nic platno nebylo. I prosím VMti, račte VMt o staré služebníky státi, ať se VMti mladí držeti budú. A také sem VMti zapomněl cedule vzieti; kterých za m[n]au VMt ráčíte v pokoji nechati, račte mi toho VMt ceduli poslati po tomto poslu. Ex Zwiekow, sabbato ante festum pasca, ͻc LXXII.

Jan Štmelínský, purkabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1977.

Král Matiáš Janovi z Rosenberka i Jindřichovi z Hradce: zprávu dává o uzavřeném v koruně České příměří. (R)

V Budíně 1472, 4. dubna.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 50. č. 8.

1978.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o přijetí žoldnéřů ͻc. (K)

Na Zvíkově 1472, 11. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 98.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že Arnošt Kladrubský přijel jest k VMti s pěti koňmi, a pravě tak, že jest jej Mikuláš Hřiebě přijal a kázal jest jemu na Zviekov přijeti. Račte VMt věděti, že sem já jeho v žádnú službu nepřijal. Račte mi VMt rozkázati, kterak mám jej přijieti a v jakú službu; nebť jest dobrý pacholek, koně dobré má a sbroje také dosti. A také jste mi VMt psal, abych několik dobrých pacholkuov přijal do dvanádcti koní; ale VMt mi nepíšete, po čem jim ráčíte dávati: i to mi VMt račte dáti věděti. A dále s VMtí má Papúšek mluviti, račte jemu toho VMt věřiti. Ex Zviekov sabbato post Reliquiarum, anno Domini ͻc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1979.

Purkrabí Zvíkovský jinému úředníku: o stavění se vězňů. (K)

Na Zvíkově 1472, 19. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 99.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli zvláště milý! Jakož jsú se stavěli vězni

na Chlumec v pátek nynie minulý: i tak mne zpravují Burian, Býšovec i jiní věźni, by měli jaký retunk, že jsú všickni mohli bez škody ujíti. I milý přieteli, když by se měli stavěti, dámť věděti, přijeď na Zviekov, nemuožeš-li viec mieti, ale XXXti koni. Tak pravie, když budú mieti retunk malý, že ujdú, neb jich na zámek nepúštějí, když se stavějí. Pak cožť se v tom zdá tvému úmyslu, to mi daj věděti. Ex Zviekov dominica ante sancti Georgii, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský ɔc.

1980.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o stání a vězních. (K)

Na Zvíkově 1472, 19. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 100.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož gesste mi VMt vzkázali po Papúškovi, jestliže by to stánie bylo škodné VMti, kteréž mají Ostromečtí a Holešičtí s Chlumeckými, abych je o to obeslal, aby jim to stánie bylo vypověděno: a obeslal sem s tiem hned Gehara, a on mi zase píše, že to chce hned učiniti a stánie jim vypověděti. Ale na Holešice jsem o to neslal, neb spuolu v nic nemuožem uhoditi. A jakož jste mi psali o Lisu: i račte VMt věděti, že jest již prázden vězenie za Přibíka. Také jste mi psali VMt o Arnošta, abych jeho pozdržel do dalšieho VMti rozkázánie; i račte mi o tom rozkázati, nebť jeho dél držeti nemohu. Ex Zwiekow, dominica ante sancti Georgii, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému buď d.

1981.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o půjčce od Vojkovského; o Sedlčanských ɔc. (K)

Na Zvíkoič 1472, 22. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7. č. 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že jest se mnú Vojkovský mluvil, ráčíte-li VMt, že chce VMti pójčiti tří set zlatých, a to proto, abych jemu mlýnu nespálil, neb má mlýn velmi dobrý; a já sem jemu řekl nepřekážeti, duokudž se poselstvie od VMti nevrátí. Prosím VMti, račtež mi dáti o tom věděti, co jest v tom úmysla VMti. Ale chceť Vojkovský, jestliže válka před se puojde, aby byl před VMtí ubezpečen se Zviekova, kteréž ještě lidi má; ale jižť jich, děkujíc Pánu, málo má celých. — Také račte VMt věděti, že mám býti v Sedlčanech tu neděli po sv. Jakubě Philipě, že mám smlúvati pana Jaroslava s některymi dobrými lidmi; a tu má býti mnoho dobrých lidí. Jestliže se VMti zdá, abych mluvil se Sedlčanskými o potřeby VMti, i o tom račte VMt rozkázati. Také račte mi VMt rozkázati, mám-li se k hospodářství strojiti, neb bych rád Ostrovský rybník

zadělal a některé dvory navedl. Ex Zwiekow, feria IIII. ante sancti Georgii, anno domini ɔc LXXII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1982.

Jindřich Běšín ze Zalužan purkrabí Zvíkovského kárá z neupřímného jednání. (K)

V Zalužanech (1472, 22. dubna). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 102.

Já Jindřich Běšín a na Zalužanech. Urozený panoše, Jene Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově! Jakož sem měl smlúvu s tebú, a list si mi měl položiti smluvní ve dvú nedělí: i psal sem o to několikrát, aby mi list položen byl, a tys mi ukázal na Lisu a na Lopatu, a pravě, že by oni mezi námi přiepis listu vydati měli. A já sem slal k Lopatovi a k Lisovi, a oni sú přiepis listu tobě poslali; a tys se k tomu nechtěl miet, aby mi byl položen, a psals mi v listu svém, že o to k pánu svému jedeš. A již si se dávno vrátil, a o tos mi konce neučinil. I jinému nerozumiem, že se mnú nějaký tadynk vedeš, a skrze ty tadynky mohl by já k škodě přijíti. A dobří lidé budú věděti, mnú-li jest ta smlúva sešla čili tebú. I věz, žeť já pánu tvému nechci ničímž vinen býti, jakožto kdy prvé, vedle nejjasnějšieho kniežete pána, pána a krále Vladislava k. Č., pána mého milostivého, a vedle JMti chci v míru i nemíru státi. Dán na Zalužanech tu středu před sv. Jiřím.

1983.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: dotaz o stání a o čeledi. (K)

Na Zvíkově 1472, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 103.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož sem VMti prvé psal o některé věci, co se stánie dotýče, i o jiné potřeby, a VMt nic jste mi o tom zase nedali věděti: račte mi VMt o tom rozkázati, kterak se mám v tom stánie mieti, a co se dotýče čeledi, kterak mám s nimi nakládati, odbývati-li jiezdných čili nic. I račtež mi VMt o tom rozumně psáti, ať viem, kterak se v tom mám mieti. Ex Zviekov feria V. ante sancti Filipi et Jacobi apostolorum, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému, buď list dán.

1984.

Přibík Smetana z Vesce Janovi z Rosenberka: o zadržalý úrok. (K)

Na Zvíkově 1472, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Vorlického VII. Gr, 3. č. 16.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A VMti prossím, račte mi VMt kázati úrok dáti. Nebť sem mluvil s purkrabí Štmelínským, aby mi jej dal, i nemá se

k tomu. I prossím já VMti jakožto pána svého milostivého, že mi jej VMt kážete dáti, nebť bych pro ty penieze k velicě škodě přišel; nebť sem tak velmi zahuben, žeť nemám čím jiným živ býti, než-li tiem úrokem. A toť napřed pán Buoh vie, že v tom i v jiném VMti škody nehledám; neb to VMt viete, žeť sem jich VMti raději pójčil, všech peněz i zlatých po dvanácti kopách, nežli jinému po deseti. I jestliže by se VMti zdálo, že bych tiem VMti škodu činil, i to bych opatřil, abych VMti tiem škody nečinil. I vždy já VMti prossím, že mi jej VMt kážete dáti, aťbych pro ten úrok k škodě nepřišel. Odpovědi milostivé prossím od VMti při tomto poslu. Ex Zwiekow, feria V. ante festum sancti Filippi et Jacobi appostolorum LXXII°.

Přibík Smetana z Vesce.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1985.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o stání, o čeledi, o vězních ꝛc. (K)

B. m. (po 30. dubnu 1472). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 101.

Štmelínský milý! Jakož nám píší o stánie, žeť sme nedali věděti, kterak se máš držeti: však sme inhed psali, kdy a kterak má v stánie vstúpeno býti, i také přiepis sme poslali toho zuostánie o stánie, ježto se dobře muožeš spravovati. A o čeledi zdá se nám, aby jiezdných odbyl, zachovaje při sobě dva neb tři kárníky pro potřeby, a pěších asa na XL vybera dobrých pacholkuov, gesto by zámek opatřiti mohl. Poslali sme prve list Táborských, kteříž nám píší o lidi z Klokot, kteréž máš u vězenie; i žádámeť, jest-li tak, jakož oni píší, aby tu směnu zachoval; pakli by co bylo jiného, to nám daj věděti. A Sedlčanským rozkaž, cožť nám mají činiti, ať činie. A buď dobrým hospodářem.

1986.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: omlouvá se z obžaloby Jana Týnského. (K)

Na Zvíkově 1472, 2. května. — Orig. pap. arch Orlického IV. K. 104.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete o panu Janovi Týnském, přiepis mi jeho listu posielajíc, kterak žaluje na služebníky VMti se Zviekova ꝛc: račte VMt věděti, žeť já o tom nic neviem, a žádný z služebníkuov VMti tam jest nebyl a při tom, jakož on píše; než slyšel sem, že by sedláci, kteří jsú na lese na Bečovém, někteří lidé VMti a někteří nepřátelští, sebravše se spuolu, i dobyli jeho lidí na jakés hoře; a tak sem zpraven, že by jemu i lidem jeho odpověděli; a takť slyším, že by toho z bujnosti nečinili než z núze, jsúce přieliš zahubeni. A já jim toho obrániti nemohu, an lidem VMti škodie, a neviem tomu co učiniti.

I neračte tomu VMt věřiti, nebť mi na tom krátko činí. Ex Zwiekow sabbato die sancti Zigismundi regis, annorum LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému d.

1987.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1472, 6. května. — Orig. pap. arch. Vorlického VII. Gr, 8. č. 28.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, že Vojkovský VMti chce pójčiti tři set zlatých, a zlatý po L gr., a list aby na zlaté svědčil, a se sta zlatých po X zlatých úroka do roka, a leženie v Sedlčanech aneb v pěti mílech odtud, a rukojmie Jarohněv z Úsušie, Hroch Osečanský, Kuneš Vidlák, Jedlice a některý Kozský. A račte VMt nemeškati listu poslati, aťby ty zlaté vzal pan Jarohněv s sebú, kdyžť by zase jel. A cožť se těch peněz dotýče, jakož jest měl Heřman Hrádecký VMti zjednati, tak tomu rozumiem, že z toho nic nebude. Ex Zwiekow feria IIII. ante Ascensionem Domini ɔc LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1988.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1472, 14. května. — Orig. pap. arch. Vorlického VII. Gr, 3. č. 17.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete, že jste zuostali Frydrychovi LXXXI zlatých, abych na to paměť měl a aby jemu dány byly: milostivý pane, všakť sem prvé VMti pravil, žeť peněz nemám. Než něco jest bylo na dluhu u Vidka, a sto kop na Piesku, sto kop a něco nemnoho mýta: ty sem penieze vydal v službách a v lichvách i na jiné potřeby; než zachoval sem XL zlatých pro tu potřebu, že sem prosil Kunráta, aby mi kúpil něco zbroje k odbývání za škody, ty sem na to odložil; jestliže VMt rozkážete, i tyť dám, kamž rozkážete. A hold nynější než jest vydán, až se jest utratil na potřeby, a něco ještě nemnoho má se jeho vybierati; jakož pak VMt to lépe v registřiech zviete, co se jest přijalo a kam jest vydáno. Ex Zwiekow, feria V. ante Pentecosten, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému.

1989.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o penězích na zbroj oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 21. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 7, 16.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Slyším, že by pan Zdeněk chtěl VMti prositi za těch XL zlatých, kteréž má dáti Racek Huzenický od vyhroženie; i neračte VMt k tomu povolovati, nebť sem chtěl těch XL zlatých na zbroji obrátiti, přilože k těm čtyrydceti, o kterýchž sem prvé VMti psal. Avšakž jestliže tovaryšie VMti svú polovici dadie, i račtež VMt psáti tovaryšóm o jich diel, aťby VMti jej dali, aťby to ze mne nevyšlo, a aby mne v tom tovaryšie nepomlúvali; neb bych rád těch LXXX zlatých dal na zbroji, aby se jí čeledi za škody odbylo. Ex Zwiekow feria V. infra octauam Pentecoste[s], annorum LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1990.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o holdech a o zbroj oc. (K)

Na Zvíkově 1472, 30. května. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 105.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Teďť posielám výpis zuostalých holduov na ceduli vypsaných z registr holdovních. A jakožť sem prvé psal, proše o zbroji: prosím tebe ještě, milý přieteli, přičiň se k tomu a zjednaj mi ji, nebť mám již zlaté hotovy za ni, jedné bych měl je po kom jistém poslati. A prosím tebe, mluv ode mne s panem Hadem, ať se na mne nehněvá pro těch XIII zl., pošliť jemu je, bych jedné měl po kom jistém. A daj mi věděti, milý přieteli, chtěli-li by za tu zbroj také bráti české groše bielé. Ex Zwiekow, sabbato infra octauam Corporis Xpisti annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purgrabie na Krumlově, přieteli milému.

1991.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší: aby vysvětlil pánovi zjímání vězňů Běšínových. (K)

Na Zvíkově 1472, 31. května. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 106.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Teďť posielám k tobě svého posla, aby mi po něm psal, kterak se tam bude jednati na tom sněmu. Věřímť, že to učiníš, porozuměje tomu, k čemu puojde. Také slyším, že by měl býti na tom sněmu Běšín Chrapáč, i takť mám za to, žeť bude mluviti s páně Mtí o Šice, o bratřie své vězně, proč jest je páně Mt zjímati kázal. Milý přieteli, uměj se

páně Mti o to rozmluviti, jestliže by Chrapáč s JMtí o tom mluvil, aby se páně Mt věděl kterak zpravovati, neb sem JMti o tom prvé nepsal. Item kázal sem je zjímati, když jsú jeli k Chrapáčovi k stavení, pro tu příčinu, že jest je chtěl šacovati; a zavázal sem je slibem, aby nikam s zámku nescházeli, leč z rozkázánie páně Mti propustím je; a byl sem je i vsázel, že jsú týden seděli, a to vše proto, zda by jich nebožátek to šacovánie pozminulo. I psal jest mi o to, proč se jemu to ode mne děje, že sem jemu vězně zjímal; a já sem jemu odepsal, že mi jest to pán muoj JMt rozkázal, ač jest tak nebylo; i to sem proto učinil, zda bych jim co pomohl, nebť jest je chtěl vždy šacovati i v tomto stání, bychť jim se dopustil stavěti. Věřímť, milý přieteli, že tu věc oznámíš páně Mti, aťby se JMt uměl zpravovati, budeliť o to k JMti mluveno, a příčinu k nim najíti, proč jest je zjímati kázal; a to mi dáš zase věděti při tomto poslu jménem Neumytka. Ex Zwiekow datum dominica infra octauam Corporis Xpisti, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, přieteli mému milému d.

1992.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o potrestání poddaného, který pobral lidem ɔc. (K)

Na Zvíkově 1472, 14. června. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Věděti VMti dávám, žej' ten bezectník Bartha, dědičný člověk VMti, lidem VMti pobral, a jest u pana Zdeňka JMti na Malovicích. A já sem psal o to dvakrát Varlejchovi, aby se jím ujistil bezectníkem, a on mi na to žádné odpovědi nedal; než vrátili něco zase koníkuov, a tak jsú je ztáhli, že ničemuž nejsú. A což viece ještě koní mají i jiných věcí krámných, kmentuov a pláten, k tomu se nemají, by co vrátili lidem chudým VMti z Miličína. I milostivý pane, neračte VMt tak lehce takových věcí oblehčovati; jestliže VMt to oblehčíte, budeť se toho viece lidem VMti dieti; a VMt račte o to státi, ať jest VMti vydán, VMt budete jej kárati jakožto svého dědičného. A také jakož jste mi VMt psali z Brodu o ten list Dubňanského, jakož VMti dává puol léta napřed věděti, komu sem jej ukazoval: račte VMt věděti, že sem k tomu přivolal Hodějovského, Markvartha Kozského a Litmíra. A také mi V[Mt] píšete, že mi nemeškajíc dáte věděti, abych k VMti přijel: já bych rád, byšte VMt brzo dali věděti, abych přijel, neb sú některé pilné potřeby VMti. A jakož VMt píše Nedamírovi, nedal mi jest žádné odpovědi; i poslal sem hned druhého posla k němu; cožť za odpověď dá, nezmeškámť VMti dáti věděti. Ex Zwiekow, dominica ante sancti Viti, anno domini ɔc LXXII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Čes., pánu mému milostivému d.

1993.

Rychtář Sedlčanský purkrabí Zvíkovskému: o přepadení kostela. (K)

B. m. (1472, 3. července). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 107.

Službu svú vzkazuji VMti, pane purgrabie milý! A nebuď vás tajno, že ten čtvrtek na pátek v noci chtěli nám kostel zlésti, a již i na zdech byli; ale tak milý pán Buoh ráčil zednati [sic], že sme ucítili, i odehnali sme je pryč. A tak jsme zpraveni, že nám chtěl Buzický udělati a Stítný a Bohuslav, který prvý u nás byl, a pro tu příčinu, že jsou Střelovi odpověděli oni všickni ze spolka. Protož, milý pane purgrabie, vědouce ty věci ode mne, račte nám k tomu raditi i rozkázati, kterak máme s těmi věcmi činiti. I porozumíváme tomu dobře, že by Střela chtěl nám snad na kostel někoho poslati, ale my toho učiniti nechcme bez vuole a bez rozkázání VMti. Datum feria VI. ante s. Procopi ɔc. Rychtář Hereš z Sedlčan.

Urozenému pánu Čmelínskému [sic] z Neprochov, purkrabí na Zviekově, pánu na mě laskavému.

1994.

Pán z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o opatření kostela v Sedlčanech. (K)

B. m. (po 3. červenci 1472). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 108.

Šmelínský [sic] milý! Jakož nám poslal list Sedlčanských, tomu sme srozuměli; a zdá se nám, aťby ty s nimi mluvil i se přičinil, ať ten kostel opatřie s pilností. A jestližeť by jim tvé pomoci k tomu potřebie bylo, pójč jim něco pěších. A pakliť by nám chtěli kostela stúpiti, muožeš jim dobře od nás řéci, že žádné války odtud vésti nebudem, ale k jich dobrému jej opatříme. K tomu veď, ať žádného na kostel nepúštějí. A prosíme tebe, přičiň se, zda by nám zjednal někde asi L zl. na Fridricha; věřímeť, že pilnost učiníš.

Famoso Johanni Štmelínský de Neprochov, burgravio nostro in Zwiekow, fideli dilecto dd.

1995.

Třeboňský písař Janovi z Rosenberka: o dvoru Židkovském. (M)

V Třeboni 1472, 9. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Jakož mi VMt psala, že před VMtí byl Prokop z Bošilcę a zpravoval, že by ten dvuor Židkovský byl svobodný, a že jemu list shořal, žádajíce věděti, bral-li sem já kdy z toho dvoru: račte věděti, žeť sem já s něho nic nebral, a tak sem u Mathiášových rejstrách v schodciech nalezl, že s něho nic nebral; a také sem i ot lidí zprávu měl, že jest svobodný. Datum Trzebon feria V. post sancti Procopi anno domini ɔc LXXII. Řehoř.

Urozenému pánu panu Janovi z Roznbergka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mému milostivému buď dán

1996.

Leva z Divic Janovi z Rosenberka: o statek po sestře. (R)

V Strakonicích 1472, 7. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. von Divic.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane mně přieznivý! Jakož ste mi VMt psali o to, což sě toho statku dotýče nebožky Maxantové, sestry mé, tak abych já o to s páně Mtí pánem mým mluvil, aby Matúška s otcem jeho k tomu přidržel, aby VMti práv byl, což jest VMti slíbil. I mluvil sem s JMtí. A pán jest jej k tomu přidržel, jakož pak Matúšek sám osobně před MVí stál. A VMt pánu mému odepsali ste, že když Matúšek VMti to naplní, což jest slíbil, že mi ráčíte ten statek propustiti. I račte VMt věděti, žeť já Matúška mocen nejsem. Slíbil-[l]iť jest on co VMti, nechť zdrží: nebť já k jich právóm nepříslušiem, neb sem já buohdá řádu panošského a podle práv a běhu země této mně ten statek nemá staven býti. Prosím já VMti, račte to pro mě učiniti i pro jich zaslúženie, Maxanta a Maxantové sestry mé! Nebť já toho buohdá jinam obrátiti nemiením, než tu, kdež jest ona nebožka rozkázala. A zvlášť pro to dobroděnie, kteréž jest MtiV učinila o tu ves s rybníkem a mlýnem, že jest VMti propustila bez úplatku, a VMt jest jí řekla to vším dobrým zpomínati a nahraditi. I račtež to VMt učinit vedle vóle a rozkázanie jejie, ať sě řeč VMti naplní v skutku. Toho milostivé odpovědi žádám od VMti. Ex Strakonicz f. VI. post virg. Mariae Nivis anno dni ɔc LXXII. Leva z Divic.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku královstvie Českého, pánu mně přieznivému d.

1997.

Matiáš král Janovi z Rosenberka: že v úmluvách s králem Polským, budou-li které, opustiti jeho nemíní. (R)

V Budíně 1472, 10. srpna.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 50 č. 9.

1998.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o penězích. Prosí, aby nebyl poslán na sněm ɔc. (K)

Na Zvíkově 1472, 31. srpna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 29.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož ste mi VMt o penězích psali, abych psal: i rač VMt věděti, že jich nikdyž optati nemohu; než u Lisy sem optal I^{C} kop gr. A tak praví, že má zlaté, i těch by VMti chtěl pójčiti; ale mně se nezdá, by VMt tak je od něho vzali, jakož on chce; a těch vás šíře zpraviem, když bohdá k VMti přijedu, neb mám i o jiné pilné věci s VMtí mluviti. Také račte věděti, že Volkéř Šic, tak rozumiem, chce na VMti toho žádati a prositi, aby mi VMt s ním na sněm rozkázal jeti. I račte VMt věděti, že já nynie kdy nemám

jezditi pro pilné potřeby; neb se k tomu mám, abych rybník slovil, a to proto, abych k sv. Havlu něco lichev odbyl. A prvé ještě k VMti přijedu pro pilné potřeby, nežli rybník spustiem. Ex Zwiekow, feria II. ante festum sancti Egidii, annorum ↄc LXXII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému d. d.

1999.

Jindřich z Hradce Janovi z Rožmberka: že by k němu přijel a s ním kvasil. (M)

V Jindřichově Hradci (1472, 13. září). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli muoj milý! Prosím tebe, daj mi dnem i nocí po svým poslu věděti, kdy by práznost měl, žě by nic činiti neměl: neb bych rád k tobě přijel a s tebú kvasil a kratochvíl měl. Než jestližě by v čem zaneprázděn byl, nepřijel bych. I prosím, aby mi bez meškánie dal věděti po svým poslu, kdybych měl a na kerý den k tobě přijeti, abychom spolu kvas dobrý a kratochvíl měli jako s přietelem milým. Datum Nouedomus dominico ante festum crucis.

Jindřich z Hradce etc.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmbergka, najvyššiemu komorníku králov. Čes., přieteli mému milému.

2000.

Jiřík ze Stráže Jarohněvovi z Úsuší: o zvěř. (M)

V Stráži (1472-4, 29. září). — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 W^α 15.

Služba má, Jarohněve milý. Věz, žě sem již po několikrát honil zvěř, i nemuožem nic zabiti. I věřímť, milý Jarohně[ve], že někomu svému rozkážěš, ať se o to postará, aby mi jelen zabili; pakli bych jelene neměl, rozumieš tomu dobře, žěť bych já neměl co jiného jiesti, než tvé krávy z Valu. Ex Straz ipso die s. Michaelis.

Jiřík z Strážě, najvyšší sudí královstvie Českého a ředitel téhož královstvie.

Slovutnému panoši Jarohněvovi z Úsušie, mně milému.

2001.

Zdebor z Kozího upomíná Jana z Rožmberka o dluh. (M)

V Soběslavi 1472, 2. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosí.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú vzkazuji VMti. Jakož VMt se mnú mluvili, jakož jsme VMti byli dali napřed věděti o s. Jiří, abych o to mluvi[l] s bratry mými, aby VMti dále čekáno bylo: i byl sem vzkázal VMti po Babovi, že těch puoldruhého sta kop chcme čekati až do sv. Jiřie najprv příštieho; a potom, budeme-li moci VMti dále čeka[ti], chcme rádi učiniti. A jakož já mám

list i s dobrú volí na VMt na CXII fl. uherských, a úrok mi s nich svatojirský také dán nenie; a VMt mi byli za službu a škody několik zlatých nedodali, jakož VMt v této ceduli porozumiete, jakž sem od VMti odjěl, co mi VMt byli zuostali a coj mi na to vydáno. A pro VMt, ač mi veliká potřeba, chci VMti LX fl. čekati až do sv. Jiřie najprv příštieho, a ostatek mi račte dáti teď na svatý Havel, za to VMti prosím pro mú potřebu pilnú. A také pojedu hned do krajě našeho a budu-li VMti co peněz neb zlatých optati, dám VMti věděti. Dán v Soběslavi, v pátek po sv. Václavě, let M°CCCCLXXII°.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mně přieznivému, detur.

2002.

Král Matiáš Janu z Rosenberka: volá ho k sobě do Prešpurka ke dni sv. Martina. (R)

Na Vyšehradě Uherském 1472, 10. října.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 51. č. 10.

2003.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: že Holešičtí zajali v Zahořanech Hertvíka ɔc. (K)

Na Zvíkově 1472, 23. října. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 110.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jsem VMti prvé psal, kterak se lidem VMti škody dějí z Holešic, a VMt jste mi odepsali, že o to chcete mluviti s panem Zdeňkem JMtí: i račte VMt věděti, žeť nic opraveno nenie ještě lidem VMti. A teď opět nynie jali jsú Holešičtí služebníka pěšieho VMti jménem Hertvíka v Zahořanech v městečku vašem; a on jest s nimi mluvil, proč jej jímají, an na ně péče nemá; a oni jemu odpověděli, že jest jim rozkázal ten Ambrož purgrabie Holešický, jakož jsem o něm VMti poslal vyznánie těch zvěšených; i nedali jsú jim Zahořanští jeho na Holešice vésti, než mocí jim jej odjali. A poněvadž se takoví neslušní běhové z těch Holešic VMti dějí, račte mi VMt o tom rozkázati, kterak bych se měl k nim v té věci mieti; poněvadž se jest od nich jednomu tak stalo, a proto hrozie lidem VMti z Zahořan, že jsú jim jej odjali. Ex Zwiekow, feria VI. post XI milia virginum sanctarum, annorum Domini ɔc LXXII.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému d.

2004.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1472, 27. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 31.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož mi VMt píšete o Vojkovském,

abych jemu úrok dal, jakž mohu: milostivý pane, již já to objednám, jakž budu moci, ale velmi stěžka, neb se na to musím zdluži[ti]. Také VMti prosím, račte VMt za mě dáti Kunrátovi purgrabí za voly puol sedmnácta zlatého; nebť sem jemu dlužen ostal, a jižť se bojím, aťby se nehněval, a snad by mi potom žádných věcí nejednal; kteréž sem jemu měl zlaté poslati, již ty zlaté dám Vojkovskému. A jakož mi VMt píšete o Lisovi, račte VMt věděti, že sem s ním tak smluvil, že on mně těch sto kop vydá, a já jemu za dojitie listu mám slíbiti. A tak bych rád k VMti přijel, odbyda úrokuov komorních za VMt; a Lisa se mnú také chce jeti, již on sám s VMtí o to uhodí, komu má list svědčiti. A jakož VMt píše o Dobevském, nemám od něho žádné konečné odpovědi; bojím se, že VMt pochybí. A o Burianovi a o Býšovci, jestliže k VMti pojedú prvé nežli já, dám já VMti věděti o nich. Ex Zwiekow, feria III ante Simonis et Jude, annorum domini ɔc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberga, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému.

2005.

Místopurkrabí Zvíkovský purkrabí Krumlovskému: že purkrabí není doma ɔc. (K)

Na Zvíkově 1472, 28. října. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 9. č. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Proto nemáš na svuoj list odpovědi, žeť purgrabie d[om]a nenie. Než kdyžť přijede, chciť s ním o tu potřebu mluviti; nebť sem tvého listu za ním neposlal, než list páně Mti, a na ten jest dal tam odpověď, nepřijiežděje domuov. A teď posielám list od Heřmana Hrádeckého panu Jarohněvovi; prosím, dodaj jemu jeho; nebť píše Heřman, žeť jest o potřebu páně Mti. Ex Zwiekow, feria IIII. ipso die Simonis et Jude, annorum LXXII.

Littmír z Zábořie, miestopurgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Kundrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, přieteli mému milému buď.

2006.

Purkrabí Zvíkovský Krumlovskému: o penězích za voly. (K)

Na Zvíkově 1472, 29. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 34.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakož mi píšeš o ty zlaté za voly: věz, milý přieteli, žeť sem je měl nahotově; i psal jest mi páně Mt, jestliže bych měl zač dáti do Krumlova zlaté, abych je za JMt dal Vojkovskému, a JMt že chce to opatřiti a dáti za mě v Krumlově. I milý přieteli, mluv o to se páně Mtí, ať to ráčí opatřiti a dáti za ty voly; a jestliže dány budú aneb nic, piš mi

o tom, aťbych se věděl, kterak v tom mieti. Ex Zwiekow, feria V. post Simonis et Jude, annorum LXXII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, přieteli milému.

2007.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o záležitostech peněžních. (K)

Na Zvíkově 1472, 29. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 32.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož VMt píšete mi s Markvartem Kozským, abychme VMti dali věděti, optali-li jsme co peněz VMti čili nic: i račte VMt věděti, že jsme nazchvál jezdili mezi ty zemany za Sedlčany, zda bychme mohli co zjednati. I nemohli jsme nic zjednati. A také jest mi Břězský byl řekl, že VMti zjedná II^C zlatých: také z těch nic nenie. A také z těch peněz od Dobevského nic nebude. My bychme rádi VMti zjednali, a poněvadž pořkúc puojčiti, i nepuojčie, nevieme tomu co učiniti. A o úrok panu Rackovi, jakož VMt píšete, tenť jest dávno hotov; i nevěděl sem, komu má dán býti, ten také bude jemu dán bez meškánie. A těch sto kop vezmu od Lisy, ty bych již obrátil panu Janovi Hrádeckému, ale ostatku neviem kde vzieti. A mají se jemu dáti zlatí. A Lisa chce peněz puojčiti, i neviem, bude-li bráti penieze za zlaté. Ex Zwiekow, feria V. post Simonis et Jude, annorum ɔc LXXII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Janovi z Rozmberka, najvyššiemu komorníku král. Českého, pánu mému milostivému buď dán.

2008.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichu z Rosenberka: o lidi proti nepřátelům ɔc. (K)

Na Zvíkově 1472, 5. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 113.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Rač VMt věděti, že mám přikázánie od pána starého JMti, abych na žádného nepočínal škodu v tomto stání do JMti delšieho rozkázánie. Račtež VMt věděti, žeť jsem se v tom zachoval. Než již VMti lidem zajímají a škodu činie, na Chlumec k holduom je připravujíc. Prosím VMti, o tom račte rozkázati a mne lidmi opatřiti; neb bychť chtěl co počínati a mstíti VMti chudých lidí, i nemám prostě s kým. Račtež to VMt opatřiti, znajíc již tuto záhubu lidí VMti. Ex Zwiekow, feria V ante sancti Leonhardi, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

2009.

Purkrabí Zvíkovský Jindřicha z Rosenberka ujišťuje svou věrností. (K)

Na Zvíkově 1472, 15. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 114.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Jakož jste mi VMt psali a po Mikulá-

šovi Hřieběti vzkázali o některé věci ɔc: račte VMt věděti, žeť se bohdá chci se k VMti všemi obyčeji, jakožto na dobrého člověka slušie, zachovati jakožto k svému pánu milostivému, nic jinak, než jakožto k panu otci VMti; a VMt bohdá mne v ničem neslušném neshledáte, neb se VMti chci tak zachovati a VMti poslušen býti, jakožto pána svého milostivého, a tak jakož na dobrého člověka slušie. Ex Zwiekow dominica post sancti Briccii, annorum domini ɔc LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

2010.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší: o listech upomínacích. (K)

Na Zvíkově 1472, 4. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 19.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a kmotře milý! Přišel jest ke mně posel od Dubňanského s listy, ukazatel listu toho. I otevřel sem dva, kteříž svědčie Zdeborovi a Babovi, jimiž napomíná, aby jemu plnili jistinu za páně Mt; kteréžto listy teď také posielám a přiepis listu toho, jímž jest napomenul páně Mt z jistiny; jemuž porozumieš, že v něm není žádného datum, a také jest přinesen na Zviekov a mně dán tu sobotu před svatú Trojicí. I neviem, budete-li povinni jemu plniti vedle toho dánie. Již ty pak jemu dále na to odpověď daj, tomu listu porozuměje, kterýmž jest dal puol léta napřed věděti. Ex Zwiekow, sexta feria datum die sancte Barbare virginis, annorum LXXII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, přieteli a kmotru mému milému buď.

2011.

Purkrabí Zvíkovský Janu z Rosenberka: o úrocích. (K)

B. m. a d. (1472?). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 21.

Také VMt račte věděti, že lichvy, které se vydávají z mého úřadu, zpravím, ač nemám hotových, ale mám na dluhu, ješto se to v skuoře vyběře. Než Vojkovskému a Rackovi Sobětickému, těmť nemám lichvy, poněvadž ryb nemohu prodati.

Rukopis právě takový, jako v listu Štmelínského ze 4. pros. 1472.

2012.

Zdebor z Kozího slibuje Jindřichovi z Rožmberka státi v rukojemství. (M)

V Soběslavi (1472, 5. prosince.) — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 24 b.

Urozený pane, pane mně přieznivý, službu svú vzkazuji VMti. A jakož mi VMt psali, abych za VMt v rukojěmství stál: i zpravíť VMt Baba té věci. A což

bych já mohl VMti k libosti neb k dobrému učiniti, chci rád učiniti. Dán v Soběslavi v sobotu po svaté panně Barboře. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému.

2013.

Smil z Hodějova Jarohněvovi z Úsuší: aby o jeho potřebách u pána jednal. (K)

Na Zvíkově 1472, 7. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VIII. B. fasc. 9. č. 2.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Byla mi jest potřeba přijeti ku panu Jindřichovi JMti; i pro některé svie potřěby nemohu nynie. I milý přieteli, porúčím tobě u mú věc rozmluviti s JMtí, a věřímť jako svému dobrému přieteli, že to pro mne učiníš. Jakož tebe tajno nenie, že sem od drahně let neměl pána jiného, nežli předky jeho pány Jich Mti, a ještě chci JMti rád slúžiti, ráčí-li JMt o mne státi v mých ve všech potřěbách. I jestliže by pán Buoh na mne vězenie neuchoval, a proto že nemám v čem bezpečně doma býti: ráčí-li mi toho JMt přieti, abych na zámku Zviekově přěbyl do vuole JMti a do své. A což od JMti za odpověď mieti budeš, prosím tebe, daj mi toho odpověď psanú ihned po tomto poslu; milý přieteli, věřímť, že to učiníš. Ex Zwiekow, feria II. post festum sancti Nicolai, annorum LXXII°. Smil z Hodějova.

Urozenému panoši Jarohněvovi [z] Úsušie, přieteli mému dobrému buď dán.

2014.

Král Matiáš Jindřichovi z Rosenberka: pokládá sjezd do Budějovic, k ustanovení nového hejtmana v zemi po smrti Zdeňka ze Šternberka. (R)

V Budíně 1472, 19. prosince.

Tištěno v Archivu Českém VI. str. 54 č. 14.

2015.

Nedamír z Březí purkrabí Zvíkovskému: aby mu Jan z Rosenberka splatil dluh. (K)

B. m. 1472, 28. prosince. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 20.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A tajno tebe nenie, kterak jsem roku přidal do sv. Jiřie panu Janovi z Rozmberka dobré paměti těm zlatým, kteříž jsú mi dáni měli býti při sv. Havle již minulém vedle dánie puol léta napřed věděti. Protož milý přieteli, věřímť, že na to péči mieti budeš a přičiníš se k tomu, aťby mi zlatí moji oplaceni byli při sv. Jiří najprv přišlém, tak jakž list muoj hlavní okazuje, aťbych již o to viec rukojmí neobsielal a nákladóv nečinil. A také i to aby opatřeno bylo a opraveno mi, což mi jest úrokóv sešlo pro prám; neb jsem něko-

likrát obsielal, aby prám zjednán byl, ještě i podnes nic zjednáno nenie. Datum feria II. in die Innocentium, anno ꝯc LXXII°. Nedamír z Březie a v Netvořicích.

Urozenému panoši Janovi Štmelínskému z Neprochov, purgrabí na Zviekově, příeteli mému milému.

Na rubu napsáno: Nedvězie. — Datum svědčí, že nový rok počítal se od 1. ledna.

2016.

Jan z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o záležitostech peněžních ꝯc. (K)

B. m. (1472). — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 33.

Jan z Rozmberga ꝯc. Šmelínský [sic] milý! Jakož nám píší o penieze Smilovi Hodějovskému, že by napomínal: i pamatujem, žes nám pravil, kterak by ty penieze u někoho před sebú měl, ale nepomníme, u kohos jmenoval; protož jsú-li před sebú, pomni naň, a daj nám o tom věděti. Pakli nemuož býti, tehdy pross Hodějovského od nás, ať nám pohovie do sv. Jiřie, žeť mu je zjednáme. A což se Sedlčanských dotýče, nakládaj s nimi pěkně, a myť již o nich pomyslíme a věděti dáme. A jakož by nám některý dobrý člověk chtěl zlatých pójčiti, žádámeť, aby se ptal, kto by ten byl a na čem by ta věc stála, a dej nám to věděti. A o Divišovi psaliť sme, aby jej sem zavázal; to sme pro některé potřeby učinili, ještoť nebude tam k přiekaze, když jedné vieme zdánie tvé.

2017.

Zdebor z Babčic purkrabí Zvíkovskému: o úrok. (K)

V Strakonicích 1473, 18. ledna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 8. č. 36.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! A jakožť jsem prvé psal o ten ourok svatohavelský dávno minulý, o těch patnáct zlatých uherských: i divím se tomu, že mi žádné odpovědi nedáš, máš-li ty je dáti ty zlaté či nemáš; nebos mi tak psal, abych toho ponechal u mlčení za malú chvíli. I toť sem učinil pro tě. Proto, jestliže mi jich těch zlatých nezjednáte do této neděle najprv přieštie, hned chci rukojmie obeslati a hospodu jim ukázati; a když tak často mám o to škodovati a sláti, i z sumyť pána napomenu; a dámť to znáti JMti, žeť se to proto děje, že mi ourokuov neklade, tu kdy má klásti. Ex Strakonicz, feria II. post octauam Epiphanie, anno ꝯc LXXIII°. Zdebor z Babčic.

Urozenému panoši Janovi Čmelínskému z Neprochov, purkrabí na Zviekově, přieteli mému dobrému dd.

2018.

Aleš Roubík Jindřichovi z Rosenberka: o sporu s bratrem svým Petrem. (R)

V Netolicích 1473, 4. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Roubík.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a pane milý! A jakož sem psal panu Václavovi a panu purgkrabí a panu Erazimovi a panu Hadovi, aby s VMtí mluvili,

jakož mi jest Petr z Hlavatec, bratr muoj, siehl na muoj statek dědičný mocí, k tomu žádného práva nemaje; i zpraven sem od nich, že by VMt na to jim odpověď dala, že sě na to Petr táhne právem a spravedlností a pravě, že jest nedielný: i račiž věděti, pane milý, žeť jest dielný, a žeť já to naň chci bohdá provésti pečetí jeho i jinými pečeťmi strýcuov mých i jeho a nebožtíka bratra Jana pečetí. A jakož on praví, že bych já dielný byl, tohoť bohdá neprovede. I pane milý muoj, VMt rozumiete, žeť by to zlé právo bylo a spravedlnost, aby sě jeden druhému mocí uvázal v statek jeho, lidi připravuje s uoštípy a samostřiely, aby mu člověčenstvie slíbili, jako jest to Petr mně a sestře mé učinil nebožce, a tou mocí, kerouž jest učinil, bez práva chce sobě statek muoj opanovati. I račiž věděti, pane milý, žeť já mu tudy nedám sě vyvésti z svého dědicstvie. Jestližeť mi to bude mocí držeti, musím sě mocí jeho hájiti, a věřím VMti jakožto pánu spravedlivému, že to proti VMti nebude: pakliť sě mu vdy zdá, žeť k čemu právo jmá, ať hned jede do Prahy před krále JMt a přěde pány, tu nechžť provede, k čemuť právo jmá, a já také bohdá chci provésti, že on tu žádného práva nemá. Toho žádám odpovědi listem VMti. Datum Netolic, feria V. post Blasii, anno ɔc LXXIII°. Aleš Rúbík z Hlavatec.

Urozenému pánu a panu Jindřichovi z Rosenbergka, pánu na mne přieznivému.

2019.

Třeboňští Jindřichovi z Rozmberka: o ukradených koních, v Jistebnici nalezených. (M)

V Třeboni 1473, 23. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 6.

Urozený pane, pane náš milostivý, služba naše podaná VMti. I račte VMt věděti, že súsedé naši ztratili koně své; i šli po nich vedle zprávy lidcké do Jistebnice, i nenalezli svých koní, i poznali dva koně lidí pana Cmundckého, kterýmž sú vezli víno sem do Třeboně. I z prozby těch lidí pana z Cmundu stavili sú naši súsedé poznavše, že sú jich z Cmundu koni, a uručili sú ku právu pod V kop k dostání do Jistebnice. Milostivý pane, račte věděti, že naši súsedé viece sami pro se i pro jiné lidi VMti to učinili; neb tak slyšíme, že pan z Cmundu, jestli že se jeho lidem koni zase nenavrátie, že toho na nás i na jiných lidech VMti chce postiehati. Prosíme VMti, račte VMt v tom rozkázati; nebo Markvarth Kozský nechce těch koní propustiti, leč se jeho lidem to navrátí, co sú za ně dali. Datum Trzeboni in vigilia s. Mathie anno domini ɔc LXXIII°. Purgmistr, rychtář a rada města Třeboň.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu našemu milostivému.

2020.

Kněz Marek Jarohněvovi z Úsuší: o nemoci jeho, o sporu jeho s pánem Hradeckým. (R)

V Klášteře Třeboňském (1473, 23. května). — Orig. arch. Třeb. Fam. Úsuší.

Modlitba má napřed s věrným pozdravením, urozený příteli a pane bratře

milý! A spraveni sme, že byšte nemáhali na kámen: toho jest nám líto s pravú věrú, za vaše zdravie pána Boha prosiece. A viece dávámť na vědomí, kterak pan Hradecký píše nám o zlatníka, abychom jej navrátili, aneb s ním se umluvili. I nezdálo se nám nic činiti bez vašie rady. I posieláme k vám ukazatele listu tohoto, žádajíc rady, kterak sě máme v tej věci mieti, aneb kterak odepsati. Zdálo-li by se vám, prosíme, račte nám sami napsati spis a přípis, abychom věděli, kterak odepsati. A teď vám posielám přípis toho listu. A s tím buďte pánu Bohu poručeni. Datum ex Trzebon monasterio, dominico Rogationum.

Kněz Marek, kanovník kláštera Třeboňského.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, příteli našemu dobrému buď d.

2021.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: o obeslání Lvem z Rožmitála. (K)

Na Zvíkově 1473, 29. června. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 116.

Urozený pane, pane muoj milostivý! A teď VMti list possielám, kterýž mi píše pan Lev, jemuž VMt porozumiete; a porozumějíce jemu, rácíte mi v té věci rozkázati bez meškánie, kterak bych já se k tomu měl mieti, jestliže by mne pan Lev druhé obeslal. Ex Zwiekow, feria III. in festo sancti Petri ꝛc LXXIII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie Zviekovský.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d.

2022.

Purkrabí Zvíkovský Jarohněvovi z Úsuší: o Lvovi z Rožmitála, o Mirotických ꝛc. (K)

Na Zvíkově 1473, 8. července. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 117.

Službu svú vzkazuji, urozený příteli a pane kmotře milý! A teďť posielám páně Lvóv list, jemuž porozumieš. I milý pane kmotře, zdálo by sě mi, aby pán JMt ráčil obeslati pana Lva s tou věcí, aby sě JMt nedal z toho vyvésti, nebť jest to velmi pilná a potřebná věc k tomu dvoru. Nebť sem já již pana Lva s tiem již dvakrát obsielal, i k těm lidem do Mirotic již několikrát; a již sem psal jim do Mirotic, že je k tomu chci připravovati z jich škodú, nebudú-li mi dělati, a voni vždy na to nedbají, a já nemám jich k tomu s kajm připravovati. I milý pane kmotře, pošlete mi šest jiezdných na dva neb na tři dni, zdali bych jim koho jal aneb něco vzal, zdali bych je tiem k tomu připravil; nebť já nemám kajm okolo toho dvoru obdělávati. Neb raďte mi, rozkažte mi k tomu, kterak mám s tiem činiti; a votaž sě pana Kunráta v té věci, nebť jest on jie svědomějie ještě než já. A prosím, milý pane kmotře, dajte mi to hned věděti bez meškánie, kterak mám s tou věcí činiti. Ex Zwiekow, feria V. in octaua Visitacionis beate Marie virginis, annorum LXXIII°.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, kmotru mému milému dd.

2023.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka ve při o roboty Mirotické se Lvem z Rožmitala. (K)

B. m. (1473). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 126.

A také rač VMt věděti, že po napsání listu tohoto psal jest mi pan Lev, abych s ním před panem [z] Šternberka stál; i odepsal sěm jemu zasě: jestliže chce, abych vo VMti věc stál, že ta [já] té moci nemám, než jestliže womu [vo jinú] věc, tehdy chci s ním státi i s přátely svými.

Týče se nepochybně téže věci, jako čísla 2021, 2022.

2024.

Václav Herynk z Sloupna Jindřichovi z Rosenberka: o postoupení tvrze Vidova. (M)

V Budějovicích 1473, 16. července. Orig. arch. Třeb. I. A. 1 A[a], 14 h.

Urozený pane, pane milý. Službu svú vzkazuji VMti. Jakož sem bel před VMtí s dobrými lidmi a prosil sem VMti, aby mi tvrs [sic] Vidov stoupen bel od VMti, i dala mi jěst VMt odpověd laskavú, že by pana Jarohněva doma nebylo, a že by on věděl neb svědom bel, jěšto by mé dobré mělo bejti ɔc. Milý pane, prosím VMti, jestliže jěst přijel, račte mi to dáti znáti; pakli jěst nepřijěl, prosím račte jej obeslati. A račte se VMt k tomu přičiniti, ať mi jěst dědictvie mé postoupeno, ať své dobré opatřím, neb mi toho potřeba kážě, neb sem to viděl svéma očima, že mi se škody veliké dějie. I věřímť VMti, že se ráčíte k tomu přičiniti, ať bych o to věčí škody a nákladuov neměl. Laskavé odpovědi listem VMti žádám po tomto poslu. Datum ex Budějic feria VI. post diuisionem apostolorum anno domini ɔc LXXIII.

Václav Herynk z Sloupna.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rosmberga, pánu na mě laskavému.

2025.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka: že mu Lev z Rožmitálu odpověděl. (K)

Na Zvíkově 1473, 29. července. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 124.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teďť VMti posielám přípis listu páně Lvova, v kterémž mně odpoviedá a lidem VMti pod úřadem mým, jemuž porozumiete ɔc. Psalť sem vám prvé, i kterak ste mi rozkázali, tak sem já rozkázánie VMti učinil. I prosím VMti, račte mi rozkázati, kterak mám s tiemto činiti, jakož mi odpoviedá, aťbych sě věděl k čemu mieti. A také VMti prosím, že mne v té věci neráčíte opustiti jakožto služebníka svého, nebť bohdá chci s ním státi na tom miestě jakožto dobrý člověk, kdež takové věci miesto a konec berú. A také VMti posielám přípis listu toho, v kterémž sem jemu dal odpověď na jeho psanie, jemuž

porozumiete. Ex Zwiekow, feria IV. ipso die sancte Marthe hospite Domini, annorum ↄc LXXIII°. Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozenberka, pánu mému milostivému dd.

Roku 1473 sv. Marty 29. července padlo na čtvrtek, ne na středu.

2026.

Purkrabí Zvíkovský Jindřichovi z Rosenberka posílá list Čekův, Milotův a Lvův. (K)

Na Zvíkově (1473, 29. července). — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 125.

Urozený pane, pane muoj milostivý! Teď VMti posielám list Cziekuow a Milotuov hajtmana Zelenohorské[ho], a přípis páně Lvuov, kterýž jim píše; jimž VMt porozumie. Ex Zwiekow, feria V. post sancti Jacobi, anno ↄc Domini.

Jan Štmelínský z Neprochov, purgrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozenberka, pánu mému milostivému dd.

Datum připsáno rukou Fr. Palackého.

2027.

Zdebor z Kozího upomíná Jindřicha z Rožmberka o dluh. (M)

V Soběslavi 1473, 13. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosí.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú vzkazuji VMti. A jakož sem VMti prve před časy psal o dluh mně zuostalý panem ocem vaším, nebožtíkem dobré paměti JMti, toho jest XXXV fl. I odepsali mi VMt, žádajíc prodlenie, a já sem to rád učinil až do sie chvíle. I milý pane, prosím VMti, račte mi je dáti nynie pro mú pilnú potřebu, nebť je mám také na svatý Havel nynie přišlý pryč dáti, nechci-li ke škodě přijíti. I věřím VMti, že to ráčíte učiniti pro mé zaslúženie. Odpovědi prosím. Dán v Soběslavi v středu před sv. Havlem, léta M°CCCC°LXXIII°.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu na mně přieznivému detur.

2028.

Soběslavští úředníci Jindřichovi z Rosenberka: o kněze Štěpána. (M)

B. m. (1473). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. VMti věděti dáváme, že kněz Štěpán, tohoto listu ukazatel, VMti prosí i my prosíme, aby VMt ráčila jeho za fa[rá]ře Soběslavského přijieti a kněze Bartoše prvnieho faráře propustiti; neb sta ona již spolu o všecky věci mezi sebú pěkně uhodili a porovnali. A tak dobří lidé o knězi Štěpánovi pravie, že jest k tomu farářství hodný a potřebný a kazatel dobrý i pří-

kladný. I doufáme VMti, že VMt ráčí jeho milostivě přijieti. Scriptum feria VI. quatuor temporum. Jan Baba z Chotěmic a Jan z Libochovan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu našemu milostivému.

2029.

Soběslavští hejtmanu Třeboňskému: aby plat od nadání oltáře Božího Těla jejich faráři pustil. (M)

V Soběslavi 1473, 13. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 44a.

Službu svú vzkazujem, urozený pane Jarohněve, příteli náš milý. Kněz Štěpán farář zdejšie zpravil nás, kerak by pan Řehoř s ním mluvil, že jest s úředníky mluvil, aby jemu knězi farářovi ten plat nebyl dáván od nadánie oltáře Božieho Těla, leč by sobě to na páně Mti obdržel. A to jest z rozkázánie panem nebožtíkem dávno [dáváno?] mistru Jiříkovi i knězi Barthošovi, nebo páni JMti páni naši milostiví k tomu zádušie ves danú jménem Chmelná držie, a k tomu k vyzdvižení ranné mše při oltáři panny Marie zde v kostele pán JMt dobré paměti listem a pečetí JMti utvrdil jest, aby II kopě faráři dávány po věčné časy byly, a to jmenovitě z mýta zdejšieho; i těch dvú kop tak, jakož nás kněz farář zpravuje, on pan Řehoř že by jemu nedal vydávati. I milý pane, prosímyť my vás, račte sě přede pánem našiem milostivým před JMtí přimluviti, ať JMt račie sě k němu jakožto k faráři JMti milostivě a laskavě okázati, a to jemu milostivě propustiti, aťby mohl tu s námi zuostati, nebo pro záhubu chudých lidí desátkuov nemuož jmieti. A tak praví kněz farář, jestli že by páně Mt toho jemu z milosti své neráčil propustiti, že by zde s námi nemoh zuostati. A jakž na páně Mti obdržíte svú prosbú, prosíme, račte nám to dáti věděti, aťby kněz farář měl VMti z čeho děkovati. Ex Sobieslav, feria IIII. ante Galli annorum domini ɔc LXXIII. Purkmistr a radda města Soběslavě.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Ausušie, příteli našemu milému.

2030.

Hynek z Budkova úředníkům Krumlovským: o věcech hospodářských. (R)

Na Helfenburce 1473, 14. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Budkovský.

Službu svú vzkazuji, urození přietelé milí! Vězte, že když purgrabie chtěl pryč odjeti, i chtěl mi ty zlaté, kteréž ste u něho položili, dáti schovati, a já sem jich přijíti nechtěl, leč by je prve přečetl. A on zavolav mne a Heřmanského, i čётli sme je. Tu sme se 4 zlatých v těch VI^{C} a XIV zlatých Dubňanského dočiesti nemohli. I milí přietelé! Poptajte sě na to, zda byste něsterak čtúc chybili, a ż kterého ste popasku dávali, aby ta věc byla opatřiena zase k té summě. A tedť vám list Jana z Todně posielám, v kterémž dává ȷ̌ léta napřed páně Mti věděti. Také, milí přietelé, prosí pan Kocovský, aby jemu úrok na sv. Havla dán byl. I protož,

milí přietelé, opatřte tu věc, zda by se jemu mohlo na čas ten dáti. A tak tomu rozumiem, jestli že by se jemu na ten čas nedalo, že by chtěl páně Mti z jistiny dáti věděti. Ex Helfenburk, f. V. a. festum s. Galli anno ↄc LXXIII°.

Hynek z Budkova.

Urozeným panošiem Jarohněvovi z Úsuší a Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, přietelóm milým.

2031.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o výplatě domu Piknova v Soběslavi. (M)

V Soběslavi 1474, 4. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A S. 8 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti svú poddanú i poslušnú službu vzkazuje, věděti dávám, kerak tento Pikna člověk VMti dědičný, listu tohoto ukazatel, za úřadu nebožtíka Milíčínského kúpil duom odběžný za XXXV kop grošóv, i nemuož sě ve všech extraktiech i v hlavniech rejstřiech Milíčínského viece najieti, nežli že by od tohoto Pikny XXIX kop k komoře VMti přijato bylo. A tento člověk praví, že by těch V kop nebožtíkovi Milíčínskému dal před tú chvielí, když jest ku počtu jeti chtěl, a že by jemu ta šestá kopa jím Milíčínským byla odpuščena. A já z rozkázánie pana Jarohněva kázal sem jemu před zdejšiem právem státi, aby ta věc právem byla ohledána a rozeznána, a má-li to od něho přijato býti, že on praví, že by dal, čili svědomiem aby provedl. A on pravil i nynie praví, že na to svědomí nemá, než vysokými slovy věruje sě, že jest všecko vyplnil kromě té šesté kopy. I prosil jest pro pána Boha stoje před právem, abych jemu toho dopustil a nehájil, aby ješče k VMti došel. I jakž VMt s ním ráčíte naložiti, a na čem jeho VMt zuostavíte, prosím VMti, rač mi VMt to dáti znáti rozkázaniem VMti listem, aťbych sě já věděl k čemu jmieti; než jáť sě pane milostivý naději, přídelit na vyřknutí práva, žeť by jemu vyřkli, aby plnil, poněvadž svědomie nemá. A siceť jest člověk zachovalý. Pak přes to, pane milostivý, ty věci jsú při VMti. Ex Sobieslaw, feria VI. ante festum beate Agathe 1474 anno.

Stanislav z Přerova, písař na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému.

2032.

Rychtář a konšelé ze Sedlčan Jindřichovi z Rosenberka: o utracení dítěte. (R)

V Sedlčanech 1474, 21. února. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu naši se vším vždy poddaným poslušenstvím, urozený pane, pane náš najmilostivější, vzkazujem, vždy věrně a pravě za VMti zdravie pána Boha prosiece. Nebudiž VMti to tajno, jaková se jest u nás příhoda stala u Kubíka mlynáře, člověka VMti, že děvečka těžece porodila dietě, a porodivši i zahubila. I vsadili sme ji do vězenie i s hospodářem, u kteréhož jest těžela. I slali sme vo ty věci na

Zviekov k Bartošovi k ouředníku VMti. A purgkrabie Zviekovský odeslal nám zasě, že Bartoše na Zviekově nenie; a sám neuměl jest nám k tomu raditi purgrabie. I dali sme mlynáře na rukojmie v kop L; a proto, neb to dobře pán Buoh vie, že nemáme vězenie bezpečného. Ale ona sedí, ukována jsúc. Protož, milostivý pane, pane náš najmilostivější, račte VMt v tom nám rozkázati, kterak máme s tiem nakládati, aby se bez rozkázánie VMti nic nestalo. Datum ex Sedlczan, f. II. ante Kathedram s. Petri ꝛc, anno dni ꝛc LXXIIII°.

Rychtář Hereš a konšelé městečka Sedlčan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, najvyššému komorníku královstvie Českého,*) pánu našemu najmilostivějšému buď.

*) Titul tento panu Jindřichovi nepříslušel, než nebožtíku otci jeho Janovi.

2033.

Rychtář a konšelé ze Sedlčan Jarohněvovi z Úsuší: o trestu za utracení dítěte. (R)

V Sedlčanech 1474, 10. března. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu svú vzkazujem VMti, urozený pane milý! Jakož páně Mti tajno nenie, tudiež i VMti, což se dotýče té jisté ženy, kteráž jest dietě své zahubila, a mlynáře, člověka JMti páně: i milý pane, rač VMt věděti, že sme mistra dobyli z Prahy, a Buoh to vie velmi těžce, že sme po něho dvakrát slali deset pacholkó. I tázena [sic] jest ta jistá žena, kteráž jest své dietě zahubila. I seznala jest tak, že jest mlynář to jí dietě udělal, ale nekázal jest jí jeho zahubiti, než kmetična páně Heřmanova že jí k tomu radu dala, aby zahubila, a to jest dietě vzavši od nie, i nesla do potoka. I protož, milý pane, rač VMt rozkázati, kterak má s tiem mlynářem nakládáno býti. Než ta jistá žena, ta jest zahrabána. Buoh to dobřě vie, že nemáme takového bezpečného vězenie, ješto bychom jím jisti býti ꝛc. Datum ex Sedlczan, f. V. ante Gregorii, anno ꝛc LXXIIII°.

Rychtář Hereš a konšelé městečka Sedlčan.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, pánu na nás laskavému buď.

2034.

Stanislav z Přerova Jindřichovi z Rožmberka: o poddaných. (M)

V Soběslavi 1474, 12. března. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý! VMti svú poddanú s poslušenstviem službu vzkazuji. Přišli ke mně třie rychtáři z těch vsie VMti dědičných, jakož VMt o ně na Kamýk psali ste; i tak sú pravili mně před panem Kozským i před ji[ný]mi dobrými lidmi, že by VMt po jich poslu ústně jim tuto odp[o]věd dali, aby oni svú věc opatřili, jakž mohú, a že jim VMt toho přeje, aby požili, kohož mohú zde

na Soběslavi, ktož by jim v tom mohl prospěti. Pane muoj milostivý, jsúť lidé VMti dědiční, a ten k Hoře i ten do Kúřimě nemají na nich než ten úrok, a sami to znajie, k těm lidem říkajíce: Když vy úrok nám dáte, my jiného s vámi nemáme činiti, máte pány dědičné, ti nechť vás spravujie. A tyto časy nepokojné žádný jich z kacieřské strany vyručení nešanoval, než měli sú je za lidi pana otce VMti dobrého zpomínánie. A JMt stál jest jako o své lidi. A toho sem dobře svědom, když v jednu chvieli mušeli nětco obilé pomoci na Soběslav panu Zdenkovi JMti dáti a nemnoho, hned pan otec VMti dobré paměti psal jest sem na Soběslav panu Výrkovi a Keharovi, aby JMti lidi u pokoji nechali, a že s kacieři dosti i příliš činiti mají. I toto, VMti, dobrým lidem sě zdá, že žádnému ta věc lépe nepřiležie, kto by o ně státi měl, nežli VMti. A zvláště kdyby sě VMti zdálo, kdyby VMt někoho osobně ku panu Pochoméřovi s ústním poselstviem poslati ráčili. A také tak já sem slyšel od těch rychtářuov, že VMti z těch lidí i nějaké poplatky platí, s lesuov, s jiter, s pustotin. A tak praví, že by i někto VMti z dědiny tu platil. K tomu VMti všecky odúmrti odtud mají jieti. A prostě tak sem já od nich slyšel, že ve všem rozkazování k VMti příslušejí, i s vojnami. Pane milostivý, prosím VMti, mně VMt v tomto neračte za zlé jmieti, že VMti jich potřebu široce vypisuji: píši, což sem slyšel. A zvláště tomu bych rád, aby sě VMti lidé dědiční přizachovali, nebo VMt na VMti panstvie na nic viece nesešla, než na chudé robotné lidi, že jich k osazovánie jmieti nemuožete. Ex Sobieslaw, sabbato ipso die beati Gregori 1474.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

2035.

Rychtář ze Sedlčan Jindřichovi z Rosenberka: o vzatky poddanému ze Sedlčan; o mistru popravním. (R)

V Sedlčanech 1474, 21. března. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Službu svú se vším vždy poddaným poslušenstvím, urozený pane pane muoj najmilostivější, vzkazuji, vždy věrně a pravě za VMti zdravie pána Boha prose. Nebuď VMti tajno, že člověk páně Jencuov z Rovině pobral nočně sousedu našemu a člověku VMti šaty i jiné věci hospodářské, všed k němu na dóm. A podruhé, snad po dvú nedělí, opět všel k němu na dóm nočně, chtě opět bráti; a v tom jest chycen. Protož, milostivý pane, vědúce ty věci VMt ode mne, prosím VMti jakožto pána svého najmilostivějšieho, račte rozkázati VMt, kterak máme s tiem činiti, aby se bez rozkázánie VMti nic nestalo. Než to milý Buoh dobře vie, že nám těžko přichází vo mistra, neb jeho blízko okolo sebe nemáme. Jakož VMti tajno nenie vo tu ženu, kteráž jest pohrabána, těžce sme jeho z Prahy dobyli. Slali sme po dvakrát

po něho deset pacholkóv a zase sme musili jeho doprovoditi, že to stojí VIIј kop gr. Datum ex Sedlczan, f. II. in die s. Benedicti, annorum ɔc LXXIIII°.

Rychtář Hereš z Sedlčan.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, najvyššému komorníku králo vstvie Českého [sic], pánu mému najmilostivějšému, buď.

2036.

Stanislav z Přerova Jarohněvovi z Úsuší: o sporu s purkrabím Choustnickým a věcech hospodářských. (R)

V Soběslavi (1474? 22. března). — Orig. arch. Třeb. Fam. Úsuší.

Služba má napřed, urozený pane Jarohněve milý! Mluvil sem se panem purkrabí Chúsnickým ústně o ty věci, oč ste vy jemu psali; dal mi tuto odpověd: že ta dva kameny mlynářská páně člověku budú zaplacena, a vám- že nenie než I kopu dlužen. A vy za nebožtíka Tučapa že ste jemu XII kop dlužni; čtyř zlatých, když sě v Hradci o holdy umlúval, puojčil jemu čtyř zlatých, a VIII kop za kuoň. A to mluví s pruovodem. A že o to i se panem Babú po dvakrát mluvil před dvěma lety. I prosí vás, abyšte jemu ješče 11 kop poslali. Co sě Húskovy pře s jeho bratrem dotýče, o tom listu: tak praví, že tohoto listu ode pánuov řediteluov nemohli jmieti, a že jeho bratr se panem Hradeckým mluvil, prosě JMti, aby tomu rok k slyšánie položil. Tak praví, že by pan Hradecký toho sě zbavoval a že by jich nechtěl slyšeti. I neviem, mám-li já, jakož ste mi rozkázali, vašiem slovem pána Hradeckého obeslati. I měť by sě zdálo, abyšte vy odonud psali. Ex Sobieslaw, f. III. p. dominicam Laetare. Stanislav z Přerova.

Pane Jarohněve milý! Purgrabie Chúsnický přede mnú mluvil, jestli že jemu těch 12 kop za Tučapa nedáte, žeby chtěl o vás mluviti, jakožby na peníze slušelo A teď Předborové přípis listu svého posielají, aby jim byl obnoven, Ondřejovi a Václavovi bratřiem z Radešína a na Želči ať svědčie list; a totoť žádají, aby jim ve dvú nedělí dokonán a poslán byl. A na Bohuslava*) list pomněte na těch 100 kop, ať jest jemu také udělán, tak jakož ve druhé ceduli znamenal sem.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, mně poznale přieznivému.

*) Břekovce.

2037.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o propuštění zloděje. (M)

V Soběslavi 1474, 1. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú službu vzkazuji. Purkmistr a konšelé okázali sú mi list, v kterémž jim VMt píšete o ten kuoň Paštákuov, kterýž jest na zdejšiem právu sstaven, aby byl propuščen, a VMti člo-

věku aby byl navrácen. K VMti rozkázanie navrácen jest bez vyručenie; a toho člověka, kterýž jest vsazen pro ten kuoň, dali by jej rádi na rukojmě; nemá žádného, kto by zaň slíbil. I rač VMt věděti, že tomu, ktož sedí pro ten kuoň, menuje sě Zikmundem a maličko česky rozumie, jest Němec. A Pašták pravie, že jemu ten kuoň ukraden ve čtvrtek u vigilii hodu zvěstovánie panny Marije; a ten Zikmund praví, že jej hned na zajtřie v pátek v Hazlách kúpil od Štelcara od ševce, a praví, že by při tom litkupu byl osedlý člověk tu z Hazel, ten kterýž prve byl rychtářem v Rychnově, a že by jej za šest rýnských zlatých kúpil. Také ten Zikmund s tiem koněm byl přijel k Rybkovi do Újezda a prodal jemu byl ten kuoň, a zavdal jemu XLII grošuov; a on pojal ten kuoň spěšně i utekl na něm pryč a tepruve sem na něm přijel. Za toto sem žádán od purkmistra a od konšel, abych VMti toto dal znáti, a prosie za rozkázanie VMti, kerak jim VMt v té věci rozkážete sě jmieti. Ex Sobieslaw, feria VI. ante dominicam palmarum anno ɔc LXXIIII.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému buď dán.

2038.

Jan z Heřmanovic Stanislavovi z Přerova: že Bohuslav Břekovec chce zaplatiti svůj dluh. (M)

V Sedlčanech (1474, 28. dubna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Břekovec.

Službu svú vzkazuji, pane Stanislave, přieteli milý! Vědětiť vám dávám, žě jest se mnú mluvil pan Bohuslav Břěkovec, abyšte k němu přijěli tuto sobotu najprv příští, a žě penieze, kteréž má vám dáti, jsú již hotovy, než aby přijěda vzal; a list hlavní aby jemu také vydán byl. A také, co máte spraviti těmi penězmi, to spravite, neb sě tak zdá panu Bohuslavovi, žě vy to lépe spravíte, nežli on. Datum ex Sedlczian feria V. ante festum Philipi et Jacobi appostollorum.

Jan z Heřmanic a v Sedlčianech.

Slovutnému panu Stanislavovi z Přěrova a na Soběslavi, přieteli mému milému, buď d.

2039.

Písař Soběslavský hejtmanu Třeboňskému: o úroku Veselských. (M)

V Soběslavi (1474, 11. května). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Službu svú vzkazuji, urozený pane milý. O tom ostatku položenie páně Zdeňkovu v paměti maje, příde-li mi k rukám, učiním svú pilností tak, jakož mi píšete; pakliť zde nebude položeno, milý pane Jarohněve, prosímť, neobmeškávajte vy. Toto viem, že Hrobský zde ku páně Zdeňkově ruce od Vojslavského tuto minulú sobotu nětco a čtyři sta zlatých přijal, i nemohu zvěděti, vzal-li je Hrobský s sebú do Hradce. Milý pane Jarohněve, raďte a rozkažte, lidé z Vesele vždy ke

mně chodí, praviece, že nemohú s celý úrok býti, aby jim byla milost učiněna, ukazujíce na Mezimostcké, že jim pan Zdeněk svatohavelský odpustil a že v tom s nimi milostivě nakládá. Jáť sem proto kázal rychtáři, aby kázal z plna dáti, ale znám to po lidské záhubě, že toho nedovedem, a zvláště tento úrok jim těžce příde dáti, ješto nemají na čem dobýti. Také Mácha [z] zdejšieho předměstí třikrát spálený měl by dáti VI kop za duom, i nynie nemohu jich na něm jmieti i súženiem, leč by purkrecht prodal; i rozkažte mi v té věci. Hromada s Tábora prosí, mohlo-li by to býti, by jemu páně Mt jistinu o svatém Havle dal; chtěl by JMti úrok odpustiti i viece učiniti. Ex Sobieslaw, feria IIII. post Stanislai. Stanislav z Přerova.

Urozenému panoši Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému příteli.

2040.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o zkažené vsi Čerazi, o domu Mlýnkově. (M)

V Soběslavi 1474, 3. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkazuji. Čeraz ves VMti jest všechna skažena, a ty, kteřiež jsú při městu, ty k tomu držím, aby úrok VMti dali. I jsú třie hospodáři z té vsi ve vsi Drachochvě za Drachovským dědiny majíce, a zvláště jeden z nich: ty sem pobral a vsázeti kázal, aby VMti svatojiřský úrok minulý i nynie potomní úroky plnili ɔc. I uručili sú mi k ruce VMti, že to mají učiniti, jakž mi VMt svým psaniem ráčíte rozkázati; i což v tom úmyslu VMti, prosím za rozkázanie. Duom spravedlivě na VMt přišlý, kterýž nějaký Mlýnka od nebožtíka Miličínského k komoře VMti kúpil, i již zaň jemu nebožtíkovi Miličínskému nětco a XXX kop vyplnil, i měl by ještě VMti viece nelži [sic] ke XX kopám doplniti, a na svatého Jiřie nynie minulého měl dáti VIII kop a na sv. Havla budúcieho VIII kop a tak až do vyplnění posledních peněz; i nedal mi nynějšiech peněz a tak praví, že jeho nemuož doplniti, než duom chce VMti pustiti; než duom jest příliš zapuštěn a vešken padací. I v tom co mi VMt ráčíte rozkázati, hotov sem učiniti. Ex Sobieslaw dominica ante festum s. Procopii 1474,

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka, pánu mému milostivému buď dán.

2041.

Kantor Soběslavský purkrabí Krumlovskému: o nemoci sestry jeho. (R)

V Soběslavi 1474, 19. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Petrovic.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane purkrabie milý! A jakož ste VMt se mnú v Krumlově mluvili, což sě dotýče paní Machny sestry vašie, abych se k ní stavil a zvěděl, polepšila-li sě co, čili nic: to jsem k žádosti vašie učinil, a věztež,

žeť sě nic nepolepšila a vždyckyť jest jie za jedno. Než jižť jsú jie jednu věc poslali z Chúsníka a tuť nosí na hrdle a má nositi až do devátého dne, a tak praví, že by měla ta nemoc hned přestati; neb jest purkrabie Chúsnický také tu věc na hrdle nosil a pravil, že mu od té věci ta nemoc přestala. Pak toť jest na božie milosti, bude-liť jie co lépe od té věci, čili nic. A toť vás také tajno nebude. Ex Soběslav, feria III. ante Mariae Magdalenae, anno domini ꝫc LXXIIII°.

Augustinus z Krumlova, kantor v Soběslavi.

Urozenému panoši Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, na mně laskavému.

2042.

Král Vladislav Jindřichovi a Vokovi z Rosenberka: o při bratří Alše i Petra z Hlavatec. (R)

V Praze (1474, 1. srpna). — Orig. arch. Třeb. II. 256. B. 1.

Vladislav z božie milosti král český a markrabie moravský ꝫc. Urození, nám milí. Vznesl jest na nás slovutný Aleš z Hlavatec, věrný náš milý, že Petr z Hlavatec bratr jeho, služebník váš, drží jemu svévolně statek jeho ve vsi Hřímově. Protož žádáme od vás s pilností i věříme vám, že vy téhož Petra k tomu držěti budete, ať jest práv již psanému Alšovi; neboť on sě k tomu poddává, žeť té věci chce na vás přestati. Pakli by sě nezdálo vám toho na sě vzieti, ale že rozkážete témuž Petrovi, když bude sjezd v Slaném, ať stojí s týmž Alšem před osvieceným Jindřichem vévodú Mistrberským ꝫc, kniežetem a ujcem naším milým, i také před urozeným Zdenkem z Šternberku k srovnání té věci mezi nimi. Nepochybujemť o vás, že v tom tak sě mieti budete, jakožť vám píšem. Dán v Praze, v pondělí před matkú Boží Sněžnú, královstvie našeho leta čtvrtého.

Ad relacionem domini Nicolaii de Lantsstein, supremi notarii tabullarum regni Bohemiae.

Urozeným Jindřichovi a Vokovi bratřím z Rozmberka, nám milým.

2043.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o koupi mléčného, provázků k tenatům a zjednání mistra popravního. (M)

V Třeboni 1474, 12. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr, 5.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Jako ste se mnú zmienku učinili o mléčné, chcete-li o ně poslati, pošletež řezníka, aťby byl od této neděle příští v témdni v Hradci, nebť bude jarmark, a bejváťh mléčného drahně a v rovenstvie. A což by kúpil, neměl-liť by vozby hned, ale nechal by u Pavla hospodáře, že by je po náhodnie vozbě sem do Třeboně poslal, nebť jezdie často s práznými vozy z Hradce sem do Třeboně. A chcete-li chovati mistra popravnieho, chciť vám zjednati Častrova mistra pacholka. A jakožť sem pravil o provázciech k tenatu, milý

pane purkrabě, ohledalť sem je, ano mi je kams rozdělí; jestiť jich jen XXXII libře; chcete-liť jim, pošliť vám je. A pillulyť bohdá zjednám. Datum Trzebon, feria VI. post s. Laurenti anno domini ɔc LXXIIII. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému, buď dán.

2044.

Řehoř Klaryc Kunrátovi z Petrovic: o nesnázích s místnostmi pro hosty u Anežky Rosenberské; o vyžle ukradené na Zvíkově. (R)

Ve Třeboni 1474, dominica post s. Bartolomei (29. srpna). — Opis u Světeckého I. 684.

Tištěno ve Sborníku Historickém Klubu Hist. 1883 str. 117.

2045.

Řehoř Klaryc purkrabí Krumlovskému: o rybách a věcech hospodářských. (R)

Ve Třeboni 1474, 29. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Služba má napřed, pane purkrabie milý. Nepomnělť sem včera psáti, že ryb nic nemáme, první postní den jich nebudem mieti, abyšte mluvili s Slepičkú, mohl-[l]i by z Církvičného rybníka, neb kdež on vie, uloviti; a ubrusy na páně stuol pošlete. Prosím vás, kažte na parkameně list napsati Matějkovi, kramáři v Sedlčanech, a jeho dědicuom na lúku, kterúž od páně milosti kúpil za XLV kop, kterážto lúka leží blíž u městečka Sedlčan a slove Kalšice; a má s nie platiti IIII groše plathu ročnieho, II groše počna na sv. Jiří, potom na sv. Havla II groše a tak potom vždy. Kažte také mísu některú sem vzieti dřevěnú. Datum Trzebon, feria II. post sancti Augustini, anno domini ɔc LXXIIII. Řehoř Claric.

Urozenému panoši, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď.

2046.

Písař Soběslavský Jindřichovi z Rosenberka: o dědinách vsi Čerazi. (M)

V Soběslavi 1474, 26. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú službu vzkazuji. Tito VMti dědiční lidé jsúce na jiného pána kruntiech, požívají kruntuov VMti z dědin Čerazských, jakož jsem i prve o té vsi a o těchto lidech psal VMti. A několiko z městckých súsed také držie v té vsi dědiny; a k tomu je držím, aby úroky VMti plnili. A též i tyto k tomu sem chtěl přivésti, i odvolali sě k VMti anebo ku panu Jarohněvovi, že chtie za polechčenie prositi, aby sě mohli zase za VMtí osaditi. I co jest v tom VMti vuole, prosím, ať mi jest rozkázáno, neb bych velmi rád ty zadržalé úroky s lidmi srovnal, abych VMti také počet učinil. A nelze jest, pane milo-

stivý, než lidem prodlévati, zvlášče pak na tomto panstvie, příliš zahubeném a roztržitém. Ex Soběslaw, feria II. ante solempnitatem passionis beati Wenceslai 1474.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu mému milostivému dán.

2047.

Petr písař hejtmanu Třeboňskému: o Bartošovi písaři z Bechyně a o vybírání úroku na panství. (M)

V Třeboni 1474, 5. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Službu svú napřed vzkazuji, urozený pane Jarohněve mně přieznivý. Věděti dávám, že jest Bartoš písař z Bechyně zde byl, mluvě se mnú, žádost maje u páně Mti býti v službě; a pravie, že pan Had jeho zná i pan Vítha z Drahonic, i list od něho chce přinésti. Co se vám zdá, račte dáti věděti, aťbych já jemu vzkázal. Také, milý pane, obeslalť sem všecky rychtáře, aby úroky přinesli tuto neděli příští; jestliže v té věci tak mieti se nebudú vedle obeslánie, co rozkážete, kterak se dále mieti mám k nim, k nim-li s někým pojedu; což rozkážete, tak já učiním. A teď vám pilule posielám od Řehoře. Datum Trzebon, feria IIII. post Francisci.

Petr písař.

Urozenému pánu panu Jarohněvovi z Úsušie mně přieznivému dd.

2048.

Soběslavský písař písaři Třeboňskému : o půjčce Vojslavského. (M)

V Soběslavi (1474, 7. října). — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Mβ, 7.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Řehoře, příteli milý. Máte prve list ode mne páně Vojslavského,*) kterýž jsem vám v svém zavřeném listu poslal; i na to jeho mně psanie odepsal jsem jemu zase, chtěl-li by oves jmieti Lhotický, že by na to také viece přidati měl. I odpisuje mi teď na to zasě pan Vojslavský, kterýžto jeho list také vám teď posielám; kterémužto listu i jeho prvniemu porozumějiece, na páně Mt vznesúce, dajte mi o tom na konec věděti. Ex Sobieslaw, feria VI. post s. Francisci.

Stanislav.

Urozenému panoši Řehořovi Claryc, přieteli mému dobrému.

*) Jan z Vojslavic na Kameni.

2049.

Třeboňský hejtman Jindřichovi z Rosenberka: o nedostatku piva v Třeboni. (M)

V Třeboni 1474, 8. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Bε, 1 b.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMt račte věděti, což se piv dotýče, v této mieře veliká úzkost se děje v uobci chudým lidem v Třeboni, že toliko na

jednom miestě pivo se šenkuje, a dobře zlé, že hosté, kteříž skrze zámek váš jedú, v tom nedostatek mají i chudina vaše vedle toho. O tom sem s purkmistrem i staršími mluvil, kteříž piva mají, aby je načínali, majíce některý piv s potřebu, požívají své vóle, nechtie načínati a raději ven vyprodávají, jakožto do Stráže i jinam. A což sem jim VMti obesláním hrozil, nic se na to neobracují. I prosímť VMti, račte v tom rozkázati vedle zdánie vašěho, aťby chudina potřebu měla i také hosté, kteříž by skrze zámek jeli. A stavil sem sud piva, kteréž do Stráže bylo prodáno, do vašěho rozkázanie. Prosímť VMti, račte mi v tom rozkázati, kterak s tiem učiniti pivem mám. Také VMti prosím, poněvadž práv svých a řádu zachovati nechtie, a taká se úzkost chudině vaší děje, račte jim pohroziti, že svobodu propustiti mieníte v tom městě, aby hostinská piva vezli. Datum Trzebon sabbato ante s. Dionisii anno ꝯc LXXIIII°. Jan Bolochovec z Šatavy, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Roznberka, pánu mému milostivému dd.

2050.

Soběslavští úředníci Jindřichovi z Rosenberka: o úroku vsi Vlastiboře. (M)

V Soběslavi 1474, 18. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane náš milostivý. Tito chudí VMti lidé ze vsi z Vlastiboře praví, že jsú velmi záhubni; a jest podobné, neb jsú kořenně vypáleni a vyholdováni tyto časy nepokojné. Prosili sú nás za přímluvu k VMti, jakož mají ospy dva VMti dáti a úroky a za les, což sú sobě k stavenie porubali; jest toho na IX kop samého za les. Milostivý pane, prosíme VMti jako pána svého milostivého, rač sě VMt k nim milostivě okázati v jich prosbě, a což VMt s nimi ráčíte učiniti a s nimi naložiti, to buď při VMti vuoli. Ex Sobieslaw, feria III. die sancti Luce ewangeliste 1474. Jan Baba z Chotěmic a Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmbergka, pánu našemu milostivému d.

2051.

Písař Soběslavský Krumlovskému purkrabí: o peníze. (M)

V Soběslavi (1474, 24. října.) — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Gr, 2.

Službu svú napřed vzkazuji, urozený pane a muoj dobrý příteli. Byšte sě dobře měli a zdrávi byli, toho bych vám s pravú věrú rád přál. Viete, že čas jest muoj úřad penězi pro jistiny i pro komorní úroky i pro Chúsník opatřiti; neb mi Řehoř Claryc psal, že mú ceduli k vám na Krumlov poslal, na kteréžto ceduli sepsal sem, co sě komu má dáti ꝯc. Prosímť vás, milý pane, přičiňte sě, ať pán náš JMt tu věc ráčí opatřiti, aťby škody nepřišly, nebo mne již někteřie napomenuli jsú. Ex Sobieslaw, feria II. post XI m. virginum sacrarum. Stanislav z Přerova.

Urozenému panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, mému dobrému příteli.

2052.

Soběslavský písař Krumlovskému purkrabí: o plat faráři od oltáře těla božího v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1474. 27. října). — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^α, 44 a.

Urozený mně příznivý pane milý. Službu svú napřed vzkazuji. Kněz Mikuláš farář náš Soběslavský VMti svú modlitbu kázal pověděti a prosít VMti, a já s ním a za něho také VMti prosím, abyšte laskavý přímluvce za něho ráčili býti ku pánu našemu k JMti, aby JMt milostivě a pro Buoh jemu ten plat, kterýž sě jemu nevydává k oltáři Těla Božieho, ráčil propustiti a rozkázati dáti. A tak praví, že jím nic nemá tomu božiemu domu sjieti, pokudž najdál na něm jest, leč by co beze lsti nemohlo sě státi, a že i stavěti a opravovati chce, pokudž muože statčiti. I milý pane, slušné jest za toho prositi, ktož chce opraviti. Datum Sobieslaw, feria V. ante Simonis et Jude apostolorum. Stanislav.

Urozenému pánu Kunrátovi z Petrovic ꝛc na mě laskavému a příteli dobrému.

2053.

Třeboňský písař úředníkům Krumlovským: o penězích, vepřích. (M)

V Třeboni 1474, 8. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed vám, pane purkrabě a pane Hade milý. Tedť vám posielám od Stanislava list panu Jarohněvovi a mně svědčící i také cedule v něm, jimž porozumiete. A po mém počtu nedostává se k mému ještě LXXI kopa a XXXVI grošuov; a prve jest psal, když bude mieti C kop, že vystačí, a ty jemu ukázány u Bohuslávka.*) Velmi jest to ruoztržito, ješto on jinak a opěth jinak píše a nezřiedí sobě toho poprvé; již vy jemu na to dajte odpověd, jakož se vám zdá. Než to vězte, žeť peněz u mne žádných nenie. A jako ste rozkázali, pane purkrabě, poslati na vepře; mámť v tuto sobothu poslati, než penězuomť [sic] jest býti; nemáte-li jich, dajte mi věděti, aťbych raději neslal. Datum Trzebon, feria III. ante sancti Martini anno domini ꝛc LXXIIII. Řehoř Claryc.

Urozeným panoším, panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, a panu Přibíkovi Hadovi z Paběnic, přátelóm mým milým buď dán.

*) Bohuslávek z Nemyšle.

2054.

Třeboňský písař Krumlovskému purkrabí: o jistebce pro paní Machnu, o penězích. (M)

V Třeboni 1474, 9. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Mluvil se mnú pan Zdebor Kozský, že paní Machna*) slyšala, že by zde v Třeboni velmi špatná jistebka byla, tu kdež by ona měla býti, ješto by ona v ní nemohla býti. I chtěla by v Soběslavi do

svatého Jiří v Kozského domu zuostati, aby se jí ta jistebka v tom času opravila, a dokládá se v tom rozkázanie vašeho. I mluvil sem já o to s knězem převorem; kněz převor jest tomu také rád, aby tam do svatého Jiří pozuostala, aby jí mohl jistebku hodnú udělati a opraviti. I chcete-li o tom co dáti paní Machně věděti, to učiňte. — Jakož sem vám a panu Hadovi poslal list od Stanislava, že se jemu nedostává LXXI kopa XXXVI grošuov, nepomněl sem vám psáti, abyště zvěděli na Václavovi písaři, dal-li jest jemu Barthoš LX kop na úroky do Strakonic; nedal-li jest, tehdy by bylo dobře psáti Barthošovi, aby těch LX kop dal Stanislavovi, a máť také i něco rybních peněz. Psal bych já ale panu Jarohněvovi, aby on tam Barthoše k tomu jměl. Jakož také píše o II^C kop, že by chtěl někto pójčiti k svatému Jiří, ať se tiem ujistí. A milý pane purkrabě, pomněte na mé šaty. Ex Trzebon, feria IIII. ante s. Martini anno domini ͻc LXXIIII. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď dán.

*) Sestra Krumlovského purkrabí Kunráta z Petrovic.

2055.

Písař Velešínský purkrabí Krumlovskému: o nápadu; o obchodu s rybami (R)

Na Novém Hradě 1474, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 2.

Službu svú vzkazuji, urozený pane purkrabie na mě laskavý! Věděti vám dávám, že na páně Mt spadlo II tl [sic]*) po dětech ženy Janka tesaře, listu tohoto ukazateli. I prosil mne jest za přímluvu k vám. Protož vynaložte s ním vedle zdání vašeho, a račte se na jiných ptáti, žeť jest pacholek chudý; neb on ty penieze dáti má. Také jestliže jaké dobré noviny viete, dajte nám věděti pro naše formany, neb jsú již velikú škodu na rybách vzeli, nesmějíce do Rakús, ješto jim zemřely: tudiež lidem abychom také pověděli, za to prosíme. Ex Novocastro, f. III., ipso die Luciae virg., anno ͻc LXXIIII°. Johannes, písař Velešínský.

Urozenému pánu, panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabie na Krumlově, na mě laskavému d.

*) Snad *talenta*. V starších dobách se v pomezných krajích Čech určitě na talenty počítalo.

2056.

Zdebor z Kozího a Jan Baba z Chotěmic Kunrátovi z Petrovic: o pstruhy a obojek. (M)

B. m. (1474). — Cedule arch. Třeb. Fam. Baba v. Chotěmic.

Pane Kunráte, náš milý příteli! Prosíme tebe, pomni na ty pstruhy, jakož si nám řekl poslati, a mně, Zdeborovi, na obojek, jestliže jest hotov.

Zdebor z K[ozieho] a Jan Baba z Chotěmic.

2057.

Řehoř Klaric Jarohněvovi z Úsuší: o řeznický krám v Sedlčanech. (R)

V Sedlčanech 1475, 31. března. — Orig. arch. Třeb. II. 39. 1.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Prosil mne Thomec, abych vám psal, že kúpil za nebožtíka pána starého pana Oldřicha štok masný, jakož sem i list viděl. I byl to štok neohrazený. Pak nynie jej po ohni ohradil, a řezníci jiní jemu hájejí, aby jeho neohrazoval, že prve hrazen nebyl. Pak já jich tázal, měl-li jest pán právo ten štok ohraditi, když by byl ráčil; a oni pravie, že mohl učiniti jako pán. A já tomu řekl: Poněvadž Thomec to právo od páně Mti kúpil, proč by on nemohl ohraditi. Pověděli k tomu, že Thomec s pánem JMtí mluvil žádaje, aby jemu ráčil dopustiti ohraditi, a že pán nedopustil ohraditi. A Thomec odpírá, že nikdy s pánem o to nemluvil, a že toho nikoli neprovedú. Ptal sem se na to, jest-li toho která škoda. Ujec praví, že jemu navěčí [sic], že při něm ten štok, ale že o to on nechce mluviti. A jinému nerozumiem, než tomu, že by neradi, by mělo krámuov přibyti. Řekl sem jim: Ano, na Novém Městě jich přibylo. A platí Thomec s tohoto štoku XVIII grošů do roka; i prosí Thomec, abyšte jemu zjednali list od páně Mti, aby jim rozkázal, aby jemu nehájili ohraditi ten štok, a že by ten list prve dán byl, nežli stúpeno bude. Kažte mi Václavovi poslati ceduli, co sme ženných peněz sčetli a co kurních. Tak mi se zdá, že ji má mezi jinými cedulemi, aniž pomním, kam sem rejstr dal, který sem přinesl do Prahy, zdali sme jej panu Popelovi dali. Datum Sedlczan, feria VI. ante Conductum Pasce, anno domini ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

2058.

Tomec a Ješa, lovčí z Sedlčan, Jarohněvovi z Úsuší: spor o krám řeznický. (R)

V Sedlčanech (1475, 31. března). — Orig. arch Třeb. II. 39. 1.

Službu svú vzkazujem VMti, pane Jarohněve milý! Nenie VMti tajno, kterak jsem koupil u páně Mti krám. I nebyl jest ten krám ohrazen. A když jest shořěl, kázal jsem jej ohraditi, aby takovúž svobodu měl, jakož jiní krámi mají; neb jsem u páně Mti za svobodné koupil. A také pán JMt, kdy jest do Prahy jel, tu sem s ním mluvil, abych ohradil jej; a JMt řěkla, že mi toho rád přějě. Pak, milý pane, nynie v těchto mierách že pán JMt chcě nás poručiti pánu jinému, a řězníci vzavšě to před sě i chtěli by, abych jej obořil. Protož, milý pane, věřím já VMti, že neráčíte těch věcí na mě dopustiti, by oni své vóle se mnú užívali. Však vie VMt dobře na mě to, že nikdy páně Mti neztratil sem sě ani VMti. Protož věřím já VMti, že vy rozkážete a list dáte k řezníkóm, ať mne u pokoji nechají a své vóle

se mnú neužívají, tak jak se jim zdá. Datum ex Sedlczan, f. VI. ante festum s. Ambrosii. Tomec a Ješa, lovčí z Sedlčan.

Urozenému panu Jarohněvovi z Úsušie, pánu na nás laskavému bd.

2059.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách peněžných. (M)

V Třeboni 1475, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Vědětiť vám dávám, že sem včera jel do Soběslavě, chtěje k Vojslavskému na Kámen jeti, i pověděl mi Stanislav, že dnes má přijeti na Žár. Také mi pověděl, že konečně s ním smluvil o těch IIj^C zlatých, že dáni budú, na kteréž já hlavní list Václavovi a bratru jeho z Řečice*) přinesl, také že po dvú nedělí má připójčiti II^CXVI zlatých. To tuším, žé sú ti, jakož vy máte dáti. Třetie že má pójčiti CXX zlatých na ves Zahrádku, ale Stanislav zamluvil jemu oves. To sem pověděl, že nemuož býti pro pana Zdeňka. Také jeho pan Trčka nedržal. I kázal sem jemu jináč smluviti, puokudž plat stačí, a což by nestačilo, ale z komory aby se dodávalo, neb ta námluva ponajprv byla. A sám sem jezdil dnes do Hradce, ptaje, komu jest pan Jan Lomnický o svuoj dluh poručil. Pověděli mi, že Kalnému a purkrabí; i mluvil sem s Kalným, prose za přehověnie malé; odepřel, že s tiem nemá nic činiti. Než purkrabě doma nebyl, a tak mi pravili, že má vzajtra býti v Telči. I prosil sem Kalného, Babky, Jakše Černého**) a Pavla rychtáře, aby s purkrabí mluvili, a což jim za odpověd dá, aby mi dali věděti. Pověděl mi Babka, že má z těch zlatých dáno býti Noskovskému III^C zlatých a Keharovi Ij^C. To sem řekl, že bychme to některak obmyslili. Kázal sem od Baby a Stanislava psáti Šebieřovskému, že vy prosíte jeho, aby se ku panu Trčkovi přimluvil za malé přehověnie; ale to nenie jisté. I zdálo by mi se, aby to, což máte, poslali bez meškánie na pana Trčku, a ostatek by se dodalo z rejnských zlatejch, aby se ten dluh zpravil, čím spieš, tiem lép. A což by se v Soběslavi shrnúti mohlo, že bychme dali panu Janovi. A na to Trčkovo poslání držím u sebe Kunce a Sosnovce, aby se nemeškalo. Mluvil sem s Jakšem; pro nic nechce čekati leč týden neb dvě neděli, než aby jemu na tu sumu bylo zavdáno C zlatých hned. Pavel rychtář velmě tuze napomenul ze XII^C zlatých nebožce rychtáře; obšel sem jeho pěknú řečí, že poulevil; byšte vy a já oba mluvila, tak mi se dá, že bychme prodlenie ještě zjednali. Aleksi Knaur ten pro nic nechce čekati leč týden, a na to aby jemu bylo zavdáno L zlatých. Janek Prunner, zeth muoj, ten také nechce čekati, že muož lépe požiti, než pro mě chce za nedlúhú chvíli přehověti. Zpraven sem, že Noskovský ještě své II^M zlatých má v tuto potřebu; by jich nám pójčil do svatého Havla z úroka; núze vuole nemá. Bude-li kam jiezda, nebudu mieti, na čem jeti; jeden mi kuoň velmi zdáven, že nelze na něm jeti, a druhý, na kterémž jezdím,

dnes mi se rozklecel a velmi. Datum Trzebon, sabatho ante sancti Georgii anno domini ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

*) **Václav, Jan a Bohunek z Řečice půjčili Jindřichovi z Rosenberka 250 zl. uh.** **) Měštané v J. Hradci.

2060.

Purkrabí Zvíkovský Vokovi z Rosenberka: aby si poslal pro peníze. (K)

Na Zvíkově 1475, 30. dubna. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr. 3. č. 23.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! Jakož mi VMt píšete o peníze, jakož sem z pána mého JMti cedule tomu šíře porozuměl: i račte VMt rozkázati poslati, když se kolivěk VMti zdá anebo kterýkoli den, VMti dvě stě ß gr. zjednám. A quitancí račte poslati tak vedle obyčeje. A jakož VMt psali sste, abych s VMtí na roku byl: i milý pane, račte VMt mi dáti napřed tejden věděti, neb já časté odjezdy mám, abych VMti nezmeškal. Datum ex Zwiekow dominico ante sanctorum Philippi et Jacobi, annorum domini ɔc LXXV.

Jan z Blahúst, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému.

2061.

Třeboňský písař tamnímu hejtmanu: o půjčce Soběslavských. (M)

V Soběslavi 1475, 2. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Učinil sem žádost na měšťanech o těch II^{C} zlatých: položili to sobě velmi obtiežně a že toho bez obce nemohú učiniti, a že vědie, když to na obec vzneseno bude, že o to křik a rozbroj veliký bude, kladúc nedostatky obecné. Otjímal sem jim to, že nepotřebie té věci na obec vznášeti, neb ta věc nežádá se, by se nemělo vrátiti, a jistil sem je tiem, že bude vráceno, a pak zvláště od vás, že vy chcete za to státi, že vráceno bude. Pak chtie na tom poseděti a konečně do neděle odpověď dáti, co budú moci mezi sebú sebrati; než na tomť jest, abyšte vy za jistce byli. Pan Trčka byl napomenul v leženie pana Jana Vojslavského i jiné rukojmě. Hned potom přišel posel od Šebieřovského a Masiana, že do téhodne ledví roku připrosili, a to že pro pana Voka roku přidal, a že nám proležal pan Thovačovský drahně, a že ty škody všecky chtěl na pána obrátiti. A Šebieřovský vám píše, že ste jemu panu Trčkovi zlé psy dali, a že pan Trčka přísahá, by jemu tak zlých psuov nebyli dali, že by byl nedal napřed věděti, a že klade od páně nevděčnost, což pro ně učiní. Tak mám za to, že pana Trčky bohdá odbudem s tiem se Zwiekova. Datum Sobieslaw, feria III. in die sancti Sigismundi anno domini ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu p. Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

2062.

Písař Třeboňský Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách, o propuštění 2 lidí páně Bohuslavem Malovcem (M)

V Třeboni 1475, 4. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Již sem shrnul na pana Trčko [sic] všecko i nad to něco, než zlatých uherských nedostává se LX; psal sem Šebieřovskému ot vás, aby se přičiněl, aby za ně rejnské neb groše vzal; dnes tam jedu. Purkrabě Zviekovský psal vám, abyšte jemu nemeškajíc kvitancí pod páně pečetí poslali, a některé pečeti viec na svědomie, a že vaši kvitancí, kterúž já poslal, vrátí. Psal sem jemu byl o viec peněz, ale neposlal. Purkrabě Chúsnický napadl byl kvapně o penieze od zámku, odprosil sem za týden, neb málo viec. Račte napsati list Vojslavskému na Zahrádku podle cedule v tomto listu zavřené rejstrami. Stanislav nedal, nevyčistil jeho; kažte napsati druhý list, a vy máte jistcem býti purgmistru a konšeluom za II^{C} zlatých uherských, plněnie konečně na svatého Martina najprv příštího, aby v listu stálo beze všeho dalšího prodlevánie a odprošovánie, neb je velmi nesnadně zajímají; by se mělo na obci zbierati, bojím, že by nebylo nic. A já sem je pak vaším slovem velmi ujistil, že budú na ten čas vráceni. Také aby v listu stála dobrá vuole; rukojmě Adam z Drahonic, Zdebor z Kozieho, Kunáš z Machovic a Beneš z Komařic; tak sem smluvil. Srazil za vás Vojslavský II^{C} zlatých, to vy máte pánu dodati XX zlatých, neb pan Kunráth jen CLXXX zlatých u pána měl; i srazilo se za vás XX viece. Purkrabě Zviekovský vskázal, když by jej pán ráčil na rok jmieti, aby se jemu dal týden napřed věděti. Bohuslav Malovec s Pacova nech dva člověky páně, Mikše a Kubce, propustiti má, jednoho ve XX kopách a druhého u L kopách na rukojmiech; prosie, aby pán ráčil o ně psáti. I také mluvili se mnú nápravníci z Zahrádky, že jich nechce Ffiffka*) propustiti; měli byšte o tom vědě[ti], pamatujete-li, že jest něké rozkázanie, aby propuštěni byli. Poslal sem vám dva listy po Švehlovi; neviem, dodal-li vám jich. Prosil mě Sosnovec, abych vám psal, aby jemu ten kuoň byl kúpen, kterýž já chtěl od Smetanky kúpiti; zchválili jemu jej, prosí zaň velmi, a že nemuož na tomto setrvati těch jiezd. Datum Trzebon, feria V. in die ascensionis domini anno domini ɔc LXXV. Řehoř.

Kážete-li karníkuom domuov, když přijedú, čili jich bude k čemu potřebie? Psal sem vám o Švehlovú o dluh páně Januov Mezeřieckého.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie na mě laskavému buď dán.

*) Snad Oldřich Fifka z Vydří.

2063.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách. (M)

V Třeboni 1475, 5. května. — Org. arch. Třeb. I. A, 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Jako ste mi psali o těch II^{C} zlatých

v Soběslavi: již sem vám o nich psal, jediné vy nemeškajte list na ně poslati; ale to pravím, jestliže by jim nebyli vráceni, že byšte vy mě v tom zavedli, a že bych se jistě viec po tom varoval takové věci jednati; neb sem je jistil, což sem najviec uměl, že jim budú vráceni. A zajímají je konšelé sami a nesnadně, a slibují lidem za ně, že oni je chtie oplatiti, aby k nim hleděli. A jakož píšete, že sme s Stanislavem početli, že se jen XX kop nedostávalo na pana Trčku bez těch dvú seth kop se Zviekova: nedostávalo se na jistinu XXVIj kop, pak na úrok jemu panu Trčkovi XLV kop. Vojslavský srazil úroku Lhotického XIIj zlatého uherského; Markvarth dávaje za Vojslavského, srazil svého a své ženy úroka XXV kop. To máte C minus I kopa; pak z ostatku kázal sem tam úroka dáti polovici Blanickému a polovici Mrakotickým. Té polovice přijde snad XLIII kop, a jakés paní koliks kop. A ostatek aby s sebú zase přinesl, ač bude-li moci pro Blanického a Mrakotické, že roku přidadieli; a což by přinesli, abychme tiem purkrabí Chúsnického odbyli, neb sme i s Zdeborem Kozským jemu řekl v témdni neb málo posléz dáti. Kázal sem Stanislavovi, jakž brzy do Vlašimě přijede, aby po Šteffana Vrchotu hned poslal, zda by těch C kop mohl u něho vyzajieti. A psal sem Šebieřovskému od vás, aby za dojití listu slíbil. Pošletež také i ten list Vojslavskému na Zahrádku, neb já musím i tak k němu v tento pondělí poslati, že mi pójčil XLVIII zlatých na pana Trčku, že Markvarth nemohl tak spěšně všech dáti a zuostal LII zlatá. Datum Trzebon, feria VI. post ascensionem domini anno domini ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

2064.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o půjčkách. (M)

V Třeboni 1475, 7. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Posielám vám ceduli, kterúž vám přinesla paní Elška*) vaše od pana Břekovce, švagra vašeho. Také jest ústně po ní vskázal, že paní Střelová má něký tisíc zlatých; zdá-li se vám k ní poslati. Již sem já od vás poslal ku panu Benešovi na Bechyni; pak jest-li vám také u vuoli ode pána paní Střelové psáti aneb Masianovi, aby k ní dojel a ústně s ní mluvil, to jest při vaší vuoli. Vojslavský mi jest také pravil, že se jí nynie něckací zlatí dávají; prosím vás, dajte mi věděti, přijel-li Beneš náš. A nedal ste mi o karnících věděti, mám-li je na Krumlov poslati. Datum Trzebon, dominico post sancti Floriani anno domini ɔc LXXV. Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

*) Elška z hrádku Kozího Hřbeta.

2065.

Purkrabí Zvíkovský Vokovi z Rozmberka: že nemůže peněz sehnati. (K)

Na Zvíkově 1475, 10. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 24.

Služba má napřed VMti, urozený pane, pane milý! Jakož ste mi VMt ráčili psáti o penieze, abych VMti zjednal, jakož sem tomu šíře z listu VMti vyporozuměl ɔc: i milý pane, račte VMt věděti, žeť bych to rád učinil, než že na lidech ještě nemóžem dobýti a vyupomínati. I budu-liť moci sto kop shromážditi, toť VMti tajno nebude. Datum ex Zwiekow, feria IIII. post sancti Stanislai, anno ɔc LXXV.

Jan z Blahúst, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu na mě laskavému buď dán.

2066.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o penězích. (M)

V Třeboni 1475, 13. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gr, 13.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Psal sem ve čtvrtek, když Stupenský přijel, purkrabí Hradeckému od vás, kterak že ste chtěli v úterý aneb středu jminulú zlaté konečně poslati, ale žě v tom páně Mti zmatek něký přišel, že se těch zlatých nedostává Ij̶^{c}, a jestliže chce jiným zlatým bez těch Ij̶^{c}, aby dal věděti vám, že mu je pošlete; pakli muož málo za něký den počekati, že jemu spolkem budú posláni, a že za to prosíte, aby páně Mti škody v tom nehleděl pro tak malé nedostávánie. I odpisuje vám na to, jakož toho jeho list posielám. Já bych velmi rád, aby se věc opatřila i to, s kým ty zlaté mám pronésti; neb tyto hody sňatek v Soběslavi bude, že jest potřebie s tiem opatrně jeti. Také pomněte na Jakše*) o C zlatých, Aleksieho) o L zlatých, a tyto hody mají se dáti Mareskému C zlatých; nedadieli se, bojím se, by nedal napřed věděti čtvrth létha. Předboři také túze napomínají z úroka. Těch L kop od Oldřicha Vrchoty z Janovic nedojdú; list na sto kop jeho bratra Šteffanovi pošlete. Jakož ste list na XXX kop poslali Súdkově, však sem prve psal, že nic nepójčí. Posielám list od Masiana, že nic nenie; od vašeho švagra neposlal mi Stanislav odpovědi, neviem, zdali jemu nenie přinesena. A nedali ste věděti, co se má vašemu švagru odepsati, jakož vám v též ceduli psal, o svého a vašeho člověka. Datum Trzebon sabatho ante pentecosten anno domini ɔc LXXV.**

Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

*) Černý. **) Alexius Gaymüllnar, soused J. Hradecký.

2067.

Bartoš z Jistebnice Jarohněvovi z Úsuší: o záležitostech peněžních. (K)

V Strakonicích 1475, 26. května. — Orig. pap. arch. Orlického VII. Gr, 3. č. 26.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Jarohněve, na mě laskavý! Jakož ste mi VMt psali, abych Buzkovi Hřieběti XXX kop zednal: to pán Buoh vie, že já jich neviem kte zednati. Kteréž sem penieze při sv. Jiří vybral, o tom Řehoř dobře vie; neb sem to před ním v Sedlčanech okázal, co jest bylo peněz z Sepekovského rybníka za ryby i v Sedlčanech i odjinud, to jsma srovnala, co jest bylo toho příjmu i také vydánie; co jest na komornie úroky mělo vydáno býti, ty sem všecky úroky těmi penězi zpravil. I byl sem na Zviekově, jakož ste mi rozkázali, abych to opatřil, aby na páně Mt škoda nepřišla. I nebyloť jest Johanesa na Zviekově, neb má Hřiebě těch XXX kop Johanesovi dáti. A opět dnes pojedu, neb mám sedm kop lesních peněz vzieti, a na sv. Jana tři kopy odúmrti. A také jest mi rozkázáno, abych škod pohledal, ješto se Koníka s jinými dotýče. Milý pane Jarohněve, když sem počet činil s Štmelínským, dal sem ty všecky škody v kanceláři v Krumlově, a také panně Katheřině, kterýž jste list poslali. Nesměl sem pro nebezpečenstvie do Horaždějovic jeti, než mluvil sem s ní v Strakonicích včera, a pověděl sem jí, že jest list obnovený u mne. Již to zednáno bude, že já staré listy od nie vezmu a nový jí dám. A také upomíná z úroka, že jí při sv. Jiří nenie dán: račte o tom rozkázati, odkud jí má dáno býti, s Helfburka, čili já jí dám z těch sedmi kop, kteréž mám nynie před sebú. Dán v Strakonicích v pátek po Božiem Těle léta ↄc LXXV°.

Barthoš z Jistebnice.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, pánu na mě laskavému d.

2068.

Jan Jedlice z Oběděnic Kunrátovi z Petrovic: o odúmrť. (M)

V Oběděnicích 1475, 20. června. — Orig. arch. Třeb. II. 206. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený bratře milý! Jakož mi píšeš, že bych odúmrt vzal, kteráž k tobě přislušie: i věz, milý bratře, žeť on tobě tvé zdal a propuštěn jest s kruntu tvého rozkázáním tvým: i nevzal sem nic, než kúpil sem od Petra svini. Neb se jest mně Mašek byl poručil sám i [s] statkem svým před dobrými lidmi, a na smrtedlné posteli odkázal sestrám svým, což jest toho statku; a jedna jest sestra za tebú, a druhá jest za mnú. Jáť se na to netáhnu, — a ty, děkuje pánu Bohu, máš také dosti, — cožť jest odkázal; mněť by se zdálo, abychme toho při nich a jeho sestrách nechali, nebť jest již toho čas přešel, neb jest tomu na pět leth, jakž jest tobě Mašek osadil. Také sem zpraven, že by chtěl Petrovice prodati; milý pane bratře, jestliže máš ten úmysl, daj mi to věděti, a věřímť, že mi

toho dopřeješ raději nežli jinému; a to mi daj věděti listem svým, a jáť poslu zaplatím. Ex Obědčnic feria III. ante sancti Johannis anno LXXV°.

Jan Jedlice z Obědčnic.

Urozenému panoši Kunrátovi z Petrovic, purgrabí na Krumlově, bratru mému milému.

2069.

Třeboňský písař Jarohněvovi z Úsuší: o koupi volů, vypůjčení peněz, propuštění vězňů. (M)

V Třeboni 1475, 15. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr, 5.

Služba má napřed, pane Jarohněve milý. Prosím vás, povězte panu Kunráthovi, že Vaněk řezník u nás přihnal XIII voluov uherských, nejsúť tlusti, než dobře holemi a dobrého masa; máť je po třech zlatých a 1 zlatý dráž. I mluvil sem s ním, chtěl-li by VIII neb IX prodati a podobný zisk vzieti; řekl to učiniti. I zdá-liť se panu purkrabí koho poslati, ať to učiní, a snad by jich ještě několik mohl zjednati; ale penězi nebude moci dlúho prodleno býti. A vy mně dajte odpověd o pana Popela i o kteréž věci sem vám po Chybovi psal, aťbych já posla u pondělí vypravil. Velmě bych rád, bychme mohli na panu Popelovi dvě neb tři sta zlatých vylúditi do svatého Havla pro ty lidi, komuž se mají na svatého Jakuba dáti, a máť je; nebť jest Makotřasy prodal panu Jetřichovi Bezdružickému za puolpátha tisíce. Markvarth Kozský ten by nám mohl najlép k tomu pomoci o toho kupce. Prosím, dajte mi také odpověd, jakož by chtěl o tom zlatě poraditi i pomoci. Bechynka psal včera Bolochovcovi, že chce vězně propustiti, aby jim kázal přijíti; o Malovici ještě nic nevieme. Datum Trzebon, sabatho in diuisione apostolorum anno domini ɔc LXXV.

Řehoř.

Urozenému pánu Jarohněvovi z Úsušie, na mě laskavému, buď dán.

2070.

Řehoř Klaric Krumlovskému purkrabí: o jistině Hofkircherově, o koni Pytlíkově a o slíbených ovcích. (M)

V Třeboni 1475, 3. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr, 5.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Věděti vám dávám, že pan Jarohněv nynie otjel a rozkázal mi vám psáti, aby kázali napsati list věřicí na Kunce ku panu Hofkircharovi*) od pana Oka; a Kunc aby prosil za počekání další do svatého Jiří hlavního dluhu; pakli nebude moci uprositi do svatého Jiří, ale což bude moci býti déle, než do svatého Michala. A v tom listu věřicím abyšte dotkli, oč s ním Kunc mluviti bude, že jemu pan Ok věří jako přieteli, že to pro JMt učiní, a zvláště že jest jeho nikdy ještě za nic neprosil a že jemu věří, že jej u první prosbě neoslyší. A Kunc ať na ten rozum domlúvá pěkně, jakž najlép uměti bude. Také mi

pan Jarohněv vám rozkázal psáti, že se mnú mluvil v Praze Pytlík hospodář, u kteréhož sme u postě stáli, že Litvín Huovno vymluvil na něm kuoň, jeda z Slezí a předkládaje pilnú potřebu panskú, i listy jemu ukazoval, a on Pytlík komus jinému byl ten kuoň kúpil a nesnadně vyprosil; i měl a slíbil jemu Litvín zaň poslati VII zlatých uherských; toho že neučinil. I prosí Pytlík, aby Litvín dodržán byl, aby těch VII zlatých poslal a svuoj koník pojal, kteréhož jest u něho u Pytlíka nechal, a ten se tam tráví. Také panna JMt a pan Jarohněv i já prosíme, že nám slíbil Wolf řezník ovce a skopce poslati, jakož on dobře vie, i aby s ním mluvili, aby poslal nemeškaje; a tak pan Jarohněv praví, že jest řekl svého pacholka s tiem bravem poslati a druhého přinajieti. A já, milý pane purkrabě, prosím za krahujec; věřím, že mi jej dáte. Takéť vás prosím, pošlete-li vozy k nám, aby o tom pověděli Václavovi písaři, že mi on něco má na nich poslati. Datum Trzebon, feria V. post vincula sancti Petri anno domini ɔc LXXV. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď dán.

*) Vavřinec Hofkircher na Kolmünzu.

2071.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o koupi vepřů. (M)

V Třeboni 1475, 7. září. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr, 5.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Vězte, že již Křištan nenie v Hradci, již nešelte žádného sem. Měl jest pan Jarohněv o něm něký běh před sebú, o němž já vás bohdá zpravím. Prosím, řcete Václavovi, ať to na hotově má*) . . . . kterú v zástavě, o kteréž jest na Helffnburgk ps*) . . . . e, jest pan Popel v zástavě měl. A chcete-li o vepře poslati, máte čas; tak mě zpravují, kohož byšte poslali, že by musel po ruoznu ve vsech skupovati; chcete-li pak do Miličína poslati, i tohoť jest čas, málo pozmeškáte-li, potomť nic nebude moci býti; a kdyby z Helfenburka na svatého Kříže na Piesek poslali, vězte, že byšte tu dobře kúpili. Datum Trzebon, feria V. ante natiuitatem sancte Marie virginis. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému, buď dán.

*) Vyhnilá místa.

2072.

Ctibor z Kozího Vokovi z Rožmberka: o penězích. (M)

V Krhově 1475, 4. října. — Orig. arch. Třeb. Famil. Rosenberg 24 b.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane mně přieznivý. A jakož mi VMt píše o to, abych VMti zednal zlatých: i milostivý pane, však vie Řehoř Claric úředník VMti, na čem sem s ním zuostal, a žě sem já hned tam pachole vypravil

do Budína; a to mi se jest ještě nevrátilo zase, než čekám jeho každú chvíli. A čemuž porozumiem, to hned VMti nemeškaje věděti dám, neb bych v tom i v jiném VMti rád slúžil i libost okázal. Dán v Krhově v středu po svatém Michale leta božieho ꝯc LXXV°. Ctibor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému buď d.

2073.

Purkrabí Zvíkovský Vokovi z Rosenberka: o štiky. (K)

Na Zvíkově 1475, 13. října. — Orig. pap. arch. Orlického VII. T. fasc. 1. č. 1.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně přéznivý! A račte VMt věděti, žě pán muoj JMt ráčil mi jest psáti, žě tak slyší a spraven jest, žě VMt máte krásné štiky na tom rybníce na Dvořistích prodati ꝯc: I rozkázal mi jest VMti psáti, žě VMti prossí, abyšte mu jich ráčili VMt rozkázati prodati XXXti největších. I jestližě byšte ráčili prodati, abyšte VMt ráčili kázati psáti úředníkóm na rybník, aby mi jich XXXti prodáno bylo, po tomto poslu mém, a ti úředníci aby mi dali věděti, na který den po ty štiky přijeti mám s sudy. I co v tom úmysla VMti, to mi račte dáti věděti. Datum Zwiekow, feria VI. ante Calixti anno ꝯc LXXV.

Jan Mníšek z Blahúst, purkrabie na Zviekově.

Urozenému pánu, panu Okkovi z Rozmberka ꝯc, pánu mně přieznivému buď dán.

2074.

Zdebor z Kozího bratřím z Rožmberka: aby mu vrátili pečeť a zaplatili dluh. (M)

V Soběslavi 1475, 15. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosí.

Urození páni, páni mně přieznivi! Službu svú vzkazuji VMti a prosím VMti, že mi ráčíte pečet mú zase vrátiti, kteráž jest v kanceláři u VMti. Také VMti prosím, že mi ráčíte XVIII fl. uher. dáti, kteréž jste mi povinovati, jakož jest o tom dobře věděl pan Jarohněv nebožtík. Pakli byšte mně VMt neráčil věřiti, ale zpravím VMt šíře a slušným svědomím provedu. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi v neděli před sv. Havlem let M°CCCC°LXXV°. Zdebor z Kozieho.

Urozeným pánuom, panu Jindřichovi, panu Okkovi a panu Petrovi z Rozmberka, pánuom mně přieznivým, detur.

2075.

Lovčí Třeboňský Krumlovskému purkrabí: o odehnání vepřů ze žíru a potřebě vybrání kur. (M)

V Třeboni 1475, 17. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Službu svú vzkazuji, urozený pane purkrabě milý. Věděti dávám, že se mají svině z žaludu rozháněti, a dobře široce tu se budú kuři bráti i jiné věci. Prosím

tebe, milý pane purkrabě, dajte mi to znáti, [k] kterému dni a času chtěli byšte po kury poslati, abych já s lidmi také k témuž zuostal, aby přivezli; nebo ta věc se dlíti nemuož, nebo zprvu najspieš se vezme, nebo lidé mnozí sú s panství jiného; také a jakž by se pozastaralo, tiež by potom bylo, a sviň již nelze jest déle u pavstvě [sic] držeti. Odpovědi prosím. Datum Trzebon, feria VI. post Othmari.

Víza lovčí z Třeboně.

Urozenému panoši panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, buď dán.

2076.

Písař Třeboňský Vokovi z Rosenberka: o vybírání peněz úročních. (M)

V Třeboni 1475, 2. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že úročních peněz vybraných mám padesáte kop, krom co sem panně Její Mti dal i také na jiné potřeby. A vedle přikázanie vašeho o věc rád chci pilnost přičiniti, což budu moci, abych na lidech vybral nemeškaje. Datum Trzebon, sabbato ante sancte Barbare anno domini ↄe LXXV°.

Petr písař z Třeboně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému, dd.

2077.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: že mnoho vozků na Třeboň jezdí. (M)

V Třeboni 1476, 15. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Věděti vám dávám, že se formané a lidé obchodní velmi valně sem na Třeboň obrátili, že páně Mt na mejtě i měšťané znamenitý užitek toho mají; neb na každý týden na sto, na puol druhého sta i druhdy na dvě stě vozuov do města přijedú, a suol hned s jeděněch vozuov na druhé překládají. Pak včera o polodni projelo XVI koní s napatými samostřiely skrze ves Dvořec čvrth míle ot města, a jeli na tu silnici, kteráž od Svinuov k Třeboni jde, i vypřiehli páně lidem z Cetvin a z Roznberka, a jeden byl z Budějovic XVIII koní, a ty vedli jako k Budějovicóm neb Hlubocě; i budú-li tak vuoli mieti, stavie tu silnici, že pánu mejto sejde, a také u chudých lidí ve vsech po chvíli nezminú. A protož zdá-li se vám tu věc opatřiti, a že by někto zde na zámku pobyl, to buď při vašem rozumu a vuoli. A jako ste mi psali, na čem ta věc stojí o nezaplacenú službu na Helfnburce: však sem vám to psal, když sem se Zviekova od pána přijel, že pán na to svolil, aby byla zaplacena z té sumy od pana Strakonického, kterúž měl na hromnice dáti; ale viete, že sme spolu o to mluvili, aby někto s Vlksickým tam byl poslán, aby bylo sečteno, který by dluh byl spravedlivý páně. Datum Trzebon feria V. post s. Valentini anno domini ↄc LXXVI.

Řehoř Claryc.

Uroz. panoši panu Kunráthovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď.

2078.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi z Švamberka: o přípravách k sjezdu strany v Soběslavi. (M)

V Soběslavi (1476, duben?). — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 C. 2.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú napřed vzkazuji. A jakož VMt na tom zuostali jste, že v tuto provodní neděli zde ráčíte býti ɔc, hospodu VMti a VMti straně, kteréž VMt s VMtí ráčíte jmieti, hospody položil jsem slušné, jedné že koni na těch hospodách nebudú moci státi, než v jiných domiech bude zjednáno, což budu moci najlépe a najslušněji. Pan Zdeněk v té hospodě bude státi, jakož VMt stála; pan Hradecký slyším, že by také k tomu měl býti, a ten by stál hned nad niem. A tak slyším, že by tu i viece jiných dobrých lidiech a přátel paně Zdeňkových mělo býti. Miličínským psal sem, aby nětco kuřat anebo nětclo [sic] slepic k tomu příjezdu VMti pomoci zjednali; tušiem, že nětco bude, nebo mezi nimi mnoho kacířuov jest. A bylo by hodné, ač sě VMti zdá, aby bylo převěděno, kto jsú sě spoviedali ɔc. Ráčí-li mi VMt co rozkázati, prosím, rač mi VMt psáti po těchto, ktož do Kajového putují. Ex Sobieslaw.

Stanislav z Přerova.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hoffmistru královstvie Českého, hajtmanu kraje Plzenského, poručníku a obránci pánuov z Rozmbergka ɔc, pánu mému milostivému d.

2079.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi 1476, 28. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosí.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú VMti vzkazuji. Jakož sem VMti prve psal, a prose VMti, abyšte mi ráčili dáti XVIII fl. za pana otce VMti, nebožtíka dobré paměti JMt, a VMt i pan Jindřich, bratr VMti, psali ste mi prve, a žádajíc, abych čekal, to sem rád učinil. A najposlé mi VMt psali, jest-li dluh spravedlivý, že se chcete přičiniti ku panu z Švamberka JMti, aby mi dáno bylo. I mluvil sem já se panem z Švamberka JMtí o to v Soběslavi, a jestliže by byl ráčil hned to tu provésti. A JMt mi dal tu odpověď, když JMti bude od vás pověděno, že chce rozkázati, aby mi dáno bylo. I milý pane, prosím VMti, račte se přičiniti, ať mi dáno; neb mi toho, to Buoh vie, veliká potřeba, neb mám o těch svátciech za rukojemstvie dáti. A nedám-li, přídu ke škodě, jakož mám tu naděj, že by mi VMt toho nepřáli. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi v úterý před sv. Duchem, let M°CCCC°LXXVI°. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému, buď dán.

2080.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi 1476, 3. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kosí.

Urozený pane, pane mně přieznivý, VMti službu svú vzkazuji. VMt mi píše, že sem VMti nepsal, jaký jest to dluh a zač těch XVIII fl. Však sem VMti bratru, panu Jindřichovi, tak za to mám, i VMti prve psával, jaký jest to dluh, že mi byl nebožtík pán, pan otec VMti dobré paměti JMt, pozuostal za mé škody a službu XVIII fl., a za čtyry libry šafránu po čtyřech fl., kerýchž mi kázal v Třeboni nechati. A řekl mi JMt zaplatiti před nebožtíkem panem Jarohněvem, i jináč se to muož provésti. A šest zlatých dal sem Blanickému, ješto jemu byly lichvy zuostaly. A toho sú také dobří lidé svědomi, neb jest chtěl pána pro mé v škody hnáti. I bylo toho dluhu XXXVI fl. Potom nebožtík pan Jarohněv dal mi, když sem s ím o to mluvil, polovici, XVIII fl., a polovici, mne prosil, abych čekal. I VMt mi psali, žádajíc za počekánie; a já čekal až do té chvíle, neb bohdá nikdy shledán nejsem, bych, neřku VMt, ale žádného jiného měl křivě napomínati. Pakli kážete, chci ta svědomie zednati, viec proto, abyšte mne snad v domnění nějakém neměli, než pro ty penieze a tu škodu, neb rozumiem, že již škody neujdu, neb sem jě měl nynie pryč dáti. Za odpověď prosím. Dán v Soběslavi, v pondělí po sv. Duše, leta M°IIII°LXXVI°.

Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému, detur.

2081.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o výjezdu za hranice v lesích a lovišt rybních, o uvázání se v Choustník. (M)

V Třeboni 1476, 8. srpna. Orig. arch. Třeb. I. A. 1 G. 8 c.

Služba má napřed, pane purkrabě milý. Jakož pan Strážský píše, žádaje, aby jemu byl sjezd dopuštěn zde v Třeboni: i jsú někteří zmatkové a každý rok krykové. O některé hranice v lesiech a lovišt rybních byl mi nebožtík pan Jarohněv rozkázal, že sem měl s Oldřichem ze Dvorce vyjeti; i zdá-li se vám, že by s ním o to bylo nynie pomluveno a že bychme sobě rok o to položili a na to vyjeli. Máť Jara list starý Hodějovského na II^C kop a IIII^C zlatých, i druhý list poselací; prosím vás, ať mi je po vás pošle, nebť Hodějovský vždy peněz ještě vzieti nechce, leč jemu ten list ukáži, a tak ti penězi vždy na zmatku ležie. Jakož se máte v středu uvázati v Chúsník, mněť by se zdálo, aby v pondělí k tomu vyjeli; ledvy některým věcem srozumiete, jacíť nedostatci jsú a odkud je opatřiti. Datum Trzebon, feria V. ante sancti Laurenti anno domini ɔc LXXVI. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Kunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově.

2082.

Petr z Šternberka Kunrátovi z Petrovic: o chorobě Jindřicha z Rožmberka. (M)

V Třebíči (1476, 11. srpna). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 26.

Služba má, Cunráthe milý. Jakož mi píšeš o výpravě páně Jindřichově na Švihov ɔc, žeby pan Švamberk, otec mój, nic o tom neporučil: i věz, milý purgrabě, že sem s panem otcem na tom zuostal, když by tě koli obeslal, aby jej ihned tam poslal; i jestliže obeslán budeš, nemeškaj pana Jindřicha tam poslati a vedle něho někoho, ješto by se jeho bál, a to lékařstvie aby přijímal, byť mu metlú mělo přinuceno býti. Pakliby toho učiniti nechtěl, daj mi věděti bez meškánie, nebť já tam pojedu; neb což tomu rozumím na lékaři, že jej bohdá z božie pomocí uzdraví. Ex Trziebicz dominico post festum sancti Laurenti. Petr z Šternbergka ɔc.

Urozenému panoši Cunráthovi z Petrovic, purgrabí na Crumlově mně milému.

2083.

Třeboňský písař Bohuslavovi z Švamberka: o propuštění ze služby. (M)

V Třeboni (1476, 13. října). — Orig. arch Třeb. I. B. 7 B 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Vedle rozkázanie VMti, jakož VMt mi kázala, když sem s VMtí mluvil o muoj úřad, abych do svatého Havla najprv příštieho v úřadě popracoval, a že ráčíte někým potom VMt to opatřiti: i prosím já VMti jako svého milostivého pána, že ráčíte někým opatřiti, neb to pán Buoh vie, že já nemohu dostatečen býti k tomu. Datum Trzebon dominico ante sancti Galli. Petr písař z Třeboně.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hoffmistru královstvie Českého a hajtmanu kraje Plzenského ɔc, pánu mému milostivému dd.

2084.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi 1476, 15. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Kozí.

Urozený pane, pane mně přieznivý! VMti službu svú vzkazuji. A jakož sem VMti prve psával i ústně mluvil s vámi, a prose VMti o těch XVIII zlatých, kterýchž ste mi povinovati po svém panu otci nebožtíkovi dobré paměti JMti. A najposléz sem mluvil s VMtí v Krumlově o svadbě; tu mi VMt řekli, že chcete mluviti a přičiniti se ku panu Švamberkovi JMti, aby mi dáno bylo: i prosím VMti, aby mi dáno bylo, že rozkážete pro mú pilnú potřebu, a že mi VMt o to viece sláti nedáte. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi, v úterý před sv. Havlem, leta M°CCCC°LXXVI°. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberka, pánu mně přieznivému, buď.

2085.

Zdebor z Kozího Vokovi z Rožmberka: aby mu zaplacen byl dluh. (M)

V Soběslavi (1476, po 15. říjnu). — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Kozí.

Urozený pane, pane mně přieznivý! Službu svú vzkazuji VMti. Jakož sem byl psal VMti o dluh svuoj, kerýž mi VMt povinovat, XVIII fl.: i psali mi VMt, že mi ráčíte dáti. Protož prosím VMti, že mi jě rozkážete dáti, neb mi toho pilná potřeba, že mi ráčíte dáti znáti, kdy a u koho bych jě vzieti měl. Odpovědi prosím VMti. Dán v Soběslavi v pátek ɔc. Zdebor z Kozieho.

Urozenému pánu, panu Okovi z Rozmberga, pánu mně přieznivému, b. d.

2086.

Stanislav z Přerova Bohuslavovi z Švamberka: o ospích ovesných, o penězích na dluhy a pro Choustník. (M)

V Soběslavi (1476, 15. pros). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý, VMti svú poddanú a poslušnú službu napřed vzkazuji. Pane milostivý, dnes opětky Lhotský Václav před dobrými lidmi mluvil ke mně o těch ospiech ovesných, abych lidi nenapomínal, že jest on tu věc z rozkázanie nebožtíka pana Zdeňka přizastavil tak, jakož jsem VMti prve to šířeji dal znáti. A o tom VMti šířeji tento dobrý člověk, VMti služebník, má mluviti. Také v Vlašimi byl jsem; ledvi prosbami obdržuji, že pro úroky nevlehnú, a vždy Lhotský viece s Dobrohostckým. Za ten plod nedali jsú na jich dluh nežli těch LIIII kopy a několikonáste grošuov. Pane muoj milostivý, potřeba káže, prosím VMti, penězi račte opatřiti i pro Chúsník. Ex Sobieslaw dominico post Lucie sancte. Stanislav.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švamberka, najvyššiemu hoffmistru královstvie Českého, a hajtmanu kraje Plzeňského ɔc, pánu mému milostivému.

2087.

Lidé z Netolic Bohuslavovi ze Švamberka: vysílají dva deputované s prosbou. (M)

V Netolicích, 1476. — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 21.

Službu svú vzkazujem, urozený pane milý. Teď posíláme k VMti dva tovaryše naše, a což oni nyní v tomto poselství od nás mluviti budú, aby VMt jim ráčila věřiti, ako nám samým. Protož věříme VMti, že to pro nás učiníte, a což oni mluviti z VMtí budú, žě to učiníte pro naši službu ako pán. A těm, kteří z V. mluviti budú, jest jednomu jméno Mikeš a druhému Vodička. Datum v Netolicích ɔc anno domini ɔc LXXVI°. Korbel, Sus, Tobiáš i všečti tovaryše naši.

Urozenému pánu panu Švamberkovi na Krumlově, pánu nám přiznivému, list buď d.

2088.

Rychtář Třeboňský purkrabí Krumlovskému: o uložení daně na panství. (M)

V Třeboni (1477, 9. ledna). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Službu svú vzkazuji, urozený pane purkrabě milý. A jakož vás tajno nenie, kterak pan Švamberk pán náš JMt kázal daň dáti všady na panství i také u nás v Třeboni na město, i položili sú na mě měšťané také daně II kopě bez VII grošuov; a prve sú také dávali a nikda sú na mě nekladli. Prosím vás, milostivý pane purkrabě, račte o to se páně Mtí mluviti, aby JMt pro budúcie toho neráčil na mě dopúštěti, nebo, co sem v úřadu, nikda sem žádné daně k městu nedával i na jiné věci. Věřím vám, že to pro mú službu učiníte, aťby taková věc uvedena na mě nebyla, čeho sem prve nedával; nebo což by se daně páně Mti dotýkalo vedle jiných, tomu bych v slušném vedle jiných obyknúti chtěl. Ale že viece pokládají na mě, nežli páně daň ukazuje, ješto oni dále chtie na své věci k svým potřebám obrátiti: i prosím vás, jestliže ráčí páně Mt se mnú o to milostivě naložiti a na mě té věci nedopúštěti pro budúcie, aťby JMt ráčil měšťanóm psáti. Pakli se vám zdá v tom co jiného, že by toto neobyčejné vám bylo, ale chci já učiniti po vašem rozkázání, jakž VMt mi koli rozkážete. Datum Trzebon, feria V. post epifaniam domini.

Prokop rychtář z Třeboně.

Urozenému panoši panu Kunrátovi, purkrabí na Krumlově, na mě laskavému dd.

2089.

Řehoř Klaryc Bohuslavovi z Švamberka: o Rosenberských věřitelích, o mostu u Stráže. (M)

V Třeboni 1477, 5. dubna. — Orig. arch. Třeb. 1. A. 4 Kβ 1.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Posielám VMti dva listy od pana Hrádeckého, také přiepis od pana Oldřicha z Bechyně, kteraký chce list na těch tisíce kop mieti o rejnské zlaté. Nerozumiem, bych mohl změniti, nenie-li jich mnoho; však se . . . muože vuryky [?] do Hradce a do Budějovic udati, a také by je měli tu v Krumlově . . . vyměniti, neb do Lince; a tady dávají pět za čtyři uherské. Marejský psal mi před třmi neděli, ale teprv mě včera list došel, že nemůž té věci dáti věděti, bude-li moci čekati, než tejden před svatým Jiří. Jakož mi VMt píše, aby ti zlatí byli posláni, když se Chúsník bude postupovati; mněť by se také k tomu času dobře zdálo, ale já neviem, kdy má postúpen býti, a kto jej bude postupovati, abych věděl skrze koho tu věc jednati. O tom mostu, o kterýž VMti pan Strážský píše, zkažen jest z vašeho rozkázání, ale Strážští nemohú se doptati, kto to učinil; a jest břeh jeden váš. A tak jest před chvílí byla zpráva starých lidí, že ten most udělán, aby lidé mohli do lesuov Strážských; a již sobě přes ten most silnici udělali, ješto tudy prve silnice nebyla. Tať jest překaza tomu, že nenie čas toho, aby se

o to súdilo, ale nalezli by tomu odpor, neb jest břeh jeden i voda vaše všecka. Datum Trzebon, sabatho ante festum pasce anno domini ɔc LXXVII. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Bohuslavovi z Švanberka, najjasnějšího Uherského a Českého ɔc krále najvyššímu hajtmanu všech zemí královstvie Českého na JKMti miestě, a najvyššímu hoffmistru královstvie Českého, pánu mému milostivému.

2090.

Přech z Češtic Vokovi z Rožmberka: že chce k němu vypraviti svého poddaného Filipa. (M)

V Češticích 1477, 26. srpna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! A jakož mi píšete VMt o Filippa, abych jej vypravil k VMti na nedlúhý čas ɔc: pane milý, račte VMt věděti, že ho nynie doma nemám; než když se vrátí, chci o to s ním s pilností mluviti a k vám jej vypraviti, což najspieš moci budu. Ex Czessticz feria III. post festum sancti Bartholomei, annorum ɔc LXXVII°. Přech mlazší z Češtic.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmbergka, pánu na mě laskavému, b. d.

2091.

Stanislav z Přerova Řehořovi Klarycovi: posílá seznam svých výdajů o sv. Havle. (M)

V Soběslavi 1477, 12. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 R. 1.

Službu svú vzkazuji, urozený pane Řehoři, milý příteli. Psal jsem vám, i list poslal s cedulí, co sě komu z mého úřadu vydati při tomto s. Havle má, i také co před sebú peněz mohu jmieti, a poslal sem to byl po náhodniem poslu, kterýž byl poslán do Pasova od kupcuov. I přišel včera a tak mi tepruvo pověděl, že byl jat na cestě, a že by jemu ten muoj list i s té [sic] cedulí vzali. I teď vám ceduli posielám jinú, co sě komu dáti má, a což sě dotýká peněz, co bych před sebú měl. Muožete tomu porozuměti a poznati po posledniem mém registru, z kteréhož sem počet najposléz učinil, a přes to položte XX kop mi viece; dám z toho, co páně Mti na počtu zuostal sem a zuostanu. U řezníků také za krávy mám vzieti XXVIII kop; od Lomských nemohu svatojiřského ještě přes polovici jmieti, leč co tuto vytáhnu; a zlatých netuším, bych mohl po kopě bez II grošuov odbývati. Ex Sobieslaw, dominico ante festum s. Galli 1477. Stanislav z Přerova.

Urozenému panoši Řehořovi Claryc, mému dobrému příteli; pakli jeho nebylo by, ale panu Kunráthovi purkrabí dán.

2092.

Vok z Rožmberka Bohuslavovi ze Švamberka: aby mu postoupil, jsa ve vězení, správy otcovských statků. (M)

B. m. (1478, po 30. lednu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 5.

Milý pane otče! Jakož sem vás sobě s bratříni svými za pana otce zvolil

a vám panstvie svého svěřil, a vy jste mé dobré jednali a o mne pracovali, ješto já vám toho děkuji a buohdá i s bratřími svými zasluhovati miením: ale poněvadž jest pán Buoh na vás vězenie dopustiti ráčil, ješto já toho vám, Buoh to vie, nepřeji, již vy sami svého dobrého opatřiti nemuožte, a nad to pak mého a bratří mých; ješto jest toho strach, a sami tomu dobře rozumiete, že by skrze takové vězenie na mě a na bratřie mé i také na panstvie naše nenabytá škoda přijíti mohla. Protož, milý pane otče, jakož ste to k mé prozbě a z své dobré vuole učinili, že ste se v mé panstvie uvázali, prosím VMti, abyšte též k mé prosbě a z vašie dobré vuole mně zase postúpili, aby skrze vězenie vaše na mě a na bratřie mé škoda nepřišla, ješto nepochybuji, že byšte nám toho nepřáli. A já se v tom s pomocí Boží a s vaší raddú buohdá tak miením mieti, abych panstvie spravoval k svému a bratří svých dobrému a počestnému, ješto toho buohdá VMt i jiní dobří lidé pochváliti mají.

Viz koncepty podobného smyslu v Arch. Českém IX. str. 219 č. 900.

2093.

Matěj z Dubče Buškovi z Crlína: aby Podborských k platu nenutil. (M)

B. m. a r. (1478? 12. března). — Orig. arch. Třeb. I. A· 6 Gβ, 9.

Službuť svú vzkazuji, slovutný přieteli milý. Rychtář muoj zkázal mi, že by ty vždy chtěl na Podborských*) těm desieti grošóm, kteréž platí s lesu neb s uobce: věziž, milý přieteli, žeť mi jest těch deset grošóv vedle jiného platu té vsi prodáno i sstúpeno, a lidé sú mi s tím slíbili i platie tak. A jakož si již prve zpravován, že těch deset grošóv jest mi vepsáno v páně Mti rejstra, kteráž sú mi od JMti vydána na všecky vsi, která co platiti má a který člověk: i posielámť teď z té vsi popsán poplatek peněžitý vedle rejstr páně Mti mně vydaných slovo od slova i summu té vsi položenú v páně Mti rejstrách. Tu porozumieš, zbývá-liť po summě těch deset grošóv čili nic; neb převrha poplatek s summú, sledáš, že těch deset grošóv v summě zuostane. A protož, milý přieteli, ufámť já tobě, že mých chudých lidí u pokoji necháš, ale raději tohoto lístku páně Mti dodáš, nebť JMt jináč bohdá neshledá. Dán ve čtvrtek před květnú nedělí. Mathěj z Dubče.

Slovutnému panoši Buškovi z Crlína, přieteli mému dobrému, buď dán.

*) Koupil je s Sepekovem roku 1459.

2094.

Řehoř Klaryc Krumlovskému purkrabí: o dluzích Rosenberských a o mordu. (M)

V Třeboni 1478, 7. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 2.

Služba má napřed, pane purkrabie milý. Prosím vás, kažte list hlavní napsati Aleksiemu Gamülnarovi měšťenínu v Jindřichově Hradci a Dorothě manželce jeho a jich dědicuom na II^{C} zlatých uherských, úroka platiti ročně XX zlatých uherských

aneb za tolikéž peněz, a počieti úrok plati[ti] na svatého Havla najprv příštieho aneb dvě neděl potom, puol létha napřed dáti věděti, a pošlete mi jej po tomto poslu. Milý pane purkrabie, zabila dva Slúpova člověky páně člověka, i mají je o to zde v Třeboni smlúvati; a na to uručil on své, a my páně lidi na smlúvu, ale v Třeboni má se to konati. I což se viny dotýče, komu ta vina má jíti, neb což se mordu dotýče, to se dotýče popravy, a Slúp popravcí nenie: i dajte mi v tom naučenie, co mně přislušie v tom učiniti, mám-li kázati pánu vinu uručiti; ale dalit sú již XX kop, eštoť sú byli prve uručeni na postavenie i nesměli se pro tento skutek postaviti, a jsú chudi. A jakož sem dal LX zlatých pěším Kuštošově Netě: pošlete mi je zase, neb peněz potřebie bude k svatému Jiří. A prosím, kažte převrci, kde se ti penězi mají vzieti, což se úrokuov k sv. Jiří má dáti. A nedali ste mi odpovědi, zastanu-li trspaslka s úhoři panu Vokovi poslati. Datum Trzebon, feria III. post s. Ambrosii anno domini ɔc LXXVIII. Řehoř Claryc.

Urozenému panoši panu Cunráthovi z Petrovic purkrabí na Krumlově, přieteli milému buď dán.

2095.

Adam z Drahonic purkrabí Krumlovskému: o dluhu pánů z Rožmberka. (M)

V Drahonicích 1478, 21. května. — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 24 b.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý! Jakožť sem prve psal i list Kuchtuov poslal, kterak napomíná z úroka ɔc: i milý přieteli, ještě praví, že mu úrok dán nenie, a skrze to teď obsielá k ležení; i vlehnúti jest chtěl, než že sem já jeho odprosil, aby toho povydržel, až bych já tě s tiem obeslal. I to věda, milý přieteli, opatř tu věc, aťby páni JMt k škodě nepřišli, neb to Buoh vie, že bych já pánóm JMti žádné škody nerad přál. Ex Drahonicz, feria V. in die corporis Christi anno ɔc LXXVIII°. Adam z Drahonic.

Urozenému panoši Cunrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému d.

2096.

Zdeslav z Šternberka Vokovi z Rosenberka: o prodání něco lesů z Syrovce. (M)

V Bechyni 1478, 23. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Wa, 3.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý. Mluvil úředník muoj s lovčím vaším s Habarthem, aby mi prodal něco lesu z Syrovce; pravil, že toho bez vuole tvé učiniti nesměl. Prosím, milý pane a přieteli, aby mi jeho kázal ku potřebě mé prodati a jemu hned list o to psáti, neb mi jeho k některé potřebě hned potřeba jest, ješto bych jej tuto sobotu porubiti dáti chtěl a jej rád zaplatiti chci. Ex Bechin, feria IIII. post Mauricii anno ɔc LXXVIII°.

Zdeslav z Šternberga ɔc.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmbergka, přieteli mému milému.

2097.

Matěj z Holkova Vokovi z Rosenberka: že mu člověka propustí. (M)

V Holkově 1478, 16. října. — Orig. arch. Třeb. 1. B. 5 A U. 62.

Urozený pane, pane milý, službu svú vzkazuji VMti. A jakož VMt píše o toho člověka, žě sem odpovědi VMti nedal: i rač VMt věděti, že jej VMti propustím; a ješto to dobře viem, že nenie ten člověk VMti, nebo se jest k VMti neznal, a VMt vždy voň píše: milý pane, musím to na svého pána vznésti, ješto stojíte VMt o ty lidi, ješto sě k vám neznají; než již jsú chlapi vně, již sě mohú dobře k vám znáti. Datum ex Holkow, feria VI. ipso die s. Galli anno ɔc LXXVIII.

Matěj z Holkova.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka, pánu na mě laskavému.

2098.

Řehoř Klaryc Vokovi z Rožmberka: o odměnách panu Popelovi. (M)

V Třeboni 1478, 14. prosince. — Přepis arch. Třeb. A. No. 22, I. svazek f. 2.

Urozený pane, pane můj milostivý, služba má VMti napřed. Páně Popelovu psaní porozuměl sem. Máte přátely všecky v jedno brdo tkané, že vám chtie zub za oko dáti. Takéť on té otměny nebude moci dojíti bez vaší vůle, nebť Břekovec ot něho nepřijme, leč vůli ot VMti jakožto od dědice zjedná; a vy také nesvolujte, kdyžť jest on pro vás svoliti nechtěl. A jakož pan Popel píše, že by vůbec této otměny museli dáti za tu otměnu, kteréž chce, což za VI ſſ stojí, LX neb LXX dáti ɔc. Datum Trzebon, feria secunda post sancte Lucie anno 1478. Řehoř Claryc.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rožmberka, pánu mému milostivému buď dán.

2099.

Rožmberský purkrabí Kunrátovi z Petrovic: o koně. (M)

V Rožmberce (1478?). — Orig. arch. Třeb. Familie Vlksic.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli milý. A prosím tebe, učiň to pro mě a odbuď mi svého koně plavého nebo plesnivého. Neb sem řek Petrovi svého odbýti vraného. A pak tě ústně zpraví toho ukazatel listu tohoto. Dán na Rozberce.

Jan z Vlkcych, purkrabie na Rozberce.

Uroz. panoši Kundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

2100.

Rožmberský purkrabí Kunrátovi z Petrovic: o pytlačení. (M)

B. m. (1478?). — Orig. arch. Třeb. II. 249. 16 b.

Službu svú vzkazuji, urozený přieteli a švakře milý. Veděti dávám, že nynie

na vovsy na shon chodie, a že Štěch nalez šlak i miesta, kde kerý zajiec zabit, a že šlak od Pabce. I milý švakře, věřímť, že se k tomu přičiníš a o to mluviti budeš vedle potřeby. Jan z Vlksic, purkrabie na Rozberce.

Urozenému panoši Cundrátovi z Petrovic, purkrabí na Krumlově, přieteli a švagru mému milému.

(Cedule.) Pane švakře, přieteli milý. Věděti dávám, že mi skradli krahujce, a tak mě spravujie, že mi to učinil Troraych pěší váš. Věřímť, jako svému milému přieteli, že se na to poptáš; a bylo-li by to tak, věřímť, že jej trestati budeš. Neb jestliže by vy chtěli krahujce mieti, což bych já jich měl, všecky bych vám poslal; nenie jich potře[bí] krásti.

(Druhá cedule.) Také, přieteli milý, věděti dávám, že někteří lidé, přisedějící blízko k zámku nepanští, majie tenata a na shony chodie; a oumysl mój jest, abych jim tenata v domu pobral. Což se tobě zdá, to mi daj věděti. Neb nenie slušné jim přepustiti tenata mieti.

2101.

Hanuš Greif Vokovi z Rožmberka: o zvěřinu. (M)

V Budějovicích 1479, 23. ledna. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 17.

Urozený pane, pane mně milostivě přieznivý! Služba má napřed VMti. A jakož sem VMt prosil skrze Zigu odsud k svému veselé za zvieře, i zpravil mě týž Zyga, že VMt řekli ste Řehořovi rozkázati, aby mne v tom opatřil. I račtež věděti, že bohdá od středy příští v témdni [3. února] své veselí jmieti chci, i protož ještě VMt prosím jakožto pána milostivě přieznivého, abyšte, ač nerozkázali-li ste, ale ráčili ještě Řehořovi neb jinému úředníku VMti rozkázati k tomu dni mne opatřiti, abych zmeškán nebyl, jakož plné doufánie k VMti jmám, že mne v takové pilné potřebě mé neráčíte opustiti pro mú službu, kterúž sem často skutečně činil panu otci VMti dobré paměti, jenž o tom úředníci VMti dobře vědie. A toho i ještě i VMti potomně miením zasluhovati. Za odpověd milostivú VMt prosím po tomto poslu. Datum Budweis sabbato post s. Vincentii, anno ɔc LXXIX°.

Hanuš Greiff, měštěnín v Budějovicích.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmberka, pánu mně milostivě přieznivému, d.

2102.

Markvart z Kozího Řehořovi Klarycovi: o sjezdu k jednání o vsi. (M)

V Soběslavi 1479, 9. února (?). — Orig. arch Třeb. I. A. 1 Aα, 14 g.

Služba má napřed, pane Řehoři, přieteli milý. Jakožť sem byl psal z Bechyně, když jsi byl v Soběslavi, aby přijel ku pánu mému JMti na Bechyni, a tu

jest chtěl pán muoj s tebú o ty vsi rozmluviti a té věci od tebe porozuměti. I to se jest nesešlo ɔc. A v tom sem já musel jeti do Prahy ode pána svého [k] králi JMti o některé potřeby. I tak jest muoj pán poručil tobě dáti věděti, aby páni z Rozmberka ráčili někoho od sebe vyslati, a já Vítha ode pána svého, o to s vámi bychme rozmluvili, a v tom byšte úmysl pána našeho zvěděli a my pánuov z Rozmberka také. I když by se vám zdálo a kde dadúc nám napřed věděti, abychme se o to shledali. A zpravil mě Stanislav, že by měl úmysl, býti tuto středu v Soběslavi; jemu sem poručil tě některých věcí zpraviti, jakožt sem o to z Bechyně listy poslal, když sem rozuměl, že se s tebú neshledám. I o tu pójčku, což se pana Břekovce dotýče, že jest na konec zjednána, budete-li chtieti. Datum Sobieslaw, feria III. ante Apolonie*) virginis annorum LXXVIIII. Markvart z Kozieho.

Urozenému panoši Řehořovi Klaryc ɔc, přieteli mému dobrému.

*) Apollonie 9. února bylo v úterý.

2103.

Třeboňský lovčí Vokovi z Rosenberka: o urovnání hranic mezi panstvím Strážským a Třeboňským. (M)

V Třeboni 1479, 31. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 G 8 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti věděti dávám, že jest veliký zmatek o hranici na lesiech mezi panem Stráským a mezi VMtí, a že jest to žádáno na panu Strážském, aby ty hranice opraveny byly od dávných let, i nemohlo se to sjíti. I teď sem jezdil ku purkrabí Strážskému. Ten jest již k tomu svuoli dal, ten úterý po velce noci aby se ty hranice opatřily a na ně vyjeto bylo. Milostivý pane, jest-li v tom vuole VMti, také prosím VMti, abyšte ráčili k tomu někoho poslati a VMt nebyla zaneprázdněni jinými věcmi, aby ti dobří lidé zde mohli býti k tomu času, (nebo jest k tomu rozumných lidí potřebie), a mně dáti VMt věděti, aby se k tomu času také staří lidé a svědomí mohli shledati. A pak-li by se co VMti jiného zdálo rozkázati, račte mi dáti věděti, abych já purkrabí Strážskému také to dal věděti. Datum Trzebon, feria IIII. ante sancti Ambrosii anno ɔc LXXIX°.

Jan Víza, lovčí z Třeboně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmberka, pánu mému milostivému d. d.

2104.

Písař Třeboňský Vokovi z Rosenberka: posílá vypsanou ceduli úřadu svého. (M)

V Třeboni 1479, 15. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Teď VMti posielám ceduli vypsanú úřadu mého i také jiných úředníkuov. A jakož mi VMt psala, abych registr VMti poslal, každého zejména člověka sepsal: račte VMt věděti, že ta věc kvapně nemuož tak

brzy sepsána býti, aby zmatku nebylo. Jestliže ráčíte mieti, i to já rád chci učiniti, spíše VMti poslati, co se úřadu mého dotýče, jakož žádáte VMt mieti. Datum Trzebon, feria V. post festum pasche anno ɔc LXXIX°. Petr, písař z Třeboně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka, pánu mému milostivému dd.

2105.

Řehoř Klaryc Vokovi z Rosenberka: o propuštění Pešíkova pacholka. (M)

V Třeboni 1479, 15. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P, 6.

Urozený pane, pane muoj milostivý, služba má VMti napřed. Jakož mi VMt psala o Pešíkova pacholka, aby puštěn byl, to se tak stane. Ale nerad sem, že takoví krádežové lidem tak lechce scházejí; však ktož kradú, kto jim radu dává, kto přijímá, je přechovává i kto kupuje kradené vědomě pro svuoj zisk, všickni jednostajnú pomstu trpěti mají. Vašiť sú se lidé chudí nemohli odprositi, abych jich zlodějsky neholdovali a aby je ústavně nelúpili; již jest nastala milost zlým a nemilost dobrým. Datum Trzebon, feria V. post festum pasce anno domini ɔc LXXIX.

Řehoř.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rosenberka, pánu mému milostivému dd.

2106.

Řehoř Klaryc Petrovi z Rosenberka: že Zdebor z Kozího dlužního listu na papíře přijmouti nechce. (M)

V Třeboni 1479, 5. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wr 5.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Služba má VMti napřed. Oč VMt Vyšemírovi a mně psal ste, to sme vše tak lidem rozkázali. A posielám VMti přípis listu, kterýž mi psal Zdebor Kozský a velmi horlivě, že od něho neráčíte list na pargameně přijieti, jakož v tomto přiepisu srozumiete. I račtež o tom rozkázati; byť má věc byla, já bych ten list na papíře přijal, než poněvadž jest pán tak rozkázal, tehdy mně se toho měniti nehodí. A o tom listu, jakož píše, že první litera I nenie napsána, zdá-li se VMti, aby ta litera v Hradci byla napsána, to račte dáti věděti. Pakli ráčíte jiný list kázati napsati, to buď při VMti vuoli; než račte jej bez meškánie poslati, aťby on nás některak nevolně nenapomenul. O Linhartovi z Hobzie, tak mi píšie, že se ona i s sirotky panu Hradeckému poručila. Datum Trzebon, feria VI. post omnium sanctorum anno domini ɔc LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu mému milostivému buď dán.

2107.

Řehoř Klaryc Vokovi z Rosenberka: o braní kur, o půjčce Markvarta z Kraselova, o hamerníku v Chlumu, o hanění Hradeckých. (M)

V Třeboni 1479, 5. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Služba má VMti napřed. Psal sem VMti o ledakés potřeby, i nedali ste odpovědi; najprv o kury, ráčíte-li za ně po sedmi penězích bráti, neb lovčí praví, že sú lidé zle požili, a kteréž kury dávají, ledvi po sedmi penězích stojie. I stojí ta věc, že nevieme, co bráti dáti, kury-li čili penieze. Bude kur žaludních na V^c^ kromě úročních, a ovsa žaludního na XII^c^ t. O poměrčího, jako ste rozkázali, poslal sem; ještě odpovědi nemám. Měli bychme blízko jednoho; i vyjiežděl na to prve s panem Zdeňkem, bojím se, by nefalšoval. Také sem VMti prosil za list k Ribaldovi, ješto vašemu hamerníku z Chlumu dlužen VIII zlatých za zbroji, i nemuož na něm nic dobýti. Také aby mi Markvartuov list z Kraselova byl poslán; a mám za to, že Stanislav IIII^c^ kop smluvil, kam je ráčíte obrátiti? Na ten základ Kameckého lidí již dáno IX kop. Má-li VMt úmysl jeti neb poslati do Prahy, prosím VMti, neračte mne zapomenúti, abych já také jel a se opatřil proti tomu haněnie Hradeckých, neb jeho nemiením na sobě nechati; však sem pro svú věc nezašel, než pro to právo, kteréž VMti a vašemu zámku příslušie, aby to jináč zlechčeno nebylo, než jakož za vašich předkuov bylo. Datum Trzebon, dominica post sancte Barbare anno domini ↄc LXXIX. Řehoř.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmberka, pánu mému milostivému.

2108.

Petr Kapléř ze Sulevic vstupuje podlé strany Rožmberské ve příměří s císařem Fridrichem. (M)

B. m. (1481, 17. července). — V Březanově genealogii Kaplířů ze Sulevic v arch. Třeb.

Já Petr Kapléř z Sulejovic a na Wintrberce známo činím listem tímto před každým, kdož by jej četl neb čtoucí slyšal: jakož s jeho císařskou důstojností urození páni, pan Vok z Rožmberka, pan Bohuslav z Švamberka, pan Jan z Švamberka, mistr převorství Českého, v stání a v pravé křesťanské příměří vstoupili jsou, že já také v témž stání a příměří státi chci, a věrně a právě v tom tak vedle Jich Mtí míním se zachovati. Tomu na svědomí svú vlastní pečet kázal jsem přitisknouti k tomuto listu, jenž psán a dán jest leta ↄc v outerý na den sv. Alexie.

2109.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rožmberka: o novém služebníku Vokově a jestřábech. (M)

Ve Lštění (1481), 24. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Jakož mi píšete

o toho člověka ɔc; i vězte, že mi nenie žádná konečná odpověd dána z příčiny té, že ještě s svým pánem žádného konce nemá, ale chce jej brzo vzéti. A jakž brzo konec vezme, tak mi ihned chce dáti znáti. A za jiné nemám, než žě zednáno bude vedle vuole vašie, neb mi jest sám pověděl, že jest sám z sebe toho úmyslu byl, kdyby konec tuto vzal, že by byl chtěl někde při vás býti raději, nežli kde jinde. Na méť pilnosti nesejde, v tom i v jiném, což vám mohu k vuoli učiniti a poslúžiti, učiním rád. A jakož mi píšete o jestřáby, milý pane švagře, žalujiť já vám ještě většie příhody. Račte věděti, že sem své všecky až sem zdravé přinesl a dva dni zdravých na bidle choval, pak potom sem je vrhl do koše, aby se vylétali. I beze všěho smetánie třie mi v koši umřeli včera. A nedával sem jim, než čistá kuřata a holúbata (ta oba veliká a třetí malý z Hluboké) a k tomu domácí kotečnici. Ten čistý, jako jej pan Strakonický chválil, když sem přijel, již jiesti nechtěl, a za jiné nemám, žěť dnes neb zítra umře. A druhého bratra jeho byl sem počal nositi do třetieho dne, velmi pěkně sobě na ruce dělal; potom nechtěl na ruce seděti ani viece jiesti, i musil sem jej zase do koše vrtci, neb mi jest velmi zhubeněl. Také mu netuším, by živ zuostal. I žalujmež sobě vespolek našě veliké příhody, a proto se vo jiné starejme. Budu-liť já mieti co dobrého, vezmete jako své. Boh dý, byšte se dobře měli i se všemi svými. Káča kázala vám modlitbu pověděti, že by ráda viděla, abyšte se dobře měli. A moji mladí Rožmberští, děkujíc Bohu, dobře se mají. Ex Lesstien f. III. in vigilia sancti Jacobi appostoli.

Petr z Šte[r]nbergka ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Rozmbergka ɔc, švagru mému milému.

2110.

Alžběta z Kravař Vilémovi z Pernšteina: o prodeji Strážnice a úmluvě s manželem Petrem z Rožmberka. (M)

V Krumlově 1484, 6. listopadu. — Opis současný arch. Třeb. Fam. Rosenberg 4.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Račte věděti, že sem panu manželu svému milému plné a celé povolenie dala, aby Strážnici prodal pro dobré JMti, kteréž mi jest JMt dal znáti. Než JMt má mne opatřiti takto: Začkoli Strážnice prodána bude, že mi tu sumu má zapsati na městě Soběslavi a na panství k tomu přislušejícím na takový běh, jestliže by pán Buoh pána mého smrtí neuchoval prve nežli mne, že tu mám byt svuoj na Soběslavi jmieti a to panstvie, kteréž mi k tomu zapsáno bude, držeti; a odtud nemám hýbána býti až do mé smrti. A po smrti mé, komuž bych to zapsala aneb rozkázala, ten aby to držel dotud, dokudž by páni z Rozmberka toho zase od něho nevyplatili, tu summu dadúc, kteráž mi na tom zapsána bude. Také v tom mám opatřena býti, jestliže by mne pán Buoh prve smrti neuchoval, nežli pana manžela mého, abych mohla tisíc zlatých uherských

odkázati, komuž budu chtieti, jakož sem sobě to pozuostavila. A komuž bych odkázala, aby pan manžel muoj povinen byl dáti bez odporu. Abyšte sě dobře měli i se paní manželkú vaší i se všemi vašimi, to bych s pravú věrú ráda slyšela. A prosím TMti, račte na mého Jindřicha laskavi býti. Ex Krumlow sabbato die s. Leonardi anno ꝯc LXXXIIII°. Alžbětha z Kravař a z Strážnice ꝯc.

Urozenému pánu, panu Vilémovi z Pernšteina a na Helfnštaině, najvyššiemu maršálkovi královstvie Českého a najvyššiemu komorníku cúdy Brněnské ꝯc, přieteli mému milému.

2111.

Petr z Rožmberka nejmenovanému šlechtici: žádá za prodání koně. (M)

V Krumlově 1484, 7. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 18.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli milý! Slyším, že máte kuoň pěkný, kterejž ste kúpili od Kestřanského. I prosím vás jako přietele svého milého, abyšte to pro mě učinili a mně jej prodali k mé přieliš pilné potřebě, kteréž se psáti nehodí. Než potom vám poviem, když se s vámi shledám. A což sobě zaň kolivěk dáti rozkážete, to vám chci dáti a jej zaplatiti; plné doufánie k vám maje jako ku panu přieteli svému milému, že to k mé pilné potřebě pro mě učiníte; neb bych zvláštnie viery k vám neměl a naděje přátelské, nestaral bych vás o to. Ale doufánie plné k vám mám, že to pro mě učiníte dle takéž nebo mnohem většie libosti okázanie. A jestliže to učiniti chcete, jakož v tom žádného pochybenie nemám, tehdy mi jej pošlete po služebníku mým, ukazateli listu tohoto. Ex Krumlow dominico post s. Leonardi, anno domini LXXXIIII°. Petr z Roznberka ꝯc.

2112.

Vilém z Pernšteina Alžbětě z Kravař: o prodeji Strážnice a úmluvě s Petrem z Rožmberka. (M)

Na Moravském Krumlově 1484, 12. listopadu. — Opis současný v arch. Třeb. Fam. Rosenberg 4.

Službu svú TMti vzkazuji, urozená paní, paní milá! Jakož mi TMt psáti ráčila, což se Strážnice dotýče, že vuoli svú dáváte panu manželu vašemu, aby ji prodati mohl a na který zpuosob, tomu jsem srozuměl. Milá paní, pán Buoh vie, že bych já TMti všeho dobrého přál s pravú věrú, a aby tak sě vám vedlo, jakož sami sobě žádáte a myslíte. Datum in Crumlow, f. VI. quinque fratrum LXXXIIII°.

Vilém z Pernšteina na Helfnštaině, najvyšší maršálek králov. Čes. a najvyšší komorník cúdy Brněnské.

Urozené paní, paní Alžbětě z Kravař a z Strážnice, paní mně milej.

2113.

Vilém z Pernšteina Petrovi z Rožmberka: že nelze mu v nepřítomnosti hejtmanově vydávati listů. (M)

Na M. Krumlově 1484, 12. listopadu. — Opis současný arch. Třeb. Fam. Rosenberg 4.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a přieteli mój milý! Což sě zuostánie toho mezi námi o Strážnici dotýče, mluvil sem o tu věc i radil sě s některými pány, přátely svými, kterýmž sě zdá, že mně nenie možné ani slušné bez vědomie páně hajtmanovy [sic], kteréhož nynie doma nenie, a pánuov jiných, bych sám měl vám přiepisy toho vydávati aneb nynie posielati. I prosím vás, milý pane přieteli, že mi v tom mieti za zlé neráčíš, žeť nynie toho učiniti nemohu; neb pán Buoh vie, žeť bych já vám přál, abyšte podle povolenie paní manželky vaše mohli tu věc opatřiti a naložiti s tiem vedle vuole své. Než jakož má býti svadba vskuoře teď páně Hradeckého, tu chci se panem hajtmanem a pány o to mluviti, kterak bych já v tom měl opatřen býti a pokud, a tu o všecko s vámi konec učiniti. I věřím vám, že mi v tom za zlé mieti nebudete, neb prve nikoli toho učiniti nemohu. Datum in Crumlow, feria VI. quinque fratrum LXXXIIII°.

Vilém z Pernšteina na Helfenšteině, najvyšší maršálek králov. Čes. a najvyšší komorník cúdy Brněnské.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, přieteli mému milému.

2114.

Beneš z Waitmile Vokovi z Rožmberka: jednání o Nové Hrady a o Kolín. (M)

Na Karlšteině (1485, 7. května). — Orig. arch. Třeb. II. 85. 1 a.

Urozený pane, pane a kmotře mój milý a na mě laskavý, služba má VMti napřed vždycky hotová! Pane milý, král JMt, pán muoj milostivý, kázal mi VMti psáti, kterak jest o VMti věc o Nové Hrady zjednáno, i také o Kolín skrze nás posly, kteříž jsme dole byli.

Najprvé o Nové Hrady takto, že král JMt ráčí jich prázden býti a pana Groffnekara k tomu držeti a zasě k nim připustiti, poněvadž je od něho má. A Groffnekar aby VMti práv byl a to takto: aby VMt ráčil vydati dva přietele, a pan Groffnekar dva, a ti čtyři aby se konečně sjeli tu neděli po Božiem Těle najprv příštím v Kormburce, a ti aby slyšeli vaši spravedlnost a páně Groffnekarovu také. A budú-li tu věc moci srovnati ti přietelé, aby ta věc mohla mieti konec; pakli by oni nemohli toho tu srovnati, chtěli sme my zvěděti, aby té věci vždy konec byl. I dal jest nám král JMt za konečnú odpověd, že chce k tomu Groffnekara držeti, aby vždy konec byl. A jmenoval jest král JMt ubrmany kniežata Bavorská, knieže Jiříka anebo knieže Albrechta Mnichovského, aby sobě volil z těch, kterého chce

král pán náš; a nesmluví-li v Kormburce, aby hned nevracujíce se domuov, jeli před ubrmana, aby vždy konec byl. Pakli by knieže nemohlo osobně v té věci pracovati, ale kohož by vydali z své rady, ti aby vždy konec učinili. Král JMt, pán muoj milostivý, bude voliti, kohož se VMti zdáti bude, z těch dvú kniežat.

O Kolín takto: Když penieze dány budú, že Kolín postúpen bude. A král Uherský králi našemu velmi se přátelsky má i k této zemi, a nám poslóm veliké poctivosti činil, ješto sem já toho prve nemnoho vídal, aby tak činil. — A z zvěřiny VMti velmi děkuji. A bude-li VMti potřebí krále JMti, najdete JMt v neděli a ten celý týden na Karlštajně. Ex Karlštain sabbato ante Stanislai.

Beneš z Waytmille, purkrabie na Karlštaině,
mincmajstr na Horách Kuthnách.

Urozenému pánu panu Okovi z Rozmberka ɔc, panu kmotru mému milému a na mě laskavému.

2115.

Petr z Rožmberka Vokovi z Rožmberka: o jednání s Grofnekarem. (M)

V Krumlově 1485, 29. září. — Orig. arch. Třeb. II. 85. 1 a.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a bratře milý. Napřed bych rád slyšel, abyšte zdrávi byli a dobře se měli. Račte věděti, když sem včera domuov přijel, že jest posel přišel od pana Groffnekara se třmi listy, kterýchž vám teď přípisy posielám, jimž porozumiete. I když sem jel z Strážnice, zvěděl sem, že pan Beneš a pan kancléř jedú domuov; poslal sem k nim služebníka svého, chtě zvěděti, kterak jest tam o naši potřebu zjednáno. Což sem od nich porozuměl, byl bych vás toho zpravil, ale poněvadž s těmi pány sami se shledáte, od nich všeho lépe zpraveni budete. A jakož jest Groffneker poslal list od pana Thomáše, ten nenie tak napsán, jakož jest od Groffnekara nám zapsáno; jakož vám i toho přípis posielám, ješto proti tomu srovnati muožte. Protož pane bratře milý, račte v tom zvláštní pilnost mieti a krále JMt o to starati, afby JKMt ráčil poselstvie učiniti k témuž panu Thomášovi bez meškánie, aby nám zámku našeho postúpil, jakož vám v tom pan Beneš a pan kancléř raditi budú. Datum Krumlow, feria V. sancti Michaelis anno LXXXV°.

Petr z Roznberka ɔc.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka ɔc, panu bratru mému milému dán.

2116.

Farář Bošilecký purkrabí Krumlovskému: o krádeži v kostele. (M)

V Bošilci 1486, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 55 c.

Modlitbu svú vzkazuji, urozený pane purkrabě mně příznivý, a rád bych slyšel, by se dobře měl a šťastně. A mám za to, že tebe tajno nenie, kterak nám

se stala škoda v kostele veliká.*) I milý pane purkrabě, věřím vám jakožto přieteli dobrému, že tiemto posluom a ukazatelóm listu tohoto, že jim radni a pomocni budete k těm věcem, co vás spravie, a přístup k pánu JMti jim zjednáte; neb my bychom jiného nežádali, nežli abychom své zase měli, a oni aby při hrdlech svajch zuostali. Nebo jestliže svou pilnost v tom okážete, napřed od pána Boha a potom od sv. Martina věčnú odplatu budete mieti. A s tiem vás pánu Bohu porúčiem. Datum ex Bossilecz, feria III. post circumcisionem domini anno ꝯc LXXXVI°.

Kněz Jan farář Bošilecký, kaplan váš.

Urozenému panoši Petrovi z Dobrohoště, purkrabí na Krumlově, přieteli mému milému.

*) Dle listu hejtmana Třeboňského Jana z Trnové ddto. v Třeboni dne 3. ledna 1486 ukradli knihy, kalichy a jinší kostelní věci. Světecký 2, 46.

2117.

Hejtman Soběslavský Vokovi z Rosenberka: o úrocích Mezimostských. (M)

B. m. a r. (1491, 31. března). — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Gβ, 9.

Urozený pane pane, službu svú VMti napřěd poddanú vzkazuji. I prosili sú mě lidé VMti z Mezimostí za přímluvu vuoroky; i VMti prosím, račtě s nimi milostivě naložiti, neb sú lidé chudí, a uškodily jim vody i krúpy, žě sěmena k jeři musí kupovati. A VMti prosím, račte VMt na[d] nimi nějakú lítost ukázati, neb sú lidé chudí. Abych snad, žě by mohli dáti, nechtěl bych sě k VMti za ně přimlúva[ti], by mohli dáti. I což VMt s nimi rozkážěte, podtad já sě zachovám. Dán veliký čtvrtek.

Jan Lukovský z Truženic, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmberka ꝯc, pánu mému milostivému.

2118.

Hejtman Soběslavský Vokovi z Rosenberka: o kravách koupených od zběhlého člověka pana Zdeslava z Šternberka. (M)

B. m. 1491, 14. května. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A P. 29.

Urozený pane pane, službu svú VMti napřed poddanú vzkazuji. A VMt ráčili ste mi psáti i přípis páně Zdeslavů, jemuž jsem porozuměl. I VMti znáti dávám, což sě těch krav dotýče, z kderých člověka VMti pan Zdeslav viní: i když ste VMt v Uhřích na vojně byli, stala sě ta věc, žě jest panu Zdeslavovi člověk zběhl, a od toho člověka člověk VMti koupil jest krávy prve, než jest zběhl, i zaplatil, a to jest provedl přěd těmi dobrými lidmi, na kderé jsme sě buli zvolili, na panu Víthovi starém a na panu Václavovi Dvořěcským a na panu Vajcovi. A tu jest purkrabě Běchynský na člověka VMti nic nemohl uvésti. A ti dobří lidé přěslyševšě, i zložili [s] sebe a poddali toho na VMt a na pana Zdeslava, když doma budete, aby VMt ráčili sami o to jednati. I co VMt ráčíte v tom rozkázati? Ráčíte-li

rozkázati, abych já rozkázal na právě Soběslavským jim státi, a žě sě jim má spravedlivé státi od člověka VMti. Pakli sě VMti zdá toho poddati na pana z Hradce nebo na některé dobré lidi; neb Hniezdo člověk VMti tak praví, žě on o páně Zdeslavově člověku nevěděl, by sě měl vykrásti z kruntu, a dále VMt ústně sám zpravie. I VMti prosím, žě ho neráčíte opúštěti, nebť jest člověk zachovalý. Dán tu sobotu po božím vstúpenie léta LXXXXI°.

Jan Lukovský z Truženic, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu panu Vokovi z Roznberka ɔc, pánu mému milostivému.

2119.

Soběslavský hejtman Vokovi z Rosenberka: o dvoru v Řípci. (M)

V Soběslavi 1491, 20. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 b.

Urozený pane, pane! Službu svú poddanú VMti vzkazuji. A jakož VMti žaluje Diviš Malovec na mě, že bych mu jeho lidem křivdu dělal v Řípci na dvoře: i VMt račte věděti, že jest to dvuor v Řípci svobodný, že jsú prve žádnému z toho dvoru neslúžili, ktož jest na něm byl; pamětníkuov nenie, aby jiným pánóm slúžili, než VMti předkóm. A ti lidé, kteří jsú ten dvuor kupovali, (přede mnú sě trh dál), a hned jsú mně přiřkli, žě nechtie jinému žádnému slúžiti, než VMti, když kolivěk Diviše budú motci zniknúti. A potom jsú ke mně přišli, po roce muož býti, a prosili jsú mne, abych za ně propustil člověka; a tak jsem učinil, že jsem za ně propustil dva člověky a jim výhost dal, jeden jest na těch kruntiech, jakož jsú voni seděli, a druhý v též vsi za Divišem. A tu jsú mi voni děkovali, že jsem ty lidi jim propustil k vuoli, a mně slíbili, že VMt chtie za pána vzieti. I toho jsú nezdrželi až do nynajšieho času; a já jsem jim zapověděl, by panstvie prázdni byli, když jsú toho dosti neučinili. Datum v Soběslavi ten pondělí ante festum sancti Johannis baptiste, annorum ɔc LXXXXI°. Jan Lukovský z Truženic, hajtman na Soběslavi.

Douška. A také VMt račte dále věděti, že jest tu lanuov několik pustých v Řípci, a ty jsem jim zapověděl, aby po nich nepásli, a jestliže pásti budú, že jim dobytky zajmu; a lesuov aby všech prázdni byli, aby jim ani prodáváni byli, leč by VMt za pána vzali. A také já jich před VMtí svobodna nečiniem, poněvadž jsú z toho dvoru VMti předkóm slúžili. I což VMt ráčíte rozkázati vo nich, puotad já jse zachovám, nebť jsú nikda vodtud Malovcóm neslúžili ɔc. A VMti postavy pošli k svatému Petru konečně.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rožnbergka ɔc, pánu mému milostivému dd.

2120.

Purkrabí na Hluboké Vokovi z Rosenberka: o propuštění člověka z Zalin. (M)

Na Hluboké 1491, 28. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A U. 24.

Urozený pane, pane milý, službu svú vzkazuji VMti. Jakož sem prve VMti

psal o člověka pána mého JMti o Janka z Zalin, žádaje VMti ode pána mého JMti, aby byl propuštěn, i ještě nenie propuštěn. VMti prosím, že ráčíte to pro pána mého JMt to učiniti a jej již propustiti rozkážete, poněvadž jest VMti grunthu otec jeho vosadil, neb jest již na tom grunthu třetí hospodář po otci jeho. Ex Hluboká f. VI. die sanctorum Simonis et Jude apostolorum anno ꝛc XCI°.

Vojtěch z Jivovice, purkrabě na Hluboké.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmbergka ꝛc, pánu mně přieznivému.

2121.

Petr z Šternberka posílá Vokovi z Rožmberka koně. (M)

Ve Lštění 1492, 26. října. — Orig. arch. Třeb. Familie Rosenberg 21.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý. Tehdt vám kuoň Břekovec posielám. A proto sem prodlil, že sem ho tak dlúho neposlal, neb jsú cesty tvrdé byly. A milý pane švagře, divím se tomu, že šte mi nic nedali znáti, chcete-li do Slez poslati, jakož sem vás prosil; i jestliže byšte nynie chtěli poslati, neposielajte, nebť bych já nynie Petrle svého také doma neměl, nebť jsem jeho pro jeho potřebu domuov odpustiti musil. Ex Lesstien, feria VI. ante Simonis et Jude apostolorum annorum ꝛc XCII°. Petr z Šternbergka ꝛc.

Urozenému pánu panu Vokovi z Rozmbergka ꝛc, švagru mému milému.

2122.

Petr ze Šternberka Vokovi z Rožmberka: o novém služebníku Rosenberském, o cestě Vokově do Slezska. (M)

Ve Lštění 1492, 13. prosince. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Službu svú vzkazuji, urozený pane a švagře muoj milý! Vězte, že již Vohyzda dnes jest u mne byl, na té cestě k vám jeda. I poslali jsú zase za ním, že se jest musil vrátiti, neb jest jim ještě počtu neudělal. Když jej jměl dělati, pan Jaroslav v ty chvíle umřel. A tak mi jest ještě dnes přiřekl, že mimo vás u žádného nebude, leč byšte se s ním o službu neráčili smluviti. A jestliže ráčíte rozkázati, jakž počet udělá, že hned ku panu Petrovi pojede. Pakli ráčíte, aby příjezdu vašeho zase dočekal, vše se tak stane, jediné mi to dajte zase znáti. Také, milý pane švagře, rozumiem, že jste mému prvniemu psaní nevyrozuměli o to poslánie, co se do Slezí dotýče. I tak psanie mé ukazuje, že bych já byl rád, abyšte hned byli někoho ke mně vystrojili, a s Slezí zase jedúce, aby k nám byli do Prahy přijeli. I poněvadž jest to zmýleno, prosím vás, milý pane švagře, že někoho ke mně ráčíte vypraviti, co móžete najspieš. A já vám toho rád odslúžím v potřebu vaši. Zdař vám pán Buoh

na té cestě i jinde. Dán na Leštně ve čtvrtek na den sv. panny Lucie, annorum domini ɔc XCII°. Petr z Šternbergka ɔc.

Urozenému pánu, panu Vokovi z Roznbergka ɔc, hejtmanu králov. Čes., švagru mému milému, buď.

2123.

O opravě chrámu Páně v Suchdole. (M)

B. m. a d. (1493). — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 K$^{\alpha}$, 63 b.

Jakož VMt rozkázala v Suchdole kostel opraviti, velmi se ti lidé tomu protivie a pravie, že nemají ani těch koní ani těch vozuov, by mohli les voziti, a potrhají se; že chtie raději pryč jíti. A zdá se g. s., že tudy spálenie zbudú. A také pravie, že oni toho kostela držeti nemohú, než že chtie k zámku jíti.

2124.

Adam z Cimburka žádá Petra z Rožmberka, by přiložil pečeť k listu na prodej panství Bezdězského. (M)

V Boleslavi 1495, 25. března. — Orig. arch. Třeb. II. 320 C. 1.

Adam z Cimburkga a na Thovačově urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberkga, hajtmanu královstvie Českého, pánu a přieteli mému milému. Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli muoj zvláště milý. Dělám list na prodaj zámku Bělé a města, a Bezdězi zámku a těch panstvie ɔc, urozenému pánu panu Janovi z Janovic, najvyššiemu purgrabí Pražskému a hajtmanu královstvie Českého, na puol třinádcte tisíc kop grošuov českých širokých. I prosím VMti, že ráčíte vedle jiných pánuov a dobrých lidí také za mne slíbiti, a pečet že svú k tomu listu hlavniemu přiložiti ráčíte; a já tiemto listem slibuji svú dobrú věrú VMti, že s toho slibu a rukojemstvie VMt budete buohda vyvazeni beze všie škody vašie. Tomu na svědomie svú vlastnie pečet přirozenú dal jsem k tomuto listu přitisknúti. Dán na Boleslavie v středu den panny Marie zvěstovánie, letha božieho ɔc devadesátého pátého.

2125.

Úřad města Soběslavi svědčí v záležitosti krádeže ječmene. (M)

B. m. 1498, 2. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 7 B̀. 22 b.

My purgmistr a rada města Soběslavě známo činíme tiemto listem přede všemi, kdož jej uzřie aneb čtúc slyšeti budú, že sme šli pro němodels potřebu obecní ku panu hajtmanu, i nalezli sme lidi pána našeho JMti jménem Řehoře a Kmetíka z Předboře; i pravili sú před námi, že jest pan purgkrabie z Chúsníka poslal holomka svého k nám, aby Šťávy u pokoji nechali a jeho nestavěli. A on slyše to, nechtěl s nimi jíti, než šel nahoru na hrad; a my šli sme potom za ním na hrad

před purgkrabí. I mluvili sme, aby Šťáva šel s námi před pana hajtmana. A purgkrabie řekl, že jeho nenie potřebie stavěti, a pravě, že jest mluvil s panem hajtmanem v kostele. A oni sú řekli, že sme vo nešpořiech z města vyjeli, a u pana hajtmana sme byli, a on jest jeho kázal postaviti jeho. A také jest nám dal tajden napřed věděti. A purgrabie řekl: když tak jest, Šťávo, tedy musíš s nimi jíti.

Item dále vyznali sú před námi spolusousedé naši Tintěra postřihač a Máca soukeník, že pravil před nimi Hruoně z Přeboře, že když seděl [v] vězení z Předboře Šťáva, tázal se ho Hruoně, kázal-li je ječmen bráti purgkrabí čili nic; a on řekl, že nekázal. I řekl Šťáva: mnoho-li sú ho vzali? A on praví, že nevie. I řekl k tomu Šťáva: nech berú, až je čert vezme. A dále jest mluvil pan hajtman Šťávovi: Jak si zlý hospodář, že si klisny zmořil, nemaje píce, jakož praví pan purgrabie Chúsnický. A Šťáva jest řekl, že toho nenie, a já mám ještě lonského sena se dva vozy, a letošnieho dosti, a ovsa nemláceného; nebo jest ta herka nemocná, kerúž sem kúpil od vás za IIII bielé groše; a také jest prvé nechtěla jiesti, než sem vsazen do vězenie několik dní. A dále sú vyznali, že jest přišla žena Šťávova k Tintěrovi do města a slyšela, že by pravil purgrabie, že jest ty herky hladem zmořila pro nedbánie, nemajíc píce, kdy jest seděl muž její u vězení. I řekla jest k tomu Šťávová s pláčem: buď toho Bohu žel, však toho nenie; a já jindy jich chovala, ješto muž doma nebýval, tři neb čtyři neděle chodě po krčmách; a také sem z těch herek jednu musela kázati dobiti, ješto ji krtice jedly. A to jest od nie slyšel spolusúsed náš Sklenička. A dále jest tázal pan hajtman Šťávy, dal-li jest vuoli, aby purgrabie bral ječmen, čili nic. A on řekl, že nedal vóle ani prvé ani potom. A též sú pravili ti lidé z Předboře před nimi jako před konšely, kdež se svrchu píše. A my k tému jich seznánie a pro lepší jistotu svú sme pečet městkú [sic] k tomuto listu kázali sme přitisknúti, léta ɔc XCVIII° na den matky božie Hromnic.

2126.

Paměť Václava z Olbramovic, kterak hejtman Soběslavský žaloval purkrabí Choustnickému na služebníka jeho Košíka. (M)

V Soběslavi 1498, 16. února. — Orig. arch. Třeb. Familie Olbram.

Já Václav z Olbramovic známo činím tiemto listem všem vuobec, kdož jěj uzřie anebo čtúce slyšeti budú: Když sem šel z kostela před některým časem, přihodil sem sě k tomu, an mluví pan hajtman Soběslavský ku panu Olbramovi, purgrabí Chúsnickému, před kostelem, a pan Vajce při tom stál a k tomu mě povolal: „Žalovalť sem, pane purgrabie, na Košíka služebníka tvého, a prosil sem tebe, aby mne v tom a manželky mé litoval; neb jest mě nešlechetně i ma[n]želku mú zhaněl; a žeť toho věřím jako dobrému člověku, že toho litovati budeš a kárati jěj budeš, neb jest mě nešlechetně zhaněl i manželku, dávaje mně padúchy zvyjebené nešle-

chetné, a manželce mé lhářky a kurvy kurevské. I nezdáloť sě jeho z toho kárathi a mne v tom litovati ani tomu věřiti, cožť sem naň žaloval, než abych to naň provedl. I teď svědomie mám a teď naň to provozuji před těmito dobrými lidmi.“ A já slyše ty řeči, i sa prve svědom Košíka, že jest vešken nešlechetný a utrhač dobrých, a pruovod naň svědomím, i mluvil sem ku panu Olbramovi vedle pana Vajce, aby Košíka z toho trestal a jěj vsadil a k tomu připravil, aby přída do domu páně hajtmanova, prosil pana hajtmana i panie manželky jeho pro Buoh, pro matku boží, aby jemu to odpustili, což jest proti nim nešlechetně neprávě mluvil. A pan Olbram řekl jest to učiniti a jěj hned k tomu připraviti. A já svrchupsaný Václav k této své paměti kázal sem svú přirozenú pečet přitisknúti k tomuto listu; a bylo-li by toho potřebie, to bych chtěl i ústně seznati. Jenž jest dán a psán v Soběslavi ten pátek po svatém Valentinu leth paně ↄc XCVIII°.

2127.

Vyznání Markvarta z Doubravice, že jest vězněm pánů z Rožmberka. (M)

Na Krumlově 1498, 2. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Doubravic.

Já Markvart z Doubravice vyznávám tiemto listem všem vuobec a přede všemi, ktož jěj uzřie anebo čtúce slyšeti budú: Jakož sem byl úředníkem a služebníkem vysoce urozeného pána pana Petra z Roznberka, hajtmana královstvie Českého JMti, a v té službě jsa u JMti, učinil sem JMti neprávě a nešlechetně; kdež pro takový muoj nešlechetný účinek měl sem vedle proviněnie svého hodně a spravedlivě na hrdle tresktán býti. Jakož jest mne pak JMt chtěl hned hrdlem skutečně tresktati, ale k snažné a veliké přímluvě a prosbě vysoce urozeného pána, pana Oldřicha z Roznberka JMti, kdež jest JMt přímluvu k JMti učinil ne pro mne, ale toliko pro mé dietky, ze zvláštnie milosti při hrdle jest mne ráčil zachovati a vězením zavázati. Protož JMti z takové milosti, kterúž jest mi učiniti ráčil, pokorně děkuje, vyznávám tiemto listem, že sem JMti vězněm až do smrti své, a slíbil sem a mocí listu tohoto slibuji svú čest a vieru, v tom vězení se proti JMti zachovati, jakož na vězně slušie. A když by mne JMt obeslal a stavěti mi se rozkázal na kterýkolivěk čas, tehdy se mám a mocí listu tohoto slibuji postaviti v JMti moc, tak jakožto vězeň JMti, aby se mnú jakožto s vězněm svým JMt učinil, což ráčí. A toho vězenie nemám aniž mohu prázden býti nižádným vymyšleným obyčejem, leč bych skrze JMt dobrovolně propuštěn byl, v tom sobě nic ve všem světě ku pomoci nebera nižádným vymyšleným obyčejem. Pakli bych se k takovému obeslání a napomenutí nepostavil, tehdy sám na se vyznávám tiemto listem, že sem zase v tu vinu stracenie hrdla upadl. A kdež bych od JMti zastižen byl, mám vzat býti a bez milosti hrdla stratiti, kdežto ani glejtové ani nižádní frejunci nemají mně v tom

pomocni a prospěšni býti obyčejem nižádným. A jestliže by pán Buoh svrchupsaného pana Petra z Roznberka JMti smrti neuchoval, prve nežli mne, tehdy závazek muoj a povinnost téhož vězenie má státi na JMti bratřie, pány z Roznberka JMt; v kterýmžto vězení mám, povinen sem, svú čest a vieru slibuje, k JMtem se zachovati vším tiem spuosobem, jakož svrchupsáno jest, věrně, právě, beze lsti i také bez fortele všelikterakého. Tomu na svědomie pečet svú vlastní přitiskl sem k tomuto listu dobrovolně; a pro dalšie toho svědomie prosil sem urozených panoší, Petra z Dobrohostě, purkrabí na Krumlově, a Volkéře Olbrama z Štěkře, že jsú své vlastnie pečeti přitiskli k tomuto listu, sobě však a svým budúcím bez škody. Jenž jest dán na Krumlově v sobotu před Letnicemi leta od narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého devadesátého osmého.

2128.

Král Vladislav Petrovi z Rožmberka: o vaření piva po vsech u Kolína. (M)

V Budíně 1498, 10. srpna. — Orig. arch. Třeb. II. 125. I.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český ꝛc král a markrabě Moravský ꝛc. Urozený věrný náš milý! Věz, že jsú na nás vznesli opatrní purgmistr a konšelé města našeho Kolína, kterak by v okolních vsech téhož města proti jich svobodám a výsadám piva vařili i odjinud téměř až k samému předměstí vozili, a toho že by všecka obec velikú škodu měli; kterúžto věc vysoce sobě obtěžujíce, nás jsú v tom za milostivé opatřenie prosili, abychom na ně takové škody a záhuby proti jejich svobodám dopúštěti neráčili. Pak my chtiece jě v tom, jakož slušné jest, opatřiti, tak aby svobod svých volně beze vší překážky užívati mohli, porúčiemeť: Když kolivěk od svrchupsaných měšťan požádán budeš, aby jim a straně druhé, kteráž jim v jich svobodách překáží, rok vo to před se složil, a s jich obojích spravedlnostmi před sebú státi rozkázal; a nahlédna v ně, konec jim vo to spravedlivý učiň, tak aby žádné straně na spravedlnosti její v ničem ukráceno nebylo. Seznáš-li pak, že by tíž Kolínští lepší spravedlnost měli, než strana druhá, v tom je tak opatř, aby jim viece od žádného v tom pivě vařenie a vozenie proti jich výsadám překáženo nebylo. Dán na Budíně v pátek den svatého Vavřince, leth království našich Uherského VIII a Českého XXVII.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, haiptmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

Poznámka „Commissio propria domini regis“ stojí nahoře, a nikoli, jak obyklé bývá, dole.

2129.

Král Vladislav Petrovi z Rožmberka: o zápisech Budějovických na 11 vsí. (M)

V Budíně 1498, 1. listopadu. — Orig. arch. Třeb. II. 31. 1.

Vladislav z božie milosti Uherský, Český ꝛc král a markrabě Moravský.

Urozený věrný náš milý! Poručili jsme i také rozkázali skrze psanie naše opatrným purgmistru a konšelóm města Budějovic, věrným našim milým, aby zápisy na některé vsi, kteréž oni držie, před tebú okázali o svatém Martině teď najprv přištiem. Jestliže jsú okázali, pošli nám toho přiepis; pakli sú neokázali, porúčiemeť, aby je k tomu ještě napomenul, aby právo své ukázali k těmto vsem, kteréž teď na ceduli*) posieláme; neb jest ten plat někdy Hync k Bechyni vybieral, kterýž jest do komory našie příslušel; jakým pak oni to právem držie, tomu bychom chtěli rádi rozuměti. Dán na Budíně na den Všech Svatých, království našich Uherského devátého a Českého dvadcátébo osmého. Ad mandatum domini regis.

Urozenému Petrovi z Rozmberka, hajthmanu královstvie Českého, věrnému našemu milému.

[* Na ceduli jest napsáno:] Litvinovice, Mokrá, Dvory, Vrba Německá, Vrato, Vesce, Puhorka, Lince, Vrba Česká, Ladaš, Rožnov, a k tomu jsú mlýnové a dvorové.

2130.

Petr z Rožmberka Budějovickým: aby okázali zápisy na vsi. (M)

Na Krumlově 1498, 25. listodadu. — Koncept arch. Třeb. II. 31. 1.

Služba má, múdří a opatrní súsedé milí! Jakož jste některé z spoluměšťan vašich ke mně poslali, když sem teď nynie při svatém Martině v Praze byl, oznamujíc mi, kterak jest JKMt vám rozkázati ráčil, kterúž spravedlnost na některé vsi drženie vašeho máte, abyšte přede mnú okázali, a vy že ste toho na ten čas pro zaneprázdněnie jarmarku učiniti nemohli, kdež sem já týmž poslóm vašim pověděl, že mne jest o té věci od JKMti žádné rozkázánie nedošlo ꝯc: i teď včera přinesen mi list od JKMti, kteréhož vám přípis posielám; kdež vedle takového JKMti rozkázánie na vás žádám, abyšte mi tu spravedlnost vaši, kterúž na ty vsi máte, okázali, abych já je opatře, v tom se dále zachoval, tak jakž jest JKMt rozkázati ráčil. Ex Krumlov dominica sancte Katharine annorum LXXXXVIII°.

Petr [z Rožmberka] Budějovským.

2131.

Pavel Malovec hejtmanovi na Soběslavi: o jakéms Němci. (M)

V Táboře (před 1499). — Orig. arch. Třeb. Familie Malovec.

Službu svú vzkazuji, urozený pane hajtmane, přieteli můj milý! Jakož sem prve psal o toho Němce, keryž se přikázal do Čerňovic, žádaje, aby mi se od něho spravedlivé stalo: i prosím, milý pane hajtmane, daj mi znáti, k vám-li čili ku panu purkrabí Chúsnickému mám o to hleděti, a kde a kdy mi o to rok složěn bude; dajte mi znáti, za to prosím. Dán na Táboře. Pavel Malovec z Pacova.

Urozěnému panu Václavovi z Třěbomyslic, hajtmanu na Soběslavi, přieteli mému milému.

2132.

Petr ze Šternberka choti Petra z Rožmberka: o novém služebníku, o Petru z Rožmberka ꝯc. (M)

B. m. (1499? 9. prosince). — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 10.

Má milá Petrová! Teď VMti komorníka posílám, kterajž mi vod lidí velmi zchválen jest. Bude-li dobrý, prosiem, račte naň laskavi býti; paklit bude svévolný, prosiem, račte rozkázati kázati, bych pánu vašemu psal. Tak se jest zlotroval, že ho neviem, kdy doma hledati. A neviem, proč mi nerozkázal k sobě přijeti, jakož sem VMti psal, že chci přijeti, když káže. Daj Bůh, abyste se voba dobře měla, jakož bych já VMti vobima přál. Psáno mú rukú v pondělí po Matce Boží ꝯc.

Petr z Šternberga ꝯc.

Mé milé paní sestře, paní Petrové z R[o]znberga ꝯc.

2133.

Petr z Rožmberka své choti, Alžbětě z Kravař: o úmrtí jejího bratra. (M)

B. m. 1499. — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 9a

Alžběto, manželko má najmilejší! Čím věčí žádostí očekával sem dobrých novin o zdraví bratra tvého a švagra mého najmil[e]jšieho, tiem žalostiv[ě]jším z psaní kněze Fulšteina nesmierně zarmúcen sem, neb mě jest včíra psaní jeho došlo, že čtrnádctý den měsíce února, to jest první štvrtek v puostě, den sv. Valentina, s tohoto vědného [sic] světa boskú vuolí povolán jest. Kdežto z takových žalostivých novin na tento čas nic mne jest v těchto ve všech věcech smrtedlných takovú trpkostí a hořkostí obklíčieti nemohlo, jako tato příhoda, v keréž sem stratil, jehož miluje duše má. Neb zajisté nemiloval sem jeho jako švagra, ale jako syna svého najmilejšieho. Ale poněvažd se tak líbilo pánu Bohu všemohúciemu, nadarmo jest sě protieviti vuoli jeho svaté milosti, ale toho na jeho svaté milosti nábožným srdcem žádati, aby jeho své svaté milosti účastna učiniti a v nebeských příbytciech pokojně odpočinúti dáti ráčili. Protož, najmilejší manželko, za to tebe netoliko žádám, ale také laskavě prosím, aby všecku žalost opúštěti tu věc milému pánu Bohu poručila, neb jest neumřel bratr tvój, ale předcházeje nás s biedy této k blahoslavenstvie spí v odpočinutí pokojném s Kristem a z jeho vyvolenými, kdež mie také jeho modliteb za nás buohdá účastnost mieti budem, jakožto kněze našěho milého. A ač tebe, to Buoh vie, velmi nerad zamucuji, ale nezdálo mě se slušné toho před tebú tajiti, a zvláště proto, aby zaň mše svaté spievány byly, o kteréž teď knězi Mikulášovi píši. Datum anno ꝯc LXXXXIX.

2134.

Jan z Švamberka Petrovi z Rosenberka: o propuštění dvou lidí. (M)

V Strakonicích 1501, 3. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A U. 62.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a přieteli muoj zvláště milý. Jakož

mi píšete, abych s Janem Nebřehovským promluvil, aby vám toho člověka propustil, kterýž by sě chtěl za vámi osaditi, oc: i račtež věděti, že jsem s ním s pilností o to mluvil, a on mi to dal za odpověd, že týž člověk má některaké záštie s některými jeho lidmi, a když s nimi srovnánie o to vezme, vám rád chce jeho propustiti, avšakž v takové dobré vuole okázanie, když by sě kdy který též člověk váš za ním chtěl osaditi. Také mi píše úředník váš Fencl, abych sě též k Řepickému přimluvil o propuštěnie vám člověka jednoho kováře: i věztež, že bych to byl učinil dávno, ale že Řepický jest na Dievčicích, a jednéť na Řepici bude, rád to učiním pro vás a s ním mluviti o to budu; neboť netoliko v tom, ale kdež a což bych mohl vám k vuoli učiniti, rád to učiním. Datum Strakonicz, feria VI. in vigilia beate Barbare virginis 1501. Jan z Švamberka na Strakonicích, mistr převorstvie Českého oc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozenberka oc, pánu a přieteli mému zvláště milému.

2135.

Jindřich z Gutšteina Petrovi z Rožmberka: aby stál s ním na roku s Mikšem z Kolovrat. (M)

V Tachově 1502, 27. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. v. Guttenstein.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane a švagře mój zvláště milý! A jakož jsem k vám posélal pana Hruozu, co se raněnie a příhody mé dotýčě s panem Mikšem z Kolovrat, tu jste mi přiatelsky vzkázali, žě se mnú ráčíte státi. Protož VMti oznamuji, žě mám s ním státi na svatého Martina po datum listu tohoto nejprve příštieho [11. listop.] na hradě Praském v soudě komorniem k konečnému rozsudku. Pane a švagře mój milý, já vás se vší pilností prosím, žě na ten čas, totiž na den svatého Martina svrchudotčěného, do Prahy buohdá přijedete a se mnú, s pány bratry i s jinými pány a přiately mými stanete, mně radni a pomocni budete podle spravedlnosti mé. Bez pochybnosti doufánie plné k vám jmám, žě to pro mne, pro pány bratry mé učiníce, k tomu se času uprázdníte a podle mne s jinými pány a přiately stanete. Toho já VMti s bratřími, s jinými pány a přiately svými vdycky rád zasluhovati budu. Datum [v] Tachově, f. III. ante festum sancti Wenceslai annorum domini XV°II. Hendrych z Gutšteina a na Tachově oc.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmberka oc, panu švagru mému zvláště milému dd.

2136.

Jan z Šelnberka Petrovi z Rožmberka: o nápadu po Zmrzlících. (M)

B. m. (1504). — Orig. arch. Třeb. Familie Zmrzlík.

Muoj milý pane synu! Což se toho nápadu dotýče po Zmrlících, vězte, než jest mne došlo vaše psaní, že sem já s králem JMtí vo to uhodil tak, že sě JMti vod té kůže také řemen dostati měl. Neb jest zde byl pan Hroznata,*) a k pří-

mluvě pana bratra vašeho a pana Strakonického dal jest JMt jemu poručenství těch sirotkův bez nápadu; a přijel jest von prve, vaše než psaní přišlo. Ale by ti sirotci již zemřeli, vo tom nebylo zde nic slyšeti, neb jich všech bylo IX živých. Pak jakž kolivěk jest, račte pilně sě ptáti, a zemřeli-li by, spěšně mi voznámiti; protoť já sě k vám v tom vokázati chci, jako votec k synu. — Věci pána našeho, děkuje pánu Bohu, dobře stojí, a s kynštartem má konec takový, ješto ten konec jest počátek všeho dobrého; co a jaká summa jest, vo tom ješče nemnoho ví. Než já vám píši in generali, že sem nikdy neslýchal ani čítal, aby pojednú za zdravého života jeden poddaný spolkem více dal. Mějtež sě dobře, věrněť vám toho přeji; a panu Voldřichovi vode mne i vod mého Jiříka prosím službu račte pověděti a pánu svému jakovou. Jan z Schelnbergka, manu propria

Panu a synu mému milému panu Petrovi z Roznbergka.

*) Hroznata z Vrtby jmenován byl r. 1504 od krále Vladislava poručníkem devíti sirotků, pozůstalých po Jaroslavovi Zmrzlíkovi ze Svojšína; Památky arch. IX. 948.

2137.

Opat kláštera Třeboňského Petrovi z Rosenberka: o povznešení svého kláštera. (M)

V Třeboni 1505, 23. června. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 38 a.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Motlidba má nehodná z žádostí všeho dobrého VMti z častným zdravím buď dána, pře muoj milostivý pane! K mé nemoci z úřadu mého, kterýž jsem VMti psaním viec neb [než] konvenským vuolením přijel, tesknosti a přílišně starosti přidává ustavičné myšlení z péče duších osadních, kterúž máme pro nebezpečenství; a kterak bych takových duší našich z mnohých jiných mohl pád odjieti, rozličně mysle, jinde než v učených lidech, jich[ž]to v našem konventhu nenie, toho najíti nemohu. Skrze tu věc byl sem úmyslu, dva z našich do Viedně na učenie poslati bratří; neb slovo vuodce, (slepý slepého vede až do jámy), tak nebeského znie, aby ti písmem jsúce osvieceni k zprávě naší i té osady, nebezpečenství takové odjieti mohli; ale již mysl jiná die, abych raději muže buď mistra učeného neb doktora, kterýž by ne dva ale X neb XII radoučných bratří doma s menším nákladem vyzdvihl, do svého konventhu povolal. I z slova tajného ke mně mistra Thomáše kanovníka kostela Praského učiněného prozbú z slušné oplaty k tomu jistě učeného starati sem chtěl, anebo do Vídně konventha predicatorum, kterýž učené znamenité doktory má, tiem zpuosobem o jednoho, kterýž by mohl a uměl lechčejší cestú bratří učiti naše, psáti. I milostivý pane, abych nic všetečně v tom bez konce neužitečného nepočel, prosím pokorně VMti za radu a spomoc, kterak bych úmysl ten dobře skončiti mohl, po tomto poslu i za naučenie; jestliže by sě v tom něco zdálo lepšieho, já hotov jsem, bez poručení rád poslechnúti; račte rozkázati, neb již čas veliký, zvláštním poslem, jest toho jednánie; jsúc poručeni Buohu,

prosím za lásku i s konventhem svým. Datum ex Trzebon nostro monasterio anno 1505 die vigesima tercia mensis Junii.

Kněz Bohuslav z Poběžovic, nehodný kláštera Třebonského opath.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Rosmberka a na Krumlově ꝛc, pánu mému přemilostivému.

2138.

Purkrabě na Hluboké Petrovi z Rosenberka: o propuštění jednoho člověka z Ševětína do Kostelce. (M)

Na Hluboké 1506, 24. května. — Orig. arch. Třeb. I. B, 5 A U. 24.

Urozený pane, pane mně příznivý, VMti službu svú vzkazuji. Vznesl jest na mne Blažěk, Pourův syn z Ševětína, žě by se chtěl za pánem mým JMtí osaditi v Kostelci pod Počtainem, a při tom mne zpravuje, žě by VMti grunth tu v Ševětíně, na kerémž jest otec jeho seděl, dobře osazen byl. I VMti já prosím, žě jemu ráčíte vajhost dáti pod pána mého JMt. Ex Hluboka dominico ante Urbani anno ꝛc VI°.

Albrecht z Bajšova, purkrabě na Hluboké.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Rozmbergka ꝛc, pánu mně příznivému.

2139.

Hejtman Třeboňský Petrovi z Rosenberka: o propuštění vězně. (M)

V Třeboni 1507, 7. února. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú VMti napřed vzkazuji, milostivý pane. Račte VMt věděti, že Blaže z Vlkovic vždycky na mne běhá o syna svého, kterýž u vazbě v Třeboni sedí, a pravie, že biřic sobě od téhož Blažova syna od sedění velmi mnoho počítá. I prosím VMti, jestli možné VMti, že ráčíte s ním milost učiniti, a jeho z toho vězenie propustiti. Ex Trzebon dominica post festum s. Dorothee virginis annorum ꝛc XV^C septimo.

Wolff Cinišpan z Heršlaku, hajtman na Třeboni.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ꝛc, pánu mému milostivému dán.

2140.

Hejtman Soběslavský Petrovi z Rosenberka: o potrestání paliče města Miličína. (M)

V Soběslavi 1507, 22. dubna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 11 d.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú vzkazuji VMti. Vězně, kteréhož mi pan Petr Holický poslal JMt, který nynie při pálení Miličína byl, že opět druhá strana vyhořela, že málo zuostalo, tiem sem se rozkázal ujistiti, a jest ujištěn vedle všie potřeby až do rozkázanie dalšieho VMti. Kdež teď pak list páně Holického JMti posielám VMti, jemuž VMt porozumiete; i puokud VMt v tom ráčíte

rozkázati, buď jeho na Benešov poslati aneb mistra ráčíte-li sem poslati. Mně se zdá, že na jeho osobě nenie zdráv, protož abyšte VMt neráčili meškati, aby se to vyptalo puotud, puokudž by se rozkázanie VMti stalo, a puokudž by potřeba toho byla. Neb se ten lotr přiznal, že jest při tom kladení ohně byl, a na to že jemu VIII grošuov dali. Datum Sobieslaw, feria V. ante sancti Georgii anno domini ɔc 07.

Rynart z Říčan, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Roznberka ɔc, pánu mému milostivému.

2141.

Hejtman Třeboňský Petrovi z Rosenberka: o zloději v Libíně lapeném. (M)

V Třeboni 1507, 28. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 BC. 13.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú VMti napřed vzkazuji, milostivý pane. VMti věděti dávám, kterak včera k samému večeru Libínští sedláci, lidé kněze opatha Třebonského, přivedli jednoho mladého pacholka do VMti vězenie, kteréhožto jsú zastihli, an se jim do jich pokojuov lámá, když jsú najvíc na poli vedne dělali; kterýžto pacholek prve také u kněze opatha slúžil jest a v té službě šafářce v Upatovicích pokradl peníze, kdež jí zase navracujě vedle smlúvy. I což VMt s tiem ráčíte dále rozkázati, račte VMt Petrovi bratru mému to znáti dáti; neb já dnes do Miličína již jedu. Ex Trzebon, feria IIII. in profesto s. Marthe hospite domini annorum ɔc XV^C^ septimo.

Wolff Cinišpan z Heršlaku, hejtman na Třeboni.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu mému milostivému.

2142.

Bratří z Risenberka Petrovi z Rožmberka: o pomoci proti Zdeňkovi Malovcovi. (M)

Ve Švihově 1507, 5. září. — Přepis arch. Třeb. Familie Riesenberg.

Službu svú vzkazujem, urozený pane a příteli náš milý! Jakož nám píšete oznamujíce nám, kterak by Zdeněk Malovec nesnáze nějaké na vás hledal, a že za jiné nemáte, než že s ním zajdete, žádajíce nás, abychom s lidmi svými pohotově byli, a kdybyšte nám oznámili, abychme vás pomocí naší neopouštěli: i milý pane a příteli, račte věděti, že z té příčiny jsme vám tak dlouho odpovědi nedali, že pana Břetislava bratra našeho doma nebylo, a v tom jsme jeho očekávali, abychom vám společně odpověd dáti mohli. I račte věděti, že ten úmysl náš jest, kdyby potřeba vaše byla a co na vás přišlo, a vy nás žádali, což by nám možného bylo pro vás učiniti jako pro přítele, chtěli bychme se slušně dáti najíti. Ex Sswihow dominico post s. Aegidii anno ɔc 1507.

Vilém, Jindřich, Břetislav, Václav bratří z Ryzmberka.

Urozenýmu pánu, panu Petrovi z Rožmberka a na Krumlově, pánu a příteli našemu milému.

2143.

Petr z Rožmberka děkuje bratřím z Risenberka za jich ochotu. (M)

V Krumlově 1507, 10. září. — Přepis arch. Třeb. Familie Riesenberg.

Službu svú vzkazuji, urození páni a přátelé moji milí! Jakož mi píšete, což se vzložení mé žádosti na vás pro pana Zdeňka Malovce dotýče, že byšte mi z té příčiny tak dlouho odpovědi nedali, že pana Břetislava bratra vašeho doma nebylo, očekávajíce příjezdu jeho, abyšte mi společní odpověd dáti mohli; při tom mi úmysl váš oznamujíce, kdyby potřeba má byla a co na mne přišlo, a já vás žádal, což by vám možného bylo pro mne učiniti jako pro přítele, že byšte se chtěli slušně dáti najíti: i milí páni přátelé, z takové vaší přátelské odpovědi já vám velmi děkuji, a neřku děkuji, ale chci se vám vším dobrým přátelstvím oplatiti, jakožto pánům přátelům mým milým. Ex Krumlow, feria VI. post Nativitatem beatissime Marie virginis anno 1507. Petr z Roznberka.

2144.

Hejtman Třeboňský Oldřichovi z Rosenberka: o zvěři, o suknu, o hlásném. (M)

V Třeboni 1509, 20. října. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wα, 15.

Urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú napřed VMti vzkazuji, milostivý pane. Teď VMti posielám tři srny a tele zvířátko mladé, které sme tento týžden uhonili. A račte VMt věděti, že zvěři okolo Třeboně mnoho nenie, než na Radonicských lesích dosti zvěři jest; ráčíte-li VMt rozkázati tam honiti, račte VMt oznámiti. Teď VMti posielám postav sukna vlčatého od Křišťana súkeníka; račte VMt VIII kop míšenských za to sukno poslati, a laciněji nemohli sme s Vincencem písařem stržiti. A jsú-li ta kola hotova, o kteréž jest VMti Vincenc písař psal, račte jě VMt na Vidov rozkázati okolo druhé sobothy poslati, a tak by zase na vuoz mohli hrách VMti nabrati. A jakož ste VMt ráčili Vincencovi písaři psáti, což Marka dotýče, jestli by mohl hlásati: mluvili jsme s ním oba dva; praví, že by tomu dosti učiniti nemohl. Tiem se VMt račte zpraviti. Ex Trzebon, sabato in profesto XI^{M} virginum annorum ɔc XV^{C}IX^{o}. Litvín z Todně, hajthman na Třebonie.

Urozenému pánu, panu Oldřichovi z Roznberka ɔc, pánu mému milostivému.

2145.

Úředník Třeboňský Petrovi z Rosenberka: o louce medové a o nalezených penězích. (M)

V Třeboni 1512, 19. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 4 E. 50 b.

Vysoce urozený pane, pane muoj najmilostivější. Službu svú poddanú s plným poslušenstviem VMti napřed vzkazuji, milostivý pane. Vít postřihač, VMti poddaný z Třeboně, prosil jest mne za psanie k VMti, což se té lúky medové dotýče, kdež

sem s VMtí v kuchyni na Třebonie mluvil. I ráčili ste VMt pověděti, že ráčíte VMt úředníky na ohledání na tu lúku poslati. A mlynář švagr téhož postřihače má se VMti zajtra buohdá stavěti o ty peníze nalezené. Ex Trzebon, feria V. infra octauam assumptionis sanctissime virginis Marie annorum ɔc XV^C^XII^0^. Vincenc.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a pánu mému JMti najmilostivějšímu.

2146.

Petr z Rožmberka Krušinovi z Lichtmburka: o dluhu jeho u Hardeka. (M)

V Krumlově 1514, 23. května. — Orig. arch. Třeb. Fam. Lichtenburg.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane přieteli milý! Píšete mi o dluh zaplacenie, kterýž je vám ujec muoj, hrabě z Hardeka ɔc, dlužen, kdež sem já také za týž dluh rukojmie. I vězte, že se mám sjeti tento pondělí najprv příští s najvyšším panem purkrabí Pražským v Sedlčanech, kdež tu také při týmž našem shledánie spolu také někteří rukojmie, kterýž jsú vám za ujce mého, býti mají. I tu při tom čase chci já o to s pilností mluviti, aby vám zaplaceno bylo. Než co se mého dílu dotýče, jestliže vám dáno nebude o suchých dnech letničných, chci já vám vedle připsánie svého díl svuoj položiti na Pražským hradě u Johannesa, písaře páně Lvova. Ex Krumlov, feria III. Rogacionum anno ɔc XV^C^XIIII^0^. Petr z Roznberka.

Urozenému pánu, panu hajmanovi Krušinovi z Lichtmburka a na Miletíně, přieteli mému milému.

2147.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: prosí o faráře Malšického. (M)

V Soběslavi 1515, 13. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^α^, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. Službu svú poddanú s plným poslušenstvím VMti vzkazujem. Milostivý pane! Kdež jsme VMti prve psali, žádajíc VMti jako pána svého milostivého, abyšte nám VMt ráčili k tomu raditi, což se dotýče mistra fa[rá]ře Malšického: i milostivý pane, vždy VMti pokorně prosíme, jako pána svého milostivého, že VMt ráčíte nám k tomu raditi a nás v tom opatřiti; nebo již faráře prvnieho nemáme, a v tom jse mnohé služby božie obmeškávají. Za milostivú odpověd VMti pokorně prosíme po tomto poslu. Ex Sobieslaw dominico die ante ascensionem domini annorum ɔc XV^C^XV. Purgmistr a radda města Soběslavi.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rosenbergka ɔc, pánu našemu milostivému.

2148.

Cech sladovnický v Soběslavi Petrovi z Rosenberka: o nepoctivém jednání spolumistra Hubáčka. (M)

V Soběslavi 1515, 27. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A Z. 8 f.

Urozený pane, pane náš milostivý. Službu svú poddanú s plným poslušenstvím

napřed VMti vzkazujem. Milostivý pane! Račte VMt věděti, že jest předstúpil před nás do cechu našeho plného Václav Hubáček, spolumistr řemesla našeho sladovnického, žádajíc nás, abychom jemu povolenie dali, aby on Šteffle spolusouseda našeho za učedlníka řemeslu našemu přijal; kdež jsme my toho povolenie dali, ale však tak, aby se v tom učení zachoval, jako na učedlníka slušie podle zřiezenie a obdarovánie cechu našeho. I VMt račte věděti, že jest se v tom nezachoval i s mistrem svrchupsaným, že jsú spolu slady ssajpali a sobě spolu k ruce dělali; i tu jsme Václava Hubáčka před se obeslali a k němu jsme mluvili: Proč jest se tak v tom nezachoval podle zřiezenie cechu našeho? A on pověděl, že to pro svuoj nedostatek učinil. Dále jest pověděl, že jest mu odpustil, aby on sobě týž Šteffl u něho sám slady k ruce dělal; ihned jsme k němu na sladovnu šli, a k němu jsme mluvili, aby nám věrnú pravdu pověděl, co by Šteffl u něho obilé a sladuov měl. A on pověděl, že IIIj sladu a některý t.*), a první jeden slad opověděný; a my jsme jeho skrze to kázní trestali skrze takový výstupek a na tom jsme byli v cechu zuostali: když by z kázně vypuštěn byl, aby uručil, aby těmi slady nikam nehýbal bez vědomie VMti. I přes to přese všecko pan hajtman jej kázal z kázně vypustiti bez vědomie našeho, a my jsme dále s tiem nevěděli co činiti. Dále, milostivý pane, VMti pokorně prosíme jako pána svého milostivého, že VMt podle prvnie žádosti a spisu, kterýž jsme VMti poslali, že VMt ráčíte nás v tom ochrániti, abychom mohli nějakú živnost dostatečnější od VMti mieti. VMti pokorně za milostivú odpověd po ukazatelech listu tohoto prosíme. Ex Sobieslaw, feria III. post festum s. Katheryne virginis annorum ꝛc XV^c^XV.

Cechmistři i všickni mistři řemesla sladovnického města Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ꝛc, pánu našemu milostivému.

*) t. čte se čber, tina.

2149.

Soběslavský hejtman Petrovi z Rosenberka: o jednání svém se sladovníky. (M)

B. m. a r. (po 27. listopadu 1515). — Koncept arch. Třeb. I. B. 5 A Z. 8 f.

Milostivý pane. Kdež jste mi VMt rozkázati ráčili, což se sladovníkuov dotýče, abych některé z konšel k sobě přijal a list cechovní před se položiti kázal, i list, který jsú VMti psali, aby jim také přečten byl, a při tom z čeho by Hubáčka podle listu cechovnieho viniti chtěli, kterými slovy, abych to sepsal a VMti poslal: i VMt račte věděti, že jsú mi za odpověd dali, že oni viec jeho viniti z čeho nemají, než to, což jsú VMti prve psali i list cechovní při tom posielali, kdež teď ten list VMti zase posielám, který jsú VMti prve psali; i což v tom VMt dále rozkázati ráčíte, že oni při tom se tak zachovati chtějí.

[Panu Petrovi z Rožmberka].

2150.

Hradecký hejtman úředníku na Třeboni Vincencovi: o poslaných vínech. (M)

V Jindřichově Hradci 1516, 4. ledna. — Orig. arch. Třeb Familie Rosenberg 22 e.

Pane Vincens, příteli milý! Teď posílám pánu tvému JMti vína, kteráž ráčil poručiti koupiti od paní Důry. Jináč sem jich nemohl koupiti ani laciněji i s panem Pavlem, než za XXXVIII ß. I ráčil pán JMt po Mathúšovi starým rychtáři vzkázati, abych je toliko na Třeboň poslal a formana zjednal; i teď já je posílám, a formanu máte dáti 1 kopu a I½ t. ovsa. Pakli chcete toho formana předse na Krumlov poslati, mně by se zdálo i panu Pavlovi, abyšte se s nimi neskládali, až na místě, a s ním smluvili fůru, nebť jest forman dobrý člověk. A jestli co poručeno od pána JMti o záplatě těch vín, paní Důra prosí, žeby jí peníze poslány byly co můžte najspíš, žeby ráda sobě jiných vín nakoupila. Ex Nova Domo, feria VI. ante Epiffaniam domini anno ɔc 1516. Rynarth z Říčan, hajtman na Hradci.

Panu Vincencovi, ouředlníku na Třeboni, přieteli dobrému.

2151.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: prosí o kněze z Vimperka. (M)

V Soběslavi 1516, 1. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. VMti službu svú poddanú s plným poslušenstvím vzkazujeme. Kdež sme s VMtí mluvili, když jste VMt do Prahy jeti ráčili, o toho kněze s Vimberka, že by u nás farářem býti chtěl, i tu jste VMt pověděti ráčili, že nám VMt odpověd toho dáti ráčíte, když pán Buoh VMti dá se zase vrátiti. I račtež VMt věděti, že týž kněz jest u nás a toho na nás žádá, i VMti prosíme, že VMt ráčíte nám to oznámiti po tomto poslu, ráčíte-li jemu VMt tu faru u nás poddati, abychom my jemu věděli, co za odpověd dáti. Nebo slyšíme, že jest ho svědom kněz děkan Krumlovský; jestliže byšte VMt na něm ráčili dotázku učiniti, hodil-li by se u nás za faráře býti, to jest při VMti. Ex Sobieslaw, sabato ante dominicam letare annorum ɔc XV°XVI.

Purgmistr a radda města Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu našemu milostivému.

2152.

Hejtman Soběslavský Petrovi z Rosenberka: o naložení s vězni. (M)

V Soběslavi 1516, 17. září. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 2.

Při tom*) VMti oznamuji, že mám u vězení čtyři vězně, kteříž jsú v Malšicích již minulú neděli při posviecení skrz rozkaz Jakuba písaře vzati, a z této příčiny, že jsú Petrovi hudci zrádci jeden z nich dával pro zločince, kteříž jsú ne-

velmi dávno v Soběslavi zvěšeni, mluvíce k němu, že jest ty dobrý pacholky zradil. A tak sem tomu od Jakuba písaře vyrozuměl, byť nebylo lidí a jeho, že by jej byli zabili. I když jsú je jímali, z té roty pátý ušel; i jest jeden hudec a tři jsú rybníkáři. I pokudž znajíce VMt příčiny, ráčíte v tom rozkaz učiniti, račte mi oznámiti, abych se věděl, čím zpraviti; neb mi pan Švamberk o jednoho píše, dotýkajíc v listu přikázaného, abych jeho na rukojmě dal, kdež jsem to bez vědomí VMti učiniti nechtěl. Ex Sobieslaw, feria IIII. post s. Ludmille annó ɔc XV^c^XVI°.

Václav Tučap, hajtman na Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu mému milostivému.

*) Hořejší část listu odstřižena.

2153.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: prosí o faráře. (M)

V Soběslavi 1516, 4. října. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 24.

Urozený pane, pane náš milostivý. VMti napřed svú službu poddanú s plným poslušenstvím vzkazujeme. Milostivý pane! Kdež jsme VMti prve žádali o faráře zprávce duchovnieho, abyšte VMt, jakožto pán náš milostivý, nám k tomu radni a pomocni býti ráčili, i tu jste VMt povéděti ráčili, že VMt s strany jedné ptáti ráčíte, a my abychom také s strany druhé ptali. I VMt račte věděti, že jsme poněkud zpraveni, že byšte VMt nějakú námluvu mieti ráčili s knězem Jiříkem prvním farářem naším, kterýž nynie v Hradci Jindřichovém kazatelem jest, že by on zase u nás farářem býti měl. I pokudž jest VMti to vědomo, VMti pokorně prosíme, jako pána svého milostivého, že VMt nám to oznámiti ráčíte po tomto poslu; neb jest již čas krátký do sv. Havla, abychom my uměli se tak zpraviti podle rozkazu VMti. Ex Sobieslaw sabato die s. Francisci annorum ɔc XV^c^XVI°.

Purgmistr a radda města Soběslavi.

Urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu našemu milostivému.

2154.

Soběslavští Petrovi z Rosenberka: o obstavení jejich spolusouseda Kazpetra pro dluh. (M)

V Soběslavi 1517, 8. března. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 AP. 16 b.

Urozený pane, pane náš milostivý, VMti napřed službu svú poddanú s plným poslušenstvím. Milostivý pane! Kdež VMt panu hajtmanu psáti ráčíte, což se Kaz Petra dotýče, i list, kterýž VMti píše, při tom posielati ráčíte pro nějaké obstavenie, kteréž by sobě od nás obtěžoval, abychom toho VMti zprávu dali: i VMt račte věděti, že jsme rychtáře hned před se obeslali a jemu psanie VMti oznámili. Kdež on toho před námi takovú zprávu učinil, že když jest mu rychtář Tháborský list psal,

žádaje toho na něm, jestliže by Kaz Petr tu v Soběslavi na právě postížen byl, aby podle práva obstaven byl pro dlub nějakého Tomše z Tábora; pakli by ho tu nebylo, ale statek, kterýž by tu měl, aby též obstaven byl; a téhož listu Táborského ukazatel, že což za právo, všecko učiniti má s plnú mocí, tak že jest rychtář Táborský v témž listu psal. A on rychtář Soběslavský k témuž poslu že jest řekl: Věz, že Kaz Petra zde nenie, než statek jeho jest. I poněvadž na to vyslán jsi podle psanie pana rychtáře vašeho, že máš plnú moc obstaviti, i učiniž podle práva, máš-li se kým vyručiti, já tobě práva nehájím. A on posel pověděl, že nemám se kým vyručiti. A rychtář pověděl: Poněvadž se nemáš kým vyručiti podle práva, já také stavného přijieti nechci; i pověziž panu rychtáři vašemu, že jim toho den k stání pokládám, ať témuž Tomšovi státi na ten den rozkáže, a já také Kaz-Petra k tomu dni obeslati chci. A rychtář že jest tak učinil a Kaz Petra obeslal; a on Kaz Petr stál tak na ten den, a Tháborští nestáli. A rychtář že jest Kaz Petrovi pověděl: Poněvadž Tháborští podle mého oznámenie nestojie, hýbni ty statkem svým, kamž chceš, jakž se tobě líbí; neb jest tobě nikdy ode mne podle práva obstaven nebyl. Ex Sobieslaw dominico die reminiscere annorum ɔc XV^c^XVII.

Purgmistr a rada města Soběslavi.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu našemu milostivému.

2155.

Písař (?) Jakub Petrovi z Rosenberka: že Třeboňští najali cihláře. (M)

V Soběslavi 1517, 17. dubna. — Orig. arch. Třeb. 1. B. 6 K. 1 b.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú s plným poslušenstviem VMti napřed vzkazuji. Purgmistr a konšelé Třeboňského cihlíře přijali, aby cihly krycí ku potřebě VMti na krov v hradě dělal. I žádal jest mne, abych mu prkna do cihlny k té potřebě nakúpil; učinil sem mu v tom odpor, že se mi toho bez vědomí VMti a vuole učiniti nezdá, leč v tom rozkaz od VMti jmieti budu, a že by první cihlíř Budějovský, když jest k obci cihly dělal, od obce prknami opatřen býval. Toho sem se na purgmistru vyptal ɔc, i jestliže by mu prkna k té potřebě nebyla nakúpena, pověděl, že v to hned vstúpiti nechce. I teď já VMti oznamuji, aby mnú nic obmeškáno nebylo; i pokudž VMt ráčíte v tom rozkaz učiniti, račte mi psaniem VMti oznámiti, abych se věděl čím zpraviti a jemu odpověd dáti. Ex Soběslaw, feria VI. post pasce anno ɔc XV^c^XVII^o^. Jakub.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově, pánu mému milostivému.

2156.

Petr z Rosenberka svému hejtmanu na Soběslavi: o propuštění spolusouseda Deštenského. (M)

Na Krumlově 1517, 2. září. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B P. 31.

Tučape milý. Píší mi teď poddaní moji Deštenští, jakož z listu jich, kterýžť posielám, porozumieš, přimlúvajíce se snažně za Mikuláše spolusúseda svého, kterýž jest v kázni mé pro neslušný a svévolný účinek, kteréhož se jest proti manželce páně Kolmanově dopustil: i když hodné rukojmie postavie, jest v tom vuole má, aby ho pod padesáthe kop grošuov českých na rukojmie na postavenie vydal, jakož z přípisu psanie mého jim učiněného šíře porozumieš. A panu Kolmanovi pověz, čehož kolivěk nad to trestánie žádati bude, že jemu od něho i ženy jeho všecko spravedlivé chci učiniti. Ex Krumlow, feria IIII. post s. Egidii anno ɔc 17.

Petr z Roznberka ɔc.

Václavovi Tučapovi z Tučap, hajtmanu na Soběslavi, věrnému milému.

2057.

Petr z Rosenberka Deštenským: o propuštění jejich spolusouseda. (M)

Na Krumlově 1517, 2. září. — Koncept arch. Třeb. I. B. 5 B P. 31.

Petr z Roznberka ɔc. Přiezeň má, múdří a opatrní věrní moji milí. Kdež mi píšete o Mikuláše poddaného mého a spolusúseda vašeho, kterýž jest v kázni mé pro neslušný účinek, kteréhož se jest proti manželce páně Kolmanově dopustil, prosiece mne pokorně jakožto pána svého, abych ne naň ale na vás v tom zhledl a jej abych z té kázně a trestánie propustiti rozkázal, a by byl jaký člověk nehodný, že byšte se oň přimlúvati nechtěli, než že jest člověk hodný a hospodář pilný ɔc: i vězte, že mi taková jeho neslušná a všetečná svévolnost málo proti mysli nenie, maje mne pána svého v obranu, žej se toho proti páně Kolmanově manželce svévolně dopustiti směl, a byl jsem na tom, že jsem jej proto ještě výš chtěl trestati, aby se jiní potom jím vystřiehali, a takových svévolností proti dobrým lidem nedopúštěli; ale vzhledaje na vaši věrnú poddanost a snažnú přímluvu, jíž se ke mně zaň přimlúváte, píši teď hajthmanu svému Soběslavskému, aby jej na hodné rukojmě pod L kop grošuov českých, když je zjednáte, na postavenie vydal, tak když by rukojmiem týden napřed oznámeno bylo, aby jej zase na to miesto, odkudž jest vyručen, postavili. Protož vy tento list hajthmanu Soběslavskému pošlete; než proto já trestánie opustiti nemohu, kteréž jest pro ten účinek provinil. Ex Krumlow, feria IIII. post sancti Egidii anno ɔc XV^C^XVII^o^.

Múdrým a opatrným purgmistru, konšelóm a vší obci městečka Deštného, věrným mým milým.

2158.

Vincenc úředník na Třeboni Johance z Pernšteina: o vydání statečku po zemřelém písaři v Hodoníně. (M)

V Třeboni 1517, 14. října. — Koncept arch. Třeb. I. B. 5 A E. 8 c.

Vysoce urozená paní, paní mně milostivě příznivá, službu svú povolnú a hotovú VMti napřed vzkazuji. VMt račte věděti, že duostojný u Boze otec kněz Jakub, Borovanského kláštera probošt, z panstvie pána mého JMti kaplan, s ctihodným knězem Mikulášem ukazatelem listu tohoto zákona řeholářnieho svatého Augustina vznesli jsú na mne, kterak Thomeš Turek, poddaný pána mého JMti z Třeboně, kterýž písařem jest na Hodoníně zámku u VMti byl, měl jest z tohoto bídného světa smrtí před nedávným časem sjíti, jemuž Buoh všemohúcí rač milostiv duši býti. I v nebytí nynie pána mého JMti doma VMti já na místě pána mého JMti prosím, že VMt napřed to ráčíte pro pána mého JMt učiniti, a po týmž nebožtíkovi Thomšovi písaři sta[te]ček jeho buď málo neb mnoho témuž knězi Mikulášovi vlastniemu bratru téhož Thomše písaře ráčíte úředníku VMti na Hodoníně rozkázati vydati, vedle poslední vuole a žádosti téhož Thomše písaře na smrtedlně posteli; jakož nepochybuji o pánu mým JMti, když by se kterému s VMti poddaných smrt na JMti panstvie přihodila, že by JMt na žádost VMti v túž libost neb mnohem větší vokázanie ráčil též učiniti. I VMti já na místě pána mého JMti věřím, že to napřed pro pána mého JMt to učiniti ráčíte; toho já VMti na místě pána mého JMti po všecky časy rád zaslúžiti chci. Ex Trzebon, feria IIII. in die s. Calixti pape anno 1517.

Vincenc, úředník na Třeboni.

Vysoce urozené paní paní Johance z Pernštainna a na Moravských Krumlově, pozuostalé vdově po vysoce urozeným pánu panu Jindřichovi z Lippého, najvyšším maršálku královstvie Českého dobré paměti, paní mně milostivě příznivé.

2159.

Jakub Kaše Petrovi z Rosenberka: o postoupení lidí v Novosedlech. (M)

V Soběslavi 1517, 10. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 c.

Urozený pane, pane muoj milostivý. VMti službu svú poddanú s plným poslušenstvím vzkazuji. Kdež jste VMt rozkázati manželce mé ráčili, což se pana Hynka Valovského dotýče, abych mu psal, aby mi lidi, kteréž v Novosedlech od pánuov Ffencelikuov mám, postúpil: i tak jsem učinil podle rozkazu VMti. I račte VMt věděti, že mi za odpověd listem po poslu i sám ústně toto dal, že toho nikoli učiniti nechce, leč jemu XXX t. ovsa a XXX slepic dáme, a na to abychom mu jistotu učinili, aby mu tak budúcně vycházelo od nás, pokudž bychom toho v držení byli. A pravie, že jsem mu tak přiřekl. I milostivý pane: jemu sem to vydávati při-

řekl, pokudž by to zpravoval. I VMti prosím jako pána svého milostivého, že VMt ráčíte mi k tomu radni a pomocni býti, neb se nemám k komu utéci než k VMti. A teď VMti přiepis listu posielám, kterýž od něho na jitra mám, ačkoli nynie s ním o to nic činiti nemám, ale poněvadž se nynie jiných věcí chytá, snad by i potom v tom mi zmatek učiniti chtěl. Datum Sobieslaw, feria III. in die diue Ludmille annorum ɔc XV^C XVII. Jakub Kaše.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu mému milostivému.

2160.

Petr z Rosenberka Jakubovi Kašovi: o postoupení lidí v Novosedlech. (M)

B. m. a r. (1517 po 10. list.). — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 P. 13. c.

Petr z Roznberka ɔc. Přízeň má, Kaše milý! Kdež mi píšeš, oznamuje, že jsi panu Hynkovi Valovskému psal, aťby lidí tvých postúpil, že je ty sám, jakož jest slušné a tvé lepšie, zpravovati chceš, kdežť by tuto odpověd listem po poslu i ústně dáti měl, že by toho učiniti nechtěl, leč by jemu XXX t. ovsa a XXX slepic dal, a na to aby jistotu učinil jemu budúcně vydávati, pokudž byšte vy toho v držení byli, a při tom že by praviti měl, jako by ty jemu tak přiřekl: i rozomím, že mezi vámi vo to ruoznice jest, kdež přiřekl-li jsi jemu, to budeš povinen tomu dosti učiniti; pakli jsi nepřiřekl, nebudeť také moci na tobě nic obdržěti. Však teď já jemu píši, žádaje na něm, aťby těch lidí postoupil, a v tomť překazy žádné nečinil, aby ty svého užíval, jakžť se zdá. Co se pak těch jitr dotýče, nezdá mi se, abyť v tom jaký zmatek činiti mohl vedle toho listu, kteréhož jsi mi přiepis poslal; leč chtěl-liť by jiných postúpiti, tak jakž list svědčí; a teď přiepis toho listu, co jemu píši, posielám, aby se tím věděl zpraviti.

2161.

Petr z Rosenberka Hynkovi Valovskému: aby lidi na Novosedlech Jak. Kašovi postoupil. (M)

B. m. a r. (1517 po 10. listopadu). — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 P. 13 c.

Služba má, urozený vladyko milý. Vznesl jest na mne Jakub Kaše, poddaný muoj z Soběslavě, kterak by jemu lidí jeho, kteréž od pánuov Fencelíkuov má, a kteréž jsi ty až do tohoto času zpravoval, postúpiti nechtěl, pokládaje toho tu příčinu, jakoťby XXX t. ovsa a XXX slepic dávati povinen byl, a na to ať by jistotu učinil, aťby to vydáváno bylo, pokudž by oni toho v držení byli, a žeť by tak přiřéci měl. I věz, že on tomu odpierá, aťby to budúcně vydávati přiřiekal, než toliko pokudž by jemu ty lidi zpravoval. Kdež bylo-li by tak, žádám na tobě, aby ty jemu lidí jeho postoupil a jemu v tom překazy žádné nečinil, aby on sobě své lidi sám zpravoval, jakž najlép umí. A bude-liť se zdáti jakú spravedlnost na něm jmíti, já tobě od něho spravedlivé učiním.

Valovskému.

2162.

Kněžna Anna Minsterberská úředníku na Třeboni: o vězení jednoho člověka z Drachova, poddaného města Veselí. (M)

B. m. a r. (1517, konec) — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Pane Vincenc milý. Jakož mi píšeš, kterak jsú Veselští pána tvého lidé na tebe vznesli, kterak bych Hartle z Drachova člověka jich poddaného k záduší v kázeň svú a trestánie vzíti rozkázala a jej na rukojmie dala, žádajíc toho, abych ho z toho rukojemstvie propustila ɔc: i jest mi divná věc do těch Veselských o té zprávě; nebť já ne člověka jich, ale člověka svého dědičného tresci podle jeho provinění. Pakli se jim zdá, že mají k němu lepší spravedlnost, já ji chci ráda viděti a slyšeti, jakož sem jim prve túž odpověd na psaní jich dala. Za to mám, žě si ji viděl.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská
a hrabina Kladská ɔc.

Panu Vincesovi ouředníku na Střeboni buď dán.

2163.

Kněžna Anna Minsterberská Veselským: o propuštění jejich zádušního člověka z Drachova. (M)

V Hradci 1518, 3. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská a hrabina Kladská ɔc. Opatrní milí! Jakož mi píšete, že bych člověka vašeho do vězení svého vzala, že jest vám ta věc s podivením ɔc: i vězte, že já se psaní vašemu více divím, nebť sem já člověka svého dědičného vsaditi rozkázala a jeho pro jeho svévolnost tresci jako dědičná paní člověka svého, ne vašeho. Pakli vám se zdá, že k němu jakú spravedlnost k dědictvie jmáte, chci ji ráda slyšeti i viděti. Dán v Hradci v neděli v ochtab svatého Jana evangelisty letha ɔc XVIII.

Opatrným purkmistru a raddě městečka Veselé buď dán.

2164.

Petr z Rožmberka kněžně Anně z Minsterberka: o propuštění zádušního člověka Veselských. (M)

B. m. a r. (1518 v lednu). — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně přieznivá, službu svú vzkazuji. Veselští poddaní moji zpravují mne, kterak by VMt ráčili rozkázati člověka jich zádušního jménem Jíru Hartle vzieti a jej vězeti a s ním svú vuoli provozovati, a že jsú VMti vo to starali povolně prosiece, aby jim VMt člověka jich propustiti ráčili, a byl-li by člověk jich VMti co povinovat, od něho všecko spraved[livé] učiniti. I tak jsem z jejich zprávy srozu[měl, že] jste se VMt na toho člověka ráčili [táhnúti], jako by VMti dědičný měl [býti]. I račte věděti, že je mi zpráva tato dána, [že] jsú ty lidi

k záduší kúpili v té vsi, [kde] VMt také lidi máte, že ty chvíle otec toho člověka na tom gruntě seděl, a po jeho smrti že by tento syn jeho na týž grunt dosedl, a již tomu několiko drahně let, tu na tom gruntě byl, a VMt jste nikda oň nestáli ani žádný jiný. I VMti já žádám, že jim VMt račíte téhož člověka bez úplatku propustiti. A míní-li se VMt jakú spravedlivost k němu jmíti, račte toho tím pořadem hleděti, jakž jest v zemi zřiezeno. Neb račte věděti, že já toho zprávu mám od hodnověrných lidí, že týž Jíra Hartl se rodil v mé vsi dědičné a na gruntích mých v Žišově; i jestliže jesti tak, pokudž je mi zpráva dána, ráčíte znáti, spravedlivě-li jste naň takovým zpuosobem měli sáhnúti. To já k VMti rozeznání připouštiem. Odpovědi žádám po tomto poslu. [Petr z Rožmberka.]

(Kněžně Anně Minsterberské.*)

*) Čtvrté manželce Jindřicha z Hradce.

2165.

Třeboňský písař Petrovi z Rosenberka: o vybírání berně od lidí ze Stropnice. (M)

V Třeboni 1518, 26. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 S 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú s plným poslušenstviem VMti napřed vzkazuji, milostivý pane. VMt račte věděti, že tuto středu minulú byl sem v Doudlebech, zapisujě berně z kněžských lidí faráře Doudlebského. I obeslal sem lidi z Stropnice, kteříž příslušie k špitálu Třebonskému, abych berni zapsal, kdež lidé pana Mikuláše Holuba Komařického z Stropnice drží ½ lánu špitálského, a plat k špitálu Třebonskému z toho půl lánu platí, chtějě berni zapsati. I poslal jest pan Mikuláš Holub Václava syna svého podvakrát ke mě do Doudleb, že lidem svým z toho půl lána nedá berně dáti, pravě, že by toho půl lána od panstvie jeho mělo býti, praviece se nějakú spravedlnost k tomu jmieti. I VMt račte věděti, že jest od VMti předkuov ten plat k špitálu Třebonskému nadán, kdež za pana Voka JMti dobré paměti týž pan Mikuláš Holub pokoušel se jest o to, chtějě sobě toho půl lána za dědicstvie obrátiti; i toho jest dovésti nemohl. I ráčíte-li VMt pana Mikuláše Holuba k VMti na Krumlov obeslati a s ním o to potřebně rozmluviti, aneb k němu dva dobrá urozená člověky poslati, to při VMti jest. Také VMt račte věděti, že sem k panu Sádlovi u nás v Třeboni dva konšely poslal, aby z domu, kterýž pod VMtí v Třeboni má, vedle jiných souseduov berni dal; i dal jest tu odpověd, že muosí také berni s svého statku dáti a že při té berni také z domu berni dáti chce. Tiem se VMt račte zpraviti.

Milostivý pane, z rozkazu VMti, jakož sem s VMtí zuostal, psal sem panu Petrovi Fencalíkovi od Jana hamerníka od VMti, aby jej VMti do Deštného propustil. Jakž brzo list VMti na Stráž dodán jest byl, tak hned pan Fencalík poslal jest po téhož hamerníka a rozkázal jej do věže vsaditi; a VMti jest tuto odpověd

dal, kterúž teď VMti posielám. Kdež VMti píšě, že jest VMti omylně zpráva dána, že syn téhož hamerníka ještě leth nemá, aby mohl hospodařeti; i byl jest syn téhož hamerníka včera u mne a dal jest mi zprávu, že jest otec jeho jemu grunth před panem Petrem Fencalíkem vz[d]al, a hamerník jest sobě svršek pozuostavil, a pan Petr Fencalík jest hamerníkova syna se dvěma bratřími na grunth za hospodáře přijal; byť leth neměl, nebyl by jej přijímal. Tu jest jedno vejmluva k VMti. Než syn téhož hamerníka VMti vysoce prosí, poněvadž pan Fencalík nechce hamerníka VMti propustiti, že ráčíte panu Fencalíkovi list přímluvčí psáti, aby byl z vězení puštěn a na rukojmě dán; toho VMti chce potomně po všecky časy rád zaslúžiti. Ex Trzebon, feria III. post conuersionem sancti Pauli annorum ɔc XV^C^XVIII°. Vincenc.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu mému JMti milostivému.

2166.

Kněžna Anna Minsterberská Petrovi z Rosenberka: o propuštění zádušního člověka z Drachova Veselským. (M)

Na Hradci 1518, 1. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Modlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane bratře a příteli muoj milý. Jakož mi psáti ráčíte, že by vás poddaní vaši Veselští zpravili, kterak bych já rozkázala člověka jich zádušního jménem Jíru Hartle vzíti a jej vězeti a s ním svú vuoli provozovati, a žě jsú mne o to starali povolně prosíce, abych jim člověka jejich propustila, a byl-li by člověk jich mně co povinovat, žě od něho všecko spravedlivé chtí učiniti, a že ste tak z jejich zprávy srozuměli, že bych se na toho člověka táhla, jako by člověk muoj dědičný byl ɔc. Pane a příteli muoj milý, za to mám, že jsú vám oznámili tíž Veselští, jakú sem jim o tu věc na psaní jich odpověd dala, také i Vincencovi písaři vašemu Třeboňskému na psaní jeho, kteréž jest mi o to na místě vašem učinil, žě já ne člověka jich, ale člověka svého dědičného trestala sem, tresci a trestati budu jako paní jeho dědičná. A ještě při tom stojím, jakož sem jim i Vincencovi psala, jestliže oni lepší spravedlnost na ty duchovní lidi k dědičnému panství ukáží, nežli já ji mám, jsúcí paní jeho dědičná, žě ji chci ráda viděti i slyšeti; jestli to pak věc nespravedliva, což sem jim psala, a není-li pořadem podle zřízení zemského, račte toho pane bratře muoj milý VMt sami povážiti. Také račte věděti, poněvadž ste mi ráčili o toho člověka psáti, že sem téhož člověka svého na rukojmie dáti chtěla, ale žádný z Veselských, kteříž jej prve vyručili, zaň slíbiti nechtěl; z té příčiny dala sem jej vsaditi. Dán na Hradci v pondělí před hromnicemi létha ɔc XVIII. Anna z boží milosti kněžna Minstrberská a hrabina Kladská.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozmbergka ɔc, panu bratru mému milému.

2167.

Jan z Doubravy otci svému Karlovi: lituje nemoci jeho a omlouvá se, že dosud na Krumlov nepřijel. (M)

Ve Wasserburce v Bavořích 1518, 4. února. — Orig. arch. Třeb. Fam. Doubrava.

Pane otčě muoj milý! Žádost maje zdraví i všeho dobrého s poslušenstvím svým ɔc, váš list nyní mně poslaný s těmi šlojírky z velkou radostí sem přijal; ale potom čta list, na to přišed, kdež mi oznamujete vaši nemoc, s toho sem velmi zarmúcen. Toho od milého Boha s pravú věrú žádám, žě se ještě ve zdraví shledáme. A já bych ihned s tímto poslem byl k vám se vypravil, ale velký nedostatek v noze jedné mám, velmi jest mi votekla, a ten rak, neb kterak té červenosti říkají, že mne velmi bolí. Ale dyž mi málo lép bude na té noze, teda ihned se k vám vypravím. Ale jestližě by toho potřeba byla a vy mldlí [sic] byli, pošlete mi zvláštního posla, tomu já sám zaplatím, ať ve dne i v noci de, neb bych se velmi rád s vámi shledal. Také kdež mi píšete, žě ste mi listu nechali [v] Vídni: neníť mi dodán, než toliko ten list, kterýž mi z Vídně do Uher poslán, (v kterémž ste mi oznámili, žě ste mne u Vídni hledali ɔc), na kterýž sem vám odpověď odepsal. Kdež mi také nyní oznamujete, žěť vám dodán není, na ten se budu ptáti v Augspurce, zdali by s Fukerovy [sic] listy tam přišel. Neb mé žěně sem také při tom psal, ten jest jí teprno dodán, dyž sem já již doma byl. Také s té příčiny sem v Linci na vás nesčekal, a rád bych vás byl [v] Wosserburce viděl pro toho kněze z Salcpurku, abyšte i vy sami jeho slyšeli ɔc. Také sem o vaší nemoci nevěděl, také jest mi Čeleď nic neoznámil; já bych byl z Lince k vám na Krumlov přijel a toho nikoli nenechal. Také sem vám po dvakrát psal, že vám Čeleď měl koník poslati, kterýž muoj jest; nevím, stalo-li se to, čili nic. Jakž já budu moci najspíš, tedy k vám na Krumlov přijedu. Také jest mi tento posel pověděl, žě ste velmi mldlý, s toho sem velmi zarmúcen; za to věrně milého Boha prosím, žě vás ještě ráčí pozdraviti a žě se ve zdraví shledáme. Také co se Vídně dotýčě, podle mé žádosti byli ještě toho nedokonali, mají mi o tom konečně psáti ɔc. Také má žěna vám velice děkuje i já z toho zavití i z nožů, kteréž ste jí poslali, neb se jí velmi dobřě líbí. Také žádného tak pěkného nemá. Také vám posílá kdulnú letkvař, kterúž sama dělala; prosí vás, abyšte za dobré přijali. Také za vás prosí pána Boha, žě vás ráčí pozdraviti. S tím dajž vám milý Buoh dlúhé zdraví, toho věrně žádám. Dán [v] Wosserburce, ve čtvrtek po svatým Blažeji leta 1518. Jan, syn váš.

Také jestližě [v] Vídni mé vobydlé nebude, tedy mám oumysl do Pasova. Také sem tomu poslu dal deset krajcarů, jest 4 bílé groše.

Urozenému vladyce, panu Karlovi z Dúbravy, nyní u pána pana Petra JMti z Rožumberka ɔc na Krumlově, panu otci mému milému, b. d.

2168.

Petr z Rosenberka Veselským: o jejich člověku z Drachova vězeném kněžnou Annou z Minsterberka. (M)

Na Krumlově 1518, 5. února. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 Kα. 47 f.

Petr z Roznberka. Přízeň má, múdří a opatrní věrní milí. Kdež mi píšete, což se Jana Mrázka toho svědomie dotýče, že by svědci nechtěli obzvláštně svědčiti, žádajiece naučení, kerak se v tom zachovati máte: i vyslyšte je společně, co je v pravdě jim v tom vědomo, ať to na svá svědomie a na své přísahy vyznají; a přineste mi toho zprávu ve čtvrtek najprv příští na Třeboň, neb já tu, dá-li Bóh, budu a tu já vám dám naučení, co budete míti s tou věcí dále učiniti. — Co se pak toho člověka vašeho k záduší tkne, keréhož kněžna v své vazbě má, vo keréhož jsem já jí psal a ona mi zase odpověd dala, kerú jste mi poslali: i přineste mi ta psaní, co jste vy jí i také Vincenc úředník muoj na Třeboni vo to psali, a co ona vám na to za odpověd dala, též na ten den do Třeboně, a tu já té cesty pohledám, aby člověk váš zádušní od kněžny mohl vysvobozen býti. Pakli by svévolně kněžna toho učiniti nechtěla, již já vás v tom neopustím a člověka vašeho také a té cesty pohledám, aby on svoboden býti mohl. Datum Crumlow, feria VI. post festum purificationis Marie anno ↄc XVIII°.

Veselským.

2169.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Minsterberské z Hradce: aby poddaného z Drachova Veselským z vězení propustila. (M)

V Třeboni 1518, 11. února. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně příznivá. Službu svú VMti vzkazuji. Kdež mi odpověd na mé psaní dosti v širokých sloviech dáváte, co se Jíry Hrtle člověka poddaných mých z Veselé dotýče, to opakujiece, co vám poddaní moji z Veselé i také Vincenc písař panstvie Třeboňského vo to jsú psali, a co jste jim také za odpověd na to dali, že vy ne člověka jich, ale člověka svého dědičného trestali jste a trestati že budete jako paní jeho dědičná, a ještě při tom že stojiete, jak jste jim i Vincencovi psali, a jestliže voni lepší spravedlnost nežli vy ji máte na toho člověka, jsúce paní jeho dědičná, ukáží, že ji rádi slyšeti chcete, a jest-li to pak věc spravedliva, co jste jim psali, a není-li pořadem podle zřiezení zemského, abych toho sám považil. I VMt znáti muožete, že ktož jesti jeho držitel, jakožto moji poddaní jsú, a tak, jakž mne zpravují, okolo dvatceti leth těch lidí v držení byli a jsou, a žádný jich vo ně ničiemž nenařiekal, než VMt beze všeho nařiekánie jste jim člověka jich ráčili rozkázati vzieti a vězeti a s ním svú vuoli jmieti, žádným právem jich z toho nevyvedše; ješto se mně zdá, že jste VMt to proti zřiezení zemského

učinili. Neb VMt znáti muožete, že držitel, kto je jeho v držění, a má od toho, ktož by se k čemu mienil jakú spravedlnost jmieti, z toho právem vyveden býti, ne tím zpuosobem, jak jste VMt naň sáhli. Pak tohoto na VMti též jako prve žádám, abyšte jej ráčili bez úplatku a bez škody propustiti; pakli se toho nezdá VMti učiniti, k tomuto se moji poddaní podávají — ještě výš, ač by toho nebyli povinni —: když jim ho propustíte, že jej chtějí před pány hejtmany kraje Bechyňského, když jim o to rok položí, postaviti a jimi o to, spravedlivě-li jste jej vzali čili nic, slyšáni býti. Pakli byšte toho učiniti neráčili, kdež té naděje nejsem, již bych já svých poddaných v tom slušně opustiti nemohl a neopustím, než jim raden a pomocen budu, aby jim to k nápravě přijíti mohlo. Datum Trzebon, feria V. post festum s. Scolastice virginis anno domini XV^{c}XVIII. Petr [z Rožmberka].

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2170.

Veselští Petrovi z Rosenberka: o jejich člověku z Drachova vězeném kněžnou Annou Minsterberskou z Hradce. (M)

Ve Veselí 1518, 13. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K$^{\alpha}$, 47 f.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem, milostivý pane. Kdež ste VMt ráčili psaní učiniti paní kněžně, tu sme Její Mti list poslali po poslu, a ona, když jest list přečetla, tehdy ji posel žádal, aby mu ráčila odpověd dáti. A ona ráčila pověděti, že nedám. A on též Její Mti po druhý napomenul, aby ráčila odpověd dáti; a ona jest jemu řekla, jakž prve slyšel, že nedám. Protož, milostivý pane, VMti prosíme a žádáme, jako pána svýho milostivého, za radu a za ochranu, jako pána svého milostivého. Odpovědi laskavé žádáme od VMti. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dlúhé a štčastné panovánie, toho bychom VMti, jako pánu našemu JMti, s pravú věrú přáli. Datum ex Wesel sabato post Appolonie virginis annorum 1518.

Purgmistr a radda městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu našemu JMti, buď dán.

2171.

Kněžna Anna Minsterberká z Hradce Petrovi z Rosenberka: o propuštění člověka z Drachova Veselským. (M)

Na Hradci 1518, 13. února. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K$^{\alpha}$, 47 f.

Motlitbu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý. Jakož mi opět píšete, což se Hartle člověka mého dědičného z Drachova a poddaných vašich z Veselé dotýče, tomu psaní vašemu sem porozuměla ɔc, i chci já VMti na to časem

svým po svém poslu odpověd dáti. Ex Noua Domo sabato ante Valentini annorum domini 1518. Anna z boží milosti kněžna Minstrberská ɔc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznbergka ɔc, panu bratru mému milému.

2172.

Veselští Petrovi z Rosenberka: o jejich rozepři s kněžnou Annou Minsterberskou z Hradce o člověka z Drachova, kterýž jest vyručen z vězení. (M)

Ve Veselí 1518, 17. února. — Orig arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem, milostivý pane. Kdež jest tento list v pondělí tento minulý nám přišel u večer, i očěkávali sme posla náhodního, i když sě nám posel nenahodil, i teď VMti posieláme po poslu našěm. A též milostivý pane VMti dáváme znáti, žě též lidé pana Hradeckého vyručili sou jej na postavení do dvú nedělí pod C kopami grošův též člověka toho k záduší našěmu. A též VMti dáváme znáti, že kněžna Její Mt praví, že kto bude mieti lepčí spravedlivost, ať mi to pokážě, žě to chci ráda slyšeti. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dlúhé zdravie a štčastné panovánie, toho bychom VMti jako pánu našemu JMti s pravú věrú přáli. Datum ex Wesel, feria IIII. in die cinerum annorum 1518.

Purgmistr a rada městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu našemu JMti buď dán.

2173.

Kněžna Anna Minsterberská z Hradce Petrovi z Rosenberka: o rozepři s Veselskými o člověka z Drachova. (M)

V Hradci 1518, 19. února. — Orig. arch Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Motlitbu svú vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Jakož ste mi psáti ráčili, což se člověka mého dědičného z Drachova dotýče a Veselských poddaných vašich, že tu věc k slyšení podáváte před hajtmany kraje tohoto ɔc: i já nevím, kto jsú hajtmané v kraji tomto, než zdá-li se vám, račte sobě dva z pánuov aneb z rytieřstva voliti, kohož se vám zdá, a já také dva voliti budu, a ti čtyři ať tu věc mezi námi slyší pod dobrú vuolí. I budete-li chtíti to učiniti, račte mi to dáti znáti po tomto poslu, který čas a kde by se měla ta věc slyšeti, abych já se tiem mohla zpraviti. Dán v Hradci v pátek před svatým Petrem nastolování létha božieho ɔc XVIII. Anna z boží milosti kněžna Minstrberská ɔc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka ɔc, panu bratru mému milému.

2174.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Minsterberské: o při s Veselskými stran člověka z Drachova. (M)

Na Krumlově 1518, 21. února. — Orig. arch. Třeb I. A. 3 Kα, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně přieznivá. Službu svú VMti vzkazuji. Odpovědi, kterú mi, co se Hartle člověka poddaných mých z Veselé dotýče, na mé psanie dáváte, jsem srozuměl; iráčíte-li vedle mého prvního psanie tak, k čemu jsem svých poddaných poddal, učiniti, v tom se tak zachovati mají, ješto mi se zdá za spravedlivé. Pakli byšte toho neráčili přijíti, již bych já musil na to mysliti, ač bych toho raději zbaven byl, abych člověka zádušnieho poddaných svých z takového svévolného trápenie, kteréž se mu, tak jakž se mně zdá, od VMti děje, vysvoboditi mohl. Odpovědi žádám. Ex Krumlow dominica inuocauit anno ꝯc XV^{C}XVIII^{o}.

(Petr z Rožmberka.)

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2175.

Kněžna Anna Minsterberská Petrovi z Rosenberka: o své při s Veselskými o člověka v Drachově. (M)

V Hradci 1518, 14. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Motlitbu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane bratře a příteli muoj milý. Což se těch lidí v Drachově dotýče, kteříž poplatni jsú kaplanu do Veselí, o kteréž jest ruoznice mezi námi, o panství: i jest pán Buoh muoj svědek, že bych já nerada s vámi v žádné nesnáze a soudy vešla, než rači bych, aby všecko dobré přátelstvie mezi námi zachováno bylo. I jestliže se zdá VMti, abyšte vy sobě v tomto sněmu v Praze o svatém duše volili dva neb tři pány aneb dobrý lidi, a já také tolikéž, a ti aby nás o to přátelsky srovnali, aby již ta věc na místě postavena byla: i ráčíte-li k tomu, mně se zdá, spravedlivému i přátelskému podání svoliti, račte mi to po tomto poslu psaním svým oznámiti, abych se tím mohla zpraviti. Ex Noua Domo feria VI. ante Zophie anno ꝯc 1518. Anna z božie milosti kněžna Minstrberská.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozmbergka ꝯc, panu bratru a příteli mému milému.

2176.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Hradecké z Minsterberka: o zádušních lidech Veselských v Drachově. (M)

Na Krumlově 1518, 18. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně přieznivá. Službu svú VMti vzkazuji. Kdež mi ráčíte psáti, co se těch lidí v Drachově tkne, keříž poplatní jsou kaplanu do Veselí, o keréž ruoznice mezi námi o panství jest, pána Boha se v tom doklá-

dajiece, že byšte se mnú v žádné nesnáze a soudy neradi vešli, než radši aby všecko přátelstvie mezi námi zachováno bylo, i jestli by mi se zdálo, abych já sobě v tomto sněmu v Praze o svatém Duše dva neb tři pány aneb dobré lidi volil, a VMt také tolikéž, a ti aby nás o to přátelsky srovnali, aby již ta věc na místě postavena byla, a chtěl-li bych k tomu vedle vašeho zdánie spravedlivému i přátelskýmu podánie svoliti, abych to VMti po tomto vašem poslu psaním svým oznámil, abyšte se tím mohli zpraviti: i račte VMt věděti, že bych já proti tomu nebyl, ale že nemám naděje, abych nyní k tomuto sněmu pro nedostatek zdravie svého do Prahy jeti mohl, neb mi dna překážie; než zdá-li se VMti, jednu neb dvě osobě v kraji, keréž by se VMti zdáli, voliti, a já bych též učinil, a ti sjedúce se na slušné místo, aby v to nahlédli, a mohli-li by nás přátelsky smluviti vo to panstvie a vo ten pych, kerýž tak, jakž se poddaným mým zdá, že se jim od VMti stal, i také vo škody, keré jest ten člověk u vazbě jsa vzal a co jest doma obmeškal, i také co jsou poddaní moji při tom na posly naložili, že bych já proti tomu nebyl. Pak jestli se VMti zdá to učiniti, račte mi oznámiti, abych se zpraviti věděl; a potká-li poddané mé co slušného v tom, chci já je k tomu vésti, aby to přijali. Datum Crumlow, feria III. post dominicam exaudi anno domini XV^C^XVIII. Petr z Roznberka

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2177.

Veselští Petrovi z Rosenberka: že kněžna Anna Hradecká z Minsterberka jejich člověka z Drachova vsadila do vězení. (M)

Ve Veselí 1518, 26. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^α, 47 f.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem, milostivý pane. VMt račte věděti, žě Hartl, kterýž se jest stavel [sic] dnes v Hradci kněžně Její Mti, žě jest jej hned ráčila rozkázati vsaditi do vězenie svého. I poslali jsme s ním jednoho souseda, aby jej stravú opatřil; nebo se jest prvý muosil pro hlad vyručiti, ale tiemuž sousedu jsme rozkázali, aby jej žádnú měrú nevyrukoval. Protož VMti prosíme a žádáme jako pána svýho milostivého za radu a za opatřenie jakožto pána svého milostivého; odpovědi laskavé a milostivé od VMti žádáme po tomto poslu. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dluhé zdravie a štčastné panovánie; toho bychom VMti jako pánu našemu JMti milostivějšímu [sic] s pravú věrú přáli. Datum ex Wessel, feria IIII. post penthecostes annorum XV^C^XVIII^o^. Purgmistr a radda městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka, pánu našemu JMti buď dán.

2178.

Petr z Rosenberka Veselským: že se o jejich člověka z Drachova uvězněného v Hradci postará. (M)

Na Krumlově 1518, 27. května. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Petr z Roznberka ɔc. Přízeň má, múdří a opatrní věrní milí. Kdež mi píšete, co se Hartle tkne, oznamujiece mi, jak jest se kněžně postavil, že jej ihned vsaditi dala do vězení svého, kdež jste pak jednoho souseda svého s ním, aby jej stravú opatřil, poslali, však že jste jemu rozkázali, aby ho nevyrukoval: i neopatrujte ho více stravú, než bude-li ho chtíti na ten zpuosob jako prve vypustiti, to stuoj při ní. Již se vy o to nestarejte, já budu věděti, co v tom dále činiti mám; neb já s kněžnú vo to nynie mezi sebú psaní máme, na keréž já ještě od kněžny žádné odpovědi nemám. A jestliže by ho několik dní u vazbě měla, když vy ho stravú opatrovati nebudete, a nedala ho na první zpuosob na rukojmie, tehdy mi oznamte, abych já jej proto v tom nebohého opatřil. Datum Crumlow, feria V. post festa penthechosten anno ɔc XVIII.

(Purkmistru a raddě města Veselí nad Lužnicí.)

2179.

Anna Hradecká z Minsterberka Petrovi z Rosenberka: o sporné lidi v Drachově poplatné kaplanu do Veselí. (M)

V Hradci 1518, 1. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα. 47 f.

Motlitbu svú VMti vzkazuji. Urozený pane, pane bratře muoj milý. Byste se dobře jměli a zdrávi byli, toho bych vám ráda přála. Což se těch lidí v Drachově dotýče, kteříž poplatní jsú kaplanu do Veselí, o kteréž ruoznice mezi námi jest o panstvie: prosím VMti, žě vám to proti mysli nebude, žě sem vám tak dlúho odpovědi nedala. Pán Buoh zná z žádné jiné příčiny toho se jest nestalo, než z té, že v tom času nemohla sem s Drachovskými rozmluviti, kdež oni to všecko zbožie Drachovské dědicky jsú ve dsky zemské vložili kněžně Její Mti dobré paměti mateři mé; i již sem já proto k panu Ctiborovi Drachovskému dobré lidi posílala. To mi za odpověd dal, že to chce na bratra svého vznésti a žě se to jeho samého nedotýče, a rozmluvě s bratrem svým, žě mi chtí odpověd dáti. Prosím VMti, muoj milý pane bratře, žě toho ráčíte shovení jmieti, až mi odpověd oni dadí, a já hned vás také odpovědí meškati nebudu. Datum Nouedomus, feria IIII. die s. Egidi anno ɔc 1518.

Anna z božie milosti kněžna Minstrberská
a hrabina Kladská ɔc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka ɔc, panu bratru mému milému.

2180.

Petr z Rosenberka kněžně Anně Hradecké z Minsterberka: o sporné zádušní poddané v Drachově. (M)

Na Krumlově 1518, 4. září. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Osviecená kněžno a paní, paní mně přieznivá. Službu svú VMti vzkazuji. Zdraví i jiného všeho dobrého VMti bych přál. Kdež mi psáti ráčíte, co se těch lidí v Drachově dotýče, prosiece, aby mi to, že jak mi VMt tak dlúho na mé psaní odpovědi dáti neráčili, proti mysli nebylo, a abych toho zhovení [sic] měl do toho času, až by VMti páni Drachovští odpověd na poselství VMti, keréž jste k nim vo to učiniti ráčili, dali, a VMt že mne hned také odpovědí meškati neráčíte: i nevím já, kdy VMti páni Drachovští odpověd dadí neb nedadí, neb já ani poddaní moji s Drachovskými nic činiti nemáme, než toliko k VMti se o to hledí, že jste jim člověka ráčili vzíti a nad ním svú vuoli provozovati. Však já proto k žádosti VMti týden pozdržeti chci, a v tom času prosím, že mi odpověd dáti ráčíte; pakli byšte toho neučinili, již já s poddanými svými se vím kerak dále v tom zachovati, ač bych toho radši zbaven byl. Datum Crumlow sabbato post festum sancti Egidii abbatis anno ꝺc XVIII. (Petr z Rožmberka.)

[Cedule.] Byl bych VMti po VMti poslu odpověd dal, ale že nezčekav jí ušel jest, i nevím, z rozkázanie-li VMti čili sám svévolně to učinil. Protož teď VMti tu odpověd naschvále po svém poslu posielám.

(Kněžně Anně Minsterberské.)

2181.

Kněžna Anna Minsterberská Petrovi z Rosenberka: o sporné poddané v Drachově záduší Soběslavského. (M)

V Hradci 1518, 6. září. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kα, 47 f.

Motlitbu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane bratře muoj milý. Byšte se dobře měli a zdrávi byli, ráda bych vám toho přála. Jakož mi psáti ráčíte a odpověd na mé psaní dáti, což se těch lidí v Drachově dotýče ꝺc, že vy a poddaní vaši s Drachovskými nic činiti nemáte, než toliko se mnú, a že to k žádosti mé učiniti ráčíte a tajden toho pozdržeti, v tom času abych VMti odpověd dala: i znám to, že s Drachovskými nic o tom činiti nemáte, ale jáť sem vám to dobrým úmyslem psala, nadějíce se toho, že toho sčekání jmíti budete podle mé žádosti při vás; ale poněvadž toho býti nemuož, já té vší věci na dobré lidi podávám: račte VMt dva vydati, a já také dva vydám. A ti čtyři ať tu věc mezi námi a spravedlnosti naše slyší, jediné den sobě o to volme, kterýž by ta věc měla těmi dobrými lidmi slyšána býti a kde. Dán v Hradci v pondělí před narození matky boží létha ꝺc XVIII°.

Anna z boží milosti kněžna Minstrberská ꝺc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka ꝺc, panu bratru mému milému.

2182.

Úředník na Třeboni Petrovi z Rosenberka: o zájmu volů pro vyhnutí se mýtu v Třeboni. (M)

V Třeboni 1519, 10. července. — Orig. arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú s plným poslušenstvie[m] VMti napřed vzkazuji. Milostivý pane, VMt račte věděti, že nějaký Švík z Chlumu, páně Krajieřuov člověk, u Urbana mýthného VMti poddaného sede na pivě zmienku učinil, že drahně voluov ženú a že jsú s nimi u Kubše v Chlumu včera noci leželi, ptajě se, hnali-li jsú ty voly skrze město Třeboň. Urban pověděl, že nehnali žádných voluov. Urban tajně přišel jest ke mně, vznesl jest tu věc na mne, což já k tomu radím. A já hned sem rychtáře VMti Třeboňského samého šestého jiezdecky ve zbroji vypravil na cesty a osadil sem ve vsech, jestliže nepoženú na Třeboň pravú silnicí, aby voly pobrali na nepravý silnici, poněvadž jsú místo VMti Třeboňského[?] minuli a na mýto nehnali, domnívajě se, že by Budějovští byli. I hnali ty voly z Chlumu k Suchdolu a k Cepu; a zjednali jednoho z Bystřice k voluom, a tomu pověděli, že ty voly ženú k králi JMti k Hluboci. Ten pacholek neboližto písař při volích, ten jěl napřed do Petrovic, pravě, že panu z Pernšteina na Hlubokú voly ty ženú. Než jsú do Kojákovic voly přihnali, až jsú jiezdecky s Kojákovskými voly tu v Kojákovicích stavili a voly rozkázali k Třeboni hnáti. A přihnali CLXXXVI voluov. Potom ten, kterýž při volích byl, jest pověděl, opoviedajě se, že jsú ti volové jednoho kupce z Klatov jménem pana Mikuláše. I učinil sem otázku naň: Však jsi prve pravil, že králi JMti ty voly ženete, a některým jsi pravil, že ty voly na Hlubokú panu z Pernšteina ženete. I odpieral a pravil jest, že jest to před sedláky pravil. A ten z Bystřice, kterýž voly pomahal hnáti, udělal předc mnú tomu odpor pravě, že králi JMti ty voly ženú, a že by z nájmu nikoli nepomohl voluov hnáti, by ta řeč nebyla, že králi JMti ty voly ženú. A tak že jsú se nemohli v řeči srovnati. Na tu řeč rozkázal sem jě oba dva vsaditi. A voli jsú u Třeboni na valech. Tiem se VMt račte zpraviti. Což v tom dále ráčíte VMt rozkázati, chci já se tak zachovati. Raptim Trzebon serotino tempore dominica post s. Procopii annorum ɔc XV^cXIX^o. Vincenc.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka JMti, pánu mému milostivému.

2183.

Petr z Rosenberka úředníku na Třeboni: schvaluje zájem volů pro pominutí mýta v Třeboni. (M)

Na Krumlově 1519, 11. července. — Koncept arch. Třeb. I. A. 6 Mα, 1.

Petr z Roznberka ɔc. Přízeň má, Vincenc milý. Kdež mi píšeš, že by pro mýta prohnání CLXXXVI voluov na Třeboň zajíti dal ɔc: i dobře jsi učinil, a zvláště v tom, poněvadž jsú se ti, kteří je hnali, komu je ženú nebo čí by byli, v řeči

nesrovnávali. I nevímť tak v náhle, jak by s nimi naložiti měl, co oznámiti; neb za to mám, že ti anebo ten, číž ti volové jsú, ke mně se o ně postaví. Než co se těch dvú pacholkú, kteréž si vsaditi dal, dotýče, zaváže je slibem, propusť je z vězení, když bych jim dvě neděli napřed věděti dal, aby se postavili; a ty řeči, jak sú prve před tebú mluvili, ať před některými konšely tíž vyznají. A jakž mne co dojde, hned já tobě oznámím; proto je některak do času opatř, ať co jísti mají. A mnedle ptej se jich s pilností, čí by byli; poněvadž u vězení sedí, za to mám, žeť pravdu povědí. A jestliže by vždy na tom stáli, že sú králověští anebo pana z Pernštejna a řeči mětli, nepúštěj jich z vězení: neb poněvadž rozličná ti volové znamení mají, není podobná, aby samejch Klatovských býti měli. Z psaní tvého rozumím, žej Urban již zas z Prahy domů přijel; i mnedle oznam mi po náhodním poslu, kterak mu se tam svedlo v jeho věci. Datum Krumlow, feria II. ante s. Margarete anno ꝯc XIX°.

[Petr z Rožmberka.]

(Vincencovi úředníku na Třeboni.)

2184.

Menší úředníci Pražští obesílají Jiříka Doudlebského, aby uručil statek sirotků někdy Chvala z Kolenec jakožto jejich poručník. (M)

Na Hradě Pražském 1519, 14. července. — Břez. opis v genealogii ryt. z Dúdleb v arch. Třeb.

Službu svú vzkazujem. Věděti vám dáváme, že páni JMti a vládyky z plnýho soudu zemskýho ráčili jsou nám rozkázati vás listem naším od úřadu obeslati, a to z příčiny té, abyšte statek všecek někdy urozenýho vladyky, Chvala z Kolenec, podle práva a zřízení zemského sirotkům týhož Chvala uručili, ač chcete-li poručenství těch sirotkův a toho statku držeti a užiti, a to od datum listu tohoto ve čtyřech nedělích [11. Aug.] pořád zběhlých. Pakli byšte toho v tom času neučinili a neuručili, že JMt ty sirotky a statek ten jiným poručníkem podle práva a zřízení zemského opatřiti ráčí. Protož, znajíce takové rozkázání JMtí pánův a vladyk, tak se zachovejte, jakž vám píšem, ač se chcete škod, kteréž by na vás skrze to přijíti mohly, uvarovati. Dán u desk zemských na hradě Pražským pod pečetí Mikuláše Bryknara z Bruckšteina, místokomorníka k. Č., leta bož. 1519, ve čtvrtek po sv. panně Margretě.

Úředníci Praští menších desk zemských urozenýmu vladyce, panu Jiříkovi Doudlebskýmu z Doudleb.

2185.

Úředník na Třeboni Petrovi z Rosenberka: o uvězněných třech ženách čarodějných. (M)

V Třeboni 1519, 24. srpna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 18 a.

Vysoce urozený pane, pane muoj milostivý. Službu svú poddanú s plným po-

slušenstviem VMti napřed vzkazuji, milostivý pane. Jakož VMt ráčili jste mi psáti, což se těch tří žen, kterýž u VMti vězení na Třeboni sedí, dotýče, při tom VMt ráčili jste mi zprávu od těch žen i list přimlúvající od Tháborských poslati, že by jich zpráva nesrovnávala se [s] zprávú mú: i VMt račte věděti, pukudž sem prve VMti zprávu dal, že jest to tak, jakož svědkové v listu vysvěčují, od těch vod z močidl a o svěcené vodě, to jest bylo přede mnú a ještě více řečí. Učinil sem otázku na pastýřku, aby pravdu pověděla, kterak jsú k ní Křížová řezníková z Bukovska z druhú ženú přišly. Pověděla, že ta druhá žena, kteráž jest s Křížovú řezníkovú přišla, že se jest hned jí tázala, prosíc, aby jě, což vie najhoršieho, naučila. Pastýřka ji z toho trestala. Zanechavše trestání, tak dlúho s ní obě mluvily, že jest jě naučila, kterak duom ostuditi mají, člověčí a tistí kosti aby pod práh zakopali a nějaká slova k tomu. I otázal sem druhé ženy, proč jest to učinila? I chtěla toho pastýřce sepříti, tak dlúho, že jest pověděla, že jest jí Křížová řezníková za to prosila. Křížová odpor činila. I poněvadž jedna druzí [sic] přela, rozkázal sem všecky tři u VMti vězení vsaditi. Také račte VMt věděti, že sem dnes s purgmistrem, s Petrem řezníkem, ješto mu úřad rychtářstvie od rychtáře poručen jest, u těch žen byl a rozkázal sem jě spolu svésti. Rovně též pastéřka jim oběma i ještě víc mluvila, pukudž nahoře píši; a také pastýřka jest seznala, že jsú ji chtěly rády odhroziti, aby pryč šla, že jí neplatí než hrdlo. I buojím se, že v té pastýřce mnoho více vězí; ač Křížová řezníková velmě těhotna jest, a druhá vždy předse na ni praví, že jest s ní k pastýřce z prozby její šla. Račte VMt toho povážiti, měl-li sem já Křížovú hned zhola pustiti. Ex Trzebon, feria IIII. in die s. Bartholomei apostoli domini annorum ꝯc XV^c^XIX^o^. Vincenc.

Vysoce urozenému pánu, panu Petrovi z Roznberka ꝯc JMti, pánu mému milostivému.

2186.

Vyznání Františka Doudlebského, že spravedlnost svou na pozemcích dává svému bratru Petrovi. (M)

B. m. 1519, 30. října. — Orig. arch. Třeb. Fam. Doudlebský v. Doudleb.

Já František Doudlebský známo činím tímto listem všem vuobec, kdož jej uzří anebo čtúci slyšeti bude: jakož Petr Beran v krunt muoj zápraží vložil jest, kdež pojímá vodu do nového rybníku, a vo to se mnú žádné smlúvy nemá, a já svrchupsaný František dávám mocí listu tohto [sic] Petrovi, bratru mému, tu všecku spravedlnost, kderáž by mně byla náležeti měla, aby von to sobě k užitku přivedl, jakž najlépe bude moci. K tomu na svědomí pečet svou vlastní přitiskl sem. Jenž jest dán a psán leta ꝯc XIX v neděli po svatém Symonu Judovi.

2187.

Veselští Petrovi z Rosenberka: o zamýšleném trhu s Hynkem Valovským z Úsuší. (M)

Ve Veselí 1519, 24. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. A. 1. Aα, 7.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý. Službu naši poddanú s plným poslušenstvím VMti napřed vzkazujem. Milostivý pane. Kdež sme s VMtí zmínku jměli, co se dotýče pana Hynka Valovského, tu jsme tepruv zvěděli, když sme duomův přijeli, žě nám chce prodati. I teď podruhé pověděl nám po sousedu našem, žě nám prodati chce a přijeti ten pátek na den svatý panny Katheřiny, abychme s ním tržili; ale my jsme jemu odpověděli, žě mu chceme toho den menovitý položiti, kdy by jměl k nám k trhu přijeti. Ale, milostivý pane, VMt jsme my v tom panu Hynkovi neoznámili. Protož my VMti pokorně prosíme a ta chudá obec, jsouc VMti poddána, tudy, kdybychme k tomu přijíti mohli, kdyby jse zase městečko sililo, abyště ráčili vyslati, kohož by se VMti zdálo; nebo Buoh zná, žě my takovým trhóm nerozumíme. Protož vždy VMti prosíme a žádáme, jako pána svého milostivého, žě nám ráčíte toho den menovitý položiti, co muožěte VMt nejspieš, a též abychme panu Hynkovi dali znáti k tomu dni, když by k nám jměl přijeti. Odpovědi od VMti laskavé žádáme po tomto poslu. Dajž všemohúcí milý Buoh VMti dlúhé zdravie a štčasné panovánie; toho bychom VMti, jako pánu našemu JMti, s pravú věrú přáli. Datum ex Wesel, feria V. ante Katherine virginis annorum ɔc XV^C^XIX^o^.

Purgmistr a radda městečka Veselé nad Lužnicí.

Vysoce urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka ɔc, pánu našemu JMti buď dán.

2188.

Petr z Rosenberka Veselským: kterak by s Hynkem Valovským měli o koupi jednati. (M)

Na Krumlově 1519, 25. listopadu. — Koncept arch. Třeb. I. A. 1 Aα, 7.

Petr z Rozmberka. Přízeň má, moudří a opatrní věrní milí. Jakož mi píšete připomínajíce zmínky, kerú jste se mnú, co se pana Hynka Valovského dotýče, měli, kerak byšte tepruv domuov přijevše zvěděli, že by vám prodati chtěl, a že by již podruhé po sousedu vašim vám pověděti měl, že by vám chtěl prodati a k vám přijeti jako dnes na den svaté panny Katheřiny, abyšte s ním tržili, než že jste vy jemu tu odpověd na to dali, že mu chcete den jmenovitý položiti, kdy by měl k vám k trhu přijeti, dotýkajíce toho a prosiece, abych já k tomu vyslal, koho by mi se zdálo, tak jakž psaní vaše to dosti v širokých slovích v sobě obsahuje. I vězte, že já tam k té věci žádného vyslati nechci. A jest mi divná věc, že jste tak hlúpí, že tomu nechcete rozumíti, kdybych já tam koho vyslal, a von rozuměl, že bych já to kupoval, že by to výš nasazoval. A protož již jedné sami s ním tržte, což najlépe umíte, a ustanovíce se s ním na něčím, což by se vám za slušné zdálo, vezmete

sobě toho pruotah, jako byšte to chtěli na obec prve vznésti a spuolu se vo to poraditi, a v tom abyšte mi o to nemeškajíc tajně oznámili; a já vám potom svuoj konečný úmysl oznámím, kerak se v tom máte zachovati. Datum Krumlow, fer. VI. in festo sancte Katherine virginis anno domini XV^{C}XIX.

(Veselským.)

2189.

Úředník na Hluboké Petrovi z Rosenberka: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Hluboké 1520, 20. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 13.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane mně milostivě příznivý. VMti oznamuji, kterak Jiřík Mazanec z Oujezda, poddaný VMti, jest groše i peníze a při těch penězích jeden zlatý uherský nočně pokradl v domu Jiříka z Oujezdce, poddaného pána mého JMti; kdež se naň to dostatečně pokáže i uvede, kdež jest týž jistý Mazanec před týmž krádežem i VMti poddaným škodu zlodějstvím učinil i zase navracoval, i JMti pána mého lidem. A já šanuje v tom VMt, nechtěl sem na něho sáhnúti, než jestliže jest vuole VMti, kázal bych jej vzíti; neb jistě VMt račte věděti, že jest lotr velmi veliký. Pakli byšte VMt toho mně neráčili dopustiti, i VMti prosím i věřím, že se jím ráčíte rozkázati ujistiti. Odpovědi od VMti žádám. Dán na Hluboké v pátek před s. Maří Majdalenú létha ɔc XX°.

Václav Švík z Loukonos, úředník na Hluboké.

Urozenému pánu panu Petrovi z Roznberka a na Krumlově JMti, pánu mně milostivě příznivému.

2190.

Petr z Rosenberka úředníku na Hluboké: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Krumlově 1520, 21. července. — Koncept arch. Třeb. I. A. 5 B C. 13.

Služba má, urozený vladyko milý. Kdež mi píšeš, oznamuje, kerak by poddaný muoj nějaký Jindřich Mazanec z Újezda groše i peníze a při tom i jeden zlatý uherský v domu poddaného pána tvého Jiříka z Újezdce nočně pokrásti měl, a že by též i mým poddaným před tím krádežem škodu zlodějstvím učiniti i zase navracovati měl i lidem pána tvého ɔc: i věz, že jsem se na úředníciech svých ptal, byl-li by tu ten Jiřík Mazanec v Újezdě. Pravili mi, že vo něm v pravdě nevědie. Však poslal jsem tam lovčieho svého, a byl-li by tu jaký takový, ješto by mu tak řiekali, aby jej hned vzal a na Krumlov přinesl. Datum Crumlow sabbato in festo sancte Braxedis virginis anno domini XV^{C}XX. (Petr z Rozmberka.)

Urozenému vladyce Václavovi Švíkovi z Loukonos, úředníku na Hluboké, mně milému.

2191.

Petr z Rosenberka úředníku na Hluboké: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Krumlově 1520, 24. července. — Konc. arch. Třeb I. A. 5 B C. 13.

Služba má, urozený vladyko, příteli milý. Jakožs mi onehda psal, co se člověka poddaného mého Jiříka Mazance tkne, kerýž by z Újezda měl býti, oznamuje, kterak by v domu Jiříka z Újezdce, poddaného pána tvého, groše i peníze a při tom jeden zlatý uherský nočně pobrati měl, proše, abych se jím ujistiti rozkázal, aneb jestliže by vuole má v tom byla, že by ty jej vzíti kázal: i dalť jsem na to tuto odpověď, že jsem se na úředníciech svých ptal, byl-li by v Újezdě, tak jakžs mi psal, ten Jiřík Mazanec, a i lovčieho svého jsem tam posielal, jestliže by byl, aby jej hned vzal a na Krumlov přinesl. I nebylo jest žádného tu v té vsi. Nynie pak přišla ke mně mátě téhož Jiříka Mazence z Újezdce a zpravuje mne, že by ty jej v Budějoviciech vsaditi dal; ješto kdyby mi byl pravú zprávu toho dal, že jesti v Újezdci a ne v Újezdě, byl by již vzat, kdež jest se tebou samým ten omyl stal. A protož na tobě žádám, že mi ho ven vydáš, a já tobě od něho vedle zemského zřiezenie spravedlivé bez fortele učiniti chci. Odpovědi žádám. Datum Crumlow, feria III. in vigilia sancti Jacobi apostoli anno domini XV^C^XX.

Petr z Rozmberka ɔc.

Urozenému vladyce Václavovi Švítkovi z Loukonos, úředníku na Hluboké, mně milému.

2192.

Petr z Rosenberka úředníku na Hluboké: o krádeži v Újezdci spáchané. (M)

Na Krumlově 1520, 26. července. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 B C. 13.

Služba má, urozený vladyko, příteli milý. Co se Jiříka Mazance z Újezdce přikázaného mého tkne, již jsem já po něho do Budějovic poslal, a jej v své kázni mám. A protož přijeď aneb na svým místě pošli, aby to, cožs mi o něm psal, naň uvedl, (neb on tomu odpírá), bych já ho, nebyl-li by vinen, darmo a bez potřeby u vazbě nedržěl; neb já od něho všecko, což je slušně možného, spravedlivě udělám. Protož věřím, že tím dlíti nebudeš, než že přijedeš a to naň uvedeš. Datum Crumlow, feria V. in festo sanctissime Anne matris Marie anno domini XV^C^XX.

Petr z Rozmberka.

Urozenému vladyce Václavovi Švíkovi z Lúkonos, úředníku na Hluboké mně milému.

2193.

Petr z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: radí stran obležení Janovic. (K)

Na Krumlově 1520, 7. listopadu. — Orig. pap. arch. Orlického IV. K. 155.

Služba má, urozený vládyko, příteli milý! Kdež mi píšeš, že se ke mně na

radu utiekáš z té příčiny, znaje dobré přátelstvie mezi mnou a pánem tvým, a také že by pro dalekost odjezdu pána tvého tak brzo rozkázánie a vuoli dojíti nemohl; v tom že by Janovice páně Sudovy, tak jakžť by purkrabie Blatenský oznámiti měl, obehnány byly, a že by on s některými pány a dobrými lidmi hotov býti měl a zajtra táhnúti a těch Janovic retovati chtěl; a protož chtěl-li by co lidí, znaje takovú potřebu, poslati, aby mu ráno k Blatné vypravil, aby spuolu táhli. A jakú jsi mu na to odpověd dal, tomu jsem z psaní tvého porozuměl; proše mě, aťbych k tomu radil, ač byla-li by toho delší potřeba, kterak by se v tom zachovati měl ꝯc. I toto jesti zdání mé, aby tím nekvapil, než aby s lidmi vojensky pohotově byl. A byl-li by vedle zřiezení zemského obeslán, aby táhl tu, kdežť by oznámeno bylo. Všakž proto já to pánu tvému oznámím, a což mi na to za odpověď dá, toť také oznámím. A budu-li já také vedle zřiezení zemského obeslán, abych táhl, též tobě to oznámím. Datum Crumlov, feria IIII. post festum Omnium Sanctorum anno domini XV^C^XX.

Petr z Rozmberka.

Urozenému vládyce Janovi Smrčkovi ze Mnichu, purkrabí na Zvíkově, mně milému.

2194.

Petr z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému: o obležení Janovic. (K)

Na Krumlově 1520, 12. listopadu. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 156.

Služba má, urozený vládyko, příteli milý! Jakožs mi psal, co se obehnání Janovic dotýče i také retunku toho, jak by se v té věci zachovati měl, kdežť jsem psal, že to pánu tvému oznámiti chci; jakož jsem pak tak učinil. I co mi pán tvuoj na to za odpověď dává, teď toho přiepis posielám. Protož nicmenij buď ty s tú hotovostí, jakž jsem prvé oznámil, hotov; a puokudž toho delší potřeba bude, což já sám před sebou míti budu, to tobě též oznámím, kterak se v té věci budeš míti zachovati. A při tom jestliže by jaká jiná potřeba na tebe přišla, aby se ke mně utekl; a já tobě radu a zdánie své v tom rád oznámím. Datum Crumlov, feria II. post festum sancti Martini episcopi, anno Domini XV^C^XX. Petr z Rozmberka ꝯc.

Urozenému vládyce Janovi Smrčkovi ze Mnichu, purkrabí na Zviekově, mně milému.

2195.

Petr z Rosenberka purkrabí Zvíkovskému pomůže v případě obležení Kestřan. (K)

Na Krumlově 1520, 8. prosince. — Orig. pap. arch. Vorlického IV. K. 157.

Služba má, urozený vládyko, příteli milý! Píše mi pán tvuoj, bratr muoj milý, posielaje mi tu ceduli, kerú jsi jemu poslal, coť Pohmar z Kestřan psal, že by Piesečští Kestřany zbořiti chtěli, proše mne, abych ho v tom neopouštěl ꝯc. I jestliže by k tomu přišlo, a oni to skutkem plniti chtěli, — jakož té naděje nejsem, by se vo to pokusiti směli, poněvadž k tomu žádné spravedlivé příčiny ne-

mají, — oznam mi. Neb jist tím buď, že já pána tvého, mého milého bratra, puokudž najvýš budu moci, neopaustim, jináče nic, než jako by se mého vlastního statku dotýkalo. A také jestliže by jaká kolivěk potřeba na tebe v pána tvého doma nebytí přišla, oznam mi, neopustím já tebe v tom. Datum Crumlow sabbato in festo Conceptionis gloriosissime virginis, anno Domini XV^C^XX. Petr starší z Rozmberka ꝛc.

Urozenému vládyce Janovi Smrčkovi ze Mnichu, purkrabí na Zviekově, mně milému.

2196.

Jindřich z Rosenberka Petrovi z Rosenberka: o platu faráře Slověnického v Újezdci. (M)

V Třeboni 1522, 28. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 K^α, 72 f.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane strýče muoj milý. Zdraví, štěstí i všeho dobrého napřed bych VMti věrně přál. Zpravil jest mne kněz Kristoff farář muoj z Slověnic, ukazatel listu tohoto, kterak Václav Mazanec z Újězce VMti přikázaný měl by platiti při každým svatým Jiří XVIII grošuov českých rázu a čísla Pražského s půl lána svrchupsanému faráři. I od několika leth zanedbává svévolně ten plat platiti, kdež kněz farář má na to dostatečný list. I muoj milý pane strýče, VMti prosím, poněvadž Mazanec VMti přikázaný jest, že mu o to ráčíte psáti aneb jeho k VMti ráčíte obeslati a s ním o ten plat ráčíte rozmluviti; i poněvadž jsú předkové jeho vždy ten plat bez odporu platili, aby týž také platil. Toho já VMti rád zaslúžiti chci. A s tím dajž se nám pán Buoh ve zdraví spolu shledati, jest-li vuole jeho svaté milosti. Ex Trzebon feria VI. post dominicam oculi annorum XV^C^XXII. Jindřich z Rozmberka ꝛc.

Urozenému pánu panu Petrovi z Rozmberka ꝛc, panu strýci mému milému.

2197.

Petr z Rožmberka Mikulášovi z Říčan: děkuje za zprávu o odjezdu krále a královny z Prahy. (M)

V Krumlově 1522, 29. srpna. — V Břesanově genealogii pánů z Říčan v arch. Třeb.

Urozený pane, pane příteli můj milý! Byšte se dobře měli, zdrávi jsouc, věrně bych vám přál. Z oznámení, které jste mi učinili o výjezdu krále i králové Jich Mtí z Prahy, vám velmi děkuji. A jistě jste mi v tom veliký vděk a přátelství okázali, kteréhož se vám zase vším možným přátelstvím, ač byšte mě v čem potřebovali, rád odplatiti míním. Datum Crumlow, feria VI. in festo decollationis sancti Joannis Babtistae anno domini XV^C^XXII. Petr starší z Rožmberka.

2198.

Petr z Rožmberka Prokopovi Čabelickému: že chce s ním státi na rok s Jaroslavem Míčanem. (M)

V Krumlově 1523, 14. července. — Konc. arch. Třeb. Fam. Čabelický ze Soutic.

Služba má, urozený vládyko, příteli milý! Jakož mi píšete, prosiece, abych

pro poctivost vaši a manželky vaší vedle vás stál na den svaté Maří Magdaleny [22. července] k přátelskému rovnání se panem Jaroslavem Mičjanem ɔc, i k žádosti vaší rád to učiniti chci. Jedné, kde ten rok býti má, tomu jsem z vašeho psanie vyrozumíti nemohl, neb bylo zamazáno, že jsem nemohl vyčísti. A protož jedné mi dostatečně oznamte, kde býti má, chci já se tu na ten den, dá-li Buoh, dáti najíti, leč by na mne pán Buoh co dopustiti ráčil, že bych bezelstně nemohl, jehož mne jeho svatá milost uchovati ráčí. Datum Crumlow, feria III. post festum sancte Margarethe virginis, anno domini XV^c^XXIII. Petr starší z Rožmberka ɔc.

A tergo: Panu Týnskému. — Březan připsal: Čabelický.

2199.

Prokop Čabelický Petrovi z Rožmberka: že rok s Jaroslavem Míčanem položen ve Dřítni. (M)

Na Týně 1523, 18. července. — Orig. arch. Třeb. Fam. Čabelický.

VMti, urozený pane, pane muoj milostivý! Službu svú vzkazuji VMti, zdravie a v něm všeho dobrého, toho bych věrně přál. Ode psanie, které ste mi ráčili učiniti, co se toho jednánie dotýčě mezi panem Jaroslavem Míčanem a manželkú mú, žě ráčíte pro poctivost mú i manželky mé státi, z toho VMti děkuji. Než toliko žě by v mém psaní bylo zamazáno, kde by to jednánie býti mělo, že ste VMt tiem psaním se spraviti nemohli: i račtež VMt věděti, žě ta věc má býti jednána u pana Jana Malovcě Dřítenského v Dřítni, tuto středu najprv příští na den svaté Maří Mandaleny [22. července]: i za to VMti vždy prosím, žě mne v tom opustiti neráčíte a na ten čas žě tu VMt býti ráčíte pro mé potomnie VMti odslouženie. Dán na Týně, v sobotu po Rozeslánie svatých apoštoluov leta ɔc XXIII^o^.

Prokop Čabelický z Sútic a na Týně.

JMti urozenému pánu, panu Petrovi staršiemu z Rožmberka ɔc, pánu mému milostivému.

2200.

Petr z Rožmberka Prokopovi Čabelickému: že k roku jeho s Jaroslavem Míčanem se dostaviti nemůže. (M)

Krumlov 1523, 20. července. — Konc. arch. Třeb. Fam. Čabelický.

Služba má, urozený vládyko, příteli milý! Jakož mi píšete, co se toho jednánie tkne mezi panem Jaroslavem Míčanem a paní manželkú vaší, oznamujíce, že to jednánie býti má u pana Jana Malovce Dřítenského v Dřítni, tuto středu najprv příští [22. července], prosiece, abych vždy vás v tom neopouštěl a na ten den tu byl ɔc: i tiem jisti buďte, žeť bych to k žádosti a potřebě vaší i paní manželky vaší, tak jak byšte sami rádi viděli, rád učinil a na ten den tam vedle prvnieho mého vám připsání přijel. Než že mi teď pan Ledecký svú rukú píše, jakož vám teď jeho list posielám, z keréhož vyrozumíte, že u mne jako včera aneb dnes i se

panem Janem Trčkú býti má; i nepřijeli jsou včera. Než dnes se naději, že konečně přijedou; kdež sami znáte, bych měl od nich odjeti, že mi to nikoli slušné není, a z té příčiny že na tento čas žádosti vaší bezelstně naplniti nebudu moci. Než muožete-li toho na někerý jiný den poodložiti, abych mohl k tomu prázdnost míti, chci to rád učiniti a k té potřebě vaší a paní manželky vaší se dáti najíti. Datum Crumlow, feria II. post festum sancti Arnolphi episcopi anno domini XV^C^XXIII^o^.

Petr starší z Rožmberka ꝛc.

2201.

Matěj ze Soběslavě písaři Ambrožovi: že koupil sukno pro Jana z Rožmberka. (M)

V Soběslavi 1523, 4. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 11.

Pane Ambroži, švagřě muoj milý! Zdraví i jiného všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Kdež ste mi psaní učinili, abych panu Janovi JMti ꝛc koupil šest postavů černých okolo šesti aneb sedmi kop: i koupil sem item od Sochorovy vdovy za 7½ ß 16 gr., item od Maška majtnýho za 7 ß 10 gr., item od Tarthaušovy vdovy za 7 ß, item od Jana Maškovic za 6 ß 6 gr., item od Mikuláška dva za 11½ ß. A za to vás prosím, pane švagřě, cojž jse peněz za ty postavy dotýče, žě jimi meškati nebudete, neb sou mne za to prosili, že jest jim toho pilná potřěba. A máte u každýho postavu ceduli, tak jakž tuto stojí psáno, zjač kderý jest a od koho; tím jse budete věděti jak spraviti. Lidmila, manželka moje a sestra vaše, posílá vám smetanici. Datum Soběslaw, f. IIII. post omnium sanctorum, annorum ꝛc XXIII^o^.

Matěj [z] Soběslavě.

Summa učiní za těch VI postavů XXXIX ß XXXII gr. míš.

Panu Ambrožovi, komornímu písaři na Krumlově, švagru mému milému.

2202.

Karel kníže Minsterberský pokládá rok Jindřichovi z Rožmberka ve při jeho s Lidmilou ze Šternberka. (M)

Na hradě Pražském 1524, 13. června. — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu naši přátelskú napřed vzkazujěm, urozený pane, pane švagře a přieteli nám zvláště milý! Vězte, že jest nás žádala urozená panna, panna Lidmilla z Šternberka na Zelené Hoře, abychom vás s ní před nás do soudu komorního sročili. Viniti vás chce ze rčenie, a to z takového, kdež ste dáti řekli ty svršky, které jsú pozuostaly po někdy paní Majdaleně z Šternberka, sestře též panny Lidmily a manželce vaší, a to zejména z těchto:

Z zlatohlavu červeného, z strunkového, z kožichu zlatohlavového, hranostajmi podšitého, z sedmi sukní: jedna aksamitná červená, zespod stříbrohlavem primovaná; druhá aksamitná černá, zlatohlavem premovaná; třetí atlasová červená

karmazinová s krumpovanými prýmy, stříbrem a zlatem svrchu; čtvrtá damašková rozinové barvy a zeleným svrchu zlatohlavem strunkovým premovaná; pátá damašková zelená, svrchu jsú premy zlatem v truhlici dělaném a vespod aksamitem černým a žlutým; šestá též damašková, svrchu strunkovým zlatohlavem premovaná a zespod aksamitem černým; a sedmá damašková s klíny, svrch jsú prýmy stříbrem a zlatem dělané na černý aksamit. Z řetězu zlatého, v kterémž jest sto zlatých uherských, z zápony zlaté, z pěti prstenuov zlatých s drahým kamením, z tkanice perlové, z šatuov ložních se dvě postele, dobrých, z truhly veliké s měděnými panthy, ze čtrmezdcítma prostěrad dobrých, ze dvú prostěradl taffatových červených, ze čtyř číšek na podušky taffatové červené, z ciechy na polštář červené a zelené taffatové.

A těch svrškuov podle přiřčenie svého též panně Lidmille že vydati zanedbáváte až posavad, kdež sobě toho rčení a těch svrškuov nevydánie táž panna Lidmilla z Šternberka pokládá dva tisíce kop gr. českých. Protož vám pokládáme toho rok na den svatého Martina najprv příštího [11. listopadu], abyšte vy na ten den před námi, před pány a vládykami, krále JMti radami a našimi, v soudu komorním na hradě Pražským stáli a tu nadepsané panně Lidmille abyste právi byli. Datum in arce Pragensi f. II. ante s. Viti anno $M^o V^C XXIIII^o$.

Karel z Boží milosti knieže Minstrberské, v Slezi Olešnické a hrabě Kladské ͻc, krále JMti najvyšší hajthman králov. Čes., a markrabstvie Horní Lužice landtffojt, a hajthman kniežectvie Velikého Hlohova.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka na Třeboni, švagru a přieteli nám zvláště milému.

2203.

Král Ludvík Janovi z Rožmberka: aby vydal statky někdy Petra z Rožmberka bratrovi svému Jindřichovi jakožto zvolenému vladaři domu. (M)

V Budíně 1524, 22. června. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Ludvík z Boží milosti Uherský, Český ͻc král a margrabie Moravský ͻc. Urozený věrný náš milý! Jakož tebe tejno není, jaké zřízení jest učiněno o domu a rodu vás všech z Rozmberka, jak by a kto měl statkem a dědictvím vším vládnúti a tak i místo kderé držěti ͻc; protož zprávu jistú majíce, žě ste podlé téhož zřízení všickni volili sobě za staršího urozeného Jindřicha, bratra svého, k spravování toho všeho a k držění všech věcí, tak jakž to zřízení šíře ukazuje; i poněvažds ty se v statek někderý uvázal po někdy urozeným Petrovi z Rozmberka a jej držíš, napomínáme tebe, aby hned toho všěho statku, v kderýžs se po témž někdy Petrovi uvázal, výšě dotčěnému Jindřichovi bratru svému postúpil a ve všěm podlí téhož

zřízení se zachoval, ač jse chceš uvarovati pokut a nemilosti naší. Dán v Budíně v středu před svatým Janem Křtitelem Božím, letha ꝯc XXIIII°, království našich Uherského a Českého devátého. Ludowicus rex manu propria.

Urozenému Janovi z Rozmberka a na Strakonicích, nejvyššímu mistru převorství královstvie Českého, věrnému našemu milému.

2204.

Zdeněk Kostka z Postupic Jindřichovi z Rožmberka: aby mu poslal berni z kraje Bechynského a Vltavského. (M)

Na Litomyšli 1524, 8. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú VMti vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdraví a v něm všeho dobrého, toho bych VMti věrně přál. A jakož mi ještě dodati máte berně 247½ kop 10 gr. 6½ den. ½ haléře, vše českých, z vobou krajóv, z Bechyňského i z Vltavského, kdež pak k žádosti vaší té berně čěkal sem vám až do tohoto sv. Havla již minulého, a učinil sem to vám k vuoli rád. I za to vás prosím, muoj milý pane bratře, žě mi tu summu svrchupsanú dodáte a žě mi jí do Prahy po někom jistým pošlete, a Benešovi písaři mému že ji vyčísti rozkážěte. A on vám také na všecku summu kvitancí ode mne dostatečnú dáti má. Neb jest mi těch peněz pilná potřeba na tento čjas, neb je tu v Praze pryč dáti mám. Věřím VMti, žě mě tím neráčíte obmeškávati. Odpovědi žádám po tomto mým poslu. Dán na Lithomyšli v outerý před sv. Martinem letha páně XV^C^XXIIII°.

Zdeněk Kostka z Postupic a na Lithomyšli.

Urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmberka a na Třeboni ꝯc, pánu a bratru mému zvláště milému.

2205.

Berník zemský Jindřich z Rožmberka Zdeňkovi Kostkovi z Postupic: že mu chce zaslati žádané berně. (M)

V Třeboni 1524, 18. listopadu. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Službu svú vzkazuji, urozený pane, pane a bratře muoj milý! Zdravie a v něm všeho dobrého, toho bych vám věrně přál. Kdež mi píšete, abych vám dodal, co vám z berně ještě dodati mám: 247½ kop 10 gr. 6½ den. ½ hal. vše českých ꝯc: i vězte, muoj milý pane bratře, že vám je, jakož žádáte, do Prahy poslati chci, což najspieš budu motci. Datum Trzebon, fer. VI. post s. Othmari anno ꝯc XV^C^XXIIII°.

Jindřich z Rozmberka ꝯc.

Urozenému pánu, panu Zdenkovi Kostkovi z Postupic a na Lithomyšli, pánu a bratru mému zvláště milému.

2206.

Ctibor z Drachova Jindřichovi z Rosenberka: o myslivosti a těžké nemoci Roubíkově. (M)

Na Třeboni 1524, 25. prosince. — Orig. arch. Třeb. I. B. 6 Wα, 18.

Pane muoj milostivý. Kdež mi ráčíte psáti, abych pěší poslal na panství Bechyňský, aby zajíce honili tyto svátky: i neviem, došlo-li mé psaní VMti s těmi srnami. VMti píši, že sem chtěl svině honiti buohdá v středu, již bych sobě nerad roztrhl pěší; až ten lov najprv udělám, jakž po tom lovu bude, tak hned pošli na ty zajíce. Pakli ráčíte rozkázati, aby jě hned honili ty zajíce, to mi račte oznámiti. Taky račte věděti, že dnes panu Roubíkovi není velmě dobře; tak Bidra praví, že tuto noc a dnes, že mu mosk z hlavy jde. Tak mi dnes Bidra pověděl, že jest zle o jeho zdraví a že mu netuší. Pan Václav Kraselovský taky dnes přijěl, ohledával mu flastr i ránu; zdá mu se také, že s těžka živ zuostane. Panu Roubíkovi starému také sem pověděl, kterak mně psáti ráčíte o jeho synu, starajíce se o to, kterak by mohl při zdraví zuostati. VMti kázal velmě poděkovati, až slzel, tak to od VMti za vděk přijěl. Dán na Třeboni v neděli na den narození božieho létha ɔc XXV.*)

Ctibor z Drachova.

Uroz. pánu panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově, pánu mému milostivému.

*) Datování toto ukazuje, že počátek roku kladl se ještě na den Božího narození.

2207.

Jan ze Šternberka pohání k soudu Jindřicha z Rožmberka. (M)

B. m. (1525, před 10. březnem). — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Jan z Šternbergka a na Bechyni, purkrabie Karlšteinský, pohání Jindřicha z Rožmbergka a na Třeboni z desieti tisíce kop gr. praž. čes., protožě on Jindřich jest s lidmi svejmi zbrojně ɔc pod řádem a právem naň na Jana vytáhl v mierné a pokojné zemi. Stánie v pátek o suchých dnech postních [10. března] najprve přieštích před pány Jich Mtmi a vládykami na plném soudu zemském na hradě Pražském.

Na Krumlov. Na Třeboň.

2208.

Opat Třeboňský Jindřichovi z Rosenberka: o propuštění faráře Štěpánovského za probošta do kláštera Borovanského. (M)

V Třeboni 1525, 16. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 31.

Modlitbu svú k Buohu vždy pokornú VMti vždy zkazuji, vysoce urozený pane, pane mně příznivý. Zdraví, štěstí i všeho dobrého VMti bych věrně přál ɔc. Pane muoj milostivý. Příčina jěst tato, kteráž mne k VMti hnula psáti, prožba bratří kláštera Borovanského, abych VMti oznámil jednání o probošta téhož kláštera. K tomu jědnání sám osobně k jich žádosti sem k nim přijěl a do kapitoly mezi ně

sem vstoupil; tu bylo jednáno o probošta, kterého by jměli sobě z nich vyvoliti. I znajíce, žě by z nich žádný k tomu užitečný nebyl a počět bratří by se umenšil, radili sme se vyvoliti osobu z jiných klášteruov, aby počět bratří přibyl: avšak při té radě opět sme nezuostali, to rozvažujíc, žě by i ta osoba z jiného kláštera užitečna nebyla pro tyto příčiny, nebo sú na všech věcech počastných v klášteře svým nedostatečni a v chudobu velikú upadli, střechy zlé, mnoho na krovích opravování, dluhu mnoho, koni sešlí, studnice se jim zavalila, vody dobytku nemají, a jiných mnoho nedostatkuov při nich jěst. I upadl nám v mysl kněz Jiřík farář Štěpánovský, kterýž poněkud jměl a má k nim dobrú vuoli, i spomaháním toho dokazujě a v bratrství s nimi jest vstoupil, i poněkud měl jěst úmysl v jich zákon vstúpiti, by on to chtěl ujíti proboštství, aby svým statkem i svým hospodářstvím a pilností ten klášter zase napravil a z těch nedostatkuov svrchupsaných jim pomohl. I na tom sme zůstali, abychom k němu poslali a jěho žádali pro zákon i pro pannu Mariji, aby se v to uvázal a proboštem jějich byl; i při tom sme i některých kněží světských povolali i skrze ně prosili. I naklonil se jěst ku prozbám a vuoli dal, ale s touto vejmenkou, jěstli VMt jěmu statek jěho ráčíte propustiti a svobodnýho vystěhování popříti, aby mohl s tím statkem klášteru dobře učiniti. I protož znajíce VMt tak velikú potřebu na tom klášteře a při těch bratřích, já nehodný kněz opath s těmi bratřími pokorně prosím, račte milostivým srdcem na to zhlídnúti a svrchupsaného kněze Jiříka faráře k nim milostivě propustiti. Z toho dobrého skutku dá pán Buoh VMti dlouhý zdraví i štěstí a svú svatú milost. Datum feria V. ex Trzebon ante festum diue virginis Gerdrudis anno ɔc XXV.

Kněz Jan opath nehodný kláštera Třebonskýho, nehodný kaplan VMti.

Vysoce urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmberka a na Krumlově ɔc, pánu mně milostivě příznivému.

2209.

Jindřich z Rosenberka opatu Třeboňskému: o propuštění faráře Štěpánovského za probošta do kláštera Borovanského. (M)

Na Krumlově 1525, 18. března. — Koncept arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 31.

Služba má, duostojný u Boze otče, kněže opathe mně milý. Kdež mi píšete přimlúvajíce se za kněze faráře Štěpánovského, abych ho [s] statkem jeho do kláštera Borovanského propustil ɔc: i vězte, že toho nikterakž slušně učiniti nemohu, abych z jednoho matky boží duomu střechu strhna, druhý též matky boží duom přikryl. Protož vás žádám, že mi v tom za zlé nebudete míti. Datum Crumlow, sabato post reminiscere anno domini XV^{C}XXV^{o}. Jindřich z Roznberka a na Krumlově.

Duostojnému u Boze otci knězi Janovi opathu kláštera Třeboňského mně milému.

2210.

Markvart z Hřebene Jindřichovi z Rosenberka: přimlouvá se za faráře Štěpánovského, by za probošta kláštera Borovanského zvolen býti mohl. (M)

Na Poříčí 1525, 18. března. — Orig. arch. Třeb. I. A. 3 Kβ, 31.

Urozený pane a pane, VMti službu svú vzkazuji. Prosili sú mne bratřie Borovanštie k VMti za přímluvu, co se dotýčě fafářě Štěpánovského, žě jest na tom, žě se chce do zákona dáti tu do Borovan; i VMti já prosím, žě ráčíte jej propustiti jim bratřím Borovanským. Neb on tak praví, žě tu chce nechati více, než jest k tomu přišel při své fařě. I ráčí VMt věděti v pravdě, žě jest mi to dobře svědomo, žě již ten klášter zaveden velmi jest skrze někderé jich správce: dluhu dosti mají a klášter opuštěný. By sobě kderého jiného volili zákonu svého za probošta, nic by jim spomocen býti nemohl. I milý pane, račte zhlédnúti na jich chudobu; nebude-li VMti, zahynú. I buohdá VMt od pána Buoha odplatu jmíti budete. Datum na Poříčí v sobotu ante oculi. Markvart z Hřebene.

Urozenému pánu a panu panu Jindřichovi z Rozumberka na Krumlově, pánu mně milostivému.

2211.

Jakub z Vřesovic Jindřichovi z Rožmberka: děkuje za půjčení koně. (M)

B. m. 1525, 19. března. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji VMti, urozený pane, pane milý! Kůň, kterýž jste mi račili půjčiti, teď jej VMti zase posílám. A v čem bych mohl vám zase jaké přátelství a službu učiniti, rád učiním, zase se od VMti nadějíc všeho dobrého přátelství ɔc. Datum dominica Oculi, annorum 1525.

Jakub z Vřesovic a na Valči, podkomoří král. Českého.

Uroz. pánu, panu Jindřichovi z Rožmberka a na Krumlově ɔc, pánu mně příznivýmu.

2212.

K listu předešlému odpověď Jindřicha z Rožmberka. (M)

Na Krumlově 1525, 24. března. — V Březanově genealogii pánů z Vřesovic v arch. Třeb.

Službu svú vzkazuji, urozený a statečný rytíři, pane Jakube, příteli můj milý! Kdež mi píšete, že mi kůň můj zase posíláte: i vězte, že jsem to pro vás rád učinil, i ještě, což by mi jen možného bylo, máte na mně poznati přítele dobrého, čehož se od vás též vždycky naději. Datum Krumlow, feria VI. post sancti Benedicti, anno domini 1525. Jindřich z Rožmberka a na Krumlově ɔc.

Urozenému a statečnému rytíři, panu Jakubovi z Vřesovic a na Valči, podkomořímu k. Č., příteli mýmu milýmu.

2213.

Menší úředníci Pražští Anně z Hradce, choti Jindřicha z Rožmberka: pokládají oběma rok s Janem ze Šternberka. (M)

Na hradě Pražském 1525, 28. března. — Orig arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Úředníci Pražští menší desk zemských urozené paní, paní Anně z Hradce, manželce urozeného pána, pana Jindřicha z Rozmbergka ꝛc. Jakož ste býti ráčili pohnáni před pány Jich Mt a vládyky na plný soud zemský od urozeného pána, pana Jana z Šternbergka a na Bechyni, purgkrabí Karlšteinského, z slov duotklivých ꝛc, jakož týž póhon v sobě šíře ukazuje a zavierá; kdež pak témuž panu z Šternbergka proti VMti dáno jest za právo stanné. Po kterémžto právu stanném podle svolení zemského svrchupsaný pán VMt ze škod útratných a nákladných ze sta kop gr. čes. pro tu při vzatých viniti chce a je před námi provozovati. A protož my podle svolení zemského rok toho VMti s týmž panem z Šternberka tu středu po provodní neděli [26. dubna] najprv příští pokládáme, abyšte VMt na ten den před námi a před úřadem desk zemských ráno k provozování nadepsaného pána škod svrchupsaných, kteréž na VMti mieti chce, státi ráčili. I znajíc VMt to, neobmeškávajte se tak zachovati, jakž VMti píšem, ale na čas výš jmenovaný před námi abyšte pro uvarování dalších škod a nákladuov podle téhož zemského svolení utvrzených státi ráčili. Dán u desk zemských na hradě Pražském pod pečetí Mikuláše z Brykšteina, místokomorníka králov. Čes., letha božieho M°V^C^XXV° v úterý po Zvěstování panny Marie.

2214.

Jindřich z Rožmberka Polskému králi Sigmundovi: ve příčině svého sporu se Lvem z Rožmitála a jinými, o záhubách království Českého skrze Lva, o přímluvu u krále Ludvíka. (M)

B. m. (1525, po 31. květnu). — Konc. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Najjasnější králi ꝛc! Milostivý králi, té sem naděje, že VKMt v dobré paměti jmíti ráčíte posly, kteréž sem k VKMti posielal při JKMti, pánu svým milostivém; a při té zprávě, kterúž tíž poslové VKMti ode mne oznámili, stojím a státi chci, pokudž mne i statku mého stává. Ač, milostivý králi, mnoho nepřátel mám, ale pro tu spravedlnost, kteráž JKMti, pánu našemu dědičnému a milostivému i spravedlivému, vlastně náleží i vší obci tohoto královstvie, nic sobě toho neobtěžuji. A VKMti prosím, jako svého milostivého pána, že VKMt ráčíte napomínati JMt krále pána našeho, ať tím prodlévati neráčí, aby mohlo k spěšnému a spravedlivému místu to všecko přijíti; neb jestliže by sě prodlévalo, tak jakž mezi lidmi mnoho nesvornosti a ruoznic, strach, by na tuto zemi pád nepřišel, čehož pán Buoh rač zachovati.

Milostivý králi, zprávu mám, že VKMt své zvláštní potěšení v myslivostech jmíti ráčíte, i teď VKMti sledníka posielám. I potom péči zvláštní o to chci mieti

rád, abyšte VKMt v tom nedostatek mieti neráčili i v jiném, což by sě VKMti líbilo a to v zemi naší nalezeno býti mohlo, všecko VKMti chci rád zjednati i poslati. A s tím sě VKMti porúčím a prosím, že ráčíte mým milostivým pánem býti.

Instrukce poslů Rosenberských ku králi Polskému z toho času tištěna v Arch. Č. XII. str. 96 č. 1458.

2215.

Menší úředníci Pražští Jindřichovi z Rožmberka: aby položil na soudu list poselací Mikuláše Trčky z Lípy. (M)

Na hradě Pražském 1525, 23. září. — Orig. arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Úředníci Pražští menší desk zemských urozenému pánu, panu Jindřichovi z Rozmbergka a na Třeboni. Službu svú VMti vzkazujem. Jakož ste VMt byli pohnáni od urozeného pána pana Kristofora z Švambergka a na Zvíkově, abyšte položiti ráčili před námi na hradě Pražském list poselací, kterýž někdy pan Mikuláš Trčka starší z Lípy psal někdy urozenému pánu panu Petrovi staršiemu z Rozmbergka, kteréhožto listu datum jest v pondělí den svatého Prokopa letha M°V^CXIII° [4. července 1513], kteréhožto listu týž pan z Švambergka potřěbuje proti Fridrichovi z Šelndorffu k svědomí: ale žě ste, VMti, toho po témž póhonu neráčili učiniti, i protož my VMti podle svolení zemského dskami zapsaného napomínáme, abyšte, VMti, takový list poselací nadepsanému panu Kristoforovi tu středu den svatého Františka najprv příštího [4. října] ráno při úřadě desk zemských na hradě Pražském položiti ráčili. Pakli byšte toho, VMti, neučinili, račte věděti, žě nadepsaný pan z Švambergka pokuty sobě podle svého puohonu čtyři tisíce zlatých uherských pokládá. Dán u desk zemských na hradě Pražském pod pečětí Mikuláše z Brykšteina, místokomorníka královstvie Českého, letha Božieho M°V^CXXV°, v sobothu po svatém Mathouši appoštolu Božiem.

2216.

Pořádek řemesla soukenického v Soběslavi Jindřichovi z Rosenberka: aby Vaněk z Proseče Markétu z Řečice vzíti si nemusil. (M)

V Soběslavi 1525, 28. listopadu. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A P. 16 b.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý, VMti napřed službu svú poddanú s plným poslušenstvím vzkazujem. VMti oznamujem, kterak Vaněk Novákuov syn z Roseče a Markýtha dcera Petrášova z Řečice, oba poddaní kněžny JMti, jsúc u nás v službě při městě, i tak že by týž Vaněk též děvce k dietěti připomohl, i úředník kněžny Její Mti že jest k nám rychtáři připsánie vo to učinil, aby rychtář jej k tomu přidržel, aby se s ní voddal, a pakli by se s ní voddati nechtěl, aby uručen byl. I tu jsú před rychtářem slyšáni byli, kdež jí von toho veliký odpor činil, že by toho sám příčina nebyl a také že jest jie nikoli prázden býti nemohl, že jest za ním ne-

stydatě pocházela, a z takových příčin že by jie pojieti nechtěl, a že by se jí v tom nikdy nezavázal. Kdež pak toho jistú zprávu máme, že jest velmi všetečná dívka byla. I žádal jest nás k VMti za přímluvu, i VMti my pokorně prosíme jako pána svého milostivého, že VMt k kněžně Její Mti přímluvu učiniti ráčíte, aby Její Mt jeho k tomu mieti neráčila, aby měl tak hodný mládenec k tak lehkému místu přijíti pro její nestydatú všetečnost. A také VMt račte věděti, že jest u nás valchářem a jistě nám dobře prospievá; a také i to můž býti, že by se pod VMtí osadil. Pakli by toho tak prázen býti nemohl, ale i k tomu se hlasí, že by jí nějaký úplatek učiniti chtěl. VMti vždy pokorně prosíme, že to VMt na přímluvu naši učiniti ráčíte; za milostivú odpověd VMti po tomto poslu pokorně prosíme. Ex Sobieslaw, feria III. post festum s. Katherine virginis annorum ɔc XV^C^XXV.

Cech řemesla soukenickýho města Soběslavě.

Vysoce urozenému pánu panu Jindřichovi z Roznberka a na Krumlově ɔc pánu našemu milostivému.

2217.

Jindřich z Rosenberka pořádku řemesla soukenického v Soběslavi: že se za Vaňka z Roseče u kněžny Anny z Minsterberka přimluví. (M)

Na Krumlově 1525, 14. prosince. — Konc. arch. Třeb. I. B. 5 A P. 16 b.

Jindřich z Rozmberka a na Krumlově. Přízeň má, opatrní a zachovalí věrní milí. Kdež mi píšete, oznamujíc, kterak by se nějaká příhoda stala u vás Vaňkovi Novákovu synu z Roseče a Markéthě dceři Petrášově z Řečice poddaným kněžny Její Mti, prosíc mne, abych se k kněžně Její Mti za toho Vaňka přimluvil: i jest mi to velmi těžká věc učiniti, poněvadž obé Její Mti kněžny poddaných jest; však mám za to, že brzy v Hradci budu, i tu já o to chci s kněžnú JMtí rozmluviti, budu-li mu co zjednati moci. Však proto předse podle žádosti kněžny JMti ať se ním rychtář zatím ujistí a jej na rukojmích má. Datum Crumlow feria V. post s. Lucie virginis anno domini XV°XXV°.

Opatrným a zachovalým cechmistróm řemesla soukenického v městě Soběslavi věrným milým.

2218.

Paměť Václava Pasovařského ve příčině závěti Petra z Rožmberka. (M)

B. m. (1525, konec). — Přepis současný arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Item pamět od Václava Pasovařskýho:

Prosím tebe, pošli pečeť sem, chci zřízení učiniti. Poněvadž pan Švamberk umřel, taky se bojím, neb nevím, kdyby na mne taky přijí[ti] mohlo.

A když strejc pečeť jeho přitiskal, tu jest Pasovařský sám nebyl.

2219.

Paměť Bohuslava Víty ze Rzavého ve příčině závěti Petra z Rožmberka. (M)

B. m. (Konec r. 1525.) — Současný přepis arch. Třeb. Fam. Rosenberg 15.

Item pamět od Bohuslava Víthy:

Kdež před některým časem žádán jsem byl od urozeného pána, pana Petra staršieho z Rozmberka, abych mu oznámil, mám-li jakú pečet; i tu jsem pověděl, že jsem měl, že jsem ji ztratil. A von jest řekl: Daj sobě udělati jinú, a jáť vod ní sám zaplatím. A potom řekl: Vítho, přitiskni pečet. A já jsem se ptal kancléře, k čemu ji mám přitisknúti. Tu kancléř pověděl: Toho tobě pán neukáže.

2220.

Soběslavští Jindřichovi z Rosenberka: o sirotkovi po nebožtíkovi mistru Krásovi. (M)

V Soběslavi 1526, 9. ledna. — Orig. arch. Třeb. I. B. 5 A E. 42.

Vysoce urozený pane, pane náš milostivý, VMti napřed službu svú poddanú s plným poslušenstvím vzkazujem. Kdež ste VMt panu hejtmanu psanie učiniti ráčili, že by Hestera u VMti byla a zprávu toho VMti dávajíc, že by jí námi na rathouze rozkázáno bylo, aby nějakých XVIII kop sestřenici své dala: i milostivý pane, VMt račte věděti, že jest omylně a křivě VMt zpravila, žeť sme my jí žádného rozkazu o tom nečinili; než když jest týž sirotek před nás přišel, žádaje nás za oppatřenie, abychom poručníka k tomu přidrželi, aby on jí statek svěřený otce jejího nebožtíka vydal, že létha má a že k miestu přijíti má, a my jsme poručníka obeslali, aby on statek jemu svěřený dal. I VMti pokorně prosíme, že nás v tom litovati ráčíte, aby ona takové zprávy o nás VMti nedávala. A podle rozkazu VMti poručník toho sirotka registřík rukú vlastní nebožtíka mistra Krása psaný v tomto listu posílá i také výpis z něho. A VMti prosíme, že ten registřík zase pro poručníka poslati ráčíte. Dán v Soběslavi v úterý po třech králích létha ꝯc XV^{C}XXVI.

Purgmistr a rada města Soběslavě.

Vysoce urozenému pánu panu Jindřichovi z Rozmbergka a na Krumlově ꝯc, pánu našemu milostivému.

A. XXIX.

DOPISY KNĚŽÍ

Šimona z Habru a Jana faráře Německo-Brodského o rozdílech ve víře.

Z let 1528—1529.

Z rukopisu Q. 27. knihovny kláštera křížovnického s červenou hvězdou v Praze podává

František Dvorský.

Učení mistra Jana Husi zůstalo i po vítězných, neslýchaných bojích husitských obmezeno na Čechy a částečně Moravu. Jen porůznu a netrvale ujalo se české učení v některých sousedních krajinách, zvláště však pomalu proniklo paprsky svými do sousedícího Německa. Po celé století byl Hus v svaté říši Německé bludařem a husitství kacířstvím. Někdy jen pronesl některý hloubající učenec ostýchavě náhled svůj, že Hus byl zbožný muž, nebo že křivě odsouzen byl; avšak takové řídké napsané výroky neoživly vrstvy lidu. I humanistům, ve věcech náboženských svobodomyslnějším, byli čeští husité kacíři; ano Luther sám z počátku považoval Husa za kacíře vším právem k smrti odsouzeného. Jako první reformátor německý Čechy na počátku nenáviděl pro rozkol s církví, takž i národ německý z národního antagonismu byl Čechův nepřítelem. Kališnictví osamotnělo v Čechách a v části Moravy, a i zde odštěpili se hned v počátcích od něho Táboři a jiné sekty, později Bratří Čeští, kteříž vždy více byli četnějšími. Osamělá, od domácích někdejších přívrženců opuštěná, jinými utiskovaná strana pod obojí, nemajíc při vládě katolické podpory, chřadla, hynula.

Když Luther počal v Německu boj proti papežství, pokládán v Čechách za záštitu hynoucího kališnictví, za pomoc proti Římské církvi. I vyskytli se a množili hned z počátku horliví rozšiřovatelé jeho učení v Praze, zvláště pak v pohraničních německých krajinách království. Luther, jenž prvotně, jak již praveno, odsuzoval Husa a byl nepřítelem Čechův, aby nabyl přívrženců, počal apoštolovati vlastními do Čech posílanými listy, rozesíláním polemických spisků svých (na český jazyk současně převedených) i osobními styky s některými, kteříž na učení k němu se vypravili. Za nedlouho po svém proti Římu vystoupení (na začátku r. 1520) neostýchal se již přiznati se k Husovi, ve spise pak „An den christlichen Adel deutscher Nation“ (1520) zřejmě prohlásil, že Husovi i Čechům bezpráví se stalo, a vyzýval Němce, aby ve věcech víry s Čechy se spojili. L. 1521 do klatby dán také proto, že zvyků náboženských od Čechů zavedených se zastával; později vydal některé listy Husovy, i vyhlásil Husa za pravého svatého, a někdejší nepřátelství krvavé mezi Čechy a Němci

že vzniklo vinou koncilu. Takovým vystupováním Lutherovým mizel národní antagonismus mezi Němci a Čechy, ztrácela se nenávist jedněch proti druhým. Současný kronikář český Bartoš velebí proto Luthera, že „zlostné Němce obrátil v příznivce Čechův."

Zastancův Lutherových vždy více přibývalo, učení jeho nad obyčej rychle po Čechách se šířilo, zvláště v městech pohraničních, v nichž převládal jazyk německý. Tak na příklad v městě Lokti bylo lutheránství již r. 1523 událostí hotovou, jakož vidíme z ustanoveného řádu, o kterýž se byli hrabě Šebestian Šlik jako zástavní pán s radou městskou r. 1523 snesli, v němž vyhraženo, že katolický farář řádu křížovnického povinen byl predikanta Witmberského svěcení výživou i bytem opatrovati, kteříž při službách božích ve farním kostele vždy za týden střídati se měli.*)

Vystoupením, vlivem Lutherovým zmařena byla možná ještě shoda strany pod obojí s církví Římskou. Mnozí z přívrženců strany kališnické odchylovali se vždy více a více od strany katolické, až zašli na cestu, po které Luther kráčel.

Přiložené listy, současně opsané mezi latinskými a českými náboženskými traktáty v rukopise Q. 27. knihovny kláštera křížovnického v Praze, podávají nám všeho toho doklady a nové zprávy, jak někteří kněží utrakvističtí přešli do tábora luteranismu, a jaký zase budila nová reformace tu a tam odpor v českém národě. Dvě dosud neznámé nám postavy utkaly se v polemickém zápasu pro různé smýšlení o víře. Kněz Jan farář Německobrodský vymítil vedle učení Lutherova velmi záhy všechny ceremonie z kostela a oddal se cele novému náboženství; a Šimon farář Haberský, zase jako věrný obránce staré české víry, potíral a rád by byl zahladil Luthra i všechny jeho zastance jako úhlavní nepřátele.

Fr. Dvorský.

Prvních sedm dopisů zde na veřejnost podávaných jest vzájemná korrespondence mezi právě dotčenými dvěma kališnickými kněžími, starokališnickým Šimonem a lutheranisujícím Janem. Historickými zprávami nad tyto dopisy vyniká list osmý a poslední, kterýž pochází též od kněze Šimona faráře Haberského, ale adressován byl osobě třetí, jakémus sousedovi v městečku Vilémově, nemnoho odlehlém od městečka Habru v Čáslavsku. Psán byl tento osmý dopis roku 1529, jakž poznamenáno jest na konci opisu, a skoro celý obírá se malou zvláštní sektou, kterou moravský vládyka Jan Dubčanský pro svou potřebu na svém statku Habrovanském u Výškova si byl právě utvořil. O počátku a osudech této sekty, kteráž trvala málo přes 10 let a slula bratřími Habrovanskými nebo Lulečskými, archivář Brandl podal zajímavé a dosti hojné zprávy v Časopise Matice Moravské 1882 str. 74—125. Z rozpravy té víme (stránka 88), že ta sekta měla ustavující hromadu v neděli masopustní dne 23. února 1528, a sice nikoli na statku Habrovanském, nýbrž ve vsi Routce mezi městy Letovicemi a Jevičkem. Velkým pomocníkem Janovi Dubčanskému při vytváření věroučné a rituálné soustavy byl známý z Palackého Dějin bratr Matěj řečený poustevník (Č. M. M. 1882, 83, 84, 87), který od r. 1519 vynikal v Praze samorostlým náboženským horlitelstvím,

*) „Ordnung, wie es sol mit dem Gottesdienst vnd desselben dienern in der Pfarrkirchen der Stat Elbogen gehalten werden, durch den wolgebornen Grafen vnd herren herr Sebastian Schlick Grafen zu Bassan, herrn zu Weyszkyrchen vnnd Elbogen ꝛc, mit sampt dem Rhat daselbst vnnd vier gemeyn in Christo beschlossen vnd vffgericht anno dni. MDXXIII." (Současný tisk v archivu města Lokte.) — Za 15 let vytlačil docela faráře katolického z fary křížovnické v Lokti predikant lutherán, kterémuž, jako na mnohých místech jinde, pomáhala šlechtická vrchnost, aby vedle politické moci také církevní správy zmocniti se mohla.

až jej administrátor Havel Cahera v březnu 1525 uvězniti dal; z vězení toho byl Matěj propuštěn teprva v den po volbě Ferdinandově 24. října 1526 (Bartošova Kronika str. 232), načež odebral se na Moravu k Janovi Dubčanskému. Z přítomného dopisu osmého dovídáme se, že soused Vilímovský Václav Knap, k jehož poučení kněz Šimon ten list napsal, byl také přítomen při sektářské hromadě v Routce, že však shromáždění bratří kázali mu ze sboru ven vystoupiti, když chtěli voliti nebo světiti Matěje na biskupství a jiné dva muže na kněžství. Nemůže býti téměř pochyby, že tento Matěj biskup jest Matěj poustevník; proti té totožnosti může se sice namítnouti, že kněz Šimon Matěje sektářského biskupa jmenuje Mikulášencem, kterážto vlastnost jeho odjinud není povědoma; ale námitce té kněz Šimon ubírá váhy doložením, že neví, v které sektě ten Matěj cesty do nebe nehledal. (Rovněž jiný výrok Šimonův, že Matěj světil učedlníky Lutherovy, nesmí se bráti na zevrubné vážky.) Jeden z ostatních dvou kněží v Routce volených nebo svěcených byl Václav neboli Vaněk, jenž slove kmotrem adressáta Václava Knapa z Vilémova, a dříve, než se přidal k těm sektářům, byl jako pachole u Matouše Suchana faráře na Písku a v Nymburce, pak u kněze Bartoše v klášteře, i konečně bratrem a rektorem v klášteře; klášter ten v osmém listě neuvádí se jmenem, ale tuším má se rozuměti klášter Vilémovský.

Tato vědomost, že Václav bývalý mnich z Vilémova stal se v Routce dne 23. února 1528 knězem Habrovanským, jest nejurčitější pomůckou k přibližnému datování prvních sedmi dopisů, z nichž žádný není opatřen letopočtem. V listě třetím kněz Šimon žehrá na to, že na Moravě Matěj laik světí učedlníky Lutherovy na kněžství: „Václava tobě známého, který byl v klášteře Vilímovském, světil“. To patrně také se vztahuje k jednání sektářů Habrovanských v Routce dne 23. února 1528. Tento třetí list byl psán v postě a potom teprva v třetím týdnu po velkonocích poslán po nahodilém vozkovi knězi Janovi do N. Brodu, jakž kněz Šimon v pátém listě vysvětluje. Kněz Jan zase v listě čtvrtém na počátku vysvětluje zapomenutím, že odpovídá pozdě k listu třetímu, a stalo se to ve středu po Nanebevstoupení. Když uznáváno zapotřebí, omlouvati tyto odklady, zdá se, že časové mezery mezi ostatními listy byly kratší, i že všech sedm listů vzniklo během jednoho kalendářského roku. Před rokem 1528 to býti nemohlo, a míním, že to bylo právě roku 1528, ač také jest možno, že všech osm listů bylo psáno r. 1529, kterýžto letopočet stojí pod listem osmým.

V Praze 9. ledna 1894.

J. Kalousek.

1.

Kněz Šimon z Habru knězi Janovi faráři Brodskému vytýká, že na místě pravé víry starých Čechů přidržuje se bludného učení Lutherova.

Bez data (při začátku r. 1528?)

Salutem plurimam dicit. Veneratu digne domine, pater sacerdos Johannes. Non modo secundum hominem exteriorem, sed eciam interiorem vos bene valere cupit. Non a multis annis per Sathane tubam, que putatur Luther, discordia magna in ecclesiam inserta est, precipue de sacramentis Cristi. Miror et maxime Boemos, qui secundum legem Dei et beatos doctores ecclesiasticos Cristique martyres in ru-

dimentis sue religionis a matrum suarum uberibus imbuti sunt; jam nonnulli spirituales et seculares retro post Sathanam abeuntes plus Lutherum eiusque scripta pensantes et legentes, que carnis sue concupiscentia sigillavit, quam beatos doctores, qui sua scripta sanguine proprio, pacientes propter Cristum, signavere, sacramentum Cristi detrahere non verentur; ut eciam accepi, te pater sacramentum sanctissimum eucaristie leuipendere his verbis: Corpus Cristi non est sacrificium, non est oblacio. Si non est sacrificium, oblacio, non est corpus Cristi, et per consequens nec (ut Pikhartite volunt) Cristus; et si non est Cristus, tunc sumus sine Cristo, et sic sine Deo, secundum Johannis dictum in 2°: Qui negat filium, non habet patrem; et capitulo 5°: Qui non habet filium, non habet vitam. Ve ergo nobis, ut quid nati sumus, si sine Cristo, qui Deus et vita est, sumus. Num primeui cristiani, confitentes Cristum sacrario in altari esse, qui excellentissima et propicia oblacio est pro nostris peccatis ad Deum Patrem, et pro eodem Cristo sanguinem suum fuderunt, errarunt et per consequens sicut erronei perierunt? Noli pater mi insanire et secundum illam heresim Lutherianam tenere, ne non solum contra doctores sacros, verum eciam contra Cristum presumere videaris. Ceterum non pauci et ex meis oviculis scandalisantur in illo, quod in monstrantia Cristum dominum nostrum exponere non vis. Si parochiani tui decimas, que sunt papistica tradicio, solvere tibi recusarent, insurgeres omnino et scripturam pro se invenires: qua re eciam illi contra te, ritus paternos negantem, accipientes in adiutorium legem diuinam, haud insurgerent, et sicut tu dominum negas et abscondis, eciam decimas negent? Animaduerte pater, quid facis, si ita est, prout audio, quod ille infelix Luther plus apud te quam omnes sancti doctores valent. Oportet te cum eo perire, quomodo omnis plantatio, ut dicit Cristus Math. 15, quam non plantavit pater meus, eradicabitur. Doctrina Lutheri lucide videtur non esse ex Deo, quia contraria est Cristo, imo nec stare poterit. Propter quod, pater, non Lutherum, sed fideles Bohemos antiquos, qui sequaces Cristi existentes pro eo multa tormenta passi sunt, sequere, ut possis in vitam reservari. Non alios Lutheri doctrinam sequi video, nempe carnales, ut in sua libertatem libidine sicut equus et mulus habeant. Apostoli et discipuli Cristi propter sacerdocii officium reliquerunt uxores, nec aliquem sacerdotum Cristi filium vel filiam genuisse legimus, ergo non uxorabantur; Luther uero et eius sequaces sacerdocium propter uxores relinquunt et in negocia secularia sese intromittunt. Tales seu talium doctrinam de vita, sicut doctrinam Cristi, apostolorum eius, doctorum sanctorum et martirum Cristi amplectere, Cristumque in altari sancto (qui semel per mortem oblatus est) sacrificium esse, quod in eternum manet, confitere. Hec scripta ad te dedi condolens fidei, si ita se res habet; sin autem secus est (parcens iuventuti mee) scriptis tuis certum me redde, ut congaudeam caritati. Vale. Sacerdos Simon ex Habr.

Honorabili viro sacerdoti Johanni plebano Brodensi, patri in Christo dilecto.

2.

Kněz Jan, farář v Brodě Německém, knězi Šimonovi v Habru odpovídá v příčině učení a učitelů písma svatého, zvláště zastává se Mart. Luthera, vykládá o oběti těla Páně, o vystavování svátosti boží, a oznamuje, kdo první začal v monstranci vystavovati tělo boží.

Bez data. (1528).

Salutem plurimam dicit. Nevidělo mi se odpovědi psáti jazykem latinským tobě, kněže Šimone, ať by teskliwo čísti nebylo pro nezvyklost tvú v latinské řeči a nesvědomost. Neb ač si mi latině napsal, ale zdá mi se, že ne z své hlavy, a ktož koli to skládal jest, aniž on jest, jak slušelo, napsal; slova latinská sou, však žádné pořádnosti zachovati neuměl, než lecjaks jedno s druhým mísiel jest. I kterakž tu muože dobrý smysl nalézti se, kdež slov ani orací žádné pořádnosti není? Tím obyčejem Slezáci a Poláci staří psali sú, ty pak jakžto svú věc psaním vyslal si! Ale kdyby mladost svú chtěl, o niež na konci píšeš, dobře spraviti, nikdá by se v to, což ť nenáleží, nevkládal, aniž by vyskakoval prvé, leč by jistotu měl. Nepamatuješ, co jest psáno Proverb. 18: „Ktož prvé odpovídá, nežli slyší, bláznem se býti ukazuje a pohanění hodný". Medle pověz, kdy si ze mne slyšel, z čehož mne vinníš, aniž ť sem kdy svých se věcí spravil? Otcem jmenuješ mne: takliž otcovstvo mé u tebe podle přikázání božího uctěno jest, aby všemu uvěřil a klevet pomáhal roznášeti? A ty něco věda, měl by otce hanby neodkrývati, aby z Chamovy roty zlořečené nebyl, jenž pro odkrytí otcovy hanby došel jí.

Píšeš vo učení písma svatého i vo učitelích, buď kteří z Čechuov věrných byli, buď z jiných národuov, podle zákona božieho učících, jenž i pro vyznání pravdy Kristovy trpěli ɔc, a že někteří z Čechuov, duchovní i světští, zákona božieho učiteluov věrných strhli se i se mnú, jenž Luthera viece nad doktory přijímám. Co to mluvieš? V pravdě-lis rozsúdil prvé, nežlis propověděl? O sobě pravím, jiných nezastávám, zvláště o kterýchž nevím; zákonu božiemu a písmu svatému věře, takovú dávám čest, nic v něm scestného býti, krom pravdu dokonalú, pravím, jakož Paulus 18: „Zákon Páně nepoškvrněný" ɔc, a Paulus 17: „Řeči Páně řeči sou čisté, stříbro ohněm přepáleno" ɔc. A jiné mnohé duovody mohly by se snadně sebrati k tomu. Takť já o zákonu božím držím ɔc.

O svatých učitelích neb doktořích buď domácích, buď z jiných národuov, kteří najdávnější sú neb najnovější, jako Luther jest, i jiní, což píší neb mluví, jenž by mohlo najíti se v svatém písmě a nebylo jemu odporné, alebrž k vzdělání viery i všeho dobrého, za pravé držím a pravím, že milý Buoh velikými a mnohými dary a múdrostí obdařil je tak, že jest čemu diviti se. A pro tu příčinu knihy jich rád čtu, kteří najstarší sú, jako: Tertulianus, Hyreneus, Dionysius, Cyprianus, Ignacius, Origenes, Crysostomus, Jeronymus, Augustinus ɔc. Dlúho bych vyčítal je, i těch, kteří najnovější, jižto podnes živi sú, mnohými dary božími prospěch činíce po

zemiech křesťanských, z nichž Erasmus jest, Pomeranus, Ecolampadius, Luther, Melancton ɔc, jenž v jazycích mnohých staré převyšují. A že v nich čtu, není to proti pánu Bohu, neb což v nich pravého jest toliko, přijímám podlé apoštolovy řeči I. Tess. ult.: „Proroctvím nepohrzejte, všeho zkuste, a což dobrého jest, držte“ ɔc. K výstraze řekl: zkuste; neb z těch všech mohl jest každý poblúditi, a s zákonem božím nemá žádný za rovno pravdy, než pokudž jim dáno jest, ač pak viery tím neztratili sú, neb pro ni trpěli sú i trpí ještě. Ty Luthera tupieš ovšem a pravíš učení jeho nebýti z Boha. Svrchu napsal sem, že mohl každý poblúditi, i najstarší i najnovější. Hnedliž pro některé poblúzení všecko pravé máme odvrci, tehdy i staré doktory odvržeme, proto že v jich knihách něco proti písmu nalézáme; protož sluší řieci o nich, že dobrú vieru mají, neb z učení jest písma svatého, jehož dokládají se, ač v poblúzení nemuožem jich zastati. A když tak o dospělých jest, co my o sobě povieme, jimžto přirovnávajíce se, nic nejsme? Chcem mistři býti, a učedlníci nepočali sme býti! Vidíš ty, jenž u tebe v potupě sou, prospievati, že mnohé vuokol krajiny s pomocí boží k zákonu božiemu a ku pravé vieře obracují, ješto prvé ani meč ani válka k tomu přivésti jich nemohla, a samého pána Boha moc z milosti pohnula? Ty o jediné babě nevieš, aby ji navedl k vieře neb něčemu naučil. Boj se onoho písma Jeremiae 23: „Běžali, a já neposlal sem jich, neb které posielá[m], prospievají.“ Joh. 15.: „Kto zuostává ve mně a já v něm, ten přináší užitek mnohý, neb beze mne nic nemuožte učiniti.“ Opět: „Ne vy ste mne vyvolili, ale já vyvolil sem vás a položil sem, abyšte šli a užitek přinesli.“

Vo oběti mluvieš těla Páně, jako bych zapieral ji. Já s apoštolem držím z viery, jenž dí I. Cor. 5.: „Beránek velikonoční náš za nás obětován jest Kristus“. Ad Hebraeos: „Nyní pak jednú na skonání světa k zahnání hříchu skrze obětování sebe samého ukázal se.“ A tu málo výš: „Neb ne v svatyni rukama učiněnú všel jest Kristus, podobnost mající pravé [sic], ale v nebe, aby stál nyní před obličejem božím pro nás, ne aby častokrát obětoval sebe samého“ ɔc. V těchto sloviech apoštol o pánu Kristu die, že se jednú obětoval, a to bylo na kříži; druhé praví jeho státi v nebi pro nás, to jest orodujícího, neb ta oběť jednú obětovaná vždy obětuje se přímluvou. Tu obět věrní mají, aby oběti jich přijaty byly v ní, to jest svá těla obětujíc, obět živú, svatú ɔc, též modlitby činíce, utrpení snášejíce, chválu vzdávajíce ɔc, neb nemajíce jí, v ničemž by nebyli přijati. Protož apoštol ad Hebr.: 13.: „Máme oltář, z něhož jísti nemohú, ktož stánku slúží“. Oltář máme, dí, to jest Krista obětovaného, i tee oběti obětované tělo pravé v svátosti jedí a krev pravú pijí, s připomínáním jeho dobrodiní a zvláště smrti jeho, i děkují jemu, co jim ráčil poslúžiti ɔc. Ty s jakús loikú vyšel si: „corpus Christi non est sacrificium, non est oblatio, si non est sacrificium oblatio“ ɔc; trvám, že jest Crisippi, když jí žádný nerozumí.

O vystavování svatosti boží napomínáš mě, řka: když nevystavuji, že tím Krista skrývám a zapierám. Tak-li máš psáti? Cos nečetl: „Ústa lživá zabíjejí duši“, a onoho: „Vy ste z otce ďábla“ ɔc, a doleji: „Když mluví, lež z sebe mluví, neb lhář jest a otec její.“ Jižť svrchu položil sem, co o pánu Kristu držím; i věziž, žeť neskrývám jeho, ani zapierám. Také vystavuji každé neděle i v slavnosti roční, ač ne na každý den, a tu zvyklost podle jiných zachovávám. Než raději bych, abychom podle svolení nikda nevystavovali, neb ustavena jest k přijímánie. Kdyby doktory svaté četl, nikda by nesměl vystavovati. Neb svatý Dionysius a Crysostomus píší, kterak při svatosti boží má býti zachováváno. Neb když měli posvěcovati, tehdy samým těm, ktož sú měli přijímati, v kostele zuostati dopustili, jiné všecky ven vyhnali. O tom Crysostomus dlúhú omelii píše. A svatý Dionysius die, že ktož hoden není přijímati, hoden není naň hleděti. To já čta, bázeň mám k vystavovánie, k procesím ɔc, neb první svatí nečinili toho; my pak před vožralce, smilníky, kostkáře, nevěstky, zlolajce ɔc vystavujeme, nosíme. Jako ty píšeš, abych neskrýval a nezapíral Krista: mluvíš proti starým těmto, o nichž svrchu, jenž lid vyhonili od vidění. Tu jest lépe řieci pro naše poblúzení. Ve nobis, ut quid nati sumus. A ty ještě v kostele před sacramentum hudbu krčemní dopúštíš, neb vždy na to opus hude náš varhaník vožralcuom a tanečníkuom, a takovým zapovídali první svatost boží, a ty jeho s hudbú vnadíš! Ó by svaté paměti kněz Martin Vodička, kterýž v Habru býval, z mrtvých vstal, jistě trestal by tě z neřádu! Tuť by parochiani za zlé měli míti i pro jiné věci, to jest, že zamýšlíš tu pouti i odpustky ɔc.

Poviem od kterého času vystavovánie začalo se a od koho. Věz, že od jednoho bludného, jménem Zikmunda, a to za času mistra Jana Husi. O tom pieše nějaký Jeremiáš, jehož sermony kněží mnozí mají, in sermone de corpore Christi takto: „Když svaté paměti mistr Jan Hus byl v Konstanci u vězení, tehdy kněz Zikmund z Řepína, tehdáž jsa u svatého Martina v Praze farářem, najprv počal v monstrancí vystavovati tělo boží, čehož nikdá prvé mezi křesťany nebylo od ustavení svatosti. To bylo mistru Husovi zvěstováno, i velmi sobě neliboval toho. Potom týž kněz Zikmund v přehrozné bludy upadl o svatosti boží“. To ten napsal.

Čas již psaní dokonati, dal si mi psaním svým příčinu k tomu. Nechaj napotom takových psaní, a nedomnívaj se o nižádném zle po lidských novinách, leč sám jistotu budeš míti. A čti sobě zákon boží a svaté doktory, nespoléhaje na těch dormi secure sexterních, a nalezneš věci pravé, a teprv i viery budeš vyznavač a jiné užitečně navedeš. Vale. Ex Broda.

Presbyter Johannes.

Sacerdoti Simoni in ecclesia oppidi Habr ecclesiastea agenti, fratri in Christo dilecto.

3.

Kněz Šimon v Habru faráři Janovi v Brodě Německém: odmítá potupné výtky mu činěné v příčině neznalosti latiny, mladosti věku, odpustků, pouti, procesí a působení kněžského, odsuzuje učení Lutherovo a oznamuje, že dříve jinde nežli v Praze vystavováno bylo tělo boží v monstranci.

Bez data (psáno v postě mezi 26. únorem a 11. dubnem, a odesláno po 26. dub. 1528?)

Salutem plurimam dicit. Kněže Jene, za zlé mi máš, že tě z toho viním, čehož sem od tebe neslyšel. Divím se tomu, jenž mě potupuješ a psaním svým za hloupého pokládáš, psaní mému jakkoli neumělému žes nevyrozuměl: ježto takového muže, který jiné chce potupovati, umění jich haněti, povaha má býti, aby najnerozumnějšiemu psaní vyrozuměl. Neb ten jest učený a mistr, který ze zlého dobré umí učiniti. Však já psaním svým tebe nevinním [sic], aniž také, jakož píšeš, klevet pomáhám roznášeti, než chtěl sem od tebe zvěděti, tak-li, jak tebe jiní vinní, jest? Což sem huoř udělal, že sem psal, než jiní, kteříž na tě volají, o tobě roznášejí a ještě mnohým huoř; neb jeden kněz tobě dobře známý v Čáslavi pravil, žes mu řekl de sacramento venerabili: „Ó však tu nic není podstatného než slovo Páně, toť jest podstatné!“ Pohlediž, žeť tak není, jako ty píšeš, bych já tvú hanbu jako Chám odkrýval, píše, co o tobě mluví. Protož z čeho mi máš za zlé, sám si ten, mne nejsa svědom. Odsuzuješ mě latiny i rozumu toho, že by to ze mne nebylo; dobře jest, kdys mě neodsúdil češtiny. A latinu potupuješ: věz, bych byl bakalářem aneb mistrem, psalť bych bakalářsky aneb mistrovsky, ale že sem prostý žák, napsalť sem tak jak umím. Při tom i mladost mú potupuješ, že se dávám v to, což mi nenáleží, a že (jako povaha blázna jest) prvé odpovídám, než uslyším. Pozoruoj, co píše apostolus ad Timoth. 14.: „Mladostí tvú žádný nepohrdaj.“ Z těch slov rozumí se, že moc trestání a učení dává se mladému knězi jako starému. Však nebeský pán Kristus Ježíš ráčil jest ve 30 letech trestati a kázati pravdu otce svého nebeského, a kterak Daniel, sa pacholík, v Babyloně starce soudil, Danielis 13. Také prvé než uslyším, jakož povaha blázna jest, že odpovídám: rozuom listu mého v sobě odpovědi nezavierá, ale otázku z slyšení ɔc. O zákonu božím právěs napsal, kdyby jeny [sic] ústa tvá i skutek píra potvrdily ɔc.

Co se tkne doktoruov svatých, zastávaje pády [sic] Lutherovy, pravíš, že mohl každý z nich poblúditi, a že také něco proti písmu v knihách jich nalézá se: ó nahlédni v knihy jich právě, nenachyluje se viec k Lutherovi, a poznáš Luthera velmi zdáleného od nich i odporného jim v učení pravém. Velmi sem tomu rád a dobře to v paměti mám, kteraks v Zahrádce potvrdil mi toho, že jest tak, že Luther píše proti pokánie svatému, jenž jest postiti se, almužnu svatú dávati, modliti se, ješto k tomu doktorové svatí vedou i zákon boží nás tomu učí: elemosinam date, jejunate, orate! Opět vychvaluješ Luthera i jeho tovaryše, že v jazyku svým staré převyšují.

Dávámť za pravé, zvlášť o Lutherovi, ale v hanění, plundrování, posmieváníe, neb i svatému Jakubu, bratru Páně, neodpouští. A zdaž nevíš, co Pán mluví Lucae 16: že synové tohoto světa opatrnější sou než synové světla v pokolení svým. Píšeš opět, že vidím ty, jenž u mne v potupě sou, prospievati, kterak okolní země obracují k vieře, ješto prvé meč ani válka nemohla tomu co učiniti: ó, jenž se chlubíš čtením, nahlédni se v zákon boží, kterýž ukazuje, že viery čím dál až právě k skonání světa ne přibývati, ale umenšovati se bude. A kdež pravíš, že válkú nemohli tomu co učiniti: za mýho věku a snad i za tvého neslyšeti, aby kto válečně do okolních zemí k napravování viery vyjížděl. Než zprávu jistú máme, že naši předkové věrní Čechové v Bazilii bez meče věrú vyhráli nad Němci, a nikdá z viery nevypadli; jakož páni čeští psali do zboru Konstantského takto: že téměř všecka království světa častokrát pochybovala, ale království naše České najkřesťanstější a markrabství Moravské najjasnější od toho času, jakž vieru křesťanskú pána našeho Jezu Krista přijali, tak jakožto kámen čtverohranatý, dokonalý beze vší úhony svaté církve Římské stáli a bez přestání se přidržali, poslušenství upřímě zachovávajíce. Dotknu i meče. Zdaž nevieš, kterak Žižka dobré paměti nemálo mnichuov, Němcuov poplenil? Však i vaše město Čechové obdrželi mečem. Horu i jiná města čím sou Čechové obdrželi a Němce vyplenili než mečem? A ještě s boží pomocí Němcuom, jenž sou nikdá věrni pánu Bohu nebyli a viery neuměli, vieře se učiti nedáme.

O prospěchu Lutherovu, jejž chválíš a jejž viděl sem v Jihlavi, toto poviem. Když sem tam byl s jinými kněžími, kněz jeden Lutheruov s jednú osobú mladú žertoval v kaple, a hned šel k oltáři, říkal accessum. Jihlavští také někteří sami pověděli: „Nevíme, co sme, žádného řádu, žádné lásky mezi námi není, a jeden druhému nevěří, žádného náboženství ani u našich kněží není.“ A sám sem to viděl ꝯc. O Lutherovi Řehoř bakalář z Rokycan, písař pánuov Domažlických, jenž byl u něho puol druhého léta tehdáž, když se ženil,*) pověděl, že o mnoho stoluov měl svatuov, potom sám zavedl tanec. To-li je vzal z zákona božieho a z Ducha svatého, jižť jest převýšil doktory svaté! A když je složili, potom na zajtří, jakož obyčej mají tam, že na ženicha a na nevěstu stavějí věnec, nedal ho na se vstaviti, a okázav na svú drahú nevěstu, pověděl německy: „Satis feci officio meo“. Veď, učinil podle zákona a rady andělovy, kterú dal Tobiášovi svatému, učitel viery?

Viz opět, nevyptav se, co mluvíš, že nevím o jedné babě, abych ji naved k vieře aneb něčemu naučil. Vyptajž se v Zahrádce, učinil-li sem jaký prospěch? Najdeš některé i staré, že sem je přikázáním božím naučil, najdeš obzvláště v Žibřidovicích, i z Římské strany že sem k vieře přived. A zde v Habru také vyptaj se, jest-li co pořádněji za mne, než prvé bylo přede mnú; a tak také zvieš, jaké jest mé kněžství, běžal-li sem bez vuole boží, jakož rozuom tvého psaní tak chce míti. Za

*) Martin Luther oženil se 13. června 1525.

to mám, že po těch sloviech, jež vedeš proti mně, Joh. 15.: „Kto zuostává ve mne a já v něm, oužitek přináší mnohý“ ꝛc, muožeš poznati, že snad ještě jistější mé kněžství bude než tvé; neb já prospěchu tvého v Brodě žádného nevidím, ale ještě mnohé zhoršení. Znamenaj, jakés pohoršení učinil na Lipnici na zámku, že je již podál roznesli, žes s máslem jedl tento svatý čas postní. Tak jistě praví, žetě oznámeno a ty žes řekl: „Co duom má.“ Kéžs pomněl na řeč svatého Pavla I. Cor.: 10: „Povolá-li kto vás z nevěrných k večeři a chcete jíti, všecko, co před vás bude položeno, jezte, nic se netížíce pro svědomí. Pakli by kto řekl: toto jest obětované modlám, (jakož tobě praj řečeno jest, že jest s máslem), nechtějte jísti pro toho, kto jest oznámil, a pro svědomí ꝛc“. A tvoji parochiani tento čas svatý kolací s máslem sobě dělají, nemajíť z čeho děkovati, jako o mých pravíš, že by měli mi co za zlé míti. Tak jest, kdyby bylo pravé to, což píšeš.

Mne trestceš, že se nevyptám na pravdu, ješto já nerozprávěje, ptám se tebe, tak-li jest, co lidé praví. Kéž sám vyptáš se na pravdu! Co mi píšeš za jistú věc, jako toto, že toho ožralce varhaníka k sobě vnadím? To jest nepravá řeč; literáti sou ho přivedli do kostela, já ho neznal ani sem ho kdy viděl, až tu v kostele; také u mne jest nebyl, chleba mého neviděl, a faru nevím, viděl-li je. To obtěžuješ, že on huda ožralcuom i houd u mne ante sacramentum. Proč pak ty posluhuješ takovým hříšníkuom, vožralcuom, zlolájcuom, hráčuom, ukrutníkuom a snad i ruffianuom svým lékařstvím, a pak jdeš ad sacramentum. Opět pravíš, že zamýšlím pouti a odpustky: jistě měl by se uleknúti sám toho, což mi píšeš, že lživá ústa zabíjejí duši, vy ste z otce ďábla ꝛc, a doleji: „když mluví, lež z sebe mluví, neb lhář jest a otec její.“ Neb sem já o odpustcích nic nemluvil, to jest štrych Římanuov. A bych pak co řekl, (ale neřekl sem), co bych tím zhřešil? Nebude-li odpustkuov vin našich, nebudem s pánem Bohem. A o pouti nic sem jinak nemluvil, než abych tu slavnost zvelebil, i že jest patrocinium; co jinde hledáte, jinam na pouť, jako do Čihoště chodíte, to doma máte; sejdětež se, neb týž pouť doma máte. A kdyby kněz Martin vstal z mrtvých, že by mě trestal z neřádu: jistě, žeť by snad tobě neodpustil, že mi to jistotně píšeš, čehož v mysli mé nebylo. Nerozeznals prvé, nežlis psal ꝛc.

O oběti svaté těla Páně kterak držíš? Z řeči apoštolovy vyznáváš, že jednú skrze smrt kříže obětován jest, a ne aby často obětoval sebe samého. Kto z věrných mluvě o oběti přesvaté oltářní, jenž jest Kristus pán, drží a mluví, aby skrze smrt opět podruhé obětoval se za nás? Ale tu oběť jednú obětovanú na kříži věrní kněží při každé mši svaté připomínáním obětují, číníce to, co Kristus pán přikázal a na poslední večeři učinil. A já tak držím, jako svatý Cyprian de sacramento calicis Dominici ad Cecilium napsal: „Nam si Jhesus Christus Dominus et Deus noster ipse est summus sacerdos Dei Patris, et sacrificium Deo Patri ipse primus obtulit, at hoc fieri in sui commemorationem praecepit: utique ille sacerdos vice Christi

vere fungitur, qui id, quod Christus fecit, imitatur, et sacrificium verum et plenum tunc offert in ecclesia Deo Patri, si sic incipiat offere secundum quod Christum videat obtulisse". Toť hle, jakož mne napomínáš, abych doktory svaté četl, v nich nalézám proti tobě, jenž na kázánie (jakož o tobě praví a odporu si mi nenapsal, neb tak jest) říkáš: Tělo boží není oběť. Však i sanctus Crysostomus, přečti sobě, nazývá obětí. By ty nechal mudrování a držel se předkuov našich v křesťanského náboženství zvyklosti! Sám pohleď; mluvíváš proti doktoruom svatým a jimi se chlubíš, a já že bych na dormi secure sexterny spoleh. V nich věz, totiž v doktořích svatých, že všecko proti vaší sektě lutheriánské nalézám, zvláště in Cypriano, Crysostomo.

O vystavování těla božieho přesvatého, že bych tebe vinnil, píšeš, a pravíš, že vystavuješ v neděli, v hody: já tebe tak daleko nevinním neb svědom nejsem a u vás nebývám. Než což sem slyšel od lidí i od bratří našich, kterak tebe pomlúvají v tom i v jiným, a chtěje zvěděti pravdu, i psalť sem; a protož viece toho o tobě před sebú, by nevystavoval sacramentum, mluviti nedám ɔc. A kde pravíš, že z řeči doktoruov svatých bázeň máš k vystavovánie, k processím: a proč k pozdvihovánie také při mši svaté báznivosti nemáš, však též tu i hříšní hledí? A že bych já v tom proti doktoruom svatým mluvil: proti nim nemluvím, než mluvím podle času; neb světí doktorové spravovali sú církev boží tak podle toho času, a nynější kněžstvo věrné také podle času církev boží řídí. Píšeš při tom, že nějaký Jeremiáš v sermoních svých napsal, že by nějaký bludný kněz Zigmund ustanovil vystavování těla Páně: ustanovil ne bludný, ale věrný, neb potom teprv, jako tvé psaní ukazuje, bludným učiněn jest, což že jest potom nevěrným učiněn.

Však též co jest ponajprv Luther de communione utriusque speciei psal, nehaní sě, ale že se převrhl. A to chtěl netoliko z Němcuov, ale i z Čechuov vyvrátiti, když psal Pražanuom list, aby kněžstvem se nespravovali, než aby sobě někoho vyvolili za kněze, jakož pak i osobu jim jmenoval. To podle zákona božieho, aby laikové kněží volili a světili: jakož již tak činí na Moravě, že Matěj laik světí učedníky Lutherovy na kněžství, Václava tobě známého, který byl v klášteře Vilímovským, světil; *) vornáty na kabáty dělají, jakož v jednom kabátě z vornátuov přišel do Vilímova nějaký Hradecký. Pohlediž muoj kněže Jene, co vychází z těch nových učiteluov, že se muož věrným stýskati. Ale musejí pohoršenie a bludové býti, jedno aby byla ecclesia militans, druhé aby řeč Páně, kdy přijde syn člověka, zda-li bude moci nalézti vieru na zemi, naplnila se.

A kde mi nějakého Jeremiáše přivozuješ: já tobě ne nějakého ale známého tobě, mám za to, dobré a svaté paměti kněze Jana Bechynku připomenu, jenžto o vystavovánie těla božieho i o procesí pěkně smýšlel a psal, zákonem božím také

*) Stalo se při shromáždění bratří Habrovanských v Routce 23. února 1528.

dovozuje. Mám za to, že o tom jeho spisové tebe tajní nejsou ɔc. A kterak muožeš řieci podle toho Jeremiáše, že by ten kněz Zikmund to ustanovil: však jinde v křesťanství po zemiech po krajinách bylo vystavováno sacramentum venerabile v monstrancí. Muož býti, že jest v Praze tehdáž začal to; ale aby v křesťanství od něho bylo ustaveno, nezdá mi se. Ktož pak koli ustanovil ten řád, poněvadž ti, kteréž máme za svaté, jako kněz Jan Bechynka, kněz Matúš Suchan, kněz Martin Vodička, jehož sám jmenuješ svatým, řka svaté paměti, kněz Martin, i jiní také o něm dobré svědomí vydávají, to sú drželi, písmy svatými tvrdili, pročež bych toho obával se činiti?

Ještě o Lutherovi toto povím, že jest muož krve, tělesný a hance vymyšlený. Kto neumí haněti blížnieho svého, čti Luthera, zvláště: Contra regem Angliae. A jaký jeho prospěch? Teď jeho ovoce, tento čas postní i v pátky svaté maso jedí, znovu se křtí, kněžstvo se žení, a tak, co jest tělu libo, to činí, neděle svaté sobě neváží, jakož i ty v neděli jel si k pánu na Vlašim pro léčení těl. Tuť by tě trestal kněz Martin dobré paměti Vodička. Chudému člověku platí, že by se zavrh přikázáním božím: pomni, aby den sváteční ɔc. Rozvaž sobě, muoj kněže Jene, věrně traktát „De captivitate Babylonica!“ Kto je jediné z svatých doktoruov takovým štrychem šel, jako jde Luther? V psaní jeho žádná pietas, než zlost veliká nalézá se, a toť není z Ducha svatého. A kdež pak při konci napomínáš mě, abych nespoléhaje na těch dormi secure sexterních, čítal zákon boží, doktory svaté: v to sem se dal, a vděčen sem toho napomenutí, že ještě pilnější budu než prvé. A tomuto prodlúžení mému odpusť, i bez kyselosti (jakož sem já přijal) přijmi. Vale.

Sacerdos Simon.

4.

Farář Jan v Brodě Německém knězi Šimonovi v Habru: brání se proti nařknutí v příčině oběti pána Krista, držení postu, neděle svěcení, i předkládá mu některé otázky k zodpovídání výkladem z písma svatého.

Ve středu před Nanebevstoupením (20. května 1528?)

Salutem dicit. Byl sem již na tvuoj list, kněže Šimone, zapomenul; potom uhlédav jej, zpomenul sem nebýti odepsání tobě naň. Znám, odkud to béřeš naskrze prvo, ač domyslil sem se z prvnieho ke mně psaní, že z jiných mášˇ; ale již všecko oznámeno mám, proč se v to dáváš a jiným dopouštíš se pod tebú zastierati, jenž zjevně nesmějí od sebe sami psáti ke mně. Řečníkem brzo za jiné si, měl by ještě v tom zvláště pomlčeti, ano písmo jest Eccl. 32: „Mluov mládenče, jestliže jest tvá potřeba, ledva dvakrát otázán sa;“ vidíš-li, bylo-li by co samému potřebí, teprv měl by mluviti. Timothea a Daniele předkládáš ku příkladu: v této věci neuč sě na těch svatých. Tuto lest a pokútnost neupřímá jest, oni pak Ducha svatého a tak

Boha plni súce, mluvili i trestali. Byla simplicitas columbina v nich, kteráž nad Salvatorem ukázala se, ješto ty, jenž se připodobuješ jim, daleký si od toho, zvláště když v tuto simulaci jdeš. I kterak tvrdě nemám psáti pro takovú věc, neb toho dobýváš na mně, moves Camarinam. I nechciť se dlúhým psaním zaneprázdniti v odpovědi, neb mnohá jalovost v listu jest: ač bych mohl nad to větším psaním odpověděti, ale nechci času daremně ztráviti. Než cožť napíši, sám odpověz mi, neodcházeje k svým dýmačuom a šeptákuom, jižť sú v psaní svú přinesli umělost. Nebojímť sě jich, a kdyby zjevili se v čemžkoli, měli by odpověď tiemto obyčejem, kterýmž jdú proti mně. Znám úmysl jich, jsú hydra Lernaea, chci s nimi pokoj míti.

O písmu svatým i ty i tvoji, ač píšíce schvalujete je; ale což to prospěje, nebude-li zpuosobnosti k němu? Neb ne ten, ktož písmo svaté chválí a káže z něho, hned zpuosobný bývá k němu. Joh. 10: pán některé pastýři jmenuje, jiné nájemníky a jiné vlky a cizoložiteli písma svatého. A takoví káží a mluví slovo boží. Jeden toliko rozdiel Kristus schválil, a apoštol mnohé praví, jenž cizoloží písmo svaté. A svatý Jeronym na ona slova apoštola Gall. 1: „Notum vobis facio evangelium die, nec putemus in verbis scripturarum esse evangelium, sed in sensu“ ꝯc a potom: „Tunc scriptura utilis est audientibus, cum absque Cristo non datur, cum absque patre non profertur, cum sine spiritu sancto non eam insinuat ille, qui predicat.“. A tu ihned doleji: „Grande periculum est in ecclesia loqui, ne forte interpretacione perversa de evangelio Christi hominis fiat evangelium, aut quod pejus est, diaboli“ ꝯc. Má tehdy pastýř nazvaný čtení v sobě duchem božím napsané, jímžto i věřící jest, ne na sexterníku, což sú lidé sepsali, z čehož bývá čtení lidské a zlý jeho rozuom. Ten samým čtením a písmem svatým lid s prospěchem učí, jakožto v osobě Petra každému ono praví Christus pán: „Pasce oves meas et verbum Dei praedica“, neb to samo jest chléb života ꝯc. Jinak, z toho sejde-li, což svrchu dotčeno, v nájemníka anobrž u vlka obrátí se k rozptýlení ovcí. Viz, co jest na římské biskupy přišlo i na jiné, ktož se jeho strhli, ješto in synodis, in decretis říkali: mandamus ꝯc, ne jako apoštol: „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis“ a opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis“. Leckohos za učitele vzali, e juristis ac philosophis, též za svatého leckohos vyzdvihli i za svatú, a k těm útočiště měli, i zvlčeli, a církev křesťanská tím přišla v rozptýlení, ano mnichovstva zrodili v sedmidesáti téměř rozdielích, ano jeptišky, ano jakýs Brigidy zákon ꝯc, ano pouti a tak dále. Co to jiného jest, než vlk rozptyluje ovce a lapá v svá ustavení? O tom předpověděl apostolus Actis 20: „Ego scio, quoniam intrabunt post discessionem meam lupi rapaces in vos, non parcentes gregi, et ex vobis ipsis exsurgent viri loquentes perversa, ut abducant discipulos post se.“ Kdyby četl list universitatis Parisiensis ad Pragensem a zase Pragensis universitatis ad Parisiensem, opět Exoniensis [sic], kdež jedni druhým na Římany žalují, jenž odstúpenie jich znali,

divil by se; a kterak se jich strhli, také i Němcuom všudy nyní to per Germaniam známo. Jistě měli bychom se příhodú jich trestati a na samém čtení svatém bez přimíšení spolehnúti, nechati Římanuom Římského, mnichuom mnišského ↄc, abychom pastýři ovcí byli.

O učitelích nynějších i o Lutherovi, jakož prvé psal sem, což pravého podle písma svatého vede, s ním sem, a pravím tak jeho býti jadrného s jinými mnohými, že mnoho se muože v malých slovích doptati. Ač pak někde slova hanlivá sou, nic divno není, ano to jiní proti bluduom mluvili: pán Kristus, apoštolé i učitelee světí.

Vo oběti pána Krista dosti v prvním psaní máš, ale proti mně veda cizím duchem, nic duovodného není. Hned-li tak jest, což Cyprianus neb Crysostomus píše, doveď písmem svatým, hned přijmu, bez něho ani doktoruom nevěřím, jako Augustinus ad Hieronymum píše: „Ego solum eis libris, qui canonici dicuntur, eum honorem deferre didici, ut neminem eorum scriptorem errasse firmiter credam. Ceteros vero, quantalibet sanctitate doctrinaque praepolleant, ita lego, ut non ideo vera credam, quia ipsi sic senserint, sed si per canonicas scripturas aut ratione probabili mihi persuadere potuerint“. Leč onu antiphonu béřeš ku pomoci scestnú: „Sacerdos in aeternum Christus Dominus ↄc panem et vinum obtulit“, ješto Christus non obtulit panem et vinum, ani čtem o Melchysedechovi. A tu textus habet proferens, že Abrahamovi z boje hladovitému jdúcímu svými vynesl stravu, chléb a víno. Není, vidíš, bezpečné ve všem doktory bráti kteréžkoli, buď Hieronymum, Augustinum, Crysostomum, Cyprianum ↄc. Teež že sou někteří procesí a vystavování eucaristiae divinae zamyslili, ne proto, že oni svatí byli a dobří, mám jim toho dověřiti a následovati, neměli-li sú písma svatého ku pomoci. A to vše, jakož svrchu položeno, Augustinus zavierá.

Vo pohoršení skrze pokrmy učiněném při mnohých skrze mne, jistě mýlíš se i tvoji. Kněze Tomáše pán tázal: jest-li hřích s máslem v postě jísti? Odpověděl, že není; a přede mnú i před jinými seznal se k tomu. Já potom obeslán sa ku pánu, kdež i kněz Tomáš byl při obědě, i na konci oběda přišel sem, a ryby smažené na stole byly, kteréž prvé jedli. Dal mi jednu pán, a já jedl sem. I pověděli býti s máslem smaženú; proto jedl sem zpomínaje na ono I. Timoth. 4: „Omnis creatura Dei bona est, et nihil rejiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur“. A ty z nabádání svých proti mně vedeš I. Cor: 10: „Pakliby kto řekl: toto jest obětováno modlám, nechtějte jísti“; ješto netrefí se a velmi hlúpě smyšleno jest. Což sem jedl, nebylo modlám obětováno, aby zlořečen byl Buoh a modla schválena. Jiné jísti jest s děkováním, což apoštol velí, a jiné jest nejésti obětovaného modlám, což brání; tvoji konečně nerozumějí písmu. O mých parochiánech někto smyslil lež, že by koláče s máslem pekli v postě. O tom nikdy neslyšel sem a nevím, a sám toho nečiním, aniž sem kdy na kázánie slova promluvil. Než když sú tak

múdří tvojí, nechžť povědí, kteří pokrmové mají v postě jedeni býti. Na rybách nestojí puost, jichžto mnozí celý puost neokusí, a jiní rozkoš z tučnosti jich nad maso mají ɔc.

O neděli svaté zpomínáš, kdež sem jízdu měl na Vlaším: nic, mám za to, nezhřešil sem. Tak jest, k večeru bylo, jel sem, a téměř celú noc. Kto viece zhřeší, já-li čili vy, v neděli na posvícení pro jídlo chodiece, kdež lidem mnoho zlého přichodí, buď opilstva, her, vražd, prázdnění ɔc, a to kněžskú příčinú na to sejdú se. By tvoji četli Hieronymum, kdež o neděli svaté píše in epitaphio Paulae, nikdá by mne z toho nevinili.

Již měj na tom dosti, nemohl sem pro krátkost času psáti viece. Než odpověz mi na tyto artikule, a to z písma svatého. Já sem tobě odepsal. Vale. Ex Broda Alem. f. IIII. in vigilia Ascensionis Jesu Christi.

Na čem pravé záleží křesťanstvo?
Které pravé jest pokání?
Která viera pravá k spasení?
Kteří hříchové najvětší?
Která přikázání boží křesťanuom vydána?
K čemu jest ustanoveno tělo a krev pána Krista?
Kteří pokrmové postní a puost křesťanský?

Presbyter Johannes.

Sacerdoti Simoni, plebano Habrensi, fratri in domino dilecto.

5.

Farář Habrský kněz Šimon kárá kněze Jana v příčině činění nových rozdílů ve víře, útočí na M. Luthera a vykládá předložených mu sedm otázek.

Bez data (1528?)

Otci v Kristu milému, knězi Janovi, faráři Brodu Německého, kněz Šimon, farář Habrský, pozdravení mnohé vzkazuje. V psaní svém jistě velmi pochybuješ. Pravíš, že tobě, což já psal sem, od koho to mám, oznámeno jest: i zleť jest oznámeno, ktožkoli praví na kohokoli, v svú hlavu klamá. Abych já od koho měl řečníkem býti, aneb někto tobě, zastíraje se mnú, psáti by měl, zle se domníváš, a nedobře mne ošemetným (jímž sem nikdá nebyl) býti pravíš. A kdež si mi jeden mezi jinými artikuli vydal tento, abych pověděl, kteří sou najvětší hříchové: rozvažiž sobě, jaký jest to hřích, že mě beze všeho zavinnění potupuješ a ošemetný mi dáváš. Zda nepomníš, co Pán přikazuje Math. 4.: „Nolite condemnare et non condemnabimini“. A kdežť sem Timothea a Daniele, muže svaté, proti potupovánie mladosti mé přivedl: v této věci abych se neučil na nich, velíš, že v nich při trestání byla simplicitas columbina, ale ve mně že jest simulatio. Slýchal sem jak živ přísloví: „Kto

v peci bývá, umí jiného vožehem hledati“, a scriptura praví: „Omnis secundum se ipsum alterum existimat“. Položils, abych neodcházeje k svým nadymačuom, sám odepsal z písma svatého na tvé psaní: věřím pánu Bohu, že jakož prvé dá mi pomoc svú, žeť podle sprostnosti své a neumění mého odpíši. A jaký by rozuom muoj byl, abych cizí umění nebo rozuom bral na se, a tobě neb i jinému měl psáti to, což by ve mně nebylo, aneb seč bych býti nemohl, ano písmo svaté v cizím oděvu chlubiti se zhajuje, takéž i mně cizím uměním chlubiti se slušné nebylo by. Leč se domníváš tudy, že sem v postě*) psal a s hod snad třetí týden**) teprv poslal: neměl sem po kom jistým poslati, a naši formané tehdáž nejezdili, i nepílil sem poslati, až by mi se někto nahodil jistý. Zdaž potřebí bylo kvapiti? Ale napsals, žetě oznámeno: opět opětuji, ktožkoli praví, že v svú hlavu klamá; a ještě pravím, jaký rozuom muoj byl by, abych takovú věc učinil? A já listu žádnému sem neukázal, až sem jej poslal; než exemplář sem okázal, proto žes mě potupil. Psalť sem otázku bratrskú najprve, co sem o tobě slyšel; neb to za dobré býti mám, o bratru co se slyší, nerozprávěti, ale zeptati se, tak-li jest. Což pak teď píši, žádnému sem neukázal, ani četl, dokudž by tobě posláno nebylo, i toho, cos mi psal; již pak věř, neb nech. Játť mohu řieci s apoštolem: Scit Deus, quod non mentior ɔc.

Pravíš v psaní mém býti mnohú jalovost: jistě žeť já také v psaních tvých velkého vomastku nečiji. A že se nadymačuov mých (o nichž já nevím), poznav v psaní umělost jich, nebojíš: rád bych věděl, na koho máš domnění; žádného, ani mně není třeba báti se, jedné buď spravedlivý, pána Boha se boj, neuškodíť žádný, neb pán Buoh bude tě ostříhati.

O písmu a o čtení svatém píšeš, přivozuje svatého Jeronyma, kterak jest nebezpečné kázati, aby snad místo čtení Kristova nekázal čtení člověčieho: tak jest, žeť nebezpečné jest kázati slovo boží; a protož čteme in prologo Jeronymi super beatum Marcum, že svatý Marek palec sobě uťal, aby za nehodného toho úřadu jmien byl; protož slovo boží [s] strachem a s bázní kázáno býti má. A z řeči svatého Jeronyma béřeš, že kazatel neb pastýř nazvaný má čtení svaté v sobě duchem božím napsané, ne na sexterníku, což sú lidé sepsali, z čehož bývá čtení lidské i rozuom zlý. Sepsání lidského teež jako já aneb někto jiný nepotřebuješi [sic]; přihlídni k sobě, lečs učenější než svatý Pavel, který se v třetím nebi učil, ducha svatého měl, a proto čítal knihy a učil se, neb takto napsal ad Timoth. 29: „Affer libros“. Hle! dí libros in plurali, mohly snad býti i sexterny, neb s těžkem tak vázali knihy tehdáž jako nyní. A zdaž svatý Timotheus, svatý Titus, neměli ducha svatého, učitele věrného? Avšak svatý Pavel I. Timoth. 4. Tit. primo napomínal jich, aby pilni byli čítání a učení, muož býti i na sexterních. A zdaž i ty sexterníkuov nemáš? Mám za to, že jich ještě viece máš, než já. A jenž mě vzdy za sexterníka máš, dověře

*) Roku 1528 byl půst od 26. února do 11. dubna. **) Mezi 26. dubnem a 8. květnem.

se pánu Bohu bez pokušení, nevím, komu týž sermon přijde; neb již mladí, ač nás vy staří potupujete, viece káží bez sexternuov a prospievají než někteří staří. Ale muoj kněže Jene, smyslíš-[l]i o mně, že umím Pater noster ɔc, Ave Maria ɔc: opět zpomeň na Pána spasitele, kterak spisy lidské ráčil čísti, jakož svatý Lukáš 4. cap. píše, že in synagoga, když mu byla podána kniha (jsa sám kniha živá), ráčil ji vzíti a čísti proroctví Izaiaše proroka. A zdaž sám se v špurtách [sic] rozličných nepřebíráš? A ty již nemaje dosti na Jeronymi edicí, ani na doktořích svatých, ani na svých věrných předcích, Čechuov, jiných edicí zákona božieho hledáš, pilen si Němcuov, Židuov, Řekuov, anebo spisuov jich, a jim věříš, a doktoruom svatým, jakož píšeš, věřiti nechceš, chytaje se onoho i onoho jazyku. Hlediž, aby pak o přirozenaj nepřišel, jakož se trefuje některým Němcuom: dadí se učit sem česky, potom pak ani německy ani česky neumějí, než mezi lidmi co špačkové sú.

O písmě a o čtení svatém lidmi hodnými sepsaném tuto řeč já sexterník takto zavírám: poněvadž svatý Pavel ad Timoth. 4. píše řka: „Attende lectioni et doctrinae“, bych měl doktora svrchovaného, ducha svatého, a bych tím jist byl, doktory svatými (jako ty a Luther) i jinými věrnými mužmi, jenž sou skončili v ctnostných životech, pohrdati bych nechtěl, poněvadž ne všeho jednomu dává. Eph. 4. apostolus praví: „Unicuique nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi“, Rom. 12: „Habentes donationes secundum gratiam, quae data est nobis, differentes“, item I. Corinth. 12: „Haec autem omnia operatur unus atque idem spiritus, dividens singulis, prout vult“. A že sejde-li z toho čtení napsaného v sobě duchem božím na sexterník, na sepsání lidské, v nájemníka, nébrž u vlka obrátí se pastýř, a co tudy přišlo na římské biskupy, i na jiné, ktož se toho, co svrchu dotčeno jest, strhli, že říkali in synodis et decretis: mandamus ɔc, ne jako apostolus „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis“, a opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis“, a že leckohos vzali za učitele e juristis ac philosophis: a proč ty pak Luthera, Melanktona ɔc za učitele béřeš a nad doktory svaté vychvaluješ, že mnoho v malých slovích muož se doptati? Tak jest. Ale bluduov, hanění, rúhání a co tělu libo, ješto o mnohým sme neslýchali. A jestliže teprv na Lutherovi doptáváme se dobrého, cesty k spasení: vám starém (sic) nebude dobře, neb cesta do nebe, jakož zákon boží ukazuje, velmi nehladká jest, urážčivá v nohy a dlúhá; na voze, na koni nelze. I jakž vy již staří, sešlí na nohy, budete moci jí vystačiti, strach, abyšte i s svým doktorem brány nezmeškali! Ó co to mluvieš, schvaluje toho Luthera, ježto toho hoden není. Jáť sem se již dávno z zákona božieho a od starších svých v malých slovích mnoho doptal, ješto mi již viec není třeba na Lutherovi ani na Melanktonovi ptáti se, přestávám na tom, bych jedné to vyplnil, totiž „Diliges Deum tuum ex toto corde ɔc et proximum tuum sicut te ipsum“, ješto na tom veškeń zákon záleží. A radu máme svatého Pavla Rom. 11: „Noli altum sapere, sed

time", a 12: „Non alta sapientes, sed humilibus consentientes", abychom velikého umění a znání, jenž jediné člověka, jakož 1. Corinth. 8. napsáno, nadýmá, varovali se, ale pokoru majíc, pána Boha se bojíc, přikázání jeho vyplnili, dosti nám bude.

A že římští biskupové leckohos za svatého, za svatici [sic] vyzdvihli a tudy zvlčeli i církev Kristova rozptýlena jest: ó muoj kněže Jene, slyším, že rektora svého chceš poslati ad ordines: uposlechniž mne, ač sem mladší dobře o některé léto, proto nestyď se mne uposlechnúti, neb již také, ač málo, vlasové moji prokvítati počínají, neposílajž toho mládence mezi ty vlky, ať by ho neudávili, a což sám v uošklivosti máš, nevediž v to služebníka svého; pakli, tuť bude simulatio. A co o Římanech dotýkáš, jak sou zmátli církev: cožkoli zlého drží, činí, nezastávám aniž je schvaluji, nébrž o nich řeči nechati chci. Než což se tkne prvnějších otcuov svatých a jich sněmuov, jako Cypriana, Ignatia, Athanasia i jiných, kteří sou o vieru křesťanskou zasazovali se, jich scházení aneb sněmy pravím býti svaté, neb pro vieru a pro spasení lidské to sou činili. Protož dobré a svaté paměti mistr Jan Hus, slavný a věrný Čech, u výkladu menším na vieru křesťanskú v kap. 26. položil, že o sněmě Nicenským anebo o tom, co na tom sněmě složeno jest, věří jako o svatém čtení. Neb sněmové jich nebývali bez zákona božieho. A že in suis synodis říkali mandamus ɔc, zdá se tobě, že by oni tím hřešili.

Divní sme Čechové! Nevím jestli který národ tak misterný jako my Čechové; ať jest ledajakýs poběhlec, lotr, když se jedné pochlácholí k nám, již nám lepší jest než domácí. A k komuž vezmem nějakú milost, buď ruffian, poběhlec, nevěrný, cožkoli učiní, poví, napíše, vše Čechuom příjemné jest; a k komuž chuti nemají, nech jest jakkoli svatý, ať z zákona božieho všecko mluví, není jim příjemné, nébrž za zlé položí, a což najdú v zákoně, že se jim bude zdáti, že by bylo proti němu, to povedou řkouce: Hle! v zákoně takto napsáno jest, a on jinak praví, nechci mu věřiti. A ješto to, co proti němu z zákona božieho povede, odporné jeho řeči nebude, jako toto, což vedeš: „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis"; opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis", není odporné tomu, že sou svatí biskupové říkali in synodis mandamus, praecipimus, neb to máme v zákoně božím, a hned dovedu takto: Svatý Pavel, jenž není sám proti sobě, 1. ad Corinth. 11. píše: „Laudo vos fratres, quod per omnia mei memores estis, et sicut tradidi vobis, praecepta mea tenetis". Hle, dí praecepta mea! A ty čeládce své, jsa mezi ní starším, co má činiti, budeš přikazovati, ba i osadním svým snad přikazuješ; jakož tak učí svatý Pavel 1. Timoth. 4.: „Praecipe haec et doce", a Tita svatého cap. 2.: „Argue cum omni imperio". A poněvadž při své čeládce ty to činíš, proč v tom jiným máš za zlé, poněvadž zákon boží k tomu vede? Oni súce starší, jako biskupové přikazovali nižším, při vieře v řádu svým jak se mají zachovati; neb čteme in Actibus apostolorum cap. 15., kterak svatý Pavel chodil po křesťanech, přikazuje jim, aby

ostříhali přikázání apoštoluov a starších. A opět 16.: „Cum pertransirent civitates, tradebant eis custodire dogmata, quae erant decreta ab apostolis et senioribus, qui erant Jerosolymis“. I nebudiž tobě divno, že sou říkali mandamus, neb sú se toho dočtli v zákoně božím.

V duovodu o oběti přesvaté těla a krve Pána spasitele zamítáš mi Cypriana svatého a Crysostoma, i tu antiphonu: Sacerdos in aeternum oc panem et vinum, obtulit, pravíš býti scestnú, že Kristus pán non obtulit panem et vinum, ani Melchisedech, než že jest vynesl Abrahamovi potravu chléb a víno, a že doktoruom svatým věřiti nechceš, než ať bych písmem svatým doved, že přijmeš. Však propheta pověděl Psalm. c. IX. o Kristu Pánu: „Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech“. Jaký jest ordo Melchisedech aneb kněžství jaká oběť jiná, kromě chleba, vína? Že Kristus secundum eius ordinem sacerdos in aeternum est, jinýmť písmem svatým dovésti nechci, než jako prvé ještě při tom stojím, a těch svatých potupiti (leč co hodného a pravého na ně dokážeš, že jim nesluší věřiti) nechci, ale s nimi chci umříti raději, než s Lutherem učitelem tvým živ býti, leč bych se také zbláznil. Ale zachovávať mě pán Buoh. Přived si mi Augustinum, že ad Jeronymum píše: „Ego solum eis libris, qui canonici dicuntur, eum deferre honorem didici, ut neminem eorum scriptorem errasse firmiter credam“; proč pak nevěříš S. Cypriano, Crysostomo, však eorum libri apud nos canonici dicuntur, a pravíš, že není bezpečné ve všem je bráti. Ó bych byl na jich místě, byl bych sebú bezpečen. Kristus pán M. 18. a svatý Pavel 2. Corinth. 13. dějí: „In ore duorum vel trium testium stabit omne verum“. Já sem tobě svědky dva hodná a svatá, Cyprianum, Crysostomum de oblatione postavil, a ještěť třetieho muže dobrého svaté paměti mistra Jana Husi k nim přistavuji, aby vzdy podlé řeči Páně bylo pravé svědectví. V decalogu svým na to přikázání boží: „Memento, ut diem sabbati sanctifices,“ cap. 39. dotýkaje, že obětovánie beránka bylo jest přikázání boží, takto dí: „Již jest minula figura, neb již Krista živého obětujem“. Již máš, hle, tři svědky, neb jim uvěř, aneb na ně doveď, proč není jim hodno věřiti.

Divím se, že svatým věřiti nechceš, a což ty mluvíš, chceš, aby tomu věřeno bylo, a sám doktory svatými mně dovozuješ, a což já jimi tobě dovozuji, zamítáš. Tak by byl stokrát křiv, když mee svědky zavržeš, budeš práv! Znamenaj, co činíš, doktory svaté mi zamítáš a v psaní svým prvním proti vystavování těla božieho dovodil si mi sexterny a špurtami nějakého Jeremiáše, ježto nevím, co je byl! Tos ty, hle, již sám z toho čtení napsaného v sobě duchem božím na sexterník sešel, že již snad i pikharty budeš mi dovozovati, a svaté zavržeš. Kdyby směl, radši by mi nešlechetným klamařem dovodil, jako Lutherem, než doktory svatými. Neb ho vychvaluješ, a o jeho šlechetnosti v prvním listu napsalť sem, která na oko od něho vidína jest. Ty takovým věř, jať nechci. Ó kdyby při svatým Cyprianovi, Crysostomovi

takoví skutkové ďábelští byli shledáni, jako při Lutherovi, kterak by ty toho v psaní svým nezamlčel! Teprv by jim věřiti nechtěl. A snad kdyby byli také takoví, jako Luther, spieš by jim věřil. Co to puosobí, než ďábel, který mnohým Luthera posla svého osladčil a svaté zuošklivil, aby pravdě věřeno nebylo neb doktoruom svatým, jenž sou byli ctného příkladného života, zákon boží skrze jich ruce k nám přišel, a krví svou to sou zapečetili, nevěřiti a tomu věřiti, jenž nectného, nepříkladného života jest, a rovně co Jidáš svého skutku, že z ďábla byl, oběšením potvrdil, tak tento své psaní, že ne z ducha ale z těla jest, ženěním stvrdil. Z Boha-li to, či z ďábla jest, znamenaj sám. Ale však tento svět, jehož lékařem si, nedáť prohlídnúti.

Opět pravíš, vystavovánie těla božieho a procesí že sú někteří zamyslili; ne proto, že sú svatí byli a dobří, mám jim dóvěřiti, neměli-li sú písma svatého, jakož Augustinus to zavierá. Augustinem svatým zastíráš se v tom místě, a v jiným ho budeš míti za klamaře, jako Cypriana, Crysostoma. Prvéť sem napsal, že ti muži dobří a svatí měli pro sua parte písmo svaté, aniž držím, aby co bez písma svatého činili.

Dále z pohoršení vymlúváš se a sčítáš na kněze Tomáše, že by pravil, že v postě není hřích jísti mastné. Téměř rcete, že pohoršení není hřích. Těžko nynějším nábožníkuom s olejem některý čas pojésti. Pravíš, žes pamatoval na řeč svatého Pavla 1. Timoth. 4.: „Omnis creatura Dei bona est et nihil reiciendum, quod cum gratiarum actione percipitur“. Circa dominorum mensam fiunt gratiarum actiones; býval sem při tom, neprav mi. Kéžs raději pamatoval, pohledě na některého přísedícího, jenžto s máslem nejedl a snad celý puost, na řeč téhož svatého Pavla, kterýžto, nežli by měl se kto na něm zhoršiti, pověděl 1. Corinth. 8: že by na věky masa nejedl, a proto by tím stvoření toho božieho, jenž dobré jest, nepotupil. Všecko časem má býti, i pokrmové. Máme napsáno Eccl. 3.: Omnia tempus habent; omnia, tehdy i pokrmové. Ptáčkové proč nezpívají v zimě jako v letě, i pokrmuov jiných v zimě užívají, než v letě. Stvoření nerozumné čas rozeznává, ale člověk zhovadilý nechce mezi časem rozeznání míti. A pravíš, že hloupě smyšleno jest, a že moji, ale nevím kteří, nerozumějí písmu, kdež sem proti tobě ved 1. Corinth. 10.: „Povolá-li vás kto z nevěrných k večeři, jezte, nic se netížíc ɔc. Pakli by kto řekl: toto jest obětované modlám, (jako tobě řečeno jest, že jest s máslem), nechtějte jísti“. Naučils se od Luthera haněti to, co by jiný napsal, a své schvalovati, by pak jakkoli hloupě bylo. A že jiné jest jísti s děkováním, což apostolus velí, a jiné jest nejésti modlám obětovaného, což brání, a cos jedl, že to nebylo obětované modlám: již pak jakkoli hloupě smyslil sem, vidím tvou moudrost, o níž ti lidé urození, jenž tě i na krytých vozích vozí, nevelmi tbají, než o to, že se, jako sluší na kněze, s pikankami [sic] obieráš, a hojně, by pak nezhojil, i chudému knězi kážeš sobě zaplatiti. Cos to ve čtení v sobě napsaném duchem božím nalezl? Já sem to písmo figurative přived. A i tak buď mi upřímě vzato. Kolik tu

bylo modl neb bohuov? Jako sv. Pavel Phil. 3. dí: „Quorum Deus venter est“, břichuom svým slouží a zřízení dobré církve, svaté matky své, na památku postu Kristova i jeho umučení nevinného pro svá břicha ruší.

Již pak buď kto koli, i kněz Tomáš; ale já o něm toho nesmyslím ani přijímám, neb se v řeči nesrovnáváte. On pravil mi, že maje na pomoc pana Salavu, pana puorghrabí, muže rozumné, jenž snad viece sobě vážili ten čas svatý, než ty, kněz sa, pána s jeho dvořany odved, že viece nejedli mastného. Poněvadž pán tak brzo dobrému zřízení povolil a faráře svého uposlechl, pomahajž mu pán Buoh i v jiným. Ó kdybychom my kněží kněžsky živi byli, v dobrým pořádku stáli, však by i páni v dobrým byli nás poslušni! Než vidúce nás, a my, jak chcem, tak děláme, an z nás každý biskupem, papežem, děkanem, an se nám ono líbí, ono nelíbí, tak také ze všech svých řáduov panských vystupují. Není potřebí na Římské biskupy okazovati, že sú rozptýleli církev, že sou zvlčeli, všeho doma dosti máme. Opět o tvých parochiáních že by někto smyslil lež, by v postě pekli koláče s máslem: proč mi převracíš písmo mé? Však sem já tak nenapsal, by koláče pekli, ale že kolací sobě dělají, neb štiku podpustili sobě máslem. Při tom byl nějaký Habrský, jemuž se u nás diví, že jest jedl, a od nás Rych. A pravíš, moji, (nevím kteří), když sou tak moudří, aby pověděli, kteří sou pokrmové postní. Uštipuješ rovně jako tvuoj velebný doktor Luther. Znamenaj sám svú múdrost aneb rozuom svého psaní: napřed, abych s žádným neradě se, sám na tvé psaní dal odpověď, napomínáš mě, a teď pak pravíš, aby moji odpověděli, ježto já o nich nevím, jakž to jednostajně v jednom listu nepíšeš aneb nesmyslíš. Ale nic divného, neb se tomu naučíš od svého doktora. Kolikrát on již sobě sám klamařuov nadal! Věz, žeť níženi na to odpovím.

O neděli svaté dotýkáš, pravě, že bylo k večeru, kdys jel na Vlašim, a žes téměř celú noc jel. Ba mnohý aby měl tolikéž vzíti, šel by pěšky několik nocí. Jitro a večer jest den jeden. Ale co ty tak čistě pána Boha zděláš, ráno v neděli svatú nejezdě než k večeru, ješto snad tě pán Buoh tak k večeru nešetří. Při tom pravíš, kto viec zhřeší, ty-li, že si jel v neděli tam, či my jdouc na posvícení pro jídlo, a že tudy příčinú naší k vopilství, k hrám oc sejdú se. Moudrý hloupě nepropoví.Jáť na posvícení pro jídlo nejdu; zdaž doma nemám co jísti? Již bych múdrost okázal, a své také k tomu přidržím, aby v neděli svatú na posvícení pro jídlo nechodili, leč pro slovo boží, kdyby doma neměli, a já některém i neposluhoval, kteří ne ke mši svaté, ale do krčem šli. Tu máš ode mne odpověď! K jiným víš-[l]i co, mluov, a odpovědíť také. My pro jídlo, a ty pro peníze, aby vzal, jakož praví, na padesáte kop. Dobrý řemeslo! Však ta již leta sou, že řemeslník nemuož se jedním řemeslem uživiti, ale onoho i onoho hledí. Nu již s pomocí boží, maje vieru silnú a naději k němu, že mi pomuož, aby mudráci poznali, že také pán Buoh s prostnými a neumělými rozmlúvání své má, a že jich neopúští, zvlášť když v jeho při pracují.

K artikuluom těm, jichs mi poskyt, ať bych sám na ně odpověděl, neodcházeje k svým nadymačuom, — o nichž já nevím, a ještě pravím, že bych rád věděl, na koho máš domnění, ať by, chtěl-li by, psal, ješto by po rozumu poznal, — přistoupím krátce, neb sem již prodloužil, na jiné dávaje odpověď.

První artikul vydal si mi: „na čem pravé křesťanstvo záleží“? Jiného základu anebo gruntu křesťanstvu kromě Krista pána, aneb jeho život útrpný, nevím. Neb svatý Pavel I. Corinth. 3. praví: „Fundamentum enim aliud nemo potest ponere praeter id, quod positum est, quod est Christus Jesus“. A na tom základu stavíme se, když v Kristu pánu aneb u vieře jeho křtíme se, ďábla i všech skutkuov jeho i vší pýchy jeho se odříkáme, tu starého člověka, jenž jest hřích, svláčíme, a v nového člověka, jenž jest Kristus, obláčíme se, jakož svatý Pavel ad Gall. 3. die: „Quicunque in Cristo baptizati estis, Christum induistis“. A od něho, jako i mistr Jan Hus pokládá, sloveme křesťané.

Druhý artikul: „které jest pravé pokání“, samo to slovo pokání okazuje. Neb pokání, jako by řekl lkání, želení aneb plakání, t. na hříchy. Lukáš svatý VII. napsal: Magdalena že jest plakala na hříchy, až i nohy Pánu smočila; a Pán ráčil jí řieci: Odpúštějí se tobě hříchové. A z toho pláče činí hříšný ve jméno boží almužnu za hříchy své, pamatuje, že jednomu králi hříšnému rada dána byla, Danielis 4.: „Redime peccata tua elemosinis“. A Pán spasitel hříšným ráčil pověděti Luc. 11. „Date elemosinam, et ecce omnia munda sunt vobis“. A to jest znamenala nám Magdalena, když mastí zmazala nohy Krista pána při pokání svým. Opět posti se, modli se pánu Bohu, pamatuje na řeč pána spasitele, kterúž mluviti k učedníkuom svým ráčil, Math. 17.: „Hoc genus non ejicitur, nisi per jejunium et orationem“. Marc. 9.: „Hoc genus in nullo potest exire, nisi in oratione et jejunio“. A jaké pokání bylo oněch Nynivitských, o nichž sám Pán Math. 12, Luc. 11. die: že sú pokání činili k kázání Jonášovu. A jaké pokání činili? Jonae 3.: „Odvrátivše se od své zlé cesty, postili se i s hovady svými“. Nyní Lutheriani tomu by se smáli. Oblekli se v pytle, a všickni k pánu Bohu volali. A opět 3. R. 21.: Achab pokání činil, oblek se v žíni, postil se, sklopil hlavu doluov. A skrze to pokání i Nynivitští i Achab oumysl boží a hněv přelomili. A že jest pán Buoh přijal od nich to pokání, tehdytě bylo pravé. A beatus Crysostomus de poenitentia takto die: „Si oraveris et jejunaveris et elemosinam juste feceris, complesti pretium, redemisti peccata tua, remissa sunt crimina, reparata est vita tua“. Nebude-liž to pravé pokánie?

Třetí artikul: „která viera pravá k spasení?“ Athanasius beatus za mne odpovídá; in symbolo suo takto položil: „Quicunque vult salvus esse, ante omnia opus est, ut teneat catholicam fidem. Fides autem catholica haec est, ut unum Deum in trinitate et trinitatem in unitate veneremur“. Sou pak také i jiné věci, o nichž a jimž máme věřiti právě, chceme-li spaseni býti, jako 12 článkuov viery, a cožkoli

Kristus pán činil, mluvil, zuostavil nám, že to jest v pravdě tak, a že každé slovo Kristovo jest pravda; jakož máme napsáno Ezaias 53., 1. Petr 2.: že v ústech jeho lest není nalezena, nébrž o sobě sám díe Joh. 14.: „Já sem pravda". O vieře apostolus Hebr. 11. píše: „Est autem fides sperandarum substantia rerum, argumentum non apparencium". A beatus Augustinus: „Fides est credere id, quod non vides; quod si vides, non est fides". A toť bude pravá viera věrných křesťanuov, vidouce sacramentum venerabile na oltáři; ne to, což vidí, ale což nevidí, to věří. Vidí spuosobu chleba, pak ne chleb hmotný, ale chleb živý, který s nebe sstúpil, býti věří, jenž jest Kristus pán, Buoh a člověk, jakož sám tak praví Joh. 6.: „Ego sum panis vivus, qui de coelo descendi".

Čtvrtý artikul: „kteří sou hříchové najvětší?" Což se zdají septem peccata mortalia malí, jenž smrt uvodí na člověka, neb i proto slovú smrtedlní. Ezech. 18.: „Anima quum peccaverit, ipsa morietur". K tomu artikulu krátce z zákona božieho toto odpovídám. Takto máme napsáno Math. 12.: „Omne peccatum et blasphemia remittetur hominibus, spiritus autem blasphemiae non remittetur. Et quicunque dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei; qui autem dixerit contra spiritum sanctum, non remittetur ei, neque in hoc saeculo neque in futuro". A proverb. 18.: „Impius cum in profundum venerit, pectora contemnit".

Pátý artikul: „která přikázání vydána sou křesťanuom?" Snad chceš tomu, že mezi šestmi přikázáními božími není o dni svátečním, jehož ty sobě nebudeš-[l]i vážiti, nevymluvíš se z hříchu. Neb mistr Jan Hus, svaté paměti, v Decalogu praví: že kto nesvětí neděle svaté, hřeší proti Trojici svaté i proti svaté církvi. K tomu artikulu krátce tímto slovem, v němž zavřena sou přikázání boží křesťanuom vydaná, odpovídám, co Pán mluví k nám Math. 5.: „Nisi habundaverit justitia vestra plus quam scribarum et phariseorum, non intrabitis in regnum". Toť nám hle křesťanuom Pán vydal.

Šestý artikul: „k čemu vydáno jest tělo boží a krev boží?" Vím, co tím chceš, že by ne k vystavování a k procesím, ale k přijímání vydáno bylo. Máme zákon boží, kterak Buoh všemohúcí, jenž ctěn býti chce od nás, a že my jeho viděti v bytnosti jeho nemuožeme, neb sám praví Exod. 33.: „Non videbit me homo et vivet". Od počátku figury způsobiti ráčil viditedlné, aby v těch viditedlných figurách lidé jej ctili, jemu se klaněli. Pro ukrácení jednu přivedu figuru: Exod. 25. máme, že pán Buoh rozkázal Mojžiešovi udělati archu, v niež by od nich poklonu měl, ctěn i chválen byl; jakož pak tak činili Židé, že v té arše pánu Bohu se modlili, klaněli se. Potom při konci světa, maje se nám okázati opět, aby lidé i oči jich mohly jej snésti, přirození naše ráčil vzíti na se. A v tom hleděti na se, modliti se, klaněti se sobě, jako Bohu pravému, nehájil, ale chválil jako onomu Samaritanu Luc. 17., o němž pověděl: „Není nalezen, jenž by se navrátil a vzdal chválu Bohu,

jediné tento cizozemec". A maje se bráti z tohoto světa a s námi proto býti podlé řeči své Math. 28.: „Vobiscum sum usque ad consumationem saeculi". Opět u viditedlné věci ráčil se nám dáti in specie panis et vini, a to k hledění i k přijímání na památku všech svých dobrodiní. K hledění aneb, dím, k vystavování (jakož ty tomu nechceš), ráčil se nám vydati. A toho mi potvrzují species visibiles; neb u viditedlných spuosobách ráčil se nám dáti, aby i zrak náš toho užíval. A opět potvrzují mi tato pronomina hoc, hic, abychom my pohleděli na to, kterak náš Pán a Buoh poníženě ráčil se nám vydati, i sami také sebe ponížili, a u veliké pokoře k přijímánie ho přistoupili, a tak v ponížení jeho následovali. A k tomu trefí se řeč svatého Pavla Hebr. 12.: „Curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei et conservatorem Ihesum, qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem". K přijímání ráčil vydati se; neb řekl, jakož evangelistové svědčí, manducate, bibite. A tak k vidění, k přijímánie ráčil se nám vydati; a protož dí v tom obojím psalmista psalmo 33.: „Gustate et videte, quam suavis est Dominus". A poněvadž tak odporné jest tobě vystavovánie, proč pak oblibuješ pozdvihání, a těm, ktož elevaci dělati nechtí, protivíš se: co jest jeden řád druhého lepší? Napřed položil sem, že sme všecko biskupové: co se nám líbí, to držíme, a co se nám nelíbí, to zamítáme.

Sedmý artikul a poslední: „kteří sou pokrmové postní?" Dotekls, že ne na rybách puost jest, ješto někteří tučnost ryb nad tučnost masa vyvolují. Nehorš se, užívá-li kto krmí postních neřádně, užívaj k svému zlému! K tomu artikulu odpovídám, že pokrmové postní sou, ne maso, máslo, ale ryby, chleb, volej. Math. 14., Marc. 6., Luc. 9., Joh. 6. Nebeský Pán, jenž jest k střídmosti vedl lid, mnohokrát ráčil rozmnožiti lidem chléb a ryby, ale ne maso. A o samým Pánu nečteme, by kdy jedl maso, krom beránka velkonočního; ale o rybách čteme, že jedl i učedníkuom svým dával Luc. 24. Joh. 21. A kdyby maso bylo pokrm postu aneb střídmosti, a ne ryby, poněvadž čtem Krista Pána často ryby jísti i jiným dávati, a o mase nečtem, by je jedl, krom beránka velkonočního: však by Židé ne [sic] žráčem masa, ale žráčem ryb nazvali ho. Ano i přirození ryby a masa to rozeznává: ryba jest věc lehká a vodná, a maso jest věc těžká a tělesná. Protož oni židé Numeri 11., že sú byli tělesní, ne po rybách, po chlebě, ale po mase toužili. I dal jim pán Buoh žádost jich, a oni, žerouc maso, mřeli. Bojme se téhož 3. Reg. 14.: když Buoh dopustil ránu na lidi, že dešť nepršel za mnohý čas, poslal Pán Eliáše k vdově do Sarepty Sydonské, aby ho krmila v té ráně boží. Nenašel u ní masa ani másla, ale trochu mouky a oleje, a tomu pán Buoh požehnal, že ani mouky ani oleje neubylo, až pán Buoh svú milost okázal. Opět v též kapitole: když Eliáš, horle pro hříchy Achabovy a mstě nad nimi pro pána Boha, modlitbú zavřel nebe, aby dešť nepršel, havranové krmili jej u potoka Karith masem dvakrát za den. A když pak sa v úzkosti, ucházel před Jezabel 3. R. 19. a na huoru boží Oreb

měl jíti, jedinou [sic] anděl boží přines mu chléb a vodu, nepřines mu masa, másla, neb ti pokrmové nezavírají v sobě postu aneb střídmosti, jakož již nahoře dovedeno jest.

Již čas přestati, a ač prostě a neuměle smyslil sem, a napsal jako neumělý a prostý, ale v duchu upřímým beze vší (o niež ty se domníváš) ošemetnosti. Budiž pánu Bohu poručín.

6.

Farář Německo-Brodský, kněz Jan, vyvrací knězi Šimonovi, faráři v Habru, výtky v příčině náboženských výkladů mu učiněné, i prohlašuje jeho odpovědi na předložené mu artikule za nedostatečné.

(Bez data 1528?)

Kněz Jan, Brodský farář, knězi Šimonovi, Habrskému faráři, předkem známosti písma svatého z milosti boží, a potom jiného dobrého žádá. Již si ke mně třetí učinil psaní, kněže Šimone. V prvním si bez mála všecko téměř popsal pod slovy otázek; druhé obšírné, kdež svú mysl ke mně zjevuješ, s niež si první učinil psaní; třetí též obšírné, v němž svú pilnost pronášíš a z toho dospělost. Z těch na každé máš ze mne odpověd; a jistě cos v prvniem přikryl, to si v druhém a v třetím pronesl, čehož najprv nadál sem se, to ukázáno jest. Neb kdyby v mysli neměl, nikdá by psaním zjevně neučinil takových věcí. Ex habundantia cordis os loquitur. Hledals proti mně přístupu i pokusils se psaním; já zase pokusil sem tě, a hned ukázals sě. Snad dieš, že skrze mne dána příčina. Takť jest, ale k vyhlášení tajností, ale ne aby tak smyslil o mně neupřímně, neb ani známosti dobré s tebú měl sem. Tak-li jest křesťanstva dokázati? „Estote simplices ut columbae.“ Mt. 10. a I. Petr B.: „Labia ejus ne loquantur dolum“. Na potkání pozdraviti a jiné v mysli míti; lahodně a svrchotvářně mluviti a jako medem osladčiti, a vnitř jedu chovati? Když se ke mně tak ukazuješ, i k jiným musíš takový býti; neb kto šilhavý jest, na nižádného rovně nevzhlédá. Budeť mi snáze potom s tebú, když sem tě seznal.

O pilnosti tvé, o kteréž svrchu dotčeno, pravím, máš ji, kdež nemáš míti, a nemáš, kde by míti měl. Neb předkem měl by v písmě svatém míti, čta sobě, uče jiné, napomínaje ɔc. Nebo Malachie 2.: „Quoniam labia sacerdotis custodient scientiam, et legem requirent ex ore ejus“ ɔc. Et I. Timoth. 4.: „Donec venero, attende lectioni, exhortationi et doctrinae“. Té pilnosti nemáš, neb zřetedlně v odpovědi na artikule znáti jest, kdež na žádný artikul náležité odpovědi nedal, sám přečteš doleji. To by měl před se vzíti, aby nauče se, uměl jiné učiti i k otázkám odpověděti, a kde by se s některým knězem sešel, o písmu rozmlúval a tak jeden druhého otázkami učil ɔc. Ale miesto písma svatého a zákona božieho jiné súditi hledíš, noviny slyšeti o nich usiluješ, tot péče tvá, jiežby míti neměl. A ty vyptal se, kde sem býval v tyto časy, co mi dávají ɔc. Milý! co péčí tú bohatší neb lepší

budeš, aneb zdali svatější budeš, s mými hříchy obieraje se? By mě právě súdil, jinak by shledal mne. Čeleď má i mnozí v městě svědkové sú. Kdy mám vyjeti někde, málo bez pláče, ale vzdy s zámutkem jedu. Rád jezdím, co musím. Také i dávání má súdíš, že mnoho dávají mi; a já pravím, jenž sem najlépe jist sebe, nikdá sem přes padesáte kop nechoval. Snadno ledacos mluviti, ale přetěžko dovésti. Též hříchy mnohé znám do sebe proti pánu Bohu, ty pak bez lítosti k bolesti přičiňuješ bolesti, ješto raději měl by za mne pána Boha prositi a já za tě. A že se jiní za mne zpovídají, měl by dáti mi rozhřířšení, ale s těžkem umíš.

A bych dlúhým psaním nezaneprázdnil tě, psaní tvého dotknu. Napsal si nemieti se žádných dymačuov a pomocníkuov proti mně, a že o nich nevíš. Kto sú pak ti, o nich kněz muoj Jakub pověděl mi, když z Ledče navrátil se, řka, že jeden kněz v Ledči, příchoz, tázal se jeho: „Již-li farář tvuoj list má od kněze Habrského? Dalť jest jemu dostatečnú odpověď, a nemá-li jí dnes, ale zítra bude míti“. A tys, mám za to, ten den poslal druhé psaní. Kdyžť jest ten s jinými bezpochyby věděl o tom, neb list schválil: kterakž nemáš pomocníkuov?

O písmu svatém, cožť napsal sem, nerozumíš jistě. Proti písmu literami nic nepsal sem, neb vzdy musí býti písmo literami, buď na sexterníku buď jinak, napsáno, aby mohlo čteno býti, a tak od počátku světa bylo. O tom Berosus Chaldaeus in historiis píše, a Ioannes Annius praví, že Adam napsal o svém stvoření od Boha, a jiní potom až právě do potopy, což i Noe zachoval v korábě, a po potopě Noe, Abraham a Mojžieš ɔc vzdy psali. Proti tomu nic sem nepsal, než proti sexterníkuom hlav cizích ɔc. Sám na sobě příklad vezmi, kterak nebezpečné jest z cizích hlav, aneb z své mluviti. Tvoji duovodové z písem vzatí spadli z lopaty. Skrze to mám za to, z sexterníku si napsal rozuom onoho písma Eccl. 3.: „Omnia tempus habent“; a 70 interpretes cum Hieronymo: „Omnibus tempus et opportunitates omni rei sub coelo“. Ty si tento rozuom tomu dal z sexterníku: tehdy i pokrmové. Ptáčkové proč nezpievají v zimě ɔc, ku pokrmuom si přičinil. Ano jest o božím v každé věci uložení, že nemuože prve přijíti, nežli jest čas přišel jí, a hned tempus nascendi et tempus moriendi. Sára, manželka Abrahamova, ač děti žádala míti, i nemohla (Genesis 21), až čas od Boha uložený přišel. Tak i podnes děje se. Jest čas i umříti od Boha uložený, někomu v mladosti, jinému v starosti, v síle, v nemoci, doma, na cestě, náhle, mečem ɔc, někto by nerad a musí, a někto by rád umřel a nemuože ɔc. K tomu jest to písmo, ne ku pokrmuom.

Opět de Melchysedech bláznivě píšeš, řka: jaká jest oběť jiná, kromě chleba a vína Melchysedecha? že Kristus jeho ordinem zachoval při chlebě a vínu ɔc. Ne brzo sem tě hloupějšieho poznal. Textus Gen. 14.: „Et Melchysedech rex Salem protulit ipsi panem et vinum“ ɔc; ne die obtulit, obětoval, ale protulit vynesl panes et vinum, když z boje navracel se. A že Kristus Pán jest secundum ordinem Melchy-

sedech kněz, čti sobě Hebr. 7. Podle řádu jeho jest, nemaje počátku ani konce, kněz na věky orodující u otce za nás. Rom. 8.:. Rex Salem, totiž král pokoje, Melchysedec, to jest král spravedlnosti, tak jest Pán Kristus podle řádu jeho, a ne tak, jakož dieš, podle oběti chleba a vína, čehož nikdá Kristus neobětoval, než samého se na kříži. Hebr. 9.: Immaculatum Deo. A kdyby Crysostomo rozuměl de oblatione, tak by nalezl.

A na konci před artikuli položil si, že pán Buoh také s prostnými a neumělými rozmlúvání má; to písmo jest Proverb. 3., židovsky takto jest: „ve etchiescharim sodo", to jest s pravými neb s přímými rada jeho, neb právě věřící sou to, jako byl apoštol, jemuž i jiným dal v se věřiti a radu svú a tajnost zjevil jemu. A pravíš, že divus Hieronymus píše de sancto Marco super Marci evangelium o utnutí prstu. Nikdá Jeronymus nepsal toho, neb ten prologus ani jiní in Evangelistas nejsú jeho, neb ani textové nejsú výklad jeho ani epistolae apostoli. Erasmus prologos jiné klade in Evangelistas, a ti sou Jeronymi. Lecos mníš, že Jeronymi jest a nebude, a jinačejší v mnohém textové apostoli per Jeronymum sou.

V prvním před tímto psaní o písmu svatým i učiteluov jiných napsalť sem dostatečně, ty však na ničemž nepřestáváš. Psalť sem, že písma svatá ve všem pravá sú a o nich nic pochybováno nemá býti; jiných pak nejsú tak dokonalá, leč by srovnala se s písmem svatým, a samo písmo svaté scriptura canonica dicitur. O tom byl sem napsal prvé, a jest Augustini ad Hieronymum: „Ego solum eis libris, qui canonici dicuntur" ↄc. Augustinus sám o sobě píše, svědčie býti v knihách jeho nedokonalost, řka in prologo libri 3. de Trinitate: „Noli meas literas ex tua opinione vel contentione, sed ex divina lectione vel inconcussa ratione corrigere. Si quid in eis veri comprehenderis, existendo non est meum, at intelligendo et amando et tuum sit et meum. Si quid autem falsi conviceris, errando fuerit meum, sed jam cavendo nec tuum sit nec meum" ↄc. Vidíš, že sám dí, že faleš muože nalezena býti v jeho knihách, též v jiných, neb Crysostomus, Cyprianus, Origenes, mistr Hus ↄc poblúdili, ale in libris canonicis nic bludného není ↄc. Divně a nerozumně pleteš: „Ego enim accepi a Domino, quod et tradidi vobis", a opět: „Domini sunt praecepta, quae scribo vobis", a pravíš nebýti odporné tomu, což biskupové svatí říkali: mandamus, a že sú toho v zákoně božím dočtli sě, a dovodíš I. Corinth. 11.: „Laudo vos fratres, qui prae omnia mei memores estis et sicut tradidi" ↄc, I. Timoth. 4.: „Praecipe hoc et doce", Titi 2: „Argue cum omni imperio". Act. 15. ap. přikazoval, aby ostříhali přikázání apoštolských ↄc. Jistě když tak písmu rozumíš, nic nerozumíš. Cožť jest apoštolského učení, toť jest pravé a Kristovo, neb jistých jeho posluov, v nichž jest mluvil. Kdybychom tak jiných biskupuov poslúchali, z apoštolského tudiež učení vyšli bychom. Učitelé mají učiti podle apoštolského učení, neříkati mandamus, což jest Kristovo a jeho apoštoluov. Nevím, srozumíš-li. O Lutherovi

též jako o jiných smyslím, a měl by jej chváliti pro jeho veliký prospěch, jenž mnohým krajem Buoh skrze něho hýbe ku pravdě, i ty by lepší poznal, nežli znáš.

Přistúpím k artikuluom. Na první artikul, na čem pravé křesťanstvo záleží, odpovídáš, že jiného základu křesťanstvu nevieš krom pána Krista aneb jeho život útrpný, podle onoho písma I. Corinth 3.: „Fundamentum aliud nemo" ɔc. Kdybych otázal se, který jest krunt neb základ křesťanuov, tak by mohl odpověděti; ale o jiném jest artikul, neb o pravém křesťanstvu, t. na čem jest záležící pravé křesťanstvo. Toť by užitečnější bylo znáti, aby lid uměl učiti, nežli klevetati o jiných s některými. Nežli mi ten artikul trefíš, mnoho vody uteče.

Na druhý artikul, které jest pravé pokání, odpověď tvá: samo to slovo pokání ukazuje, neb pokání jako by řekl lkání, želenie neb plakání, totiž na hříchy, a k tomu písma vše postrannie vedeš. Zle by tak pokání založil na pláči, na postu a na almužně ɔc. Řekové *μετανοία*, poenitentia, a Erasmus, jenž v textu řeckým je zběhlý, to slovo vykládá resipiscentia, a dobře ɔc. O Ninivitských kajících zle dovodíš. Takť jest, byli sou kající, pán Kristus sám praví, ale ne z toho, což ty pravíš, že by se od zlé cesty odvrátili. Tak my v postě odvrácení od zlého činíme, a k tomu lid po masapustě [sic] vedeme. I nebývá nic pravého a stálého při nás, vzdy se pokúšíme a zase odpadáme. Však napřed dí o nich písmo Jonae 3.: „Et crediderunt viri Ninivitae in Dominum". A na ta slova divus Jeronymus: „Credidit Ninive, et Israel incredulus perseverat". Potom doleji vyhlásili puost a oblekli se v žíně ɔc. a obrátil se jeden každý z cesty své zlé. Vidíš, že neznáš o pravém pokání nic. A že sú se obrátili od cesty zlé, to již skutkové viery sú. A postili se, volali, v žíniech byli ɔc: to sú arma et auxilia poenitentium, neb almužen dání ɔc. Nabuchodonozor pro almužny kajícím nebyl jest, ani zákonníci skrze ono date elemosinam ɔc, neb tu domnění (Kristus pán mluví) zákonníkuov, jenž skrze almužny dání všeho čisti chtěli býti. Erasmus má paraphrases na to, čti o Achabovi, že se ponížil, ale v pokání tím nebyl. Čti 3. Reg. 16.: „Fecit Achab filius Amri malum in conspectu Domini super omnes, qui fuerunt ante eum". Et III. Reg. 21.: „Non fuit alter talis sicut Achab" ɔc. O Magdaleně kající jisté jest, ale ne proto, že plakala a jiné činila věci, ale že velmi milovala Pána a uvěřila v něho, jenž [sic] milování bez viery nikdá není. Zase zákonník nemiloval a neuvěřil, i proto nic jemu nebylo odpuštěno.

Na třetí artikul, která jest viera pravá k spasení, odpovídáš jako na jedné noze. Athanasium de Trinitate přivodíš: však já netíži se, de Trinitate sancta kterak držíš, ani o XII článcích viery ani o skutcích i řečiech Pána Krista, ani kterak de Eucaristia smýšlíš ɔc, než která jest viera pravá k spasení? Toto všecko, cos odpověděl, muože i zatracenec vyznávati. Otiež se najhoršieho, chyba jedné žida, pohana neb Turka, co o svaté Trojici drží, die tak, jako si ty napsal; též článkuov dvanácte viery vyzná, také i co pán Kristus mluvil jest, činil i ustanovil, a že jest

pravé všecko a že ani lest v ústech jeho shledána jest; též fidei diffinitionem, jestliže naučil se, vysloví, i o večeři pána Krista, že jest pod spuosobú chleba pravé jeho tělo a též pod spuosobem vína krev jeho ꝛc. A proto tak vyznávaje, mnohý zatracen bude, viera pak pravá každého přivede k spasení. Vidíš, žes neuhodl a lecjaks odpověděl. I neuměje viery k spasení, kterakž lid vésti máš, hleď, aby sebe i jiných nezavedl; neb písmo jest: „Slepý slepého veda, oba v jámu upadají." Lecos máš za vieru, jako slepý černé za bílé ꝛc.

Na čtvrtý artikul, kteří sú hříchové najvětší, odpovídáš o sedmi hříšiech smrtedlných a proti duchu svatému. Tu opět mdle a hlúpě odpovídáš, neb to musejí najvětší býti, z nichž zahynutí jistotně jde a žádného jimi vinného nemine; hříchové pak na svatých byli smrtedlni, i proti duchu svatému, pro kteréž zatraceni nejsú. Co David pýchy a cizoložstva, vraždy ꝛc měl jest a jiní mnozí, co Magdalena sedm ďábluov z sedmi hříchuov smrtedlných, co Matúš svatý, Zacheus apoštol proti duchu svatému činil hříchy, rúhaje se ꝛc: ale žádného z těch neuvedl hřích v smrt. A když tak umíš vyčísti hříchy, proč za smrtedlné nemáš, co marného promluví se, z čehož musí se vyčísti v den súdný; neb pomsta bude pro slova prázdná ano i pro myšlení, Romanorum 11. „Cogitationibus inter se accusantibus ꝛc in die, cum judicabit Deus occulta hominum ꝛc. A ty ani hříchuov neumíš rozeznati, i kterakž vystřieci muožeš lid od najvětších hříchuov, neznaje jich? A dovodíš nevěda, k čemu jest ono Ezechielis 18: „Anima, quae peccaverit, ipsa morietur", k jinému jest to písmo. A opět Proverb. 18: „Impius cum in profundum venerit peccatorum, contemnit," k jinému jest to. Tos naučil se!

Na pátý artikul, která přikázání vydána sou křesťanuom, odpovídáš velmi opět příhodně, jako by tak nechal, neb dieš: snad chceš tomu, že mezi šestmi přikázáními není o dni svátečním. Tím míně o šesti božích přikázáních a o dni svátečním. Z desieti vím, že tak jest. Ale která sou křesťanuom vydána přikázání, nepověděls; neb ta židuom vydána sou. Pohleď sám pilně, protra oči, Exod. 20: „Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Aegypti, domo servitutis;" tak i židé v své řeči mají: „ve eretz misraim mi beth abadim", t. z země Egyptské, z domu služebnosti. Však Buoh z Egypta nás nevyvedl. A hned o přikázáních die: Nebudeš míti bohuov ꝛc, jako jim náležitá vyčítá ꝛc. A kdež o šesti přikázáních dieš, toť jest výklad přikázání daných židuom; neb sú měla tak zachovávána býti, jako pán Kristus vyložil, netoliko nezabiti, ale ani se hněvati, jenž hněv počátek jest vraždy; opět netoliko nesmilniti, ale i nevzhlédati na ženu ku požádání, jenž před Bohem jest za smilstvo ꝛc. A tak pán Kristus vykládá, ač i ta všecka přikázání křesťan zachovává; neb Pán řekl jest: „Nebudeli hojnější spravedlnost vaše" ꝛc. Ty pak zle píšeš: „Toť nám hle křesťanuom Pán vydal": ano to židuom vydáno. Nechžť trochu otevru, ač bych neměl takovému mudráku: Mojžieš jiná

osoba jest, a pán Kristus náš jiná; Mojžíšem přikázání vydána, a pánem Kristem také; židóm mistr Mojžieš, pán Kristus křesťanuom. Tento z písem duovod toho: Hebr. 1. „Multiphariam multisque modis olim Deus loquens patribus in prophetis, novissime diebus istis locutus est nobis per filium“. Hle, otcuom mluvil Buoh skrze proroky, to jest přikázání dal, jenž řekl: Jeho poslúchajte. Et Deuteron. 18.: Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jich, podobného tobě, a položím slova má v ústa jeho ꝛc. I která sú to slova? Neb jest to o synu božím podle řeči svatého Petra, Acta 3. Mojžieš zajisté k otcuom řekl jest: Proroka vzbudí vám pán Bůh váš z bratří vašich mně podobného, budete poslúchati jeho podle všeho, což by koli mluvil vám. A též svatý Štěpán Act. 7. a Hieronym 31., což dovodí apostolus Hebr. 8.: „Ecce, dies venient, dicit Dominus, et consultabo super domum Israel et super domum Juda testamentum novum, non juxta testamentum, quod feci patribus illorum ꝛc“. Dělí přikázání židovská zjevně od křesťanských, neb dí testamentum novum ꝛc. A jako lid židovský měl sabbatum, má i lid křesťanský sabbatum; oni podle Mojžíše, my podlé Krista. Ty nevíš de sabbato cristiano, než po židovsku o prázdnosti. Čti ale sobě Origenem in Leviticum, ten naučí tebe. Mne z přestúpení viníš, a sám neznáš sabbatum.

Na šestý artikul, k čemu vydáno jest tělo a krev boží, odpovídáš, zastávaje vystavování a procesí. O tom v prvním psaní ač skrovně dotekl sem, z něhož mohls porozuměti. Ty písma vedeš, což zastáváš, ale bludně. Toto věz ze všech písem, že pro samo přijímání, abychom mohli přijímati tělo jeho a krev jeho svatú, pod vidomými spuosobami ráčil jest ustanoviti ku paměti nesmírných dobrodiní svých. A o tom Math. 56., Marc. 14., Luc. 22., I. Corinth. 11.: „Hoc facite in mei commemorationem“. Ale tvrdo jest tobě znáti, co jest to přijímati in eius commemorationem, musil by tím pilněji čísti apostolum I. Corinth. 10. et 11. A kdež písmo vedeš Math. 28.: „Vobiscum sum omnibus diebus usque ad consumationem saeculi“, není to nic pro visibili sacramento. Nefalšuj písma, a boj se v tom Boha; čti sobě na ta slova divum Jeronymum a Erasma, jenž to rozšířil, a poznáš svú faleš. Opět pro vystavování ꝛc, dovodíš bludně Petrus 33.: „Gustate et videte, quam suavis est Dominus“. David napsal ku potěšení zarmúceným, že utekú-li se k Bohu, vysvobodí je, jako jemu spomáhal; neb svrchu o sobě dí: „Hic pauper clamavit, et Dominus exaudivit eum et ex omnibus tribulationibus eius salvavit eum. Moratur angelus Domini in circuitu timentium eum, et eripuit eos“. Zdaliž jest byl nevysvobodil jeho z nebezpečenství, když před Achisem králem pohanským stál, neb ihned potom ten žalm složil, jakož titul toho žalmu v židovské řeči ukazuje. I potom dí: „Gustate et videte, quod suavis est Dominus“, židovsky „kitob adonay“, to jest že dobrý jest Pán, jakoby prorok řekl: Pán dobrý jest mně učinil vysvobození, i vám učiní. Okuste a vizte, to jest nezvíte, leč v zámutcích okusíte k němu útočiště majíce. A potom

„Beatus vir, qui sperat in eum". Běda tobě falešníku ɔc. A vedeš pro speciebus opět visibilibus Hebr. 12.: „Curramus ad propositum nobis certamen, aspicientes ad ducem fidei et conservatorem Ihesum" ɔc, řka: k tomu trefí se řeč svatého Pavla ɔc. Ano, jako hlava k nohám. Však mluvil to apoštol věrným Jeruzalemským pro Krista mnoho trpícím, aby stálí u vieře byli, až do smrti bojujíce, t. trpíce, a aby v tom boji mysli, oka nespouštěli z Krista, jenž jim jako vuodce dal z milosti věřiti v sebe, dá i dokonání, to jest aspicere in ducem ɔc. A potom ihned k tomu: „Nondum usque ad sanguinem restitistis et nondum mortem sustinuistis; pecuniarum tamen contigit vobis damnum et persecutionem passi" ɔc. Čti tu Crysostoma. A o figurách pravíš, jimž nic nerozumíš, a o jedné mluvě, spě, trvám, mluvíš, neb vo udělání archy dieš Exod. 20. býti psáno a není. Kde sú pak v arše jemu klaněli se neb ctili i modlili se? Není toho v písmě, než při arše, nad níž bylo propitiatorium, modlili se Bohu a klaněli se ɔc. A tu jim zjevoval se a mluvil s nimi, jakož přiřekl Exod 20.: „In omni loco, in quo memoria fuerit nominis mei, ueniam ad te et benedicam tibi"; neb jest v těch figurních věcech nebydlel, an řekl Šalamoun III. Reg. 8.: „Putandumne est, quod vere Deus habitet super terram? Si enim coelum et coelorum coeli te capere non possunt, quanto minus angusta domus haec" ɔc. Hlúpý si k tomu.

Na sedmý artikul, kteří sú pokrmové postní, odpovídáš tak, jako na konec sluší, aby se nic netrefilo. Trvám, žes ustal při prvních a chopils se lecčehos, a nic si neodpověděl k otázce. To-li jest krmí postních dovésti, co na púšti pán Kristus divem rozhojnil chleby a ryby, moc božskú tiem ukazuje, a že on sytí svět, a v těch chlebích sytost učinil jim nad maso: nic to k duovodu postu není, ani že nečtem Krista kdy maso jísti, krom beránka jedl jest, což krajina za obyčej má. A s těžkem ty nejíš v dny postní masa, když o masu píšeš a k písmu přidáváš, ano v něm není. Math. žráčem masa pravíš nazývati Krista, neb toliko jest žráč v textu, a není masa, a ty přičiníš. Snad se kocháš v něm, jako Erasmus píše o některém, kto jest změnil textum Act. 1. convescens místo congregans eos, sic in graeco est. I řekl tu: „Mám za to, že v jídle kochal se, kto jest to změnil." Teež o tobě muož řečeno býti, že o masu přikládáš: já v postní dny nikdá nejedl. Ty pak i židy masa túžící připomínáš, div, žes zanechal, Eliáše připomínaje, ješto by mohlo k tomu to poslúžiti, kterak v hlad, a tak když museli se postiti, havrané nosili jemu na púšti maso a chléb ráno i večer III. R. 17., jímžto sytil se, ne toliko chlebem a olejem v Sareptě Sidonských. Leč proto zamlčel si, aby nepohoršil duovoduov svých, postní krmě vyčítaje neduovodně.

Rozvažiž v odpovědiech svých velikú umělost svú, a mníš, dokudž na tě nic nepřijde, žes doktor dospělý, a když na otázky přijde odpovídati, tu ledva za učedníka si. Nech daremních řečí, také učiteluov nynějších pilen buď, ti mohú ještě na-

pomoci tobě, jenž v skrovných zavierají slovích přeužitečné věci. A toto věz, že takových psaní hanlivých a podněcujících viece nechci přijíti od tebe. Někomu rovnému sobě piš! Jako prvé chci i nyní pokoji s tebú, když neptáš se, jak by náleželo; na mne takoví hadrunci neslušejí na starého. A také proto chci v pokoji býti, abych nebyl hříšen tebú, jsa povolující proti starším, povstáváním; neb mladší jinak má podle písma svatého k starším zachovati se. Přálť bych zdravého učení i umění nade všecko. Vale! Ex Broda Al.

7.

Kněz Šimon odbývá ostrými slovy náboženské vývody kněze Jana, zatracuje M. Luthera i připomíná onomu, jakby se měl chovati.

Bez data (1528?)

Knězi Janovi, faráři Brodu Německého, kněz Šimon, farář Habrský, poznání zdravého a pravého rozumu písma svatého a viery křesťanské upřímě (ač snad tomu neuvěříš, ale Pán nebeský srdce zná) přálť by. Na psaní tvé ještě něco odpověděti, ač proti vuoli jest tvé, chci. Najprv kdež mě z mého psaní seznávati ošemetným býti pravieš, a že když sem k tobě takový, že i k jiným takový býti musím, že lahodně a svrchotvářně mluvím a pod tím jedu chovám, a žes mě poznal: zlé poznání máš. Cos chtěl, abych tvé psaní falešné tvrdil? Jáť sem tobě, jaks ty mi psal, tak na tvé psaní odepsati musel. Ač se chlubíš, žes mi dospěle na každé odpověděl, toho čta sám nenajdeš, a to bych dal na rozeznání jiných. Dokazování křesťanstva znamenaj sám při sobě, což na mne cpáš, řka: Tak-li jest křesťanstva dokazovati: „Estote simplices ut columbae", a „labia eius ne loquantur dolum", na potkání pozdraviti a jiné v mysli jmíti, lahodně a svrchotvářně mluviti a jako medem osladčiti a vnitř jedu chovati? Pozdravení za pozdravení sem položil. Nic divného, že to cpáš na mne. Napsalť sem prvé: „Omnis secundum se ipsum alterum existimat". Sám jiné máš v ústech a jiné v mysli, v ústech med, v mysli jed; s knězem Tomášem pěkně mluvieš, a co v mysli máš, to vyšlo na jevo, že jest jiné. Pamatuoj, cos mi psal v prostředním psaní, že pán ptal se kněze Tomáše, jest-li hřích v postě s máslem jísti, a že by on odpověděl: není; a k tomu že se jest seznal před tebú i před jinými. A kněz Tomáš, kdy sem jemu to mluvil v klášteře Vilímovským, pověděl, že toho není, a Karníček v svú hlavu klamá. To-liž sluší na tě, na starého? Ale dieš, (jakož mi píšeš, abych svému rovnému psal), sobě rovného tresci! Toť česť starosti tvé, takovú věc smysliti sobě! Ó kéžs pomněl na to písmo svaté: „Os mendax occidit animam", a že ďábel jest otec lži, aby jeho synem nebyl. Kdybych já takovú lež sobě smyslil, tu by mě nohama zhuoru obrátil. Vobis forsitan medicorum licentia datur.

A kdež pravíš, že písma svatá falešně vedu, a že jim nerozumím: sám to činíš, písma svatá i rozumy své divně pleteš, že není co čísti. Opět že pilnosti při písmě svatým nemám, než jinde, kde bych jí neměl míti, a to že zřetedně [sic] na artikule v odpovědi znáti jest, že bych na žádný artikul odpovědi náležité nedal: tak ty pravíš a rozsuzuješ. Ale na tvuoj soud já nic netbám, ani na něm přestávám. To vím dobře, bych já ještě lépe napsal, že ty toho chváliti nemuožeš. A ty místo lepšieho naučení na artikule jediné haníš a tupíš, a to jest pouhá zlost, jenž na křesťana nenáleží. — A o šeptačích neb pomocnících mých (jichž sem neměl) pravíš, že kněz Jakub, kdy byl v Ledči, slyšel od jednoho kněze schvalovati psaní mee, které sem tobě poslati měl, a tudys vzal potah, že mám pomocníky, a hned affirmative napsals, že jiným dopouštím se pod sebú zastierati. Což, kdybych své psaní okázal komu, hned by nemělo býti ode mne, ale od jiného? A ty hned to aby tvrdil! Napsalť sem prvé dostatečně, že toho není, a že proto, žes mě potupil a zavrh, okázal sem exemplář, ale ne list. Divnýs opinista, a tua opinio zklamává tě. — Píšeš opět, že maje míti péči o písmo svaté, péči mám a usiluji o novin slyšení, a že sem se vyptal, kdes býval tyto časy, co béřeš. A vymlúváš se bez potřeby, žes přes padesáte kop nikdá nechoval. Co to mluvieš a šedin svých nešanuješ, však tu nic pravého nepřičiníš. Péče a úsilí o noviny nemám, aniž sem se vyptával na tebe, co béřeš, kde býváš, ale v Ledči o jarmarce kněz jeden na faře beze všeho mého vyptávání vypravoval o těch padesáti kopách. O jízdě tvé tajno mne také býti nemohlo, a já i psaní o kněze na tvé místo viděl. A o chovánie peněz žádné sem zmienky v psaní neučinil, než toliko o vzetí, a toho sem ještě affirmative nepoložil, by tak bylo, než že praví.

A kdež o utnutí palce svatého Marka napsal sem, pravíš, že ten prologus i jiní in Evangelistas nejsú Jeronymi, že ani textové výklad jeho sou, ani epistolae Pauli: rád bych, poněvadž tento Jeronymi výklad není, Jeronymuov viděl, netoliko bych jej koupil, ale i okázání jeho zaplatil bych. A že Erasmus jiné prologos klade: universitati ecclesiae věřím, což jest přijala, že jest tak. Erasmovi a Lutherovi nevím jak věřiti, sou sobě odporni, a ještě spieš Erasmovi chtěl bych věřiti. A pravíš, že bych měl Luthera chváliti pro jeho veliký prospěch. A zdaž ho nechválím? a já velkú chválu o něm tobě napsal sem, že jest vražedník aneb muž krve: co jest mnoho lidí pro jeho všetečnost mnišskú a zlobivost, kterú ved proti zákonu božiemu, zmordováno, a teď všecky pořádky dobré lehčí, maso v pátky jedí, — ale snad, domine opinista, poněvadž zmienku činím o mase, opět dieš, že v pátky maso jím, mněhoděk toho rozumu a duovodu! — laikové laiky světí na kněžství, znovu se křtí, kněží se žení, svátostem božím se rúhají, a tak co sou svatí zřídili a ustanovili, to tupí, než co sami zřídí, ustanoví, naleznou, i lotrovství, to velebí. Ty se jimi spravuoj, já nechci. A kdež mě napomínáš, abych

neotericos četl, nejsem z roty Athenienských; a napřed z novin mě tresceš, nepotahuojž mě k nim!

K artikuluom přistoupiv, o prvním pravíš, jenž jest: na čem pravé křesťanstvo záleží? než jej trefím, že mnoho vody uteče. Na tvém rozsúzení není, a snad sám neumíš netoliko toho, ale i všech jiných artikuluov, jakož (ač mi řecké i židovské terminy vtrušuješ, tak brzo muožeš zle položiti jako dobře, když já nerozumím) v potupovánie mých duovoduov a v otvírání artikuluov zvlášť těchto: o pokání a o přikázání božích, ukazuje se. Za pokání položils vieru, a že Ninivitští ne proto slovú kající, že sú se od zlé cesty odvrátili ɔc, ale že sou uvěřili v Pána. Tu sem tě příliš múdrého a rozumného shledal býti! Však jiné jest viera, jiné pokání, a tak jiné jest věřiti pánu Bohu aneb v pána Boha, a jiné pokání činiti z hříchuov. A protož obojieho dotýká nebeský Pán Marc. 1. řka: „Poenitemini et credite evangelio“. Neb jest rozdíl mezi pokáním a vierou. Tehdy ne pro vieru Ninivietští slovú kající, ale pro skutečné pokání, které sú u víře činili. A že Achab tím, že se jest ponížil, nebyl v pokání svatým . . .*)

[Ne]ní-liž to bláznovství a hřích, proti svému svědomí činiti? I poněvadž tak protivíš se, nečiniž toho, nevystavuoj sacramentum, ani pozdvihaj na mši a neurážej svého svědomí. Pakli dieš, že musíš tu činiti to: jdi raději preč, než by měl činiti proti svému svědomí, a jdi k Lutherovi. A ty ho vychvaluješ v prospěchu: pomuožeš mu prospievati, neb zde v Čechách ty s svými finty nic neprospěješ. Aneb ostana v Čechách, nech oltáře, poněvadž oběti nemáš, a zvlášť když máš tak dobrý obchod, aniž slušné jest v tom obchodu slúžiti oltáři. Daj kněžstvím o zem, neb o něm nemnoho držíš: jakož o tobě Mathias chromý na ruku, který byl v Štěpánově rektorem a již jest knězem, praví, žes před ním velmi lehce o kněžství mluvil, pravě, že to nic není, aby nechodil do Vlach; a to Hořepnický farář rozpráví. Viziž hle, co činíš!

A kdež pravíš, že Melchisedech non obtulit, neobětoval panem et vinum, sed protulit, vynesl: dobře, vynesl, třebas i dal Abraamovi, vynesl ne jako krčmář neb jiný laik, ale jako kněz. Zpomeň I. Reg. 21, kterak David, když přišel [k] knězi Achimelechovi, žádaje za chléb, kněz pověděl: „Non habeo laicos panes, sed tantum panem sanctum; si mundi sunt pueri, maxime a mulieribus, manducent“. Hle, Davidovi kněz dal chléb k jídlu, kterýž na něj neslušel, a že jest David jedl aneb kněz dal jemu, tehdy byl chléb obecný a ne chléb posvátný. Tak i tuto, že jest vynesl kněz Melchisedech chléb a víno Abraamovi, nebyla oběť, než potrava obecná, mala consequentia. Kéž si mi pak napsal, která jiná oběť toho Melchisedecha! Poněvadž byl kněz, nebyl bez oběti, jako podnes věrní kněží nejsú bez oběti. Tus zamlčel, jako i jiné, a chlubíš se, žes dostatečně odpověděl na všecko. Napsal si de ordine

*) Zde asi dvé listů jest z rukopisu vytrženo.

Melchisedech, podle něhož pravíš býti knězem Krista pána. Kde jest tehdáž múdrost tvá a rozuom odšel, když̌s psal? Pokládáš, že to ordo jest Melchisedech, podle něhož jest Kristus pán knězem, že totiž Melchisedech nemá počátku ani konce. Protřiž voči a prohlídni, nechaje hanění, vyrozuměj zákonu božiemu: však to ordo Melchisedech, (podle něhož Kristus pán knězem), není, že nemá počátku ani konce, ale že jest Melchisedech neměl genealogiam, ani otce ani matky, jakož Hebr. psáno, i proto slove: nemaje počátku ani konce. Ale Kristus pán měl genealogiam. Sv. Matúš v první kapitole píše: liber generationis Jhesu Christi ꝛc. I kterakž podle toho řádu Melchisedechova Kristus pán, jenž měl otce i matku, otce na nebi, matku na zemi, knězem jest, a ne raději podle tohoto Hebr. 7., že Melchisedech jako kněz požehnání dal Abraamovi, a že jest jemu vynesl chléb a víno, Genes. 14. A podle toho Kristus pán kněžství křesťanské ráčil zříditi; neb maje se Bohu otci obětovati na kříži, prvé nám za večeři svú jako kněz najvyšší Melchisedech vynesl chléb a víno, ráčil se v chlebě a u víně obětovati: neb vzav chléb a víno, ráčil řieci Lucae 22.: „Hoc est corpus meum, quod pro vobis datur. Hic est calix novum testamentum in sanguine meo, qui pro vobis fundetur“. A to jest poručil svým, řka: „Accipite et dividite inter vos“, jež kněží zdělal.

A při konci píšeš mi, abych svému rovnému psal: nevyvyšuj se, aby nespad; kněžství rovné jest, ač nepochybuješ-[l]i o kněžství; a také nemáš čím, leč nevěrnými židy a tím lékařstvím. Ale kdyby uši své poslal do Pelhřimova, uslyšel by o prospěchu: ješto některém [sic] pravil si, aby na se nenakládali, že živi nebudou, a podnes z vuole boží živi jsou i zdrávi. Pohleď, svú múdrostí i lehkost sobě činíš. A pokládáš příčinu, proč nechceš ode mne již viece psaní, že pro hanění, že bych měl tobě staršiemu jinak psáti. Nech pohledí, kto chce, na má psaní, že nehaním, ale hanění tvému a potupování hájím se. A ty hned při počátku otázku převrhl si, a dal si se v hanění a potupování mne; mněl si, že mě ustrašíš, jakož tím se pochlúbal kněz Jakub v Ledči, a oni proti tomu pověděli sú o listu mým. Věz, kdy mě kacíř haní, tolikéž jest, jako by mě chválil. A ať by mohla písma poslúžiti k potupovaní mne, položil si otázku mú za odpověď, ješto sem neodpovídal, ani měl čemu.

A že psaní má haněním nazýváš, snad tě v nich a bez pochyby ubodla pravda, a rádi lidé z pravdy se ježí. Rozumím, že sem teprv hnul tou bylinú, jenž slove Camarina, quae provocat vomitum; ale ty, jenžtos medicus, na její tbáti smrad neměl by. Jáť na tvé hanění kusa netbám, aniž movet stomachum, sed cor excitat mendaciis et erroribus ad resistendum. A kdež by mi přál zdravého naučení a umění: téhož jistotně naděj se ode mne, žeť bych přál, aby lépe poznal a neviklal se, ale s starými Čechy věrnými věřil a držal, zákonu božiemu lépe rozuměl. Nechciť sebú sám práv býti: okažiž někomu, kto by na tvú stranu ani na mú nebyl, odpověď mú

na artikule a tvé psaní na tu odpověď těch artikuluov; neb si mi lepšieho naučení nedal, než toliko haníš a potupuješ, chtě tím vyhráti, ješto já za tvé hanění netbám aniž mu postúpím. Odpověděl-li sem zle na ty artikule, potupě muoj smysl, měl si mě opraviti spuosobem tímto: Neuhodl si ani uměl odpověděti na žádný artikul; však na tomto záleží pravé křesťanstvo, toto jest pravá viera k spasení, tito sú hříchové najvětší, tato sú přikázání křesťanuom vydána. O šestým položils, že pro samo přijímání, abychom mohli přijímati tělo boží a krev boží, pod vidomými spuosobami ustanoveno jest. Tomu zase odpieráš vystavuje a pozdvíhaje na mši; poněvadž k tomu není ustanoveno, pročež to činíš? A dovodíš písmem svatým múdře: „Hoc facite in mei commemorationem." Však posvěcuje, vystavuje sacramentum, elevationem dělaje, in eius commemorationem facio, aniž mohu sine visu conficere sacramentum nec manducare, bibere; vždy musím prvé pohleděti, a z toho ponížení a skroušení srdce vezmu, jak se muoj Pán a Buoh velice ponížil. Opět v posledním též měl si napsati: Neuhodls, toto sú pokrmové postní. A kdyby nad mú odpověď napsal lépe a pravěji, musel bych pravdě místo dáti a bez mušení dal bych. Než kde nic tu nic, a chceš práv býti.

Jakož mi píšeš, že mním, dokudž na mne nic nepřijde, že sem doktorem dospělým: již si mi, věř mi, badšky spařil; sám se tepa a porážeje, mníš, žes mě porazil, a tak padši téměř od své rány, mníš, žes zvítězil. Však tobě říkají Karníček, a já kar s boží pomocí nebojím se za nic, neb sú snadné k překocení, jak jediné s nimi vjede na malý vršek, hned překotí se. I aby překaclivý nebyl, zjednajž sobě ještě dvě kole, a tak budeš celý vuoz, totiž celý křesťan. Dvě kola sou, jichž potřebuješ: pravá viera a zdravý rozuom písma svatého. A že lečíms chci zvítěziti, jediné abych nemlčel: ne lečíms, ale pravdou. Vždy si mi lepšího naučení nedal, než haníš jedno. Věz také, žeť od tebe viec psaní nepřijmu, leč nás o psaní těch artikuluov někdo rozhodne, a na ty artikule lepší naučení dáš. Haněním, potupováním vyhráti nemuožeš. A dieš-[l]i že já tě haním, tupím: nehaním, ale brááním se tvému hanění, a jak píšeš, tak se musím hájiti, a zvláště když mám pravdu v rukou, jiež sobě s pomocí boží vydřiti nedám a tobě poznati ji držeti přálť bych. Vale.

Na konci poznamenáno: Tohoto listu přijíti nechtěl.

8.

Kněz Šimon v Habru napomíná Václava Knapa, souseda ve Vilémově, aby v staré víře křesťanské povždy setrval, k Luteránům ani Pikhartům se nenachyloval, zvláště pak jej vystříhá před moravskou sektou bratří Habrovanských, jichž učení vyvracuje.

Roku 1529.

Kněz Šimon z Habru Václavovi příjmí Knapovi, sousedu v Vilémově, bratru v pánu Kristu milému, modlitbu svú vzkazuje ɔc. Václave, bratře milý! Kdež si

mi pravil, kdys šel z vlasti své, žes naschvál zašel k Václavovi kmotru svému na Luleč*), který byl bratrem i také rektorem v klášteře, jenž tehdáž volen jest od sektářuov za kněze a Matěj za biskupa, aby shlédl jich sektu a náboženství, ale že sou při tom býti tobě i některým jiným nedali: protož zdálo mi se jest za dobré z lásky nětco tobě proti jich sektě na to, co sem od tebe slyšel, napsati.

Najprv když měli Matěje na biskupství, Vaňka, kmotra tvého, a jakéhos kněze, (který vyšel z nás, ale nebyl z nás), na kněžství voliti aneb světiti, že tě s některými vyvrhli, ač si sobě to obtěžoval, žes do toho zboru na Rautkov**) od Vaňka pojat byl, a to jich volení neb svěcení byl by rád shlédl. Netbaj na to, shlédl si jich neupřímost a pokútnost aneb potměšilost. Neupřímost, že Václav, pojav tě s sebú do zboru, neupřímě se k tobě i s svými sektáři zachoval, žeť kázal, když měli voleni aneb svěceni býti Matěj na biskupství a Vaněk na kněžství, vyjíti ven. A praví někteří, že Vaněk svěcen jest od toho důstojného biskupa Matěje Mikulášence. Nevím, v který sektě ten Matěj cesty do nebe nehledal, a již v biskupství chce ji nalézti. Prvé, když se pletl v kázání slova božieho, veleli mu přijíti ouřad kněžský, nechtěl, a již v biskupství se dal. Jak sem o něm slýchal i psaní k němu i od něho vídal, vždy třtinou od větru klácenou býti ho znamenám; neb vzdycky z jedné sekty do druhé jde, aniž mám naději, by v té sektě, v kterúž všel, dlúho byl, a opět do jiný nevšel, leč mu nebeský Pán (aby již tolik nesvodil lidí) let ukrátiti ráčí, aneb po jeho vuoli všecko bude, aby sě jemu žádný nezpěčoval, než po něm amen říkal. Nepřáliť sú toho, aby jich sektářského kněžství byl svědkem, a ducha, který jim dán při volení, aby snad nepřijal. Ale nech ho sobě mají, není to duch boží; neb duch boží není neupřímý ani pyšný, a to si obé při nich shledal: neupřímost, jakož sem svrchu již položil, pýchu, že tomu drahému jménu Ježíš podlé řeči svatého Pavla k Filipenským v kap. 2. klaněti se ani jakú poctivost činiti chtí, a to jest zjevně proti zákonu božiemu, jakož o tom níženi položím. I budiž vděčen toho, žeť sú toho ducha, kterýž je zjevně od zákona božieho svodí, nepopřáli.

Pokútnost aneb potměšilost shledals, když před tebú zjevně svého sektářství a řádu, ale dím raději neřádu, provozovati nesměli, majíc voliti aneb světiti biskupa a kněží, kázaliť preč. Dali tobě i jiným znáti, poněvadž se s tím kryli, zjevně toho nepuosobili, že to z Boha nenie. Máme zákon boží, píše svatý Jan v kap. 3: „Každý zajisté, kto zlé činí, nenávidí světla a nepřichází k světlu, aby nebyli trestáni skutkové jeho; kto pak činí pravdu, přichází k světlu, aby zjeveni byli skutkové jeho, že v Bohu sou učiněni“. A protož v třetích knihách Mojžiešových v kap. 8. máme psáno: Když měl Mojžieš z rozkázánie božieho Aarona i syny jeho světiti

---

*) Luleč ves u Výškova, při cestě do Brna.

**) Rozumí se ves Routka mezi Letovici a Jevíčkem v Moravě, kdež sekta Habrovanská dne 23. února 1528 měla ustavující hromadu; viz Čas. Mat. Mor. 1882, 88.

na kněžství, svolal všecko množství lidu. Teež apoštolé, když volen byl svatý Matěj na biskupství, žádného nevyobcovali, ale zjevně to puosobili přede všemi, ktož sú tu byli v tom večeřadle, v skutcích apoštolských v kap. první napsáno. A podnes biskupové ne pokútně, ale zjevně, žádnému nehájíc přítomnu býti, žáky na kněžství světí ɔc. Varuojž se takových potměšiluov a stálý buď v náboženství křesťanském starobylém, nikam se neuchyluje ani na pravo ani na levo, to jest ani k Lutherianuom ani k Pikhartuom, ale prostředkem jdi, jak si naučen od kněží věrných a starších svých v přikázání božích i v jiných pořádcích dobrých náboženství křesťanského, zvlášť u vieře o svátostech božích, jenž mají založení v zákoně božím. A pakli které věci posvátné, pořádky neb poklony, jimž říkáme latině cerimoniae, držíme a nejsú zjevně v zákoně božím napsány, ale proti zákonu božiemu nejsú; tu máme naději, že sú nám nápomocny k našemu křesťanství, k vieře podle řeči svatého Pavla k Římanuom v kap. 8.; jenž dí: Milujícím pána Boha všecky věci nápomocny sú k dobrému. Již pak i alba i vomeral i vornát i štůla, manipulář i světlo i korúhve i jiné věci, jenž kacířuom jako Jidášovi ona mast smrdí. Oni pak zjevně proti zákonu božiemu činí, jakos to sám shléd a teď zákonem božím to sě dovozuje ɔc.

Když pak ten neřád svuoj, to volení, pokútně skonali, povědínoť jest, že jeden kněz přestupuje od nás k nim, v tom volení mluvil, řka: Viděl sem u kněží dobré bydlo, i šel sem na kněžství, abych také dobré bydlo měl. Při tom pak že jest hanebně mluvil proti kněžím, modláře jim dávaje, a že svátosti sú modlářství. Pohlediž, milý Václave, na jich náboženství, žeť není než jediné na rúhání a na hanění. Nedajž jim pán Buoh v tom prospěchu, ale, jakož ráčil pověděti ve čtení svatého Matúše v kap. 23. pro své volené, ukratiž jim dnuov. Kde sou to v zákoně božím našli, obracujíce se k jakés neznámé vieře a k neobyčejnému náboženství, aby jiné haněli, jiných hříchy vyznávali a své zamlčeli? Však zákon boží ukazuje, že ktož sě z židuov neb z pohanuov obraceli k vieře Kristově, nehaněli jiných, cizích hříchuov nevyčítali, než, jakož píše svatý Matúš v 3. kapitole, svatý Marek v první, vyznávali sě z hříchuov svých. Protož zjevně dávají na sobě znáti, že od viery, od zákona božieho k bluduom přestupují. Divno mi jest to velmi do Václava kmotra tvého, že v tom rúhání také jest, tomu rúhání v uši své jíti dal, ješto byl u jednoho kněze, ne pikarthského ale božieho, jenž jako palice byl na Pikharty, totiž u dobré paměti kněze Matúše Suchana, na Písku, v Limburce, i jinde, u něhožto nemnoho skvostného jídla vídal; neb krom neděle svaté (ač čeledi dával) přes celý rok málo masa jídal, a ještě i v neděle svaté mnohokrát nevečeříval, střídmě se velmi choval a nás pacholata, kteří sme u něho byli, střídmosti učil. Kéž sobě na tom knězi, horší-li se na jiných, naučení vzal, ješto s ním několik let v obcování byl a sám i po smrti jeho velmi jej vychvaloval, jak byl dobrého a svatého života. Kam to chce díti, jak to chce potupiti, modlářem nazývati aneb jinému dopustiti?

Potom opět u dobrého kněze Bartoše v klášteře byl, a jiných drahně kněží věrných přivedl bych, kteří ještě živi sou, ješto jemu i jiným lidem střídmost jich známa jest.

Ten kněz že jest všel neřádně v kněžství, ne pro práci, — jakož svatý Pavel k Timotheovi v prvním listu v kap. 2. praví: Žádá-li kto biskupství, dobré práce žádá, — ale aby jedl, toliko robotu lidskú; protož ten úřad potupil, modlářstvím nazval, v rotu zvláštní se vydal, odšel rovně jako Jidáš od Krista pána, od apoštoluov k zákonníkuom, potom se oběsil, a tomuto nevím, i s jeho tovaryši i s důstojným biskupem, nač přijde. Pán nebeský v to rač nahlídnúti a přetrhnouti. Není-li to divné a srdce jich nad Faraonovo zatvrzené? Na zlých se horší a na dobrých se nevzdělávají; pro zlé činy některých kněží odstupují od viery, a pro dobré obcování jiných kněží u vieře se netvrdí. Tehdy prvnější církev svatá měla se zhoršiti na apoštolích pro jich prohřešení a je i ty kněží, kteří od nich pošli, zavrci a jiné sobě vyvoliti, jako tito a Pikharté tak činí. Nebo všickni apoštolé zhřešili: Jidáš, svatý Jan píše 12., že byl zloděj, potom svého pána zradil a oběsil se, a též, jako čtení svatá ukazují, úřadu apoštolského užíval, jako jiní apoštolé, neb též křtil, kázal, ďábly vyháněl, nemocné uzdravoval, jako svatý Petr neb jiný apoštol. O tom píše svatý Matúš 10., svatý Marek 3. a 6. A zdaž sú všickni nezhřešili nad nebeským Pánem? Ale snad dějí: že ještě nebyli stvrzeni duchem svatým. Však i potom zhřešili; píše svatý Pavel Galatským 2. řka: „A když přišel Petr do Antiochii, zjevně sem se jemu protivil, neb jest byl hoden trestání; nebo prvé, než sú přišli někteří od Jakuba, jídal s pohany, a když přišli, liknoval se a odděloval se od nich, boje se těch, kteří byli z židovstva obráceni; a jeho pokrytství povolovali i jiní židé, takže i Barnabáš uveden byl od nich v to pokrytství. Ale kdy sem uzřel, že se nepráve mají k pravdě čtení, řekl sem Petrovi přede všemi: poněvadž ty, sa židem, pohansky si živ, a ne židovsky, kterakž tehdy vedeš k tomu pohany, aby židovsky živi byli?“ A opět o jiných čte se v skutcích apoštolských 15., že mezi nimi stala se ruoznice, neb takto stojí napsáno: „Dí Pavel k Barnabášovi: Vrátíce se, navštievme bratří po všech miestech, v nichž sme kázali slovo boží, kterak se mají. Tehdy Barnabáš chtěl pojíti s sebú Jana, jenž příjmí měl Marek; ale Pavel prosil ho řka, protože jest byl odšel od nich z Pamphilii, a nešel s nimi ku práci, aby ho nepojímal. I stalo se jest mezi nimi rozdělení, tak že sta se rozešla ruozno“ ɔc. Hle, že i mezi apoštoly, jenž měli prvotiny ducha svatého, nalezali se nedostatkové; čím pak mnohým viece při nás! A poněvadž satan pokúšel se o slúpy naše, i kterakž nám odpustí a o nás nepokusí se? Jediné nebeský Pán nerač dáti mu zvítěziti. A kto z těch nových křesťanuov jest bez hříchu, vrz na nás na hříšné, bídné, nehodné sluhy Kristovy kamenem. Známeť se samy v svých nedostatcích, v svých vinnách [sic]; protož se k němu s pokorú utíkáme, který přišel, aby hříšným svú milost dal.

A ač mnozí z našich dávají na sobě pohoršení, a někteří tudy od viery a od nás odstupují: ale ten kněz ne proto, že by se zhoršil, odstúpil. Neb kněz má býti dokonalejší nad jiné a nemá se horšiti na ničemž; ale vidí-li co zlého do spolukněze svého i do jiného člověka, bez horšení má potrestati, přijmi neb nepřijmi; jako apoštolé nehoršíce se jeden na druhým, trestali se i jiného každého člověka. Já toto pravím o tom knězi, že se dal mezi sektáře: učinil to neb z pouhé zlosti, aneb že snad jest z vyobcovaných aneb zmazaný na své pověsti, i tam chce očištěn býti. A toto přidávám, že sektářuom přijíti našeho kněze tolikéž jest, jako nám mnicha neb bosáka. Mnich neb bosák z kláštera nepuojde, leč pro svobodu, aneb že něco spáchal; a ještě nevím o žádným, a znám jich několik, aby se zachoval, jako na kněze by náleželo, po domiech aby se netúlal, ale aby se učil, staršiemu svému poddán byl, než hned se zpěčí. A když jediné umí vyčísti česky kázání, hned farářem chce býti, a sedláci hned o něj stanou a ješto druhému nebudou nic rozuměti; jakož sem toho svědom, že ještě i kázati budou ho učiti, co špačka mluviti. A skrze ty mnichy v této zemi České všecko toto zlé vzniklo. Sám se nenauče, chce jiné učiti, a co ještě viec: nebude uměti mluviti, a hned kazatelem bude, ani lidé jemu ani sám sobě rozuměti bude. Protož z toho starší naši, a ktož je přijímají, počet musejí vydati. A jakož k nám od Římanuov z klášteruov nic trefného nepřichází, tak od nás k sektářuom žádný bratr věrný a zachovalý nepuojde. Než což u nás v vážnosti není, to již mezi ně jde, a tak, co my vyvržem, to oni přijmou; a již pak haněním, mazáním jiných bude chtíti býti dobraj, počestnaj, ješto zákon boží tak neukazuje. Ale oni přestupovánie zákona božieho i jiných hříchuov u sebe nevidí, než u jiných najmenší věc uhlídají. A ten kněz, i Václav i pan biskup JMt, na mnohého kněze svým hrdlem jednoho hříchu smrtedlného nedokázal by.

Avšak z hříchuov se nevymlúváme, neb všickni jsme zhřešili, jakož svatý Pavel Římanuom v kap. 3. mluví; a všickni potřebujeme slávy boží, aniž muož kto řieci, v knihách přísloví 20. napsáno: „Čisté jest mé srdce, čist sem já od hříchu", poněvadž Izaiáš die v kap. 64., že spravedlnosti naše sou jako rúcho nečisté ženy. Nechajž oni s svými spravedlnostmi se chlubí, jenž od nás jako od hříšných rovně co zákonníci odtrhli se; ale my hříšní utecme se k nebeskému Pánu, kterýžto mocen jest nás od hříchuov očistiti, a tak z hříšných učiniti svaté a sebe hodnee, byť nám pak toho ti zákonníci nepřáli. Nebť nebeský Pán proto ráčil přijíti na svět, s hříšnými obcovati, hříšným se v ruce dáti, aby hříšníci neliknovali se pro své hříchy k němu přistúpiti. Neb kdyby nebeský Pán, tak jako tito sektáři a Pikharté, od hříšných se oddělil, kto z hříšných směl by k němu přistúpiti? Ale žeť jest z své lásky veliké k hříšným ráčil se nakloniti; nébrž když zákonníci utrhali mu pro ně, ráčil je zaskočiti ve čtení svatého Math. 9., Marka 2., Lukáše 5., řka: „Nepotřebují zdraví lékaře, ale ti, kteří se zle mají". My zle se máme, dokudž sme v tomto

těle, že sme hříšní a svému Pánu mnoho vinni, protož jeho jako lékaře svrchovaného potřebujem; a oni nech nám ho nechají, z rukou neberou, poněvadž pro nás pro'hříšné, a ne pro spravedlivé, přijíti ráčil, aby nás povolal k pokání, neb die: Nepřišel sem povolati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Toto jest předivné, že všelicí ti sektáři od nás se oddělují v požívánie duchovních věcech [sic], že nové kněžstvo sobě zvolili a volí, aby od nich jim všecko nové bylo, jako by ty všecky věci naší nehodností porušeny byly, a pak v tělesných věcech mají s námi spolek, a někdy viece lakomí, než jiní, i voklamají, říkajíc, jako tak praví, kteří z nich vycházejí: „Oklamal sem svět". To-liž jest zákon, nábožníčkové? Poněvadž vám se zdá, že ste vy teprv pravdu zákona poznali, pročež zákona neplníte, oddělivše se od nás duchovními věcmi. Proč s námi požíváte tělesných, proč se také v tom neoddělíte? Však zákon 2. Joh. zhajuje řka: „Kto nepřináší tohoto učení, takového nepřijímajte do domu svého, ani jemu pozdravení dávajte". A k Římanuom 12: „Nesrovnávajte se s tímto světem"; a I. Corinth. 5.: „Byl-li by kto smilník neb lakomec neb jiný hříšník, velí s takovým ani nejésti". A bratr přijda mezi přátely neb na jarmark neb na kupectví, netoliko u zlého hospodáře bude, ale i také do krčmy mezi vožralce vejde na pivo neb na víno, a netbá na to, že někdy šenkýř bude zlolajce, kostkář, vražedník, cizoložník; a do kostela nepuojde, aby se nepoškvrnil, nébrž ještě jako Pikharté a snad i jiní sektáři zapovídají chození do kosteluov, a do krčem nic. Oni židé Joh. 18. v menším báli se poškvrniti a v věčším nic. Na rathúz nevešli, aby se nepoškvrnili, a Krista Pána nevinného a spravedlivého proti zákonu svému vydali na odsúzení smrti i křivě naň svědčili. Tak tito nebudou nic věděti na kněze, a však pro něj (nic na něj nedokážíc hodného) potupí kostel, jemu se vyhnou, aby se nepoškvrnili; a šenkovnímu domu, v němž mnozí neřádové se proti pánu Bohu provozují, nevyhnou se, ani liknují se z ruky zlého a neřádného šenkýře nápoje vzíti; tu se nebojí poškvrny. Nechmež jich, jako nám tak radí nebeský Pán, Mathaei 15.: „Nechte jich, slepí sou". Slepý slepého povede-li, oba v jámu upadnú.

A kdež praví ten poběhlý kněz, že pro dobré bydlo byl knězem: a v tu sektu jistě nedali sou se proto, aby se postili, poněvadž posty svaté tupí; jakož si sám to shled v tom zboře, když tě také posadili za stuol k jídlu, a bylo v pátek, dali dvoje ryby, jedny podpúštěné máslem a druhé tak z rosola, a naposledy sajr, k němuž praj najprv Matěj sáhl. Neměj mu za zle, neb jest panem biskupem, jenž muož jiné rozhřešiti, jako Římané rozhřešují, netoliko sajr jísti v pátek neb v puostě, ale i maso, takéž i on tak činí. Nazuove-liž to ten poběhlec kněz dobrým bydlem či zlým? U nás praví býti dobré bydlo, a sami v pátek zlého neměli, žerouc s máslem. Já bych to rád časem v středu neb v sobotu přijal, ten jich puost, který si viděl u nich v pátek. A tak muožeš rozuměti, že jako mnich z kláštera pro svo-

bodu uchází, tak on také, aby svobodu měl, v postě i v pátek svatý mlíčný i maso jísti, potom se i voženiti, od nás odšel. Pravil mi bratr Jan Vyskerský, že Václav kmotr tvuoj vedl lid a učil v postě aneb v pátek svatý maso jísti, a sám nejedl, neb svědomí odpíralo tomu, až jiní mluvili jemu: „Poněvadž nás tomu učíš, chcem, aby je jedl také s námi aneb před námi". A on přinucen sa, i jedl. Hle, svědomí odpíralo, a on proti svědomí svému učil; potom z přinucenie i učinil, že jedl v pátek aneb v postě maso. Třeba-liž většieho hříchu, než proti svému svědomí činiti? Ó kdyby, nesoudiec jiných, nahlédli v se, snad by a bez pochyby našli se hříšnější býti nežli ty, které viní aneb za hříšné mají. Pro hříchy od jiných odstupují, a sami od hříchuov čisti nejsú. Veliké oslepení: mrvu vidí v oku cizím a ve svým břevna nevidí! Nejsou-li to praví zákonníci, jenž, jako píše svatý Matúš 23., komáry cedí, velbloudy požírají.

A kdes pověděl, že v tom zboru, když zpívali, mluvili, a to jméno svaté Ježíš jmenovali, že poctivosti a poklony žádné nečinili, a žes o to mluvil s Vaňkem, proč se neklanějí tomu jménu, poněvadž svatý Pavel praví k Filipenským v kap. 2., aby ve jméno Ježíše každé koleno klekalo, nebeských, zemských i pekelních: dalť odpověď, že vnitř a tak v srdci toliko má býti poklona, a ne jako sme se tam klaněli! Pohlediž, milý Václave, mudráka toho kmotra tvého, též Václava, že zjevně i s jinými jest proti zákonu božiemu. Však svatý Pavel nejmenuje srdce, než koleno, řka, aby ve jmeno Ježíše každé koleno klekalo; a k Římanuom 14. dí: Psánoť jest: „Živ sem já, praví pán, že přede mnú bude klekati každé koleno". Protož, poněvadž upírají poklony zevnitřní, neb skutečné, položím ještě krátce toto proti nim: Jedno, že má poklona býti skutečná neb tělesná aneb zevnitřní. Druhé, že, ktož nečiní poklony zevnitř, aniž jí činí vnitř, a tak ktož se skutečně aneb tělesně neklaní, takéž duchovně se neklaní.

Najprv poklona zevnitřní býti má, a to nám vyznamenává to slovo poklona. Neb poklona, jako by řekl poklonění kolena, a toť jest, což dí apoštol, ve jmeno Ježíše aby každé koleno klekalo aneb klanělo se. Proč schvaluje se ve čtení svatého Matúše v kap. 2. poklona zevnitřní oněch tří králuov, že padše na zemi, klaněli sú se ještě dítěti maličkému, Kristu Pánu? Jediné proto, že ji oblibuje nebeský Pán a chce tomu, jakož Ezaiáš prorok napsal v kap. 14. A svatý Pavel připomíná, jakož sem svrchu napsal. Praví Pán: Přede mnú bude klekati každé koleno. A protož dí svatý prorok v žalmu 28.: Klanějte se Pánu v síni jeho; a v žalmu 65.: Všecka země klaněj se tobě, píseň zpívaj jménu tvému. A aby rozuměli, že zevnitř aneb tělesně, svatý Jan v zjevení v kap. 22. dí: Padl sem, abych se klaněl před nohama anděla toho, který mi tyto věci okazoval; i řekl jest mi: „Hleď, aby toho nečinil, neb sem spoluslužebník tvuoj; Bohu se klaněj"; totiž: před Bohem padaj, Bohu se tak klaněj, ale ne mně, neb sem já též služebník boží jako i ty. Opět svatý

Matúš 4. píše, že takovéž ďábel chtěl pokloně od Krista Pána, okázav mu království světa, řekl: „Tyto všecky věci dám tobě, jestliže padna, budeš mi se klaněti.“ A nebeský Pán ráčil řieci: Jdi, satane, psánoť jest: Pánu Bohu tvému klaněti se budeš. A ve čtení sv. Jana 11. Maria Magdalena u Lazara, bratra svého mrtvého, padla k nohám Ježíšovým, kterýž jest řekl jí: „Nepadaj, neklaněj mi se tak, toliko věř, dostiť já mám na srdci, když mi ho pokloníš“. Ale přijal to od ní a bratra jí vzkřísil z mrtvých. A my čteme, že lidé anděluom božím, nébrž i lidem klaněli se. Onen dobrý Loth, v prvních knihách Mojžíšových napsáno v kapitole 19., klaněl se anděluom božím; a v kapitole 33. Jakob klaněl se bratru svému Ezau. A opět synové Jakobovi klaněli se bratru svému Jozefovi. Nad to my tomu jmenu drahému Ježíš, jenž jest spasení naše, klaněti se máme, an sám Kristus Pán, maje se modliti Bohu otci svému, (svatý Lukáš píše v kap. 22.), ráčil na kolena svá kleknúti k naučení našemu, abychom my také, když se jemu modlíme aneb jej vzýváme, na kolena klekali, jemu skutečně se klaněli. Neb dí písmo: Všeliké Kristovo činění jest naše naučení. Tehdy poněvadž Kristus klekal, nad to my klekati, klaněti se máme.

Druhé, ktož nečiní jmenu božiemu poklony zevnitř, aniž činí vnitř. Máme napsáno ve čtení svatého Matúše 12.: „Z hojnosti srdce ústa mluví“. A tak jako ústa sou posel srdce, což v srdci jest, to ústa oznámí, takéž poklona zevnitřní jest dokázání poklony vnitřní. A kdyby Vaněk měl poklonu jmenu božiemu vnitř, nikoli by proti pokloně zevnitřní nemluvil; neb ten člověk, který činí poklonu srdcem jmenu božiemu, hned toho skutečně dokáže, že i hlavy své i kolena svého nakloní; jako onen slepý narozený ve čtení svatého Jana v kap. 9., když se jemu nebeský Pán po uzdravení jeho ukázal a řekl: Věříš-[l]i v syna Božieho? Odpověděl on a řekl: Kto jest, pane, abych uvěřil veň? I řekl jemu Ježíš: I viděl si ho, a jenž mluví s tebú, onť jest. 'A on dí: Věřím, Pane, a pad, klaněl se jemu. Hle, když uvěřil srdcem, hned toho skutkem dokázal, že pad před ním. Neb člověk zamiluje-li to jmeno drahé Ježíš, hned toho skutkem dokáže, klaněje se jemu, aniž bude moci zapříti toho, aby mu se neklaněl. Pak-li se (jako oni) jemu neklaní, totiž skutečně neb tělesně, jistě žeť ho nemiluje, aniž mu poklonu duchovní činí; neb jedno z druhého pochází, poklona tělesná z poklony srdečné. A tak, co jest [v] vnitřním člověku, to ukáže člověk zevnitřní; jakož zákon boží ukazuje, že, ktožkoli v Krista Pána uvěřil, srdcem jej zamiloval, hned toho skutkem dokázal. Píše svatý Lukáš v kap. 17., že Kristus Pán očistil deset málomocných. Byli-li sou toho očištění všickni vděčni, nemuožeme řéci, by byli, poněvadž sú toho skutkem nedokázali; nébrž chcem-li pravdu pověděti, musíme řéci, jakož řeč Kristova okazuje, že sú nebyli vděčni, krom jednoho, kterýžto jakž uhlídal, že očištěn jest, navrátil se, s velikým hlasem velebě Boha, a padl na tvář před nohy jeho, dieky činil (tento padl a oni nechtí se klaněti); a ten byl Samaritán. I odpovídaje Ježíš, řekl jest: „Však deset očištěno jest,

a kde jich jest devět? Není nalezen, kdo by se navrátil a vzdal chválu Bohu, jediné tento cizozemec.“ Hle, když sú se skutečně nevrátili, Kristu Pánu jako tento z očištění svého díkuov nečinili, Kristu se neklaněli, dokázali, že ani vnitřně učinili toho; neb kdyby vděčni byli vnitřně, pánu Bohu děkovali, jemu se na srdci klaněli, také by toho skutkem dokázali, jako tento. A tohoto nebeský Pán schvaluje, ne ony; nébrž o oněch praví, že jemu chvály nevzdali, neb dí: Není nalezen, kto by se navrátil a vzdal chválu Bohu, jediný tento cizozemec. Protož kto jménu božiemu neklaní se skutečně neb tělesně, neklaní se jemu také duchovně aneb vnitřně. A zdaž to jméno drahé není toho hodno? Ano, v tom jmenu všecko dobré nám přišlo, nébrž v skutcích apoštolských v kap. 4. svatý Petr praví, že není pod nebem jiného jmena, v němž bychom měli spaseni býti, kromě to jmeno Ježíš.

Protož, milý Václave, těm svůdcím i Vaňkovi, jenž praví, že srdcem a ne koleny máme se klaněti jmenu božiemu, nevěř jako falešným prorokuom; neb falešně, majíce ducha lživého, proti zákonu božiemu mluví, jakož již dovedeno z zákona božieho, ač prostě a hloupě, však věrně. To jmeno svaté miluoj, vyznávaj, klaněj se jemu, netoliko na srdci, ale i skutečně kolenoma svýma tělesnýma. Neb jako tobě pán Buoh dal dva člověky, vnitřnieho a zevnitřnieho, totiž duši i tělo, také dvojí poklonu máš mu činiti, duchovní i tělesnú, aby se klaněl duchem i tělem tomu drahému jmenu Ježíš, a to svaté jmeno aby i duši i tělo tvé spasilo. Miajž se dobře a pamatuoj na mne na svých modlitbách. Budiž Pán Buoh s tebú a ostříhajž tě ode všeho zlého Amen. 1529.

E. XIII.

POPIS ODCIZENÝCH STATKŮ DUCHOVENSTVA

postoupených komoře královské roku 1454.

Vydává V. V. Tomek.

V prvním a druhém díle Archivu Českého (I. 493—546, II. 173—208, 444—481) vydána jsou „Registra zápisův královských i obecných r. 1453 a 1454 sepsaná", to jest popis někdejších statků duchovenstva v Čechách, kterých byl císař Sigmund zápisy čili zástavami v určitých summách peněz postoupil rozličným pánům, rytířům neb i městům během války Husitské nebo po skončení jí následkem smluv se stavy zemskými zavřených. Byly to totiž statky dílem, kterých zapsáním Sigmund zjednal sobě od jednotlivých pánů a rytířů pomoc válečnou, dílem kterých se protivníci jeho během války zmocnili, jimž on potom dle výminek míru dal na ně zápisy. Z usnešení sněmu roku 1453 za krále Ladislava působením Jiřího Poděbradského co správce zemského složen jest registřík všechněch těchto zápisů, aby se vědělo, kdo jaké právo měl nebo neměl, tak aby ti, kteří se statků byli zmocnili bez zápisů, přidrženi byli k navrácení jich ku prospěchu komory královské. Byla k tomu, jak v předmluvě k I. dílu Archivu pověděno, zřízena kommissí, která měla práci svou počíti dne 23. listopadu roku 1453, pokračovati v ní čtyři neděle, a za čtyry neděle potom opět čtyry neděle.

S tímto registrem zápisů věcně souvisí registřík jiný, o kterém se v onom usnešení sněmovním zmínka neděje, ač beze vší pochybnosti i k sepsání jeho se téhož času přikročilo, totiž registřík statků těch, na které držitelé zápisů neměli a protož nyní králi a správci zemskému jich musili postupovati. Naskytl se nám registřík takový v rukopise bibliotheky kapituly Pražské pod znamením G. XXV. formatu úzkého podlouhlého, ve kterém se nachází na listech 22 až 31. Jest to přepis souvěký, jak dokazuje ráz písma právě ještě z prostředka patnáctého století a k tomu také několik slov připsaných do něho pozdější rukou doktora Jana z Krumlova, kterýž byl kanovníkem a později děkanem Pražským od r. 1461 až 1488. Patrně byl shotoven ku potřebě kapituly, jíž záleželo na zvědění, které z jejích statků nacházely se mezi navrácenými, aby snad časem od krále jich zase vyžádati mohla. Ukazuje k tomu i poznámka na listě 27 jinou rukou současnou učiněná, kdež při uvedení Újezdce mezi vsemi navrácenými praví se: Což se Újezdcuo dotýče, nevieme ještě, který náš. (Že se

mezi navrácenými statky mnoho nacházelo, ježto někdy náležely kostelu Pražskému, uvedl jsem v IX. díle dějepisu Pražského v poznámce na str. 62.)

Dle udání v registříku samém počalo se postupování statků od těch, kteří neměli zápisů na ně, dne 2. Ledna roku 1454, a pokračovalo se v něm dne 19. Ledna i ještě dne 7. Unora. Činí se pak také zmínka o dvojím postoupení „králi a panu správci", kteréž vykonáno bylo v Lounech, což vyložiti se dá tím, že se správce zemský Jiří Poděbradský za dní 28. Ledna až 2. Unora nacházel osobně v Lounech za příčinou tehdejšího vyjednávání s knížaty saskými (viz Palackého Dějiny IV. 1. na str. 322 a Dějepis Prahy VI. 249), což tedy připadá do též doby. Viděti jest z toho, že hlavně doba čtyr neděl, které měly minouti mezi prvními a druhými čtyřmi nedělemi vykázanými k registrování zápisů, užita byla k tomuto postupování, ale i potom se v něm ještě pokračovalo.

Registřík vykazuje 45 jmen osob stavu panského neb rytířského a 5 měst, totiž Žatce, Loun, Slaného, Nimburka a Starého města Pražského, od nichž se jaká postupování stala, při čemž jména některá dvakrát se opakují, někdy zbytečně nějakým omylem, někdy protože postupovali dvakrát, jiným dnem a jiného statku, nebo také s některou malou opravou v prvním udání. Vsí, které byly postupovány, vyčítá se 126, k tomu jedno městečko Postoloprty čili Kostoloprty a tvrz jedna Řisuty v kraji Litoměřickém. Při každé vsi, vyjma některé, uvádí se platy a požitky z ní vycházející, při některých také lidé poddaní dle jmen. Také pak tu se naskytuje, že některé vsi se uvodí dvakrát, buď zase jen omylem, nebo s některými opravami, nebo že některá část vsi byla postoupena od jednoho, druhá od jiného držitele. Pro snadnější porovnání klademe zde jména jich, abychom na totožnost upozornili. Jsou to vsi Myškovice v kraji Kouřimském (fol. 23, 27), Neuměřice v kraji Rakovnickém (fol. 24, 27), Čánka a Mokrý v kraji Hradeckém (fol. 24, 27, 30), Nechránice v Žatecku (fol. 25, 31), Třebechovice v Slanském kraji, které fol. 25 psány jsou Rzebiechoviczięch, fol. 27 pak teprv správně Třebechovice (nyní Třebichovice), Horky jinak Horka v Žateckém kraji, jednou tak a podruhé onak psaná (fol. 26, 27), Končitá u Žíželic, tehdáž v kraji Hradeckém (fol. 27, 29), nyní Končice, a Újezdec v kraji tehdejším Vltavském (fol. 27, 30), totiž ves toho jména na břehu Sázavy za Jílovým.

[Fol. 22.] **Registrum, kteříž mají králově Mti a panu správci sstupovati, kteříž zápisuov nemají, léta buožieho tisícieho CCCCLIIII tu středu po novém létě** [2. Ledna].

Item *Hájek z Popovic* sstúpil lidí *Všechrom* v Kúřimském kraji KMti a k pánu správci (Jiříkovi ż Poděbrad).*)

It. Jakub rychtář platí 1 k. gr.	it. Svatoš 40 gr.
it. Václav 55 gr.	it. Řehák 10 gr.
it. Matěj 45 gr.	

Sabbato ante Fabiani Sebastiani. [19. Ledna.]

Pan *Zdeněk z Šternberka* sstúpil lidí v Boleslavském kraji KMti a panu správci.

*) Slova v závorkách psána jsou rukou Jana z Krumlova.

Hlaveň větší

It. Václav rychtář platí úroka 2 k. 50 gr., 10 kur a 2 kopě minus 10 vajec.
It. Havel Višiek 1½ k. 4 gr., 6 kur a 1 k. vajec.
it. Mařík Chlup 4 k. minus 2 gr., 14 kur a 20 vajec.
it. Janek Kadeřávek ½ k. minus 2 gr. 14 kur 20 vajec.
it. Petr ovčák 2 k. 8 gr. 4 kury 1 k. vajec.
it. Řehák Kačierek 1 k. 6 gr. 4 kur ½ k. 3 vajce.
it. Duchek Rin 2 k. 26 gr. 8 kur 1 k. 6 vajec.
it. Řehák Bebík 2 k. 16 gr. 11 kur, 1 k. 8 vajec.
it. Havel Chvalík 22 gr. 14 kur 40 vajec.
it. Antoš 26 gr. 28 kur, 80 vajec.
it. Hanuš Němec 13 gr. 7 kur 20 vajec.
it. Matěj Šípec ½ k. 9 gr. 20 kur, 1 k. vajec.
it. Mařík Holčiek 26 gr. 14 kur, 40 vajec.

Summa ročnieho úroka té vsi 18 k. 50 gr. a 2½ k. a 5 kur, 11 k. 17 vajec.

Druhá ves *Dříče* [Dřísy?].

It. Blažek vinař
it. Štěpán
it. Jakubovo pusté
it. Martin
it. Michal
it. Anna vdova
it. sirotčie puol dědiny
it. Antoš
it. Kozel a Vaněk
it. Petřík a Šimon
it. Mařík
it. Maruše vdova
it. Dubec
it. Margeta vdova.

Ti mají deset dědin, ježto s nich na vinnici dělají. Tíž robotníci platie na velikú noc 9 kur 45 vajec, na sv. Václava tolikéž a na vánoce tolikéž.

It. rychtář vinař 4 gr.
it. Dubec 4 gr.
it. Michal 8 gr.
it. Klara vdova 8 gr.
it. Ondráček z Uovčář 8 gr.
it. Jiřík z Lhoty 8 gr.

Ten úrok dávají jednú v rok.

It. Mařík Kozel 1 k. 4 kur.
it. Klara vdova 1 k. 4 kur.
it. Velek ½ k. gr. 2 kur.
it. Jan Kršnák 80 gr. 4 kur.
it. Jan Švagr 54 gr. 3 kur.
it. Řehák 14 gr.
it. Petřík 15 gr.
it. Řehák týž 1 k. gr.
it. Šimon 1 k. gr. 4 kur.
it. Václav 80 gr. 4 kur.
it. Štěpán ½ k. gr.
it. Antoš 80 gr.
it. s pustého 80 gr., kteréhož páni požívali.

Summa ročnieho úroka 12 k. 23 gr. 52 kur 45 vajec.

Ves *Kozly.*

Vácslav rychtář 1 k. 4 gr.
it. Marek 1 k. 4 gr.
it. Hothart 52 gr.
it. Vanček rybář 52 gr.
it. Slabě 1 k. gr.
it. Mařík 1 k. gr.
it. Petrouš 1 k. 4 gr.
it. Jíra 52 gr.
it. Matěj 52 gr.
it. Jan 1 k. 4 gr.
it. týž rychtář na sv. Jakuba 22 gr. a 10 kur.
it. Hothart 22 gr. 10 kur.
it. Vanček 11 gr. 5 kur.
it. Martin 55 gr. 16 kur.
it. Jíra 7 gr. 5 kur.
it. Matěj 11 gr. 5 kur.

Summa té vsi ročnieho úroka 11 k. 44 gr. 51 kur.

[Fol. 23.] Pan *Zdeněk z Štermberka* sstúpil vsi *Běřkovic* [Beřkovic] v Slanském kraji.

Item Jan rychtář platí $4^1/_2$ k. minus 2 gr. 16 kur.
it. Jaroš (sic) minus 8 gr. 9 kur.
it. Antoš $2^1/_2$ k.
it. Sočovička 84 gr.
it. Řehoř 2 k. 20 gr.

Summa úroka ročnieho té vsi $14^1/_2$ k. 4 gr. 25 kur.

Páni *Lúnští* sstúpili vsi královĕ Mti a panu správci v Žateckém kraji.

Počeradec ves [Počeradce]. It. v té vsi Počeradci 15 člověkóv platie úroka ročnieho peněžitého 12 k. 20 gr. it. obilé $74^1/_2$ strichuov.

it. roboty $74^1/_2$ dní.
it. $18^1/_2$ kur.
it. 9 k. a 40 vajec.
it. $9^1/_2$ dne rolee.

Ves *Mnichuov.*

it. ročnieho úroka 5 k. 19 gr.
it. šosu 54 gr.

Taynec ves. It. lidí usědlých 29, a ti platie summy penez ročně $18^1/_2$ k. $3^1/_2$ gr. $3^1/_2$ peníze, $47^1/_2$ k. kur, $24^1/_2$ k. bez 2 vajec, obilé $2^1/_2$ k. minus 5 strichuov. 11 podsedčích 4 gr. Všecka obec platie s hory 15 gr. It. 13 pústek podsedčích.

Senice ves [Senec?]. It. 8 člověkuov; ti platie summy peněz ročních $3^1/_2$ k. 1 gr. $13^1/_2$ dne rolé, $13^1/_2$ dne žní, dvuojie pústky i s těch úrok jde.

Vodoličě ves. It. 10 člověkuov. Summa té vsi 15 k. 15 gr., 15 dní roboty každý týden, dokudž obilé stává; a vorati 15 dní do roka, 3 pustotiny, ježto s nich platiti mají 15 gr. Krčma pustá.

Blažek sstupuje 2 člověky v *Pečkách,* a ti platie úroka ročnieho 2 k. 40 gr.

Pan *Zajimač* sstúpil KMti a panu správci ve vsi *Myškovicích* v Kúřimském kraji. It. dva člověky, platie úroka ročnieho 15 k. gr.

Ves *Břežany*. It. 3 člověky, platie úroka ročnieho 8 k. 40 gr.

Pan *Aleš z Štermberka* sstúpil vsi *Kopaniny* v Slanském kraji KMti a panu správci. It. v té vsi 9 člověkuov a ti platie úroka ročnieho 16 k. 19 gr. 12 slepic; rychtář 2 dědině pusté drží, ježto s nich neplatí.

Mikuláš Friczek sstupuje v kraji Boleslavském v *Uhelnici* [Ouhelnici]. It. 2 člověky, a ti platie jednú v rok 52 gr. 3 kur, 3 dni žetí. Janek ze Ctiměři $1^1/_2$ k. minus 4 gr. a 2 kur o vánocích.

Pan *Vaněk z Vrabie* sstúpil lidi KMti a správci *Drziebieczewsy* [sic] v Kúřimském kraji čtyry člověky, a ti platie $7^1/_2$ k. 8 gr.

Ves *Řeporyje* v Slanském kraji. It. 7 člověkuov, a ti platie úroka ročnieho 42 k. 20 gr., 82 kur, 36 dní orati, pustého $9^1/_2$ lánu.

Bykoše v Podbrdí. It. 8 člověkuov, a ti platie úroka ročního 19 k. 17 gr., 33 kur.

Újezdec u Karšteina. It. 9 člověkuov, a ti platie úroka ročního 16 k. 22 gr. 54 kur, 1 pustina.

Hrašetice u Knína. It. 10 člověkuov, a ti platie úroka ročního $6^1/_2$ k. 6 gr., berně 3 k. 18 gr. na svíčky, 82 kur, $49^1/_2$ dní roboty.

Martin z Popovic platí ročnieho úroka 3 k. gr. v Kúřimském kraji.

Pan *Aleš z Štermberka* sstupuje KMti a panu správci vsi *Řisut* v Slanském kraji. It. v té vsi 24 lidí, a ti platie ročního úroka 26 k. 26 gr., za roboty 3 k. gr. 1 pustina a s nie placeno 3 k. gr. do roka.

It. z *Sakuov* Kříž platí 2 k. 12 gr. do roka.

It. *Václav Carda* sstúpil jest KMti ɔc dvú vsí *Zbynie* [Zbiny] od Bezděze. it. 9 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka $8^1/_2$ k. gr., 25 kur a 22 strichuov obilé a 10 plecí, 3 pustiny.

Ve vsi *Malešově* v Litoměřickém kraji it. 38 lidí, a ti platie úroka ročnieho 23 k. 26 gr. 4 pen., 60 minus 1 kur, 1 pustina.

Pan *Mikuláš Brčál* sstúpil KMti a panu správci tvrze *Řisuty* i s rybníky i s tiem se vším, což jest v držení byl.

[Fol. 24.] *Bušek Sekyrka z Sedčic* sstúpil jest KMti ɔc ve vsi v *Žaboklicích* a v *Čejkovicích* v Žateckém kraji ročnieho platu 15 k. gr. a ty má sám sbera vydávati, tak on praví, že jsú tak i předci jeho vydávali a též on chce vydávati.

It. v kraji Bechynském v *Semnicích* 3 člověky, a ti platie 72 gr. do roka.

Jan Pardus sstupuje KMti ɔc: it. ves *Rohozec*, 13 člověkuov, a ti platie jednú do roka na sv. Havla 16 k. 2 gr. 2 penieze, 73 kur, 73 dní žní.

Ves *Kobylník* 10 člověkuov, a ti platie jednú do roka 6 k. gr.

It. *Lišicze* ves 8 čl. a ti platie jednú do roka na sv. Havla $5^1/_2$ k. $1^1/_2$ gr. 25 kur a žní 25 dní. Lesové k té vsi slušejí, a ty spravuje rychtář.

Sulovice ves 11 čl. a ti platie 7 k. gr. 35 kur, žní 25 dní, čtvrt pustá.

Páni *Staroměstští* sstupují KMti a panu správci ves *Kopec* [Kopeč] 3 člověky, a ti platie ročního úroka 6 k. gr.

Ves *Postřižín* 4 člověky, a ti platie ročního úroka 2 k. 8 gr.

Václav Carda sstupuje KMti ɔc Matěje z *Statinice*, a ten platí ročního úroka 12 k. gr. pod některakú výmienkú.

Ve vsi *Neuměřicích* 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 14 k. minus 4 gr. 4 peněz, 2 k. 18 kur, 11 husí, a to na sv. Havla, 11 beráncuov, 12 k. 20 vajec. A to má dáno býti k sv. Jiří, a luka k té vsi.

It. mlynář z duolu pod *Vokoří* [Okoř], a ten platí jednú v rok 48 gr.

It. Štěpán kovář, ten platí 1 k. gr. do roka. A ti všickni jsú v Slanském kraji.

Bohuslávek z Chlumu sstupuje KMti a panu správci v Plzenském kraji *Chodorova* [?] vsi celé.

Meyssnar sstupuje KMti ɔc *Jana ze Kbela*, a ten platí 3 k. gr. do roka v Kúřimském kraji.

Pan *Vilém z Rabie* sstupuje KMti ɔc *Žehrovice* vsi v Plzenském kraji, a v té vsi jest lidí 19, a ti platie ročnieho úroka $42^1/_2$ k. 2 gr., 1 pusté, a rychtářstvie svobodné, než služba s toho jest, s té pústky 2 k. 24 gr.

Pan *Ješek Hlaváč z se Žlebuov* sstupuje KMti a panu ɔc ve dvú vsí v *Mokrém* a v *Čánce* to, což jest sám držal v Hradeckém kraji. V Mokrém jest 5 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka a ženných peněz 5 k. $2^1/_2$ gr. 5 hal. 3 kur 5 haz., $1^1/_2$ k. 3 vajce.

[Fol. 25.] *Zdislav* a syn jeho *z Rúdnice* sstupují KMti a panu správci v *Kuniticích* 7 k. minus 20 gr. v Hradeckém kraji, a tak pravie, že sami majie ten plat vydávati, jakož od starodávna předci jich jsú vydávali.

Kněz Bedřich sstupuje KMti a panu správci *Újezdce* v Kúřimském kraji, dvoru, a na tom sedí Výdělek a drží pět lánuov, a s těch má platiti 10 k. gr. do roka.

V *Blynie* jeden člověk jménem Mareš, a ten platí úroka ročnieho 4 k. gr.

It. ve *Kbele* dva člověky, Beneš a Štěpán, a ti platie ročnieho úroka 10 k. gr. 16 kur.

It. v *Chvatlině* 3 člověky, Vaněk, Kubec a Jan, a ti platie ročnieho úroka $6^1/_2$ k. 22 gr.

It. v *Břežanech* 5 člověkóv, a ti platie ročnieho úroka 11 k. gr. a 1 k. gr. 50 gr. ženných.

I. v *Chrašťanech* 4 člověky, a ti platie ročnieho úroka 9 k. 27 gr. 4½ k. 13 vajec, 21 kur.

It. *Kravařích* mlynář, a ten platí ročnieho úroka 4 k. gr. i s lovištmi na Labi, stupuje kněz Bedřich i s tiem mlýnem.

Pan *Dětřich z Přelúče* stupuje KMti a panu správci vsi vu *Okrúhlém*, a ti platie ročnieho úroka 7½ k. gr. v Hradeckém kraji.

Milota z Třenovic a z Lešan sstupuje KMti a panu správci *Maškovic* vsi Vltavském kraji, a ti platie ročnieho úroka 5½ k. 4 gr., 39 kur, 4 k. 10 vajec; lesové a rybník k té vsi jsú.

Jan Kocovský sstupuje KMti a p. správci vsi *Taynce* v Plzenském kraji, kteráž leží v Chotěšovicích u kláštera.

Pan *Ješiek Žlebský v Čánkovicích* 10 člověkóv, a ti platie ročnieho úroka 11 k. 6½ gr., 10 kur 3 den. 4 k. vajec, 1 pustina: Hájek; luka drží Oldřich z Přepych.

Ten čtvrtek po sv. Dorotě [7. Února] *Mikuláš Čapek z Zalužan* sstupuje KMti a p. správci vsi *Varobyl* v Boleslavském kraji, a v té vsi jest 9 člověkóv, a ti platie ročnieho úroka 19 k. gr. 6 pustin.

Páni *Žatečtí* stupují KMti a panu správci vsi *Nechránice* v Žateckém kraji, a v té vsi jest 11 člověkóv, a ti platie ročnieho úroka 17 k. 40 gr.

Pan *Krušina z Kumburka* stupuje KMti a p. správci platu v *Chomúticích* v Hradeckém kraji 6 člověkóv, a ti platie ročnieho úroka 2 k. minus 8 gr.

Páni *Slanští* stupují KMti a p. správci vsi *Rzebiechovicích* [sic — Třebichovice] 7 člověkóv, a ti platie ročnieho úroka 2 k. 51 gr. v Slanském kraji.

It. *Wsticzech* [snad Vstiš] 4 člověky, a ti platí ročnieho úroka 4 k. 24 gr.

It. *Wzrzyczych* [Žižice?) 7 člověkóv, a ti platie úroka ročnieho 5 k. 18 gr.

It. v *Třebízi* 13 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 21½ k. 4 gr.

It. *Libovice* ves, a tu jest 11 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 12 k. gr.

Pan *Břeněk z Rabie* [?], sstupuje KMti a panu správci vsi *Libákovice* v Plzenském kraji u Přeštic, a v té vsi jest deset člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 12 k. gr. i s těmi jakož na nápravě sedie, a ti lidé pravie, že jim kněz Albík odpustil po 2 gr. z země; a v té vsi jest krčma a tři púštky, ale proto s nich úrok platie.

[Fol. 26.] *Mikuláš Ojéř z Velkého Lipna* stupuje KMti a panu správci u *Velikém Lipně* lidí, kteříž jsú slušeli k svaté Anně, a v té vsi jest 7 člověkú, a ti platie ročnieho úroka 10 k. gr.

Jošt z Stupadl stupuje KMti a p. správci v *Doubravě* 4 k. gr. platu bez panstvie to, což jest sám držal, v Plzenském kraji.

Kerunk z Sukdola stupuje KMti a p. správci dvoru pustého v *Lysolajích* v Slanském kraji, z čehož jest platu ročnieho 3 k. gr.

Lidé z *Sukdola* platie z toho dvora 2 k. gr., a 2 člověky z Lysolaj platie 2 k. gr. Jakub a Vaněk, a k tomu jsú tři lúčky.

Paní *Dorota Jirklova* sstupuje KMti a panu správci 6 člověkuov v *Liběchově* a ti platie ročnieho úroka 8 k. gr. a 5 kur, 2 hájky v Litoměřickém kraji.

Pan *Jakub Zlaticz* [sic; má nepochybně čteno býti Jakub z Žlutic, jinak Jakoubek z Vřesovic] stupuje KMti a panu správci, jsa v Lúnech, těchto vsí: v *Žitonicích* 3 člověky, a ti platie ročnieho úroka 2 k. 24 gr.

Kopist na přievoze ves, a v té jest vsi 21 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka $6^1/_2$ k. a 3 gr. bez 1 pen.; roboty platie $3^1/_2$ k. 6 dní; $2^1/_2$ k. bez 4 kur, 15 k. 1 vajec; osm pluhuov a brána na jeř a na ozim. Též v Litoměřickém kraji.

Újezd ves. It. v té vsi jest 7 člověkuov, a ti platie ročnieho 5 k. minus 4 gr.

Polerady [jinou rukou, zdá se že Jana z Krumlova]. Páni *Žatečtí* stúpili jsú KMti a panu správci v Lúniech vsi *Polerady*, a v té jest vsi 14 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 13 k. 3 gr., kur 48, 6 k. 24 vajec, a súdného 12 gr. a 12 peněz.

Milčeves. It. v té vsi jest 9 člověků, a ti platie ročnieho úroka 9 k. 50 gr.

Chudeřín ves. It. v té vsi jest 14 člověků, a ti platie ročnieho úroka 14 k. 26 gr. a trůje ryby do roka. Mlynář má 2 kole na vodě veliké; toho neumějí zpraviti, co platie.

Denetice ves. It. v té vsi jest 10 člověků, a ti platie suté obilé, žita 156 strychuov a ječmene 104 strychuov.

Vlhostice ves. A v té vsi jest 4 člověky, a ti platie ročnieho úroka 6 k. $^1/_2$ gr., 4 kopy vajec.

Selebicz ves. It. v té vsi jsú 3 člověky, a ti platie ročnieho $3^1/_2$ k. gr.

Horky ves. It. a v té vsi jest 8 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 8 k. bez 2 gr., 30 kur, 4 k. vajec.

Čermník. It. a v té vsi jsú 2 člověky, a ti platie ročnieho úroka 2 k. 8 gr.

Páni *Slanští* sstúpili v *Malém Kvíci* 3 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 3 k. gr.

It. ze *Vssjehbich* 5 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 5 k. 50 gr.

Kněz Bedřich stupuje: It. Jaroscz z *Újezdce* [sic, snad Jaroše z Újezdce!] u Kolína, a ten platiti má $5^1/_2$ k. 6 gr. do roka.

Matúš Zrutský stupuje KMti a panu správci 4 vsí v Čáslavském kraji.

[Fol. 27.] It. *Myškovice*, těch jest sstúpil pan *Zajímač*, a ti platie 15 k. gr.

It. *Újezdec* u Karšteina, a ti platie 16 k. 22 gr. 54 kur. (Přetrženo).

[Jinou rukou souvěkou připsáno:] Což se *Újezdcuo* dotýče, nevieme ještě, který náš.

It. *Neuměřice*, těch jest sstúpil *Carda*, a platie ročnieho úroka 14 k. minus 4 gr., 18 kur, 11 husí, a to na sv. Havla, 11 beráncuov, 12 k. a 20 vajec, a to na sv. Jiřie, a luka k té vsi.

Mlynář z duolu pod *Vokoří*, ten platí jednú v rok 48 gr. Item Štěpán kovář, ten platí 1 k. gr. v rok.

It. *Kbel* v Kúřimském kraji *Meyssner* jest sstúpil dva člověky, a ti platie 3 k. do roka.

It. *Újezdec* dvuor v Kúřimském kraji, a toho jest sstúpil *Bedřich*, platí úroka ročnieho 10 k. gr.

It. ve *Kbele* dva člověky, Beneš a Štěpán, ti platie 10 k. gr. ročnieho úroka, 16 kur. Těch jest sstúpil *Bedřich*.

Páni *Slanští* sstúpili *Třebechovic*, a ti platie 2 k. a 51 gr. v Slanském kraji.

Horka ves. Páni *Žatečtí* sstúpili *Horky* vsi, a jest v nie osm člověkuov a platie 8 k. minus 2 gr., 30 kur 4 k. vajec.

It. *Mrzák* sstúpil vsi *Končité* u Žížilic v Hradeckém kraji, a v té vsi jest 11 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 26 k.

Újezdec. It. *Kobian* sstúpil vsi *Újezdce* v Vltavském kraji, a ti platie úroka ročnieho 7 k. 18 gr.

It. *Čánka, Mokrý* uvázala se jest králova milost v ty lidi, kteréž jest držel *Červenohořský* pan *Hynek Mikšovi z Hrádku* a *Petrovi Ploticzkému*. A v těch vsech jest 24 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 36 k. A to proto, že jsú na ně zápisu neměli.

[Fol. 29.] It. ve *Vssesocech* 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 4½ k. 4½ gr., 25 dní roboty, 12 kur.

It. v *Mileticích* 8 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 4 k. 24 gr. 24 dní roboty, 12 kur.

It. v *Chrastově* 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 4 k. 24 gr., a 2 lány pustá, 24 dní roboty, 12 kur.

It. v *Újezdci* 2 člověky, ti mají slúžiti a k tomu spravovati les a 2 rybníky.

Bohuslav z Dobré stupuje ɔc řeky, s kteréž platie na každé suché dni 28 gr. u Zbraslavi a čtvrt lúky Lajovské a puol lesa nad Radotínem.

Kavan stupuje ɔc vsi Podsyenem *Chlistovic*, a v té vsi jest 20 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 13 k. 22½ gr. 73 dni roboty, 36 kur.

Týništková vdova stupuje KMti a panu správci v *Týništi* 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 3 k. 3 gr. 14 dní roboty, 12 kur.

Páni *Nimburští* stupují KMti a p. správci vsi *Drahelic* v Boleslavském kraji, a v té vsi jest 12 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 18 k. gr., a 2 podsedky.

Pan *Mrzák* stupuje KMti a p. správci vsi *Končité* u Žíželic v Hradeckém kraji, a v té vsi jest 16 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 26 k. gr.

Bechyňka stupuje KMti a p. správci *Chraštan* vsi u Bechyně, a v té vsi 7 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 6 k. 40 gr. a s mlýna $^1/_2$ k. 2 gr.; a jsú 2 chrastiny.

Václav z Chruštěnic stupuje KMti ɔc vsi pusté *Březové* u Berouna.

Pan Jan *Děčinský* stupuje KMti a p. správci těchto vsí dole psaných.

Ves *Kmínce*. It. v té vsi 11 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka $4^1/_2$ k. 5 gr. 5 peněz, vazby $11^1/_2$ vozu, roboty $3^1/_2$ dne, kur 14 a les.

Ves *Zaubrnice* [Zubrnice]. It. v té vsi člověkuov 13, a ti platie ročnieho úroka 5 k. minus 5 gr. 5 peněz, vazby [vozby?] 15 vozuov, roboty 15 dní, kur 15, 3 k. minus 6 vajec. A k té vsi příslušie les, ježto slove Záhořie.

Ves *Leštno*. It. v té vsi 7 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka $3^1/_2$ k. minus 2 gr., 12 vozuov, roboty 12 dní, 12 kur, 1 k. 12 vajec.

Ves *Německý Taynec*. It. v té vsi jest jeden člověk jménem Hanek a ten platie ročnieho úroka 8 k. minus 4 gr.

[Fol. 30.] Ves *Řepice Hořejné*. It. v té vsi jest 11 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka $11^1/_2$ k. 2 gr., orati 22 dní a žieti 41 dní. A k tomu příslušie poplužie s hájkem.

Ves *Zahořany*. It. v té vsi jest 6 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 10 k. gr. 24 gr. A k tomu slušie vinnice Nachřešice, a vína mají voziti do Úhonicích [sic].

Item *Michalec* stupuje KMti a panu správci těchto vsí dole psaných v Boleslavském kraji:

Ves *Hrádek* podlé Brandeysa. Item v té vsi jest 22 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 30 kop gr. 22 gr., $3^1/_2$ kopy kur, $12^1/_2$ kopy 7 vajec.

Ves *Svinnice* [?]. Item v té vsi jest 13 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 40 a puol druhé kopy a 3 gr.

Pan *Blanštayn* sstupuje KMti a panu správci těchto vsí dole psaných: *Levína, Radyšína, Kliše, Předlice, Újezda, Habrovice, Zbaňova,* a ty jsú vsi u Ústie, a 4 s těch vsí platie jednú úrok na svatého Havla 50 kop $2^1/_2$ kopy gr., a což sě vajec dostane, to platie na velikú noc, a za kury na vánoce.

Kobian sstupuje KMti a panu správci této vsi dole psané v Vltavském kraji:

Ves *Újezdec*. Item v té vsi jest 7 člověkuov, a ti platie úroka ročnieho 7 kop a 18 gr.

Uvázala se jest KMt a pan správce v *Čánce* a v *Mokrém* v lidi, kteréž jest držel *Červenohorský* pan *Hynek* a *Jankovi* [?] *Mikšovi z Hrádku* a *Petrovi Plotičskému*; a v těch vsech jest 24 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 36 kop gr.; a to protože jsú na ně zápisu neměli.

Uvazuje se KMt a pan správce v *Petrovu z Valdeka* ves *Leštnici*, ježto jest na ni zápisu žádného neměl:

Leštnice ves. Item v té vsi jest 10 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 14 kop gr. 48 gr., 7 kur, a v ní jest 6 pústek.

Páni *Lúnští* sstupují KMti a panu správci *Kostoloprt* a toho zbožie, což k tomu příslušie, čehož jsú v držení byli, a těchto vsí dole psaných:

Levonice ves. Item v té vsi jest 12 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 9½ kopy gr. a 26 dní žní, a k té vsi slušie poplužie, a s toho poplužie mají platiti 8 kop gr. den svatého Martina, a rychtář má platiti 1 kopu gr. s zahrady a půl strychu cibule a vopravovati štěpy. A k tomu mají lidé lúky shrabati; a pústka jedna.

Skupice ves. Item v té vsi jest 27 člověkuov i s rybářem, a ti platí ročnieho úroka 41 kop gr. a 52 dni žní, a s fařářstvie 4½ kopy gr., jednú úrok den svatého Martina.

[Fol. 31.] *Seletice* ves. Item v té vsi jest 10 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 16 kop a 26 gr. a žní 48 dní; a dvě pústky.

Rvenice ves. Item v té vsi jest 9 člověkuov, a ti platie jednú do roka den svatého Havla 27 kop gr. a 52 dní žní a 26 kur, 8 kop a 40 vajec. A k tomu dvoru mají s lánu po dvú vozú sena svézti a ovce stříci.

Vrbka ves. Item v té vsi jest 9 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 16 kop 24 gr. a 30 strichuov rzy [rži] a 30 strichuov ječmene, a s puol druhé čtvrti 1½ stricha ječmene a rzy, 60 dní žní 60 kur, 1½ kuřete.

Viškuov ves. Item v té vsi jest 24 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 24 kop a 51 gr.

Kamenná Voda ves. Item v té vsi jest 13 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 13 kop 46 gr.

Borovany ves. Item v té vsi jest člověkuov 42 a 15 pústek; a ti platie jednú úrok na sviečky 31½ kopy gr. a 76 strichuov pšenice, 2½ kopy strichuov vovsa a dva strichy, žní 1½ kopy dní a dva dni, 2½ kopy kur a dvé kur, a tři súdy do roka po groši s lánu anebo stravu tomu, ktož na súd přijede, a Svatopetrského 2½ kopy 2 gr. A rychtář má svobodný lán. Charvát v té vsi drží tvrz, poplužie, hájek a rybníček do královy vuole.

Lenešice ves. Item v té vsi jest 70 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 78 kop gr. a žní 1 kopu 48 dní a kur tolikéž. Rybář v té vsi dvě kopy gr. platí a krčmář 2 kopy gr.

Městečko *Kostoloprt.* Item v tom městečku jest 40 člověkuov, a ti platie jednú úrok den svatého Havla 27 kop 50 gr. a s poplužie klášterského 8 kop gr. na den svatého Havla, s krčmy 40 gr. do roka, a k tomu jest přievoz.

Pašovice ves. Uvázala se jest KMt a pan správce v tuto ves, kterúž jest držal pan *Heyndrich Týnecký.* Item v té vsi jest 9 člověkuov, a ti platie ročnieho úroka 3 kopy 40 gr., a lesék k tomu příslušie.

Pan *Oldřich Medek* sstupuje ɔc:

V *Mokropsech* jsú dva člověky, a ti platie ročnieho úroka: Bartoň platí 28 gr., Mikulík půl kopy gr.

Nechránice ves, a tu jest 8 lánuov.

C. XIX.

LISTINY KLÁŠTERŮ SEDLECKÉHO A SKALICKÉHO

z let 1357—1541.

Vydává Josef Kalousek.

Archiv slavného někdy kláštera Sedleckého nachází se nyní v knížecím Schwarzenberském archivě na zámku Orlickém. Dostal se tam v našem věku, když statky kláštera Sedleckého, zrušeného roku 1783, koupeny byly roku 1819 od náboženského fondu knížetem Karlem ze Schwarzenberka. Jest dosti velký, ačkoli některé archivalie kláštera Sedleckého přišly jinam a chovají se nyní v archivech místodržitelském a Českého Musea v Praze, též v knihovnách gymnasia Chrudimského a reálných škol v Pardubicích.

Českých listin ze starší doby, z níž Archiv Český vynáší prameny historické na veřejnost, jest v archivě Sedleckém na Orlíce po skrovnu. Hleděl jsem je sebrati všechny. V čelo té snůšky postavil jsem několik kusů latinských a německých, jimiž podstatně se doplňuje obsah pozdějších listin českých. Přibral jsem 12 listin, týkajících se kláštera Skalického u Kouřimě, jenž býval s klášterem Sedleckým združen a později i v jedno spojen. Několik kusův, z nichž archiv Sedlecký na Orlíce má toliko opis, podává se zde z originálů chovaných v archivě místodržitelském v Praze nebo v archivě Musea království Českého.

Tak sešlo se 46 listin, jež tuto podávám. Při každé jsem poznamenal, tiskne-li se zde z opisu či z originálu, i z kterého archivu. Vztahují se vesměs *na statky klášterů Sedleckého a Skalického.*

Největším nalezištěm listin kláštera Sedleckého jest kniha někdy Sedlecká, nyní v archivě Orlickém chovaná a poznamenaná číslem 11; nazývám ji *kopiář Sedlecký.* Jest to papírový foliantek o 160 listech, v původní pěkné vazbě ve hnědé kůži. Nápis na deštce svrchu jest: „Knihy památní řebíčkové“, a vnitř: „Knihy řebíčkové památní kláštera matky boží Sedlce od leta 1582.“ Další nápis na prvním listě oznamuje: „Leta Páně tisícího pětistého osmdesátého druhého přepsány jsou tyto privilegia kláštera *Skalice,* za panování důstojného a velebného kněze Ondřeje Ekharta, toho času pana opata v klášteře matky boží v Sedlci a v Skalici, v pátek po neděli, jenž slove Oculi.“ Na prvních 27 číslovaných listech psány jsou listiny kláštera Skalického, počínaje potvrzovací listinou Karlovou na založení toho kláštera r. 1358 až do vymezení hranic z r. 1498; vše vepsáno bylo jednou rukou nepochybně při založení toho kopiáře r. 1582. Co dále jest v knize vepsáno, týká se kláštera *Sedleckého,*

a psáno jest rozmanitými rukami v 17. i v 18. století podle předloh dílem starých dílem i současných.

Na prvním číslovaném listě zpomenutého kopiáře Sedleckého nachází se seznam některejších statků kláštera Sedleckého, které králové Sigmund a Vladislav zapsali osobám světským, vytažený ze zápisných register kapituly Pražské. Seznamu toho zde neotiskuji, poněvadž tištěn jest již 1824 v Devotyho Popsání kláštera Sedleckého str. 215—216 v překladě latinském, a všechny součástky možno také shledati v J. Čelakovského spise O domácích a cizích registrech (l. 1890 v Rozpravách Kr. Č. Společnosti Náuk) str. 107—120 z čísel 13, 31, 34, 35, 89, 103, 107, 115, 143, 192, 199, 201.

V Praze 12. dubna 1894. ***J. K.***

1.

Dětřich biskup Mindenský, chtěje založiti cisterciácký klášter v Skalici, věnuje k tomu účelu svoje zboží v Skalici, Michovicích (Myškovicích?) a v Lipské, les Kozí Hřbet, hotových 2000 kop gr. na stavbu kláštera, též roucha i knihy.

V Praze 1357, 13. října. — Z konfirmace papežské v arch. Orlickém č. 60.

In nomine Domini amen. Nos Theodricus, Dei et apostolice sedis gracia Mindensis episcopus, universis, ad quos presentes littere peruenerint, salutem in omnium saluatore. Dum uigor in membris uiget corporis, mens interior, quia non cogitur id, quod dolet, cogitare, pleniori utitur racione, unde tunc iudicium hominis, in quo tranquille mentis et recte racionis usus exigitur, quo suffragiis ac saluti anime nec non disposicioni rerum et bonorum temporalium in hac uita et post presentis uite exitum utiliter prouidetur, racione regente mentem salubrius ordinatur.

Hinc est, quod nos ad dominum nostrum Jesum Christum et ad beatissimam matrem eius virginem Mariam totamque celestem curiam zelum habentes dileccionis, et cupientes terrena in celestia et transitoria in eterna felici commercio commutare salutique nostre prouidere, ac res et bona nobis donata et per industriam nostram acquisita pie dispensare, feruenter desideramus et internis desideriis affectamus, pro nostre et progenitorum nostrorum animarum salute et cultus diuini nominis augmento, in regno Boemie et in Pragensi diocesi in loco dicto et nominato Scalicz, ad nos pertinente et per nos de bonis donatis et per nostram industriam acquisitis empto et comparato, vnum monasterium monachorum Cisterciensis ordinis, vno abbate et duodecim monachis in eodem pro ista uice creandis, ordinandis et instituendis monasterio, cuius monasterii abbas monasterii Czedlicensis, ordinis et diocesis predictorum, pater abbas existat, de nostris bonis nobis donatis et per industriam nostram acquisitis de nouo fundare, construere et dotare, quod ad Graciam Beate Virginis intutulari et nominari uolumus, pro dictis abbate et monachis in huiusmodi creandis et ordinandis monasterio.

Et pro eodem monasterio curias et possessiones nostras, utpote Scalicz, Michowicz, Lypeczka, nec non siluam Koziechirsbeth, cum omnibus et singulis suis prediis, prouentibus, redditibus, iuribus, pertinenciis et utilitatibus, de ac cum pecuniis et bonis nobis donatis, et per nostram industriam acquisitas, emptas et comparatas in regno Boemie ac Pragensi diocesi consistentes, quorum redditus, fructus et prouentus ad ducentas marchas argenti annuatim ascendunt, sponte et libere de uoluntate ac consensu eciam speciali inuictissimi principis et domini, domini nostri Karoli, Romanorum imperatoris et Boemie regis, pura et erreuocabili donacione in perpetuum donamus et in dotem tradimus et assignamus. Nec non duo milia sexagenas grossorum Pragensium in parata pecunia, pro construccione et fabrica eiusdem monasterii de nouo erigendi ac pro luminibus et amplioribus redditibus pro dicto comparandis monasterio, ac paramenta et ornamenta viginti duo ad cultum diuinum spectancia, et quindecim uolumina librorum pro usu dictorum abbatis et monachorum, libere et irreuocabiliter tradimus et assignamus. Nolentes tamen dictum duodecim numerum monachorum fore statutum in dicto monasterio, sed quod auctis redditibus et prouentibus eiusdem monasterii tot ponantur et instituantur ibidem in futurum, quot de facultatibus ipsius monasterii iuxta dicti ordinis statuta honeste et decenter poterint sustentari.

In quorum omnium robur perpetuum et efficax testimonium presentes litteras patentes scribi et fieri ac sigilli nostri maioris appensione fecimus roborari. Datum et actum Prage in domo habitacionis nostre, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo septimo, tercio Idus Octobris.

Originál této listiny není na snadě, než jenom text její vepsaný plně do listu daného v Avignoně 12. prosince 1357, kterým papež Innocenc VI. potvrdil přítomnou zakladací listinu biskupa Dětřicha Mindenského; originál konfirmace papežské chová se v archivě Orlickém.

Arnošt arcibiskup Pražský listem daným v Praze 12. listopadu 1357 schválil založení kláštera Skalického podle úmyslu Dětřichova; statky Dětřichem klášteru darované vyčítají se tam dvakráte v tato slova: Skalicz, Stanicz, Michowicz ac Lypezka nec non silvam Kozichrsbeth. Jeden originál této listiny Arnoštovy chová se v archivě Orlickém, jiný v archivě Českého Musea; vepsána byla též do zmíněného potvrzení Innocencova z dne 12. prosince 1357, a podle jiného opisu vytiskl ji 1875 Borový in Libris Erectionum I. str. 13 č. 22.

2.

Císař Karel z královské moci české potvrzuje založení kláštera Skalického i nadání jeho zbožím v Skalici, Stanici, Michovicích, Lipské a v Zalešanech, též lesem Kozím Hřbetem, osvobozuje ten klášter od všelikých břemen veřejných i od mýt, a uděluje jemu práva: že opat nemá býti o statky naříkán leč před osobou královou; poddaní jeho mají býti souzeni jen soudem klášterským, a kdyby se něčeho dopustili na jiné půdě pod jinou pravomocností, pokuty přece mají připadati klášteru; opat může zřizovati krčmy a pekárny i blízko měst; a kdyby se našly kovy v půdě klášterské, klášter nad nimi měj táž práva, jakých užívá klášter Sedlecký.

V Praze 1358, 10. ledna. — Orig. se zlatou bullou v arch. Orl. č. 62.

In nomine sancte et indiuidue trinitatis feliciter amen. Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper augustus et Boemie rex, ad

perpetuam memoriam. Inter multiplices curas, quibus animus noster pro grata quiete subditorum nobis fidelium sacra meditacione distrahitur, illud precipue deuocionis amore pensamus et ad hoc oculum nostre deliberacionis rite conuertimus, qualiter diuinus cultus et ministrorum Dei status et numerus sub felici nostro regimine feliciter augeatur.

Sane cum venerabilis Theodricus Mindensis episcopus princeps consiliarius et deuotus noster dilectus, ductu superne gracie ad hoc graciosis dirreccionibus animatus, deliberacione preuia et pro suorum parentum et eciam sue proprie anime remedio salutari, nostro tamquam Boemie regis nec non venerabilis Arnesti Pragensis archiepiscopi principis, et honorabilium Przedwogii decani, Plichte scolastici ac tocius capituli eiusdem Pragensis ecclesie, deuotorum nostrorum, vnanimi accedente consensu, quoddam monasterium Cysterciensis ordinis Pragensis dyocesis in regno nostro Boemie in loco dicto Scalicz pie fundauerit et erigi legittime procurauerit, illudque opere sumptuoso et laudabili edificare nunc ceperit, ac ad eius construccionem et consumacionem deuota mente nitatur, vt videlicet, quod pie ceptum agnoscitur, laudabili studio finiatur; et cum idem Theodricus eidem monasterio in Scalicz, quod ad laudem genitricis Dei sub eo titulo, videlicet ad Graciam Beate Virginis, fecit et voluit decorari; eciam infrascripta predia, possessiones, villas et curias, utpote Scalicz, Stanicz, Mychouicz, Lypska et Zaleschan, necnon siluam Cozychrsbet, cum eorum et earum hominibus, censibus, redditibus, prouentibus, utilitatibus, juribus et omnibus pertinenciis suis, sicut in prefato regno nostro Boemie noscuntur consistere, duxerit legittime conferendum, disponens adhuc suo tempore oportunitate nacta pingwioris fortune uel status ipsum monasterium iuxta graciam Dei amplioribus prediis et stipendiis communire; et in eo iam abbatem vnum et plures monachos conuentum facientes institui fecit et ordinari procurauit: supplicans celsitudini nostre humiliter et deuote, vt premissa omnia, in quantum potestatem nostram prospiciunt, approbare, ratificare et confirmare, nec non ipsum monasterium, abbatem, conuentum et pertinencias eius certis et infrascriptis juribus, emunitatibus, libertatibus, exempcionibus, graciis et fauoribus preuenire et solidare auctoritate regia Boemie et eciam imperiali de innate nobis benignitatis clemencia dignaremur.

Nos igitur ob reuerenciam omnipotentis Dei et intemerate virginis matris eius, cuius gracioso vocabulo monasterium predictum graciosius insignitur, habito respectu ad multiplices labores, quibus prefatus Theodricus Mindensis episcopus, consiliarius noster, in nostris obsequiis et in procuratione nostri honoris et status fideli et indefesso studio desudauit et adhuc incessanter non desinit desudare, vt deuotis eius affectibus nostro eciam respondeatur affectu, et ut res ipsius, quas in nostris et aliorum obsequiis fideli et sollicito studio iustis quidem et laudabilibus titulis acquisiuit, sue et suorum saluti proueniant; animo deliberato, non per errorem

aut improvide, sed maturo principum, baronum et procerum nostrorum accedente consilio, supradicta predia, possessiones, villas et curias, sicut exprimuntur superius, et specialiter dictam siluam Kozychrsbet, quam idem episcopus a nobili Jescone de Costelecz alias dicto de Nachod, vasallo et fideli nostro, que eciam a nobis tamquam a rege Boemie dependebat in feudum, comparasse dinoscitur, necnon curiam et siluam cum campo dicto wlgariter Cobilfelt, cum omnibus et singulis suis censibus, redditibus, prouentibus, utilitatibus, agris cultis et incultis, terris, siluis, nemoribus, rubetis, pascuis, pratis, fluuiis, riuulis et aquarum decursibus, molendinis, piscinis, lacubus, piscariis, piscacionibus, venacionibus, aucupacionibus, judiciis, fructibus, juribus, dominiis et pertinencis suis vniuersis, quibuscumque specialibus possint vocabulis designari, predictis abbati et conuentui et ipsi monasterio in perpetuum auctoritate regia Boemie applicamus, incorporamus, inuisceramus, annectimus et vnimus, gratum et ratum habentes et habere volentes, quidquid antedictus episcopus circa premissa fecisse dinoscitur, et ea, que fundauit, institui fecit et ordinari procuravit, dotauit seu quouis alio modo, prout melius potuit, stabiliuit: idipsum auctoritate prefata ac de certa sciencia confirmamus, ipsosque abbatem et conuentum ac successores eorum, nec non dictum monasterium cum omnibus personis, hominibus et prediis, possessionibus, villis, curiis, juribus, terris, rebus et pertinenciis suis in nostram, regni et corone Boemie, necnon heredum et successorum nostrorum Boemie regum specialem proteccionem recipimus;

decernentes et hoc regio Boemie perpetuo statuentes edicto, quod ipsum monasterium cum hominibus, bonis et juribus et pertinenciis suis omnibus et singulis, ab omnibus oppressionibus, sordidis muneribus, angariis, perangariis, exaccionibus, steuris, expedicionibus, vecturis, talliis, collectis, subsidiis, oneribus et quibuscumque aliis grauaminibus, realibus, personalibus, siue mixtis, quibuscumque soleant appellari nominibus, perpetuo tempore immune sit, liberum penitus et exemptum;

et quod abbas et conuentus prefati monasterii et eorum successores ac vniversi et singuli ipsius monasterii homines et persone ad soluciones thelonei, pedagii seu cuiuscumque vectigalis per totum regnum Boemie, de quibus ipsos ex certa sciencia et de speciali gracia eximimus, non obligentur inantea seu teneantur, pro rebus suis propriis et specialiter pro vino, sale, piscibus, allecibus seu rebus aliis, quas non causa negociandi deferri uel transmitti constituunt seu deferunt uel transmittunt;

quodque liceat dictis abbati et conuentui et eorum successoribus in regno nostro Boemie census, redditus seu prouentus annuos mille sexagenarum grossorum pragensium emere et comparare pro dicti monasterii usibus oportunis;

quodque predicti abbas et conuentus monasterii prelibati de et super terris, possessionibus, villis, prediis, censibus, redditibus et bonis quibuscumque in regno

nostro iam habitis et habendis, acquisitis seu acquirendis, que et quas per triennium et sex ebdomadas pacifice et quiete possederint, non possint seu valeant a quocumque seu quibuscumque talia impetentibus seu arestantibus in judicio terre seu coram quocumque alio judice corone regni nostri Boemie subdito, preterquam coram maiestatis nostre presencia seu heredum et successorum nostrorum regum Boemie aut illius, cui hoc regis Boemie tunc regnantis auctoritas committendum duxerit, conueniri, nec cuicumque talium impetencium, querulancium seu arestancium teneantur seu debeant quomodolibet respondere;

quodque homines censuales, rustici, emphiteote et ad glebam astricti, nec non familiares et domestici abbatis et conuentus dicti monasterii, qui pro tempore fuerint, ab omni jurisdicione quorumcumque justiciariorum, beneficiariorum, judicum prouincialium, officialium seu communium judicum, nec non judicum quarumlibet ciuitatum, a iure municipali et ab omni et quauis alia jurisdicione ciuili et criminali, quacumque racione uel causa consurgat, sint per omnia exempti et liberi penitus et inmunes;

et quod racione homicidii, furti, stupri, latrocinii seu cuiuscumque alterius delicti, cuiuscumque reatus fuerit, in bonis dicti monasterii uel alibi ubicumque in regno nostro per eos commissi, dum tamen in huiusmodi delicto alibi extra jurisdicionem monasterii deprehensi non fuerint, uel racione contractus initi aut racione rei, de qua agitur, obligati non extiterint, coram predictis omnibus judicibus regni Boemie, necnon universitatibus ciuitatum, villarum, opidorum, locorum et communitatum quarumlibet in eodem regno non possint seu valeant aliquatenus conueniri, neque per eos arestari, detineri seu ad judicium euocari, aut super hiis coram ipsis aut aliis judicibus, nisi dumtaxat coram abbate prefati monasterii aut judice claustrali, cui jurisdicio monasterii commissa fuerit, teneantur seu debeant quomodolibet respondere.

Quibus eciam abbati et conuentui judicia, utpote caput, quod wlgariter hlawa dicitur, nec non wlnera, furta, narok et narez et swada [sic] inter homines prefati monasterii, cum pena infligenda delictis huiusmodi, ex certa sciencia reseruamus, et eis huiusmodi judicia et quecumque alia, tam ciuilia quam criminalia, in homines monasterii predicti, quos nunc habent seu habebunt in posterum, de speciali gratia concedimus exercenda.

Sique homines rustici, censuales, subditi seu familiares dicti monasterii racione homicidii, furti, stupri, latrocinii seu alterius delicti cuiuscumque, quod in locis aliis et alibi, quam in bonis monasterii, committerent, actualiter deprehensi fuerint, in eo casu et non alio in ipsos nostris justiciariis, judicibus et officialibus inquirendi, procedendi, judicandi et sentenciam dicendi tribuimus facultatem ea condicione, quod si tales per diffinitiuam sentenciam condempnati seu dampnati fuerint, quod ex hoc ipsi monasterio et bonis eius nullum preiudicium generetur, et quod bona condempnatorum seu dampnatorum, salua semper jurisdicione monasterii, ad

ipsos abbatem et conuentum, eciam si capitalis sentencia subsecuta fuerit, sine impedimento seu contradiccione qualibet deuoluantur.

Et quicumque homines, quouis exigente delicto seu causa quacumque, per judices monasterii predicti uel officiales aut commissarios abbatis et conuentus ibidem proscripti seu banniti fuerint, in nulla penitus ciuitatum, opidorum seu villarum aut in quibuscumque locis regni nostri Boemie recipi, teneri seu foueri debebunt, ymmo sint eis omnis favor, communio et conuersacio hominum interdicta, et pro bannitis ac proscriptis ab omnibus habeantur.

Damus eciam et concedimus abbati et conuentui predicti monasterii et successoribus ipsorum in perpetuum plenam licenciam et omnimodam facultatem, tabernas et pistrina absque contradiccione seu impedimento quibuslibet fundandi, erigendi et tenendi in bonis, locis et jurisdicionibus ipsorum, eciam si a ciuitatibus, opidis et locis circumuicinis quocumque spacio infra miliare distarent;

decernentes et hoc regio Boemie statuentes edicto, quod si in bonis predicti monasterii montana aut mineras quorumcumque metallorum suboriri contingeret aut inueniri, quod tunc ipsum monasterium omnibus priuilegiis, juribus, libertatibus, graciis, inmunitatibus et concessionibus per omnia gaudeat, quibus monasterium Czedlicense ordinis et dyocesis predictorum ex donacione regum Boemie, ex priuilegiis seu iure, libertate uel gracia fretum est hactenus seu fruitur in presenti; que quidem priuilegia, jura, libertates et gracias ad prefatum monasterium ad instar dicti Czedlicensis monasterii extendi volumus, et in abbatem et conuentum eiusdem monasterii et eorum successores ad Graciam Beate Virginis auctoritate regia Boemie prorogamus;

non obstantibus quibuscumque legibus, constitucionibus seu statutis aut edictis publicis seu priuatis, editis in contrarium, nec non priuilegiis, litteris, graciis, donacionibus, reformacionibus aut indultis ciuitatibus, opidis seu communitatibus uel quibuscumque personis singularibus, illustribus, militaribus seu ciuilibus, aut condicionis, preeminencie et status cuiuslibet, sub quacumque forma verborum concessis aut erogatis; quibus omnibus et singulis, si et in quantum premissis in toto uel in aliqua sui parte aduersari seu contraire censentur, eciam si ab imperatoria maiestate seu a regibus Boemie aut a nostra celsitudine specialiter emanassent seu essent longa prescripcione temporis aut usu obseruancium approbata, et si de ipsis iure uel consuetudine deberet in presenti fieri mencio specialis, perinde ac si in presentibus de uerbo ad uerbum expressa forent, sicut eciam ea pro expressis haberi volumus et recipi, de imperatorie potestatis plenitudine ac de certa sciencia derogamus.

Supplentes nichilominus omnem defectum, si quis in premissis siue ipsorum altero, obscuritate, dubietate et obmissione verborum aut formarum, uel non seruate solempnitatis iuris aut facti aut alio quouis modo consisteret, de plenitudine supra-

dicte cesaree potestatis. Nulli ergo hominum liceat hanc nostre approbacionis, ratificacionis, confirmacionis, gratificacionis, libertacionis, exempcionis, statuti, derogacionis et defectuum supplecionis paginam infringere, seu ei quouis ausu temerario contraire, sub pena mille marcarum puri auri, quas ab eo, qui contrafecerit, tocies, quocies contrafactum fuerit, irremissibiliter exigi mandamus et volumus, et earum medietatem nostri regalis erarii Boemie, residuam uero partem dictorum abbatis et conuentus supradicti monasterii usibus applicari. Signum serenissimi principis et domini domini Karoli Quarti Romanorum imperatoris inuictissimi et gloriosissimi Boemie regis. [Monogram].

Testes huius rei sunt: venerabiles Arnestus sancte Pragensis ecclesie archiepiscopus, Johannes Olomucensis et Maurus Corobauiensis ecclesiarum episcopi; et illustres Rudolfus Saxonie sacri imperii archimarescallus, Bolco Falkembergensis, Bolco Opuliensis, Przemyslaus Theschinensis, Conradus Olesniczensis et Johannes Opauiensis duces; spectabiles Burchardus burgrauius Magdeburgensis magister curie nostre, Burchardus et Johannes de Recz et Albertus de Anhalt comites; ac nobiles Sbinco de Hazzemburg, Hasco de Zwierzeticz et Busco de Wilharticz magistri camere nostre; et alii quam plures nostri principes, nobiles et fideles. Presencium sub bulla aurea, typareo imperialis nostre maiestatis inpressa, testimonio litterarum datum Prage, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo octauo, Indiccione decima, IV° Idus Januarii, regnorum nostrorum anno duodecimo, imperii vero tercio.

[Na ohybu:] Per dominum Imperatorem Johannes de Glacz.

[Pag. versa:] Registrauit Johannes Chremsir.

Archiv Českého Musea má faksimile tohoto listu, psané r. 1778, z něhož toho roku 26. listopadu učiněn vklad do desk zemských. — Ze Sommersberga, SS. r. Siles. I. 954, Böhmer-Huber v Regestech Karla IV. str. 223 mají chybné datum 12. ledna.

3.

Císař Karel jakožto král Český osvobozuje klášter Skalický od placení berně i jiných dávek králem samým ukládaných, též od ostrožného i od hostění.

Ve Vratislavi Slezské 1358, 25. prosince. — Orig. arch. Orl. č. 61.

In nomine sancte et indiuidue Trinitatis feliciter amen. Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper augustus et Boemie rex, ad perpetuam rei memoriam. Etsi quorumlibet iuste petencium vota, que de puritate sinceri affectus emanant, quadam directiua iusticie regula merentur audiri: ad illorum tamen pia desideria attencius et maiore gracia nostra inclinatur serenitas, qui diuini cultus augmentum, pro Dei gloria et optanda salute Christiani populi meditantur.

Attendentes igitur racionabile et salubre propositum venerabilis Theodrici Mindensis episcopi, principis et consiliarii nostri karissimi, et felicem sancte delibe-

racionis affectum, quibus ipse eternam felicitatem prouisione digna prospiciens, monasterium in Scalicz, quod sub decoro nomine beate Virginis, videlicet ad Graciam sancte Marie intitulatum fore dinoscitur, ordinis Cysterciensis Pragensis dyocesis, de rebus suis magno labore et multe diligencie cura longo temporis spacio conquisitis rite fundauit; habito eciam respectu ad intime sue deuocionis flagranciam, qua ipse regnum nostrum Boemie attenta et inconuulsa fide prosequitur, vt illud ereccione tante structure et magnificacione salutis, que in diuinis ibidem laudibus absque dubitacione consurgit, sic virtuosi sicque industriosi animi solerti studio decreuerit honorare; animo deliberato, non per errorem aut improuide, sed sano principum, baronum ac procerum nostrorum accedente consilio, decernimus et nostra, nec non heredum et successorum nostrorum regum Boemie vice et nomine, auctoritate regia Boemie declaramus, quod prefatum monasterium, abbas, conuentus et successores eorum, nec non homines utriusque sexus, granicie, predia, ville, possessiones et bona eiusdem monasterii cum omnibus suis pertinenciis, in quorum seu quarum possessione fuerunt actenus, sunt de presenti aut fuerint in futurum, quibuscumque specialibus nominibus valeant seu eciam consueuerint appellari, ab omni solucione berne regalis occasione coronandorum regum, seu desponsandorum heredum regni, aut ex maritagio filiarum regalium, reginarum coronacione, seu quibuscumque aliis titulis, modis et condicionibus, jure uel consuetudine indicta seu proclamata fuerint, et a prestacione delencialium, juris pignoracionis et omni onere, quod ab ipsa berna pendere censetur, et ab omnibus aliis prestacionibus, steuris, collectis, vecturis, robotis, muneribus, angariis publicis uel priuatis, que monasteriis jure uel facto ad regum voluntatem consueuerunt imponi, et nominatim a donacione dextrarii, quem abbates regni nostri in eleccionis sue primordiis soliti sunt Boemie regibus erogare, et a recepcione seu hospitacione principum, baronum, nobilium, seu quorumlibet aliorum hospitum, cuiuscumque eciam status, gradus, dignitatis seu condicionis existant, eciam si eos in expedicione regni uel alias pro regum et corone Boemie profectu et honore vocatos et de singulari mandato ibidem transire contingat, sint et esse debeant exempti, immunes et liberi et perpetuis inantea temporibus absoluti.

Supplentes omnem defectum, si quis obscuritate seu dubitacione verborum et sentenciarum seu quouis alio modo in premissis compertus fuerit, de plenitudine imperatorie potestatis; non obstantibus quibuscumque regum, regni et corone Boemie, principum, baronum et procerum eius priuilegiis, juribus, obseruanciis, consuetudinibus siue graciis, eciam si usu utencium approbata siue approbate sint actenus. Quibus omnibus, si et in quantum premissis, in toto seu in parte, aduersari censentur, auctoritate cesarea et de imperialis potestatis plenitudine, nec non singulari auctoritate regia Boemie, non dolo circumuenti aut seduccione quacumque, sed de certa sciencia derogamus. Nulli ergo hominum liceat, hanc nostre exempcionis, libertacionis,

absolucionis, defectuum supplecionis et derogacionis paginam infringere, seu ei quouis ausu temerario contraire, sub pena mille marcarum puri auri, quas ab eo, qui contrafecerit, tocies, quocies contrafactum fuerit, irremissibiliter exigi, et earum medietatem nostri regalis Boemie fisci, residuam uero partem iniuriam passorum vsibus decernimus applicari. Signum serenissimi principis et domini domini Karoli Quarti Romanorum imperatoris inuictissimi et gloriosissimi Boemie regis. [Monogram.]

Testes huius rei sunt: venerabiles Arnestus sancte Pragensis ecclesie archiepiscopus, Johannes Olomuczensis et Albertus Swerinensis ecclesiarum episcopi; illustres Wilhelmus marchio Misnensis, Bolco Falkembergensis, Bolco Opuliensis et Przemyslaus Teschinensis duces; spectabiles Burchardus magister curie nostre, Burchardus et Johannes burgrauii Magdeburgenses, de Recz comites; ac nobiles Hasco de Zwierzeticz magister camere nostre, Sdenco de Stermberg judex regalis curie per Boemiam, et alii quam plures nostri principes, nobiles et fideles. Presencium sub nostre imperialis maiestatis sigillo testimonio litterarum, datum Wratislauie, anno domini millesimo trecentesimo quinquagesimo octauo, indiccione XI^a^, VIII^o^ kalendas Januarii, regnorum nostrorum anno tercio decimo, imperii vero quarto.

[Na přehnutém listě:] Per dominum imperatorem Cancellarius. [Pag. versa:] Registrauit Miliczius.

Také bratr císaře Karla Jan markrabí Moravský přijal klášter Skalický do své ochrany, jmenovitě na ten případ, kdyby měl po Karlovi děditi království České; list na to daný v Praze 20. června 1359 orig. v arch. Orl. č. 63.

4.

Císař Karel potvrzuje přikoupení vsí Masojed, Doubravčic a Dolánek ku klášteru Skalickému a zbavuje ty vsi svazku manského, kterým dotud závisely na králích Českých.

V Praze 1360, 16. června. — Orig. arch. Orl. č. 64.

In nomine sancte et indiuidue Trinitatis feliciter amen. Karolus Quartus diuina fauente clemencia Romanorum imperator semper augustus, et Boemie rex, ad perpetuam rei memoriam. Inter alia virtutum insignia, quibus magestas regnancium decoratur, ad illa singulari studio libenter intendimus et sedulum destinamus affectum, per que diuini nominis cultus augetur et felices persone vitam agentes monasticam, que cuncta secli oblectamenta ducunt pro nichilo, ut Deo celi pacis auctori, cui soli adherent, in pacis possint amenitate seruire, feliciter promouentur.

Sane venerabilis Theodericus Mindensis episcopus, Wyssegradensis prepositus, summus regni Boemie cancellarius, princeps consiliarius et deuotus noster dilectus, in nostre magestatis presencia constitutus nobis exposuit, qualiter ipse a Johanne de Massoged eandem villam Massoged et villam Dubrawczicz, et a Lutholdo Haycone villam Dolanky parata sua pecunia pridem de nostra speciali licencia rite et raciona-

biliter comparauit, cum pleno ipsarum dominio, juribus et pertinenciis vniuersis, pro consolacione et vberiori refeccione fratrum monasterii ad Graciam sanctissime virginis Marie in Skalicz, Cisterciensis ordinis Pragensis dyocesis, quod idem episcopus alias de nostra voluntate et expresso consensu de nouo dinoscitur fundauisse; supplicans nostre celsitudini humiliter et deuote, vt dictas villas in verum dominium, ius et proprietatem eiusdem monasterii redigere, transferre et transfundere dignaremur.

Nos igitur diuine retribucionis intuitu et iam dicti Mindensis episcopi iustarum precum ac fidelissimorum et utilium seruiciorum, que indefessa nobis diligencia exhibere non desinit, interuentu suis desideriis, de innata nobis clemencia fauorabiliter annuentes, predictas villas Massoged, Dubrawicz et Dolanky et earum quamlibet iam dicto monasterio ac abbati et conuentui eius damus, conferimus, donamus, incorporamus, annectimus et vnimus, cum suis juribus, terminis, limitibus, dominio et pertinenciis vniuersis.

Et licet eedem ville temporibus retroactis feudales seu vasallanie fuerint et iure feudali possesse, nos tamen ob graciam supradicti Mindensis episcopi, principis et consiliarii nostri dilecti, in eis omne ius feudale tollentes omnino, villas ipsas ab omni iugo, onere et seruitute vasallatus seu feudi, quo clare memorie regibus Boemie nostris progenitoribus tenebantur, seu hodie uel imposterum quocumque possent seu viderentur nobis aut heredibus et successoribus nostris Boemie regibus, seu coram capitaneis, camerariis, burggrauiis, justiciariis et quibuscumque officialibus regni nostri Boemie quomodolibet obligari, ex certa nostra sciencia auctoritate regia Boemie in totum absoluimus, eximimus et eciam libertamus, cum suis juribus, limitibus, terminis et pertinenciis vniuersis, nichil in eis penitus proprietatis, seruitutis uel subieccionis, vasallatus seu oneris cuicumque quomodolibet reseruando; decernentes et presenti regio Boemie sanccientes edicto, vt monasterium, abbas et conuentus prefati in predictis villis et earum qualibet, nec non juribus, limitibus, terminis et pertinenciis antedictis ipsarum et cuiuslibet earundem, in quibuscumque rebus consistant et quibuscumque valeant nominibus designari, omnibus et singulis priuilegiis, libertatibus, graciis, emunitatibus et indultis, que et quas aliis prioribus dicti monasterii possessionibus, bonis et villis dudum concessisse meminimus per litteras regias Boemie graciosas, libere gaudeant et perpetuis temporibus pacifice perfruantur.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostre magestatis infringere uel ei ausu temerario contraire. Si quis autem contrarium attemptare presumpserit, indignacionem nostram et penam centum marcarum auri puri tocies, quocies contrafactum fuerit, eo ipso se nouerit irremissibiliter incursurum; premissis nichilominus omnibus in suo robore perpetuo duraturis. Signum serenissimi principis et domini domini Karoli Quarti Romanorum imperatoris inuictissimi et gloriosissimi Boemie regis.

Testes huius rei sunt: venerabiles Arnestus sancte Pragensis ecclesie archi-

episcopus, Johannes Olomucensis, Johannes Luthomuschlensis sacre imperialis aule cancellarius, et Maurus Corobauiensis ecclesiarum episcopi; illustres Bolco Falkembergensis, Przymyslaus Teschinensis et Kazmyrus Stetinensis duces; spectabiles Burchardus burgrauius Magdeburgensis magister curie nostre, Burchardus et Johannes de Recz comites; ac nobiles Jesco de Wessel burgrauius Pragensis, Jodocus de Rosemberg, Sbinco de Hazemburg et Hasco de Swereticz magistri camere nostre, et alii quam plures nostri principes, nobiles et fideles. Presencium sub imperialis magestatis nostre sigillo testimonio litterarum datum Prage anno domini Millesimo trecentesimo sexagesimo, indiccione tercia decima, XVI° kalendas Julii, regnorum nostrorum anno quartodecimo, imperii vero sexto.

[Na ohybu:] Per dominum Jo. episcopum Luthomuslensem Nicolaus de Chremsir.

[Pag. versa:] Registrauit Miliczius.

5.

Pešek z Klučova jako zvolený opravce rozsuzuje rozepři mezi klášterem Skalickým a Bohunkem Hájkem i bratřími jeho z Tismic o kus lesa Kozího Hřbetu na ten spůsob, že klášter bratřím z Tismic dá 130 kop gr. za jejich nárok.

[V Praze] 1370, 3. srpna. — Arch. Orlický č. 73.

Cum ad mandatum serenissimi domini domini Karoli, Romanorum imperatoris et Boemie regis, in causa, que inter religiosos Johannem abbatem et conuentum monasterii Scalicensis ab vna, et Bohunconem dictum Hayek et fratres ipsius de Tysmicz, super quadam silua et prato eydem silue et cuidam molendino Dolansky dicto adiacente, quam siluam abbas et . . . conuentus Kozychrzbet, Bohunco vero cum fratribus suis eandem montes et colles appellabant, vertebatur parte ab alia, vtrobique in Pesconem de Kluczowa de alto et basso extitisset compromissum; idem Pesco arbiter, cognitis et uisis ipsius cause condiccionibus, circumstanciis et meritis, diligenti deliberacione ac consilio quam plurimorum fide dignorum et proborum prehabitis, inter partes predictas de consensu et bona voluntate ipsarum pronuncciauit, arbitratus est et mandauit,

quod abbas et conuentus monasterii prefati dent et dare debeant centum et triginta sexagenas grossorum denariorum Pragensium Bohunconi et fratribus suis predictis, et ipsi abbas ac conuentus monasterii prelibati siluam prenominatam cum prato antedicto habere et possidere debeant perpetuis temporibus, sine impedimento predictorum fratrum et quorumlibet aliorum, pacifice et quiete, sic notanter, quod eadem silua cum prato memorato ad monasterium prefatum perpetue debeat pertinere.

De qua arbitracione et pronuncciacione partes predicte hinc inde contente, Bohunco cum fratribus suis prefatis fassi sunt, se predictas centum et triginta sexa-

genas grossorum denariorum predictorum a predictis abbate et conuentu percepisse; cum hoc sepe dictus Bohunco cum fratribus suis pro se, heredibus et successoribus ipsorum renuncciarunt omni juri, si quod ipsis in premissis silua et prato competebat seu conpetere posset quomodolibet in futurum.

Ad quam pronuncciacionem et amicabilem composicionem domini Karoli Romanorum imperatoris et Boemie regis supradicti consensus accessit beniuolus pariter et assensus, ut premissa inconuulsa rata et firma permaneant. Idem dominus Karolus mandauit premissa ad presentes poni, a quo nuncius ad tabulas curie dominus Paulus notarius camere domini imperatoris prefati. Actum anno domini millesimo trecentesimo septuagesimo, proximo sabbato post festum sancti Petri ad vincula.

Tento výrok byl vložen do desk soudu dvorského, a potom z nich vepsán do listu, kterým císař Karel v Praze 19. listopadu 1370 týž výrok potvrdil, a jehož originál chová se v arch. Orl. č. 73. — Tamže č. 75 jest originál listu, daného v Brodě (Českém) 15. dubna 1371, kterým Bohunco miles dictus Hayko ac Rossczek filius Lutoldi patruelis eius de Tysmycz vyznávají totéž, co ve výroku hořejším stojí, pod pečetmi dožádaných svědků, strenuorum nec non famosorum virorum Peskonis de Cluczaw, nec non Buskonis militis de Pietichwost, Mixonis dicti Colowrat de Wysslin (z Myšlína?), et Pesconis dicti Sepletka de Ksel.

6.

Král Václav IV. klášter Skalický přijímá do své ochrany, i odpouští mu na 20 let berni a jiné dávky, klášter však může od svých poddaných berni vybírati a k dostavění svému obraceti.

V Praze 1400, 8. listopadu. — Orig. arch. Orl. č. 91.

Wenceslaus Dei gracia Romanorum rex semper augustus et Boemie rex, notum facimus tenore presencium vniuersis. Conditor orbis Deus ad hoc larga mundi per spacia regalibus titulis decorare disposuit nomen nostrum, vt ecclesiarum et monasteriorum eius, in quibus sui numinis gloria iugiter veneratur, statum respiciamus et comoda, et tam ipsa quam personas earum pro diuinis laudibus deputatas et concessas libertatibus et juribus graciosius foueamus. Et quamuis ad hoc nostris insufficientibus meritis simus euocati, ad id tamen precipue crebra meditacione nostra conuertimus studia curasque nostre diligencie deputamus, vt deuoti et subditi regni nostri, sub alis nostre defensionis et tuicionis regie potencie vmbraculo respirantes, in pacis multitudine delectentur, et hii presertim, qui abdicatis mundi illecebris, ob religionis munde et inmaculate celebrisque vite sue flagranciam sicut cynamomum et balsamum redolentes, pro nostro regnorumque nostrorum statu prospero et felici erga regem celorum et dominum, a quo status nostri diriguntur, salubria iugiter intercedunt. Quorum celestis disposicio consilii serenissimum principem et dominum dominum Karolum, quondam Romanorum imperatorem, dominum et genitorem nostrum carissimum, et nos precipuos constituit fundatores et defensores, vt ipsi circa diuina officia et obsequia eo deuocius, liberius et sedulius vacare debeant, quo maiori

comoditatis suauitate, pacis et tranquillitatis dulcedine senserint se munitos, quia nisi in pacis tempore bene colitur pacis auctor.

Sane religiosorum abbatis et conuentus monasterii beate Marie virginis ad Gratiam in Scalicz, Pragensis diocesis ordinis Cisterciensis, deuotorum nostrorum dilectorum, humilibus supplicacionibus inclinati, ipsos et monasterium ipsorum in capite et in membris, nec non familiam et familiares homines et subditos dicti monasterii vna cum prediis, possessionibus, villis, curiis, ac omnibus et singulis suis censibus, redditibus, prouentibus, vtilitatibus, agris cultis et incultis, terris, siluis, nemoribus, rubetis, pascuis, pratis, fluuiis, riuulis, aquis et aquarum decursibus, molendinis, piscinis, lacubus, piscariis, piscacionibus, venacionibus, aucupacionibus, judiciis, fructibus, juribus, dominiis et pertinenciis suis vniuersis, quibuscumque vocabulis specialibus possint designari, et quocumque nomine censeantur aut vbicumque in regno nostro Boemie poterint inueniri, non per errorem aut inprouide, sed matura deliberacione prehabita, sano principum, baronum, nobilium et aliorum fidelium nostrorum accedente consilio et ex certa sciencia, in nostram et successorum nostrorum regum Boemie defensionem, tuicionem et proteccionem sumpsimus, accepimus et tenore presencium auctoritate regia Boemie recipimus graciosius et acceptamus.

Ceterum de innata nobis benignitatis clemencia et vt dictum monasterium in suis structuris et edificiis eo forcius et felicius terminetur, ad cuius perfeccionem debitam totis viribus anhelamus, ac eciam vt per nos desideriis paternis laudabiliter satisfiat, prescriptos abbatem, conuentum et monasterium Skalicense cum hominibus, bonis et juribus vniuersis et singulis ab omnibus bernis, contribucionibus, inposicionibus, muneribus, angariis, perangariis, exaccionibus, stewris, expedicionibus, vecturis, talliis, collectis, subsidiis, oneribus et quibuscumque aliis grauaminibus, realibus, personalibus, siue mixtis, quibus ceteri religiosi regni nostri Boemie dare et persoluere sunt astricti, vsque ad viginti annos a die date presencium continue computandos, pro nobis et successoribus nostris regibus Boemie exemimus, absoluimus, libertauimus et tenore presencium auctoritate regia Boemie suprascripta eciam de certa nostra sciencia eximimus, absoluimus et libertamus; decernentes et hoc regio Boemie statuentes edicto, quod ipsum monasterium cum hominibus, bonis, juribus et pertinenciis suis ab vniuersis et singulis bernis, contribucionibus et oneribus suprascriptis, quibuscumque vocabulis uel nominibus solent uel possunt nominari, per dictum tempus viginti annorum inmune sit, liberum penitus et exemptum. Volumus tamen nichilominus, vt abbas et conuentus monasterii Skalicensis predicti bernas et stewras consuetas ab hominibus et subditis suis exigere possint et valeant pro structura et perfeccione edificiorum ipsius monasterii libere conuertendas.

Inhibemus igitur vniuersis et singulis officialibus regni nostri Boemie, et signanter subcamerario, qui nunc sunt uel pro tempore fuerint, presentibus firmiter

et districte, ne ipsi a prefatis abbate et conuentu monasterii Skalicensis contra presentis exempcionis et libertacionis graciam huiusmodi bernas, exacciones, inposiciones et onera quecumque recipiant, postulent vel requirant, nec ipsos ad huiusmodi arceant quomodolibet vel compellant. Mandantes insuper vniuersis et singulis capitaneis, officialibus et signanter subcamerario regni nostri Boemie ceterisque nostris et dicti regni nostri subditis et fidelibus, quatinus prescriptos monasterium, abbatem et conuentum cum omnibus suis incolis, hominibus, juribus et pertinenciis vniuersis ab omni vi, vi armorum, oppressione, potencia et ceteris violenciis et iniuriis auctoritate nostra regia Boemie tueantur et sollerti diligencia et custodia protegant et defendant, non permittentes eos in rebus seu bonis eorum a quoquam, quauis eciam auctoritate prefulgeant, contra nostre proteccionis et tuicionis presidia impediri seu quouismodo molestari; quinpocius ipsos ac omnia et singula eorum bona prescripta, sic in nostram tuicionem et defensionem assumpta, in et circa tuicionem, defensionem, libertatem seu exempcionem huiusmodi stare et permanere libere et quiete permittant, prout indignacionem nostram grauissimam et penam quinquaginta marcarum auri purissimi voluerint arcius euitare, quarum medietatem regali erario nostro siue fisco, reliquam vero partem predicto monasterio decernimus applicandam. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum datum Prage anno domini millesimo quadringetesimo, die octaua Nouembris, regnorum nostrorum anno Boemie tricesimo octauo, Romanorum vero vicesimo quinto.

[Na ohybu:] Ad mandatum domini regis Wenceslaus canonicus Pragensis. [Pag. versa:] Registrauit Jacobus de Praga.

V archivě Orlickém čísla 92, 93 a 94 jsou originály jiných tří listů, vydaných králem Václavem téhož dne 8. list. 1400. Prvním z nich král Václav potvrzuje klášteru Skalickému všech jeho starších privilegií, jmenovitě také listu Karlova pod zlatou bullou vydaného. Druhým král Václav chtěje následovati svého otce a přispěti k dokonání kláštera Skalického, věnuje mu důchod z královské urbury v Kutné Hoře týdně po 4 horských hřivnách grošů Pražských, počítaje 48 gr. na hřivnu. Třetím listem král Václav slibuje, že koupí klášteru Skalickému 300 kop gr. důchodu ročního, aby za ně bylo 50 řeholních kněží v tom klášteře chováno; (tištěn u Pelzela, K. Wenceslaus, Urkb. Nr. 174).

Poslední velká přípověď králova asi sotva vešla ve skutek. Později král Václav listem daným v Praze 10. ledna 1413 dal klášteru Skalickému svoje svolení, aby mohl si koupiti nebo od dobrodinců přijmouti 30 kop gr. důchodu ročního, však jen na statcích svobodných v království Českém; originál archivu Orlického č. 104.

7.

Rada Kutnohorská vysvědčuje, že staří konšelé lázeň pod Vysokým kostelem, předluženou a od dvou roků pustou, přisoudili klášteru Sedleckému jakožto vrchnosti dědičné, aby ji přestavěl a jí užíval jako prosté dluhův.

V Kutné Hoře 1403, 18. září. — Orig. perg. arch. českého místodržitelstva.

Wir Andres Plümel Richter; Andres Poloner, Hannus Swab, Schepfenmeyster in den Czeyten; Thomel Prawmbart, Fridusch Künel, Wenczlab Wilman, Wenczlab

Bartusch, Bernhart Gruber, Thomel Hager, Hauman Glenczel, Honsel Noyel, Elbel von Taust, Procob vom Stain, Hauman Rot, vnd dy andern Schepfen gemeinleichen des Perges czum Chutten, bekennen vnd tun kunt allen den, dy nu sein oder hernoch kunftig werden, das für vns komen sein Hauman Alder, Francz Bernhart vom Czoblowicz, Sigmund Kauffman, dy alden Schepfen vnd andre ire Eytgenossen, vnd haben bekant, wy das der erwurdige Herr Johannes Apt czu Czedlicz, von sein vnd der ganczen Sampnung wegen desselben Closters czu Czedlicz, für sy komen sein vnd hab sy gepeten, das si ym raten sulden von der Padstuben wegen, genant Goss, gelegen vnder der hoen Kirchen, der er ein rechter Gruntherr were, dy do wol czwey Jar wust gelegen wer, vnd must dovon seines rechten Erbczins enpern vmb das, das dy Pader, di diselbe Padstuben in Czeiten besessen haben, czu vil Czins doruf vorschriben haben. Ouch sint für dy egenanten alden Schepfen eczliche vnsere Mitpurgere komen, di do Czins uf der egenanten Padstuben gehabt haben, mit des Pergs Prifen vnd auch mit des Pergs Buch, vnd haben begert, das man si auch behilde bey einem Rechten vnd bey irer Beweysung Laut. Do wurden dy alden Schepfen czu Rate, vnd liessen offenbar rufen eins czwier drey Stund vnd czu vierdenmal vber Recht, wer do Beweysung hett vber dy Padstuben auf der Goss, das er dy fürprecht, wer den in den Zceiten swig, der sol furbas auch sweygen; vnd liessen des berufen eine namhaftigen Tage, das sich iderman darczu warnen sülle. Do quam der egenant Herr Johannes Apt mit Fursten-Priefen vnd mit redlicher Beweysung, das ein iczlicher Apt vnd auch Sampnung des egenanten Closters czu Czedlicz rechte Gruntherrn weren der obgenanten Padstuben auf der Goss vnd aller ander Padstuben des Perges czum Chutten, vnd als oft der Padstuben eine ledig vnd wüst lege, so möchten sich der vnderwinden czu iren Henden vnd czu iren Nuczen. So brachten auch fur si vnsre Mitpurgere eczliche des Pergs Prief vnd eczliche Pergspuch, dy lauten, wy das eczliche Pader auf diselbe Padstuben Czins vorkauft hetten, als das dy Beweysung aufweyset. Do sprachen di alden Schepfen czu den selben vnsern Mitpurgern: Ir Herrn, besprecht euch, ist ymand vnder euch, der sich der Padstuben wolle vnderwinden vnd den Gruntczins kegen Czedlicz reychen, vnd den andern, di do Czins dorauf haben, ein gering [? genug ?] tun, des wil ym der obgenant Herr Johannes Apt wol gönnen. Do besprachen si sich vnd quamen wider fur dy Schepfen vnd sprachen: Liben Herrn, ez ist vnser keyner, der sich der Padstuben vnderwinden wolle, wen si ist pawfellig vnd must czu vil kosten, vnd der Czins ist czu vil doruf. Do teylten dy alden Schepfen an einem Rechten, das sich der vilgenant Herr Johannes Apt vnd dy Sampnung des Closters zcu Czedlicz als rechte Gruntherrn der oftgenanten Padstuben vnderwinden sullen, vnd dy wider pawen vnd handeln czu irem Nucz vnd Frummen, also das si der Czins vnder des Pergs Sigeln vnd auch in des Pergs Buch geschriben sullen

furbaz frey sein in czukunftigen Czeiten. Czu Geczewknuss der obgenanten alden Schepfen Bekentnuss vnd Vrtail haben wir obgenante Richter vnd Schepfen vnser Gemein Ingsigel, das groser, an disen Prief gehenget, der do geschriben ist noch Cristi Gepurt vierzehen hundert Jare vnd darnoch in dem dritten Jare, des Dinstages für sant Matheitag des heyligen Czwelfbotėn vnd Ewangelisten.

Pozn. Přivěšená pečeť je rozbita. — O lázních kláštera Sedleckého v Kutné Hoře jsou listy krále Václava II. z let 1291, 1292 a 1299 v Emlerových Regestech II. str. 663, 670 a 786.

8.

Klášter Sedlecký kvituje panoše Myslibora z Chvaletic z náhrady, kterou klášteru a poddaným jeho v Trnově (v nynější Trnavce) dal za pozemky zatopené novým rybníkem u Chvaletic.

B. m. 1408, 18. října. — Orig. perg. Č. Musea.

Nos fratres Petrus abbas, Conradus prior, Augustinus subprior, Andreas cellerarius, Jacobus bursarius, Michael predicator in porta, Johannes portarius, Johannes plebanus in Montibus Cuthnis, totusque conventus monasterii Czedlicensis ordinis Cisterciensis Pragensis diocesis, recognoscimus tenore presencium universis, quod famosus vir Misliborius armiger de Chualeticz pro agris, loco, area et terra nostris et nostrorum censualium de villa Trnow, quantum piscina per ipsum de novo penes villam Chualeticz constructa sive aqua ejusdem occupavit et nunc occupat, nobis et censualibus nostris predictis satisfecit cum effectu; quem ab ulteriori satisfaccione premissorum presentibus quittamus ac liberum reddimus penitus et solutum. Promittentes nichilominus bono et sincero zelo, quod si et in quantum dictam piscinam sive aquam ejusdem ulterius et inposterum de agris nostris et nostrorum censualium predictorum contigerit occupare quovismodo, extunc consimilem satisfaccionem, prout abantea nobis facta fuit, inposterum ab dicto Mislyborio vel suis successoribus volumus sine difficultate suscipere modo et forma, quibus exnunc suscepimus, et debemus stare contenti. In cujus rei testimonium et robur perpetue valiturum sigilla nostra, videlicet abbatis et conventus premissorum, de certa nostra scientia presentibus sunt appensa. Datum et actum anno Domini millesimo quadringentesimo octavo, in die s. Luce evangeliste.

Obě visuté pečeti jsou porušeny.

9.

Městská rada Kutnohorská svědčí, že soused František z Rosenthalu prodal dvůr Předhorský za 330 kop gr. klášteru Sedleckému.

Na Horách Kutnách 7. března 1410. — Orig. arch. místodrž. v Praze.

Wir Hanuschco von Piesk Richter; Francz Oderin, Bernhard Lilgenstain, Schepfenmeister zu den czeitten; Ticz Cleins, Mertein Teicher, Mathes Gros, Hannus Kaufman, Hanko von Piesk, Jacob von Piesk, Henrich Kelner, Hensl mit dem Czopf,

Bernhard Brawmbart, Purkhart Goldsmid, Hanus Remswerk, vnd die andern Schepfen gemeinklich des Bergs zun Chutten, bekennen vnd tun kunt allen den, die disen brieff sehen ader horn lezen,

das fur vns in einen volln Rat, do alle ding crafft vnd macht nemen vnd behalden, kumen ist der erber vnd weiſſer mann Francz von Rozental vnser liber mitpurger, vnd Margaretha des Nycusch Kaczen Tochter, sein eliche hawsfraw, vnd haben bekant mit wolbedachtem mut, vmbetwungen, von irn, irer erben vnd nachkumlingen wegen, Wy das si recht vnd redlich vorkauft haben, vorkauffen vnd auffgeben in crafft dicz brieffs Iren hof vnd Erbe, gelegen in der Hewgassen fur dem Berg zun Chutten, mit allen seinen nuczen vnd zugehorungen vnd in allen den rechten, als si den gehabt, gehalden vnd besessen haben, doch frey vnd ledig von allen czinsen, vnd sunderlich mit dreyn wyzen, der czwu gelegen sein bey der gemein niderthalb Lybenycz, vnd di dritt genant Rodlant, gelegen bey der Elb niderhalb Alden Koln, di auch darzu gehorn, dem erwirdigen in Christo vater vnd herrn herrn Jacob Apt, dem Conwent vnd der ganczen Samnung des Closters zu Czedlicz Czysterczienser orden, vmb drey hundert dreysik schok gross[chen]; der si Im ochtczig schok mit bereytem geld beczalt haben, vnd fur hundert schok Margarethen, des egnanten Franczen hawsfrawn, ein leybgeding vorschriben haben, vnd fur di vberigen anderhalb hundert schok genan[ten] czins auch vorschriben vnd vorprifft haben, als das die briff, die der egenan[te] Francz dorvber hat vnder des Apts vnd des Conwents Ingesigeln, lewterlicher ausweysen. So gelobt der egnan[te] Francz vnd mit Im der Jacob von Rozental mit gesampter hant vnd mit allen iren gutern, varend vnd vnvarend, wo si di haben ader wo man die findet, den obgenan[ten] hof vnd erbe mit allen seinen zugehorungen zu freyn fur allermeniklich, als das des Bergs recht heischt vnd vordert. Auch also bescheidenlich, das der egenante Francz alle schrifft, dorinne der obgenante hoff vorschriben vnd vorsaczt wer, aus des Berges Puch schreiben lasen sol, vnd ab den keinerley schrifft in des Perges puch gefunden wer, dy den egenan[ten] hern zu schaden kumen mocht, das gelobt der egenan[te] Francz vnd Jacob entwern vnd frey machen noch des Berges recht, als das oben stet geschriben.

Diser sach zu geczeuknuss vnd durch besser sicherheit haben wir obegenante Schepfen durch Irer gebet willen vnser groser Gemein Ingesigel gehenget an disen brieff; der Geschriben Ist vff dem Berg zun Chutten Noch Cristi geburt vierczehenhundert Jar vnd darnach in dem Czehenden Jaren, des nesten Freytags fur dem Suntag Judica.

Při originale visí na proužku pergamenovém větší pečeť města Kutné Hory. — Opis v kopiáři Sedleckém v arch. Orlickém č. 11 fol. 46, psaný okolo r. 1700, má nadpis: Kaufbrief mit angehenckten Kuttenbergischen Stadtsigel auf den Hof Przedhorsky genannt, in der Hewgassen hinter Kuttenberg vor dem Kauržimer Thor ɔc.

10.

Opat a konvent Sedlecký prodávají Vavřincovi z Kaňku dvůr Předhorský za 190 kop gr. pod úrok 8 kop gr. se zachováním sobě panství nad ním.

B. m. 1410. — Transumpt pap. ze 17. věku v arch. Orlickém.

V knihách starých s puklami folio 107: Lorenc z Kaňku.

My bratří Jakub opat, Heřman převor, Jan podpřevor, Ondřej klíčník, Augustin bursnéř, Kunrad farář na Horách Chutnách, Jan fortnéř a kazatel, a veškeren konvent kláštera Sedleckého řádu cisterského, příležícieho Pražskému biskupstvie, vyznáváme a známo činíme obecně tiemto listem, že my s dobrú raddú a rozmyslem a naší dobrú volí i našich starších, pro potřebu i nedostatek kláštera našeho a obtiežení, právě a řádně prodali sme, prodáváme jim mocí listu tohoto poctivému muži Lourencovi z Kaňku, našemu spoluměštěnínu na Horách Chutnách, a Kateřině jeho manželce i jeho budúcím, právem purkrechtním náš dvór i zboží příležící na Senné ulici před Horú, jenž někdy byl jest Mikulášuov Katczuov, dvuor se vším jeho poplužím i s lukami i se všem tiem, což k tomu dvoru přísluší, jakož jest již jmenováno, a zvláště se třmi lúkami, kteréžto od starodávna k tomu dvoru příslušely jsú a příslušejí, z nichžto první jest jmenována v Rudlantě a leží při Labi u Starého Kolína, a druhé dvě na obci Libenické příležící nad dvorem již jmenovaným, za sto kop gr. a za devadesáte kop gr. pražského rázu, kteréž jsme úplně a docela my od jmenovaného Lorence přijali a vzali a obrátili smy na potřebu našeho kláštera. A on již tu muož i má jakožto purkrechtní člověk seděti, držeti, požívati dědičně beze všeliké překážky i zmatku naší i našich budúcích i všelikých lidí; a to pod touto výmienkú, že již jmenovaný Lorenc, jeho manželka Kateřina i jeho budúcí, nám a našim budúcím a našeho kláštera mají a dlužni jsú věčně do budúciech časuov úročiti a dávati každý rok úrok jakožto dědičným pánuom osm kop gr. dobrých stříbrných pražského rázu, bez ponúcení a beze všeliké lsti, ke dvěma úročníma dnoma na každé léto, a to ihned na sv. Havla, kterýž najprv příští jest, čtyři kop [sic] grošuov dřév jmenované mince bez ponúcenie, na sv. Jiří, kterýž najprv potom příští jest, čtyři kopy gr. dřév jmenovaných peněz, a tak potom vždycky úročiti a dávati na ty již jmenované dni úroční, a to bez ponúcení a věčně na budúcí časy.

A jestliže by dřév jmenovaný Lorenc i jeho manželka Kateřina aneb jeho budúcí, aneb ktož by tu přísedící byl dřév jmenovaného dvoru, dřév jmenovaný plat, to jest čtyři kopy grošuov dvakrát v jednom roce, jakož svrchu psáno stojí, nám i našim budúcím nezaplatili, jehož Bože nedaj, kterémuž by se to úročniemu dni přihodilo, tehdy máme i můžem my, i naši budúcí moci budú a mohú, dřév jmenovaného Lourence dvoru neb svrchu psaného zboží muožem fentovati vedle našeho klášterského obyčeje a práva beze všech i všelikých lidí buďto světských nebolito duchovních překážek. A také zachováváme zboží sobě i našim budúcím i našemu

klášteru panství, jakožto praví a dědiční páni v dřév jmenovaném dvoře i v zboží. A také dřév jmenovaný Lorenc a jeho manželka Kateřina i jeho budúcí, jeho těžící pacholci nebolito mladíci neb jiná čeleď jich v tom dvoře již jmenovaném přebývajících [sic] o nepoctivých věcech a nesnázi, což by se toho dvoru neb zboží dotklo, mají ku právu do naší vsi v Bielanech pod poslušenstvím státi jakožto jiní purkrechtní lidé, když by připověděni byli k soudu. A jestliže dřév jmenovaný Lorenc a jeho manželka Kateřina, jeho budúcí neb všichkni dřév jmenovaní přebyvatelé dvoru již jmenovaného, o které zboží kto z nich měl by činiti, tehdy má hleděti k svrchu jmenovanému právu. A dále vypravujem dřév jmenovanému Lorencovi, jeho manželce Kateřině i jeho budúcím, svobodné a čisté od nás a od našich budúcích, ode všech berní, pomocí, robot i všelikého vysazení, jakožto jimi lidé naši zavázáni jsú po našem zboží. A dále bylo-li by, že by dolové zaraženi byli na tom, což k tomu přísluší, to jemu nemá k škodě nižádným obyčejem přijíti, ale máme jemu tolikéž orné role okázati jinde, jakož by jemu k škodě šlo. A to my slibujem za nás i za naše budúcí všecky svrchu psané artikule pevně a v jistotě držeti beze všech lstí zlých, a proti tomu nižádným obyčejem činiti nemáme.

Dále znamenitě sme vymienili, že dřév jmenovaný Lorenc, Kateřina jeho manželka aneb jich budúcí, nižádného práva ani přístupu mají mieti v štanprochu, kterýžto příleží a příležel jest v jich roli dvoru již jmenovaného. Zvláště my a naši budúcí mají toho k našemu božiemu domu požívati vedle naší vší vuole beze vše[ch] dřév jmenovaného Lorence, Kateřiny manželky jeho i jeho budúcích i všelikých duchovních lidí i světských, překážek věčně a budoucí časy. Avšak znamenitě takovú měrú vymieněno jest, jestliže nynie jmenovaný štamproch šíře neb dále rozdělán by byl, dřév jmenovanému Lorenci, jeho manželce Kateřině neb jeho budúcím která se škoda dála v jich jmenovaných polích, to také jemu nemá k škodě jíti nižádným obyčejem, než tolikéž role máme jemu oddati, jakož by se jemu škoda od toho štamprochu stala.

A dále když by již jmenovaný Lorenc, Kateřina manželka jeho i jeho budúcí, dřév jmenovaný dvuor chtěli prodati, tehdy na nás i na naše budúcí najprv mají vznésti, a my ve dvouch měsících nestrželi bychom s nimi, tehdy mohú a mají dřév jmenovaný Lorenc, jeho manželka Kateřina i jeho budúcí dřév dvuor jmenovaný poctivému a zachovalému muži prodati ve všech svrchupsaných právích. A ktož tento list s dobrú vuolí Lorencovú, Kateřiny manželky jeho i jeho budúcích má a mieti bude, ten má všecka svrchupsaná práva toho všeho, což tuto psáno stojí. A toho na svědomie a potvrzení my opat napřed jmenovaný i konvent naše pečeti k tomuto listu přivěsili jsme. Datum ɔc anno MCCCCX°.

Zdá se býti překlad z němčiny, učiněný již v 15. věku. Datum jest skráceno, ale rok 1410 jest nepochybně správný; ve výtahu z jiné smlouvy z dne 2. čce 1410 (v Devotyho Popsání kl. Sedleckého str. 118 pozn.) týchž 7 osob vyskytá se v týchž úřadech klášterských.

11.

Rada města Nového Kolína dosvědčuje, že na domě Bossanerově pojištěn jest dluh 1 kopy gr. úroku povinného klášteru Skalickému.

V Novém Kolíně 1412, 18. května. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

Nos Andreas Clamor iudex hereditarius, Thomasco tunc temporis magister ciuium, Martinus Semniczer, Nicolaus Hraban, Burhardus, Wenceslaus Coler, Petrus Heuffel, Johannes Beymter [?Beynitar?], Johannes Schulmaster, Hacho, Hasto, Jaxo, Petrus Schondl, iurati consules ciuitatis Noue Colonie super Albea, recongnoscimus tenore presencium vniuersis, coram nobis in pleno consilio constitutum Johannem Bossaner suo, omnium heredum ac successorum suorum nomine, recongnouisse, se super domo sua, sita inter domos Mathie Chlubna et Wenceslai Graupner, in circulo cum omnibus suis attinenciis et pertinenciis, vnam sexagenam grossorum denariorum prag. annui census rite et racionabiliter teneri reuerendo abbati et conuentui monasterii Skalicensis, censuando mediam sexagenam dicti census super festo sancti Galli, et mediam sexagenam grossorum super festo sancti Georgii deinde annis singulis in futurum. Et si cuiusque termini censum deputatum dare neglexerint dicti domus possessores, quod absit, extunc prenominati abbas et conuentus debent et possunt auxilio iudicis et iuratorum predicti domus possessores impingnorare, eaque pingnora uendere uel obligare inter Christianos uel Judeos, sine exhibicione iudicii, censuali pleno iure. Et qui presentem literam nomine ipsorum habuerit, ipsi ius competit omnium premissorum. Presencium, quibus maius sigillum ciuitatis nostre est appensum, testimonio litterarum datum anno domini millesimo quadringentesimo duodecimo, quarta feria ante Pentecosten festum.

Přivěšená pečeť na proužku perg. je dosti zachovalá.

12.

Po krvavé srážce havířů Kutnohorských s poddanými kláštera Sedleckého ve vsi Malíně král Václav s radami svými rozsuzuje strany výrokem, že ta příhoda stala se bez vědomí oboustranných představených, a že nikdo jí nemá zpomínati pod pokutou 2000 kop gr.

V Praze 1413, 25. září. — Orig. arch. Orlického č. 105.

Wir Wenczlaw von Gotes Gnaden Romischer Kunig, zu allen Czeiten Merer des Reichs, vnd Kunig zu Beheim. Bekennen vnd tun kunt offentlich mit disem Briue allen den, die in sehen oder horen lesen: Wie wol das ist, das der ersamen vnd der geistlichen Aptes vnd Conuents sand Bernhartsorden vnsers Closters czu Czedlicz bey dem Berge zun Chutten gelegen, vnser liben andechtigen, Richtere, Lewte vnd Vndersessen an einem, vnd ettliche Hawere desselben Berges zun Chutten mit den, die in zu Hulfe gegangen sind, an dem andern Teile, nechsten in dem

Dorffe zu Malina sich beyderseyt gemort, gebrant vnd swerlichen an einander beschedigt vnd beleydigt hant an iren Leiben vnd Gutern; als wir das wol vernomen haben. Ydoch so haben wir dorumbe des egenannten Aptes vnd seines Conuents, vnd ouch des Hofmeisters, Richters, Scheppfen vnd der Gmeinde des Berges zun Chutten, vnser liben getrewen, Clage, Rede vnd Antwort zu beyder Seyte von der egenannten Geschichte wegen in Gegenwurtikeit vnserr Rete leiplichen verhort, vnd dorvs mitsampt vnsern Reten nicht anders erkannt vnd erfunden, dann das die egenante Geschicht czwischen beyden Teylen mit des egenannten Aptes vnd seines Conuentes vnd ouch des Hofmeisters, Richter, Scheppfen vnd der Gmeinde des Berges zun Chutten vorgen[anten] Wissen, Willen vnd Vorhengnusse nicht geschehen sint, sunder sich mit desselben Aptes vnd Conuents Richters, Lewten vnd Vndersessen, vnd der egenannten Hawere des Berges vnd iren Nachfolgern eygen Mutwillen vnd Freuel verlofen haben, das do beyden Teylen leyt ist, als wir das an in mit vnsern Reten wol erkant vnd erfunden haben. Dorvff ouch der Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd die Gmeinde des Berges vorgen[annt] ire Vnschult vor vns vnd vnsern Reten vnd Amptlewten vormals vnd ouch nu wol beweist vnd sich der Sachen erberleichen rechtgeuertigt vnd vorantwort haben, die wir ouch von in gnediclich vfgenomen hant.

Vnd vff das, das czwischen dem egenanten Apte vnd seinem Conuente, iren Richtern, Lewten vnd Vndersessen, mit dem Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd der Gmeyne des Berges zun Chutten, vnd sust andern iren Lewten vnd Vndersessen, sich furbasmer in kunftigen Czeiten von der egenannten Geschicht wegen dheinerley Kriege, Stosse vnd Czweytracht von newes erheben, vnd nemlichen, das wir vnd vnsere Nachkomen, Kunige zu Beheim, an vnsern Berkwerken des Berges zun Chutten douon dheinerley Schaden nemen noch entpfahen: so haben wir mit wolbedachtem Mute, gutem Rate vnd rechter Wissen alle vnd ygliche Kriege, Czweytracht vnd Stosse, die czwischen dem egenannten Apte vnd seinen Conuente, seinen Richtern, Lewten vnd Vndersessen, vnd dem Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd der Gmeine des Berges, von der egenannten Geschicht wegen gewesen sint vnd sich erhebt hant, als sie des beyderseyte an vns vnd vnsere Rete mechticlich komen sint, genczlich vnd gare abgetan, hingelegt vnd entscheiden, abtun, hinlegen vnd entscheiden die mit rechter Wissen, vnd sprechen vnd seczen mit Craft dicz Briues vnd kuniglicher Macht zu Beheim, das der egenannte Abte vnd sein Conuent, seine Richtere, Lewte vnd Vndersessen, vnd der Hofmeister, Richter, Scheppfen vnd die Gmeine des Berges zun Chutten vnd ire Lewte vnd Vndersessen, furbasmer gute Frunde sein sollen, vnd ein Teil dem anderm die egenannte Geschicht, die sich, als oben geschriben steet, an irer beyder Willen, Wissen vnd Vorhengnuss verloffen haben, nicht vfheben, furwerfen, noch dorumb mit Worten oder mit Werken furbasmer ewiclichen nicht anlangen noch bekumern in dheine Weis.

Vnd welches Teil das vberfure, das man mit guter redlicher Kuntschaft beweysen mochte, dasselbe Teyl sol czwey Tawsent Schok Grosschen Prage Muncze zu einer Busse vorfallen sein, vns halbe in vnsere kunigliche Camer, vnd das andere halbe Teyl dem anderm Teile, an dem also vberfaren were, vnuerlesslichen zu geben vnd zu antworten. Doch wer es Sache, das die egenannten vnsere Vorrichtunge vnd Entscheydunge der egenannten Geschicht von geringen Lewten an irer Obristen Wissen vnd Willen vberfaren wurden, von welchem Teile das geschee, so sol dasselbe Teil der egenannten Busse domite nicht vorfallen sein angeuerde, sunder dasselbe Teil sol den oder die, die also von iren eygen Mutwillen vberfaren hatten, nach irem Erkenntnusse an iren Leiben vnd Gutern straffen vnd bessern, vnd domite vns vnd dem Teile, an dem also vberfarn were, genuge getan haben, als ofte das also geschieht vnd sich vorlauffen wurde.

Vnd des sin Geczewgen der erwirdige Conrad Bischof zu Olom. des Erczbistums zu Prage Vorweser, der Edel Johans vom Newenhawse Hofmeister, Peter Smrzlik Munczmeister des Berges zun Chutten, Niclas von Egerberg der Lanttafel des Kunigreichs zu Beheim obrister Schreiber, vnd Hayko von Hodyetin desselben Kunigreichs Vndercamerer, vnsere Rete vnd liben Getrewen. Mit Vrkunt dicz Briues versigelt mit vnserer kuniglichen Maiestat Insigel. Geben zu Prage nach Cristes Geburt virczehen hundert Jar vnd dornach in dem dreyczehendem Jare, des Montags nach sand Mathiastage des Czwelfboten, vnserer Reiche des Behemischen in dem funfczigisten, vnd des Romischen in dem siben vnd dreyssigisten Jaren.

[Na ohybu:] Per dominos Conradum episcopum Olomucensem, Johannem de Noua Domo magistrum curie, Haykonem subcamerarium, et alios domini regis consiliarios, Johannes de Bamberg. [Na rubu:] Registrauit Caspar de Lewbicz.

Staří Letopisové Čeští str. 19 dávají z této zlé příhody všechnu vinu Kutnohorským havířům, kteříž i vypálili městečko Malín; podobně, ale samostatně vypravuje o tom Kapihorský v Historii kláštera Sedleckého str. 37. Pelzel, K. Wenceslaus, 2. Theil str. 621, spolehá více na rozsudek královský.

13.

Klášter Sedlecký za 100 kop gr., obdržených od Pavla a jeho sestry Anežky z Tandlmarku v Kutné Hoře, zavázal se platiti 10 kop gr. úroka, jejž pojišťuje na vsi Kochovicích a všech jiných statcích svých.

B. m. 1414, 7. května. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

Wir Bruder Jacobus Apt, Johannes Prior, Petrus Vnderprior, Andreas Kelner vnd Bursner, Martinus Sichenmeister, Martinus Prediger an der Pforten, Nicolaus Pfortner vnd Custos, Augustinus Pfarrer auf dem Perg zum Chutten, vnd die gancze Samnunge des Closters czu Czedlicz Cysterczer Ordens, gelegen in Prager Bistum, bekennen vnd tun kunt offenleichen mit disem Briue, das wir mit gutem Rate vnd

rechter Wissen vnser Eldisten vnsers Closters grossere Schuld vnd Scheden, domit wir vnd dasselbe vnser Closter swerleich beladen sein czu uormeiden, recht vnd redleich vorkauft vnd geben haben, vorkaufen vnd aufgeben in Craft dicz Briues den erbern Paulo vnd Agnes Geswistrein, des Jaxss am Tendelmark Kindern, dem Got genad, iren Erben vnd Nachkumlingen, czehen Schok guter Groschen prager Pfenning jerleiches ewiges vnd freyes Czinses auf vnser Gut vnd Dorf genant Kochowycz vnd auf alle seine Czugehorunge, vnd auch auf alle ander vnser Guter ob der Erden vnd vnder der Erden, wo wir die haben ader wie die genant sein, vmb hundert Schock guter Grosch. prager Müncze, die vns dieselben Kinder Paul vnd Agnes mit bereytem Gelde gancz vnd gar gericht vnd beczalt haben, vnd die fürbas in das egenante vnsers Closters czu Czedlicz Nucz vnd Frumen gewant haben. Desselben Czins ein Halfenteil, das sein fünf Schok Grossen der egenanten Müncze, schullen wir vnd vnsere Nachkumlingen vnd sein schuldig czu richten vnd czu beczalen auf sand Gallentage, der am nesten czukunftig wirt, vnd das ander Halbteil, das sein auch fünf Schok Grossen der egenanten Müncze, auf sand Gurgentag, der am schirsten dornoch kunftig wirt, an Hindernisse vnd an alles Widersprechen, vnd furbas mer also jerleichen czu czinsen vnd czu richten auf dieselben Czinstege, als Czinsesrecht ist, ewicleichen in czukünftigen Czeiten. Ydoch also bescheidenleich, das die Dorfleut oder Gepawern des egenanten Dorfes oder Gutes czu Kothowicz [sic], die yeczunt sein, oder in Czeiten werden mochten, in vnsern Namen ader an vnser Stat schullen vnd schuldig sein den egenanten Paul vnd Agnes, iren Erben vnd Nachkumlingen, den oftgenanten Czins, das ist czehen Schok guter Groschen der oftgenanten Müncze, richten vnd beczahlen auf die oftgenante Czinstege an Argelist bey guten Treuen.

Wer aber sach, das wir oder vnser Nachkumlinge oder die obgenanten Dorflewt oder Pawern an vnser Stat an der Beczalung des oftgenanten Czinses saumig wurden, vnd den czu seinen rechten gewonleichen Czinstegen nicht beczalten, als oben geschriben stet, auf welchen Czinstag das geschehe, da Got fur sey, so mugen der oftgenante Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, manen vnsern Bursner, der yeczunt ist oder in Czeiten wirt, vmb iren vorsessen Czins, vnd ab in vnd iren Erben oder Nachkumlingen irer Czins nicht mocht wideruaren von vnserm Bursner, so schol nach virczehen Tagen eynes yczleichen Czinstages auf yedes Schok sechs Groschen rechter Czins-Pusse geen vnd wachssen.

Vnd ab wir oder vnser Nachkumlingen aber noch virczehen Tagen, dy am schirsten dornoch volgen, iren Czins mitsampt den Scheden, di dorauf gangen weren, nicht beczalten, so schullen vnd mügen di vilgenanten Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, noch vir Wochen eines iczleichen Czinstages vnd den vorsessen vnd vnuorgolden Czins mitsampt den Scheden, di dorauf gangen weren, auf den-

selben vnserm Dorf vnd Gut genant Kothowicz, auch alle ander vnser Guter, wo wir die haben ob der Erden oder vnder der Erden, varende vnd vnuarende, vnd vnser Leute vnd ire Guter, wo sie die haben vnd wo man die vindet, pfenden mit Craft dicz Briues vnd mit eigner Craft oder mit Hülfe aller vnd iczleicher, der sie dorczu genissen mügen, dieselben Pfant treiben, tragen, füren, czu uorkaufen, czu uorseczen, geteilt oder miteinander, vnder Cristen oder Juden, an Aufgepot eines iczleichen Gerichtes, mit vollem Rechten, vnd das so ofte czu tun, als oft in der obgenante Czins mitsampt den Scheden, die der egenante Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, mochten sprechen mit iren schlechten Worten, di dorauf gangen weren, als oben geschriben stet vnd pleibt vnuorgolden.

Geschehe aber, das das obgenante Dorf Kothowicz oder Gut Abnem mochten widerfaren ader geantwort werden, als oben geschriben stet, so sullen vnd mügen di obgenanten Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, sich irer Czinse auf allen andern vnsern Gutern, wo wir die haben, oder wo man die vindet, genczleichen vnd gar erholen vnd ergeczen in czukunftigen Czeiten in allen den rechten Pfendungen vnd Artikeln, als oben lewterleichen geschriben ist.

Auch globe wir obgenanter Abt vnd Conuent an alle Argelist bey vnsern guten Trewen fur' vns vnd alle vnser Nachkumlinge, alle vorgeschribne Dink vnd Artikel ueste und stete vnczubrochenleichen czu haben vnd czu behalden, vnd vns nicht dowider behelfen weder mit pebstleichen, keyserleichen, kunigleichen, furstleichen Brifen, noch mit gaistleichen, werntleichen Rechten vnd mit dheinerley Gewalt sullen noch wellen mit Worten noch mit Werken in dhainerlay Weyse, wye das geschehen mochte, ewicleichen in czukunftigen Czeiten.

So tuen vns die mergenanten Paul vnd Agnes, ire Erben vnd Nachkumlingen, sulche besundere Genade, sunderleich durch Gotes, durch vnser Frawen Ere vnd durch irer Selen Selikeit willen, wenn vns ader vnser Nachkumlingen Got Gelt fuget vnd beschert, das wir den vilgenanten Czins, czehen Schok Grossen mit hundert Schoken der vorgenanten Müncze wider ledigen vnd abkaufen mugen, an alle Hindernisse vnd Widersprechen gaistleicher vnd werntleicher Besiczer dicz Briues aller und iczleicher Leute. Vnd wer disen gegenwurtigen Brif hat, dem gepiren alle obgeschriben Recht. Diser Sache czu Geczeugnusse vnd einer vesten Sicherheit haben wir obgenanter Apt vnd Conuent vnsere Insigel mit rechter Gewissen an disen Brif gehangen. Geben vnd geschriben noch Cristi Gepurt virzehen hundert Jar vnd in dem virzehendem Jar, an dem nesten Montag nach der Dominiken Cantate.

Dvě přivěšené pečeti na proužcích perg. jsou dosti zachovalé. První obdélná má opis: Sigillum Jacobi abatis Czedlicensis. Druhá okrouhlá s obrazem Matky Boží s Ježíškem má opis: S. conventus de Sedlits.

14.

Mikeš z Lipan kupuje od kláštera Skalického ves Lipskou pod úrok 6 kop gr. č.

B. m. 1415, 11. prosince. — Orig. perg. arch. Vorlického, Sedleckých č. 107.

Ve jméno božie amen. Všelijakých věcí pamět scházie, leč zprávú a obranú písma a svědectvím listovním věci takové byly by potvrzeny. Protož já Mikeš z Lipan, moji dědici i budúcí vyznáváme tiemto listem obecně všěm, ktož jej uzřie nebo čtúce uslyšie, že ves řečenú Lipská s domy i městišti, s dědinami rozličnými ornými i neornými, pastvami, studnicemi, potoky, s rybníkem, s leskem, cěstami, s stezkami i s mezemi, jakož od staradávna jest u položení, kromě toho polúlánie dědin, ješto leží pod horú k Kúřimu, kteréžto polúlánie Václav Žejbot měštěnín odtudž s svými dědici i budúcími v podepsaný roční a věčný úrok jmá v držení, a to všechno, což k té jisté vsi přislušie, kúpili sme v právo purkrech[t]nie od nábožných kněží, kněze Matěje opata a konventu kláštera Matky Božie z Skalice. S kteréžto vsi a dědin i s toho se všeho, což napřed psáno stojí, já Mikeš dlužen budu, moji dědici i budúcí dlužni budú a mají napředpsané kněží, knězi opatovi, konventu nebo jich budúcím šest kop gr. rázu a měny české úroka pravého ročnieho a věčného na roky zdola psané rozdielně věčně plniti a platiti, totižto na každý hod sv. Havla tři kopy gr. a na každý hod sv. Jiřie také tři kopy gr. rázu svrchupsaného, takovúto však úmluvú: když bych já Mikeš, moji dědici nebo budúcí častokrát řečené kněží, totižto knězi opatovi, konventu i jich budúcím, kterýž koli úrok v uochtab rokóv již jmenovaných obyčejem kterýmž koli splniti a ročiti zmeškali bychme, tehdy svrchupsané kněží, kně[zi] opatovi, konventu i jich budúcím kopu gr. střiebrných svoleným právem jménem pokuty máme propadnúti. Kterážto pokuta za tři neděle, pořád počítajíce, na každý týden má též jako první týden pro nezaplacenie úroka rozmnožena býti. A když by čtvrtý týden nastal, a kterýž koli sprvu psaný úrok nastávající s pokutami propadenými, jakož psáno svrchu jest, od nás pro některaké zmeškánie jmenované kněží nebo jich budúcím splněn nebyl, tehdy my svrchupsaní všechno své právo, kteréž máme té jisté vsi napřed psané s tiem se vším, což k ní přislušie, sprvu jmenované kněží i jich budúcím máme propadnúti, aby oni s tiem se vším mohli učiniti vedle své vóle a libosti, jakožto s svým vlastním zbožím a dědictvím, což by se jim za podobné zdálo, beze všech lidí překážky. Toto také zvláště jest vymieněno, že po mé smrti berně zemská, když by obecným povolením byla v zemi zavolána, tehdy dědici moji i budúcí s dědin té jisté vsi napředpsané, kteréžto dědiny pod plat slušejí, tu jistú berni každú obecní častokrát menované kněží i jich budúcím mají dáti a plniti beze všěho odpieránie. Jiných také všech poplatkóv a obtiežení, kromě berní a úrokóv, moji dědici i budúcí mají prázdni býti. A ty všechny věci, což svrchupsáno jest, my Mikeš, moji dědici i bu-

dúcí slibujem beze všie zlé lsti držeti a plniti dobrú vierú bez porušenie. Pakli bychom kterak kolivěk plniti nechtěli neb zmeškali, tehdy dřéve psaná kněží, kněz opat, konvent i jich budúcí mohú a mají nás pro zmeškánie i neplněnie právem duchovním a klatbú všelijakú přihnati a připuditi k dostiučinění všech svrchupsaných věcí, kteréžto aktami potvrzeny mají ode mne býti. A na svědomie a potvrzenie toho všeho pečeť má, pečeť města Kúřimského, a pečeti slovtných a udatných mužuov, pana Vrbíka z Tismic a Petra z Tuchoraz k tomuto listu jsú přivěšeny. Kterýž jest dán tu středu po svętým Mikuláši léta od božieho narozenie po tisíc čtyrech stech patnádstého.

Na proužcích perg. přivěšené 4 pečeti jsou zachovalé. — Ves *Lipská,* soudě dle zmínky o městištích v ní, byla snad již r. 1415 dílem pustá, ale připomíná se ještě při konfiskacích r. 1547. Později zmizela docela, leč že zachovalo se jmeno na *Lipské,* jakž slove báňovitá výšina ornými rolemi pokrytá nade vsí Lipany, tam kde nyní stojí pomník bitvy Lipanské. Název Lipská (hora) nachází se i na nové mapě generálního štábu. V Památkách arch. X. 458 v pozn. kladl jsem jmeno Lipská mylně do úžlabiny, ku které výšina Lipská se sklání na své straně jihozápadní.

15.

Král Sigmund ruší zápisy, kterými rozdal statky kláštera Sedleckého, a dává klášteru právo, aby si jich pomocí přátel opět dobyl.

V Normberce 1422, 23. srpna. — Orig. arch. místodrž. v Praze.

Sigismundus Dei gracia Romanorum rex semper Augustus, ac Hungarie, Boemie, Dalmatie, Croacie ɔc rex, notum facimus tenore presentium vniuersis: quod licet alias quadam ardua necessitate constricti ad resistendum peruersis conatibus et machinamentis hereticorum in Boemia valide consurgentium, qui etiam sue immanitatis rabie fideles Dei christicolas tam morti tradentes atrociter, quam in bonis funditus spoliantes, ecclesias Dei demolientes, adeo debachati sunt, et adhuc in sua pertinacia perdurantes, nomen christianum etiam hodie conantur extinguere penitus, non parcentes sexui vel etati, bona ecclesiastica tam Pragensis ecclesie, quam etiam aliarum ecclesiarum, monasteriorum et parochialium, cuiuscumque etiam conditionis existant, tunc certis personis proscripserimus et dederimus possidenda, sicut etiam bona monasterij Czedlicensis ordinis Cistercien[sis] nos fecisse preterito tempore memoramur. Nos attendentes huiusmodi donationem et alienationem bonorum ecclesiasticorum, in personas seculares quacunque occasione seu conditione factas, tam a legibus quam canonibus fore irritas et inanes, nec debere subsistere seu valere, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, maturo omnium electorum sacri Romani imperij, et aliorum multorum principum, comitum et comunitatum imperij sacri ac regni Boemie comunicato consilio, prefatam donationem et alienationem de possessionibus Monasterij prefati, quibuscunque personis quacumque occasione, condicione seu colore factas, auctoritate Romana et Boemie regia tenore pre-

sentium reuocauimus, irritauimus, anullauimus, reuocamus, irritamus, anullamus et nullius dicimus, pronuncciamus et declaramus debere fore roboris vel vigoris. Decernentes et volentes, quod honorabilis abbas monasterij Czedlicensis prefati eciam auctoritate propria, assumptis sibi ad hoc, si opus fuerit, suis fautoribus et amicis, se de eisdem bonis sui monasterij omnibus et singulis, vbicunque eciam fuerint constituta, debeat et possit intromittere, tenere, vtifrui et absque impedimentis cuiuscunque, eciam nostras litteras habentis seu alias cum violencia possidentis; ac eciam sibi pro recuperatione eorumdem bonorum tutores, defensores et adiutores eligere et recipere pro suo comodo, quociens sibi visum fuerit expedire. Presentium sub nostre Maiestatis sigilli testimonio litterarum, datum Nuremberge anno Domini millesimo quadringentesimo vicesimo secundo, dominico proximo ante festum sancti Bartholomei apostoli, regnorum nostrorum anno Hungarie oc trigesimo sexto, Romanorum duodecimo, Boemie vero tercio.

[Na ohybu:] Ad mandatum domini regis d. Georgio episcopo Patauiensi cancellario referente, Franciscus prepositus Strigoniensis.

[Na rubu:] R[egistrata] Henricus Fye. — Veliká královská pečeť visí na proužku pergamenovém. — V archivě Orlickém v kopiáři Sedleckém č. 11 fol. 133 jest opis vepsaný okolo r. 1700.

16.

Císař Sigmund panoši Vaňkovi z Miletinka zapisuje městečko Týnec nad Labem a 7 vsí kláštera Sedleckého v 1000 kop gr. s povinností, aby platil berni, jaká před tím ročně vycházela od kláštera z toho zboží do komory.

V Praze 1436, 21. září. — Orig. perg. arch. Č. Musea. — Tištěno v A. Č. IV. 176.

17.

Smlouva, podle které sousedé Kutnohorští od kláštera Sedleckého drží zahrady v Hlouškách a při Kamenné cestě pod úrok 6 kop jen do času.

B. m. 1456. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 145.

Smlouva, však nepodstatná.

My kněz Jetřich opat a konvent kláštera Sedleckého známo činíme tímto zápisem všem vůbec, a kdož jej čísti a nebo čtouc slyšeti budou, že s opatrnými pány šephmistrem a konšely i staršími obce na Horách Kutnách učinili jsme smlouvu a svolení přátelské o ty zahrady Hloušecké a Štanwecké a o dědiny, kteréž sousedé jich drželi sú a drží od našeho kláštera, a jenž z nich tyto léta předešlá obci úročili sú a platili i ještě platí takovú toto [sic]. Tak že oni ty jisté zahrady a dědiny mají držeti, jakož sú i prvé drželi, bez překážky naší i našeho konventa, a to dotavád, dokudž králova Mt král Ladislav, pán náš nejmilostivější, sám země spravovati nebude bez správci, a to do stvrzení arcibiskupa k arcibiskupství Pražskému.

A oni z toho nám opatu a konventu svrchu psaným mají vydávati na každý rok, počnouce na sv. Havla nyní nejprv příštího, šest kop gr., a tak vždy na každé léto na každý sv. Havel po šesti kopách gr. vydávati nám mají, dokudž koli tak se nestane o vládařství a o správě královy Mti a o stvrzení arcibiskupa, jakož se napřed píše. A když by se koli to stalo, že již bude králova Mt sám spravovati zemi a arcibiskup stvrzen bude, tehdy oni mají tak s těmi zahradami a dědinami učiniti, jakž jim JKMt rozkáže. Actum 1456.

[Dole připsáno:] Tato smlouva poněvadž nenie kniehami klášterskými ani podpisem a secretem stvrzena, za instrumentum authenticum býti nemůže. — [Po straně připsáno:] Cessante conditione, cessat obligatio, et quod est in conditione, non est in obligatione.

Zápis tento a přípisky vepsány byly do kopiáře teprv asi po roce 1700. — Hlouška slove dosud předměstí v Kutné Hoře. Jméno Kamenné stezky, Steinweg, Lapidea semita, upadlo v zapomenutí; slula tak nejspíš cesta sklonitá v Kutné Hoře, po níž se chodí od bývalého Hrádku Smíškova, v němž jest nyní ústav učitelský, dolů v boku stráně k Páchu pod bývalou kollejí jesuitskou.

18.

Král Jiří potvrzuje Kutnohorským zádušní platy z některých pozemků při městě.

V Praze 1461, 1. května. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 146.

Concessio conditionata a rege Georgio vtendi hortis penes Lapideam semitam situatis Cuttenbergensibus data.

My Jiří z boží milosti král Český a markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský vejvoda, Lužický magkrabie, oznamujem tímto listem všem, že předstoupivše před nás opatrní měšťané města našeho Hory Kutny, věrní naši milí, jménem šephmistra, rady i obce téhož města prosili jsou nás, jakož některé platy duchovní oni tyto předešlé časy až do této chvíle drželi jsou a drží některé platy, kteréž příslušejí k klášteru Sedleckému, a některé k kostelu Pražskému příslušející, zejména na předměstí Horském řečeném Hloušky, na lidech v Rovni, na dvouch mlejních, a na zahradách na Šteinwegku, i jinde kdekoliv, na kterýchž koli věcech ti platové náleží, kteréžto platy praví že dávají kněžím při sv. Barboře a Vysokém kostelu, ješto jim k těm kostelům od kostela Pražského a kláštera Sedleckého kněží dáváni jsou bývali. Při těch platích abychom jich nechali, dokudž kněží u těch dvouch kostelův nebudou posazeni a opatřeni potřebami vedle řádu a obyčeje starodávního. My jich prosby oslyšeti nechtíce, a vidouce jich oumysl, pro které příčiny ty platy kněžské od nich až do této chvíle držané jmíti a držeti žádají, a že je na kostelní a duchovní věci obraceti a dávati chtí, s dobrým rozmyslem a raddou věrných našich, mocí královskou jim k tomu svolili jsme a tímto listem povolujem a chceme, aby již psaní šephmistr a radda na Horách Kutnách nynější i budoucí ty svrchupsané platy kněžské, na kterýchž koli věcech záleží, kteréž oni do této chvíle drželi jsou a drží, drželi budoucně bez všeliké překážky naší i budoucích králův Českých i všech

jiných, a je obraceli a dávali na ty kostely a kněžím, který v těch kostelích mají neb jmíti budou, dotud toliko, dokudž by ti kostelové tak opatřeni nebyli, jakž od starodávna opatrováni jsou. Přikazujíce všem poddaným našim, aby jim na těch zbožích a platích až do takového spůsobení a zřízení nepřekáželi ani překážeti dopouštěli. Toho na svědomí pečeť naši královskou kázali jsme k tomuto listu přidati. Dán v Praze den svatých Filippa a Jakuba apoštolův božích, léta od narození syna Božího 1461, království našeho léta třetího. Ad mandatum domini regis.

19.

Král Jiří připisuje Hrabaňovi z Přerubenic na zápisné vsi Hlízově 500 kop gr. a dva životy.

Dán v Praze 1464, 12. července. — Orig. pap. arch. Vorlického, Sedleckých č. 116.

My Jiří z božie milosti král Český, markrabě Moravský, Lucemburský a Slezský vévoda a Lužický markrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem, že vzhledše na mnohé věrné a pilné služby slovutného Jana Hrabaně z Přerubenic, kteréž nám činil jest a činí, i potom tiem lépe aby mohl a měl i s svými syny nám činiti a toho zasluhovati, s dobrým rozmyslem a radú věrných našich, mocí královskú tuto milost jemu a jeho dědicóm dali sme a dáváme: Jakož v zástavě skrze předka našeho ščastné paměti najjasnějšieho pána Sigmunda ciesaře Římského a krále Českého i od nás učiněné, má a drží dvuor Hlízov s dědinami, lukami i všemi toho dvoru příslušnostmi, ve třech stech kopách gr., že nad ty prvnie zápisy a summy v nich položené jemu a dědicóm jeho přidali sme a připsali a tiemto listem přidáváme a připisujem pět set kop gr., a v té summě dvuor již psaný Hlízov se vším toho dvoru příslušenstvím zastavujem, tak aby již psaný Jan Hrabaně i dědicové jeho dvuor již řečený i s příslušnostmi a puožitky toho dvoru měl a měli, drželi a požívali bez našie, budúcích královuov Českých i všech jiných lidí všeliké překážky, nejsa on i s syny svými Janem a Václavem podle prvnějšieho zápisu našeho do jich tří životuov s toho splacován, a k tomu po smrti těch všech tří životuov do dvú synóv jeho, totižto Wolfartha a Jindřicha živnosti, chcem, aby bez jich vuole již psaný dvuor od nich od žádného člověka vyplacován býti nemohl. Než po smrti již řečeného Jana Hrabaně a čtyř synóv jeho svrchupsaných, když bychom my neb budúcí králové Čeští nebo ti, jimž výplata dvoru již psaného spravedlivě příslušeti bude, od dědicuov a budúcích jich ten dvuor zase jmieti a vyplatiti chtěli, máme a povinni budem summu již psanú s túto nynější tiemto naším listem jim zapsanú, totižto osm set kop gr., penězi dobrými, kteříž té chvíle v zemi našie České obecně bráni budú, jim dáti a splniti úplně. A oni vezmúc těch osm set kop gr., povinni budú beze všie odpornosti i prodlévánie těm, od nichž tu summu přijmú, již psaného dvoru Hlízova s příslušnostmi jeho postúpiti a listy zápisné navrátiti. A ktož by

tento list měl s častopsaného Jana Hrabaně neb jeho dědicuov a budúcích dobrú a svobodnú volí, chcem, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných tak a potud, jakož ti zápisové svědčie. Tomu na svědomie pečeť našie královskú kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze ve čtvrtek před sv. Markretú léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého čtvrtého, královstvie našeho léta sedmého.

[Na ohbu:] Ad mandatum domini regis. [Na rubu:] Registrata.

Na proužku perg. přivěšená veliká pečeť královská červená je velmi jasná, jen kolem hlavního znaku trochu poškozena.

20.

Klášter Sedlecký Matějovi Prudkému prodává vinnici za 3 kopy gr. pod úrok 44 gr.

B. m. 1464, 17. září. — Orig. perg. Č. Musea.

My kněz Dětřich boží milostí opat i veškeren konvent kláštera Sedlecského řádu Cistricenského známo činíme tiemto listem všem nynějším i budúcím věčně, kdežkolivěk čten nebo čtúc slyšán bude, že na budúcie dobré kláštera a konventu našeho patřiece, a nechtiece, aby ovšem vinnice naše tak pusty ležaly, s dobrým rozmyslem a nás všech společnú a svobodnú dobrú volí prodali sme a mocí tohoto listu prodáváme vinnici naši dědičnú, kteráž leží nad tú obcí nad Šipkovú zahradú, kdež se u starého presu s ohradú zděnú počíná, mezi vinnicí Zuntovú s strany jedné ve zdech, a mezi vinnicí Dorferovú krajčieřovú s strany druhé, až po starý pres, a shuory ve všech starých mezech, opatrnému muži Matějovi řečenému Prudký, jeho ženě a jeho dědicóm a budúcím k dědičnému jmění, k držení, k požívání, k prodání, k dání, k směnění, a s ní jakožto s svým vlastním dědictvím, což se jim líbí, učinění, s naším však i s našeho kláštera konventu nynějších i budúcích povolením i zvláštní opovědí, a to za tři kopy grošuov dobrých peněz střiebrných rázu a čísla Pražského, kteréž jsme od nadepsaného Matěje přijali hotové, a to pod pravé purgrechtnie právo, tak aby předepsaný Matěj, jeho dědici a budúcí, nám i našeho kláštera konventu nynějším i budúcím s vinnice té dřéve psané úroka ročnieho čtyrydceti a čtyři grošuov platili a platiti dlužni byli jednú v roce na den sv. Havla, ot dánie listu tohoto u věčné časy beze všie i všelikteraké otpornosti, a nic viece. Než toto jest k tomu zvláště přimieněno: Jestliže by kdy které nesnáze vznikly mezi nimi a súsedy jich, aby sebe právem hleděli před úředníky klášterskými, a jinde nic. A ktožby kolivěk tento list měl s již psaného Matěje neb s jeho dědicuov dobrú volí, ten má i mieti bude túž plnú moc i též plné právo k tomu ke všemu, což tento list v sobě drží a zavierá, jakožto on sám Matěj i jeho dědici a budúcí častopsaní. Toho všeho na potvrzenie, na pevnost i na jistotu my svrchu psaný kněz opat pečeť mú i konventa našeho pečeť s volí všech bratří dobrovolně přivěsili sme

k tomuto listu; jenž jest psán a dán leta ot narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého šestdesátého a čtvrtého, v pondělí svatého Lamperta biskupa a mučedlníka božieho slavného.

Visí obě pečeti, opatská porušená. — Na rubu připsáno rukou z první polovice 16. věku: „O vinicech, kteréž jsou nad obcí nad Šipčím. A nyní s těch obcí rolí spravena, jenž se Dobšovská jmenuje.“

21.

Opat Skalický slibuje Vilémovi Zubovi z Lanšteina za donaci mše zádušní.

B. m. 1481, 14. února. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 25.

My kněz Jan, opat kláštera Skalického, vyznávám tímto listem přede všemi, kdož jej uzří nebo čtouce slyšeti bude, že urozený pán pan Vilém Zub z Lanšteina rozpomínaje se na svú duši spasení, maje zápis od krále JMti až do života na klášter Skalický i na jiné věci, ten zápis pro pána Boha zrušil, a postúpil jest jeho knězi opatovi a tomu konventu svú spravedlnost. A my kněz Jan opat i konvent svrchu psaný máme každé Suché dni zpívati anebo vigilie čísti a mši zádušní za předky páně Vilémovy, a za jeho zdraví pána Boha prositi. A téhož pana Viléma za pána máme mieti téhož kláštera až do jeho života. A toho na svědomí my kněz Jan opat dali sme přivěsiti svú pečeť k tomuto listu, a připrosili sme duostojných otcuov, kněze opata Sedleckého a kněze opata Zbraslavského, že sú také k tomuto listu dali své pečeti přivěsiti. Jenž jest psán a dán na den sv. Valentina léta ɔc 1481.

22.

Král Vladislav potvrzuje postup, kterým Vilém Zub z Landšteina zápisné zboží Skalické vrátil obnovovanému klášteru Skalickému, nad nímž si vymínil doživotní opravu.

V Praze 1481, 13. června. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 24-25.

My Vladislav z boží milosti král Český, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužicské markrabie, oznamujem tímto listem všem: Jakož urozený Zub z Lanšteina, věrný náš milý, kúpil jest dva zápisy od slovutného Jana z Vojslavic, svědčící na klášter Skalický s dvorem popluž[n]iem tudíž, s lidmi kmetičními [sic], dědinami, loukami, lesy, s pastvišti i se všemi a všelijakými toho kláštera příslušnostmi, poplatky a požitky; a k tomu ve vsi Nezholcu [Mezholezích?] bez jedné dvaceti kop gr. platu ročního; jeden zápis nejjasnějšího krále Jiřího předka našeho šťastné paměti, a druhý náš, kerýmž jsme toho potvrdili; jakož pak list dobré vuole na to udělaný již psanému Vilémovi od jmenovaného Jana ty věci šíře jest ukazoval. Že pak již psaný Vilém ta oba listy svrchu dotčená i s listem dobré vůle vrátil jest nám, toliko pozůstaviv plat ve vsech svrchupsaných, to jest v Nezholci a v Mančicích, urozenému Mikulášovi z Lanšteina, nejvyššímu písaři desk zemských, věrnému našemu milému, jakož pak my témuž Mikulášovi a dědicuom jeho na to list náš

a zápis zvláštní udělali sme. Že pak již psaný Vilém, hnut jsa milosrdenstvím a maje péči o to, aby tím lépe čest a chvála pánu Bohu všemohúcímu v témž klášteře se dála, a kněží téhož kláštera aby zvláště za předky jeho i tudíž za něho a přátely jeho i také budoucí jich prosby činili a modlili se: I postoupil jest dobrovolně kněžím téhož kláštera zase napřed kláštera i také dvoru poplužního tudíž s lidmi kmetičními, dědinami, lúkami, lesy, pastvišti i se všemi a všelijakými toho kláštera příslušnostmi, poplatky a požitky; a prosil jest nás, abychom ráčili v tom také milostivě mieti se a to opatřiti, aby více ten klášter i s tím se vším, což jest k němu již psaný Vilém zase postoupil, žádnému zapisován nebyl, ale aby ty všecky věci při témž klášteře a při kněžích tudíž zůstaveny a zachovány byly. My v tom znajíce jeho dobrý úmysl, a majíce o to péči jakožto král křesťanský, kdež bychom mohli, abychom to jednali, aby čest a chvála pánu Bohu všemohúcímu se neumenšovala, ale raději aby se rozmáhala a šířila; protož s dobrým rozmyslem a naším jistým vědomím, mocí královskú chceme a to tímto listem ustanovujem, aby víc již psaný klášter i [s] sbožím svrchu dotčeným, což k němu od téhož Viléma postoupeno jest, námi i také budoucími našimi králi Českými ani žádným jiným zapisován, zastavován ani kterak zavazován byl do žádného času, ale ty všecky věci aby při témž klášteře a při kněžích téhož kláštera zuostali, a to po věčné časy budoucí. A jestliže bychom kdy my nebo budoucí naši králové Čeští anebo kdo jiný ten klášter s jinými jeho příslušnostmi tak a vedle toho, jakož svrchu dotčeno jest, z nepaměti aneb kterak koli jinak zapsali, zastavili nebo zavázali, to rušíme, kazíme a moříme, a chceme, aby to žádné moci nemělo ani míti mohlo proti tomuto našemu listu. Tuto milost další při tom témuž Vilémovi činíce a dávajíce, aby on ten klášter i s opatem a kněžími téhož kláštera nynějšími i budoucími měl a mohl zpravovati, aby tu řád zachován byl. A jestliže by opat aneb který jiný kněz tu v řádu státi nechtěl, tehdy týž Vilém s raddú opatuov kláštera Sedleckého a Zbraslavského bude moci jiného opata aneb kněze tu dáti. A již tak má vládnúti tím klášterem a kněžími až do své živnosti, a nic déle. A po smrti jeho má zase spadnúti vrchní právo vládnouti téhož kláštera na nás a budoucí naše, krále České. A tak témuž Vilémovi toho listu potvrzujem a jej při něm zuostavujem, kderýžto jest jemu udělán od opata a konventu téhož kláštera, aby při témž zuostaven byl tak a vedle toho, jakož ten list ty věci šíře a světleji v sobě drží a zavírá. Tomu na svědomí pečeť naši královskú kázali jsme přivěsiti k tomuto listu. Dán v Praze v středu před sv. Vítem, léta božího tisícího čtyřstého osmdesátého prvního, království našeho léta desátého.

Ad relacionem domini Johannis de Sselnbergk,
cancellarii regni Bohemie ɔc.

23.

Opat Skalický postupuje městu Kouřimi louky za 9 kop 24 gr. č. úroku na čtyřech poddaných.

B. m. 1487, 15. října. — Výpis pap. arch. Vorlického. Sedleckých č. 119.

My purgmistr a radda města Kouřima známo činíme tímto listem, tu kdež náleží, že v knihách našich zápis níže podepsaný beze všeho změnění a zjinačení stojí zapsaný slovo od slova takto:

Král JMt pán náš nejmilostivější ráčil jest dáti své povolenie knězi opatovi Jakubovi Skalickému, aby profrajmarčil louky své, zejmena proboštskú, kteráž jest k proboštstvie téhož kláštera Skalického příslušela, a také jiné louky, k kterýmž právo má, kteréž leží od malého rybníčka, kterýž jest pod Skalkú, k městu Kúřimu, tak jakož jsú sobě již meze okázali, s Kúřimskými. A proti tomu Kúřimští knězi Jakubovi a tomu záduší a klášteru mají postúpiti plat svůj zejména na těchto lidech: na Váňovi z Třebovle dvě kopě a osm gr. čes., na Janovi Novákovi odtudž z Třebovle tři kopy a čtyřidceti gr. čes., na Václavovi v Chrášťanech půl kopy a šest gr. čes., na Kubovi ve Třech Dvořích tři kopy gr. čes., a to s plným panstvím, kromě Václava z Chrášťan. A již kněz Jakub má jim ty svrchu dotčené louky ve dcky zemské k dědičnému drženie vložiti a jim to zpraviti. A oni Kouřimští také dotčený plat knězi Jakubovi a tomu klášteru dědicky ve dcky zemské vložiti a zpraviti mají. A král JMt ani JMti budoucí toho nemají platu od dotčeného kláštera Skalického věčně žádnému jinému zapsati, dávati ani odtrhovati nižádným obyčejem. A to jest král JMt za se i budoucí krále kázal ve dcky zapsati. Pakli by JMt nebo JMti budoucí takový plat všecken nebo diel komu zapsali nebo zavázali, aby to zapsánie žádné moci nemělo, než právem budou moci to Kúřimští zbraňovati a hájiti, aby takový plat vždy při dotčeném klášteru zůstal. A to jest také znamenitě domíněno, aby Kúřimští splav svobodný mohli mieti z toho rybníka, kterýž dělati budú. A jestliže by se tú vodú s splavu jaká škoda knězi Jakubovi opatu nebo jeho budoucím dála, že oni tu věc napraviti mají. A dále když by spuštění rybníka byla, mají Kúřimští knězi Jakubovi oppatovi do jeho života při každém spuštění džber kaprův dávati. A kněz opat nadepsaný listy, kteréž na ty louky mají, nadepsaným Kúřimským v jich moc položiti. Actum feria 2. post Dionisii anno domini 1487.

A že jest to tak v pravdě, což výše psáno stojí, to přijímáme k své víře a duši. Tento vejpis vydán jest k žádosti a ku potřebě důstojného a velebného kněze Valentina z Šenbergku opata klášterův Matky boží Sedlce a Skalice, a velebného kněze Klimenta převora i všeho konventu týchž klášterův k té při, kterouž mají při slavném soudu království Českého s panem Janem Třídvorským z Votína a na Třechdvořích. Tomu na svědomí a pro lepší důvěření k tomuto vejpisu s jistým naším vědomím pečeť naši městskou dali jsme přitisknouti. Jehož datum v městě nadepsaném Kouřimi v outerý po památce sv. Lukáše evangelisty páně, léta šestnáctistýho čtvrtýho [19. října 1604], za úřadu pana Jeremiáše Jihlavského.

Přitištěná pečeť papírem přelepená je zachovalá. Dole napsáno: Dáno od vejpisu tohoto 24 gr. čes.

24.

Král Vladislav klášteru Sedleckému dává moc, aby statky jemu odcizené mohl vypláceti ze zápisů.

Na Budíně 1492, 8. srpna. — Orig. perg. arch. Vorlického. Sedleckých č. 124 a 125.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a Lužický markrabie ɔc, oznamujem tiemto listem všem, že nás prosil opat a konvent kláštera Sedlce, nábožní naši milí, abychom jim toho přieti a povoliti ráčili, aby oni některá zbožie, kteráž k tomu klášteru příslušejí, z zápisuov, v kterýchž zapsána jsú, vyplatiti mohli a k témuž klášteru připojiti. Ku kteréžto jich snažné prosbě svolili jsme jim a tiemto listem mocně svolujem, kteráž by kolivěk zbožie zapsaná, k jmenovanému klášteru příslušející, mohli vyplatiti a k svému vlastniemu drženie přivésti a k témuž klášteru zase připojiti, to aby učiniti mohli a moc měli tak podle zněnie těch zápisóv. A když to kolivěk učiní a která taková zápisná zbožie vyplatí k svému držení a k klášteru připojí, tehdy aby je drželi, měli a jich požívali bez všeliké překážky našie i budúcích našich, králuov Českých. A my ani budúcí naši, králové Čeští, ani žádný jiný nemáme jich nikdy viece potom od téhož kláštera zapisovati, odtrhovati ani kterak odcizovati obyčejem nižádným po vše časy věčně budúcie. Pakli bychom my neb budúcí naši, králové Čeští, buďto z zapomenutie neb kterak kolivěk jinak na taková zbožie které zápisy komu dali, chcme, aby takoví zápisové žádné moci a pevnosti neměli, než tento list náš aby vždy při své moci a pevnosti zuostal a zuostati mohl bez přerušenie. A protož přikazujem všem poddaným našim nynějším i budúcím, kteříž by kolivěk které zápisy na zbožie kteráž koli od jmenovaného kláštera odtržená a zapsaná měli a drželi, a od již psaných opata a konventu k výplatě těch zboží napomenuti a požádáni byli, ti aby ty summy podle zněnie zápisuov jich přijali a jmenovaným opatu a konventu těch sboží s jich příslušnostmi postúpili beze všie odpornosti, buďto za nás nebo potom za našich budúcích, králóv českých, kteříž by koli opatové v jmenovaném klášteře byli. Tomu na svědomie pečeť naši královskú přivěsiti jsme kázali k tomuto listu. Dán na Budíně v středu před sv. Vavřincem létha božieho tisícieho čtyřstého devadesátého druhého, království našich Uherského druhého a Českého jedenmezcietmého létha.

[Na ohbu:] Ad relacionem domini Johannis de Sselnberg, cancellarii regni Bohemie.

Archiv Vorlický má dva pergamenové originály této listiny; na obou jest na rubu poznámka R^ta^, že jest registrována. Pečeť při obou originálech jest uvnitř porouchána; při čísle 124 pečeť visí na šňůře běločervené, při čísle 125 na proužku pergamenovém. Obojí originál má na rubu latinský regest, a na čísle 124 jest na rubu ještě poznámka: „Ad instantiam reverendi domini Clementis abbatis anno 1492. Lit. J. n. 2. — 1492 Lit. H.“ V obou originálech jsou díry, ale písmena a slova v jednom scházející doplňují se z druhého.

25.

Sázení mezníků mezi Novým Kouřimským mlýnem a majetkem kláštera Skalického.

B. m. 1498, 5. května. — Orig. perg. Č. Musea.

My purgmistr a radda i starší obecní jmenem také všie obce města Kúřimského známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten anebo čtúce slyšán bude, že majíce úmysl stavěti mlýn u splavu rybníka našeho Nového pod městem naším, i k dělání téhož mlýna dali jsme miesto, pokudž jest nám příslušalo v našiem, a to Klaudovi mlynáři z Hory Kutny. Však pro budúcí paměť i také pro uvarovánie potomních puotek a nesnází mezi ctihodným a poctivým knězem Janem opatem kláštera Skalického i jeho budúcími s jedné, a námi i také našimi budúcími města našeho s strany druhé, z jednostajné vuole a dobrovolně, v tom obojí nehlediece toho, což by bylo nebo býti mělo ke škodě které straně, sázeni jsú mezníci od polí kněze opatových, totiž klášterských; a jest jich osm sazeno: první v břehu od pole nad cestú, kderážto cesta jest od kláštera Skalice proti splavu; a k tomu jiní pořád též v břehu od polí nad starú silnicí až do pěti nahoru; a z druhé strany cesty nad Skalkú jsta dva sazena proti sobě, a od toho dolejšieho u Skalky proti tomu osmý sazen jest podle pole klášterského, tak aby mlynář ten i budúcí vládaři toho mlýnu netáhli sě na viec přes ty mezníky, než pokudž bude jemu námi ukázáno. A k tomu on mlynář s svými budúcími, což sě dotýče cest anebolito silnice, kteráž jest mezi těmi mezníky, a pokudž ti mezníci káží, i také tu cestu od kláštera Skalice po ten mezník, bude a budú mieti napravovati a opravovati na svuoj náklad vlastní beze všie práce a nákladuov kněze opatových i jiných budúcích opatuov toho kláštera. A ty cesty mají býti svobodné a bez překážky. Při tom také mlynář i s svými budúcími to opatřiti má a mají, aby přes ty mezníky škody sě nedály od něho i také od potomních jeho buďto na poli, na osení, na obilí dobytkem ini jinými věcmi. Dále což sě dotýče struhy té, kderáž jest dopuštěna dělati nad starú struhú, po keréž kněz opat vodu vede do svého rybníčka z našeho Malého, kderýž jest pod hrází, tu aby měl svobodnú bez překážky. Než což sě trávy dotýče, kteráž jest mezi těmi struhami, té aby společně pastvú užívali s mlynářem. A což sě dotýče lovení ryb pod splavem v té vodě až do potoku a pod rybníčkem naším Malým proti lúce kněze opatově až potud, kdež voda padá od splavu a přichází do potoka, toho abychme s knězem opatem nynějším i budúcím společně užívali, a mlynář toliko v lednici lov, a dále i jinde nic. A při tom takový zpuosob má zachován býti mezi námi: kdyžby kolivěk knězi opatovi kázala potřebnost a líbilo sě jemu a rozkázal nebo poslal, buďto čeledína svého anebo kohož by sě jemu zdálo, měj v tom vuoli, nemá jemu býti hájeno. Též my takovým spůsobem a obyčejem máme v tom vuoli mieti, a nemá nám hájeno býti. Než bez povolenie jeho a rozkázánie i také do-

puštěnie kněze opatova i také našeho aby žádný nelovil a nelapal ryb, buďto čeleď jeho nebo naši poddaní z města. Pakliby kněz opat nebo my uhlédali anebo zvěděli koho, abychom sobě dali znáti a sobě dopomocni byli toho, aby kto měl proti nám v tom své vuole užívati, toho žádnému netrpěti, ale sami se při tom slušně snášeti a jiným hájiti. Na svědomie a na potvrzenie věcí svrchupsaných my nadepsaní purgmistr a radda města prve jmenovaného, a my kněz Jan opat kláštera Skalického pečeti naše dali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán v středu den sv. Zigmunda, léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřistého devadesátého osmého.

Dvě pečeti někdy přivěšené při originále scházejí. — V archivě Orlickém v kopiáři Sedleckém č. 11 fol. 26 jest opis nemnoho zevrubný, jehož začátek psán nejspíš r. 1582, konec pak teprva v 18. věku.

26.

Bratří Hrabaňové z Přerubenic postupují zápisy na ves Hlízov Řehořovi měšťanu v Kutné Hoře v 1300 kopách.

B. m. 1500, 1. května. — Orig. perg. arch. Vorlického, Sedleckých č. 128.

My Mikuláš Hrabaně z Přerubenic a na Suchdole, Jaroslav Hrabaně odtud z Přerubenic a na Rathboři, bratřie vlastní, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že ty dva listy a zápisy, kteréž jest slavné paměti král Jiří JMt urozenému pánu Janovi Hrabaňovi, dobré paměti otci našemu milému, za věrnú službu ráčil dáti, a v nich jemu zapsati, v jednom tři sta kop gr. peněz dobrých stříbrných na té vsi Hlízově i na tom dvoře Hlízovském i na těch všech příslušnostech, ke vsi i k tomu dvoru příslušejících, se vším panstvím, tak aby otec náš do živnosti své požíval a po smrti jeho do živnosti dvú jeho synuov aby to splaceno býti nemohlo; v druhém pak listu ráčil připsati na témž dvoru a Hlízovu pět set kop gr. peněz dobrých stříbrných, tak aby nadepsaný Hrabaně, otec náš, již řečený Hlízuov a dvuor měl a držal s dědici svými a toho všeho požívaje, nejsa splacován do svého života a čtyř synuov jeho podle prvnieho zápisu; i ten třetí list a zápis nejjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava, krále Českého a markrabí Moravského pána našeho milostivého, v němž jest prvních dvú listuov slavné paměti krále Jiřieho ráčil potvrditi, a k tomu ještě za věrnú otce našeho službu a dluh, který mu JMt král Jiří zuostal, ráčil zapsati pět set gr. peněz dobrých stříbrných na svrchupsané vsi Hlízově a na tom dvoře Hlízovském, aby toho všeho užíval a do své živnosti otec náš to držal a do dvú synuov svých Mikuláše a Jaroslava, totiž našich živností.

Tak a s těmi všemi přímienkami, jakož ti třie majestátové od Jich Mtí králuov to v sobě šíře svědčie a plněji a světleji okazují, dali jsme dobrovolně a mocí tohoto našeho listu s plnú a svobodnú a dobrú volí dáváme slovutnému panu Řeho-

řovi, suken kraječi, měštěnínu na Horách Kutnách, podle toho moc se vším plným naším právem v těch listech a zápisích nám kterak koli příšušějícími na svrchupsanú ves a dvuor, nic sobě ani svým dědicuom nepozuostavujíce, žádného práva ani které moci, ale vedle majestatuov svrchudotčených nadepsanému panu Řehořovi s plným panstvím postupujíc, držeti, mieti, toho požívati, až do tří let nemáme toho vyplacovati. A po těch třech letech pořád zběhlých, jestliže bychme nemohli vyplatiti vlastně k svému držení, to výš nadepsanému panu Řehořovi a dědicuom jeho pozuostavujem, abychom od žádného jiného k zástavě prvé jmenované vsi summy nadepsané nevypuojčovali, kterúžto summu tiemto zápisem utvrzenú od něho jsme vzali. A pan Řehoř vždycky tak držeti, mieti a užívati má, jako svým vlastním vládnúti, beze všeho našeho, dědicuov a budúcích našich odporu a všelijaké překážky.

A pakli by kto na svrchupsanú ves a dvuor sáhl kterým koli právem, že my nadepsaní tiemto listem to slibujem zastati a vypraviti beze vší škody výšpsaného pana Řehoře i jeho budúcích. A pan Řehoř měj vuoli v těch letech výš nadepsaných nebo potomní v budúcích držeti nebo nechati, nám rok napřed má dáti znáti, a my jeho summu svrchupsanú hned po roku zběhlém vyplniti a zaplatiti máme. Než toto jest znamenitě mezi stranami vymieněno, když bychme my Mikuláš a Jaroslav od vypsaného pana Řehoře to zboží Hlízuov a dvuor s jeho příslušenstvím zase mieti chtěli, tehdy my svrchupsanému panu Řehořovi máme, dědicuom neb budúcím jeho, aneb ktož budú toho zbožie v držení užívati, rok napřed dáti věděti, a v plném roce dadúce jim jich summu, totiž třinácte set kop gr. peněz dobrých stříbrných, budú nám dlužni a povinni nadepsanú ves Hlízuov i s dvorem postúpiti, vyberúc prvé úroky a puožitky toho roku přišlé, a zase nám ty majestáty královské vrátiti a v naši moc dáti i s dobrú vólí beze vší odpornosti i zmatku všelijakého.

A ktož by pak tento list měl s páně Řehořovú dobrú a svobodnú volí, ten má a mieti bude plné, celé a dokonalé právo ke všem věcem v něm položeným a zapsaným, jakožto on sám pan Řehoř. Tomu na svědomie i budúcí paměti pečeti naše vlastní dali jsme přivěsiti k této dobré vóli; a pro lepší jistotu a širší svědomí připrosili jsme urozeného pána, pana Michala z Chlumu a z Košmberka, a urozených pana Jana Žehušického z Nestajova a na Kolmburce, a pana Jana Svadby z Otradovic a na Zbraslaviciech, a pana Heřmana z Hodkova a na Bohdanči, že jsú pečeti své k žádostem našim přivěsili k tomuto listu. Jenž jest dán a psán léta ot narození syna božieho tisícieho pětistého, ten pátek den svatého Philippa a Jakuba apoštoluov božích.

Na proužcích perg. přivěšeno bylo 6 pečetí. První a druhá jsou zachovalé, třetí chybí, čtvrtá a šestá mají okraj otlučený, pátá má vnitřek vyražený.

27.

Dlužní úpis bratří Hrabaňů z Přerubenic Řehořovi z Kutné Hory na 190 kop vypůjčených bez úroků dotud, dokud Řehoř drží od jistcův zápisnou ves Hlízov.

B. m. 1500, 1. května. — Orig. perg. arch. Vorlického, Sedleckých č. 127.

My Mikuláš Hrabaně z Přerubenic a na Suchdole, tudíž Jaroslav Hrabaně odtud z Přerubenic a na Radboři, spolubratřie vlastnie a jistci praví a dlužníci dluhu dolepsaného, a my Jiřík z Hustiřan a na Malešově, Jan Svadba z Otradovic a na Zbraslavicích, Heřman z Hodkova a na Bohdanči, Beneš z Solopisk a na Pečkách, rukojmie jich a za ně, vyznáváme tímto listem obcně [sic] přede všemi, kdež čten nebo čtúci slyšán bude, že jsme dlužni slovutnému pánu Řehořovi, sukna kraječi, na Horách Kutnách měščenínu a dědicuom a budúcím jeho, věřiteluom našim, pravého a spravedlivého dluhu sto kop a devadesát kop gr. širokých čes. dobr. střiebr. rázu pražs., kterúžto summu a jistinu gr. máme i dobrú naší věrú beze lsti slibujem všickni jednostajně rukú společnú a nerozdielnú, tak aby žádný z nás rukojmí v tom slibu a dluhu jeden od druhých sě nedělil ani zaplacením svého dielu kterak koli k otbytí děliti se mohl, dáti týmž věřitelóm našim nebo jednomu z nich vyplniti summu svrchupsanú sto kop a devadesát kop gr. čes.; kterúžto summu svrchupsaný pan Řehoř věřitel náš puojčil jest nám bez úroku, a to na takový zpuosob:

Jakož pan Řehoř od svrchupsaných jistcuov pana Mikuláše Hrabaně a pana Jaroslava od spolubratřie ves Hlízov zastavenú a dvuor má v dluhu spravedlivém s obú stranú zápisem utvrzenú, jakožto v té dobré vuoli toho znamenitě dotčeno jest. A když by koli ves Hlízov svrchupsaní páni Mikuláš a Jaroslav od častojmenovaného pana Řehoře vyplatiti chtěli, anebo ten, ktož by právo po jich smrti k té výplatě měl, tehdy my svrchupsaní rukojmie hned bez meškánie slibujem svrchupsanému věřiteli našemu, dědicuom a budúcím jeho dluh, jistinu svrchupsanú sto kop a devadesáte kop gr. čes. splniti a zaplatiti beze všech zamatkuov a souduov všěch beze všěho prodlenie dalšieho i vymlúvánie všelikterakého. Pakli bychom toho neučinili . . . [následují obyčejné výminky ležení v Praze nebo v jiném městě v osmi mílech od Prahy]. A ktož koli tento list měl by neb mieti bude od často psaného věřitele našěho nebo od dědicuov a budúcích jeho s dobrú vuolí a svobodnú, ten má i mieti bude túž moc i též plné právo ke všem věcem v něm položeným a zapsaným, jakožto oni sami. Na potvrzenie a zdrženie toho my všichni jistci i rukojmie svrchupsaní pečeti našě vlastnie jistým naším vědomím a s celým i s plným přiznáním dali jsme k tomuto listu přivěsiti dobrovolně. Jenž jest dán léta ot narozenie syna božieho tisícieho pětistého, na den svatého Filipa a Jakuba apoštoluov božích.

Na proužcích perg. přivěšeno bylo 6 černých pečetí. Čtvrtá schází, poslední má vosk pryč. Druhá má misku otlučenou, ostatní jsou zachovalé.

28.

Král Vladislav vrací klášteru Sedleckému Dvůr Nový a vykazuje ročně 100 kop gr. č. a 20 čberů kaprů z panství Kolínského.

Na Budíně 1501, 31. ledna. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem tak nynějším jako budúcím, že prohlédajíce k tomu, kterak klášter Sedlecký od starodávna za předkuov našich znamenitě byl jest vyzdvižen a puožitky a duochody velikými opatřen, tak že nemalý počet sluh božích tu držán jest, od kterýchžto ustavičné modlitby dály sú se ku pánu Bohu ve dne i v noci; ale potom za časuov válečných svrchupsaný klášter ohněm a mečem zkažen jest, a zboží k němu příslušející všecka roztržena jsú, že k němu téměř nic nezuostalo. I chtiece, pokadž nám nynie na tento čas možné jest, tu věc poněkud napraviti, aby při tom božím domu opat státi mohl s slušným počtem bratří, a pánu Bohu aby se čest a chvála dála, ač ne tak zplna, jako prvee, ale pokudž jim najdále možné bude, aby se k tomu skutečně jměli, aby se tu chvála božie rozmnožovala. I vrátili sme jim k jich živnosti a tiemto listem vracujem dvuor, kterýž sluove Nový, blíž od nadepsaného kláštera, s lukami, s dědinami, s lánem lesu i s tiem vším, s čímž jest jemu ten dvuor postúpen, nic tu sobě ani budúcím našim králuom Českým nepozuostavujíc.

Nad to nade všecko dali jsme jim a tiemto listem dáváme témuž opatu a konventu již psaného kláštera nynějším i budúcím sto kop gr. čes. platu ročního, a to rozdílně, při každém sv. Jiří padesáte kop gr. čes. a při sv. Havle tolikéž, totižto padesáte kop gr. čes., přikazujíce hejtmanu nynějšiemu na Kolíně i potomním hejtmanuom nynějším i budúcím, aby tu summu z důchoduov Kolínských a Hradištských, totižto sto kop gr. čes., ustavičně na každý rok rozdílně na časy svrchupsané nadepsanému opatu a konventu i jeho budúcím přede vším a beze všeho zadržovánie vydával; a to vydávání má tak dlúho trvati, dokudž by o zbožích duchovních v království Českém jiný způsob nebyl. Také nadepsanému hejtmanu Kolínskému nynějšiemu i budúcímu s pilností přikazujíc poroučieme, aby nadepsanému opatovi a konventu nynějšiemu i budúciemu téhož kláštera vždy na podzim, když rybníky spouštěti bude pod úřadem svým, vydával dvadceti čberuov ryb kapruov, tak aby tiem lépe mohli pánu Bohu slúžiti a tiem snažněji se za nás i za naše budúcie krále České modliti. K těmto ke všem věcem, což se v tomto listu vypisuje, budúcie naše, krále České, zavazujem, tak aby též byli povinni tomu klášteru a konventu tak a to všecko činiti, jakož se svrchu píše. Tomu na svědomí pro budúcí a věčnú paměť pečeť naši královskú k listu tomuto přivěsiti jsme kázali. Dán na Budíně v neděli před hodem

Matky božie Hromničné, léta božieho tisícieho pětistého prvnieho, a království našich Uherského jedenáctého a Českého třidcátého.

Ad relacionem magnifici domini, domini Joannis de Sselnberk, cancellarii supremi regni Boemie.

Na rubu: R[egistra]ta. — Královská pečeť visí na běločervené hedbávné šňůře. — V archivě Orlickém v kopiáři Sedleckém č. 11 fol. 134 opis z ruky okolo r. 1700 s nadpisem: Privilegium super Coloniam de 200 taleris, piscibus, et Novam Villam.

29.

Výčet pozemků dvoru Předhorského u Kutné Hory.

B. m. 1507, 28. září. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 56.

Léta božího tisícího pětistého sedmého, na ten den sv. Vácslava, jest velebný kněz Klement, opat kláštera Sedleckého, sám ohledal všecky věci, co k JMti dvoru leží nebo přísluší; kterýžto dvůr leže u Hory v Senné ulici na levé ruce na rohu, jdouce k Belanům; kterýžto dvůr Vácslav Předhorský nyní drží, totižto všecky dědiny a zahrady, jakožto dále psány stojí.

Item nejprvé za Kolovrátky VI kusův zahrad, z těch kusův Jan Vdava havíř platí o sv. Havle každý rok 1 a ½ kopy gr. a II gr.

Item Kulhavý Mathouš za těmi zahrady také drží zahrádku, sama o sobě ohrazěna, a s toho platí každý rok o sv. Havle XII gr.

Item za tú zahradou leží III kopy záhonů a II záhony dědin.

Item z druhé strany Kolovrátku jest zahrada, a drží ji Havel Vackář; s té zahrady platí každý rok XII gr., a to rozdílně, na každého sv. Jiří VI gr. a na každého sv. Havla VI gr.

Item nad paní Šaffové hutí až k páně Smíškově huti běží 2 a ½ kop záhonů a X záhonů; ty dědiny drží Jíra z Přítoky, a platí z těch dědin XX gr., a to rozdílně, při sv. Jiří X gr. a při sv. Havle X gr., a to stojí až do Václavové dobré vůle.

Item z druhé strany Přítoky za Babú leží pořád pateré hony, a v těch honech jsú VIIII kop záhonů a XXV záhonů.

Item u mlýna za Babú vedle svrchupsaných hon[ů] leží dvě kopy záhonů a XVIII záhonů; ty drží Polák z Bílan, a platí z nich XX gr., a to rozdílně, na každého sv. Jiří X gr. a na sv. Havla X gr., a to také stojí do Václavové dobré vůle.

Item za rybníkem nad studénkou, jako vodu do města vedú, leží štvrt dědin, a ty drží Šukan z Bílan, a platí každý rok ½ kopy gr., a to rozdílně, na sv. Jiří XV gr. a na sv. Havla též XV gr. A ten jistý Šukan praví, že to dědičně má, a o tom my nic nevíme.

Item palúk pod Babú, a na Babě leží III kopy záhonů dědin bez V záhonů.

Item vedle těch dědin na Babě leží II zahradě, a s těch II zahrad drží I Weyzprot barvíř, a platí z ní každý rok o sv. Havle XX gr. Item druhou zahradu vedle Beyzprotové drží Matěj Plesniczer, a platí s ní každý rok o sv. Havle X gr.

Item za Erby leží I kopa záhonův a V záhonů dědin. Item před vraty nad zahradú leží $1^1/_2$ kopy záhonů dědin. Item mezi těch dědin [sic] a zahradú Vácslava leží zahrádka nebo kus zahrady; tu drží Vácslav Czechu a platí každý rok o sv. Havle X gr.

Item na Kynii [sic] u štamprochu našeho leží X záhonů oulehlí bez II záhonů.

Item za Kryffem leží III zahrady, a nejprvní [sic] drží pan Matúš, a platí z toho každý rok o sv. Havle XII gr. Item druhou zahradu drží paní Straková s Tarmarku a platí s ní každý rok vo sv. Havle XII gr. Item třetí zahradu drží Jan Cibule krejčí na Tarmarku půl, a s té polovice platí každý rok o sv. Havle VI gr. Item Matěj Polák, který bydlí před Kolínskou branou, ten drží druhú polovici té třetí zahrady a platí také každý rok o sv. Havle VI gr.

Item Václav Kadeřávek, který bydlí u sv. Bartoloměje, drží nad štanprochem nebo vedle štanprochu našeho kus zahrady, a s toho platí každý rok o sv. Jiří VI gr.

Item od štanprochu až k samému Kuklíku a pod Kuklíkem leží XI kop záhonů a XX záhonů dědin. Item na Starovinicském pod cestú leží VII a $^1/_2$ kop záhonů a XIIII záhonů dědin.

Item III louky, a z těch luk I leží u Labe u Starého Kolína, a druhé II leží na obci Libenických.

Item dvě zahradě, a přední zahrada s domkem, a ty leží proti svrchu psanému dvoru, kterýžto svrchupsaný Vácslav sám k našemu svrchupsanému dvoru drží.

Kopie psána rukou 17. věku. O něco níže jiným písmem málo mladším stojí psáno: Všeho 49 kop 52 záhonův rolí, 15 zahrad, 3 louky.

30.

Alžběta, dříve manželka Řehořova v Kutné Hoře, postupuje zápisy na Hlízov druhému manželovi svému Janu Hrabaňovi z Vlkanova.

B. m. 1510, 14. března. — Orig. perg. arch. Vorlického. Sedleckých č. 130.

Já Alžběta někdy Řehoře suknakrojiče měštěnína na Horách Kuthnách, a nynie urozeného vládyky Jana Hrabaně z Vlkanova také suknakrojiče, Starého Města Pražského měštěnína manželka, vyznávám tiemto listem obecně přede všemi, kdež čten nebo čtúce slyšán bude, že ty všecky listy a zápisy na pargaméně dole dotčené, první dva, kteréž jest slavné paměti král Jiří JMt urozenému pánu Janovi Hrabaňovi z Přerubenic nebožtíkovi ráčil dáti a v nich jemu zapsati za jeho službu věrnú v jednom tři sta kop gr. peněz dobrých střiebrných na vsi Hlízově a na tom dvoře

Hlízovském i na těch všech příslušnostech ke vsi i k tomu dvoru příslušejících se vším panstvím, tak aby týž Jan Hrabaně do živnosti své toho požíval, a po smrti jeho do živnosti dvú jeho synuov aby to splaceno býti nemohlo. V druhém pak listu týž král Jiří ráčil jemu Hrabaňovi na témž dvoru a Hlízovu připsati pět set kop gr. peněz dobrých střiebrných, tak aby nadepsaný Jan Hrabaně již řečený Hlízov a dvuor jměl a držel s dědici svými a toho všeho požíval, nejsa splacován do svého života a čtyř synuov jeho podle prvnieho zápisu. List třetí a zápis najjasnějšieho kniežete a pána, pana Vladislava, krále Českého a markrabie Moravského ɔc, pána mého milostivého, kterýmžto JMt prvních dvú listuov krále Jiřeho již dotčených ráčí napředpsanému Janovi Hrabaňovi potvrditi, a k tomu ještě jemu za věrnú službu jeho a dluh, kterýmž mu byl povinovat král Jiří, ráčil zapsati pět set kop gr. dobrých peněz střiebrných na svrchupsané vsi Hlízově a na tom dvoře Hlízovském, aby toho všeho užíval až do své živnosti nadepsaný Jan Hrabaně a do dvú synuov svých, totiž Mikuláše a Jaroslava, též také živností jich, tak a s takovými všemi přimienkami, jakož ti tři zápisové a listové výš dotčení pod Jich Mtí králuov pečetmi visutými to vše plněje a šieře v sobě držie a zavierajie. Item list čtvrtý dobré vuole, jímžto urozené vládyky Mikuláš Hrabaně z Přerubenic a na Suchdole a Jaroslav Hrabaně odtudž z Přerubenic a na Rathboři, bratřie vlastnie a synové nadepsaného nebožtíka Jana Hrabaně z Přerubenic, jsúce jakožto praví dědicové v držení a užívání toho dvoru a zbožie Hlízovského i těch všech listuov a zápisuov na to jim podle jich otce svědčících, dali jsú ty listy a zápisy nadepsanému Řehořovi suknakroječi s svú dobrú volí psanú řádně, tak a na takový zpuosob, jakož týž list dobré vuole to vše šíře v sobě zavierá. List pak pátý a poslední na pargaméně hlavní, kterýžto témuž nebožtíkovi Řehořovi a dědicóm jeho svědčí dluhu spravedlivého sto kop gr. a devadesáte kop gr. čes. vše širokých dobrých střiebrných rázu pražského, v němžto jistci téhož dluhu jsú nadepsaní Mikuláš a Jaroslav bratřie Hrabaňové z Přerubenic, a rukojmie za ně jsú urození také pan Jiřík z Hustieřan a na Malešově, Jan Svatba z Otradovic a na Zbraslavicích, Heřman z Hodkova a na Bohdanči, a Beneš z Solopisk a na Pečkách, tak a pod těmi pokutami i na takový zpuosob plniti se zapsavše, jakož týž list hlavní to vše plněje v sobě zavierá.

Kteréžto listy a zápisy všecky i také dobré vuole již dotčené já s počátku psaná Alžběta ot napřed dotčeného nebožtíka Řehoře suknakrojiče někdy manžela mého majíci s jeho dobrú volí psanú řádně, dala jsem je také dále dobrovolně a s dobrým mým rozmyslem i mocí tohoto listu s mú plnú a svobodnú dobrú volí dávám nadepsanému panu Janovi Hrabaňovi z Vlkanova manželu mému milému, moc i plné právo jemu při tom dávajíci, to všecko, načež ti listové a zápisové výš dotčení svědčie, jmieti, držeti a toho svobodně požívati, také listem hlavním z summy v něm položené napomínati a mocně dobývati, i s tiem se vším a s týmiž zápisy

výš dotčenými i také s těmi dobrými volemi napřed dotčenými, když a což se jemu líbí nebo líbiti bude, jakožto s jeho vlastním učiniti, bez každých lidí všelikého otporu a překážky.

A umřel-li by nadepsaný pan Jan Hrabaně manžel muoj najmilejší prvé nežli já, tehdy po jeho smrti a prvé nic tato dobrá vuole žádné moci jmieti nemá, a nadepsané listy a majestáty mně podle dobrých volí znění svědčících ot Řehoře prvnieho manžela mého plným právem zase na mne mají připadnúti, abych já s těmi majestáty a listy moc a vuoli jměla učiniti, což by mi se zdálo a líbilo, jako s svým vlastním bez překážky všech lidí.

Na potvrzenie i budúcí paměť toho já nadepsaná Alžbětha pečeť mú vlastní dala jsem přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, prosivši urozeného pána, pana Hroznathy z Vrtba a na Podvini, urozených vládyk, pana Václava z Chvojence miesto najvyššieho piesaře královstvie Českého, pana Jana Bavorovského z Třebska, úředníka králové u desk zemských, a pana Jana z Pibra, obojích desk zemských i dvorských úředníka, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomie podlé mne přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán léta ot narozenie syna božieho tisícieho pětistého desátého, ten čtvrtek po sv. Řehoři papeži.

Přivěšeno bylo na proužcích perg. 5 pečetí. První a čtvrtá chybí.

31.

Král Vladislav vykoupiv ves Krychnov ze zástavy, dává a vrací ji klášteru Skalickému.

V Budíně 1513, 14. prosince. — Orig. arch. místodrž. v Praze.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ɔc král, markrabie Moravský, Lucemburské a Slezské knieže a markrabie Lužický ɔc. Oznamujem tiemto listem všem, že jakož jsme ves řečenú Krychnov, kteráž někdy od kláštera Skalického zastavena a předky našemi odcizena byla, penězi našemi vlastními vyplatiti ráčili; i znamenavše velikú chudobu a nedostatek téhož kláštera, chtiece, aby se tím lépe opravovati mohl, aby tím snažněji služba boží se rozmáhala, hnuti jsúc nábožnú a dobrú myslí, z svobodné naší vuole, s dobrým rozmyslem naším, jistým vědomiem, řečenú ves Krychnov s jejím příslušenstviem dáti jsme a navrátiti témuž klášteru Skalickému ráčili, a tímto listem mocí naší královskú v Čechách dáváme a navracujem, tak aby poctivý opat s konventem svým téhož kláštera nynější i budúcí té vsi svobodně užívati mohli, jako svého a toho kláštera dědičného statku, na věčné a budúcí časy; přiřikajíc samy za se, dědice i budúcí krále České k tomu zavazujíc, že nechcme víc té vsi neb jakých jiných zboží jmenovaného kláštera zapisovati, zastavovati, sum připisovati ani jakým zpuosobem odcizovati na krátký ani dlúhý čas. Pakli bychme my neb budúcí králové Čeští buď z nepaměti neb skrze nezbednú prosbu těch, jenž by nás v to uvedli, aneb z jakékoli jiné pří-

činy tu ves aneb co od řečeného kláštera zapsali, odcidili [sic] neb jakžkoli zavadili a summy připsali, chceme, aby to v nic obráceno bylo a žádné moci ani pevnosti nemělo na věčné a budúcí časy. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v středu po svaté Lucie léta božieho tisícého pětistého třinástého, a královstvie našich Uherského čtyrmescítmého a Českého čtyřicátého třetího.

Visí pečeť královská. Na ohbu není relace poznamenána. Na rubu: Registrata.

32.

Vladislav potvrzuje Václavovi Libovskému ze Svinař nevýplatnost Hlízova, leč by klášter Sedlecký si vyplatil tu ves.

Na Budíně 1514, 12. května. — Orig. perg. arch. místodrž. v Praze.

My Vladislav z božie milosti Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, margkrabie Moravský, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabie ꝛc, oznamujem tiemto listem všem: Jakož urozený Vácslav Libovský z Svinař, věrný náš milý, má a drží v jistých zápisích ves Hlízov, kteráž k klášteru Sedleckému příslušie. I prošeni jsme jménem téhož Vácslava, abychom jemu tu milost učiniti ráčili, aby ta ves od žádného člověka vyplacována býti nemohla, leč od opata i konventu téhož kláštera. K kteréžto prosbě jsúce nakloněni pro služby téhož Vácslava, kteréž nám činil a činiti nepřestává, s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomiem, mocí královskú v Čechách učinili jsme nahořepsanému Vácslavovi, dědicuom a budúcím jeho, tu milost a tiemto listem činieme, aby od nich ta ves Hlízuov s jejím příslušenstviem od nás ani budúcích króluov Českých ani od žádného jiného člověka vyplacena nebyla ani býti mohla nyní i v časiech budúciech. Než opat a konvent kláštera Sedleckého nynější neb budúcí toho moc mají a vždycky jmíti budú, dadúce témuž Václavovi, dědicuom neb budúcím jeho, summu zápisnú, kterúž na té vsi zapsanú mají, tehdy oni přijmúce tu summu, povinni budú jim té vsi s jejím příslušenstviem, tak jakž to sami drželi, k jich vlastniemu držení a požívání postúpiti, a list tento i s jinými, kteréž by na to měli, navrátiti bez zmatku a všelijaké otpornosti. Pakli bychom my neb budúcí králové Czessczy z omylu neb nepaměti komu kolivěk jinému tu výplatu dali, to nemá žádné moci ani pevnosti proti tomuto obdarování našemu jmieti. A ktož by tento list s svrchu psaného Vácslava s dobrú vuolí jměl, chceme, aby tomu příslušelo plné právo všech věcí svrchupsaných. Tomu na svědomí pečeť naši královskú k listu tomuto rozkázali jsme přivěsiti. Dán na Budíně v pátek po sv. Stanislavu, léta božieho tisícého pětistého čtrnáctého, královstvie našich Uherského čtrmescítmého, a Českého čtyrycátého třetieho.

Ad relacionem magnifici domini Henrici Tunckl de Brniczko, magistri monete regni Bohemie.

Poznámka o registrování schází. Královská pečeť visí na proužku pergamenovém rozbitá. — Opis v archivě Orlickém v kopiáři Sedleckém č. 11 fol. 131.

33.

Opat Sedlecký Jiří povoluje Burianovi z Veltrub, aby ode dvora Předhorského prodal lán polí Dorotě vdově po Machovi Šebkovi a jejím synům za 57 kop gr. č. pod úrok 2 kop povinný klášteru.

B. m. 1520. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 50.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen . . . [formule jak v následujícím čísle 34]. Jakož pak týž Burian prodal jest Dorotě manželce někdy Macha Šebka z Přítoky, Janovi, Vítovi a Duchkovi, synuom a sirotkům téhož nebožtíka Macha Šebka, lán dědiny vorné od téhož dvoru Předhorského, ležící pod úvozem, kterýž běží od Přítoky k Bílanuom v těch dvojích honech, i s lúkú, a dále vorné dědiny, jakž toho lánu i s tú lúkú míra padla, a to za padesáte kop a sedm kop gr. čes. . . . [se změnou jmen totéž, jako v čísle 34; také roční úrok činí 2 kopy]. A kdož by koliv tento list jměl a k němu řádně přišel trhem, dáním aneboližto směnou, ten má a bude jmíti celé a dokonalé právo k nahoře dotčené dědině i ke všemu tomu, což se svrchu vypisuje, tak jako ona sama Dorota s syny svými nadepsanými. Tomu všemu na svědomí . . . Jenž jest dán leta božího MV^C^XX.

34.

Opat Sedlecký povoluje Burianovi z Veltrub, aby ode dvoru Předhorského prodal lán polí Říhovi koláčníkovi za 75 kop gr. č. pod úrok 2 kop povinný klášteru.

B. m. 1522, 14. března. — Orig. perg. arch. Vorlického. Sedleckých č. 133.

Ve jméno buoží amen. Aby prodajové, kteří se za těcho nynějších časuo dějí, skrze nepaměť lidskú v prodlených letech nezhynuli a v zapomenutí nepřišli, i sluší je opatřiti a vedlé řádu a zvyklého obyčeje listy utvrditi a pečetmi upevniti. Protož my Jiří opat i všecek konvent kláštera Sedlce vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, před nimiž čten nebo čtúci slyšán bude, že s dobrým rozmyslem a naší plnú a svobodnú vuolí dopustili jsmy a povolení dali, a tiemto listem mocně dopouštíme a povolení své dáváme urozenému Burianovi z Veltrub, tak aby mohl tu dědinu naši, kterúž držel pod úrok a plat k dvoru Předhorskému na Senné ulici k klášteru našemu příslušející, s naším vědomím a povolením z hodných příčin a mnohých prodati pod úrok a plat, tak jakž sám držel.

Kdež pak týž Burian prodal jest opatrnému Říhovi koláčníkovi od Hory Kuthny, jeho dědicuom a budúcím lán dědiny vorné od téhož dvoru Předhorského, ležící za Hlouškami od stezky Krunetské až nad cestu Kolínskú, tak jakož toho lánu míra padla jest, a nic víc. Nebo výš dotčený Burian znamenitě vymínil sobě šorpy a úlehle u Bílé Haldy ležící, i ty, kteréž k Hlouškám leží; též stráni, kteráž leží mezi cestami Krunetskými v láně již jmenovaném, tak aby Říha svrchupsaný toho

vorati ani užívati nemohl a nejměl obyčejem nižádným. A to za sedmdesáte pět kop gr. čes., témuž Burianovi zuoplna a docela zaplacených, k budúcímu držění a mocnému požívání pod úrok níže psaný, tak že nadepsaný Říha, dědici a budúcí jeho, jmá a povinen bude s toho lánu dědiny platiti nám a konventu našemu nadepsanému i budúcím našim, držiteluom kláštera dotčěného, úroka a platu ročního dvě kopě grošuov čes., a to rozdílně, na každý sv. Jiří jednu kopu grošuov čes. a na každý sv. Havel tolikéž. A ten úrok napsaný výše Říha s dědici a budúcími svými dlužen a povinen bude platiti nám a konventu našěmu nadepsanému i budúcím našim držiteluom po všecka budúcí léta věčně vedle toho a tak, jakž se svrchu píše, jakožto držiteluom dědičným a pánuom toho gruntu.

A tu dědinu výšpsanú Říha, dědicové a budúcí jeho bude moci s naším a budúcích povolením a vědomím prodati, zastaviti, směniti i učiniti, jako s svú vlastní, pod týž úrok a plat, jakož jest on Říha koupil. A s té dědiny výšpsané Říha, dědicové a jeho budúcí, nebude žádného jiného poplatku dávati, ani žádných povinností činiti, toliko samý úrok platiti. A jestliže by Říha, dědici a jeho budúcí který úrok nám a konventu našemu zadržiali a jeho buď při sv. Jiří neb při sv. Havle nedali nebo našim budúcím, tehdy my svrchujmenovaný opat a konvent i s budúcími svými od zadržení toho úroka v plném polúletí pořád zběhlém jmáme a budeme se moci v své grunty, to jest v ten lán dědiny svrchupsaný spravedlivě uvázati a jej držeti nebo prodati těm, ktož by nám poplatek náš platili a zastávali bez zadržení. A také častopsaný Říha, dědici a budúcí jeho, držitelé té dědiny výše psané, jmají všech berní i vojen prázdni býti, než toliko sám úrok platiti, a přes ten úrok nám a budúcím našim ničím více povinni nebudú. A že při tom při všem jmá od nás častopsaných opata a konventu kláštera nadepsaného Říha s dědici a budúcími svými konečně a nepohnutě zachován býti, k témuž také budúcí naše, téhož kláštera a konventu držitele, tímto listem zavazujem.

Tomu všemu na svědomí a zdržení i paměť budúcí my častopsaní opat a konvent pečeti naše dali jsme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně, připrosivše urozených vládyk, pana Mikuláše z Práchňan a na Horách Kutnách, a pana Prokopa Kroupy z Chocenic též na Horách Kuthnách, že jsú také pečeti své dali jim bez škody na svědomí podle nás přivěsiti k témužto listu. Jenž jest dán v pátek po světém [sic] Řehoři léta od narozenie Krista Ježíše tisícého pětistého dvamezdsetmého

Na proužcích perg. přivěšené čtyři pečeti jsou zachovalé.

35.

Sedlecký opat Jiří svoluje k tomu, že Burian z Veltrub ode dvora Předhorského odprodal lán polí Říhovi z Hořan za 75 kop gr. č. pod úrok 2 kop povinný klášteru.

B. m. 1522, 14. března. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 51.

Ve jméno boží amen. Aby prodajové . . . [vše jako v čísle předešlém 34].

Kdež pak týž Burian prodal jest opatrnému Říhovi z Hořan, jeho dědicům a budoucím, lán dědiny vorné od téhož dvoru Předhorského, ležící pod Kuklíkem, od zahrady vedle cesty Kolínské s jedné a od kříže kamenného dolů strany druhé, tak jakž toho lánu míra padla jest, a to za sedmdesáte pět kop gr. českých . . . [dále opět vše srovnává se s číslem předešlým; také úrok 2 kop]. Jenž jest dán v pátek po sv. Řehoři léta od porodu panenského patnáctistého dvamescétmého.

Na listě 52 následuje opis smlouvy z dne 14. března 1522, kterou jsme otiskli dle originálu v předešlém čísle 34.

36.

Sedlecký opat Jiří svoluje k tomu, že Burian z Veltrub ode dvora Předhorského odprodal tři čtvrti lánu polí Matoušovi z Přítoky za 56 kop 15 gr. č. pod úrok 90 gr. povinný klášteru.

B. m. 1522, 2. července, — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 49.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen. Aby prodajové . . . [vše jako v čísle 34 až do slov:] sám držel. Kdež pak týž Burian prodal jest opatrnému Matoušovi z Přítoky, jeho dědicům a budoucím, tři čtvrti lánu dědiny od téhož dvoru Předhorského, ležící v Erbích na Babě, s kusem louky i s dědinou s druhé strany louky pod dvojími hony od ouvozu, tak jak míra padla jest, a to za padesát šest kop a patnádst grošuov vše českých témuž Burianovi zouplna a docela zaplacených . . . tak že nadepsaný Matouš, dědici a budoucí jeho, jmá a povinen bude z těch tří čtvrtí dědiny platiti nám a konventu našemu i budoucím našim, držitelům kláštera nadepsaného našeho, úroku a platu ročního devadesáte gr. čes., a to rozdílně, na každý sv. Jiří XLV gr. čes., a na každý sv. Havel tolikéž. A ten úrok nadepsaný . . . [s výměnou jmen totéž, jako v čís. 34 až do slov:] k tomuto listu dobrovolně. A pro lepší stvrzení i pevnost připrosili sme urozených vládyk pana Mikuláše z Práchňan a pana Prokopa Kroupy z Chocemic, spoluhorníků na Horách Kuttnách, že sou také pečeti své na svědomí dali přivěsiti k témuž listu, sobě bez škody. Jenž jest dán léta od narození syna božího tisícího pětistého dvamecítmého ve čtvrtek před sv. Prokopem.

37.

Řehoř z Hořan slibuje Burianovi z Veltrub spláceti ročně po 7 kopách gr. č. za lán koupený dle smlouvy tištěné v čísle 35.

B. m. 1523, 15. června. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 53.

Já Řehoř z Hořan, člověk pánův horníkův, známo činím túto cedulí vyřezanou obcně přede všemi, před nimiž čtena nebo čtúci slyšána bude: Jakož urozený pan Burian z Veltrub prodal jest mně, dědicům a budoucím mým, lán dědiny vorné od dvoru Předhorského, ležící pod Kuklíkem, za sedmdesáte pět kop gr. čes., a na tu dědinu zavdal sem témuž Burianovi XIIII kop gr. čes.; potom po závdavku na maso-

pust již minulý dal sem témuž Burianovi VII kop gr. čes., a tak na každý masopust pořád zběhlý dlužen a povinen budu témuž panu Burianovi, dědicům jeho a budúcím, platiti po VII kopách groších českých až právě do vyplnění nadepsané summy sedmdesáti pěti kop gr. čes. Ale že nadepsaný pan Burian všecko jest od sebe mně spravedlivě učinil, a list dostatečný s visutými pečetmi od poctivého pana opata a konventu kláštera Sedlce i jiných dobrých lidí na svědomí na tu dědinu dal jest mně, dědicům mým a budoucím: Pročež já také výšpsaný Říha slibuji a těmito cedulemi svými, i kdož by koliv po mně tu dědinu drželi, plátce býti a každého roku na každý masopust po VII kopách gr. čes. platiti vedle toho a tak, jakož se svrchu vypisuje. A jestliže bych já Říha, dědicové moji anebo ti, kdož by tu dědinu po mně drželi, tomu dosti neučinili, a kterého roku peněz za tu dědinu na ten čas, jakož se oznamuje, nepoložili, tehdy nadepsaný pan Burian, jeho dědicové a budoucí, jmá a bude se moci spravedlivě v ten lán dědiny svrchupsaný nezaplacený hned uvázati, jej držeti, prodati, směniti bez překážky mé, dědicův a budoucích mých i jiných všech lidí odporu všelikého. A já častopsaný Říha sám od sebe i od svých dědicův a budoucích slibuji tomu všemu dosti učiniti a to všecko zdržeti vedle toho a tak, jakož sem se cedulemi těmito zavázal, bez přerušení. Na svědomí toho cedule tyto mezi sebou učinili sme, kdež nadepsaný pan Burian jmá jednu, a já Říha druhou vyřezané. Dálo se léta božího tisícího pětistého třimezdscítmého v pondělí den sv. Víta.

38.

Říha koláčník slibuje Burianovi z Veltrub spláceti po 7 kop gr. č. za lán koupený dle smlouvy tištěné v čísle 34.

B. m. 1523, 16. června. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 53.

Já Říha koláčník od Hory Kutny známo činím touto vyřezanou cedulí obecně přede všemi, kdež čtena nebo čtouci slyšána bude: Jakož urozený pan Burian z Veltrub prodal jest mně dědinu, dědicům a budoucím mým, lán dědiny vorné od dvoru Předhorského, ležící za Hlouškami, za sedmdesáte pět kop gr. č. A na tu dědinu zavdal jsem . . . [vše jako v ceduli v předešlém čísle 37 i s týmiž podmínkami]. Dálo se léta božího tisícího pětistého třimetcítmého, ten úterý po sv. Vítu.

39.

Paměť opata Sedleckého o pohnutkách, proč zavřel smlouvu s Burianem z Veltrub, podle které tento může odprodati pole ode dvora Předhorského.

B. m. i d. [okolo 2. července 1523]. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 47.

In nomine Domini amen. My kněz Jiřík opat tehdáž a všechen konvent kláštera Matky boží v Sedlci k budoucí paměti oznamujem. Poněvadž z povinnosti jest nám o to péči jmíti, aby všeckny věci škodné v lepší mohly přivedeny býti,

a což by ještě k budoucí škodě chýlilo se, mohlo k užitku opatřeno býti. I týž dvůr Předhorský ležící na Senné ulici před Kouřimskou branou města Hory Kutny vždy od starodávna k klášteru našemu náležící a povinný, od poplatníkův našich prodávaný k vysoké a znamenité summě od jeděnch k druhým na summách prodán a vznešen, a každý na svém trhu sobě summy přivětšil, jakž to z zápisóv může se poznati. I předkové naši na to snad zření nemajíce, že čímž dráž bude prodáván, jakž to tak se jest i v skutku našlo, větší zamatkové přijdou; jakož pak i stalo se, že závdavek přijma z téhož dvoru a vobilé prodada nebo vyživa, jinému krunt prodal, a ten potom jinému, a pod tím vždy s ujmou toho kruntu i svrchkóv, a skrz to mnohé jsou závady vzešly neplacením aurokův a gruntóv. Nejposlíze pak srozuměli sme slovutnému Burgerovi [čti: Burianovi] z Valtrub, v tom dvoru napřed řečeném Předhorským na ty časy sedícím, kterak svého vlastního statku do téhož dvoru drahně vynaložil. A že týž dvůr v velikých a znamenitých škodách i nedostatcích jest, totižto že na polech téhož dvoru se znamenité škody činí skrz pastvy dobytkóv, braní snopóv tudíž i od lidí přes silnici, protože rozdílně ty pole leží; i také toho jsme spraveni i sami to při sobě seznali, že skrz to roznášení od držitelóv toho gruntu s některými horníky bývaly sou nesnáze a puotky, ježto lepší jest v sousedství jmíti přátelství nežli nevolnost; také že jest oznámil týž Burian, že toho gruntu dvoru Předhorského tak vcele déle držeti — poněvadž jemu ty příčiny ku překážce sou, jakž se svrchu píše — nemůže, ini svým statkem zlepšovati, aby snad chtěje ten dvůr napraviti i vo statek svůj nepřišel; na to že některé roky pole blízko hutí pro utrajch málo a téměř nic nerodí, zvlášť že sám Burian držeti nemoha ini kupce na týž dvůr jmíti jest nemohl, nás jest pobídl vedle listu vejsadního, chceme-li týž dvůr ujíti, na konec tím zavíraje týž Burian Valtrubský, jestliže by jemu povoleno nebylo, aby některé dědiny odprodal od téhož dvoru, poněvadž jich zdržeti nemůž ani kupce nemá, a že ani plat nevycházel by: i žádal jest nás, abychom jemu k takovému odprodání povolení dali. Však což by koli odprodal z dědin neb luk od téhož dvoru, vždy na tom na všem panství a vrchnost jmá zachována býti, i ta povinnost, jako přísluší na dědičnost, a plat ten netoliko, jakž od starodávna vycházel a puojde, ale vejš vyjíti bude moci, kterýž by nám zvísti a ukázati chtěl, jakž se i toho níž dotkne a smlúva zapsána jest. I takové všecky příčiny výš psané rozvažujíce, my kněz Jiřík tehdáž opat se vším konventem naším, i jiné mnohé potřebné věci, zvlášť že by ten dvůr Předhorský k shynutí a záhubě tudíž i plat přijíti mohl, a týž Burian ku penězóm svým, což za týž dvůr vydal i jiní lidé tu na tom, kteříž mají [sic] nemohl, ješto týž Burian poddával se a poddal, ty všecky závady svésti, splatiti a vypraviti; protož rozmyslně a s uvážením i pilným vyptáním to všecko rozjímajíce, a že všichni držitelé toho gruntu, každý otejda, víc a více závad zvedá, jakž dotčeno, zapouští, a jinému prodával; že pak

lidský rozum volení dobrého vždycky jmá a od zlého se vzdaluje, lepší oblibuje a škodného se vystříhá, povolili jsme, jsúc k tomu hodnými, slušnými a správnými příčinami před dotčenými i jinými vedeni, aby týž Burian Valtrubský prodával poruoznu děddiny neb lúky od toho dvoru Předhorského s naším vědomím lidem dobrým, zachovalým, osedlým a jistým, s zachováním však panství na tom na všem, cožkoli v tomto a k témuž dvoru Předhorskému příslušelo od starodávna a za držení jeho Buriana, a vrchnosti, kteráž pánu dědičnému vždy k tomu klášteru povinně a nám náležela; a takové prodání rozdílně jmá listy napřed a zápisem kněh těchto zapsáno býti, jakž to všecko níže se podpisuje, pro tu příčinu, aby z těch peněz dluhové a závady z téhož dvoru pořádně placeny byly, a týž dvůr, a což k tomu dvoru přísluší, zamatkuov netrpěl. On pak Burian Valtrubský dobrovolně svolil se jest místo těch VIII kop platu ročního, kteréž podle vejsadního listu předkóv našich na týž dvůr svědčícího placeny byly, ukázal nám dvanácte kop gr. čes. ročního platu, jakož smlouva pečetěná mezi týmž Burianem a námi učiněná pečetmi našimi a níž zapsaná všecko to plněji obsahuje a zavírá. Protož toto svrchu psané poležení [sic] proto a z té příčiny učiněno jest, aby se tomu srozumělo, že v tom podle našeho dorozumění a z příčin prvé psaných nic sme jiného neobmýšleli ani před sebou jměli, než což by lepšímu duochodu toho kláštera bylo i budoucně býti mohlo, a vždy aby nic se neodcizovalo, ale k klášteru příslušelo na věčné časy. A ten dvůr, cožkoli přileží a drží se k němu, též a v té povinnosti jest a býti má, jakž to z starodávna bývalo a v knihách těchto zapsáno, jakož tomu všemu se srozumie z podepsaných smluv, listův a zápisův.

40.

Smlouva Buriana z Veltrub s opatem Sedleckým o dvůr Předhorský, že Burian může některé dědiny ode dvora odprodati pod zvětšený úrok povinný klášteru.

V klášteře Sedleckém 1523, 2. července. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 48.

Smlouva o plat z dvoru Předhorského XII kop gr. čes. ročního.

Léta božího tisícího pětistého třimezcítmého, ve čtvrtek den Navštívení panny Marie Alžběty, stala se jest smlouva dobrovolná a dokonalá mezi důstojným a velebným knězem Jiříkem tehdáž opatem, Jiříkem převorem, Lukášem podpřevorem, Václavem kantorem a vším konventem kláštera Matky boží v Sedlci s jedné, a urozeným vládykú Burianem Valtrubským z Valtrub s strany druhé, takováto: Jakož skrze mnoze [sic] závady na dvoře Předhorským tak řečeném, ležícím na Senné ulici před Kouřímskou branou města Hory Kutny, jsú přišlé a zvedeny skrz předešlé držitele, jakž to šíř zapsáno jest kniehami kláštera předjmenovaného, odprodány jsou některé lány dědiny pod plat jistý k témuž našemu klášteru, však vždy pod zacho-

váním povinnosti, panství a příslušnosti, jakž to listové též plněji svědčí a zavírají a knihami kláštera téhož slovo od slova níže sou zapsány. Že pak předepsaný Burian, jakž i předkové jeho, z toho dvoru a což k témuž dvoru Předhorskému drželi, neplatil více platu než VIII kop gr. č. platu ročního, jakož jest na to list výsadní; i podvolil se jest týž Burian Valtrubský, že pan opat s konventem předřečeného kláštera povolili jemu některé dědiny pod plat rozprodati, však pod zachováním na tom vrchnosti a panství, jakž již psáno jest a listové to vysvědčují, již každého roku nyní i na budoucí časy i držitelové toho dvoru platiti a úročiti, jmenovitě dvanácte kop gr. č., a platiti ročního platu, a to jmenovitě, a to kto na dědinách, kteréž s povolením pana opata i všeho konventu prodány sou, jakž již dotčeno jest, platu vedle listův na to učiněných půl vosmy kopy gr. č. Tu summu pan opat nynější i budoucí s konventem svým jmají sám na těch osobách a držitelích těch dědin tak a pod těmi pokutami, jakž listové svědčí, upomínati, dobývati a přijímati, a Burian Valtrubský s tím ani držitelé toho dvoru Předhorského nic činiti nemají obyčejem nižádným.

Ale z zahrad, kteréž jsou na dědinách od téhož dvoru Předhorského zdělány již před lety a pod plat vysazeny, z těch pan Burian jmá úroky, a kdež koli a na čem náleží koli, mimo dědiny již vymíněné, vyupomínati tak a na ty časy, jakž a pod který plat vysazen. A pan opat s konventem předepsaného kláštera jmá jemu Burianovi a jeho potomkóm i povinně bude raden a pomocen býti jakožto pán dědičný, aby ti všickni platové a úrokové na všech příslušnostech téhož dvoru předepsaného aby vycházeli a vycházeti skutečně mohli; tak že z těch úrokův tak od něho supomenutých bude povinen Burian dávati i držitelé budoucí častopsaného dvoru ze všech příslušností dvoru půl páty kopy gr. č., vždy polovici toho při sv. Havle a druhú polovici při sv. Jiří, krom dědin vymíněných, tak aby vždy každého roku těch XII kop gr. č., z dědin VII a $^1/_2$ ſſ, a s zahrad a s jiných příslušností k tomu dvoru půl páty kopy gr. vše českých, vycházelo bez umenšení a jistě. Jestliže by pak kteréhož koli úroku v pololetí, to jest při sv. Havle neb při sv. Jiří, nedal a neplatil neb zanedbal dáti předepsaný Burian neb potomci, držitelé téhož dvoru, tehdy pan opat nynější i budoucí a veškeren konvent jeho budou moci se a bude [sic] uvázati v dvůr ten častopsaný, a ve všecky příslušnosti k témuž dvoru náležící bez umenšení a odporu všelikého jeho Buriana Valtrubského, potomkuov, téhož dvoru držitelóv i každého člověka, a tak dlouho držeti, užívati jako pán dědičný, dokudž by úrok zúplna dán a zaplacen nebyl, což koli ho zadržáno bylo by.

Při tomto sjednání toto jest znamenitě vymieněno, že již od toho času, jestliže by kdy ještě co Burian Valtrubský neb potomci chtěli odprodávati od téhož dvoru komuž koli pod plat neb jakž koli, že toho bez vědomí a povolení pana opata nynějšího i budoucího a konventu činiti nemá, ani odcizovati ani odprodávati ani smě-

ňovati. Pakli by po tom a přes tuto smlouvu co odprodal a odcizil nebo směnil, to aby žádné moci nejmělo obyčejem ini právem nižádným.

Item což se štamprochu před Horú Kutnou dotýče, kdež nyní slove obecně u Ptáka, takto jest o tom zřetedlná a jmenovitá vejminka: Poněvadž v listech prvních vajsadních na ten dvůr Předhorský od starodávna učiněných se zřetedlně tak a těmi slovy vymieňuje, že práva žádného ani přístupu nejmají míti v štamprochu držitelé toho gruntu Předborského, kterýž přiležel a přiléží v rolech dvoru řečeného: toho že jmá pan opat s konventem kláštera předepsaného nynější i budoucí užívati vedle vší vůle své a tak, jakž ten list sám v sobě všecko zúplna ukazuje beze vší ujmy a vejmínky tak, jako by to slovo od slova v této smlouvě položeno bylo a zapsáno. Dálo se v klášteře našem léta a dne, jakž se svrchu píše. Toho všeho, což se smlúvě píše, na zdržení a svědomí pečeti naše přivěsili sme k této smlúvě vědomě a dobrovolně, a pro lepší jistotu prosili sme společně urozených vládyk, pana Prokopa Kroupy z Chocemic, pana Mikuláše z Práchňan, že jsou pečeti své vedle našich k této smlúvě přitiskli, sobě však bez škody i erbuom svým.

41.

Matyáš z Přítoky slibuje, že Burianovi z Veltrub bude spláceti po 5 kopách 15 gr. za tři čtvrti lánu, koupené dle smlouvy tištěné v čísle 36.

B. m. 1523, 15. prosince. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 54.

Já Matyáš z Přítoky známo činím túto cedulí vyřezanou obecně přede všemi, kdež čtena nebo čtúci slyšána bude: Jakož urozený pan Burian z Veltrub prodal jest mně, dědicům a budoucím mým, tři čtvrti lánu dědiny od dvoru Předhorského, ležící v Erbích na Babě, a to za padesát šest kop a patnácte gr. čes.; a na tu dědinu zavdal jsem témuž panu Burianovi půl jedenmecítmy kopy gr. č. A po tom závdavku na masopust již minulý dal sem témuž panu Burianovi pět kop a patnácte gr. vše čes. A tak na každý masopust . . . [jako v čísle 37, leč že splátka na každý masopust je 5 kop 15 gr.]. Dálo se léta božího tisícího pětistého třimecítmého, ten úterý po sv. Lucii.

42.

Opat Sedlecký prodává mincíři Václavu Vočkovi ostatek dědin dvoru Předhorského pod úrok jedné kopy.

B. m. 1529, 15. května. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 54.

Václav Vočko.

Ve jméno svaté a nerozdílné Trojice amen. Poněvadž lidské přirození jest krátké, tehdá paměť lidská ovšem kratší jest; neb které se věci v času stávají

a dějí, s počasem se dokonají a míjejí. Ale to což má věčně a budoucně pevno a jisto zůstati, potřebí jest, aby to písmem a svědky potvrzeno a pečetmi potvrzeno bylo. Protož my Jiří opat i všecek konvent kláštera Matky boží Sedlce vyznáváme tímto listem naším obecně a zjevně přede všemi, jimž čten nebo čtúci slyšán bude, že s dobrým rozmyslem naším a plnú svobodnú dobrou vůlí naší prodali sme a tímto listem mocně prodáváme slovutnému Václavovi Vočkovi, mincíři na Horách Kutnách, jeho dědicům a budoucím, ostatek ten všicken dědiny naší od dvora Předhorského našeho na Senné ulici, kteráž po měrách zůstala, ležící okolo trub s obú stran, tak a pokudž mezníky mezi měřenú dědinú v sobě ukazují, za summu peněz jistou a zaplacenou k budoucímu držení a mocnému požívání pod úrok níže psaný, tak že již psaný Václav Vočko, dědici a budoucí jeho, má a povinen bude s té vší dědiny svrchupsané platiti nám a konventu našemu i budoucím našim téhož kláštera držitelům úroka a platu ročního jednu kopu gr. čes. dobrých stříbrných rázu pražského, a to rozdílně, na každý sv. Jiří půl kopy gr. čes. a na každý sv. Havel tolikéž. A ten úrok nadepsaný Václav s dědici a budoucími svými dlužen a povinen bude platiti nám a konventu našemu i budoucím našim držitelům po všeckna budoucí léta věčně vedle toho a tak, jakož se svrchu píše jakožto držitelům, dědicům a pánům gruntu toho. A tu dědinu výšpsanú Václav Vočko, dědici a budoucí jeho, bude moci s naším a budoucích našich vědomím a povolením prodati, zastaviti, směniti a učiniti jako [s] svú vlastní, pod týž úrok a plat, jakož jest on Vácslav koupil. A s té dědiny výš psané Vácslav, jeho dědicové a budoucí, nebude žádného jiného poplatku dávati ani žádných povinností činiti, toliko samý úrok platiti. A jestliže by Vácslav, dědici a jeho budoucí, který úrok nám a konventu našemu zadržali a jeho buď při sv. Jiří aneb při sv. Havle nedali neb našim budoucím, tehdy my svrchujmenovaný opat a konvent s budoucími svými od zadržení toho úroka vyplnění [v] polouletí pořád zběhlém máme a budeme se moci v své grunty, to jest v tu dědinu svrchupsanú, spravedlivě uvázati, ji držeti nebo prodati těm, kdož by nám poplatek náš platili a zastávali bez zadržení. A také častopsaný Vácslav, dědici a jeho budoucí, držitelé té dědiny výš psané, mají všech berní i vojen prázdni býti, toliko sám úrok platiti, a přes ten úrok nám a budoucím našim ničímž více povinni nebudou. A že při tom při všem má od nás často psaných opata a konventu kláštera nadepsaného Vácslav s dědici a budoucími svými konečně a nepohnutě zachován býti, k témuž také budoucé naše téhož kláštera a konventu držitele tímto listem zavazůjeme. Tomu všemu na svědomí a zdržení i paměť budoucí my nadepsaný opat a konvent pečeti své vlastní dali sme přivěsiti k tomuto listu dobrovolně. Jenž jest dán léta páně tisícího pětistého dvacátého devátého, v sobotu na den sv. Žofie panny.

43.

Sedlecký opat Jiří Pavlovi Pivrlovi prodává kus pole ode dvora Předhorského pod úrok 15 gr. č.

B. m. 1529, 15. května. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 55.

Pavel Piwrle.

Ve jméno svaté a nerozdílné trojice amen. Poněvadž . . . [vše jako v čísle 42]. My Jiří opat i všecek konvent kláštera Matky boží v Sedlci . . . prodáváme opatrnému Pavlovi Pivrlovi z Bílan kus dědiny naší od dvoru Předhorského našeho na Senné ulici, ležící nad cestami Bílanskou a Přítockou, za summu peněz jistou . . . tak že nadepsaný Pavel Pivrle . . . povinen bude s té kus dědiny svrchupsané platiti . . . úroka a platu ročního patnáct gr. čes. . . . na každý sv. Jiří půl vosma gr. čes. a na každý sv. Havel tolikéž . . . Jenž jest dán léta od narození syna božího tisícího pětistého dvacátého devátého v sobotu na den sv. Žofie panny.

44.

Václav Vočko s povolením opata Sedleckého prodal Janovi tobolářovi pole, jež koupil dle listu tištěného pod číslem 42.

B. m. 1531, 3. června. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 55.

Léta páně tisícího pětistého třidcátého prvního, v sobotu před hodem slavným Trojice svaté, pan Václav Vočko s Janem tobolářem od Hory Kutny osobně přistojíce před důstojným knězem Jiříkem panem opatem kláštera Matky boží Sedlce, přiznali se dobrovolně, že týž pan Václav Vočko prodal dědinu svrchupsanú témuž Janovi toboláři, a to s povolením JMti pana opata nadepsaného, pod týž úrok a plat, jak sám držel a užíval, za jistú summu témuž panu Václavovi zúplna zaplacenú; kteroužto dědinu týž pan Václav odevzdal témuž Janovi toboláři mocně, tu sobě na té dědině, ani dědicům a budoucím svým kterým, práva nepozůstavuje k naříkání věčně. A na to týž Jan tobolář list má dostatečný pod pečetmi pana opata a konventu tak a v ta slova, jakž svrchu panu Václavovi Vočkovi zní. Dálo se léta a dne svrchupsaného.

45.

Král Ferdinand I. potvrzuje privilegia kláštera Sedleckého.

Na hradě Pražském 1534, 10. srpna. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. 121.

My Ferdinand z boží milosti Římský král, po všecky časy rozmnožitel říše, a Uherský, Český, Dalmatský, Charvátský ꝛc král, infant v Hyšpany, arcikníže Rakouské, margkrabě Moravské, Lucemburské a Slezské kníže a Lužický margkrabě, oznamujem tímto listem všem, že jsou předstoupili před osobu naši královskou ve-

lebný a poctivý kněz Jiřík opat i konvent kláštera Sedleckého, nábožní věrní naši milí, a ukázali jsou nám privilegia svá neboližto svobody, kteréž na ten klášter od předkův našich, císařův a králův Českých, sobě dané i potvrzené mají, prosíce nás snažnými a pokornými prozbami, abychom jim je obnoviti a potvrditi ráčili. K kteréžto prozbě jejich snažné, ctnému a šlechetnému zachování, kterýž při službách božích ustavičně zachovávají, nakloněni jsouce a vidouce také jich listy, privilegia celé a neporušené; protož s dobrým rozmyslem, naším jistým vědomím, mocí královskou v Čechách, všecky a všeljaké privilegia i svobody, kteréž koli na ten klášter, počnouc od císaře Karla Čtvrtého, krále Václava, krále Albrechta, císaře Zikmunda a krále Vladislava slavných pamětí, dané i potvrzené mají, milostivě jsme schváliti, obnoviti a potvrditi ráčili, a tímto listem ve všem jich znění, položení, v punktích, klausulích a artikulích, tak jako by tuto v tento list náš slovo od slova vepsané byly, schvalujem, obnovujem a potvrzujem. Chtíce tomu konečně, aby při tom od každého člověka jměni, držáni a neporušitedlně zachováni byli, bez naší a budoucích našich králův Českých i jiných všech lidí všelijaké překážky a odpornosti. Protož přikazujem všem poddaným našim ze všech stavů království Českého nynějším i budoucím, věrným našim milým, abyšte svrchupsané opata a konvent při tomto schválení, obnovení a potvrzení našem jměli, drželi, a nyní i v časích budoucích neporušitedlně pod uvarováním hněvu a nemilosti naší královské zachovali. Tomu na svědomí pečeť naši královskou k listu tomuto přivěsiti jsme rozkázali. Dán na hradě Pražském v pondělí den sv. Vavřince, léta božího 1534, a království našich Římského 4. a jiných 8.

Ferdinand.

Johannes Pflug de Rabenstein, summus regni Bohemie cancellarius.

Jiří Žabka.

46.

Pole ode dvora Předhorského po Říhovi koláčníkovi koupil Matěj koláčník, a od něho dále Václav Pěkník.

B. m. 1541—1549. — Kopiář Sedlecký v arch. Orl. č. 11 fol. v. 52.

Léta ɔc 1541 v pondělí před Středopostí [21. března], s povolením velebného kněze Jiřího pana opata i všeho konventu kláštera Matky boží Sedlce, koupil jest Matěj koláčník od Hory Kutny lán dědiny vorné od dvoru Předhorského, kteráž leží od cesty Krumecské [t. j. ke Gruntě jdoucí] až na cestu Kolínskou, kterúž někdy držal urozený Burian z Veltrub, a potom prodal Říhovi koláčníkovi ɔc, [viz čísla 34, 38], od dědicův téhož Říhy koláčníka, Vaňka, Jana, Jiříka Říhy, za sto a dvaceti kop gr. čes. k jmění a držení, užívání svému, manželce Lidmile i dědicům a budoucím svým; zavdal patnácte kop gr., a platiti má po desíti kopách gr. čes.

až do vyplnění té summy. A ty peníze všecky mají se klásti před velebným knězem Jiříkem panem opatem v Sedlci podle smlouvy a ceduli aneb budoucími pány a držiteli téhož kláštera Sedlce.

Léta 1541 v pondělí před Středopostí Matěj koláčník položil závdavku XV kop gr., a ty sou vyzdvihli Václav, Jan sirotci Říhy koláčníka.

Jakož jest učteno, že Václav Pěkný Matějovi položil troje peníze XXX kop gr. na dědinu, a on Matěj přiznal je k tomu, že jest je od něho přijal o Středopostí léta ɔc XLV, jakž v knihách znamenáno stojí. A to Václav Pěkník [sic] podle přísudku Václavovi pastorku Matěje koláčníka v středu po sv. Vavřinci léta ɔc XLVI položil X kop gr. Vaňkovi dány skrze Jindřicha ouředníka.

Léta XLVIII Václav Pěkník položil podle trhu dvoje peníze, to jest 20 kop gr., v sobotu po třech králích, a ty přijal k sobě Vaněk syn nebožtíka Říhy koláčníka.

Léta ɔc 49 v sobotu po narození Krista pána přiznal se Václav syn Říhy koláčníka, že jest vzal od pana Václava Pěkníka dvoje peníze XX kop gr., a tak již tu dědinu zaplatil. I Václav svrchupsaný jeho pana Václava Pěkníka z té dědiny kvituje od sebe i svých budoucích, nic sobě tu nepozůstavujíc na časy budoucí a věčné. A při tom času Lída Soudilka máti Václava, jakž byla učinila připověd na ty peníze, oznámila, že od tý připovědi pouští.

B. XIV.

ARTIKULE CECHŮ PRAŽSKÝCH

z 15. století.

K vydání připravil **V. V. Tomek.**

Listiny tyto jsou vesměs, mimo jednu, vybrány z městských knih, chovaných dílem v archivu hlavního města Prahy, dílem při úřadě desk zemských, totiž

1. z knihy Starého města Pražského, nadepsané Liber tertius veteris urbis Pragensis, quo complectuntur variorum casuum effectus, a jdoucí od roku 1417 do roku 1482;
2. z pamětní knihy Novoměstské (Liber memorialis) od roku 1440 do r. 1446;
3. z druhé pamětní knihy téhož města od roku 1446 do r. 1455;
4. z další pamětní knihy téhož města od roku 1463—1471;
5. z nejstarší knihy privilegií Staroměstských (liber vetustissimus ɔc).

Z knihy uvedené pod číslem 1. jsou totiž listiny zde znamenané čísly 1, 2, 3, 5, 6, 10, 12;

z knihy pod číslem 2: 7, 8, 9, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 19, 22, 28, 29, 30, 33, 38, 39, 42;
z knihy pod číslem 3: 4, 18, 20, 21, 23, 24, 25, 26, 27;
z knihy pod číslem 4: 34, 35, 36, 37;
z knihy pod číslem 5: 31, 32, 41, 43.

Toliko listina pod číslem 40 pochází z archivu c. k. místodržitelstva v Praze.

Listina pod číslem 6 nachází se mimo knihu pod číslem 1, také v knize pod číslem 2, kdež toliko jména konšelů v úvodě položena jsou v jiném pořádku, napřed totiž místo purkmistra Staroměstského purkmistr Novoměstský Pavel Dětřichovic, poněvadž ve stejném znění byla vydána od konšelů obou měst. — Podobně listina pod číslem 12 nachází se mimo Novoměstskou pamětní knihu od roku 1446 také v Staroměstské knize s názvem Liber miscellaneus folio 219.

1.

Rozeznání konšelů Starého města Pražského mezi sedláři a uzdaři.

1425, 28. srpna.

1425. Najprvé že sedláři a uzdáři mají prodávati tašky malované spolu, kromě tašek pruských, neb jsú sobě to uzdáři poostavili.

Item, že uzdáři mají prodávati popruhy tkané i řemenné;

item, také uzdáři mají k flaškám řemenie dělati.

Item, uzdáři mají prodávati nabedrnie i šle, holstry, kryky, řemenie krykové i krasy;

také mají dělati uzdáři nabedrnie k sumniemu sedlu i protivnu k dlúhému popruhu;

item, sedláři nemají czrmem [sic], střmenišť ani protiven šíti, kromě leč by kto chtěl mieti dek na sedlo, tehdy muož šíti zeleným i červeným také;

item, uzdáři mají prodávati tlumočnie pasy;

item, sedláři nemají prodávati střmenišť pobíjených;

item, uzdáři i sedláři mají ze spolka prodávati poduštice buďto pode šle nebo pod tlumok, než uzdáři sami ohlavy.

Také sedláři nemají krájeti řemenie střelcového ani prodávati.

Actum anno ɔc XXV feria IV. post Bartholomaei apostoli.

2.

Svolení nožířů učiněné před konšely Starého města.

(1427.)

Toto svolenie učinili jsú nožieři před pány konšely v plné raddě:

Najprvé slib, kterýž jsú učinili kněze milosti a pánóm konšelóm, že chtie tomu dosti učiniti.

It. tělo božie a krev boží aby všichni přijímali, najméně jednú v týden.

It. pacholci neženatí aby měli dvě neděli lhótu u mistruov ku pokušení, a když mu sě líbí, aby trval do puol léta.

It. podmistřie má [sic] lhótu do sv. Václava, aby dělal všem napořád.

It. o šlaiféřích, aby pacholky měli též do puol léta.

It. ocel garbovanú aby vespolek kupovali.

3.

Rozeznání konšelů Staroměstských v různici mezi tanléři a nožíři.

1429, 9. července.

V té při a róznici, kteráž jesti byla mezi tanléři s jedné strany a mezi nožieři s strany druhé o některaké nožnice reychované, pro kteréžto jsú sahali

svrchupsaní nožieři na již jmenované tanléře; i páni purgmistr a konšelé velikého města Pražského slyševše žaloby i odpory obú stran svrchupsanú, i vyřkli jsú mezi týmaž stranoma osobně v plné radě stojíciema ortelním vypověděním takově: aby nadepsaní tanléři dělali nožnice takové, tak jakož jsú od staradávna dělali, při témž starém dělání nožnic je zuostavujíce. Actum pleno in consilio sabbato ante festum S. Margarethe anno ↄc XXIX tempore magistri civium Sdenconis candelatoris.

4.

Rozeznání konšelů Novoměstských v rozepři mezi střelci a Maříkem tandléřem.

1435, 6. září.

K žádosti a ku prosbě mistruov střelcuov zápis vespod psaný vepsán jest z rozkázánie pana Daniele purgmistra i všech konšeluov v tyto kniehy pro tu příčinu, aby pamět jeho mocí zápisu tohoto věčná byla i moc bez přerušenie trvajície [Vepsáno totiž roku 1450].

Jakož jest pře a ruoznice byla mezi mistry řemeslníky řemesla střelcovského s jedné a mezi Maříkem tandléřem s strany druhé o samostřely nové a podělávané, kterýchž jsú sě tandléři jeli prodávati: tu my purgmistr a konšelé velikého města Pražského, slyševše žaloby i odpory mezi nimi s uobú stranú vzniklé, i také práva střelcovská spatřivše a jich pilně a dobře považivše, i přikázali jsme a mocí tohoto zápisu ortelem naším vyřiekajíc nalezáme a přikazujeme, aby tandléři nových ani podělávaných samostřelóv na tarmarce ani v sklepiech neboli po hospodách neprodávali, než v jarmark tu mohú a mají tandléři pod věžemi střelcovskými samostřely prodávati vedlé obyčeje starodávného. Actum pleno in consilio anno dom. MCCCCXXXV f. II ante nativitatem beatae Mariae virg. glor. praesentibus Johanne a Cantharis protunc magistro civ., Johanne Welwar, Barthossio pannifice, Michaele aurifabro, Petro a pomis paradisi, Jakssone carnif. et ceteris consulibus.

5.

Rozeznání konšelů Staroměstských mezi zámečníky a ostrožníky.

1441, 7. ledna.

Když se jest stala nesnáz a ruoznice mezi mistry řemesla zámečničieho a ostrožničieho, což k tomu příslušie, a to proto, kterak někteří z jich řemesla posadili jsú se za mistry, neokázavše ruky své před svými staršími, umějí-li to řemeslo pravě a řádně dělati. A o to jsú byli všichni mistři svrchupsaného řemesla přišli před pány purgmistra a konšely Starého města Pražského do plné raddy a to na Jich Milost vznesli. A tak páni přeslyševše jich úmysl i položili jsú jim rok dobrotivý, aby se o to smluvili přátelsky; kteřížto všichni mistři svrchupsaného řemesla

učinili sú vespolek takovúto přátelskú umluvu mezi sebú. Najprvé ktož jsú sě za mistry v jich řemesle byli posadili, neučinivše toho, což jsú měli z práva učiniti, aby to již pominulo, než znova jestliže by kto chtěl sě za mistra posaditi v jich řemesle, aby ruku svú okázal před svými staršími, umie-li to řemeslo řádně a pravě dělati, ježto by toho ti starší na to usazení pochválili; a to pod tú pokutú, kterúž mají v svém listu hlavniem na to usazenú, jestliže by který toho učiniti nechtěl a jim se zprotivil neb jich poslušen nechtěl býti. A k této umluvě páni svrchupsaného města svú plnú vuoli jsú dali a k jich žádosti a prosbě jsú kázali v městské knihy vložiti a zapsati. Actum sabbato post Epiphaniam domini anno domini MCCCCXLI.

6.

Výrok konšelů všech tří měst Pražských v různici mezi ševci novinníky a ševci vetešníky.
1441, 12. července.

My Pešík z Kunwaldu jinak od Střiebrné Hvězdy, purgmistr Starého města Pražského, Pavel Dětřichovic a Martin Slivka, purgmistři Nového a Menšího měst Pražských, Sigmund Cháně, Materna z Dlúhé třiedy, Mařík sedlář, Petr zlatník, Jan zeť Henzlóv, Mikuláš od Červeného Jelena, Matěj porybný, Bernard od Sampsona, Václav Piknosek, Jan Wolf, Duchek kramář, Jan Šitka, Ondřej Obudlý, Jíra Frankovic, Kliment Holyan, Mařík Rathauzský, Henzl řezník, Ondřej postřihačovic, Václav z Hrobky, Jan Otlíkóv, Jakub Heřmanec, Matěj Zajiec, Jan Mandinec, Petřík, Štěpán Sigmund i jiní konšelé Starého, Nového i Menšieho měst Pražských mocí zápisu tohoto vyznáváme, že když sú sě dály nesnáze a ruoznice mezi ševci novinníky všech tří měst našich Pražských s jedné, a mezi ševci vetešníky také všech tří měst Pražských s strany druhé, o dielo jich řemesla, že jsú sě potýkali s obú stranú, kterak by jedno řemeslo druhému bylo k útisku a ku překážce, prosiece nás snažně a pilně s uobú stranú, abychom z úřadu našeho v tom je opatřili, zachovali a drželi vedlé jich práv s uobú stranú od našich předkuov jim vydaných, což by jich řemesluom a zřízenému obecnému dobrému měst našich užitečno bylo; tu my purkmistři a konšelé svrchu psaní jsúce spolu z milosti daru božího v dobré vuoli jednostajné, v lásce i svornosti, chtíce tě obě řemesle jakožto i jiné poddací naše k té jednotě a svornosti a lásce uvésti a jim práce a nákladuov v té při a ruoznici umenšiti, slyševše jich žaloby i odpory i také práva svrchupsaná obostranně, i vydali jsme jim z plné raddy našie jednosvorně múdré a opatrné muže Matěje od Zlaté štiky, Martina Rodiče, Valentina Kábu, Mikuláše Rokycanského zlatníka, Martina z Podolšan a Ondráčka z Újezda, spolupřísežné naše, davše jim plnú moc, vyřiekáme a vypoviedáme:

Najprvé aby je vyslyšali . . a na nás . . vznesli . . My . . mocí tohoto zápisu vyřiekáme: Najprvé aby novinníci vetchých holení, škoren ani jiné žádné vetché

a pochozené obuvi na prodaj nedělali kromě toho, jakož bylo z starodávna. Proti tomu vetešníci také nemají nové obuvi na prodaj dělati ani jie prodávati; pakli by vetešníci novú obuv prodávali, tu jim novinníci mohú pobrati vedle svých práv. Také vetešníci nové nártie a podešvy nové k starým ochozeným holenóm budú moci přišívati a dvoje škorně dobře ochozené do krámu na prodaj každý trh vykládati, jakož jich práva svědčie, ale červených ani bielých šárów k vetché obuvi nemají okládati.

Dále z moci úřadu našeho přísně přikazujem a chcem tomu, jakož jsú sě tě řemesle obě těchto let po smrti slavné paměti krále Václava i za šlechetné paměti krále Zigmunda i krále Albrechta i potom až dosavad strpievali a shovievali, aby ještě sě shověli a strpěli pro dobré obecné všech tří měst našich bez práv svých pohoršenie, doněvadž by od nás neb od budúcích konšelóv potomních našich jim lepších a užitečnějších artikulóv a městóm i obcem našim požitečnějších nebylo nalezeno; nebo některé cesty před sebú máme, když, dá-li pán Buoh, pán a král v zemi bude, aby oboje řemeslo bylo tak opatřeno, ježto by jedno druhému nebylo k útisku, než aby se mohli s uobú stranú množiti a tiem lépe obchoditi k jich požitku hojnějšiemu i v svých svobodách a práviech tiem bezpečněji odpočívati v čas budúcí. Pakli by které řemeslo proti druhému nebo která osoba jedna neb viec jich proti druhému řemeslu neb jiným osobám z toho řemesla proti tomuto našemu nálezu a vyřčení kterak aneb v čem přestoupili neb přestoupie, takový neb takoví mají trestáni býti pokutú, kteráž se nám neb budúcím našim náměstkuom bude zdáti a viděti za podobné.

Toto naše společné vyřčenie obě řemesle vděčně přijaly, a slíbily je v celosti a úplně zachovati bez přerušenie všelikterakého. Jenž se stalo v plné radě našie jednostajně a nerozdielně v Starém městě Pražském v rathúze u veliké světnici, kdežto páni konšelé obecně v radě sedají, v středu ten den před hodem svaté panny Margarethy léta narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého třidcátého [sic] prvého.

7.

Konšelé Novoměstští stvrzují umluvu mezi kabátníky a vetešníky.

1441, 7. listopadu.

Když byla pře a nesnáze mezi kabátníky, kteříž nové kabáty dělají, s jedné a mezi vetešníky, jenž vetché kabáty dělají, s druhé strany, tak že sě vetešníci nechtěli cechu držeti, tehda obojí uzmuli jsú mezi sebú umluvu přátelskú poctivú vespodpsanú, a tu jsú v plné radě ohlásili, aby se obci v tom řemesle spravedlivost dála, a oboji řemeslníci svrchupsaní aby se tiem lépe, dělajíce to řemeslo spravedlivě, živiti mohli: aby vetešníci kabátuov nových pokinových, barchanových ani z nových koží nedělali, kromě cvilinka a vetché kabáty, a to věrně. Pakli by veteš-

níci v tom jinak shledáni byli, tehda to dielo nové budú jim moci bráti přísežní mistři nových kabátuov. Cechu také novinníkuov vetešníci mají prázdni býti. Actum ut supra (feria III. in crastrino S. Leonardi).

8.

Konšelé Novoměstští stvrzují svolení olejníků.

1443, 5. ledna.

Všickni olejníci měštěné zdejšieho Nového města Pražského, vstoupivše osobně před pány do rady, učinili jsú mezi sebú svolenie takovéto s panským povolením, aby žádný z nich obilé, kteréž k jich řemeslu příslušie, po hospodách nekupoval, než na trhu svobodném u kaply těla božieho, jakož jest byl obyčej a řád z starodávna; také hrách, jáhly, krúpy i jiné vařenie tu má býti prodáváno, aby obci plat a clo nescházelo. Také hosté nemají toho obilé a vařenie prvé kupovati, jeliž se domácí nakúpie, a když bude vích svržen. Pakliby kto jinak učinil a to svolenie přestúpil a byl o to přísežným na to ustanoveným usvědčen, má pokutu trpěti, jakúž jemu páni konšelé, kteříž v ty časy budú, uložie a rozkáží. Actum sabbato in vigilia Epiphanie anno et praesentibus quibus supra.

9.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu pekařského.

1444, 18. března.

My Pavel Dětřichovic purkmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Klement Holian, Mařík Rathouzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Henzl řezník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frantovic, Jan Šitka a Vácslav z Hrobky, konšelé Nového města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie neb čtúce slyšeti budú, že předstúpivše před nás do rady opatrní muži mistři řemesla pekařského bílého i režného chleba, hospodáři, podruzi i také tovaryši, spoluměšťané i spoluobyvatelé naši, prosili jsú nás a žádali snažně a pilně, abychom artikuluov a nálezuov dolepsaných, o kteréž jsú se jednostajně se všemi téhož řemesla svolili, potvrdili pro dobré obecné a užitečné vší obce našeho města i také pro řád jich řemesla, kterýž řád takměř všecka jiná řemesla mezi sebú mají ustavený; a my tu jich prosbu a žádost podobnú a rozumnú vznesli jsme najprv na staršie obecnie a potom na obec velikú našeho města, a to jich svolenie s staršími obecními prvé zvláště a potom i velikú a vší obcí pilně uváživše, že se nám konšeluom, starším obecním i všie obci zdálo a viďalo obecnému dobrému užitečné i jich řemeslu pekařskému prospěšné a řádné, aby se tiem lépe a hojněji město naše válkami od mnohých let pohřiechu trvajícími ochuzené a umenšené opraviti a zase rozmnožiti

mohlo, těchto artikuluov a svolení jich dole psaných z plné vuole staršie i veliké vší obce potvrdili jsme a tiemto listem potvrzujem, jim plnú moc dávajíce, přísně přikazujíce a ovšem tomu chtiece, aby ode všech, jichž se dotýče, v skutku byly zachovány pod pokutami starodávnými i také dole psanými.

Z nichžto první artikul jest: 1. tento, aby svuoj cech nebo tovaryšstvo měli jako jiná řemesla a své staršie, a ti staršie aby sobě s panskú vuolí a radú z svého řemesla volili a vybrali, hospodáře usedlé a zachovalé, kteřížto od pánuov přísahu v radě vezmúce, mají obyčejem starších hospodáře, podruhy, tovaryše, pacholky, dievky i všecko to řemeslo spravovati, a ruoznice, sváry, zmatky, neřády i nesnáze ukrocovati a v řád i pokoj a svornost napravovati spravedlivě a řádem jako slušie. Seč by sami nemohli býti, to mají na pány konšely znésti, neboli na rychtáře. A ti starší v tom úřadě nemají býti déle než do roka, leč by je přitom páni zuostaviti chtěli déle, a po nich ihned jiní starší mají býti usazeni obyčejem svrchupsaným.

Druhý artikul jest tento: Ktožby kolivěk chtěl se na tom řemesle za mistra posaditi, kromě zdejších městských dětí zachovalých, aby list svého zachovánie přinesl, kterak se jest zachoval tu, kdež jest prve přebýval, a kterakého jest rodu, neboli jest-li svobodný od zavázánie manželského, neboli řádně-li jest se svú manželkú oddáván, potom aby od pánuov sobě městského práva dobyl, a řemeslo před staršími okázal, že je umie svú rukú dělati jako slušie, a do cechu patnácte grošuov dal přístupného. To učině, aby se svobodně posadil za mistra.

Třetí artikul. Jakož jsú kotce ku prodávání chleba není v nově udělány, aby každý mistr, buďto hospodář nebo podruh, neměl viece stolic nežli jednu, a na té aby sám prodával nebo jeho hospodyně, nebo pacholek, dievka nebo jiná prodavačka; a o ty stolice mají každý rok losovati k sedění, najprv napřed hospodáři a po nich podruhové; neb žádný pekař hospodář nebo podruh nemají prodávati chleba za kotci ani před kotci anižto jinde než v kotcích, kteréž jsú k tomu prodaji a trhu udělány a s toho jde požitek k městu a k obci, kromě trhových dní, to jest v pondělí, v pátek a v středu, kdežto na ryncích obyčejně z starodávna prodávati mají domácí, hosté bez překážky. Také nemají pekaři ani jich čeleď po ulicích ani po hospodách ani po hokyniech anižto jinde preclíkuov, paytlíkuov, húscí ani jiného chleba ku prodaji roznášeti, než mají jej vézti nebo nésti do kotcuov nebo na trh na rynky, jakož svrchu psáno stojí, a tu aby od nich komuž potřebie kupovali, ale v svém domu nebo obydlí má každý hospodář i podruh plnú svobodu prodávati bez překážky všelikteré.

Čtvrtý artikul, aby každý hospodář z toho řemesla dal na každé suché dni do jich cechu dva penieze, a ty penieze mají nakládány býti k jich potřebám obecním.

Pátý artikul, že mistři starší mají pod svú přísahú chleb ohledávati, aby se obci, chudému i bohatému spravedlivě dálo, a k tomu aby rovnú jednostajnú měrú chleb bílý i režný dělali spravedlivě, jakož žito neb pšenice bude platiti toho času, utisku a zádavy obci nečiniece; také aby pekli na prodaj chleb bielý i režný po haléři, po peniezi i také dva vlašky bielá za haléř, jakož bylo z starodávna, aby chudí lidé mohli k své potřebě, k svému posílení a potěšení takový chleb prodajný mieti. A kohožby již psaní starší shledali, an chleb bielý aneb režný kterýž kolivěk nehodný, neslušný neb nespravedlivý, buďto že by podbělný, zábělý neb jinak jej neslušně dělal a prodával, mají na pány znésti, a takový má pánuom prvnie viny pět grošuov pokuty dáti; pakliby v tom podruhé shledán byl, má dáti pokuty deset grošuov, potřetí patnácte grošuov, a jestliže by se toho čtvrté dopustil, tehdy má jemu dielo řemesla do roka složeno býti, leč by jemu starší s panskú vuolí milost zvláštní učinili, a to proto, aby se takové pokuty vystříhajíc, obci v tom řemesle pravdu činili, jako slušie.

Šestý, kterúž hodinu tovařiši mlýnští v sobotu na neděli z rozkázánie starších mlýny zastavie, aby túž hodinu v neděli zase pustili, ale v jiné svátky aby nezastavovali mlýnuov svévolně bez rozkázánie starších hospodářuov nynějších i budúcích, jakož bylo z starodávna. Též také aby v pekárnách v neděli a v jiné svátky úročnie nedělali ani chleba pekli, lečby toho potřebí pilné bylo a páni jim jinak rozkázali.

Sedmý artikul, aby se na trhu jich hospodyně, poslové nebo prodavačky nesvářili ani haněli pod librú vosku, kterúž má dáti starším bez odpuštěnie buď muž, pacholek, žena neb děvečka, na kohožby, žeby druhého neb druhú haněl neb haněla, svědomie prošlo, však bez pohoršení práva městského. A ten vosk starší mají obrátiti k božie službě.

Osmý. Žádný tovařiš ani z mlýna ani z pekárny nemá odjíti od svého mistra, leč jemu dá prvé týden napřed věděti. Pakliby který pacholek, nedada napřed téhodně svému pánu věděti, od něho odešel, takovému má do vuole starších řemeslo složeno býti; pakliby odešel z města, aby po něm listy psali, jako slušie na takového; a též hospodář, kdyžby pacholka chtěl odbýti, má jemu teyden napřed věděti dáti.

Devátý. Ktožby se odjinud přibrali a v řemeslo přijati byli, aby měli stolice poslední až do roka, s těmi se, ktož jsú na ně penieze nakládali, umluviece, kdež mistři ukáží, a po roce aby s jinými v losování právo měli.

Desátý. Když starší řemeslo s panským vědomím a volí pro obecné potřeby aneb kohožkoli z řemesla, buďto hospodáře, podruha neb tovařiše, muže nebo ženu, robence neb děvečku, do cechu nebo před se obešlí pro kterú věc, aby jich

rozkázání poslušni byli a ctili jako staršie pod pokutú, kterúž oni uložie na takové neposlušné.

Jedenáctý a poslední artikul. Když múku hostinskú přivezú, aby ji ihned staršie ohledali s úředníky, aby podbělná za bělnú múku nebyla prodávána. A tito artikulové mají trvati do vuole našie nebo budúcích konšeluov vuole, nebo dokavadž by lepších, užitečnějších a prospěšnějších artikuluov obci i tomu řemeslu nebylo nalezeno. Toho na svědectvie i na potvrzenie pečeť menšie města našeho s naším všech jistým vědomím přivěšena jest k tomuto listu. Jenž psán v středu před sv. Benedictem léta narozenie syna Božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého čtvrtého.

10.

Výpověď konšelů Starého i Nového města v různici mezi krejčími, kabátníky a soukenníky.

1444, 26. května.

My purkmistři a konšelé Starého i Nového měst Pražských . . na vědomí dáváme, že když jesti pře, ruoznice a nesnáz mnohá byla mezi všemi mistry řemesla krejčovského obú měst, . . a též také obú měst mistry řemesla kabátnického . . a některými mistry řemesla súkenničieho . . o dělánie a prodávánie kabátóv po tarmarcích z rozličných věcí dělaných, i také krájenie a prodávánie rúcha nového též na tarmarcích; pro kteréžto věci svrchupsaní mistři krajčieřští na dřéve jmenované kabátníky a súkenníky jsú sáhali, jim toho dělati a prodávati bràniece, a je jsú o ty věci nařkli. Tu my . . slyševše . . . žaloby . . vypověděnie mezi nimi jsme učinili:

Najprve přikazujíce kabátníkóm, . . aby kabáty barchanové bielé i černé, kožené i cvilinkové vedle obyčeje starodávnieho, kterýž jsú za slavné paměti krále Václava a prvé předkové jich zachovávali, dělali a ty svobodně po tarmarce prodávali, než kabátóv ferštatových, pokušinových, duplharasových a z jiných takových věcí, těch kabátníci dělati ani prodávati nemají než toliko v jarmarky; neb tu svobody požiti mají; jinak jestliže by jiné časy kromě jarmarku takové věci po tarmarce prodávali a nosili a v tom byli od starších řemesla krajčovského nalezeni, má jim pobráno všechno to býti vedle práva starodávnieho a obráceno, jakož práva káží. Také kabátníci nemají žádnému kabátcóv zakazovaných šíti ani z těch věcí, kteréž by lidé sobě skúpiece k nim přinesli, dělati, než toliko sami krajčieři.

Dále jsme vyřkli a vypověděli, aby žádní súkenníci, kteříž sami sukna dělají a rúcho z takových suken krájejíc šijí a po tarmarciech prodávají, žádného takového rúcha sami aby nekrájeli ani šili, než krajčieřóm je krájeti a šíti dávali; a oni krajčieři aby štupené a postřižené sukno krájeli a rúcha z nich dělali, a starší ře-

mesla jich krajčovského aby taková rúcha po tarmarciech prodávajície opatrovali. A jestliže by u koho nalezena byla taková rúcha neštupená a neřádně dělaná, aby je pobrali, a ten, ktož by je šil, aby tresktán a pokutován byl vedle práva jich. Pakli by který z súkenníkóv chtěl sám šíti, krájeti a prodávati taková rúcha, aby s krajčieři v cech jich vstúpil a cechu súkenničieho prázden byl. A ty všechny věci . . aby trvaly a stály do dalšieho našeho anebo budúcích konšelóv obojích jednostajného opatřenie. . . Actum pleno in consilio feria III. post Urbani, praesentibus Pessikone ab argentea stella et Paulo Theodrici magistris civium Antiquae et Novae civitatis Pragensis. Sig. Chan, Malerna Mathia ab aureo luceo, Valent. Kaba, Joh. Ssitka, Nicol. de Rokyczan, Wencesl. Hrobka ɔc a. d. MCCCCXLIV.

11.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu uzdářského.

1445, 19. srpna.

My Pavel Dětřichovic, purkmistr, Walentin Kába, Ondřej Obudlý, Klement Holian, Mařík Rathauský, Mikuláš zlatník Rokycanský, Henzl řezník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Vácslav z Hrobky, konšelé přísežní Nového m. P., vyznáváme tiemto listem, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do rady opatrní muži mistři řemesla uzdářského, spoluměštěné a spoluobyvatelé našeho města, žádali a prosili nás snažně a pilně, abychom jim artikuluov a nálezuov dolepsaných, o něž jsú se všichni zespolka jednostajně svolili, potvrdili a je při nich pro rozmnoženie toho řemesla a pro dobré i požitek všie obce drželi a zachovali. A my tu jich prosbu a žádost hodnú a poctivú vznesli jsme na obec naši, a obec k té jich prosbě a žádosti i ku potvrzenie těch artikuluov a nálezuov dala jest plnú vuoli; a my také purkmistr a rada svrchupsaní z vuole obecné s bedlivú radú a dobrým rozmyšlením, znamenajíce, kterak skrze války a mory časté město naše jest velmi na řemeslníciech a obyvateléch umenšeno, chtiece, aby se tiem spíše dobrými obyvateli a mistry dospělými na řemeslech, ke cti, ku ozdobám i ku požitkuov [sic] obecným rozmnožiti mohlo, k těmto artikuluom a nálezuom jich svolili jsme a plnú moc jsme jim dali do vuole našie nebo budúcích konšeluov, neb dokavadž by jim užitečnější a prospěšnější artikulové obci i tomu řemeslu uzdářskému nebyli nalezeni a vydáni, chtíce a přísně přikazujíce, aby ode všech, jichž se dotýče, pevně byli držáni i zachováni pod pokutami dolepsanými, z nichžto první tento jest: že to řemeslo uzdářské má mieti cechmistra přísežného, kterýž má od pánuov v radě přísahu vzieti a to řemeslo řádem a obyčejem jiných řemesel spravovati; a v tom úřadě nemá déle než do roka trvati. A což se toho jich cechu nebo tovaryšstva dotýče, to vše má jednati s volí a s radú jiných starších mistruov

uzdářuov. Také což to řemeslo uzdářské klenotuov má nebo v časích budúcích mieti bude, ty má starší cechmistr chovati a na každé suché dni je mistruom ukázati. A kdyžby s pomocí boží mistruov viece přibylo a to řemeslo se rozmnožilo, tehda, kdyžby se mistruom zdálo a vidělo z jednostajné vuole západobné, budú sobě moci a mohú voliti a usaditi druhého cechmistra, aby ta oba cechmistry přísahu majíce od pánuov, to řemeslo spravovala řádem a obyčejem, jakož svrchu psáno stojí, a trvala v tom úřadě do celého roku, a po nich opět jiný rok jiná dva ustavena byla, a tak každý rok jiná dva přísežná cechmistry aby trvali na té práci. Také každý mistr na suché dni má dáti do cechu jeden groš pro jich řemesla obecné dobré.

Druhý nález. Ktož by se chtěl v tom řemesle uzdářském mistrem znova posaditi, ten najprvé odtud, kdež jest přebýval, má list svého zachovánie přinésti a jestli od poctivých a řádných manželuov z pravého lože pošel, a potom má sobě od pánuov práva městského dobýti a rukojmě postaviti, aby s městem trpěl zlé i dobré vedle obyčeje hodného, a má své řemeslo před mistry ukázati; kúpě sobě surových koží, ty má vydělávati rukama svýma a z těch krájeti, což jemu mistři rozkáží, na jich spravedlivé pochválenie, nebo což oni dále rozkáží; potom má do jich cechu puol kopy gr. a dvě libře vosku dáti, a tak se svobodně za mistra posaditi; pakliby se který mistr, ježto prvé to řemeslo uzdářské, mistrem jsa, dělal, odjinud přibral neb přistěhoval, ten nemá řemesla okazovati, než list zachovánie přinésti, práva městského a cechu sobě dobýti, jakož svrchu psáno stojí. A nemá mimo jiné mistry žádné výtržky činiti, než to řemeslo s jinými mistry dělati jednostajně.

Třetí nález, že cechmistři a mistři mají řemeslo ohledávati časem svým, když se jim zdáti bude, aby to řemeslo spravedlivě bez falše bylo děláno, a u kohož by falešné dielo nalezli, to mají pobrati s rychtářovým poslem a konšeluom do rady vydati, aby s takového pokutu vzali, jakožby se jim zdálo.

Čtvrtý nález. Nemá žádný dělati šlí řemenových, nabedrní, opásání napínacích ani pasuov, krykového řemení, kteříž k jich řemeslu uzdářskému příslušejí, ani krykuov fasovati, střemeništ pobíjaných ani formanských ani sedlských anižto popruhuov přípravných, ani jiného řemenného nového uzdářského diela, tajně ani zjevně na tarmarcze neb jinde na trhu ku prodávání nositi ani mieti, jedno toliko sami uzdáři, ktož to řemeslo svýma rukama dělají v cechu jsúce, mají ty věci a dielo svrchupsané v krámiech prodávati. A jestliže by cechmistr nebo mistři takové zapověděné dielo na tarmarce nebo jinde prodávati nalezl neb nalezli, to s rychtářovým poslem má a mají pobrati a pánóm do rady okázati, co s tiem dále páni činiti rozkáží, aby takové zapověděné dielo proti jich svobodám a právuom nebylo prodáváno.

Pátý nález. Nemá žádný mistr druhému tovařiše neb robence odlúditi ani odvésti; pakliby který mistr v tom shledán a usvědčen byl, ten má do jich cechu

puol kopy gr. dáti. Také nemá žádný mistr bez vuole jiných mistruov učedlníka k sobě v učení přijímati pod pokutú svrchupsanú; a kterýž učedlník s vuolí mistruov přijat bude v učení, ten má patnácte gr. do cechu dáti.

Šestý artikul nebo nález, že uzdáři kuože surové, suché nebo z luhu mají a mohú sobě kupovati a těch koží k svému řemeslu uzdářskému požívati a dělati beze všech překážek.

Sedmý nález pro rozmnoženie mistruov toho řemesla, a aby se chudí i bohatí v tom řemesle tiem lépe živiti mohli, každý mistr má mieti toliko jeden krám k svého řemesla prodávání a ne viece, a proti těm artikuluom a svobodám svrchupsaným rymaři nemají uzdářuom svrchupsaným překážeti.

Osmý nález, když cechmistr neb cechmistři řemeslo obešlí, na pana purkmistra znesúce, má každý obeslán jsa z jich řemesla do cechu přijíti a poslušenstvie činiti vedle řádu; pakliby kto svévolně nechtěl přijíti nebo poslušenstvie řádného neučinil, takový má prvnie viny do jich cechu patnádcte gr. pokuty dáti; pakli by druhé učinil neposlušenstvie, tehda má dáti puol kopy gr.; pakliby se toho třetie dopustil, má jemu do vuole starších mistruov řemeslo složeno býti. A což by se v svém cechu, ježto se jich řemesla poctivého dotýče, tajně uradili, aby to od každého zachováno bylo mezi nimi do času, kterýž by to mělo prohlášeno býti, pod pokutú, ktož by jinak učinil, kterúž jemu mistři naleznú.

Devátý artikul. Jestliby se kterého mistra syn osadil na řemesle, ten má sobě dobýti práva mezi mistry dvěma libroma vosku konečně ve třech nedělích ode dne svého osazenie. Pakliby ten čas zmeškal, má sobě dobýti práva jako jiní znova přijatí do řemesla. A kteráž dcera mistrova puojme sobě v manželstvie tovaryše uzdářského, tomu má právo dáno býti, když dá do cechu patnádcte gr. a jednu libru vosku; a kteráž vdova, ježto prvé mistra měla, tovaryše toho řemesla puojme, ten má po ní puol práva jako i po dceři mistrově, a polovici sobě patnádcte gr. a librú vosku má dobýti; pakliby syn mistruov pojal dceru mistrovu, ježto oba ta mistry v cechu byla, ti mají plné právo v řemesle, než toliko dvě libře vosku mají pro štěstí ve jméno boží dáti. Toho všeho na svědectvie a na potvrzenie i na pevnú jistotu pečet menší, jinak secret města našeho svrchupsaného, přivěšena jest k tomuto listu, jenž psán a dán ve čtvrtek po slavení hodu Matky božie na nebe vzetie, léta narozenie syna jejieho, tisícieho čtyřstého čtyřidcátého pátého.

12.

Konšelé Staroměštští soukenníkům dovolují ku postavům přivěšovati pečet městskou.

1446, 21. června.

Páni purgmistr a konšelé Starého města Pražského ku prosbě mnohé a žádosti ustavičné všech mistruov řemesla súkennického v jich městě obývajících v tom

napřed užitek jich a dobré znamenajíce a tohoto města poctivost a slušnost, a svolili jsú a tiemto zápisem plné povolenie dávají, aby ku postavuom, kteréž oni sami v tomto městě dělají, pečet nebo cech městský se třmi věžemi vedlé artikuluov nebo kusuov níže popsaných a ote všech svrchupsaných mistruov svolených byl přikládán a přivěšován. Najprvé aby takový postav, k němuž cech má přivěšen býti, byl od cechmistruov téhož řemesla ohledán a opatřen, aby byl utkaný a válený a dobře udělaný jednostajným útkem k témuž nápodobným; který postav byl od koho dotkán, k takovému postavu pro tu proměnu dotkánie aby byl caich s zadu ve chřbetě přivěšen, ktožby jej měl ven z města vézti neb prodati; a jestliže by jej zde kto chtěl mezi mistry krájeti, aby takový kus dotkaný pryč napřed odkrojil a děl, kam chtěl, anebo udělal sobě z něho, co se jemu líbiti bude. Druhé aby takový postav byl miery pravé čtyřidceti loket zdejších bez jednoho loktu, jakož obecně zdejší mistři varují v sobě držeti; byl-li by pak který postav nalezen a shledán, že by níže pro převalenie, to jest bez dvú čtyřidceti loket držel, k tomu také caich má přivěšen býti ve chřbetě zzadu. Třetie aby postav ten caichovaný nebyl merhovaný neb pruhatý ani proměněnými útky tkaný; pakliby sě přihodilo, že by byl v kterém postavu jeden pruh, dva nebo najviece třie po jedné cievce, to škoditi nemá, ale s předu má caichován býti; a všichni postavové, kteříž mají caichováni býti, ty mají k cechmistruom svým nositi, a od nich má opatřeno býti s pilností pod jich přísahú, aby řádní a dobří byli, tak jakož se napřed píše, prvé než caichováni budú. Pakliby kto svévolně bez starších který postav caichoval, a bylo naň to shledáno, takový aby jich řemesla byl prázden; jiní pak všichni postavové necaichovaní mezi nimi prodáváni byli v cele nezkrájeni, aby nebyli, a proto vždy po vyčesání aby starším okázáni byli. Actum pleno in consilio f. III. ante festum S. Johannis baptiste Anno Domini MCCCCXLVI [sic] Pessicone magistro civium existente.

13.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu kovářského.

1446, 6. srpna.

My Pavel Dětřichovic purkmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Kliment Holian, Mařík Rathauský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé přísežní Nového města Pražského, známo činíme tiemto listem přede všemi, ktož uzřie neb čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do plné rady našie poctiví a opatrní muži mistři řemesla kovářského, spoluměštěníné a spoluobyvatelé naši chudí i bohatí, prosili nás snažně a pilně, abychom jim dolepsaných artikuluov a nálezuov, o něž jsú se všichni v jich řemesle snesli, potvrdili a je při nich zachovali; a my slyševše jich prosbu podobnú a rozumnú,

chtiece, aby se město naše válkami velikými v těchto létech pohřiechu umenšené a ochuzené dobrými řemeslníky a obyvateli tiem spieše zase množiti a bohatiti mohlo, a řádové poslušenstvie aby v tom řemesle byli zachováni, a obci spravedlivost se v tom dála, k těmto dolepsaným artikuluom a svolení jich, poněvadž se nám slušní, řádní a poctiví v ty časy viděli, dali jsme naše povolenie, a z moci úřadu našeho konšelského, jich jsme potvrdili a mocí listu tohoto potvrzujem přikazujíce, aby ode všech, jichž se dotýče, pevně byli zachováni pod pokutami dolepsanými.

Z nichžto první jest tento, že mají každý rok své staršie cechmistry přísežné jmieti, a ti aby řemeslo obyčejem starších spravovali jako slušie.

Druhý artikul, ktož by se odjinud sem do města přibral aneb zdejší tovařiš a chtěl se v jich řemesle za mistra posaditi, ten má najprv list svého zachovánie přinésti, odkavad jest rodem, a kterak jest se zachoval, a má řemeslo před staršími mistry okázati na jich pochválenie, že je umie dobře dělati rukama svýma, a práva městského má sobě od pánuov dobýti, pak do jich cechu a bratrstva má dáti půl kopy a dva grošuov a k tomu dvě libře vosku, a jich poslu jeden groš; a k tomu má se ve všech řádiech a obyčejích dobrých s řemeslem srovnávati bez výtržky a poslušen býti jako slušie; než syn aneb dcera mistrova, když chce cech mieti, ty mají sobě práva dobýti dvěma libroma vosku od vstúpenie v manželstvie v jednom roce; pakli ten rok zmeškají, mají sobě práva dobýti jako hosté, jakož svrchu psáno stojí.

Třetí artikul, cechmisři každý rok den sv. Ondřeje mají kúpiti sviece za osm haléřuov k Matce boží Sněžné do kláštera, a tu všecko řemeslo má býti s sviecemi na ofěře ke cti pánu Bohu, jeho milé matce i všem svatým; a mají se sjíti u cechmistra, kdež jim bude rozkázáno, a odtud jíti spolu k té ofěře s poctivostí; a ktožby to zmeškal, má dáti jeden groš pokuty do jich cechu, leč by se jemu od starších milost stala.

Čtvrtý artikul, když který hospodář neb hospodyně z jich bratrstva umře, aby všickni hospodáři a hospodyně toho řemesla to mrtvé tělo k hrobu poctivě společně provodili, pána Boha za duši prosiece, neb toho bude každému potřebie. Pakliby který hospodář neb hospodyně toho neučinil, má dáti jeden groš pokuty do jich cechu. Pakli umře kterému mistru pacholek neb děvečka, při tom pochování má býti toliko hospodář neb hospodyně pod pokutú svrchu psanú.

Pátý artikul, že vždycky ve čtyřech nedělích každý mistr má do pušky položiti dva penieze, a ty penieze mají obráceny býti na jich řemesla dobře poctivé a užitečné.

Šestý artikul, když cechmistři řemeslo s panskú vuolí obešlí, má každý do cechu přijíti pod poslušenstvím a pod pokutú jednoho groše, kdyžby nebyl svévolně. Pakliby kto v tom cechmistruov nechtěl poslušen býti, neb k jich obeslání

státi, neb je směl haněti, neb jich rozkázání řádnému odporen býti, to mají na pány znésti, a takový má trpěti pokuty, jakož páni naleznú.

Sedmý nález, ktožby přes zápověď radu tajnú panské stolici i jich řemeslu slušnú směl pronésti prvé času, ten má trpěti, jakož se bude pánuom viděti za podobné.

Osmý nález, když se kto za dielo dluží kterému mistru, tehdy jiný mistr nemá tomu dlužníku dělati, dokavadž prvnímu mistru nezaplatí, pod librú vosku, když by jemu ten mistr, komuž jest dlužen, oznámil.

Devátý artikul, kterýby tovařiš neb pacholek bez příčiny, nedada svému mistru toho dne napřed věděti, od něho odešel, aby jeho jiný mistr nechoval, jsa od toho mistra, od kohož jest pacholek odšel, napomenut, pod pokutú librú vosku.

Desátý, aby jeden druhému pacholka neodluzoval, také pod librú vosku.

Jedenádctý artikul, žádný tovařiš neb pacholek neb jich viece aby řemesla nezdvihali a nestavovali pro žádnú příčinu bez mistrské vuole pod panskú pokutú, neb se to šibalství rovná.

Dvanádctý artikul, na každú neděli, na velikú noc, na hody sv. Ducha, božieho Těla, Matky božie nanebevzětie, jejieho narozenie, všech Svatých, božieho narozenie, na hromnice a na božie zvěstovánie, aby žádný nekoval, lečby toho pilná potřeba byla, a to aby cechmistru neb jinému mistru aneb súsedu opověděl pod librú vosku.

Třinádctý nález, kterýby mistr brúsil jinému mistru srpy, má pilen býti toho, aby tak dobře zdělal, jako své vlastnie, beze lsti a bez falše; pakliby huoře než sobě udělal neb zkazil, to má staršími mistry býti opraveno, jakož oni rozkáží, beze všie nesnáze.

Čtrnádctý nález, diela čistého dospělého nemají sem vézti ku prodaji; pakliby kto nedospělé, nedokonalé neb nehodné dielo ku prodaji přivezl, to mají na pány starší snésti, co s tiem dále páni učiniti rozkáží.

Patnádctý, když který mistr sjedná dielo kteréžkoli a vezme napřed penieze, aby to dělal tomu, s kýmž jest smluvil, pod pokutú, kterúž jemu starší naleznú.

Šestnádctý, aby žádný mistr ani tovařiš neb pacholek nechodil do marštalí koní kovat, a po hospodách sobě diela nesjednával bez odpovědi mistruov starších, pod librú vosku.

Sedmnáctý a poslední artikul, nemá žádný mistr svému tovařiši nebo pacholku dopustiti viece srpuov navažovati než toliko jednu kopu. Pakliby kto přes to učinil, aby dal do cechu pùl kopy a dva grošuov a dvě libře vosku, a ti srpové aby byli prodáni a položeni mezi mistry. A což starší učinie, aby na tom přestali bez nesnází. A tito artikulové chcme aby trvali do našie neb budúcích konšeluov

vuole, neb dokavadž by lepší a užitečnější obci i tomu řemeslu nebyli nalezeni. Toho na svědectvie, na potvrzenie i na pevnú jistotu pečet menší města našeho přivěšena jest k tomuto listu. Jenž jest psán a dán v sobotu nazejtří po hodu Matky božie Sněžné, léta narozenie syna jejího 1446.

14.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemeslu kloboučnickému.

1446, 2. dubna.

My Pavel Dětřichovic purgmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Kliment Holian, Mařík Rathauzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Václav z Hrobky, konšelé Nov. m. P., známo činíme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce uslyšie, že vstúpivše před nás do plné rady našie opatrní muži mistři a starší řemesla klobúčníčieho, spolusousedé a obyvatelé města našeho, prosili jsú nás jednostajně, abychom je při dolepsaných kusiech a artikuliech, o kteréž jsú se sami mezi sebú pro uvedenie dalšie jednoty a svornosti svolili, zachovati, až by v časiech budúcích jiných kusuov a artikulóv jim a jich řemeslu užitečnějších a obci našie prospěšnějších nenalezli a nevymyslili, k kteréžto jich prosbě, poněvadž se nám v ty časy viděla a zdála slušná a podobná, dali jsme a mocí tohoto listu dáváme plné naše povolenie, potvrzujíce jim všem kusuov a artikuluov dole psaných do našie dalšie i náměstkuov budúcích konšeluov vuole:

Najprvé, aby se žádný z jich řemesla napředpsaného zde v Novém městě za měšťana nesázel, leč by to řemeslo řádně, dobře a pravě vyvésti uměl a to před čtyrmi mistry téhož řemesla okázal, jenž by na to byli vydáni. A kdyžby již zkúšen byl, tehdy aby sobě práva městského dobyl, jaký toho řád a obyčej jest. A k tomu aby list svého zachovánie přinesl odtud, kdež se jest rodil, aneb kdež jest bydlel, a že jest od řádných rodičuov a z lože dobrého pošel.

Item, aby žádný z jich řemesla svrchupsaného zde v tomto městě nedělal ani se mistrem sázel, leč by prvé položil do jich cechu puol kopy gr. Pakliby kto jinak přesto učinil a shledán byl v tom mistry téhož řemesla, tehdy takový propadne pokuty kopu grošuov, jeden diel pánuom na rathauz, druhý richtáři a třetí jich řemeslu, a k tomu takový aby řemesla nedělal leč s jich povolením.

Item aby žádný mistr druhému mistru téhož řemesla pacholka neb tovařiše neuluzoval pod pokutú svrchupsanú do jich cechu kladenie.

Item kdyžby kožešníkuom zdejším koží bobrových zbývalo, ježto by je oni chtěli prodati nezdělané, mají dáti věděti klobúčníkuom, aby ty kuože u nich kúpili. Pakliby jich klobúčníci nechtěli kúpiti, tehda mohú je prodati, komu se jim zdáti bude.

Item když mistři a starší obešlí řemeslo s panskú vuolí a vědomím, aby byli pohromadě, mají k jich rozkázání všichni se sjíti; pakliby kto nebyl svévolně, ten má do jich cechu dva groše pokuty dáti.

Item, když který mistr přijímá robence k učení jich řemesla, aby ten robenec dal do jich cechu dvě libře vosku, lečby jemu učinili milost mistři.

Item každý mistr má toliko jednoho tovařiše a jednoho učedlníka chovati, a ne viece.

Item žádný mistr aby nebral učedlníka nad učedlníka, leč by ten učedlník měl čtvrt leta u něho toliko dobýti, tehda muože jiného vzieti.

Item aby žádný mistr nepřijímal učedlníka, než ve dvě létě který by chtěl slúžiti, a ten aby dal mistru jednu kopu gr., pakli by chtěl slúžiti viece leta, aby nic nedal.

Item plstnář, který by chtěl dělati plsty sedlářské neb ševcovské, aby měl cech s řemeslem klobúčníčím.

Item která by se žena z jich řemesla s druhú v jich krámech nebo jinde svadila neb ji haněla, anebo kupce odvolávala, a v tom byla usvědčena, ta aby dala do jich cechu libru vosku.

Item kdyžby klobúky o jarmarce přivezli a byli neřádní, ty aby starší ohledali a na pány znesli, což dále pánuom se zdáti s nimi bude učiniti.

Naposledy mezi súkenníky a klobúčníky aby nebyla nesnáz o kupovánie vlny na kámen do pána a krále budúcieho. Toho na svědectvie i na potvrzenie pečet menší města našeho s naším jistým vědomím přivěšena jest k tomuto listu, jenž psán a dán v sobotu před sv. Ambrožem a před nedělí Judica léta od narozenie Syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého šestého.

15.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule provazníků.

1446, 16. července.

My Pavel Dětřichovic purkmistr, Valentin Kába, Ondřej Obudlý, Kliment Holian, Mařík Rathauzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Vácslav z Hrobky, konšelé přísežní Nového města Pražského, chceme, aby tiemto listem známo bylo přede všemi, že přistúpivše před nás do plné rady našie poctiví muži mistři a všecko řemeslo provazníkuov, naši spoluměštěníné a obyvatelé, i prosili nás velmi snažně a pilně, abychom jim dolepsaných artikuluov, o něž jsú se zespolka svolili, potvrdili pro dobré a užitečné našie obce a pro rozmnoženie a řádu zachovánie jich řemesla. A my slyševše jich hodnú a podobnú prosbu, těch artikuluov a nálezuov jim mocí tohoto listu potvrdili jsme a potvrzujem přikazujíce, aby ode všech, jichž se dotýčí, byly bez přerušenie zachovány.

Najprvé, ktož by se chtěl v jich řemesle za mistra posaditi, aby list svého zachovánie přinesl, kde se jest rodil, a práva městského od pánuov sobě dobyl a řemeslo před mistry přísežnými okázal, že je umie rukama svýma dělati na jich schválenie, a do jich cechu aby dal puol kopy gr., a k tomu znamenitě aby se ve všech řádech a obyčejích s jinými mistry srovnával.

Druhé, žádný pacholek hostinský nemá se posaditi ani přijat býti za mistra, leč by na tom řemesle zde nebo jinde z učenie vyjda čtyři léta u mistruov dělal a slúžil, ale dědicové domácí v to nemají býti zavázáni.

Třetí, aby jeden mistr druhému pacholkuov ani čeledi neodluzoval, ani také kupce neodvolával, a v trhu, v cechu i jinde aby sebe nehaněli.

Čtvrté, když starší přísežní s panskú vuolí a vědomím řemeslo obešlí, aby každý k jich rozkázání poslušen byl, jak slušie.

Páté, což jest koli diela jich nad tři haléře, toho žádný nemá hokyni prodávati tajně ani zjevně, aniž toho diela neb řemesla nad tři haléře mají hokyně prodávati; pakli by je která hokyně neb hokynník prodával, to má na pány zněšeno býti, aby to jich rozkázáním bylo opraveno.

Šesté, kterýby mistr jich řemesla měl dluh na dvořích, na klášteřiech nebo jinde, a ten opověďal jiným mistróm, aby tam žádný jiný mistr svého diela neprodával ani tam který prodavač neb pacholek dělat chodil bez vuole mistruov, doněvadž prvnímu mistru jeho dluh zaplacen nebude.

Sedmé, když přivezú neb přinesú konopie prameny, nebo dielo dospělé lyčencuov, kolomasti, příze šnorové neb jiné kúpě k jich řemeslu, buď to na svobodný trh nebo na hospodu, kteříž mistři se k tomu trhu přihodie, aby se tú kúpie podělili spravedlivě, aby se chudí i bohatí tiemto lépe živiti mohli a obci se potřeba dála.

Osmé, aby přísežní toho řemesla opatrovali řemeslo vedlé své přísahy, aby se obci i tomu řemeslu spravedlivost dála, a to řemeslo na svobodném trhu bylo prodáváno i kupováno, kdež jest toho řád a miesto.

Deváté, když kúpi k jich řemeslu slušnú kterúžkoli k trhu přivezú neb přinesú, při tom trhu přísežní mají toho hleděti a pilni býti, aby se prvé to řemeslo a domácí nakúpili, nežli hosté nebo přemykači a překupníci, ježto tu hned na miestě kúpíce, draze prodávají; a když se řemeslo a domácí nakúpie, potom hosté i jiní, komuž jest potřebie, moci budú.

Desáté, ktožby který artikul neb nález, jakož svrchu psáno stojí, přestúpil nebo jeho nezachoval, ten má dáti prvé viny pět gr., druhé viny 10 gr., leč by jemu učinili mistři milost, a ktož třetie přestoupie, má trpěti panskú kázeň; a ta pokuta má jíti na tři diely, pánuom konšeluom jeden diel, druhý richtáři a třetí do jich cechu.

Item poslední artikul, kterýž jest také od starodávna v tom řemesle zachováván z hodných příčin, že pacholci služební ten týden, kterýž žádného svátku nemají světiti kromě nedělí, mají mieti odpuštěnie, aby od nešpora pondělnieho světili a své potřeby dělali, což jest jim potřebie. A kterýž týden jest svátek neb dva, a pacholci chtěli by od nešpora světiti v pondělí, tehda má jim sražena býti jich mzda ten pondělí a těch svátkuov k tomu, neb podle Boha a počestnosti jest každému lépe dělati a pracovati, nežli se na které marnosti vésti. Také jakož pacholci měli obyčej tento, když který pacholek málo se s mistrem pohněval, tehdy když jiné pacholky obeslal, nedali jinému žádnému u toho mistra dělati; ale že se to šibalství rovná a nepočestný to svazek jest, protož jakož jest dávno našimi předky složen, též i my jej jim skládáme, chtíce ovšem, byl-li by kdy který pacholek v tom potom shledán, aby byl pokucen pěti groši, a po druhé desíti gr., třetí panskú pokutú, a čtvrté aby nebyl na řemesle a v městě trpen, leč by chtěl těch obyčejuov protivných zuostati. A tito artikulové a svolení mají trvati do našie a budúcích konšeluov vuole, neb dokavadž by lepší a užitečnější obci i jich řemeslu nebyli nalezeni. Toho na svědectvie i na potvrzenie pečet menšie města našeho přivěšena jest k tomuto listu. Jenž jest psán a dán v sobotu po hodu rozeslání sv. Apoštoluov, léta narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého šestého.

16.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule soukenníků.

1447, 31. března.

My purkmistr a konšelé Nového m. P. vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie neb čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do plné rady našie opatrní mužie mistři a cechmistři řemesla súkenničieho, spoluměštěné a obyvatelé naši, i prosili nás jednostajně, abychom je při dolepsaných artikulech a kusiech, o kteréž sú se oni sami svolili, zuostavili a zachovali, ač by v budúciech časech jiných kusuov a artikuluov, jenžby jich řemeslu prospěšnější a obci našie požitečnější mohli býti, nenalezli a nevymyslili. K jichžto prosbě, poněvadž se nám v ty časy viděla a zdála slušná a podobná, svolili sme a mocí tohoto listu svolujeme a naše povolenie dáváme do našie a budúcích konšeluov vuole, potvrzujíce jim všech kusuov dolepsaných milostivě.

Najprvé, ktož by se chtěl mistrem v jich řemesle posaditi a postaviti a sukno zde v Novém městě dělati, aby přinesl list svého zachovánie, odkavad jest rodem a kterak sie jest zachoval. Potom aby sobě práva městského dobyl a řemeslo před mistry přísežnými okázal a toho svú rukú dovedl, že je řádně, dobře a dospěle dělati umie, a k tomu řády i obyčeje a ustanovenie ty všecky zachovával

skutečně i držal, kteréž oni mezi sebú v tom řemesle zachovávají, a to řemeslo súkennické spravedlivě dělal, aby se pánu Bohu i lidem mohl vyměřiti. A když v to řemeslo za mistra bude přijat, aby dal do jich cechu jednu kopu grošuov a dvě libře vosku, lečby chudý byl, tomu podle vuole starších muože se milost státi.

Druhé, svolili jsú se, aby čtyřie mistři přísežní toho řemesla chodili v tom řemesle, když svuoj čas uzřie, a ohledovali, aby jeden každý pravě, věrně a spravedlivě to své řemeslo dělal, jako slušie. Pakli by koho jinak shledali, aneb ježto by starších přísežných nechtěl poslušen býti a své vuole požívati, toho budú moci potrestati vedle jeho proviněnie.

Třetie jest svoleno, aby žádný vlny v břemenech na závažie zde v tomto městě nevykupoval, ktož s svrchupsaným řemeslem práva v cechu nemá; než na kámen žádnému se kupovati nebrání.

Čtvrté zuostáno jest, aby žádný v jich řemesle nesnoval méně než třidceti a dva choduov pod pokutú pěti gr., u postav aby nevaroval méně než čtyřidceti loket bez jednoho. Pakli by kto kúpil u koho který postav a nezdálo sě jemu bez miery jeho vzieti, ale daj sobě přeměřiti, aby se jemu spravedlivé stalo.

Páté ustanovili sú se, aby žádný nezatykoval na šlaku lepšiem; pakli by kto ten faleš učinil, aby byl na milosti všeho řemesla; pakli byl pruhat pro [po] útku nebo po osnově anebo nenatkán, ten čiž to postav jest, má dáti pokuty pět gr. A ta pokuta i jiné všecky mají na tré děleny býti: jeden diel panuom konšeluom na radný duom, druhý rychtáři a třetí jich řemeslu.

Šesté svolili jsú se, aby ode tkánie bylo dáváno od třidceti a ode dvú aneb ode čtyř a od třidceti choduov sedm gr., a to když sám jeden tče na stavě; pakli by dva na stavu tkala, tehdy tovařišuom šest gr. a od stavu sedmý groš, pak od šesti a od třidceti osm gr., bez dvú od čtyřidceti devět gr., od čtyřidceti deset gr., a tak vždy výše ode dvú chodú groš; pak od vlnobitie od šesti poluvazí jeden gr., od lajtrovánie od čtrnádcti groš; od kramplovánie, od dobrého útka, ode tří poluvazí groš, od prostřednieho od sedmi dva gr., od hrubého ode čtyř groš; od česánie od dvanácti cikuov jinak těžení groš, od mykánie ode dvú poluvazí groš.

Sedmé svoleno jest, aby z dobré a řádné vlny dělali, tak aby z valachové, z kožichuov vyčesané i z jiné kterakkoli neřádné a neslušné vlny nebylo děláno, pod pokutú svrchupsanú.

Osmé jest ustaveno, aby tovařišie nebo knapi jich řemesla súkenničieho neměli žádného cechu ani tovařistva zvláštnieho proti mistruom.

Deváté, jakož krajčieři mají obyčej sukně bráti na tarmarku, kteréž by byly nepříhodné, aby dobrého diela prodávati a kupovati nebránili. Také jestliže by která nesnáz neb ruoznice mezi súkenníky a krajčieři vznikla, ježto by sě jich řemesla a cechu dotýkalo, o to mají přísežní obojieho toho řemesla se spolu sjíti

a přijmúc s uobú stranú po čtyřech osobách obecných, tu ruoznici a nesnáz k miestu a k konci spravedlivě přivésti pro umenšenie práce pánuom. Pakliby čeho sami nemohli srovnati, to mají na pány znésti, v tom však vždy práva a řády městské zachovávajíce.

Naposledy ustanoveno jest, aby žádný nepójčil na přízi ani na vlny dělánie, buďto křesťan buďto žid; pakliby u koho taková vlna zastavena neboli přieze nalezena byla, aby bez práva od cechmistruov téhož řemesla byla vzata, a to proto, že se tudy v jich řemesle súkennickém mnoho tratí a škod děje. Toho všeho na svědectví i na potvrzenie pečet města našeho svrchupsaného přivěšena jest k tomuto listu. Jenž psán a dán v pátek před nedělí květnú před hodem sv. Ambrože, léta božieho tisícieho čtyřstého čtyřidcátého sedmého.

17.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule těm, kteříž nové kabáty dělají.

1448, 16. srpna.

My Pavel Dětřichovic purkmistr, Valentin Kába, Kliment Holian, Ondřej Obudlý, Mařík Rathauzský, Mikuláš Rokycanský zlatník, Ondřej postřihačovic, Jíra Frankovic, Jan Šitka a Vácslav z Hrobky, konšelé přísežní Nového města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že předstúpivše před nás do rady našie opatrní mužie mistři, kteříž nové kabáty dělají, spoluměštěné a spoluobyvatelé naši, prosili sú nás, abychom je při dolepsaných artikulech, o kteréž sú se oni jednostajně všickni svolili, drželi a zachovati kázali mocí úřadu našeho. A my tu jich rozumnú a spravedlivú prosbu vážiece, zvláště pro dobré obecné všeho města, i také proto, aby se oni mezi sebú to řemeslo dělajiece spravedlivě, chudí i bohatí živiti mohli tiem lépe, a město naše, kteréž jest pohřiechu válkami od mnoha let trvajícími v této zemi a mory častými velice schudlo a zmenšeno, zase dobrými řemeslníky a obyvateli lepšiti a množiti mohlo, k těmto artikuluom dolepsaným svolili jsme přikazujíce, aby ode všech, jichž se dotýčí, byli v skutku zachováváni do vuole našie nebo budúcích konšeluov, nebo dokavadž by lepší a užitečnější artikulové obci i jich řemeslu nebyli nalezeni.

Z nichžto první tento jest, že své staršie přísežné obyčejem a řádem jiných řemesel mieti mají k správě toho řemesla.

Druhé kdož by se chtěl na tom řemesle mistrem znova posaditi, aby listy svého zachovánie okázal a práva městského sobě dobyl, a do cechu řemesla aby dal přístupného puol kopy gr., a řemeslo před mistry přísežnými okázal na jich pochválenie, a to učině, aby se posadil za mistra.

Třetie, aby byly dělány barchanové kabáty v prostředku plátnem novým,

a bavlna aby byla v prsy, a vespod aby bylo plátno nové nebo cvilink bez přimiešenie vetchého; a v kožené kabáty aby bylo vetché plátno v prostředek, a vespod nové bez přimiešenie vetchého. Také aby vetché plátno nebylo děláno pod barchanové kabáty ani kožené ani cvilinkové, nebo pod rukávy aby žádného plátna vetchého mandlovaného na trh nedělali.

Čtvrté, že přísežní toho řemesla mají to dielo ohledovati pod svú přísahú a pod panskú pokutú, aby to dielo, jakož svrchupsáno stojí, spravedlivě bylo děláno. Pakliby kto jinak dělal a v tom skutečně shledán byl, prvnie viny má dáti pět gr., druhé viny deset gr., třetie patnádcte gr., a čtvrté viny aby ten kabáth neprávě dělaný propadl a ztratil; a jestli že by se páté takové viny dopustil, tehdy jemu má do plného roku řemeslo složeno býti. A těch vin pánuom konšeluom jeden diel, rychtáři druhý diel a jich přísežným třetí diel za jich práci má jíti.

Pátý, škodilo-li by co komu v tom řemesle očkolivěk, což se toho řemesla dotýče, aby se utekl k starším toho řemesla bez pohoršenie práva městského.

Šesté, nemá žádný z jich řemesla druhému kupce odluzovati ani odvolávati, ani také před stolicí druhého s kabátcem choditi ku prodaji nebo kupcem potrhati, pod pokutami svrchu psanými.

Sedmé, aby žádný mistr druhému mistru pacholka neodluzoval, ani jeho penězi napřed zakládal bez vuole toho mistra, u kohož dělá. A žádný pacholek aby nepřijímal učedlníka, leč se mistrem posadí; a k tomu žádný pacholek jich řemesla kabátničieho aby u tandléře nedělal pod složením jich řemesla.

Osmé, štukverník, kterýž zjedná dielo do puolléta, aby trval v tom do toho času; pakliby ho kto bez vuole mistrské vyplatil, aby věrdunk gr. položil mezi mistry. Item tovařiš, kterýž se mistru zdluží, nemá odjíti od něho, leč by za ten dluh dosti učinil; pakliby jinak odšel a zasě se do města vrátil, má jemu řemeslo složeno býti do puol léta.

Devátý, mistr každý nemá viec robencuov chovati než jednoho, a když se ten vyučí, aby tři léta slúžil u mistruov, než se mistrem posadí. Také kterýž by tovaryš udělaje kabáth řekl, že jest sobě udělal, a potom jej chtěl prodati bez mistrské vuole, aby jemu ten kabáth starší vzeli.

Desáté a poslednie, v harasové kabáty aby bylo děláno dvuoje plátno v prsy svrchnie, a v pokošinové též, pod pokutami svrchupsanými. Datum f. VI. in crastino assumptionis Mariae virginis gloriosae an. d. MCCCCXLVIII.

18.

Rozeznání konšelů Novoměstských v různici mezi ševci novinníky a koželuhy usenníky.

1450, 26. prosince.

My Jan Vschodecký purgmistr, Daniel z Konského trhu, Václav Cvok, Jan od Mečuov, Beneš Sixtus, Jíra Mainuškovic, Václav Ostatek, Václav kožišník, Matěj

Obešlovic, Václav Bradáč, Jan Poláček súkenník a Pavel Suchopal, konšelé přísežní Nov. m. P., mocí zápisu tohoto vyznáváme přede všemi, ktož jej uzřie nebo čtúce uslyšie, že když jsú sě dály mnohé ruoznice, nesnáze, kyselosti, súdové a puotky mezi ševci novinníky s jedné a mezi koželuhy usenníky z Podzderazie spoluměšťany a súsedy našimi s strany druhé o dielo toho řemesla, tak že jsú ševci sáhli koželuhuom v jich řemeslo, a již někteří z ševcuov počali a druzí po nich žádali a chtěli též to řemeslo koželužské, a koželuzi jim toho hájili a bránili, praviece, že to jest proti jich právuom, svobodám, řáduom, spisuom a svolení starodávniemu; protož my purgmistr a konšelé svrchupsaní, slyševše jich žaloby, odpovědi i odpory, vyslyševše také a pilně rozváživše jich práva, řády a spisy s uobú stranú, a té při s buoží pomocí kořenně srozuměvše, chtiece jakož na úřad náš záleží, aby ta ruoznice v pokiid, kyselosti a nelibosti v lásku a v svornost byly uvedeny vedle spravedlnosti, k snažné prosbě a k žádosti těch obú stran práva vyřčenie žádajících, ortel a konečné rozsúzenie vyřkli jsme z plné raddy v tato slova: aby ševci po ten den koželužského řemesla viec nedělali, než obojí aby práv svých, řáduov a spisuov i svolení starodávních požívali, jedni druhým na těch práviech, řádech, spisiech a svolení nepřekážejíce žádnú měrú až do krále budúcieho, a obojí aby spolu v trziech i v jiném obcování dobrotivě a laskavě nakládali, jakož slušie na dobré súsedy a poctivé řemeslníky; také aby koželuzi přísežní své řemeslo ohledávali a opatrovali, aby dobré dielo bez falše děláno bylo, aby sě chudému i bohatému spravedlivé v tom dálo pod pokutú, jakož mají v jich spisiech zapsáno. Tento rozsudek a ortel obě straně jsú přijali i držeti slíbili tudiež v raddě před námi.

19.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule sedlářů.

1451, 9. ledna.

My Václav Bradáč, purgmistr, Václav Cvok, Daniel z Tuochoraze, Jan ze Vschodce, Beneš Sixtus, Jan od Mečuov, Václav Ostatek, Jíra Majnuškovic, Václav kožišník, Matěj Obešlové, Jan Poláček súkenník a Pavel Suchopal pekař, konšelé přísežní měštěné Nového města Pražského, mocí listu tohoto vyznáváme obecně před všemi, ktož jej uzřie neb čtúce slyšeti budú, že přistúpivše před nás i před starší i před velikú obec města našeho poctiví mistři řemesla sedlářského, bohatí i chudí, spoluměštěné a spoluobyvatelé naši, i prosili jsú nás snažnú pilností a pilnú snažností i obce, abychom jim svolení dolepsaného a artikuluov, o něž jsú sě všickni zespolka jednostajně a jednosvorně svolili, potvrdili listem naším a je při tom svolení drželi a zachovali pro obecné dobré a pro poctivé jich řemesla. A my i s uobcí jich prosbu pilně váživše, že sě nám zdá a vidí spravedlivá, rozumná a jistá a městu

našemu požitečná, chtiece rádi, aby sě město naše, kteréž jest pohřiechu v tyto časy válečné zahubené a mory častými na lidech i na statciech zchudlo i zmenšeno, zase se dobrými řemeslníky ploditi a množiti šťastně mohlo ke všie obci požitku, těchto artikuluov dolepsaných jsme jim potvrdili a mocí úřadu našěho z rozkázánie a svolení všie obce tiemto listem potvrzujem, kteřížto jakož jsme zpraveni byli prvé také v našem městě držány.

Najprvé, že mistři sedláři svrchupsaní mají dva staršie přísežná na svém řemesle jmieti, aby to řemeslo spravovali obyčejem takovým, jehožto jiná řemesla požívají, a ta staršie mají vždy v rok měněna býti, aby sobě práce zespolka pomohli všickni nésti, leč by sě řemeslu všemu zdálo druhý rok ty staršie zuostaviti; a ta dva stařšie mají řemeslo sedlářské ohledovati, aby dobré dielo bylo, chudému i bohatému aby sě dála spravedlivost; pakliby u kterého mistra nespravedlivé dielo bylo nalezeno, to aby bylo vzato od starších a mezi mistry položeno, a ten mistr aby dal pokuty patnádcte grošuov.

Druhé, ktož by sě chtěl za mistra posaditi, aby sě v přijímání skutečném těla a krve pána našeho Jhesu Crysta pod obojí spósobú srovnával časy svými s jinými obyvateli našimi vedle kompaktat a smluv s svatým concilium Bazilejským, a aby přinesl list svého zachovánie, odkud jest rodem, že jest z poctivých a dobrých rodičuov a že sě jest dobře zachoval, kdež jest prvé obýval, a to pro čest toho řemesla; potom aby řemeslo svú rukú udělané okázal mezi mistry, zejména tři sedla, jedno s kostmi, druhé pošité všecko, třetie povlečené z sucha, na jich pochválenie; a když to učiní a přijat bude za mistra, aby sobě od pánuov práva městského dobyl a do cechu mistruom dal puol kopy grošuov a dvě libře vosku.

Třetie, kteráž jsú sedla za starodávna byla dělána v jednu kóži, ta mohú ještě dělána býti spravedlivě; také žádný mistr aby žádnými kostmi sedla vuokol neobkládal, kromě jeleních rohuov, opět ovčími kóžemi aby nepovláčil sedla žádného, než koží Benádckú, kromě pošitých sedel. Také kderýž by luk povlekl svinskú koží, aby naň nebil kosti nikdiež více kromě okolo hlavy. Item sedlo každé má býti dekováno břiezdú pod pokutú svrchupsanú. Také staré sedlo nemá býti prodáváno za nové pod túž pokutú; opět žádné sedlo nemá býti plátnem povlačováno ani svrchu ani vespod. Item kterýžby lukař bydlel v našem městě, nemá prodávati lukuov ven z města, leč by mistruom sedlářuom potřebie nebylo.

Čtvrté, když by mistři obeslali řemeslo ku potřebě, aby všickni byli k jich obesláni; pakli by kto nebyl bez hodné příčiny, má pokuty libru vosku dáti. A těch starších mají býti poslušni jako slušie.

Páté, na všaké suché dny aby sě mistři i tovařišě scházeli, kdež mistři starší miesto položie; a mistři aby dávali do cechu po jednom groši a thovařišě po třěch penězích.

Šesté, žádný mistr ani thovařiš nemá toho řemesla sedlářského dělati zjevně ani tajně, leč s mistry v cechu bude.

Sedmé, žádný mistr nemá odvolávati kupce od jeho krámu, ani diela druhému mistru hyzditi pod pokutú pěti groší. A také jestliže by sě který mistr s druhým svadil, aby sě utekl k starším, a starší mají to mezi nimi vedle své přísahy opraviti, vedle spravedlnosti, bez pohoršenie však práva městského.

Osmé, který by kolivěk tovařiš počna dělati mistru svému i nedodělá-li a bez příčiny hodné chtěl od toho diela odjíti, mistr nemá jemu mzdy jeho zaplatiti, leč dodělá to dielo, kteréž jest počal; a také tovařiš žádný ani robenec, kterýž dělá z peněz, nemá odjíti od mistra, zdluže sě jemu, leč jemu prvé oddělá jeho peněz. Pakli by který tovařiš, neodbuda svého mistra jako slušie, odešel, nemá jeho žádný jiný mistr chovati, leč prvé odbude svého mistra docela a úplně.

Deváté, když mistr který chtěl by robence v učenie řemesla přijieti, při tom sjednání má býti jeden neb dva mistry, a když sě sjedná, aby dal do cechu libru vosku. Item robenec nemá s kordem choditi, dokudž leth nevyslúží, leč by bylo pielné potřebie obci nebo jeho mistru. Také s přínozú ani s řezákem nemá choditi, leč konec ulomie. Pakli by který robenec chodil s kordem, s řezákem nebo s přínozú neulomenú, má jemu vzato býti od thovařišuov a má zlámáno býti. Pakli by v ty časy tovařišuov nebylo, ale aby to mistři vzali; a ten robenec aby pro to potresktán byl. Také robenec aby se neženil, dokudž léth nevyslúží svému mistru; pakliby se oženil, má jemu řemeslo složeno býti. Pakli by co který ukrad anebo kradmo dělal cožkoli v tom řemesle, buď tovařiš neb robenec, též má jemu řemeslo složeno býti.

Desáté, mistr žádný jeden proti druhému aby nechoval tovařiše ani robence, a tovařiš ani robenci žádný aby nehrál v žádnú hru o penieze. Kterýž by robenec svému mistru nevyslúžil let a zběhl, nemá na tom řemesle trpen býti. Který by se robenec učil u mistra neřádného, nemá na tom řemesle býti, leč by se u řádného mistra znova učil. Také žádný robenec nemá přese dva groše mzdy do týhodne bráti, do svého tovařišstvie.

Jedenácté, která by kúpě připadla, ježto se hodí k řemeslu sedlářskému, nemá jie žádný mistr kradmo kúpiti, než kterýž je kolivěk kúpí, má se pravě a spravedlivě rozděliti se všemi mistry toho řemesla pod pokutú patnádcte groší, kromě což by za deset gr. kúpil, to muož sám držeti k své ruce bez rozdielu.

Dvanácté, aby žádný hosť nevezl sedel do města sem kromě jarmarku, tu svoboda se každému dává, aby přiveza prodával svobodně, ale aby to dielo bylo spravedlivé bez falše, na to mají ohledati starší mistři; pakli by nebylo to dielo spravedlivé, to mají na pány konšele znésti, co s tiem dále činiti rozkáží vedle jich úřadu konšelského.

Třináctcté, to všecko, což k sedlu příslušie, má svobodně od mistruov sedlářuov prodáváno býti, tak jakož bylo z starodávna, a kuože, kterýchž jim koli jest potřebie, k tomu řemeslu mají svobodně kupovati. Také kterýž by mistr potřeboval tovařiše lukařského, muož jeho chovati a posaditi svobodně, aby jemu luky dělal; dále každý tovařiš řádný neb robenec, který z peněz dělá, má svobodu vandrovati k nám do města, buďto z Starého města nebo odkudž kolivěk, v tom však poctivost a řád městský zachovávaje. A kterýž by koli tovařiš co provinil, nemá pokutován býti od tovařišuov bez mistrské vuole, a také aby nebyl výše šacován než jako by se mistruom zdálo; a také kterýž by koli tovařiš zdejší co provinil komu, ktož jemu z čeho vinu dá, což se jich řemesla dotýče, má jemu ten tovařiš před zdejšími mistry práv býti.

Čtrnádcté, kterýž by se koli tovařiš neb robenec nezachoval a ztratil se všemu řemeslu, a byla naň dokázána vina dobrým svědomím, nemá jeho žádný mistr chovati, doniž se nevyvede z toho řádně, pod pokutú 15 gr.

Patnádcté, lukař nemá posaditi žádných lukuov dráže, než jako za starodávna bylo, luk veliký za dva gr., luk vozní za 1 gr., a malých šet hezkých za 10 gr. Kterýžby tovařiš lukařský přivandroval, má k těm mistróm poslati, kteříž mistři určie řády cechu lukařského; kterýž by tovařiš sedlářský přivandroval k nám do města, aby byl šenkován od tovařišuov sedlářských; pakli by v ty časy tovařišuov nebylo, ale od mistruov má šenkován býti; pakli robenec přivandruje, kterýž z peněz dělá, muož jíti k kterémuž chce mistru do jeho verštatu neb dělnice.

Naposledy, když by pán Buoh kterého mistra neb jeho hospodyni smrti neuchoval, aby ku pohřebu všicky mistři šli, jako slušie v náboženstvie, pod librú vosku. A těch všech pokut svrchupsaných má jíti jeden diel na pány konšely, druhý na rychtáře a třetí do jich cechu sedlářského. A toto svolenie má trvati do našich neb budúcích vuole, neb dokavadž by jiní artikulové neb svolenie nebylo nalezeno obci i jich řemeslu k lepšímu požitku. Toho na svědomie i na potvrzenie pečet města našeho menšie přivěšena jest k tomuto listu, jenž jest psán a dán v plné radě našie v sobotu po hodu křtěnie Pána našeho Ježíše Krista, léta narozenie jeho tisícieho čtrstého padesátého prvého.

20.

Výpověď konšelů Novoměstských pro vzpouru tovaryšů proti mistrům řemesla kožišnického.

1451, 4. května.

My Jan Poláček purgmistr, Václav Cvok, Daniel z Tuchorazi, Jan Vschodecký, Jan Meč, Beneš Sixtus, Jíra Mainuškovic, Václav kožišník, Matěj Obešlovic, Václav Ostatek, Václav Bradáč a Pavel Suchopal, konšelé Nov. m. P., mocí zápisu

tohoto vyznáváme, že když jsú se byli srotili a zdvihli tovařišie řemesla kožišnického proti mistruom svým, řemeslo svévolně stavujíce k škodě mistruom i k hanbě a proti řádu a právu městskému, a když jsú o to před nás do raddy obesláni a žaloby proti sobě vedli; my chtiece tu ruoznici v pokoj a v dobrý konec uvésti, tak jsme sě v to vložili, že jsú tovařišie prosili mistruov, aby jim to milostivě odpustili pro pána Boha, že to chtie rádi opraviti a potom sě toho nedopúštěti a takových neřádných běhuov sě vystřiehati; a mistři k našie žádosti to jsú jim dobrotivě odpustili. A v tom sě takové svolenie stalo mezi nimi, jestliže by kto z nich neb kteří potom kdy takového skládánie řemesla neb takových běhuov k tomu podobných proti mistruom neb proti právu městskému dopustil, aby jemu řemeslo složeno bylo do vuole všech mistruov, neb aby tresktán byl pokutú, kterúž páni konšelé nadejdú; a kterýž by tovařiš den jeden v témdni svévolně nedělal, tomu má na mzdě puol téhodne sraženo býti; pakli by dvú dní svévolně nedělal, aby jemu byla mzda sražena za celý týden. Actum f. III. ante Ostens. reliquiarum anno dom. MLI.

21.

Výpověď konšelů Novoměstských v různici mezi koželuhy a jircháři.

1452, 27. června.

Když byla pře a nesnáze a ruoznice veliká vznikla mezi koželuhy s jedné, a jircháři s strany, druhé o dělánie jich řemesl s uobú stranú, že jsú sě mnoho a častokrát nařiekali a potýkali mezi pány; a páni toho na obec podali, a obec zásě pánuom poručila, aby vedle svého úřadu v to nahlédli, aby tě řemesle zachováně byle vedle práv svých obcí ku požitku, nic nového nezačínajíce; potom jircháři potkli na koželuhy žádajíce, aby práva starodávnie položili přede pány; a cožkoli těmi právy dokáží, že proti tomu nechtie býti; páni též jim rozkázali jednú, druhé i třetie, aby ta práva starodávnie položili před nimi v raddě; a když jsú těch práv nepoložili, praviece, že jich tak nasnad nemohú mieti, tu páni purgmistr a konšelé jich žaloby i odpovědi slyševše, chtiece, aby to oboje řemeslo v poklid a v dobrú vuoli uvedeno bylo, a tiem lépe obecnému dobrému slúžiti mohlo a se vedle Boha poctivě a spravedlivě živiti, jako slušie, takovú výpověď mezi nimi jsú vyřkli: Jakož jsú obojí svá řemesla před sím až dosavád dělali a vedli, a v tom jsú zasazeni, aby ještě též dělali, nic nového nezačínajíce bez porušenie práv jich s uobú stranú, dokavadž by lepšieho neb užitečnějšieho obci i jich řemesluom nebylo nalezeno a vydáno. Actum die anno ut supra, Wenczeslao Czwok mgro. civ. existente (feria III. ante St. Petri et Pauli).

22.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule olejníkům.

(1452, po 21. červnu.)

My Václav Cvok purgmistr, Daniel z Tuchoraze, Jan se Vschodce, Jan Tatrman, Jíra Maynuškonis, Jíra Mřeniek, Petr Hečka, Duchek ze Vklíčan, Václav súkenník, Matúš střelec, Jan kožišník od Páteře a Thomášek pasíř, konšelé přísežní měštěníné Nového města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně přede všemi, kdož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že vstúpivše před nás do plné rady naší opatrní muži řemesla olejnického, spoluměštěné a spoluobyvatelé naši, prosili nás snažnú pilností, abychom jim artikuluov dolepsaných, o něž jsú se dobrovolně svolili, pro požitek zřejmý města našeho a ku prospěchu obecného dobrého i k rozmnožení jich řemesla potvrdili. A my tu jich prosbu rozumnú váživše, poněvadž se nám v ty časy viděla podobna a spravedliva, těchto artikuluov, nálezuov a svolenie, jakož vespod psáno stojí, potvrdili jsme jim a mocí listu tohoto potvrzujem tak daleko, dokavadž by jim neboli k lepšiemu požitku městskému lepšího nálezu neb zřiezenie nebylo od nás neb od budúcích konšeluov vydáno.

První artikul jest tento, kdož by koli chtěl se v tom řemesle jich za mistra posaditi, aby se s jinými v přijímání těla a krve božie vedle kompaktat s svatým Basilejským concilium skutečně srovnával, časem a miestem pod obojí spůsobú v náboženství přistúpajíce.

Druhé, aby sobě práva městského dobyl, a mistruom toho řemesla položil do cechu 15 gr. přijemného a svačinu učinil skrovně vedle svého statku.

Třetie, aby měli přísežné v svém řemesle, ti aby toho pilni byli, aby nikdež jinde po hospodách neb po domiech hrachu, jahel, krup, semence, prosa, rúbenie, máku nebylo prodáváno, než u kaply těla božieho, jakož jest právo a obyčej z starodávna, aby městu poplatkové nescházeli.

Čtvrté, aby hosté hrachu, krup, jahel, semence, prosa, rúbenie, máku i všelikterého takového obilé, jenž k tomu trhu příslušie, prvé nekupovali, jeliž se domácí nekúpie a když bude viech svržen, jakož řád i právo jest v jiných městech.

Páté a poslední, ktož by koli toto svolenie jich a naše potvrzenie přestúpil, aby dal prvně pokuty pět gr., druhé deset gr., třetie patnádcte gr.; a ta pokuta má jíti na tři diely, rychtáři jeden, pánuom konšeluom druhý, a do jich cechu třetí diel. Toho na svědectvie a potvrzenie pečet naše menšie přivěšena jest k tomuto listu, jenž psán a dán . . . [konec schází].

23.

Svědectví o barvířích a měšečnících.

1453, 20. června.

Testamentum bursificum contra coloratores.

Křištan, Mikuláš a Hanuš rukavičníci, měštěné Star. m. P. přísežní, ode všeho řemesla k svědectví vydaní, purgmistra Staroměstského poslem obesláni i panským rozkázáním vyznali jsú jednostajně, že barvieři Staroměští i Novoměští, nemajíce žádného cechu, prosili jich, aby je do svého cechu přijeli, a oni to učinili k jich prosbě. Tu barvieři uprosivše sobě podružstvie, i chtěli býti hospodáři; neb najprvé zašli jsú s jircháři, sahajíce jim v jich právo, potom s měšečníky opět na jich svobodách a právích proti majestatuom ciesařským jim překážejíce; a tak pro tu jich svévolnost rozděleni jsú od cechu, aby jirchářuom a měšečníkuom proti jich právuom a svobodám nepřekáželi; a na to jsú ukázali před pány výpisy ortele i umluvy z knih pánuov Staroměstských. Actum f. IIII. ante festum S. Johannis baptistae anno dom. MCCCCLIII Johanne Mecz mgro civ. existente.

Václav Mrlík, Jan od páteřuov i jiní starší přísežní kožišníci, měšťané Nov. m. P. usedlí a viery hodní, vysláni a vydáni jsúce ode všeho téhož řemesla kožišnického, tak jsú vyznali jednosvorně a jednostajně, že to mají dobře v své paměti, že jsú měšečníci Novoměští zdejší vstuhy svobodně prodávali, což jim k tomu řemeslu a k jeho příslušenství potřebie; a na tom jim za krále i potom nebylo od žádného překáženo.

Václav Huncledr a Lukáš pasieři přísežní, měšťané Nov. m. P. usedlí, ode všeho řemesla pasieřského k svědectví vydaní a vyslaní, vyznali jsú jménem a slovem toho všeho toho řemesla pasieřského, řkúce, že jim to dobře svědomo i památno, že jsú z starodávna měšečníci zdejší Novoměští dělali vstuhy i prodávali svobodně i barvili, což jim k jich řemeslu a příslušenství potřebie bylo, a na to jim žádný nepřekážel. Actum ut supra.

24.

Svědectví o koželuzích Podskalských a Vyšehradských.

1453, 20. června.

Jakub Kavka koželuh v Podskalé tak jest vyznal, že obojí koželuzi nemazali, ani Podskalští ani Vyšehradští, ale byli štumfaři; potom se srotili ševci, a tak počali mazati, a tak štumfařské řemeslo sešlo. Podskalí [sic] nekrájeli, než v cele prodávali, ale usenníci krájeli a prodávali pasieřuom, a pasieři ševcuom kusy prodávali. Actum f. III. in vigilia S. Jacobi apostoli anno et magistro civium quo supra.

Beneš a Lichva Mařík ševci vyznali jsú, že jim to v paměti, že jsú se kože-

luhové naučili mazati od tovařišuov ševcovských zlehka od čtyřidceti let, ale prve jsú nemazali obojí, ani Podskalští ani Podzderazští; ale ševci nejsú proti tomu, aby nemazali; neb jest to ševcuom polehčenie.

25.

Svolení mistrů kabátníků Novoměstských.

1453, 4. září.

Stalo se svolenie mezi všemi mistry řemesla kabátníčieho, a ohlášeno v plné raddě mezi pány, aby žádný mistr jich řemesla nechoval viece pacholkuov než tři tovařiše a jednoho učedlníka. Druhé, aby od žádného mistra téhož řemesla nepomáhalo jich viece prodávati než toliko jeden tovařiš a učedlník, aby se tiem lépe v tom řemesle všickni, chudí i bohatí, živiti mohli. Stalo se v plné raddě v úterý po Sv. Jiljí léta božieho tisícieho čtrstého padesátého třetieho. Při tom byli páni Přibík sladovník purgmistr, Daniel z Tuchoraze, Janek plátenník, Matěj Obešlovic, Petr Hečka a jiní pp. konšelé.

26.

Svolení kloboučníků Novoměstských.

1454, 9. března.

Stalo se svolenie plné a dobrovolné mezi klobúčníci [sic] takovéto, že jakož svuoj cech mají v tomto městě a svá práva zvláštnie, těch práv aby požívali, a z těch aby se žádný z nich svévolně nevytrhoval žádnú měrú; a což by nesnází neb ruoznic mezi nimi v jich řemesle vzniklo, to sami budú moci mezi sebú napravovati podle spravedlnosti. Pakli by nemohli več uhoditi, to mají na pány purgmistra a konšely znésti. Také jestliže by kto z nich měl co činiti v cechu Staroměstském neb s kterým jim mistrem, má to prve na zdejší mistry vznésti a jim se opovědieti. A bude-li potřebie, mají s ním tam druhého mistra nebo viece jich vydati a o jeho spravedlnost státi, tak vždy aby se podle práv svých a řáduov v svém cechu zachovali v lásce a v svornosti. Actum sabbato ante dominicam Invocavit alias die Sanctorum Ciruli et Metudii anno dom. MCCCCLIIII praesentibus Georgio Maynusskonis mgro civ., Daniele de Tuchoraz, Johanne de Gradu, Johanne Mecz, Johanne linicida, Johanne Kuklik, Wenceslao Bradacz ceterisque consulibus.

27.

Svolení jehlářů na Novém městě o zvláštní cech.

1454, 8. října.

Mistři všickni řemesla jehlářského svolili se ze spolka, aby svuoj cech v tomto městě sami měli, a na každé suché dni aby každý mistr položil jeden groš do cechu,

a ty penieze mistři starší a přísežní aby obracovali na vosk k záduší anebo k jiným jich řemesla k cechu potřebám. Actum ut supra (f. III. post Francisci).

28.

List konšelů Novoměstských na zřízení cechu sladovníků v Praze.

1456, 11. května.

My Jan kolář purkmistr, Jan Vschodecký, Jíra Majnuškovic, Jan z domu Haléřova, Petr Hečka, Jan Kuklík, Jíra Frankovic, Jan Střiebrný, Prokop sladovník, Pavel Suchopal pekař, Petr Zachařuov zeť kožišník, konšelé přísežní, měštěné Nov. m. P., vyznáváme tiemto listem přede všemi ktož jej uzřie nebo čtúce slyšeti budú, že přistúpivše před nás do plné rady opatrní muži sladovníci usedlí, chudí i bohatí spoluměštěné naši věrní milí, předložili nám toho řemesla veliké nedostatky, ježto skrze to i dobrému obecnému byla jest nemalá překážka, protože jiná řemesla své cechy, tovařišstvo a správu mají v našem městě, a to řemeslo sladovníkuov znamenité, veliké a slovutné bylo jest bez zpósoby řádu takového do sie chvíle, prosiece nás pokorně, abychom je při řádech a artikulech dolepsaných, o něž jsú se zespolku svolili všeckni jednostajně s velikým dospělým rozmyslem a s potazem z dávných časuov, hlediece ku prospěchu dobrého obecného; a my tu jich prosbu a ty artikule a svolenie pilně váživše, podali jsme toho na velikú obec a svolenie obecné mocí úřadu našeho, chtiece rádi, aby se město naše, jenž pohřiechu těchto let válkami převelikými a mory přečastými na lidu velmi sešlo jest, zase se dobrými obyvateli a řemeslníky množiti mohlo, a zvláště aby pivo dobré Pražské, jakož z dávních let bylo, k své dobré slovutnosti přijíti mohlo lidskú opatrností. K těmto dole psaným artikuluom svolili jsme tak dlúho, doněvadž by obci a tomu řemeslu prospěšnější nebyly vymyšleny, bez pohoršenie však všelikterakého práva, svobod neb privilegií našeho města a svolujem tiemto listem, přísně přikazujíce, aby ode všech, jichž se dotýče, vskutku byli zachováni, z nichžto první tento jest:

Ktož by kolivěk chtěl svornost mieti v tom řemesle sladovnickém, aby se s námi sjednával v duchovních věcech.

Druhé, že starší přísežní v tom řemesle svuoj cech a své tovařištvo mají mieti, a starší to řemeslo mají s panskú radú a pomocí spravovati užitečně jako slušie.

Třetí, aby žádný jeden od druhého tovařiše nelúdil, v trhu na obilí nepřekupoval, na sladovnách a na pivovařích, na sklepích a na pivnicích nepřenajímal.

Čtvrté, aby žádný nepřijímal tovařiše neznámého, leč by prvé opověděl jej pánuom starším, a aby zaň slíbeno bylo za věrnost i za sbytie.

Páté, každý sladovník, kterýž přijímá obilé od lidí k dělánie sladuov, aby jeho nesypal v hromadu, než každého súseda aby zvláště sypal.

Šesté, zemané okolnie neb sedláci, ježto pivo vaří zde v městě, nebo ježto jim slady dělají ku prodaji, netrpiece s městem k našie škodě a záhubě, toho aby jim nebylo dopúštěno; a kterýž by je súsed zastával, aby k tomu bylo hleděno pod panskú pokutú. Pakli by který súsed nebo který jiný sladovník dělal kterému zemanu nebo sedláku slad ku prodaji, aby s něho kázal ku obci pět gr. dáti a ty u starších toho řemesla aby položil.

Sedmé, tovařiš odšel-li by od svého pána svévolně nedosluže a přistúpil k jinému pánu, takový aby nebyl chován ani trpien proti vuoli pána svého buďto v Starém městě nebo v Novém neb na Malé straně.

Osmé, žádný tovařiš služebný aby nesypal obilé k dělání sladuov sobě u svého pána, u kteréhož slúžie, ani jinde, kromě slad nebo dva nebo tři najviec.

Deváté, který by šenkéř nebo šenkéřka u kterého hospodáře ohledaje a koštuje nebo zapíše, i stržil pivo buď na leženie nebo na vydánie, aby takový neb taková trh držali pod panskú pokutú.

Desáté, piva hostinská bielá aby šenkována nebyla dráže než jako piva domácie z domu, a kdež piva bielá hostinská šenkují, aby tu domácího starého piva nemievali.

Jedenácté, žádný neusedlý aby piva nevařil na šenk ani na prodánie.

Dvanádcté, všickni ze spolka s panskú radú a pomocí mají o to státi a sobě pomáhati, aby nyní i potom žádný okolo měst Pražských piva na prodaj nevařil ani šenkoval kromě piva Pražského neb vzdálí a blíží, jakož jest podle práva starodávného.

Třinádcté, kto by na tom řemesle chtěl svým mistrem býti a oženíc se neb neoženíc sobě sladovnu kúpiti anebo najieti a v ní sobě nebo jiným lidem dělati, ten najprvé sobě listu zachovánie má dobýti a potom městského práva u pánuov, kromě domácích zdejších městských dětí; a to řemeslo před staršími mistry přísežnými že umie vyvésti svú rukú, aby okázal, řády jich a práva podstúpil a čtyři léta aby v službě vydržal.

Čtrnádcté, tovařiš služebný, kterýž by se oženil a hospodářstvie chtě vésti v řemesle a nedoslúže u pána svého, takový má jiného miesto sebe postaviti, a má dáti do bratrstva čtyři libry vosku.

Patnádcté, tovařiši služební aby svých hospodářuov poslušni byli, túlánie, kostek, her a jiných neřáduov nechali, pod pokutú prvé viny jedné libry vosku, druhé tři libry a třetie pod složením řemesla.

Šestnádcté. Byl-li by který slad dělán v Novém městě a jej vezli do Starého města k vařenie piva, a na břečce byla vada, aby dva starší přísežná Novoměstská a dva Staroměstská to ohledajíce, spravedlivě rozsúdili. Též i zase jestliže by který slad byl dělán v Starém městě a do Nového města byl vezen k vařenie

piva, aby byla vada na břečce, aby též dva Staroměstská a dva Novoměstská to ohledali a spravedlivě to rozsúdili.

Sedmnádcté. Sladovníci Staroměští mají mieti svú korúhev, Novoměští svú, a obě aby bielé byly bez proměny, a kdykoli by potřebie vyjíti proti královĕ milosti, svátosti neb jinam, aby jedna vedle druhé šla zárovno. Také Staroměští mají svú pušku mieti zvláštní a Novoměští svú.

Osmnádcté. Který by tovařiš toho řemesla byl shledán v kterých scestnostech, neřádích nebo nepoctivostech, ježto by všemu řemeslu hanbu činil a toho ostati nechtěl, ten aby takový trestán byl, jakož na toho slušie, a řemeslo má jemu složeno býti; a také který by se tovařiš toho řemesla nezachovával v jednom miestě jako slušie, aby v druhém nebyl trpien, buďto v St. nebo Nov. m. nebo na Malé straně. A který by podruh neb podruhyně najímala komoru neb pivnici, aby nevařila piva, než kupovali v sudech u hospodářuov v šenku.

Devatenádcté. Aby mistři pivovarští pilni byli lidských statkuov a své menšie aby k tomu držali, jakožto pomahače, podmistří a spieláky, aby též lidských statkuov pilni byli a poctivost zachovávali.

Dvadcáté. Žádný mistr pivovarský nemá držeti ani spravovati viece pivováruov kromě dva neb tři, a na těch má velmi pilen býti, aby pivo dobře bylo vařeno pro puožitek, čest a slovutnost města Pražského; a mistr pivovarský nemá bráti viece nežli tři gr. od jednoho každého vařenie, a čber mláta, a pomahač toliko tři gr., jako za starodávna bylo. Také mistr, pomahač a jiní pacholci pivovarští práv nových a poplatkuov mimo starodávnie práva nemají vymýšleti ani bráti.

Jedenmecitmé. Dva mistři pivovarská aby byla přísežná od pánuov usazena, a ti aby ty věci řiedili a pósobili, kteréž napřed a potom psány jsú, a neřády stavovali, a ti přísežní aby hleděli k starším řemesla sladovničieho. Item pomahač aby hospodám, když by pro uhlé přišli, dobyl uhlé a vody dal, když by potřebie bylo, jakož to má z práva učiniti. Pomahač aby žádný neprodával droždie po spielánie piva, leč s hospodářovú vólí, číž jest pivo bylo, a také aby nehýbal droždiem do druhého dne.

Dvamezcitmý artikul, což by kolivěk dáno bylo do pivováru k jedení slušně od hospodáře, kterémuž se pivo vařie, toho aby byli vděčni a nereptali.

Třímezcitmý, jestliže by který pacholek pivovarský nechtě poslušen býti svého mistra i odšel k jinému mistru do pivováru svévolně, takového aby ten mistr nechoval proti jeho vuoli; mistři pivovarští, pomahači a vozataji aby do bratrstva a do cechu sladovnického slušali i pod jich korúhev, jako od starodávna bylo.

Čtyřmecitmý a poslední artikul, aby šrotéři piva nevařili. Toho na svědectvie i na potvrzenie k snažné prosbě a žádosti sladovníkuov svrchupsaných pečet menšie města našeho z nás všech, purkmistra, konšeluov i obce jednostajné

vuole přivěšena, jenž jest psán a dán v úterý před slavným hodem Ducha sv. po sv. Stanislavu, mučedlníku a biskupu božiem. Léta po narozenie syna božieho Pána našeho Ježíše Krista tisícieho čtyřstého padesátého šestého.

29.

Výpověď konšelů Novoměstských v různici mezi ševci novinníky a ševci vetešníky.

1456, 21. července.

My purgmistr a konšelé Nov. m. P. vyznáváme tiemto listem obecně všudy a přede všemi, kdež a před nimiž čten nebo-li čtouce slyšán bude: že znamenavše rozličné žaloby a puotky mezi řemeslníky řemesla ševcovského a znamenitě mezi novinníky a vetešníky téhož řemesla spoluměštěníny a bydliteli našimi, jimžto zdálo se, že by diela jich a řemesla jedni druhým dělali a prodávali za byti [?] a ke škodě a k utisku nemalému; nechtíce ruoznic takových, což na nás jest, rozličně a častokrát rozjímajíc, abychom jakož obec všecku tak i ta řemesla, ufajíc pomoci božské i milosti, s užitečným každého prospěchem v lásku a svornost uvedli, tak aby každý obchodem a řemeslem svým spravě sě, práva psaná obojích, to jest novinnikuov i vetešníkuov, jim od předkuov našich časy minulé vydaná i také ta, o něž ta všecka tři města Pražská i ta řemesla byla jsú se svolila a podle nichžto i ta řemesla trpěla jsú se do této chvíle, k spravedlnosti prosté a ku pohodlí obce chudých i bohatých i také k živnosti a prospěchu těch řemesl hledíce, takto smy je srovnali a mocí tohoto listu srovnáváme, aby již v tomto našem porovnánie obě řemesle svrchupsané drželi se a tu mezi sebú za právo s obú stranú měli, nikoli jedni druhým dále v niveč nesahajíc, doniž by se nám nebo našim budúcím pánuom purkmistru a raddě města nadepsaného nětco jiného v tom obci užitečnějšího i těm řemesluom také prospěšnějšího i pohodlnějšího snad nezdálo.

Nejprvé jakož táž řemesla v dřevních svých listech povolení pánuov předkuov našich i také jednostranného těch řemesl svolenie mají to vepsáno, též i my to tvrdíme: ktožto koli chtěl v kterém z těch řemesl zde mistrem sě posaditi, aby napřed s túto obcí ve věcech slavné svátosti těla a krve pána našeho Jhesu Crista pod obojím zpósobem se srovnával. Potom pak což se řemesla dotýče, v tom aby obojí se trpěli jeden druhým dále nesahajíce, totiž aby novinníci vetchých holenie, škoren, ani jiné žádné vetché a pochozené obuvi nedělali ani k trhu vykládali kromě toho, jakož bylo jest z starodávna; proti tomu vetešníci také nemají nové žádné obuvi zakázané ani nezakázané na prodaj dělati ani jie prodávati, než nártie nové a podešví nové k starým dobře ochozeným holeněm mohú a moci budú přišívati, a dvoje škorně dobře ochozené, ježto by již podšev dobře byl natrucen, do krámu na prodaj každý trh vykládati ku prodání. Ale červených ani bílých šáruov k vetché

obuvi nikoli ukládati nemají obyčejem ižádným. A aby bez vstrkuov potomních tě obě řemesle mohli tiem lépe a snáze spolu v lásce a svornosti sobě shovievati, v tomto srovnání i pořiezení s obú stranú se držíce, dává se moc cechmistruom přísežným novinníkóm taková tiemto listem, aby oni s rychtářem našeho města neb jeho pacholkem přihlédali k vetešníkóm do verštatu jich i do krámuov, a což by koli u nich neb kterého z nich proti tomuto zřiezení dělaného nebo-li na prodaj vyloženého nalezli a zastihli, že to pobrati mají bez otporu i překážky. A od té doby ten, u něhož by takové tiemto listem zapověděné dielo bylo nalezeno a pobráno, má hned zbaven řemesla i konečně prázden býti a viec ho nedělati, leč by jemu panem purkmistrem a raddú, kteráž v ty časy bude, bylo toho přieno a dopuštěno milostivě. Pakli by zase vetešníci u novinníkuov co vetchého a pochozeného diela na trh ku prodaji vyloženého neb u verštatě zastihli a nalezli, také moci budú s rychtářem nebo pacholkem jeho pobrati, a u kohož by se to přihodilo, ten má řemesla také prázden býti a nedělati tiem vším obyčejem, jakož se svrchu píše. Na potvrzenie věcí svrchupsaných pečet našeho města menší kázali jsme přivěsiti k tomuto listu, jenž dán léta od narozenie syna božieho tisiecieho čtyřistého padesátého šestého, tu středu před hodem sv. Maří Magdaleny.

30.

Konšelé Novoměstští zřizují cech pilařům, prknářům a strhařům.

1457, 1. února.

My Jan z domu někdy Haléřova purkmistr, Jan ze Vzchodce, Jíra Majnuškovic, Beneš Cukmanský, Petr Hečka, Jan kolář, Vácslav řečený Mrlík kožišník, Matěj Obešlovic, Tomášek syn Benešuov pasířuov, Tomášek sladovník, Jan Pětidiel pekař a Jan Kaňha, konšelé přísežní Nov. m. P., známo činíme tiemto listem nynějším i budúcím: že žádajíce, aby práva, svobody, milosti i obdarovánie, jimžto město naše od zbožné paměti ciesaře Karla, jenž jest to město založil i štiepil, i jiných potomních králuov Českých, pánuov našich milostivých, v své moci držány a zachovány byly, a zejména ta svoboda, aby od věže kaply Těla božieho, kdežto svátost okazují, až do Slovanského kláštera trh dřívie všelikterakého, totiž prken, žlebuov, klád, šindeluov, mis, koleček, necek, kopí i jiného kteréhokolivěk dřievie byl držán, a to dřievie všecko bylo tu a ne jinde prodáváno a kupováno, jakož i prkna tu trú i prodávají podle svobody a práva svrchuřečených, jakož to listové císařští i královští v svých popisiech pod zlatú pečetí i pod majestáty jasněji ukazují. K tomu také pilně pozorujíce, aby město naše vedle založenie těch svobod a práv dobrými řemeslníky a těžaři množiti se mohlo, kteréž pohřiechu z dopuštěnie božieho válkami velikými a mory přečastými na lidu i na zbožie velice jest

zmenšeno a zchudlo; neb války nepřidadie, ale ujmú; protož s dobrým rozmyslem a s bedlivú radú věrným našim milým pilařuom, prknářuom a strhařuom, kteříž tu mezi věží svrchupsanú a klášterem Slovanským na našem rinku ty búdy prknářské držie, nynějším i budúcím, z moci úřadu našeho konšelského tyto řády a práva ustanovujem a vydáváme, přikazujíce ovšem přísně, aby ode všech, jichž se dotýče, v skutku byly zachovány a držány.

Najprvé, aby své staršie přísežné jměli mezi sebú, a ti aby všecky mistry, tovařiše, nádenníky, tálníky a to všecko řemeslo řádem podle spravedlnosti spravovali jako slušie, aby mezi sebú svornost a jednotu drželi, jížto malé věci u veliké spoře rostú, a obci tiem řemeslem spravedlivě slúžili svú robotú. A ti přísežní starší mají plnú moc, kdež by koli jinde kromě miesta k tomu trhu uloženého, mezi věží kaply a kláštera svrchupsaných prkna chtěli dělati ku prodaji, nebo dělali neb prodávali, neboli dřievie svrchupsané, proti právu a svobodám nadepsaným, aby toho s pomocí naší i budúcích konšeluov hájili a bránili.

Druhé, ktož by se chtěl v jich řemesle za mistra saditi, aby to řemeslo uměl svýma rukama dělati a jich řády a práva podnikl a podstúpil, a zvláště aby se s námi i s naší obcí v přijímání těla a krve pána našeho Ježíše Krista pod způsobú chleba a vína vedle kompaktat nebo smluv s svatosvatým concilium Basilejským a v řádech vuobecných křesťanských srovnával, a aby list zachovánie svého přinesl, jestliže by se odjinud do města k nám přibral, anebo svého rodu i zachovánie dolíčil na panské pochválení, potom sobě od pánuov městského práva dobyl; a do jich cechu neb do bratrstva aby dal 15 gr. a libru vosku. A když to vše učiní, tehda má mezi nimi právo jmieti.

Třetí, starší mají moc svolati řemeslo, kdyby toho potřeba bylo, a k jich obeslání má každý z jich řemesla státi pod pokutú, o kterúž se oni svolí s panským vědomím.

Čtvrté, nemá jeden druhému odvolati kupce řečí ani kterým znamením, dokudž od jeho búdy neodejde. A který by stolař neb jiný řemeslník zdlužil se mistru a neplnil, aby jemu jiný mistr diela neprodával, leč prvnímu zaplatí neb se s ním umluví, pod pokutú svrchupsanú.

Páté, jestliže by se oni sami mezi sebú oč svolili, ježto by bylo obecnému dobrému užitečné a jich řemeslu pohodlné, a konšelé k tomu jim vuoli dali, aby to od nich ode všech za právo bylo držáno; však to vždy vymieňujíce, že každý hospodář v našem městě muož sobě prkna k své potřebě dělati a třieti.

Šesté, učedlník má přijat býti z vuole starších, a ten přístupného má dáti libru vosku, a ten vosk má býti obrácen ke cti pána Boha všemohúcieho.

Sedmé, tíž pilaři, struhaři a prknáři mají jmíti svú bílú korúhev. Na té má býti svatý Josef, pána našeho Ježíše Krista pěstún, k tomu beránek a kalich,

sekyra a pila k rozeznání jich řemesla, aby mohli vedlé jiných řemesl ke cti, k uozdobě a k uokrase městu vyjíti poctivě proti svátosti, proti královĕ milosti neb kam by potřebí toho bylo.

Osmé, tálníci i nádenníci mají pod jich cech i bratrstvo i pod korúhev slušeti, a jestliže by na ně súsedé o které nehody žalovali před staršími, to mají starší napravovati podlé spravedlnosti, a tálníci i nádenníci jich súdu mají obyknúti a poslušni býti.

Deváté. Tálníci i ktož mezi nimi na den dělají, mají dávati po puol groši do jich cechu každé suché dni, a ty peníze mají obrátiti s vuolí starších na dobré obecné toho řemesla.

Desáté a poslední, že tito artikulové a ustanovení mají trvati a plnú moc jmieti, dokavadž by v budúcích časech lepších a užitečnějších ustanovení obecnému dobrému a jich řemeslu prospěšnějších nebylo vymyšleno a vydáno.

Toho na svědectvie a potvrzenie pečet města našeho svrchupsaného k tomuto listu jest přivěšena. Jenž psán a dán v úterý přede dnem matky božie na hromnici léta od narozenie syna božieho tisícieho čtyřstého padesátého sedmého.

31.

Výpověď konšelů Staroměstských v rozepři mezi sedláři a uzdáři.

1457, 31. března.

Pronuntiatum pleno in consilio per Franconem calcariatorem tamquam supremum arbitrum a dominis magistro civium et consulibus inter mechanicos artis sellatoriae ab una, et frenificum parte ab altera, editum et ab utraque partium earundem rogatum anno ↄc LVII⁰ feria V. post dominicam Laetare.

Toto se přiřieká sedlářóm.

Najprvé aby tašky prodávali usněné, kteréž sami dělají, pak tašek maléřských aby spolu požívali, neb jsú jiného řemesla. Húživice aby sami sedláři navlačovali, protivny k malým i velkým sedlóm aby sami přibíjeli.

It. střemeniště aby prodávali bielá prostá, nepobíjená.

It. poduštice, kteréž pod šle slušejí, aby prodávali.

Toto se odřieká sedlářóm:

Najprvé aby pochví nedělali prostých ani pobíjených ani prsosin.

Item popruhuov ani připínacích ani přessedelních.

It. aby rymaři prodávali sedlářóm řemeny k jich potřebám.

32.

Konšelé Staroměstští potvrzují a přičiňují svobod cechu malířského a sklenářského.

1458, 13. listopadu.

My Samuel z Hrádku purgmistr, Jan Trefan, Pavel Cipser, Mikuláš Humpolec, Jakub Žlutický, Zigmund z Bytešky a od Oslóv, Jakub Sobek, Ziga Pytel, Lukeš od Červeného Jelena, Jan Manda, Mathúš Scherlink, Hanuš sladovník, Duchek platnéř, Matěj Pelicián, Petřík sladovník, Duchek, Petr Pařiezek, Vávra od tří králuov a Petr Pražák, konšelé přísežní Starého města Pražského, vyznáváme tiemto listem obecně všudy a přede všemi, kdež a před nimiž čten neboli čtúc slyšán bude, že vstúpivše do plné raddy před nás opatrní súsedé a spoluobyvatelé naši, mistři řemesel maléřského a sklenářského, okázali nám sú listy starodávné, jim a jich řemeslóm od předkuov našich purgmistra a raddy v ty časy bylých na jich mistruov práva a řády i svobody vydané a přivěšením města našeho potvrzené, okázavše podlé toho i jiné kusy popsané, jim a řemeslóm jich příhodné a potřebné, žádajíce i se všelikú pilností za to prosiece, abychom při milostech, práviech a řádiech i svobodách v listech starodávných zavřených přieznivě a laskavě je zachovajíc, jiné kusy také znova nám od nich podané a okázané k dřevním připíšíc, v těch se zachovati i jim i jich budúcím i těm řemeslóm jich znova ráčili potvrditi milostivě, aby oni dále i jich řemesla tiem lépe se mohli živiti a se v městě našem lépe saditi i práce městu povinné nésti a dělati... přiekaz hostinných nemají ižádných, ale že tíž mistři a řemeslníci těmi listy a právy jich starodávnými jsúce vyňati a zproštěni z vojen i ze všech losunkuov a poplatkuov městských, měli sú a povinni byli každý rok tři štíty nebo pláště branné stojaté veliké k městu udělati, i také korúhve malé i veliké k městu když potřebie všecky malovati a připravovati, a k tomu oděncuov branných devět na věže městské nebo k městským branám vydávati. To my vážiece a rozumějíce, že město Nové tehdáž nebylo ještě ohrazeno, a skrze to oděnci takoví byli sú, již toho se potřebie nezdá; a místo plášťóv již každý rok dělají k městu pavezy; protož my při těch milostech a práviech i svobodách je zuostavujíc, oděncuov těch je zprošťujem, tak aby miesto plášťuov těch velikých, o nichžto svrchu zmienka jest, každý rok vždy o svatém Havle osm pavez malovaných a dobře žilovaných a s obú stranú kožovaných i připravených k městu udělajíc, na rathúz přinesli, a k tomu nebesa, korúhve městské malé i veliké a praporce i holí, když a kolikkolikrát bylo by toho potřebie, aby k městu připravovali, a jakož slušie, malovati zavázáni byli a povinni. Dále jsme je těmito věcmi obdařili, jim to a jich řemeslóm za právo ustavujíc a vysazujíc, aby každý, jenž by se v městě našem za mistra téhož řemesla maléřského neb sklenářského chtěl znova posaditi, najprvé list přinesl, jímžto mohl pokázati pojitie své z řádu manželského, a k tomu

že se jest řádně a poctivě zachoval, tu kdež se jest rodil neb obýval, a mistrovstvie téhož řemesla aby před mistry staršími okázal, i práva městského od pánuov z rathúza i bratrstvie od řemesla sobě dobyl, ješto by se také v řádiech světských i duchovních s námi a s obcí města našeho srovnával, tak bude moci to řemeslo v městě našem osadě se dělati, a práv i řáduov i svobod jiných mistrův požívati všech, jakož svrchu i vespod kus od kusu jest vypsáno. Žádný také host ani domácí, buď téhož řemesla řemeslník neb kdokoli jiný, aby nevozil ani nosil, aniž co směl voziti neboli nositi do města našeho nadepsaného jim ke škodě, ani od jiných přinešené neboli přivezené přijímati, žádných věcí k řemeslu jich příslušných neboli v krámiech ani jinde ku prodaji vyvěšovati zjevně ani tajně, jakožto obrazuov, tabulí, kortyn, tašek, pavez i jiných všelikých věcí řezaných i malovaných, kromě jarmarkuov obecních.

Item žádný mistr ani tovaryš neb ktožkoli jiný světský ani duchovní, jenž s nimi v cechu toho řemesla nenie, aby nikdež v domiech, v pokojiech, po stěnách, v kostelích, v klášteřiech, na uliciech neb jinde kdežkolivěk v městě našem nesměl dělati ani dělal ničehož, což by slušalo k maléřskému řemeslu neboli sklenářskému, zjevně ani tajně, a znamenitě pak těch věcí, kteréž se od rozličných barev dělají penzlem. Žádný také mistr aby diela ižádného mistruov hostinských neprodával, ani do svého verštatu přijímal jemu ku pomoci, leč by od některého co kúpil, ježto by to starším domácím mistróm bylo svědomo a známo.

Item nižádný mistr u sebe jiného pacholka nemá chovati než nájemného, ježto by ho najméně na třinácte nedělí zjednal, a ten pacholek neboli pacholci, ač by jich viece bylo, nemá a nemají žádných věcí sobě ani komu jinému dělati, než toliko mistru svému.

Item mistr ižádný nemá věcí malovaných ani řezaných jinde vykládati ani prodávati, než toliko v svém verštatu, jakož jiní řemeslníci svá řemesla prodávají, krom jarmarku obecnieho.

Item komuž by z hodných příčin staršími těch řemesel s vědomím jiných mistruov řemeslo z cechu bylo složeno a staveno, buď mistr neb tovaryš, takového aby žádný mistr v svém verštatě dielem ani jiným čímžkoli, což se těch řemesel dotýče, nefedroval obyčejem žádným, donižby opět zase pány konšely neboli staršími a jinými mistry v cechu nebyl k řemeslu dopuštěn a navrácen. Protož my purgmistr a konšelé nadepsaní těch všech kusuov bedlivě považivše a srozuměvše vedlé spravedlnosti, že jsú těm řemeslóm maléřskému a sklenářskému k živnosti jich pohodlni a příhodní i obci a městu našemu užitečni, svolili jsme k nim a jim všech potvrdili i potvrzujem tiemto listem, aby se k nim, tak jakž vznějí, držali a jimi se spravovali, spravedlnost v těch řemeslech obci činiec i každému, donižby nám neboli našim budoucím něco se v tom užitečnějšího a obci spravedlivějšího snad nezdálo. Na potvrzenie toho pečet města našeho menší dali jsme i kázali k tomuto listu přivěsiti

dobrovolně. Jenž jest dán léta od narozenie Syna božieho tisícieho čtyrstého padesátého osmého, ten pondělí po hodu svatého Martina.

33.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule cechu mydlářskému.

1464, 27. unora.

My Jan Vschodecký purkmistr, Jíra Mainuškovic, Jan z domu Haléřova, Beneš Cukmanský, Hynek z Luniekovic, Jan Tatrman, Pavel Vyšehrad, Petr Penízek, Jan Bielý od hvězd, Klement Kostelecký súkenník, Petr z domu Hložkova a Jindřich z rohu sladovník, konšelé Nového města Pražského, mocí listu tohoto vyznáváme, že opatrní muži mistři starší řemesla mydlářského, spoluměštěníné a súsedé naši, vstúpivše před nás do plné rady, žádali a prosili, abychom jim nálezuov a artikuluov vespodpsaných, o nichž jsú se všickni v tom řemesle dobrovolně a jednostajně svolili, z moci úřadu našeho konšelského potvrdili; a my znamenavše jich prosbu a žádost, kteráž nám se v ty časy viděla podobná, obci i jich řemeslu prospěšná, chtiece, aby se město naše dobrými řemeslníky množiti zase mohlo, kteréž pohřiechu v tyto války veliké a mory časté jesti bylo umenšeno, k těmto dole psaným artikuluom svolili jsme a moc jim plnú dali, dokavadž by jim užitečnější artikulové obci i tomu jich řemeslu nebyly nalezeny a vydány.

Z nichžto první tento jest, ktož by se chtěl v tom řemesle za mistra posaditi, aby se s námi a s obcí přijímání těla božieho a krve jeho svaté vedlé kompaktat s svatým koncilium Basilejském srovnával.

Druhé aby sobě od pánuov městského práva dobyl.

Třetí, aby listu zachovacího sobě dobyl, kterakého jest rodu a kterak se zachoval, kdež jest prvé obýval.

Čtvrté, aby řemeslo před staršími přísežními okázal na jich pochválenie.

Páté, aby žádný z jich řemesla bez starších vuole a vědomie učedníka nepřijímal.

Šesté, ktož by mýdlo prodával, to mají starší na pana purkmistra znésti, a s jeho rozkázániem aby to bylo slušně napraveno.

Sedmé, ktož by se mistrem posadil, aby dal do jich cechu 15 kop gr. pro potřeby k jich i k uobecnému dobrému.

Osmé a poslední, ktož by z nich, jsa obeslán od starších, nepřišel do cechu neb jinak mistróv starších nechtěl poslušen býti, i všeliký neřádný, toho mají moc trestati i do šatlavy dáti a pokutu libru vosku s něho vzieti; pakli by kto vždy přes to chtěl svévolný býti, toho budú moci z řemesla vyvrci a kázati jako neposlušného, však vždy prvé na pány to vznesúce, leč by toho chtěl skutečně opra-

viti, tehda jemu milost nemá odepřena býti. Toho na svědectvie i na potvrzenie pečet menšie města našeho k tomu listu jest přivěšena. Jenž jest psán a dán v pondělí druhý v puostě, léta božieho tisícieho čtyřstého šedesátého čtvrtého.

34.

Král Jiří zakazuje ševcům dělati špice u střevíců a škorní.

1464, 2. září.

Jiří, bohží milostí Český král a markrabě Moravský.

Poctivým purgmistruom a raddám Starého, Nového i Menšieho měst našich Pražských, věrným našim milým.

Poctiví věrní naši milí! Přikazujem vám, abyšte všem ševcuom přikázali, aby špicuov u třevíc i u škoren nedělali, a také žádnému svému nedopúštějte v špici choditi; v tom naši vuoli naplníte. Dán u sv. Prokopa v neděli po světiem Jiljí léta božieho ɔc LXIIII pod signetem prstena našeho.

35.

Výpověď konšelů Novoměstských v rozepři mezi mistry a tovaryši řemesla soukennického.

(1465?) 5. října.

My Hynek z Luniekovic purgmistr, Jan ze Vzchodce, Jíra Majnuškovic, Jan z domu někdy Haléřova, Jan Tatrman, Jan Bielý od hvězd, Petr Peniezek kramář i jiní konšelé přísežní Nov. m. P., mocí zápisu tohoto známo činíme všem nynějším i také budúcím, že když jsú se dály ruoznice a nesnáze veliké mezi všemi mistry a staršími řemesla súkennického, spoluměšťany našimi s jedné, a mezi všemi tovaryši téhož řemesla s strany druhé, tak že tovaryšie všickni z svých verkštatuov vstali jsú, nechtějíce u mistruov svých dělati, a předstúpivše před nás toužili na mistry, a praviece, že by se jim proti řádu starodávniemu a právuom dálo; tehdy my práva vydaná od předkuov našich i námi potvrzená mistruom soukenníkuom svrchupsaným kázali jsme před sebú položiti, a je před stranama svrchupsanýma čísti, ne k vuoli tovaryšuom, pokavadž samým mistruom a starším jsú dána i potvrzena, je pilně znamenajíce a vážiece, takto jsme mezi nimi vyřkli: Najprvé, že všickni tovaryšie řemesla svrchupsaného hodně měli by tresktáni býti pro takovú věc svévolnú a výtržku, kterúž jsú mistruom svým a starším učinili, z verkštatuov povstavše, nám na ně prvé netúživše, a také že jsú učinili proti právuom, o nichžto svrchu dotčeno jest; ale hlediece k lásce a k svornosti mezi stranami prvepsanými, to jsme pominuli milostivě, přikazujíce přísně a tomu chtiece, aby se toho a takových věcí tovaryšie potomně nedopouštěli. Pakli by se kdy toho dopustili, že mají od pánuov konšeluov tresktáni býti, jakož se jim viděti a zdáti bude; a mistři

a starší, což mají tovaryšuom svým učiniti, aby učinili spravedlivě, a podlé práv svých se zachovávajíce, a v lásce také i v svornosti sebú budúcně obývajíce, jako slušie. Actum f. III. in crastino S. Francisci anno et praesentibus quibus supra.

36.

Artikule cechu provaznického ve všech třech městech Pražských.

1465, 20. listopadu.

Svolenie mistruov řemesla provaznického všech obývajících v Starém i v Novém městě Pražském takto jest sepsáno z jedné vuole:

Najprvé, že když by se chtěl kto v jich řemesle osaditi, aby o tom obojí věděli, a zvláště starší přísežní měst svrchupsaných, kteříž budú mieti s takovým před pány, pod kterýmiž by chtěl svú živnost vésti, do raddy jíti, aby tu věrnost a poslušenstvie slíbě, ve všech také řádiech a slušných obyčejiech s jinými mistry se srovnávaje, skutečně potom do cechu jich právo činil, kteréž má činiti.

Sequitur secundus articulus.

Item když by časy svými mělo řemeslo nebo dielo, buďto domácie aneb hostinské, býti ohledáno, při tom také obojí starší sejdúce se mají býti společně, i ti, kohož by k sobě povolali z mistruov, beze všeho vymlúvánie pro zachovánie spravedlnosti obci i také řemeslu.

It. když by kto chtěl mieti list zachovánie svého, aby o tom zespolka obojí starší věděli, a bylo-li by slušné a potřebné, pánuov JMtí, pod kterýmiž jest obýval, za to prositi.

Item jakož jest múdrými a opatrnými pány měst svrchupsaných pro budúcích svád vyvarovánie v též řemeslo uvedeno, aby Staroměští s svých a Novoměští také s svých buď mistruov aneb tovaryšuov, když by se toho dopustili a provinili, práva a pokuty brali s zachováním práv panských, což by na ně každé zvláště přislušalo, to má také tak zachováno býti.

Item o malostranských toto má držáno býti. Jestli že by kto na Malé straně, téhož jsa řemesla, chtěl se osaditi aneb se již osadil, ten takový má a bude mieti, řemeslo své pravě dělaje, práva i pokuty v náš spolu cech klásti tak dlúho a dotavad, dokavadž by též řemeslo provaznické plného v svém městě cechu nemělo; a jestliže by kdy mělo svuoj cech takový a plný, proto vždy mají a povinni budú v řádech, v práviech i v dielech svých věrně a pravě se sjednávati s mistry obojími měst dvú Pražských svrchupsaných, jakžto i oni se sjednávají. A to jsú páni všech tří měst častopsaných spolu sediece na rathúze v raddě Starého města Pražského, svolivše se jednostajně, v téhož řemesla přítomnosti vyřkli jsú tu středu po světě Alžbětě, léta ↄc LXV za purgmistrstvie pana Samuele. Však toto svolenie

a zapsánie nemá býti na škodu mistruom provazníkuom Nového města Pražského, kterýchž jsú z starodávna užívali, užívají neb z daru v milosti božie požívati jmieti budú.

37.

Srovnání mezi mistry a tovaryši řemesla soukennického na Novém městě.

1466, 11. října.

Když jsú se dály časté nesnáze a ruoznice mezi všemi mistry a staršími řemesla súkennického s jedné a mezi tovaryši téhož řemesla súkenničieho s strany druhé; tehdy po častém jich scházení společném, po němžto obojím skrze zmeškalivost veliké škody jsú se dály, a pánuom purgmistru a konšeluom skrze jich nesvornost a žaloby obojí starost činiechu; tehdy na těchto artikulech dole psaných obojí před pány v plné raddě svolili jsú se pod pokutami, ač by která strana nezdržela, takovými, jakož by se pánuom nynějším aneb potomním vidělo a zdálo. Z nichžto tento první jest, kterýžto také i prvé v knihách městských zapsán jest, aby tovaryši žádných scházení ani rokuov bez vědomie mistruov a starších k tomu volených a vydaných nemievali, ani také žádných věcí proti právuom mistruov a starších nejednali ani také pósobili, než v tom ve všem aby se tak zachovávali, jakož na dobré a poctivé tovaryše slušie, žádného úrazu ani také pověsti zlé proti mistruom neokazujíce.

Druhé, aby tovaryšie od mistruov svých nebyli nuceni k nošení rúcha na tarmark, leč kto z nich z dobré vuole to učiní, a také za to od mistra jeho jemu má učiněno býti, a žádný jiný tovaryš nemá druhému toho brániti ani brániti [sic] pod pokutú prve psanú. Také že tovaryšie od mistruov nemají přinucováni býti k dělání barvy, leč by kto chtěl z své dobré vuole, a to tak, jakož se toho i prvé dotklo.

Item aby žádný z tovaryšuov jiných z verkštatu od mistra jeho nevyzdvihal, pod pokutú svrchupsanú. A to jsú sobě oboje strana slíbila bez přerušenie zdržeti časy věčně trvajície. Actum sabbato post Dionysii Anno ɔc LXVI, praesentibus Clemente Kostelecky magrociv., Johanne de Gradu, Georgio Maynusskonis, Johanne de domo Halerz, Hyncone de Luniekowicz, Johanne Albo a stellis, Henrico aciali ceterisque consulibus.

38.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla lazebnického.

1477, 13. prosince.

My Clemens Želud v té chvíli purkmistr, Mařík Rathúzký, Jíra Bouře, Pavel Kroupa z Konského trhu, Jan Pála sladovník, Václav Páral kožišník, Václav Selík, Vít řezník z domu někdy Ostatkovic, Mathiel Albus kožišník, Šimon z rynku

sladovník, Jakub řečený Bielý krajčí a Řehoř kabátník, konšelé Nového města Pražského, mocí tohoto listu vyznáváme přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúcí slyšeti budú, nynějším i také budúcím, že předstúpivše před nás do plné raddy opatrní mužie, mistři staršie řemesla lazebnického, spolusúsedé naši i také tovaryšie jich, žádali a prosili nás, abychom jim nálezuov a artikuluov vespodpsaných, o něž jsú se všickni v tom řemesle jednostajně a dobrovolně svolili, z moci úřadu našeho konšelského potvrdili; a my znamenavše jich prosbu a žádost, kteráž nám se v ty časy viděla podobná a jich řemeslu prospěšná, chtiece, aby město naše nahoře psané dobrými řemeslníky se množilo, k těmto artikuluom v dole psaným povolili jsme a moc jim plnú dali jsme, dokavadž by jim užitečnější artikulové nebyli nalezeni a vydáni, z nichž tento první jest: Od veliké noci až do sv. Vácslava aby nebylo smlúváno dielo než na čtyry neděle, a holič na šest nedělí, a to pod kopú neb pod jinú slušnú pokutú.

Druhý artikul, púštědlník po čtyřem grošuom aby na týden dělal, a to dospělý, a víc nic, a spropití aby jemu dáno bylo podlé jeho zaslouženie.

Item třetí artikul, aby tovaryši a sluhy měli se v čest společně před dobrými lidmi i v poctivost pod pokutú tří liber vosku, a to bez milosti; a hospodář též i také hospodyně, jestliže by se téhož dopustili a nepoctivě se měli před dobrými lidmi, aby v túž pokutu upadli.

Item čtvrtý artikul, aby žádný tovaryš ani tovaryška v žádné hody nechodili na koledu pod pokutú tří liber vosku.

Item pátý nález, aby žádný z tovaryšuov neprodával klobúčkuov do žádného města, leč by jich potřebí hospodáři nebylo, a to pod pokutú svrchupsanú. A těch klobúčkuov hospodáři aby dával osm za groš míšenský a hospodář jemu zase.

Šestý artikul, aby čtyřie tovaryši přidáni byli přísežným mistruom k raddě, opatrovali a ohledávali a spravedlnosti tomu, komuž by se škoda stala, dopomohli, jakož na to slušie, nebo ta věc tak prvé opatrována bývala.

Osmý artikul, jestliže by který z mistruov neb z tovaryšuov které viny se dopustil, ježto by ta právem spravedlivým na pana rychtáře příslušela, že oni jemu toho radni a pomocni mají býti.

Devátý artikul, jakož se častokrát přiházie, že mistr anebo tovaryš s druhým se potkne dobře věcmi neslušnými, ta věc aby jinde nebyla rovnána než v cechu jich.

Item desátý artikul, zádušní lázně aby nebyla topena na čtyři neděle před hody, totiž před hodem božieho narozenie, velikonoci a sv. Ducha, a to pod pokutú svrchu psanú.

Jedenáctý a poslední artikul, ktož by koli z nich, buďto mistr nebo tovaryš obeslán jsa od starších, do cechu nepřišel, neb jinak mistruov starších ne-

chtěl poslušen býti i všeliký neřádný, toho mají moc též starší trestati pokutami slušnými, a pakli by i tomu odpieral, mají moc i do šatlavy jeho dáti a pokutu libru vosku s něho vzieti; pakli by kto vždy přes to chtěl svévolný býti, toho moci budú z řemesla vyvrci a kázati jako neposlušného, však vždy prvé na pány to vznesúce; leč by toho chtěl skutečně popraviti, tehdy jemu nemá milost otepřiena býti. Toho na svědectvie a na potvrzenie pečet menší města našeho k tomu listu jest přivěšena. Jenž psán v sobotu na den sv. Lucie panny a mučedlnice, léta božieho MCCCCLXXVII.

39.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla zlatnického.

1478, 30. října.

My Vít kovář řečený Ocásek, v tu chvíli purkmistr, Ondřej Řešeták, Martin Páv, Jakub nožieř, Jakub z domu Miškovic, Jan Mlýnek súkenník, Jindřich Vlček řezník, Vít z Koňského trhu, Řieha mazanečník, Jan Kneysl řezník, Řieha bečvář a Filipp kožešník, konšelé Nového města Pražského, mocí toboto listu vyznáváme přede všemi, ktož jej uzřie anebo čtúce slyšeti budú, nynějším i také budúcím, že předstúpivše před nás do plné raddy opatrní muži mistři a starší řemesla zlatnického, spolusúsedé naši, žádali a prosili nás, abychom jim nálezuov a artikuluov vespod psaných, o něž jsú se všickni v tom řemesle jednostajně a dobrovolně svolili, z moci úřadu našeho konšelského potvrdili; a my znamenavše jich prosbu a žádost, kteráž se nám v ty časy viděla podobná i jich řemeslu prospěšná, chtiece, aby město naše nahoře psané dobrými řemeslníky se množilo, k těmto artikuluom dole psaným povolili jsme a moc jim plnú dali jsme, dokavadž by jim užitečnější artikulové nebyli nalezeni a vydáni, z nichžto tento první jest:

Ktož se chce mistrem osaditi v tomto městě, aby se srovnával s obcí u víře a zvláště v přijímání svátosti velebné těla a krve Pána našeho Ježíše Krista pod obojí spůsobou podlé ustanovenie církve svaté a podlé kompaktat.

Druhý, aby list zachovací přinesl ku pánuom a k mistruom rodu svého a kde je se učil, a k tomu aby slúžil za tovaryše v tomto městě mezi mistry, kdež oni obývánie mají, tři léta poctivě se zachovávaje, nebo jestli že se tak poctivě zachová mistruom, muož v krátkém čase s jich přiezní se osaditi; a potom aby uručil pod patnácti hřivnami střiebra za tři léta podlé svých starých práv ku pánuom a mistruom, aby jednu ß gr. do cechu položil; a k tomu aby tři kusy mistrovstvie řemesla ukázal, pečet udělal, štít a helm a kalich, a kámen aby zasadil.

Třetí, aby ten, ktož by v řemeslo přijat byl, staršiech mistruov přísežných poslušen byl vedlé jiných mistruov ve všech věcech, kteréž by ku poctivosti řemesla příslušela; a ten mistr, kterýž by se najposléze osadil, má tuto práci podniknúti, aby ku potřebě řemesla a přísežných rozkázánie jiné všecky mistry obsielal, a v té

práci má trvati, pokavadž se po něm jiný neosadí, tehda tento první té práce znikne a ten poslední má na se tu práci přijieti, a tak potom opět jiný poslednější.

Čtvrté, vedlé starých práv aby se podlé jiných mistruov zachovával, což se dotýče kovaných klenotuov, buďto kovaných nebo litých, aby se v tom ve všem s jinými mistry srovnával.

Páté, také podlé starých práv o kamenie, kteréž se má zasaditi v zlato, žádný aby stkla nezasazoval v zlato miesto kamenie, ani kamenie nižádného buďto zafíra neb citrína neb kteréhož kolivěk kamene, kterýž by byl obyčejem diamantovým řezán a v sobě sám diamantem nebyl, i též jiné kamenie aby nebylo zasazováno, což by v sobě samo pravé nebylo; a ktož by tuto zápověď zrušil a jinak směl učiniti, toho mají mistři trestati vedlé toho přestúpenie a té viny.

Šesté, ktož by kolivěk přinesl k zlatníku, chtě prodati, buďto kamenie drahé nebo zlato neb střiebro nebo klenoty střiebrné nebo zlaté nebo střiebro pálené neb perly, jestliže by to komu pokradeno bylo, jakož se přihází a prvé se přiházelo, že jsú takové věci mezi zlatníky nesli a prodávali, a ten jistý zlatník kúpil to, k němuž by přineseno bylo, a nevěděl, by to kradené bylo, a prvé mistróm o tom krádeži nebylo opovědieno ani oznámeno, tehda ten mistr, ktož by to kúpil, má toho požiti bez své škody a bez překážky; pakli by ten krádež a ta škoda skrze toho, komuž by bylo pokradeno, nebo od přietele jeho před mistry opověděna a oznámena byla, buďto dvě neděle, týden a den nebo hodinu, a kto přes to oznámenie kúpil a v tom usvědčen a nalezen byl, tehda má ten jistý mistr tomu nebo těm, jimž by se ta škoda stala, a ktož jsú své optali u něho, ty věci pokradené zase navrátiti beze vší jich škody, a má upadnúti v pokutu mistruom, vedlé jejich rozumu a uloženie; pakli by nebylo opověděno prvé před trhem, má tohoť požiti bez překážky.

Sedmé, ktož by koliv chtěl řemesla zlatnického požívati, což by se jich řemesla dotýkalo a k tomu řemeslu příslušalo, buďto pálenie peněz nebo grošuov nebo střiebra dopalovánie, nebo testuov nebo jiných věcí, což by na střiebro mělo přijíti nebo z toho střiebra se mělo vypáliti, aby žádný nešmelcoval ani páliti směl bez mistrského povolenie; a páni konšelé, kteříž v ty časy budú, mají jim toho radni i pomocni býti, aby to staveno bylo a nedopúštěno; nebo mnoho zlého skrze to jde, a škody veliké se dějí této zemi, že mnoho střiebra tiem obyčejem ven vyprodáno a z země vynešeno bude, a to jest všie zemi veliká záhuba a jest proti řáduom a právuom starodávním koruny této, a tiem zanetbáním tato země velmi chudne a královská komora i všickni jiní lidé obecní.

Osmé, aby žádný mistr nepřijímal k sobě do jednoho krámu druhého, aby spolu dva mistři v jednom krámě dělala na jeden groš, toho nikoli aby nebylo dopúštěno pod pokutú uloženú, jakožby mistři uložili.

Deváté, který by mistr robence na řemeslo přijieti měl, ten jistý robenec aby lože dobrého a rodičuov a přátel dobrých a zachovalých byl, a vedlé let aby vyšacován byl a mistry opatřen. Jest-li mlád v létech, aby v delšie léta slúžil; pakli by let rozumějších, aby najméně ve čtyři léta zavázán byl, a aby určil přátely dobrými až do vystúpenie, a do cechu aby dal puol kopy grošuov.

Desáté, aby žádný zlatník mosaze žádné nepozlacoval pod pokutú řemesla.

Jedenádcté, kteréž by střiebro páleno bylo a v něm zaděláno bylo uvnitř a zakryto železo nebo měď nebo jiná věc, to aby staveno bylo a mezi pány položeno a takovú pokutú to bylo opatřeno, pánuom polovici a do cechu polovici.

Dvanácté, buďto že by zlatí ostřihováni nebyli [?] nebo grošové nebo penězi, aby to bylo staveno a žádnému nebylo toho činiti dopuštěno.

Třinádcté, všeliký syn mistruov, kterýž se jest řemeslu buďto od otce neb od jiného mistra učil a zachoval se poctivě řemeslu, ten má jmieti svobodu k osazení bez zavázánie let služby, k nimžto jsú jiní tovaryši, kteříž mají v řemeslo přijati býti, zavázáni, jakož nahoře v devátém položení psáno stojí.

Čtrnádcté, kteréhož by z mistruov pán Bůh smrti neuchoval a manželka jeho po něm ovdověla, ta má jmieti krám otevřený a též právo, jakožto muž její jměl jest; a kterýžby ji tovaryš pojal za manželku, ten má i jmieti bude též právo, jakožto muž její jměl jest, ale mistrovstvie řemesla aby okázal, pečet aby udělal, kalich a kámen aby zasadil, a listu zachovacieho aby dobyl a ten okázal; má také určiti pod patnádcti hřievnami střiebra za tři léta.

Patnádcté a poslední, poněvadž žádný nemuož lépe řemesla napraviti k lepšiemu stavu než jedno ti, ktož je umějí svýma rukama dělati a ustavičně se tiem obchodie, protož což by se koliv časem, kterýž se vždy mění a v něm také lidé smrtedlní, mistróm starším zdálo a vidělo ku poctivosti a k rozmnožení jich řemesla, řáduov a práv i svobod jich zachovánie, ježto by bylo ku požitku dobrému obecnému a k slávě této koruny i městu našemu, aby to bylo ode všech jich řemesla zachovíváno i pevně držáno, a v tom aby jim nebylo od žádného překáženo. Toho na svědectvie a na potvrzenie pečet menší města našeho k tomuto listu přivěšena. Jenž jest psán v pátek před hodem slavným Všech Svatých léta božieho tisícieho čtyřstého sedmdesátého osmého.

40.

Král Vladislav potvrzuje artikule cechu hrnčířského.

1488, 18. října.

My Vladislav, král Český, markrabie Moravský, Lucemburský a Slezský kníže a Lužický markrabie, oznamujem tiemto listem všem, že předstoupili před nás někteří starší řemesla hrnčířského z Nového města Pražského a ukázali jsou nám

list poctivých purgkmistra a raddy již psaného Nového města, věrných našich milých, na parkaméně s visutou pečetí, ježto jsou dali témuž řemeslu na zachování a řízení téhož řemesla, i prosili jsou nás, abychom cechmistrům, starším tohoto listu potvrdili i všem mistrům i tomu všemu řemeslu hrnčířskému a při tom je zastávati i také některými dalšími milostmi opatřiti ráčili. Kterýžto list již psaných purkmistra a raddy Novoměstských tuto slovo od slova takto se vypisuje:

My Vít řezník řečený Hájek, purgmistr, Václav Haldecký, Ondřej Siktor, Zikmund Hůlka řezník, Václav Selík, Havel Pštros, Jan Nadřínek, Jílek zvonař, Dušek Košík, Jan Radoch, Václav soukenník a Václav Slánský, konšelé přísežní Nového města Pražského, vyznáváme tímto listem obecně přede všemi, kdož jej uzří nebo čtoucí slyšeti budou, že předstoupili před nás do plné raddy naší opatrní muži a starší řemesla hrnčířského, spolusousedé naši, chudí i bohatí, věrní a milí, žádajíce nás, abychom jim artikulův dolepsaných, o něžto všickni ze spolka jsou se svolili, potvrdili z ouřadu našeho konšelského, a to pro obecné dobré i také pro poctivost a řád téhož řemesla, aby oni jich užívajíce, v nich stáli a trvali, a to do opatření dalšího potomního, do něhož by jim užitečnější i také obci a jim více prospěšnější od nás neb od budoucích konšelův spůsobeny, nalezeny i také vydány (nebyly).

Z nichžto první jest tento, aby tíž hrnčíři v tomto Novém městě Pražském v svém cechu dva starší měli, jenž by oni mezi nimi všecko řídili a spravovali, a jiní všickni aby jim poddáni byli jakožto starším od nás ustanoveným.

2. Kterýž by tovaryš v tom řemesle chtěl se za mistra posaditi, nejprvé aby list zachování svého aneb rodičův svých přinesl a okázal, potom hned aby sobě práva městského dobyl; a právo městské maje, aby řemeslo ukázal, umí-li je slušně dělati tak, jakož řád mezi nimi zachovává, a to na schválení mistrů starších i všeho řemesla; a řemeslo okáže, aby dal do cechu patnácte gr. bílých a 2 libry vosku.

3. Každý, kdož by se v tom řemesle za mistra chtěl osaditi, aby se s obcí v řádech kostelních a božských vedlé smluv a kompaktat s svatosvatým koncilium Basilejským sjednával a srovnával tak, jakož toho řád a obyčej v tomto městě se zachovává.

4. Aby žádný mezi nimi mistry nebyl trpín cizoložník, lhář, kostkář nebo jakýžkoliv nešlechetník aneb kterýž by sobě ženu nepoctivou a nezachovalou choval anebo ji pojal, skrze niž by on ustrkování od jiných dobrých lidí měl a pro něho také i všechno řemeslo, a pancharti také aby mezi nimi trpíni nebyli.

5. Co se týče neděle svaté, svěcení slavností, svátkův blahoslavené Panny Marie, svatých apoštolův i jiných svátkův, kterýchž v té které obci zachovávají, aby také od nich zachovávány byly pod pokutou libry vosku do cechu a pod panskou vinou.

6. Jestliže by který hrnčíř dělal hrnce aneb ožiehal po slunci na neděli aneb na jiné svátky svrchupsané, aby dal do cechu libru vosku, a pakli by kdo přes toto slušné řízení dopustil se po několikrát, pro to tomu a takovému aby řemeslo bylo složeno.

7. Žádný mistr aby neučil řemeslu nižádného, kdož by zlého lože byl neb jakýkoli jiný zločinec, než, který by měl v učení přijat býti, ten aby byl s dobrým svědomím. A kterýž by robenec přijat byl v učení do roka, kopu gr. českých rázu pražského a do cechu libru vosku. Pakli by který byl přijat v léta, ten aby byl do tří let v učení, a vyuče se, aby dal do cechu libru vosku. A pakli by který učedlník nedočekaje času svého učení sběhl od mistra, ten aby nikdež za žádného mistra přijat nebyl, leč by prvnímu mistru podlé smlouvy s ním učiněné dosti učinil. A když by který mistr s kým o robence smlouvu učinil, neb s tovaryšem, to aby oznámil mistrům starším. Pakli by který mistr jeden druhému robence neb tovaryše vyloudil, ten mistr aby dal libru vosku do cechu a robence neb tovaryše aby propustil. Kteřížto robenci aneb tovaryši aby se poctivě a řádně v svém stavu zachovávali, jakožto na dobré sluší, všechněch neřádů se varujíce pro poctivost řemesla a pod pokutou řemesla složení.

8. Aby žádnému robenci dílo nebylo dáváno na femberk, ale na teyden, krom tovaryše, aby na femberk dělali a hlínu aby sobě sami připravovali; a žádný mistr aby žádnému tovaryši ani robenci nedával nad veydělek, než co vydělá, a jednostajně aby bylo placeno; také, jestliže by tovaryš svému mistru zdluže se aneb kterému jinému, ten aby jinde díla neměl, leč prve témuž mistru byl by práv; také aby žádný tovaryš nevyvstával od mistra leč v neděli, a to teyden napřed odpuštění vezma.

9. Byl-li by který tovaryš ženatý, vandruje chtěl u mistra dělati, ten aby se ženou byl a list přinesl, řádně-li jest s ní oddáván, a kterak se jest u prvního mistra i s ženou zachoval, a když to učiní, aby jemu dílo bylo propuštěno.

10. Aby každý mistr řemeslo měl, dílo slušné a příhodné dělal a na trh nosil neb vozil, kteréhož by lidé požiti mohli a což by řemeslu ke cti bylo. Pakli by kdo nehodné dílo na trh nosil neb vozil, aby na to byli starší usazeni a takového aby prodávati nedali.

11. Aby žádný díla polívaného sem do těchto měst pražských na hrnčíře nevozil, nebo oni toho díla těmto městům dosti dáti mohou a bez nedostatku, než co se dotýče jarmarkův, tu můž a bude se moci vézti bez žádání a bránění.

12. Aby žádný mistr nebo kdo jiný řemesla díla jich do vsí nevozil, krom pánům na hrádky nebo zemanům do dvorův, a to proto, že skrze to v řemesle veliká faleš se děje, když se jinde prodává nežli na trzích, a také skrze to městům, městečkám clo i jinší půžitkové scházejí, se umenšují.

13. Kachle, kteryž by do jinších měst přivezeny byly, těmi aby žádný jiný nedělal ani jich sázel, než sami mistři pražští, kdož sou v cechu neb tovaryši jich na to dílo vyslaní, a kdež jinde v jiných městech aneb městečkách aby od jinud žádný kachlíkův nad hrnčíře a mistry v těch městech nesázel.

14. Kdyby který mistr kdežkoliv a kterýkoli o které dílo s kým námluvu učinil, aby se na to jiný netřel, ani toho díla dělal, leč by který, zámluvu učině s kýmkoli, by tomu dosti učiniti nemohl, tehdy jiný kdožkoli z mistrů byl by požádán, to dílo moci bude dělati. Také kterémuž by koli z mistrů kdožkoli zůstal co dlužen a za dílo by zaplatiti nechtěl, aby jemu žádný nedělal, leč by prvnějšímu mistru prve zaplatil.

15. Aby v jiných městech aneb městečkách neb jiných místech, kdež by mohli ti hrnčíři aneb jiní mistři odjinud své řemeslo dělati a živnost vésti, aby jim byli domové prodáváni, a v obyčej tohoto království Českého aby trpíni a zachováni byli jakožto jiní řemeslníci a lidé dobří a zachovalí, beze všech outržkův a překážek.

16. A poslední, aby všickni mistři a starší ze všeho království Českého řemesla jich, kteříž by chtěli k cechu jich do tohoto Nového města Pražského slušeti, že mají přijíti jakožto přátely své milé a je při těch všech kusích a artikulích v každém zvláště zachovati též a tak, jakož se sami zachovávají a v každém zvláště zachovati. Na potvrzení toho všeho pečeť města našeho svrchupsaného jest k tomuto listu přivěšena. Jenž jest dán a psán ve čtvrtek před hodem slavným Matky boží narození létha božího pána našeho Ježíše Krista 1488 [4. září].

Vyznávajíce věrné a ustavičné služby již psaných cechmistrův, starších i tohoto všeho řemesla hrnčířského, kteréž nám činili a činiti nepřestávají a potomně lépe aby mohli a měli nám sloužiti, čímž nás milostivějšího k sobě poznají, svrchupsaného listu ve všech kusích a klausulích potvrdili jsme a tímto listem potvrzujeme a je při tom zůstavujem milostivě a také další milosti, aby to řemeslo hrnčířské v žádném pohanění a zlehčení nebylo, nebť jest to řemeslo poctivé, také aby vedlé jiných a všech poctivých řemesel ve vší cti a vážnosti zachováno bylo. A k tomu z naší zvláštní milosti jim toho dávajíce, aby oni na korouhvi své mohli a měli nésti štít, v kterémžto štítu byl by namalován Adam a Eva, a mezi nimi aby byl džbán, z kteréhožto džbánu byla by jabloň vyrostla a na ní ovoce jabloně, a okolo toho džbánu aby byly dva hrnce, an z nich lilium roste, a pod těmi dvěma hrnci vespod an pacholík hrnce dělá na kruhu, sedě na stolici, jakož svrchu šíře vymalováno jest. A již chceme, aby mistři i všechno to řemeslo hrnčířské, nynější i budoucí, při těchto všech věcech svrchupsaných zastáváni a zachováváni byli bez naší a budoucích našich králův českých i všech jiných lidí všeliké překážky; přikazujíce poctivým purgmistru a raddě i vší obci již psaného Nového města i jiným všem úředníkům našim nynějším i budoucím, aby již psaným cechmistrům i všemu

tomu řemeslu hrnčířskému v těch všech věcech a milostech našich svrchupsaných nepřekáželi a překážeti nedopouštěli, ale při tom při všem je zachovali vedlé toho, jakž se svrchu vypisuje, nyní i po věčné časy budoucí, a to pod uvarováním hněvu a pomsty naší i budoucích králův našich českých. Tomu na svědomí pečet naši královskou kázali sme přivěsiti k tomuto listu. Dán na hradě Pražském v sobotu po svatém Havlu létha božího tisícího štyrstého osmdesátýho osmého, království našeho létha osumnáctého.

41.

Konšelé Staroměstští potvrzují artikule cechu kloboučnického.

1489, 11. srpna.

My Václav Rambúzek, v tu chvíli purgmistr, Adam z Bystřice, Martin od zlattého kola, Jan Zajieček, Jan Žiež, Jaroš od Múřenínuov, Lukeš od jelena červeného, Jan Pytlík, Svatek Střiebrský, Vilém Vyšek, Jan Korunka, Mathěj od hvězdy zlatté, Jan Humpolec, Mathúš Čapek, Jan z domu Nastojtova, Jan Tocha a Štěpán barvieř pláten, konšelé přísežní Starého města Pražského, známo činíme listem tiemto přede všemi, před nimiž čten nebo čtúce slyšán bude, že předstúpivše před nás do plné raddy našie starší a mistři řemesla klobúčnického, spolusúsedé a obyvatelé naši, nás s pilností sú požádali a ustavičně starali, abychom jim k některým artykulóm a kusóm k jich řemeslu užitečným a příslušným, o kteréž sú se oni jednostajně sami svolili, naše povolení dadúce, je schválili a pro zachovánie řádu v témž řemesle listem s přivěšením pečeti našie tvrdili a upevnili; kterýchžto zajisté kusuov od nich jednostajně svolených první jest tento:

Ktož by kolivěk v jich chtěl se mistrem posaditi, aby přijímal tělo a krev pána Ježíše Krysta posvátně pod obojím spuosobem, a v tom aby se skutečně okázal.

Druhé, aby list řádného zplozenie a zachovánie svého odtud, odkudž jest rodem, přinesl, a potom aby sobě dobyl měsckého práva.

Třetí, kdož by měl do jich řemesla a cechu za mistra přijat býti, ten aby před mistry řemeslo své okázal aneb před těmi, kteréž z sebe řemeslo vydá, a před nimi aby tyto věci okázal: bobrový klobúk dobrý, druhý zaječí hřbetový a s obú stranú vlasitý, a k tomu klobúk kadeřavý, dobrý, mužský, item boty, plst ševcovskú; a když to všecko okáže, což jest svrchu jmenováno, a mistři toho pochválé, tehdy od mistruov do cechu přijat bude, a k tomu aby přístupného dal patnáste grošuov bielých.

Čtvrtý, ktož by kolivěk falešné dielo prodával, aby starší, kteříž nynie jsú aneb potom budú, to dielo ohledali podlé přísahy své, a při tom ohledání aby byli najméně jeden z starších z Starého města a druhý z starších z Nového města a po dvú z mistruov obecních, a to buď v jarmark neb krom jarmarku. Jestli pak že by

při tom ohledování co falešného nalezli, vezmúc pacholka páně rychtářova aby to dielo falešné bylo pobráno, a več páni Jich Milost s staršími obrátie to dielo pobrané, tak aby se stalo. A ktož by zavieral zaječí vlas sám kromě bobru, to by byl faleš.

Pátý, aby žádný do těchto měst řemesla klobúčnického nevezl na ně klobúčníky v městech těchto obývajície, krom v jarmark toliko.

Šestý, aby žádní, ktož s nimi cechu nemají, žádných klobúkuov hostinských ani jich od hostí kupovali ani jich zde prodávali, krom v jarmark. A pakli by kto chtěl své vuole v tom užívati, to aby bylo na pány Jich Milost vzneseno.

Sedmý, o miesta aby bylo losováno buď na Starém neb na Novém městech každý jarmark, a tak aby stával každý na svém miestě až do jiných pořád zběhlých jarmarkuov, pod pokutú libry vosku, ktož by se tak nezachoval.

Osmý, aby žádný podkoteční, kteříž klobúky prodávají a svá miesta mají, mezi námi nestávali ani dvú miest držali, než aby při svých krámiech a na svých šráciech prodávali, a to toliko kromě jarmarku.

Devátý, klobúkuov navlačovaných aby žádný jiný nedělal, ktož s nimi cechu nemá.

Desátý, ktož by se chtěl řemeslu jich učiti, aby tři létha u mistra se učil a jinak aby přijat nebyl; a když tak bude přijat, aby dal ke cti a chvále Božie libru vosku, a též, když by z učenie měl propuštěn býti, aby dal libru vosku do cechu.

Jedenáctý, který by mistr měl učedlníka přijieti, aby při tom byla jiná dva mistry; a ten, ktož by se chtěl řemeslu učiti, aby uručil pod základem lidmi neb přátely svými tak, jakož se mistrovi zdáti bude.

Dvanádctý, který by učedlník chtěl se oženiti leth nevyslúže, aby jemu nebylo dopuštěno.

Třinádctý, který by tovařiš řemesla jich přivandroval a k mistru přistúpil, aby dělal do mistrovy vuole a do své.

Čtrnádctý, aby žádný z mistruov nesměl lúditi tovařiše mistru druhému, ani penězi přeplacovati pod pokutú; než vezma řádně odpuštěnie, dělajž potom u kohož chce.

Patnáctý, aby žádní cizoložníci, žádní hráči kostek ani kartuov aneb zloději mezi nimi trpieni nebyli, a zvláště z mistruov, pod pokutú, jakž se mistruom zdáti bude.

Šestnástý, aby žádná mistrová jedna druhé žádným haněním neslušným jedna druhé nehaněla a sobě lehkosti aby nečinily pod pokutú, jakž se starším zdáti bude.

Sedmnádctý, když by starší řemeslo obeslali do cechu buď ku panskému rozkázání aneb pro dobré řemesla, a kto svévolně neb hrdostí býti nechtěl, leč by doma nebyl, aneb starším se neopověděl, ten aby dal pokutu libru vosku do cechu.

Osmnádctý, ktož by zde v těchto městech dílo neslušné aneb falešné dělal, a zde jeho prodávati nesměl, aby také jeho jinam na jarmark nevozil. Pakli v tom by kto shledán byl, jakž a več páni s staršími obrátie, aby tu pokutu dal.

Devatenádctý, ktož by kolivěk kupci do jiné země řemeslo naše dělal, buďto klobúky bobrové nebo jiné, aby těch bez přísežných nevydával, leč je oni prve ohledají, aby v tom pánóm i obci těchto měst i řemeslu našemu lehkost ani žádná hanba se nedála.

Dvadcátý, aby každý syn mistruov měl právo po otci svém:

Jedenmedcietmý, který mistr chtěl se zde z Nového města aneb zase též z Starého města na Novém městě osaditi, aby byl zachován a přijat, jakožto na mistra slušie, a do cechu aby dal patnácte grošuov českých.

Dvamedcietmý, pokuty, kteréž by přileżely k kusóm a artykulóm nadepsaným, ktož by se dopustil, ten aby dal kopu grošuov míšenských. A ta má dělena býti na tři diely: panu purgmistru a pánóm z té pokuty dáno buď třidceti grošuov, panu rychtáři deset grošuov, a do cechu jich dvadceti grošuov.

Třimedcietmý, žena, která by ovdověla v jich řemesle po manželu svém, aby proto řemeslo dělati mohla i prodávati svobodně a se živiti, dokud by na vdovské stolici seděla.

Protož my k jich prosbám, jakožto slušným a podobným a obci užitečným jsúce nachýleni a chtiece tomu rádi, což na nás jest, aby to nadepsané řemeslo klobúčnické, jakožto i jiná řemesla v městě našem síliti a rozmáhati se mohlo, a slušná i spravedlivá diela dělajíce ke cti městu našemu i všie obci k užitku bylo, jim totižto i všemu řemeslu jich nadepsaných všech kusuov a artikuluov společně i každého zvlášť plné naše k nim povolenie dávajíce, potvrzujem tiemto listem, a to dotud, dokudž by námi anebo našimi potomními nětco užitečnějšieho a všie obci prospěšnějšieho nalezeno nebylo při tom řemeslu anebo starším a mistróm častopsaného řemesla jiného lepšieho v řemesle se nezdálo. Toho na svědomie i potvrzenie pečet menší města našeho svrchupsaného dali sme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie Syna božieho tisícieho čtyřstého osmdesátého devátého, ten úterý po svatém Vavřinci, mučedlníku Božiem.

42.

Konšelé Novoměstští potvrzují artikule řemesla kloboučnického.

1489, 27. srpna.

My Štěpán Huncleder, v tu chvíli purkmistr, Sigmund Huolka, Vácslav Žatecký, Vácslav Selík, Jan Radoch, Mařík Kropáček, Jan sládek, Hron súkenník, Jan Velvarský, Jan od kos, Štěpán Sekule a Lukeš krajčí, konšelé přísežní Nového

města Pražského, známo činíme tiemto listem přede všemi, před nimiž čten nebo čtúce slyšán bude, že předstúpivše před nás do plné raddy naší starší a mistři řemesla klobúčnického, spolusousedé a obyvatelé naši, nás s pilností jsú žádali a ustavičně starali, abychom jim k některým artikuluom a kusóm k jich řemeslům užitečným a příslušným, o kteréž jsú se oni jednostajně sami svolili, naše povolenie dadúce je schválili a pro zachovánie řádu v témž řemesle listem přivěšením pečeti naší tvrdili a upevnili.

Z kterýchžto zajisté kusóv ot nich jednostajně svolených první jest tento: Ktož by kolivěk v jich řemesle chtěl se mistrem posaditi, aby přijímal tělo a krev pána Ježíše Krista posvátně pod obojím spósobem, a v tom aby se skutečně okázal.

Druhý, aby list řádného splozenie a zachovánie svého odtud, odkudž jest rodem, přinesl, a potom aby sobě dobyl městského práva.

Třetí, ktož by měl do jich řemesla a cechu za mistra přijat býti, ten aby před mistry řemeslo své okázal, bobrový klobúk dobrý, druhý zaječí hřbetový a s obú stranú vlasitý, a k tomu klobúk kadeřavý dobrý mužský, item buoty, plst ševcovskú. A když to všecko okáže, což jest svrchu jmenováno, a mistři toho pochválé, tehdy od mistruov do cechu přijat bude, a k tomu aby přístupného dal patnáste grošuov bielých.

Čtvrtý, ktož by kolivěk falešné dielo prodával, aby starší, kteří nynie jsú nebo potom budú, to dielo ohledali podlé přísahy své, a při tom ohledání aby byli najméně jeden z starších z Starého města a druhý z starších z Nového města a po dvú z mistruov obecních, a to buď v jarmark neb krom jarmarku. Jestli pak že by při tom ohledání co falešného nalezli, vezmúc pacholka páně richtářova, aby to dielo falešné bylo pobráno, a več páni Jich Milost s staršími obrátie to dielo pobrané, tak aby se stalo. Kdož by zavíral zaječí vlas sám kromě bobru, to by byl faleš.

Pátý, aby žádný do těchto měst řemesla klobúčnického nevezl na ně klobúčníky v městech těchto, krom v jarmark toliko.

Šestý, aby žádný, ktož s nimi cechu nemají, žádných klobúkuov hostinských ani jich od hostí kupovali ani zde jich prodávali, krom v jarmark; pakli by kto chtěl v tom své vuole užívati, to aby bylo na pány jich milost vzneseno.

Sedmý, o miesta aby bylo losováno, buď na Starém neb na Novém městech, každý jarmark, a tak aby stával každý na svém miestě až do jiných pořád zběhlých jarmarkuov, pod pokutú libry vosku, ktož by se tak nezachoval.

Osmý, aby žádný podkoteční, kteříž klobúky předávají a svá miesta mají, mezi námi nestávali, ani dvú miest držali, než aby při svých krámiech a na svých strážech prodávali, a to toliko kromě jarmarku.

Devátý, klobúkuov navlažovaných [?] aby jiní nedělali, ktož s nimi cechu nemá.

Desátý, kterýž by se chtěl řemeslu jich učiti, aby tři léta u mistra se učil a jinak aby přijat nebyl. Když tak bude přijat, aby dal ke cti a chvále božie libru vosku, a též když by z učenie měl propuštěn býti, aby dal libru vosku do cechu.

Jedenáctý, který by mistr měl učedlníka přijieti, aby při tom byla dva jiná mistři, a ten, ktož by se chtěl řemeslu učiti, aby učinil pod základy lidmi aneb přátely svými tak, jakž se mistróm zdáti bude.

Dvanádctý, který by učedlník chtěl se oženiti, let nevyslúže, aby jemu nebylo dopuštěno.

Třinádctý, který by tovařiš řemesla jich přivandroval a k mistru přistúpil, aby dělal do mistrovy vuole a do své.

Čtrnádctý, aby žádný z mistruov nesměl lúditi tovařiše mistru druhému ani penězi přeplacovat pod pokutú, než vezma řádného odpuštěnie, dělajž potom u koho chce.

Patnáctý, aby žádní cizoložníci, žádní hráči kostek ani kartuov aneb zloději mezi nimi trpieni nebyli, a zvláště z mistróv, pod pokutú, jakž se zdáti bude.

Šestnástý, aby žádná mistrová jedna druhé žádným haněním neslušným nehaněla a sobě lehkosti aby nečinily pod pokutú, jakž se starším zdáti bude.

Sedmnástý, když starší řemeslo obešlú do cechu buď ku panskému rozkázání aneb pro dobré řemesla, a kto svévolně aneb hrdostí býti nechtěl, leč by doma nebyl, aneb starším se neopověděl, ten aby dal pokutu libru vosku.

Osmnástý, ktož by zde v těchto městech dielo neslušné aneb falešné dělal a zde jeho prodávati nesměl, aby také jeho jinam na jarmark nevozil. Pakliby kto v tom shledán byl, jakž a več páni s staršími obrátie, aby tu pokutu dal.

Devatenádctý, ktož by kolivěk kupci do jiné země řemeslo naše dělal, buďto klobúky bobrové nebo jiné, aby těch bez přísežných nevydával, leč je oni prvé ohledají, aby v tom pánóm i obci těchto měst i řemeslu našemu lehkost ani žádná hanba se nedála.

Dvatcátý, aby každý syn mistruov měl právo po otci svém.

Jedenmedcetmý, který by mistr chtěl se zde z Starého města aneb zase též z Nového města na Starém městě osaditi, aby byl zachován a přijat jak na mistra slušie, a do cechu aby dal XV gr. českých.

Dvamecítmý, pokuty, které by příslušely k kusóm a artikuluom nadepsaným, ktož by se dopustil, ten aby dal kopu gr. miš., a ta má dělena býti na tři diely, panu purkmistru a pánóm z té pokuty buď dáno XXX gr., panu richtářovi X gr. a do cechu jich XX gr.

Třimecítmý. Žena, která by ovdověla v jich řemesle po manželu svém, aby proto řemeslo dělati mohla i prodávati svobodně a se živiti, dokudž by na vdovské stolici seděla.

Protož my k jich prosbám jakožto slušným i podobným a obci užitečným jsúce náchylni, a chtiece tomu rádi, což na nás jest, aby to nadepsané řemeslo klobúčnické jakožto i jiná řemesla v městě našem síliti a rozmáhati se mohlo, a slušná a spravedlivá diela dělajíce, ke cti městu našemu i vší obci k užitku bylo, jim totižto a všemu řemeslu jich nadepsaných kusóv a artikulóv společně i každého zvlášt, plné naše k nim povolenie dávajíce, potvrzujeme tímto listem, a to dotud, dokudž by námi nebo našimi potomními něco užitečnějšího a vší obci prospěšnějšího nalezeno nebylo při tom řemeslu anebo starším a mistruom častopsaného řemesla v potomních časích jiného lepšího v řemesle se nezdálo. Toho na svědomie i potvrzenie pečet menší města našeho svrchupsaného dali jsme přivěsiti k tomuto listu. Jenž jest dán léta od narozenie Syna božieho tisícieho čtyrstého osmdesátého devátého, ten čtvrtek po sv. Bartoloměji mučedlníku a apoštolu božiem.

43.

Konšelé Staroměstští potvrzují narovnání mezi barvíři koží a měšečníky.

1493, 21. ledna.

Léta božieho tisícieho čtyrstého devadesátého třetieho v pondělí před s. Vincencím, barvieři koží a měšečníci Starého města Pražského, vstúpivše do plné raddy, osobně oznámili sú, že pro dobrú vuoli, lásku a svornost na tomto se svolili a tuto smlúvu mezi sebú jednostajně učinili, aby měšečníci všech barev kuože k své toliko potřebě k dělání měšcóv a váčkóv barvili a barviti mohli beze všie odpornosti nadepsaných barvieřuov; než takových koží barevných měšečníci aby na krámy nevykládali ani prodávali zde i jinde po jarmarcích; stuh také všelijaké barvy ani řemenie všelijakého též aby neprodávali ani na krám nevykládali zde ani jinde po jarmarciech obyčejem ižádným, než raději v živnostech aby sobě pomáhali, a sobě v tom nepřekáželi nynie i po věčné časy. Za purgmistrstvie pana Jana Žieže.

LISTINY ARCHIVU NĚKDY OLEŠNICKÉHO

nyní ve státním archivu Vratislavském chované a Čech a Moravy se týkající.

K vydání upravil **Josef Emler.**

Připomenutí.

K nemnohým archivům, v nichž se nám písemnosti starých panských rodů českých zachovaly, náležel někdejší archiv Olešnický, který po smrti posledního vévody Brunšvického přenešen byl do státního archivu Vratislavského. Pro dějiny české a moravské má důležitost ta část někdejšího archivu Olešnického, která někdy bývala rodinným archivem Poděbradské větve pánů z Kunštatu, do něhož se během časů z příčin rozličných i listové některých jiných šlechtických rodin českých i moravských dostali.

Archiv pánů z Kunštatu Poděbradských chován býval nejdříve v Poděbradech, za krále Jiřího uložen byl na Liticích bezpochyby asi z té příčiny, že tento pevný hrad poskytoval větší jistoty nežli Poděbrady. V Liticích zůstal i za synů a dědiců krále Jiřího. V příčině té ustanovili vévodové Minstrberští při dělení statků otcovských v Poděbradech dne 9. března 1472, jak následuje: „Item což se dotýče listóv a zápisóv našich, buďto papežských, césařských, královských i jiných všech listuov a privilegií, ježto by nám všem společně příslušeli, buďto na svobody, na zbožie aneboli na dluhy: o to sme všichni tak svolili, aby takoví listové skladeni byli do jedné truhly, a ta aby měla čtyry zámky, aby každý z nás od té truhly jeden klíč měl; a ta truhla s těmi listy aby byla chována na hradě Liticech k našie všech ruce a potřebě, a žádný z nás jeden bez druhých vóle nemá té truhly otmýkati ani někam odtud s Litic hýbati. Než což se dotýče jiných našich listóv a zápisuov, o těch takto buď: kteříž listové svědčie na která zbožie, na cíž by se diel ta zbožie dostala, ten každý své listy má vzíti v svú moc.“ (Arch. český I, 305).

Tak si vzal zajisté ze čtyř synů krále Jiřího každý ty listy, které se k jeho zboží táhly; společnými zůstaly takové písemnosti, jež se celé rodiny týkaly, a bezpochyby i takové, které se žádné části rozděleného zboží netýkaly, které nahodile při rodě Kunštatském zůstaly, i když tento v držení příslušného zboží již nebyl. Byly to jmenovitě jednotlivé listiny někdejších pánů z Častolovic, pánů z Bergova, pánů z Lichtenburka, ze Šternberka, Čouchů ze Zásady, listiny týkající se panství Velišského, hory Kunětické, hradu Polné a jiných jednotlivých rodů. Četněji byly tu zastoupeny listy Kunštatu větve moravské, listiny kláštera Vyzovického a Žďárského, i listiny, abychom tak řekli, české státní, které vlastně náležely do archivu

Karlštejnského, jež si však asi král Jiří z příčin některých ponechal. Když pak Litice r. 1495 dostaly se v držení pana Viléma z Pernštejna, a Poděbrady téže doby přešly v majetek krále Vladislava, přenešen byl rodinný archiv knížat Minstrberských do Olešnice, kde ovšem i později rozmnožován byl, a to hlavně písemnostmi týkajícími se věcí slezských a věcí rodinných pozdějších knížat Minstrberských.

K vědeckým účelům dějepisu českého i moravského se týkajícím použito bylo archivu Olešnického poměrně málo; Sommersberg uveřejnil z něho něco čísel v bohaté své sbírce Scriptores rerum Silesiacarum; jím asi obrácena byla k archivu Olešnickému pozornost našeho nesmrtelného Palackého, který z něho uveřejnil v „Archivu Českém“ I, 297—319 třináct písemností pod názvem „Zápisy knížat Minsterberských v Olešnici od r. 1454 do 1489.“ Když pak archiv Olešnický přenešen byl do státního archivu Vratislavského a srovnán, seznámil nás velepilný badatel náš prof. August Sedláček podrobněji s obsahem archivu tohoto v pojednání svém „Die altböhmischen Bestände des Ölser Archivs“, jež uveřejnil ve „Věstníku Král. České Společnosti Náuk“ r. 1887 na str. 54—71, kde sestavil výtahy listin Čech a Moravy se týkajících dle domnělé původní provenience jednotlivých archivů, z nichž celá sbírka vznikla.

Důležitost a rozmanitost písemností tu obsažených byly příčinou, že jsem se odhodlal vydati je v této sbírce, k čemuž mě pohnula i ta okolnost, že část jich, ovšem jen malá, svým časem od Palackého tu uveřejněna byla. Při tom stala se vyminečně ta odchylka, že se tu uveřejňuje všecek listinný material i latinsky a německy psaný, poněvadž se nezdálo vhodným býti z příčin jazykových trhati od sebe takové kusy, které se často věcně vzájemně doplňují.

Listiny tuto uveřejňované jsou vesměs originaly anebo transumty a vydávají se v plném znění; jen formule publikační, formule oznamující „ležení“ jsou zkrácené, a z několika listin již odjinud známých podává se jen regest a odkazuje se, kde plné znění listiny jest uveřejněno. Čísla za regestem v závorce položená naznačují číslo seznamu Sedláčkova výše dotknutého.

Konečně konám milou povinnost a vyslovuji vřelé díky pp. archivnímu radovi dru. Pavlovi Pfotenhauerovi a drům Wächterovi a Wutkemu, že opětně důkladně a co nejsvědomitěji opisy srovnati si neobtěžovali.

1.

Karel IV, římský a český král, potvrzuje Janovi z Wartenberka a z Veselé listy krále Jana dané dne 8. a 13. ledna r. 1337 na hrad Veliš s příslušenstvím. Viz Reg. Boh. et Mor. IV, č. 2188 a 2189 str. 852—854. (30).

V Praze, 27. srpna 1348.

Karolus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. vniuersis, quod pro parte nobilis Johannis de Wartenberg de Wessel, baronis et fidelis nostri dilecti, nuper celsitudini nostre oblata supplicacio continebat, quatenus eidem quasdam litteras clare memorie illustris Johannis, quondam Boemie regis, genitoris nostri dilecti, approbare, ratificare et confirmare de benignitate regia dignaremur. Quarum quidem tenor per omnia talis erat: Nos Johannes, d. gr. Boemie rex ac Lucemb. comes, v. Reg. Boh. et Mor. IV, 2188 a 2199. Nos igitur ad supradicti Johannis supplicacionis instanciam, presertim cum iuste petentibus non sit denegandus assensus, inspectis multiplicibus studiosis obsequiis, quibus se nostre maiestati gratum reddidit et exhibet continuo graciorem, supradictas litteras in omnibus suis tenoribus, sentenciis et clausulis de verbo ad verbum, prout scripte sunt et superius sunt expresse, de certa nostra sciencia et libera voluntate in personam dicti Johannis de Wartenberg, heredum et successorum ipsius approbamus, ratificamus et de regie potestatis plenitudine confirmamus. In cuius rei testimonium presentes fieri et nostri sigilli iussimus robore communiri. Dat. Prage a. d. mill. trecent. quadragesimo octauo, indic. prima, VI° kalendas Sept., regnorum nostrorum anno tercio. — In plica: Per dominum cancellarium ad relacionem Dythmaris Johannes Nouiforensis. R. (Po pečeti zbyly jen červenomodré niti hedvábné.)

2.

Karel IV, římský a český král, dává Tobiášovi z Bechyně a Bočkovi z Kunštatu a jich dědicům právo k nápadům na statky až do ceny 200 kop gr. praž. v krajích Slanském, Hradeckém, Žateckém, Kouřimském a Mýtském, jež by jako odúmrť neb z jiné příčiny dle obyčeje v království Českém zachovávaného králi připadly. (76).

V Chebu, 10. května 1350.

Karolus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. ɔc, quod consideratis multiplicibus studiosis obsequiis nobilium Thobie de Bechina et Boczkonis de Kunstat, nostrorum fidelium dilectorum, quibus iidem nostre celsitudini

hactenus prompta fide et indefessa sedulitate placuerunt et in futurum adaucto probitatis studio poterunt ac debebunt habundantius complacere, ipsis et eorum heredibus bona ad valorem ducentarum sexag. gr. prag. se extendentia, si que in Slanensi, Greczensi, Saczensi, Gurimensi et Mutensi prouinciis per decessionem quorumcumque absque heredibus legitimis aut alia quauis causa iuxta regni nostri Boemie consuetudinem approbatam ad nos deuolui contingeret, damus, donamus ac conferimus de nostre celsitudinis gracia speciali, inhibentes vniuersis .. capitaneis, .. camerariis, .. subcamerariis, . . officialibus et viceofficialibus, qui pro tempore fuerint, fidelibus nostris dilectis, ne predictos Thobiam et Boczkonem ac heredes ipsorum in presenti nostre largicionis gracia impediant seu permittant per quempiam alium quomodolibet impediri, sub pena indignacionis nostre, quam, qui secus attemptare presumpserit, se congnoscat grauiter incurrisse. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Egre a. d. mill. trecent. quinquagesimo iubileo, indiccione tercia, VI° idus Maii, regnorum nostrorum anno quarto. — Ad relacionem domini Teschinensis Johannes Nouiforensis. R.

3.

Ješek z Wartenberka a z Veselé dává věrnému svému Nevošovi za služby konané rychtářství v Kratonohách k vysazení za 35 kop gr. praž. (77).

Bez místa, 4. ledna 1352.

Nos Jesco de Warthemberg de Wessel ad rei perpetuam memoriam. Ad vniuersorum tam modo superstitum quam inantea futurorum noticiam presentibus volumus peruenire, quod pensantes vtilia, fidelia et accepta seruicia fidelis nostri dilecti Newossii, que hucusque nobis exhibuit incessanter, cupientes eum et suos posteros proinde prosequi graciose, sibi et suis heredibus et heredum posteris iudicium in villa nostra Crathonow pro triginta et quinque sexag. gr. prag., quamuis maioris sit precii, vendendum iureque theutunico exponendum, cuique iudicio vnum agri laneum LXXII iugera continentem liberum cum taberna libera, tercio denario iudicionario, saluis tamen tribus capitalibus culpis, subicimus. Omnia eciam iura de arestacionibus equorum, pecudum, rerum eciam quarumcumque, iura pariter de resignacionibus domorum, hereditatum quarumcumque cum eciam iure defendiculorum de iure receptorum, que eciam premissis superad[d]imus de fauore et gracia speciali. De hiis omnibus prius dicto Newossio et suis posteris condescendimus presentibusque in ipsorum tradimus potestatem volentes, vt hec omnia et singulariter vniuersa teneant, habeant et possideant nostro et nostrorum posterorum inpedimento procul-moto. Addimus insuper, vt predictus Newossius et sui eciam posteri non aliis seruiciis, nisi colligendo et ad mandatum nostrum distribuendo, sint obligati, sed de

vniuersis grauaminibus, contribucionibus, exaccionibus penitus sint exempti. In quorum testimonium et robur perpetue firmitatis presentes fieri et sigilli nostri appensione fecimus roborari. Act. et dat. per manus Nycolay, notarii nostri, ab anno incarn. domini mill. trecent. quinquag. secundo, in octaua sanctorum Innocentum. (Přivěšena jest pečet ze zeleného vosku na proužku pergam.).

4.

Karel IV, římský a český král, dává svolení své k tomu, aby mohla Anežka, vdova po Hynkovi ze Žleb, hrad a město Žleby a některá jiná zboží, jež jako věno držela a drží, jakož i podíl dědičný, který jí dcera její Anežka odevzdala, buď v celku neb v dílech za živa nebo na smrtelném loži komukoli dáti, odkázati a odevzdati. (39).

V Písku, 29. února 1352.

Karolus, dei gr. Rom. rex semper Augustus et Boemie rex. Notum facimus vniuersis, quia nobilis mulier Agnes, relicta bone recordacionis quondam Hinconis de Slebin, fidelis nostri, castrum Slebin et opidum ibidem cum villa quadam et vna curia, necnon ciuitatem Bybrans, villam Sehub, villam Schohowicz, villam Marcowicz, Byscupicz, Rziczki ac Trubken curias, villam Zarzieczan et villam, que dicitur Tres Curie, cum omnibus iuribus, dominiis, vtilitatibus, prouentibus, obuencionibus et pertinenciis suis, quibuscumque specialibus vocabulis designentur, in verum dotalicium et iuste dotis nomine, que vulgo morgengab dicitur, possedit et tenuit et tenet ac possidet in presenti; et quia Agnes, sua filia, pridem animo deliberato et amicorum suorum precedente consilio omnem suam hereditariam porcionem, siue in rebus immobilibus et mobilibus consistat, de regio nostro consensu et ea potestate, quam sibi desuper duximus conferendam, dicte Agneti, sue matri, rite dedit et in nostre maiestatis presencia voluntarie resignauit: nos prefatum dotalicium et resignacionem predicte hereditarie porcionis ratificantes, approbantes et de regie benignitatis clemencia confirmantes, decreuimus et auctoritate regia duximus statuendum, quod liceat predicte Agneti matri prefatum suum dotalicium et resignatam sibi, vt premittitur, hereditariam porcionem cum omnibus iuribus, dominiis, obuencionibus, vtilitatibus et pertinenciis, vt prefertur, in toto seu in partibus, cui seu quibus personis voluerit, in vita seu in morte donare, legare et assignare ac tradere pro sue beneplacito voluntatis. Illum quoque seu illos, qui ex voluntate dicte Agnetis presentes litteras habuerint, predictorum dotalicii et hereditarie porcionis veros heredes dicimus, volentes de certa nostra sciencia, quod ipsi predicta omnia virtute presencium litterarum possint et debeant cunctis futuris temporibus pacifice possidere. Inhibemus igitur capitaneis, camerariis, subcamerariis, zudariis, iusticiariis, iudicibus et ceteris officialibus ac viceofficialibus regni Boemie, qui pro tempore fuerint, fidelibus nostris,

ne prefatam Agnetem aut eum uel eos, cuius seu quorum interfuerit, aduersus presentis nostre largicionis indultum impediant aut sinant quomodolibet impediri, sub pena grauis nostre indignacionis, quam, qui secus attemptare presumpserint, se cognoscant grauiter incidisse. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Piesk a. d. mill. trecent. quinquag. secundo, indiccione quinta, II kalendas Marcii, regnorum nostr. a. sexto. — In plica: Per dominum regem Newemburgensis electus. — Registrata. — (Z pečeti na proužku perg. přivěšené zbyl jen zlomek.)

5.

Karel IV, římský a český král, činí Bočkovi z Poděbrad, číšníku dvoru královského, milost, aby nesměl poddaných jeho nikdo staviti, leč by mu od něho nebo jeho zástupce odepřeno bylo právo, nebo kdyby někdo z poddaných těch s loupeží nebo krádeží byl chycen. (78).

V Praze, 7. května 1353.

Karolus, d. gr. Rom. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus vniuersis, quod attendentes grata et accepta seruicia ac alia multiplicia probitatis merita nobilis Bocschconis (Botschconis?) de Podhibrat, pincerne regalis curie et familiaris nostri dilecti, quibus ipse celsitudini nostre et clare memorie illustri Johanni, quondam Boemie regi, genitori nostro dilecto, placuisse dinoscitur et adaucto fidelitatis studio placere poterit habundancius in futurum, sibi de speciali nostre celsitudinis clemencia graciam hanc duximus faciendam, quod nullus hominum siue subditorum ipsius per quoscumque homines occasione cuiusuis culpe, cause seu debiti detineri, impeti seu arrestari poterit, nisi primitus homines seu subditos ipsius impetentibus per prefatum Bocschconem aut eius substitutum negaretur iusticia, seu si quisquam de suis subditis cum furto seu spolio deprehensus fuerit, ad quem graciam huiusmodi nolumus se extendi, decernentes, quod ipsius vasalli, homines et subditi pro debitis ad quinque sexagenas gr. den. prag. et non ultra se extendentibus in ciuitatibus, oppidis, villis seu locis regni nostri Boemie possint et valeant commode arrestari. Inhibemus igitur capitaneis, camerariis, subcamerariis, purggrauiis et viceburggrauiis, necnon ceteris officialibus et viceofficialibus regni nostri Boemie, fidelibus dilectis, firmiter et districte, ne prefatum Bocsch[conem] in hac nostra gracia impediant seu sinant per quempiam quomodolibet impediri sub pena grauis indignacionis nostre, quam, qui secus attemptare presumpserint, se cognoscant grauiter incurrisse. Presencium sub nostre Maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Prage a. d. mill. trecent. quinquagesimo tercio, indiccione sexta, nonas Maii, regn. nostr. a. septimo. — In plica: Ad relacionem Sbinconis Leporis Franciscus. — Registrata. (Z přivěšené pečeti zbyl jen proužek pergamenový).

6.

Karel IV, římský a český král, stvrzuje osvobození od svazku manského zboží ve Chlenech k Liticům příslušného a bratřím Divišovi a Zbyňkovi ze Chlen náležejícího, kteréžto osvobození byl Jindřich z Lichtenburka učinil. (20).

V Praze, 10. srpna 1353.

Karolus, d. g. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus tenore presencium vniuersis, quod cum nobilis Heinricus de Leuchtenburg, fidelis noster dilectus, et sui heredes bona feodalia in villa Chlen, que Diwisius et Sbinco fratres de Chlen, filii condam Donyconis de Chlen, tenere et possidere, ac ad ipsius castrum dictum Lucicz iure feodali pertinere noscuntur, ab eadem feodalia dependencia perpetuo dimiserit libera et soluta, nostre petens maiestatis graciam, quatenus exempcioni et absolucioni predicte consensum regium preberemus. Nos igitur ipsius Heinrici de Leuchtenburg precibus fauorabiliter annuentes, absolucioni et exempcioni a feodali dependencia et respectu, quibus eadem bona pertinuerunt ad castrum Lucicz prefatum, auctoritatem, consensum et licenciam regie celsitudinis nostre presentibus impartimur, ipsaque singula, sicut iuste et racionabiliter acta sunt, confirmamus et approbamus, ipsa volentes habere perpetuam roboris firmitatem. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Prage a. d. mill. trecentesimo quinquagesimo tercio, indic. sexta, IIII° idus Augusti, regn. nostr. a. Romanorum octauo, Boemie vero septimo. — In plica: Ad relacionem domini Jo[hannis] electi Numburgensis, Michael. — Registrata. (Pečet na proužku pergamenovém přivěšená jest porouchána na okraji.)

7.

Jakub rychtář, purkmistr a konšelé města Nymburka nad Labem vyznávají, že Boček z Poděbrad dal k držení právem purkrechtním do své vůle Heinlinovi Cudrmovi dvůr Babín za 70 kop gr. praž. platu ročního. (79).

(V Nymburce), 27. října 1355.

Nos Jacobus iudex, Mika Sowkonis magister ciuium, Bartholomeus Gerlaci, Nicolaus in Lacu, Arnoldus Aldemayt, Cunczlinus Crautwurst, Johannes de Bryzn, Henzlinus Mirscho, Henzlinus Link, Paulus Herbordi, Ekhardus de Bognicz, Cunradus Weydner et Pertlinus Cinkolt, consules et scabini ciuitatis Neumburgensis super Albea, recognoscimus tenore presencium vniuersis in palam protestantes, quod nobilis dom. Boczko de Podyebrad Heinlino Czuderm, conciui nostro, ob seruiciorum suorum intuitu[m], que sibi actenus exhibuit, curiam suam hereditariam Babyn dictam cum suis hereditatibus et pertinenciis vniuersis contulit graciose per dictum Heinlinum, heredes et successores suos habendum, tenendum, vtifruendum iure theutonico,

quod vulgariter purkrecht dicitur, et possidendum tam diu, quoad dicti domini Boczkonis, heredum et successorum suorum placuerit voluntati. De qua quidem curia et hereidtatibus Heinlinus, heredes et successores sui predicti singulis annis septuaginta grossos pragenses, videlicet in festo s. Georii triginta quinque grossos et in festo s. Galli tantumdem, ipsi domino Boczkoni, heredibus et successoribus suis perpetuis temporibus nomine veri census soluere tenebuntur et in Podyebrad presentare, tali tamen condicione interiecta, quod Heinlinus, heredes et successores sui prehabiti dictam curiam Babyn cum suis iuribus et pertinenciis vniuersis, quandocumque ipsis expedire videbitur, alteri homini bono et fideli sub eo iure theutonico vendere poterint, et hoc de consensu eiusdem domini Boczkonis, heredum ac successorum suorum predictorum et fauore. Et eciam quandocumque d. Boczkoni, heredibus et successoribus suis Heinlinus, heredes et successores sui predicti quocumque modo displicerent, sic quod ipsis de dicta curia Babyn fauere nollent, ut tenerent, extunc Heinlinus, heredes et successores sui dictam curiam vendere debebunt alteri bono et fideli homini repugnacione qualibet seuoluta. In quorum euidenciam sigillum nostre ciuitatis de nostra sciencia presentibus est appensum. Dat. in vigilia sanctorum Symonis et Jude apostol. a. d. mill. trecent. quinquagesimo quinto. (Pečet přivěšena jest na proužku pergam.)

8.

Karel IV, císař římský a král český, ustanovuje Půtu z Častolovic purkrabím v Potštejně. (2).

Na Karlštejně, 11. listopadu 1355.

Karolus quartus, divina favente clemencia Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex, nobili Botoni de Czastalowitz, burggravio in Botenstein, fideli suo dilecto, gratiam suam et omne bonum. De legalitate, industria ac approbate fidei immota constancia, quibus apud nostram celsitudinem multipliciter commendaris, plurimum presumentes, te, qui fidelium serviciorum ac virtutum multarum exerciciis bene meritus fore dinosceris, burggravium castri nostri Botenstein constituendum duximus ac tenore presencium constituimus usque ad nostre dumtaxat beneplacitum voluntatis. Et quod una cum tua familia, quam tecum pro regimine seu custodia dicti castri habere debebis, congrue sustentari valeas, tibi centum sexagenas gr. denar. pragen. super censibus nostris annuis in civitatibus Altha Muta et Crudin annis singulis deputamus, mandantes . . iudicibus, . . iuratis et communitatibus dictarum Alte Můte et Crudiniensis civitatum, quod prefatas centum sexagenas tibi annis singulis usque ad nostram revocacionem sine contradictione seu difficultate quibuslibet super terminis conswetis assignent integraliter et persolvant, sicut nostram indignacionem diligunt evitare. Presencium sub nostro sigillo testimonio litterarum. Dat. Karlsteyn a. d. mill. trecent. quinquag. quinto, indictione octava, XI die mensis Nov., regnorum

nostrorum a. decimo, imperii vero primo. — Per dominum . . magistrum curie Johan. Eysteten(sis).

9.

Rychtář a rada města Nového Kolína nad Labem vyznávají, že Boček z Poděbrad dovolil měšťanům Nymburským volnou cestu, která jde z Hořatve přes jeho dědičné zboží. (80).

(V Novém Kolíně), 6. pros. 1355.

Nos Goczlinus iudex, Petrus Meysner magister civium, Petrus Rossa, Petrus Cropp, Haynusch Nimmenkluppil, Ulmannus Halpritter, Theodricus Hamer, Johannes Sechsel, Seybotha Choler, Johannes Helwigsdorf, Hermannus Ocnaudi, Petrus Leywother, Henslinus Lewpoldi, iurati civitatis Nove Colonie super Albea, constare volumus tenore presencium universis palam protestantes, quod nobilis dominus Boczko de Podyebrad ob reverenciam venerabilis domini . . Mindensis episcopi et ad plurimarum nostrarum precum efficaces instancias discretis viris . . civibus de Newburga super via, que de Horac per bona eiusdem domini hereditaria meatum habet, prout ipsis de fine ad finem extat demonstrata, in omnibus suis partibus rite racionabiliterque signata bonam ac promotivam exhibuit voluntatem, prout alias in ipsorum civium litteris privilegialibus super se datis plenius continetur: cuius tamen tenorem littere ob maiorem cautelam roboramus, ratificamus presentibus confirmantes tali sub condicione atque forma, quod dictus dominus Boczko heredesque sui ammodo a predictis civibus et eorum carbonariis perpetuis temporibus nullum detrimentum dampni per vecturas ipsorum paciantur, et ut dicti cives omnia et singula iuxta tenorem litterarum, quas super se domino Boczkoni prefato dedisse dinoscuntur, rata servare debeant et tenere. Quod si secus facerent et promissa sua in aliquo violare viderentur, extunc quicquid dictum dominum facere contingeret, hoc ipsum mox fecisse fatebimur iusticia mediante. Contra hec omnia bona fide promittimus numquam loqui nec debemus, sed pocius ipsum semper esse iustum fatebimur et dictos cives minus iustos, prout super eo ipsorum habere dinoscitur litteras efficaces. In cuius rei testimonium et robur perpetue valiturum sigillum nostre civitatis supradicte presentibus est appensum. Act. et dat. die s. Nicolai confessoris a. d. mill. trecent. quinquag. quinto.

10.

Čeněk z Lipé, nejvyšší maršálek král. Českého, postupuje Ješkovi z Pirkštejna Polnou hrad s příslušenstvím. (40).

V Praze, 6. dubna 1356.

Quia omne, quod in tempore agitur, cum decursu temporis labitur et ab hominum subito recedit memoria, nisi litterarum testimonio roboretur, nos igitur Czenko de Lipa, summus regni Boemie marschalcus, not. facimus ten. pres. uniuersis, quod cum

bona deliberacione maturaque amicorum et fidelium nostrorum super eo consilio prehabitis atque de bona nostra voluntate patruo nostro karissimo, domino Jesconi dicto de Byrkensteyn pro bonis hereditatis sue, videlicet castro Byrkensteyn cum vniuersis suis pertinenciis, que bona . . fratres nostri pie recordacionis habuerunt et ab eis alienarunt, bona nostra infra scripta, scilicet Polnam castrum et opidum vna cum theoloneo seu mutha ibidem, cum omnibus aliis et singulis dominacionibus, libertatibus, nemoribus, piscinis, venacionibus, aucupacionibus, pratis, pascuis, necnon cum omnibus fructibus et vtilitatibus, quibuscumqne nominibus censeantur, prout predecessores nostri felicis recordacionis possiderunt [sic] et habuerunt, et sicut dicta bona ad nostram potestatem deuenerunt, et specialiter cum istis villis: Dobrutow, Wezenicz, Hnerbow, Oleschna, Porschiecz, Gablans Theutunicale, Gablans Boemicale, Bukow, Czazonia, Roschitz, Spyneldorf, Nyeskow, Czyrax, Podyschin, curia in Przimislauia*), ac nominatim cum iure patronatus ecclesiarum in dictis bonis, libere et hereditarie donamus et presentibus resignamus per ipsum, heredes et successores suos pacifice possidendum, habendum et tenendum ac cum eisdem bonis habendi potestatem plenam et omnimodam faciendi et dimittendi, prout sue placuerit libitu[i] voluntatis. Preterea volumus ad ordinacionis predicte maiorem caucionem et ad omnia impedimenta, si qua dictis bonis fieri seu oriri possent, remouenda, que inantea nullus quisquam dictis vel factis, articulis, clausulis seu condicionibus valeat inquietare prescripta in aliquo, sed omnia, que inuenire seu inprimere predictis bonis presumeret contraria, vana, cassa et irrita ab omnibus reputabuntur. Nichilominus eciam promittimus bona nostra fide sine dolo, quod nos, heredes et successores nostri non volumus neque debebimus predictum dom. Jesconem, heredes et successores suos in dictis bonis aliqualiter inpedire, et si qui essent, vel in futurum fierent, sepedictum nostrum patruum dominum Jesconem in bonis sepedictis inpedire volentes seu inquietare, ab hiis promittimus eadem bona iure terre Boemie plenius disbrigare. In cuius rei euidenciam et robur perpetuo valiturum sigillum nostrum cum sigillis subscriptorum amicorum nostr. presenti littere de certa nostra sciencia duximus appendenda. Nos quoque Wanko pincerna regni Boemie, Jesco eiusdem regni camerarius, de Wessel dicti de Wartenberch, Jesco de Bozkowicz, Beneschius et Jesco de Titzin dicti de Wartenberch, Heinricus de Leuchtenburk dominus in Vethouia, Czenko de Potenstein et Heinricus de Lipa, per antedictum dominum Czenkonem de Lypa ad premissa specialiter rogati pro testibus, sigilla nostra cum ipsius sigillo presentibus in testimonium sunt appensa. Act. et dat. Prage a. d. mill. trecent. quinquag. sexto, die beati Sixti pape. (Na pergamenových proužcích přivěšeno 9 pečetí).

*) Místa u Polné čtou se: Dobroutov, Věžnice, Hrbov, Olešná, Pořičí, Jablonná, Buková, Šachotín?, Rosička, Spieldorf? = Hříště, Nížkov, Sirákov, Poděšín, Přibyslav.

11.

Karel IV, římský císař a český král, dává Půtovi z Častolovic ze zvláštní milosti své darem 130 kop gr. pražských, kteréžto peníze může si vyzvednouti buď na jednou nebo po částech ze statků v Čechách na císaře nápadem neb jinak přišlých. (3).

V Norimberce, 20. dubna 1361.

Karolus quartus, diuina fauente clemencia Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod habita benigna consideracione ad multiplicia fidelitatis obsequia, que nobilis Poto de Schastlowicz, fidelis noster dilectus, crebra sollicitudine nobis exhibuit incessanter, exhibere non cessat et prestancius facere et impendere poterit in futurum, sibi de dono singularis gracie liberaliter dedimus et donamus centum et triginta sexag. gr. prag. volentes, quod eandem pecuniam debeat atque possit recipere et leuare coniunctim uel diuisim in proximis bonis siue rebus hereditariis quibuscumque nobis in regno Boemie per deuolucionem uel alias vacaturis, prout eadem acceptanda sibi visum fuerit conueniens expedire; mandantes ob hoc vniuersis nostris officialibus regni Boemie, fidelibus dilectis, quatenus dum et quocies aliqua bona siue hereditates nobis et corone regni Boemie vacare contingerit, que dictus Poto decreuerit ad exolucionem dictarum centum et triginta sexag. assumere uel acceptare, quod ipsum in nullo perturbare debeant uel impedire, sed pocius in assecucione eorundem bonorum uel hereditatum apponere diligenciam promotiuam, sicut nostram in hac parte graciam diligunt conseruare. Presencium sub nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. Nuremberg a. d. mill. trecent. sexag. primo, indicc. quarta decima, XII kalendas Maii, regn. nostr. a. quinto decimo, imperii vero septimo. — In plica: Per dom. magistrum curie Henricus de Wesalia. — R(egistrata). Johannes Budwicensis. (Po pečeti zbyl jen proužek pergamenový).

12.

Karel IV, císař římský a král český, dává Půtovi staršímu z Častolovic právo své ke statkům Růžka, služebníka jeho, které na něho jakožto krále českého spadly a na 150 kop gr. praž. se cení. (4).

V Norimberce, 11. prosince 1361.

Karolus quartus, diuina fauente clemencia Roman. imper. semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. tenore presencium vniuersis, quod nobili Pothoni seniori de Czastolowicz, fideli nostro dilecto, graciam fidelium eius obsequiorum intuitu volentes facere specialem, ius nostrum, quod in bonis per mortem Ruzkonis, quondam sui seruitoris, ad nos, ut dicitur, deuolutis, que ad valorem centum quinquaginta

sexag. gr. prag. se dicuntur extendere, nobis ut regi Boemie competit, eidem Pothoni et suis heredibus liberaliter damus presentibus et ex certa sciencia conferimus et donamus, fidelibus nostris dilectis . . vrzedniconibus, . . burggrauiis et ceteris officiatis nostris per Boemiam, quorum interest quique super hoc fuerint cum presentibus requisiti, sub obtentu gracie nostre firmiter precipiendo mandantes ac volentes omnino, quatenus predictum Pothonem suo et heredum suorum nomine in possessionem iuris nostri predicti inducere debeant et inductum efficaciter conseruare, saluis tamen in premissis iuribus quorumlibet aliorum. Presencium sub imperialis magestatis nostre sigillo testimonio litterarum. Dat. Nuremberg a. d. mill. trecent. sexag. primo, indiccione tercia decima, III idus Dec., regn. nostr. a. quintodecimo, imperii vero sexto. — In plica: Per dominum magistrum curie Nicolaus de Chremsir. — R(egistrata): Johannes Saxo. (Na proužku pergamenovém přivěšena Karlova pečeť v majestatu s kontrasigillem.)

13.

Boček z Kunštatu, pán na Poděbradech, dává své svolení Jirutovi a bratřím jeho, sirotkům po Mikulášovi řečeném Hrazák ze Sadské, aby mohli své zboží v Sadské prodati právem zákupním. (81).

V Poděbradech, 1. února 1362.

Nos Boczko de Chunstat, verus heres et dominus in Podyebrad, not. facimus vniuersis presencium notic. habituris, quod constituti coram nobis Gyrud cum ceteris germanis suis singulis et vniuersis, orfani quondam Nicolay dicti Hrazak de Saczka, suo et ipsorum nomine, fideles nostri, nobis humiliter supplicarunt, vt eadem bona ipsorum ibidem in Saczka omnia et singula eo iure theutunico wlgo purchrecht nuncupato, quo ipsi habuerunt hactenus et tenuerunt, vendere possint de gracia et licencia nostra speciali. Nos igitur ipsorum iustis et racionabilibus supplicacionibus benignius inclinati nostrum consensum ad premissa damus presentibus pariter et assensum. Qui quidem orphani prefati eadem bona in Saczka, videlicet curiam ipsorum, vbi residebant, et aliam, vbi ipsorum colonus inhabitabat, et quintum dimidium laneum ibidem de agris cultis et incultis cum pratis admensuratis, quorum laneorum quilibet sexaginta iugera habere debet sub mensura, cum omnibus et singulis iuribus ac communitate pascuorum, quod wlgo wobecz dicitur, et pertinenciis atque vtilitatibus et vsifructibus vniuersis, sicut iidem a nobis habuerunt et tenuerunt iure theutonico wlgariter purchrecht nuncupato, quo alii nostri fideles ibidem habere dinoscuntur, Pesconi Giczkoni*), camerario nostro fideli dilecto, heredibus et successoribus suis, maturo consilio et deliberacione amicorum et seniorum ipsorum prehabito diligenti,

*) mohlo by se čísti též Biczkoni.

rite et racionabiliter iusto vendicionis tytulo pro centum et quadraginta sexag. gr. prag. den. numeri et regii pagamenti coram nobis vendiderunt, per ipsum, heredes et successores suos habendum, tenendum et vtifruendum iure theutunico perpetuis temporibus et possidendum. Quam hereditatem predictus Pesco iam dictis orphanis coram nobis sufficienter persoluit atque plene, ita tamen, quod idem Pesco, heredes et successores sui cum predictis bonis ad nos, heredes et successores nostros respectum habere debeant temporibus perpetuis tamquam ad suos veros dominos et heredes naturales. Adiicimus eciam, quod idem Pesco, heredes et successores sui annis singulis racione et nomine veri census alteram dimidiam sexag. gr. iam dictorum de laneo quolibet predictorum nobis, heredibus et successoribus nostris, videlicet in festo s. Georii tres fertones et residuam partem seu medietatem in festo s. Galli tunc proxime sequenti, ad cameram nostram soluere tenebuntur perpetim ac in euum. Adiungimus eciam, quod si prenominatus Pesco, heredes et successores sui iam dictam hereditatem et bona pre inopia seu [propter] alium casum quemcumque tenere nollent quocumque tempore et habere neque possent, extunc ipsis damus presentibus eadem bona vendendi, obligandi et alienandi alteri bono homini et fideli pari sibi plenam et omnimodam facultatem iure supradicto, quo ipsi vsi sunt et fruuntur, quolibet sine impedimento. Eciam si idem Pesco, heredes et successores sui nobis, heredibus et successoribus nostris quocumque tempore non placerent, ita quod ipsos in eisdem locis vlterius pati nollemus et habére, quod extunc ipsi predictam hereditatem nulla occasione interposita alteri bono homini et fideli vendere teneantur. Promittentes pro nobis, heredibus et successoribus nostris Pesconem, heredes et successores suos prescriptos in prenominate empcionis tytulo et iuribus predictis perpetuis temporibus inuiolabiliter obseruare harum serie et testimonio litterarum. Testes huius rei sunt: strenui viri domini Witko de Zehuschicz et Przibco de Chotieticz, fideles nostri, quorum sigilla cum sigillo nostro in robur perpetue valiturum et euidens testimonium presentibus sunt appensa. Dat. in Podiebrad in vigilia Purificacionis sanctissime virg. Marie a. d. mill. trecent. sexag. secundo. (Přivěšeny jsou tři pečeti na proužcích pergamenových.)

14.

Karel IV., císař římský a král český, osvobozuje ode všech dávek dům Bočka z Poděbrad a Jana z Kosové Hory blíže kláštera sv. Anny ve Starém městě Pražském ležící, který někdy Vilémovi z Landšteina náležel, a jehož od jeho synů nabyli.

V Norimberce, 5. dubna 1362.

Karolus quartus, div. fav. cl. Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod inspectis fidelibus obsequiis, que nobiles Boczko de Cunstat dictus de Podiebrad et Johannes de Cossowa Hora, fideles nostri

dilecti, celsitudini nostre exhibuerunt actenus et non desinunt exhibere, ipsis eorundem intuitu talem duximus graciam faciendam, quod domum ipsorum sitam penes monasterium sancti Laurencii in Maiori ciuitate Pragensi, que olim fuit nobilis Wilhelmi de Lantstein, quamque ipsi ab eiusdem Wilhelmi filiis compararunt, animo deliberato, auctoritate regia Boemie et ex certa nostra sciencia ab omnibus et singulis imposicionibus, oneribus seu grauaminibus steurarum, exaccionum, losungarum seu quarumcumque solucionum, quas prefate ciuitati Pragensi imponi continget temporibus affuturis, exemimus et libertauimus ac presentibus imperpetuum eximimus, absoluimus et graciosius libertamus, presencium sub imperialis magestatis nostre sigillo testimonio litterarum. Dat. Nuremberg a. d. mill. trecent. sexag. secundo, indiccione XV^a^, nonis Apr., regn. nostr. a. sextodecimo, imperii vero octauo. — In plica: Per dominum marescallum Miliczius de Chremsir. — R(egistrata). Johannes Saxo.

15.

Jan, markrabě moravský, chtěje zachovati opata a konvent kláštera Vyzovického při milostech od předků svých jim udělených, osvobozuje je, lidi a zboží jejich od veliké právomocnosti a dávek šlechticů, pánů, popravců, purkrabí a úředníků zemských, ponechávaje zboží a lidi jejich ochraně své a své komory. (64).

V Nové Vsi (nyní v Králově Poli u Brna), 25. března 1363.

Johannes, d. gr. marchio Morauie, religiosis abbati et conuentui monasterii in Wyzouicz ord. Cysterc., deuotis nostris dilectis, graciam nostram et omne bonum. Principum decet clemenciam sibi subditos piis prosequi fauoribus, illos tamen quodam singulari fauore pre ceteris, quibus deuota religio et deuote religionis suffragantur obseruancia, quique a diuis nostris progenitoribus graciis singularibus sunt respecti. Volentes itaque in hoc nostrorum predecessorum inherere uestigiis et ut eciam nostri et nostrorum heredum deuota in dicto monasterio habeatur memoria, vos, vestrum monasterium et homines vobis subditos circa omnes gracias, libertates et indulta nostrorum predecessorum conseruamus presentibus et volumus futuris temporibus graciosius conseruare; ab omnibusque et singulis nobilium, baronum, iudicum, iusticiariorum, burgrauiorum et officialium terre nostre quorumlibet iuridicionibus, dacionibus, iussionibus, mandatis et preceptis quibuslibet vos, bona vestri monasterii et homines virtute presencium eximimus, et nostre tuicioni et camere solummodo reseruamus, volentes, ut ipsis non pareant nec obediant in aliquo, sed in omnibus agendis et causis vestris, dicti monasterii et hominum ad nostram magnificenciam dumtaxat uel ad hunc, quem ad hoc deputandum duxerimus, de cetero recurratis. Decernentes virtute presencium, ut de bonis decedencium subditorum vestrorum nullus se presumat intromittere, sed ipsa debent ad vestram disposicionem perpetuo

pertinere. Mandamus itaque vniuersis et singulis baronibus, nobilibus, burgrauiis, iusticiariis et officialibus nostris quibuslibet, qui nunc sunt et qui fuerint pro tempore, quatenus de vestrorum subditorum et hominum ac vestris bonis et rebus in vita et in morte non presumant se intromittere, nec iudiciis in bonis vestris presidere, casibus in priuilegiis vestri monasterii dumtaxat exceptis, neque eciam vos et vestros homines audeant in aliquo perturbare, prout pericula propria et nostram indignacionem irremissibilem voluerint euitare. Harum, quibus sigillum nostrum appendi fecimus, serie litterarum dat. Nouauilla die Incarn. domini a. eiusdem d. mill. trecent. sexag. tercio. *)

16.

Karel IV, císař římský a král český, stvrzuje a dává Janovi z Turgova dvůr v Lažanech, jejž mu byl Vaněk z Lažan daroval. (161).

Na Horách Kutných, 17. září 1363.

Karolus quartus, d. fav. clem. Roman. imperator semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. presen. vniuersis, quod constitutus in nostri presencia nobilis Johannes de Turgow, fidelis noster, sua nobis exposicione narrauit, qualiter Wanyko de Lazano iam defunctus, dum adhuc vitam ageret in humanis, sibi bona sua, videlicet allodium seu curiam in Lazano cum suis pertinenciis et quicquid ibidem tenuit seu possedit, bona voluntate dederit, missis ad eum viris fide dignis voluntatem ipsius Wanykonis ad dictum Johannem perferentibus, qui nomine et vice dicti Wanyconis dixerunt, quod bona sua ad nullius alterius quam eiusdem Johannis de Turgow potestatem, quantum in eo fuit, voluerit peruenire. Nos attendentes vltimas voluntates hominum iure scripto tam ciuili quam eciam canonico obseruari debere, et habito respectu ad fidelia quidem et diligencia seruicia, quibus idem Johannes de Turgow maiestati nostre complacuit et in futurum debebit et poterit habundacius complacere, sibi et suis heredibus eadem bona in Lazano auctoritate regia Boemie damus, conferimus et donamus, et voluntatem testatoris ipsius, sicut de ipsa constiterit, auctoritate predicta laudamus, approbamus et confirmamus, saluis in premissis iuribus aliorum. Presencium sub imperialis nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum. Dat. in Monte Chuttis a. d. mill. trecent. sexag. tercio, indiccione prima, XV° kalendas Octobris, regn. nostr. a. decimo octauo, imperii vero nono. — Sub plica: correcta per decanum Glogouiensem. In plica: Per dominum . . imperatorem . . cancellarius. Verso: R(egistrata). Johannes Chremsirensis. (Pečet visící na proužku pergamenovém velmi porouchána).

*) Srovnej listiny stejného znění dané klášterům Oslavanskému, Starobrněnskému P. Marie, Žďárskému v Nové Říši, sv. Kláry ve Znojmě, Velehradskému, Zábrdovickému a Louckému, Cod. dipl. et epist. Mor. IX, č. 305—312.

17.

Čeněk a Jan, syn jeho, řečení z Potšteina, a Vaněk, bratr Čeňkův, vyznávají, že prodali dědiny své v Slatině, jak je tam Vlček držel, kromě řeky a lesů Dětřichovi z Rychnova a jeho budoucím k rukoum Vznaty ze Skuhrova a bratra jejich Vojtěcha taktéž z Rychnova, a slibují dědiny tyto do desk zemských vložiti. (41).

V Žampachu, 15. října 1364.

Nos Czenko et Johannes, filius suus, dicti de Potenstein, et Wanko frater noster eciam de Potenstein, recognoscimus tenore presencium has litteras inspecturis vel audituris, quod vendidimus hereditates nostras in villa Slatina cum omnibus prouentibus, sicut Wlczko ibidem tenuit siue habuit, exceptis flumine et siluis, Teodrico de Rychnow et suis successoribus et ad manus Wznatoni de Scuhrow nec non fratri nostro Adalberto eciam de Richnow, quas [sic] quidem bona promittimus eis intabulare manu coniuncta et indiuisa in primis quatuortemporibus vel in secundis aut vltimo in terciis quatuortemporibus omni sine occasione [sic], prout ius terre continet, nisi esset impedimento domine Agnetis in Zampach. Si fuerit aliquod impedimentum, extunc nos promittimus eis in villa Rybna totidem de censu intabulare et ostendere veluti in Slatyna. Et si illa bona in Rybna intabulata fuerint, tunc nobis prius dicta bona in Slatyna debent rediri e conuerso. Insuper quod si secus fecerimus et ipsos prenominatis iam sepe nominata bona in terminis antedictis non intabulabimus, si qua dampna deinde tamen perceperint, que legittime vel racionabiliter demonstrare poterint, tunc nos Czenko et Johannes, filius meus, necnon frater noster Wanko ipsa dampna debemus persoluere integraliter et complere. In cuius rei testimonium sigilla nostra presentibus duximus appendenda. Datum in Zampach a. dom. mill. CCC°LXIIII°, sequenti [sic] die ante festum Galli confessoris. (Ze tří pečetí na proužcích pergamenových přivěšených jest poslední utržena).

18.

Gerhard z Bučovic prodává ves Lhotku u městečka Bystřice strýci svému Bočkovi z Kunštatu. (44.)

V Brně, 9. září 1370.

Nouerint vniuersi, quorum apta fuerit noticia subscriptorum, quod nos Gerhardus de Budczowycz publice recognoscimus vniuersis vendidisse nos villam nostram Lhotkam sitam iuxta Bystrzycz opidum, quam assumpseramus hereditarie pro nostra paterna hereditate Budczowycz per permutacionem et vendicionem bonorum predictorum a nobili domino Boczkone de Chunstat, awunculo nostro karissimo, eandem villam Lhotkam memoratam predicto domino Boczkoni e conuerso vendidimus et venditam presentibus tradimus pro parata pecunia, quam nobis idem dominus Boczko

actu integraliter numerauit et persoluit, resignamus iusto hereditatis tytulo sibi et suis successoribus perpetue valituram. Testes huius sunt: nobiles Artlebus de Starzechowycz, Petrus Hecht de Rossycz, Poto de Holnsteyn et Andreas de Nechwalyn ad premissa singula diligenter rogati. Dat. Brunne a. d. mill. trecent. septuag., feria secunda in crastino Natiuitatis s. Marie. (Na proužcích perg. přivěšeno 5 pečetí).

19.

Pešl řečený Neumburger, měštěnín Většího města Pražského, vyznává, že k prosbě jeho p. Boček z Kunštatu řečený z Poděbrad dopustil mu do své vůle na svém zboží, aby mohl ve Psářích v tak řečeném Háji vůli míti pod tou úmluvou, aby p. Boček, kdykoli by nepřál jemu anebo jeho lidem vůle míti, měl plnou moc beze všeho protivenství ve své se uvázati. (82).

V Poděbradech, 27. pros. 1370.

Plné znění tohoto listu uveřejněno jest diplomaticky věrně od prof. Aug. Sedláčka v Čas. Mus. král. Českého r. 1887 na str. 517 a 518.

20.

Karel IV, císař římský a král český, obnovuje Albrechtovi z Bergova list daný od krále Jana v Lucemburce dne 13. ledna 1334. (Viz Reg. Boh. et Mor. IV č. 2176, str. 848.). (18).

V Praze, 25. května 1371.

Wir Karl, von gots gnadin romischer keiser, czu allen czeiten merer des richs vnd kunig czu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlich mit disem briefe allen den, die in sehen odir horent lezen, das für vns quam der edel Albrecht von Bergow, vnsir lieber getruwer, vnd bat vns demuticlich, das wir im vnd seynen erben eynen brief, den er von seliger gedechtnuzze etwenne dem hochgebornen Johansen, kunge czu Behem, vnserm vatir, hat, czu loben, czu willen, von newes czu leihen, czu besteten vnd confirmiren gnediclich geruchten, der von worte czu worte alze lautet: Wir Johans, von gots gnadin etc. [Vide Reg. Boh. et Mor. IV a. 1334, 13. Jan. Lucemburch]. Des haben wir durch manigualtige dinst vnd truwe, die der vorgenant Albrecht vns vnd der crone czu Behem offt williclich erczeiget hat vnd noch tun sol vnd mag in kunftigen czeiten, sein redliche bete gnediclich erhort, vnd haben mit wolbedachtem mute, mit rate vnserr fürsten, edlen vnd getruwen im, seinen erben vnd nachkomen denselben brief vnd alles das dorinne geschriben stet, in allen seinen puncten, meynungen, stukken vnd articulen, alz er douor von worte czu worte begriffen ist, globt, gewillet, von neuwes gelihen, bestetigt vnd confirmiret, loben, willen, leihen von newes, besteten vnd confirmiren in den mit rechtir wissen vnd kuniglicher mechte-volkomenheyt, vnd gebieten allen czudern, vrzedniken vnd andern amptluten der cron des kungrichs czu Behem, vnsern lieben getruwen,

das die den vorgenanten Albrecht, seine erben vnd nachkomen bei dem vorgeschriben briefe vnd bey allem dem, dass dorinne begriffen ist, bleiben lazzen vnd sie doran nicht hindern, noch irren in dheynenweiz, sundir sie dobey von vnsern wegen schuczen vnd schirmen, alz sie vnser swere vngenad vormeyden wellen. Mit vrkund dicz briefs vorsigelt mit vnserr keiserlichen maiestat ingesigele. Geben czu Prage noch Crists geburd dreyczehen hundirt jar dornach in dem ayn vnd sibenczigisten jare, am pfingstag, vnserr reiche in dem funfvndczwenczigistem vnd des keisertums in dem sibenczenden jare. — In plica: Per cesarem P. Jaur[ensis]. Verso: R(egistrata) Nicolaus de Praga. (Majestát císaře dosti dobře zachovalý s contrasigillem visí na proužku pergamenovém.)

21.

Císař Karel IV daruje Půtovi z Častolovic 100 kop gr. č. ročního úroku na svém koňském clu na Malé Straně Pražské. (5).

V Budyšíně, 15. srpna 1374.

Wir Karl, von gotes gnaden romischer keyser, czu allen czeiten merer des reichs vnd kunig czu Beheim, bekennen vnd tun kunt őffenlich mit diesem brieue allen den, die yn sehen oder horen lesen, das wir haben angesehen getrewe vnd nutze dienste des edlen Pothen de Czastolowicz, hawptmannes czu Lusitz, vnsers lieben getrewen, die er vns vnd der cronen czu Beheim von langer czeit her vnvordrozzenlich getan hat, teglichen tut vnd noch tun sal vnd mag in kunfftigen czeiten, vnd dorumb mit wolbedachtem mute vnd mit rechter wissen haben wir ym gegeben vnd beschieden, geben vnd bescheiden ym auch mit diesem brieue hundert schok behemischer grozze czinses vff vnserm rosczolle in der Kleynen stat czu Prage jerlichen vffczuheben vnd die czu haben vntcz an vnser oder vnserr erben vnd nachkomen, kunige czu Beheim, widerrufen. Dorvmb so gebiten wir vnserm camerer czu Behem vnd allen andern vnsern amptluten, die nu sein oder in czeiten werden, das sie den obgenannten Pothen an den vorgenanten jerlichen hundert schocken, als dovor begriffen ist, nicht hindern in dheyneweis, als verre sie vnser vngnade vormeyden wollen. Mit vrkunt dicz brieues vorsigelt mit vnser keyserlichen maiestat ingesigele. Der geben ist czu Budissyn nach Crists geburt dreyczehnhundert jar dornoch in dem vier vnd sibnczigstem jare, an vnser Frawen tage Assumpcion, vnser reiche des romischen in dem newnvndczwenczigstem, des beheimischen in dem achtvndczwenczigstem vnd des keysertums in dem czwenczigstem jare. — Sub plica: Per dominum magistrum curie Theodoricus Damerowensis. — Verso: R(egistrata). Wilhelmus Kortelangen.

22.

Čeněk z Bučovic, hlavní dlužník a správce, a rukojmové jeho slibují pánům z Kunštatu v listu tomto jmenovaným v Bučovicích zboží, jež Anežka, matka téhož Čeňka, věnem držela, na prvním sněmu zemském osvoboditi, spraviti a z desk zemských vyvaditi. (83).

V Hodoníně, 11. dubna 1375.

Nos Cenko de Budessowicz, debitor et disbrigator principalis, Henslico de Leuchtemburg dictus de Byetow, Wilhelmus de Sternberg dictus de Zlina, Jurzico de Leuthemberg alias de Byetow, Sczetyn de Zesdanicz, huius pacti fideiussores et disbrigatores, recognoscimus ten. presen. vniuersis, quod nobilibus Boczkoni, supremo regni Boemie camerario, Hinconi et Johanni fratribus germanis de Chunstat alias de Podyebrad, et ad manus fideles Erhardi de Chunstat et Johannis Pusca de Chunstat promisimus et presentibus spondemus bona fide nostra, manu coniuncta in solidum et indiuisim, bona illa in Budessowicz, que Agneska, genitrix ipsius Cenkonis, dotalicio in suo tenuit et possedit, primo in colloquio wlgariter snem dicto nobilium et baronum terre, velud ius ipsius terre requirit, libertare, disbrigare et de tabulis terre exponere et extabulare sine omni occasione et protraccione. Et si que ultra continenciam tabularum terre essent iuxta adinuentum dominorum, que prefatis Boczkoni, Hinconi, Johanni et cuius ad manus promisimus, facienda forent, illa quidem spondemus sincera fide facere et adimplere sine fraude. Quod si non fecerimus singula prenotata, quod Deus auertat, extunc elapsis quatuor ebdomadis primum post colloquium tenemur et promittimus pura fide quadringentas marcas graues grossorum denar. prag. morauici ponderis et pagamenti in domo Brunne, vbicumque nobis per antefatos fuerit deputata, reponere indiuisim sine omni dolo. Que si non fecerimus, extunc quemcumque ex nobis prenotatis duxerint amonendum, et summa pecunie prescripte non fuerit posita et persoluta dicto in termino, tunc yllico prenominati Boczko, Hinco, Johannes et manus ad cuius existit promissum, habebunt plenam, liberam ac omnimodam facultatem easdem quadringentas marcas graues inter iudeos seu christianos conquirere et recipere nostrum omnium dampna super nostra. Que quidem singula dampna vna cum vsuris desuper acretis et que legacionibus, raysis, nuncciis et expensarum quibusuis insuper factarum, que ipsi soli prefati creditores nostri dicere presumpserint, id ipsa vniuersa dampna nostra debent esse et non eorum. In cuius rei euidenciam et robur de certa nostra sciencia et voluntate sigilla nostra presentibus sunt appensa. Dat. et act. in Hodonyn a. d. mill. trecent. septuag. quinto, feria quarta post dominicam Judica proxima. (Na proužcích pergam. přivěšeno pět pečetí).

23.

Hánek z Křižánek zapisuje se s 1½ lánem dědin a příslušenstvím jich ke službě manské ke hradu Litickému s jedním koněm 3 kopy gr. praž. ceny majícím v brnění a se samostřílem. (84).

Bez místa, 24. srpna 1376.

Nouerint vniuersi, quod ego Hanko de Krzysanek recognosco tenore presencium publice vniuersis, quod non coactus neque compulsus, sed mea libera et bona voluntate ad hec accedente me, heredes et meos successores cum vno et dimidio laneo agrorum et singulis vtilitatibus et pertinenciis ad ipsos agros ibidem in Krzysanek spectantibus ad castrum Lyticz prescripsi et presentibus prescribo, et promitto in equo trium sexagenarum gr. prag. valente cum lorica et vna balista perpetuo deseruire, quocumque uel quicquid dominus predicti castri aut suus purgrauius, qui pro nunc est aut pro tunc fuerit, michi, heredibus et meis successoribus mandauerint; condicione nichilominus addita tali, quod si in obsequio uel necessitate prefati domini et possessoris protunc eiusdem castri equ[u]s michi Hankoni predicto uel meis successoribus pretactis decederet, destrueretur seu modo quocumque amitteretur, quod tunc dominus uel possessor prelibati castri Lyticz, protunc qui fuerit aut pronunc est, debet et tenebitur michi, heredibus seu successoribus meis alium equ[u]m eque bonum uel meliorem restituere, presentare et sine omni contradiccione dare. Ceterum dominus Boczko promisit pro se, heredibus et suis successoribus michi sepefato Hankoni meisque heredibus et successoribus, quod quandocumque seruicium illud, videlicet cum equo trium sexagenarum valente, lorica et balista, ad nominatum castrum facerem uel facerent, quod tunc me, heredes uel successores meos ulterius ad nulla alia seruicia poterit nec debet premere et coarthari neque aliquam inferre violenciam. In cuius rei euidenciam et testimonium sigilla Vlrici purgrauii et Sdenkonis fratrum de Lipka ad preces meas instantiuas una cum sigillo meo ad maiorem cautelam et robur presentibus sunt appensa. Dat. et act. a. d. mill. trecent. septuag. sexto, in die sancti Bartholomei apostoli gloriosi. (Na proužcích perg. jsou přivěšeny tři pečeti).

24.

Císař Karel IV. dává Půtovi z Častolovic, Půtovi jeho synu a jich dědicům právo nápadní na všecko manské zboží Oty a Petra bratří z Bergova, kteří bez mužských dědiců manských zemřeli. (6).

V Praze, 3. února 1377.

Wir Karl, von gotis genaden romischer keiser, zu allen zeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlich mit disem briue allen

den, die yn sehen oder horen lesen, das wir durch getreuer, steter vnd vnuerdrossener dinste willen, die vns der edel Pothe von Czastolowicz, vnser hauptman zu Lusicz vnd lieber getrewer, vormals offte vnd dicke getan hat vnd furbas desto willicicher tun mag in kumfftigen czeiten, demselben Pothen dise besundere gnade getan haben, vnd tun ym auch die mit wolbedachtem mute, rechter wissen vnd kuniglicher macht zu Beheim in craffte dicz brieues: wer is sache, das die edeln Otte vnd Peter gebrudere von Bergaw, vnsere lieben getrewen, ane eliche lehenserben mannes geslechte sturben vnd abegiengen, das denne alle vnd igliche yre guter, wie die genant vnd wo die gelegen seyn, nichtes vsgenomen, die von vns als einem kunige zu Beheim zu lehen ruren, uff den vorgenanten Pothen von Czastolowicz, Pothen seinen son, vnd yr beider erben ledicliche vnd ane allirley hindernusze geuallen sullen. Vnd die vorgenanten Pothe vnd Pothe, seyn son, vnd yre erben sullen denne alle suliche guter von vns, vnsern erben vnd nachkomen kunigen vnd der cronen zu Beheim zu rechtem lehen und in allen sulichen freiheiten vnd rechten haben, halten vnd besiczen, als sie die vorgenanten gebruder vom Bergaw yczunt haben vnd besiczen. Mit urkund dicz brieffs versigelt mit vnsrer keiserlichen maiestat insigel. Geben zu Prage nach Crists gepurte dreiczenhundert jare dornach in dem sibenvndsibenczigisten jare an sante Blasius tage, vnser reiche in dem eyn vnd dreissigisten vnd des keisertums in dem czweyvndczwenczigisten jare. — In plica: De mandato domini imperatoris Nicolaus Camericensis prepositus. — Verso: R(egistrata). Wilhelmus Kortelangen. (Po pečeti zbyl jen proužek pergamenový.)

25.

Císař Karel IV. zavazuje se nahraditi všecku škodu Půtovi z Častolovic, hejtmanu v Braniborsku nad Odrou, s nímž se byl smluvil, aby v té zemi se 60 ozbrojenými, kdykoli by toho bylo potřebí, landfrid uhájil. (7).

V Tangermündu, 16. října 1377.

Wir Karl, von gotis genaden romischer keyser, czu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlichen mit disem brieue allen den, die yn sehen oder horen lesen. Wanne wir vmb sulichen lantfride, den wir nehsten in vnserm lande vbir Oder zu frumen vnd nucze desselben landes gemachit haben, mit dem edlen Pothen von Czastolowicz, vnserm hauptman doselbist vbir Oder vnd lieben getrewen, vbirkumen seyn, das er mit sechczig gewapenten, als offte sich das geburet, volgen vnd sulichen lantfride als eyn hauptmann verstehen sulle, douon mit wolbedachtem mute vnd rechter wissen, so stehen wir ym vnd denselben sechczigen fur vns vnd vnsrer erben, marggrauen zu Brandemburg, fur

redlichen schaden, den sie bynnen des, als derselbe lantfrid weret, nemen wurden vnd redlichen beweisen mugen, vnd sullen vnd wollen sie des gutlichen vnd genczlichen abenemen vnd doran schadelos halden ane allis geuerde. Mit urkunde dicz brives versigelt mit vnsrer keiserlichen maiestat insigele. Geben zu Tangermunde nach Crists geburte dreiczenhundert jare, dornach in dem sibenvndsibenczigisten jare an sante Gallen tage, vnserr reiche in dem czweyvnddreissigisten vnd des keisertums in dem dreyvndczwenczigisten jaren. — In plica: De mandato domini imperatoris de Poznania Nicolaus. — Verso: R(egistrata). Wilhelmus Kortelangen. (Na perg. proužku visí cís. majestát mající contrasigillum).

26.

Václav, římský a český král, dovoluje Bočkovi z Poděbrad poručníky synů a dcer svých, jakož i zboží svého za času života i při smrti zříditi a jim děti své ke správě svěřiti. (85).

V Budějovicích, 9. pros. 1381.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus tenore presencium vniuersis, quod pensatis benigne constanter fidei puritate et gratis seruiciorum meritis nobilis Boczkonis de Podiebrad, fidelis nostri dilecti, quibus nobis complacuit gratuite et inantea debebit et poterit uberius complacere, sibi non per errorem aut inprouide, sed animo deliberato et de certa nostra sciencia graciam hanc fecimus et auctoritate regia Boemie facimus per presentes, quod ipse filiorum et filiarum nec non bonorum suorum singulorum in vita vel in morte ydoneas quascumque personas vel personam tutores vel administratores constituere vel preficere possit et valeat, ipsamque huiusmodi suorum filiorum et filiarum ac eciam bonorum singulorum tuicionem, administracionem seu gubernacionem huiusmodi persone committere vel personis iuxta ritum regni nostri Boemie fideliter et legaliter exercendam; mandantes regni nostri Boemie officialibus ceterisque nostris fidelibus vniuersis firmiter et districte, quatenus predictos tutores seu administratores, quos prefecerit, vt premittitur, in administracione, tuicione seu gubernacione memorata per eosdem legaliter et fideliter facienda non impediant seu sinant per quempiam quomodolibet impediri, prout indignacionem nostram voluerint euitare. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Budweys a. d. mill. trecentesimo octuagesimo primo, die nona Decembris, regnorum nostrorum a. Boemie XIX°, Romanorum vero sexto. — In plica: Ad mandatum dom. regis referente domino Cussinkone [sic] Martinus scolasticus. — Verso: R(egistrata) Johannes Lust. (Pečeť visela na proužku pergamenovém.)

27.

Jošt, markrabí a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatu za služby hrad Pyšelec s ročním úrokem na svém dílu ve městě Jevíčku, v městečku Bystřici a na vsech v listině jmenovaných. (45).

V Brně, 16. srpna 1384.

Wir Jost, von gots gn. marggraff vnd herre czu Merhern, bekennen vnd tun kunt offenlich mit disem brieffe allen den, die yn sehen oder horen lezen, das wir dem edlen Erharten von der Chunstat durch seiner dinste willen, die er vns hat getan vnd furbas tun sol in czukumfftigen czeiten, das huser Pisschelecz mit allem dem jerlichen czinse, den wir haben vff vnser stat czu Gewicz, mit vnserm teyle des marcktes Bistrzicz, den wir haben, vnd mit den nochgeschriben dorfern vnd merckten, das is Albrechticz, Bratrossyn, Wyr, Swarcz, Rosna, Jablone, Piczuly, Bohunow, Roweczna, Chudowin, Polem, Studnicz, Rokytne, Heralticz, Lhota, Pohledecz, Zubrzy, Trestne, Corusna, Olesniczka vnd Starrcz, Brtnicz den marcke mit dem czolle doselbest, vnd ouch Salwicz, mit welden, pusschen, wyssen, weyden, mulen, meygerhoffen, vorwerken vnd mit allen andern iren czugehorungen, mit wassern, fliezen, visschereyen, als sy in iren greniczen gelegen sein, gegeben haben vnd geben ouch in krefften dicz brieffes vnd meynen, das derselbe Erhart die obgenanten veste, merckte vnd dorffer mit allen iren czugehorungen, als obgeschriben steet, vnd mit dem jerlichen czinse in der obgenanten vnser stat Gewicz haben, halden vnd alle seine lebtage, dieweile er vns dienet, sulle besiczen, vszgenomen die landstůre, die man nennet die berne, den wir vns behalden an den obgenanten guetern. Mit vrkunt dicz briefes vorsigelt mit vnserm anhangunden ingesigel. Geben zu Brunne noch Crists geburt dreyczenhundert jare, dornoch in dem viervndachczigsten jare, des nechsten errtags noch vnser frawen tag Assumpcionis. — In plica: Ad mandatum dom. marchionis Nicolaus prothonotarius. (Pečeť z červeného vosku visí na proužku pergamenovém).

28.

Václav, římský a český král a vévoda lucemburský, svěřuje Půtovi z Častolovic jakožto hejtmanu správu celého vévodství Lucemburského, vší země, všech hradů, měst atd., ničeho nevyjímaje, dávaje mu plnou moc úředníky ustanovovati i sesazovati, manství udíleti a vše jménem jeho činiti, co za dobré uzná. (8).

V Koblenci, 11. pros. 1384.

Wir Wenczlaw, von gots gnaden rom. kunig zu allen zeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim vnd herczog zu Luczemburg, bekennen vnd tun kunt offen-

lich mit diesem brief allen den, die in sehen oder horen, das wir durch sunderlicher trewen willen, der wir vns zu dem edlen Pothen von Czastolowicz, vnserm rate vnd liben getrewen, genczlich vorsehen, vnd die er ouch in diensten seliger gedechtniss vnsers herren vnd vaters keiser Karles, dieweilen er lebte, nuczlichen vnd vorsichticlichen erczeiget vnd getan hat, vnd nemlichen das bey vnsern czeiten fride vnd gnade in vnsern landen des herczogtums czu Luczemburg bestalt vnd besorget werden, mit wolbedachtem mute vnd rechter wissen dem egenanten Pothen von Czastolowicz das gancze herczogtum czu Luczemburg vnd alle vnd igliche des ganczen herczogtums zu Luczemburg lande, slosse, stete, manscheft, vesten, czolle, bete, renten, nucze, gulten, guter vnd leute, cristen vnd juden, nichts nicht vsgenomen als vnserm hauptman in dem herczogtum zu Luczemburg von vnsern wegen empfolhen haben, vnd empfelhen ym die vnd geben in crafft dicz briefes demselben Pothen von Czastolowicz als vnserm hauptman zu Luczemburg gancze vnd volkommen macht, dasselbe herczogtum zu Luczemburg, seine lande, slosse, stete, manscheft, vesten vnd darynn vnsere ampte vnd amptlute zubestellen, zu seczen vnd entseczen, alle vnser czolle, bete, renten, nucze, gulte vnd guter ynzuvordern vnd vfczuheben, quittanczien doruber zu geben, vnd mit allen den vnsern doselbst cristen vnd juden zu schaffen vnd zu bestellen, zu tun vnd zu lassen, vnd nemlich furbas hauptlute vnd amptlute seczen vnd entseczen, alle vnd igliche lehen, geistliche vnd wertliche, zu leihen, als dicke des alles oder ir igliches note geschicht, vnd mit namen alle vnd igliche sachen des egenanten herczogtums zu Luczemburg, nichtes nicht vsgenomen, zu schaffen vnd zu bestellen vnd doran von vnsern wegen zu tun vnd zu lassen, wie im das allernuczlichist dunket. Vnd was er also von vnsern wegen in dem egenanten herczogtum bestellet, schaffet vnd tut, das sol gancze craft vnd macht haben in aller massen, als abe wir das selber teten. Dorumb gebieten wir allen vnd iglichen, epten, clostern, probsten, grefen, freyen, dinstluten, rittern, knechten, steten, hauptluten, amptluten, czolnern, burgern, gebawern vnd vndersessen vnsers herczogtums zu Luczemburg, in welcher adel, eren, wirden oder wesen die sein, das sie dem egenanten Pothen als vnserm hauptmann zu Luczemburg von vnsern wegen in allen sachen gehorsam vnd gewartend sein sollen, vnd im ouch getrewlich vnd ernstlich helfen vnd raten gleicherweis als vns selber. Mit vrkunt dicz briefs versigelt mit vnserr kuniglichen maiestatinsigel. Geben zu Koblencz noch Crists geburd dreiczenhundert jar, vnd dornach in dem virvndachczigisten jare, des suntags vor sand Luczientag, vnserr reiche des behmischen in dem XXII und des romischen in dem newnden jaren. — In plica: ad mandatum domini regis Lampr[echtus], Bambergensis episcopus, cancellarius. — Verso: R(egistrata.) Franciscus de Gewicz. (Přivěšen majestát na proužku pergamenovém s contrasigillem.)

29.

Václav, římský a český král a vévoda lucemburský, dává Půtovi z Častolovic, hejtmanu svému v Lucemburce, plnou moc, hrady, zámky, statky, města, důchody, úroky, s jejich právy a příslušenstvími, k vévodství Lucemburskému náležejícími aneb náleževšími, avšak odcizenými, zase vyplatiti a k němu přivtěliti. (9).

V Aschaffenburce, 23. pros. 1384.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim vnd herczog zu Luczemburg, bekennen vnd tun kunt offenlichen ɔc, das wir mit wolbedachte[m] mute, gutem rate vnd rechter wissen durch vernunft vnd trewe willen, als wir an dem edlen Boten von Czastolowicz, vnserm hauptmann zu Luczemburg vnd lieben getrewen, erkennen, im gancze macht vnd gewalt geben haben vnd geben im den in kraft dicz briefes als ein herczog zu Luczemburg, was slosse, vesten, guter, stete, dorfer, renten, cinse, mit allerley vnd iglichen iren rechten vnd zugehorungen, die zu dem herczogtum vnd herschaft zu Luczemburg gehoren oder gehoret haben, douon entrant oder komen sein, das er dieselben alle vnd besunder mit recht vnd bescheidenheit wider dorzubringen vnd fugen solle vnd moge, vnd was er also wider dorzubringet mit recht oder bescheidenheit, das ist vnser wille vnd wort, vnd wollen das stete vnd gancze haben. Mit vrkunt dicz briefs versigelt mit vnserr kuniglichen maiestatinsigel. Geben zu Aschaffenburg noch Crists geburde dreyczenhundert jare, vnd dornach in dem viervndachczigisten jaren, des freitages noch sand Thomas tage, vnserr reiche des behemischen in dem czweivndczweinczigisten vnd des romischen in dem newnden jaren. — In plica: Per dom. ducem Teschinensem Martinus sco[lasticus]. — Verso: R(egistrata). Franciscus de Gewicz.

30.

Václav, římský a český král, dává Ješkovi Čúchovi, maršálkovi svému, milost, že může pořízení činiti o všech zbožích svých, jež má anebo míti bude, a zvláště o vsech Lobkovicích a Mlékojedech. (26).

V Praze, 11. února 1385.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. Not. facimus tenore presencium vniuersis, quod habito respectu ad multiplicia fidelia et studiosa obsequia, que Jesco dictus Czuch, marescallus et fidelis noster dilectus, maiestati nostre accurato studio dudum exhibuit, exhibet cottidie et exhibere debebit et poterit prestancius in futurum, non inprouide neque per errorem, sed animo deliberato, sano fidelium nostrorum accedente consilio, regia auctoritate Boemie et de certa

nostra sciencia eidem Jesconi hanc graciam fecimus et facimus per presentes, vt videlicet ipse vniuersa et singula bona sua, que inpresenciarum obtinet, uel processu temporis acquirere poterit deo dante, in quibuscumque consistant, quibusve specialibus et expressis possint vocabulis designari, et signanter villas Lobcowicz et Mlecogied cum vniuersis et singulis ipsarum pertinenciis, nec non et pleno dominio, prout in ipsarum villarum possessione pacifica ad presens fore dinoscitur, dare, donare, assignare et legare in vita seu in morte possit et valeat cuicumque seu quibuscumque personis, ecclesiasticis dumtaxat exceptis, et alias de ipsis disponere, prout sibi melius, vtilius et conueniencius videbitur expedire; decernentes et auctoritate regia Boemie omnino volentes, quod talis uel tales, cui uel quibus prefatus Jesco bona sua huiusmodi dederit, donauerit seu assignauerit, ipsa bona sine cuiuscumque hominis impeticione, contradiccione et impedimento habere, tenere possint et valeant ac legittime possidere. In casum vero, quo dictum Jesconem absque legitimis masculini sexus heredibus mori contingat, disposicione bonorum suorum huiusmodi minime consumata, extunc vni vel pluribus ex fratribus suis germanis bona sua predicta in toto uel in parte iuxta sue voluntatis arbitrium dare poterit et eciam assignare. Quam quidem donacionem seu assignacionem obtinere volumus plenariam roboris firmitatem. Verum si in donacione, legacione seu deputacione huiusmodi prefatus Jesco nullum penitus ex fratribus suis nominauerit seu expresserit, extunc vniuersa et singula bona sua, que, vt premittitur, nunc obtinet uel in futurum acquirere poterit, ad fidelem nostrum Pesconem dictum Oczas de Zassady patrem suum, Jesconem, Herssonem, Jesconem, Jesconem et Jesconem fratres suos, directo iure successionis venire debeant et deuolui. Ceterum de vberioris munificencie nostre dono volentes dicto Jesconi graciam facere ampliorem, regia auctoritate predicta decernimus, vt prefatus Jesco et heredes sui legitimi huiusmodi bona sua pro nunc acquisita et in posterum acquirenda sine impedimentis cuiuspiam habere, tenere et pacifice debeant possidere, quodque ipsis viuentibus prefato Pesconi patri et fratribus dicti Jesconis nullum penitus ius, quoad assecucionem bonorum ipsorum competere debeat quouis modo, nisi in eum euentum, quo ipsum Jesconem absque legitimis masculini sexus heredibus decedere contingeret, vt prefertur; supplentes omnem defectum, si quis racione consuetudinis regni Boemie uel sollempnitatis obmisse seu alio quouis modo compertus fuerit in premissis, quibus omnibus, in quantum presenti gracie nostre obuiare possent, predicta auctoritate regia et de certa nostra sciencia penitus derogamus. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. octuag. quinto, die XI mensis Februarii, regnorum nostrorum a. Boemie vicesimo secundo, Romanorum vero nono. In plica: Per dom. ducem Thessinensem Wlachnico de Weytenmule. — Verso: R(egistrata). Bartholomeus de Noua Ciuitate. (Na listu přivěšena pečeť majestátní na proužku pergamenovém s contrasigillem.)

31.

Václav, řečený Kratař z Třebestovic, hlavní dlužník, a Albert, řečený Sirotek, Markvard a Sezema vlastní bratři z Jezeřan, rukojmové jeho, vyznávají, že jsou dlužni Bočkovi z Kunštatu jinak z Poděbrad, a Matějovi, faráři ve Kří, anebo tomu, kdo by tu farářem byl, 10 kop gr. praž., a slibují dluh ten v půl létě ode dne napomenutí bez odkladu zaplatiti pod ležením v Nymburce. (86).

Bez místa, 23. června 1385.

Nos Wenceslaus dictus Kratarz de Trziebestowicz, debitor principalis, Albertus dictus Syrotek, Marquardus et Sezema fratres germani de Jezerzian, fideiussores ipsius, recognoscimus ten. pres. vniuersis nobili viro domino Boczkoni de Cunsthat alias de Podyebrad, domino Mathie, plebano in Krzssy, uel alio, quicumque pro tempore fuerit plebanus ibidem, in decem sexagenis gr. prag. denariorum ex causa veri mutui debitorie obligari, rite racionabiliterque teneri; quas quidem pecunias promittimus eisdem bona nostra fide sine dolo malo quolibet in solidum manu coniuncta et indiuisa a die monicionis ipsorum in medio anno persoluere et pagare indilate. Quod si non fecerimus, [atd. ležení v Nymburce]. In cuius rei testimonium sigilla nostra propria de certa nostra sciencia in maius robur omnium premissorum presentibus sunt appensa. Act. et dat. a. d. mill. trecent. octoag. quinto, feria sexta in vigilia s. Johannis Bapt. (Na proužcích perg. jsou přivěšeny 4 pečeti.)

32.

Jošt, markrabě a pán moravský, dává Erhartovi z Kunštatu a jeho mužským dědicům městečko své Napajedly s tvrzí, mýtem a jiným příslušenstvím v pravé manství. (46).

V Brně, 27. ledna 1386.

Jodocus, d. gr. marchio et dominus Mor., nobili Erhardo de Cunstath, fideli nostro dilecto, liberalitatem nostre gracie et fauorem. Fidelis dilecte. Vt tue fidei vigilans diligencia in obsequiis nostris multiplicatis nostre munificencie beneficiis ad honorem nostrum et comodum feliciter augeatur, tibi et tuis masculini sexus heredibus opidum nostrum Napagedl cum municione ibidem, theloneo, molendino, censibus, redditibus, prouentibus, fructibus, usufructibus, emolumentis et aliis, in quibuscumque generibus fuerint seu qualitercumque specialibus nominibus appellari valeant, pertinenciis vniuersis, que ad idem oppidum pertinere antiquitus [dinoscuntur], nichil excluso penitus, ad uerum, iustum et legitimum feudum et obsequiale omagium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia dedimus, donauimus, erogauimus, damus, donamus et virtute presencium matura deliberacione preuia erogamus, per te et tuos heredes masculos dumtaxat, ut predicitur, iusto feudali seu omagiali titulo

tenendum, habendum, possidendum pariter et fruendum, sic quod nobis tu et tui heredes masculi de bonis predictis more aliorum vasallorum nostrorum obsequiose fidei constanti sollicitudine famulentur. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum. Dat. Brunne a. d. mill. trecent. octog. sexto, sabbato proximo post Conversionem s. Pauli. — Sub plica: Ad mandatum domini marchionis Andreas notarius. (Pečeť není zachovaná.)

33.

Prokop, markrabě moravský, potvrzuje Erhartovi z Kunštatu darování 4000 kop gr. praž. na městě Třebové s příslušenstvím od bratra svého učiněné. (47).

V Kunovicích, 1. února 1386.

Nos Procopius d. gr. marchio Mor. not. fac. ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad obsequiose fidei vigilem constanciam nobilis Erhardi de Chunstat, fidelis nostri dilecti, qui illustris fratris nostri pariterque nostris conspectibus se gratum exhibuit, honori dicti nostri fratris ut nostro seu comodis prompta semper sollicitudine famulando, donacionem quatuor milium marcarum gr. denar. prag. morauici numeri super ciuitate Trzebowa pertinenciarumque ipsius, villis, molendinis, piscinis, riuis, fluminibus, censibus, redditibus, proventibus, siluis, nemoribus et aliis, quibuscumque censeantur nominibus, pertinenciis vniuersis, cum pleno iure et dominio, nichil excluso penitus, prout ad eadem bona antiquitus huiusmodi pertinencie spectauerunt, per dictum nostrum fratrem factam laudantes, approbantes, animo maturo deliberato, voluntate libera de nostra certa sciencia presentibus confirmamus; addentes, si vmquam dictum nostrum fratrem nobis prius viam vniuerse carnis ingredi contigerit, dicta bona ab ipso seu heredibus suis non eripere, nisi prius sibi aut suis heredibus de dictis quatuor milibus marcarum ad plenum satisfecerimus et in toto. Volumus eciam, vt si quis hanc litteram de sua voluntate heredumque suorum habuerit, omne ius in dicta ciuitate seu ipsius pertinenciis sibi prout predicto Erhardo aut suis heredibus competere, nec ab ipso sepefata bona eripi debere, nisi sibi de prenominatis quatuor milibus marcarum plenarie et in toto fuerit satisfactum. Dat. Kunowicz a. d. mill. trecent. octuag. sexto, in vigilia Purificacionis s. Marie virg. gloriose. (Pečet schází.)

34.

Jošt, markrabě a pán Moravy, daruje Erhartovi z Kunštatu 4000 hřiven gr. praž. na zboží svého města Třebové s příslušenstvím.

V Brně, 6. srpna 1386.

Nos Jodocus d. gr. marchio et dominus Mor. not. fac. ten. pres. un., quod habito respectu ad obsequiose fidei vigilem constanciam nobilis Erhardi de Cunstath,

fidelis nostri dilecti, qui nostris conspectibus se gratum exhibuit, honori nostro et comodo prompta semper sollicitudine famulando, sibi et suis heredibus quatuor milia marc. gr. denar. prag. morauici pagamenti in bonis et hereditatibus ciuitatis nostre Tribouie et pertinenciis ipsius, villis, molendinis, piscinis, riuis, fluminibus, censibus, redditibus, prouentibus, siluis, nemoribus et aliis, quibuscumque censeantur nominibus, pertinenciis vniuersis, nichil excluso penitus, prout ad eadem bona antiquitus huiusmodi pertinencie spectaverunt, animo deliberato ac de certa nostra sciencia deputauimus, dedimus, donauimus et virtute presencium donamus, damus et matura deliberacione preuia deputamus per ipsum et heredes ipsius bona predicta integraliter et in toto habenda, tenenda, fruenda et absque omni impedimento nostro et successorum nostrorum, marchionum Morauie, tam diu possidenda, quousque sibi seu suis heredibus nos uel successores nostri, marchiones Morauie, prefata quatuor milia deputata dederimus, soluerimus, assignauerimus plenarie et in toto. Et quicumque hanc litteram de voluntate ipsius Erhardi uel heredum ipsius habuerit, illi nos, prout ei in predictis pecuniis obligari fatentes, bona predicta ab eo eripere non debebimus, nisi sibi prius easdem pecunias integraliter solueremus. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. octog. sexto, feria secunda proxima ante festum s. Laurencii. (Pečeť visí na proužku pergamenovém.)

35.

Jošt, markrabě a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatu tvrz Týnec s městečkem Týncem, mlýn s osmi koly a právem podacím kostela, ves Tvrdonice, dvůr poplužní se dvěma poplužími, mlýn se čtyřmi koly a podací kostela, ves Kostici, městečko Landshut, ves Dluhonici, ves Opatovice s poplužím a podacím kostela, ves Hrušky, která se jinak Birnbaum jmenuje, i se vším příslušenstvím. (48).

V Praze, 14. září 1386.

Jodocus, d. gr. marchio et dominus Mor., not. fac. ten. pres. vniuersis, quod perpendentes fidelia seruicia nobilis Erhardi de Cunstat, nostri fidelis dilecti, quibus ipse in obsequiis nostris continuati exercicii diligencia pro honore nostro et comodo sollicite et utiliter laborauit, sibi et suis heredibus bona nostra inferius distincte et specifice nominata, videlicet municionem Tynecz cum opido Tynecz et molendinum cum octo rotis et ius patronatus ecclesie, villam Twurdonicz et curiam allodialem cum araturis duabus, molendinum cum quatuor rotis et collacionem ecclesie, item villam Costicz, item opidum Landshut et villam Dluhonicz, villam Opatowicz cum vna aratura et collacione ecclesie, item villam Hrusky, que Pirpawm alio nomine nuncupatur, cum omnibus earum allodiis, araturis, curiis, agris cultis et incultis, montibus, collibus, vallibus, siluis, rubetis, nemoribus, fluminibus, riuis, aquis aquarumve de-

cursibus, piscinis, pratis, pascuis et vineis, censibus, redditibus, prouentibus, vsibus, usufructibus et aliis, quibuscumque censeantur specialibus nominibus, pertinenciis et vtilitatibus vniuersis, mero et pleno dominio, cum iure patronatus ecclesiarum, ut premittitur, metis, limitibus, gadibus, graniciis, circumferenciis, quemadmodum ipsa bona ab aliis bonis circumadiacentibus circumferencialiter antiquitus sunt distincta, theloneis, nullo alio excluso in eis, nisi dumtaxat vno theloneo in Landshut, quod de ponte ibidem trans flumen Morawe recipitur, quod quidem theloneum pro nostra camera et successorum nostrorum, marchionum Morauie, reseruamus, nichil aliud in bonis predictis pro nobis, heredibus et successoribus nostris penitus reseruando, animo deliberato ac de certa nostra sciencia in veram et iustam hereditatem et hereditariam possessionem dedimus, donauimus, contulimus et virtute presencium damus, conferrimus [sic] et donamus per ipsum et heredes ipsius bona predicta omnia et singula, prout superius specifice sunt expressa, hereditario titulo possidenda, habenda, tenenda, regenda et in usus proprios vendicione, permutacione uel alio quouis modo tamquam bona hereditaria et naturalia conuertenda. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Prage die Exaltacionis sancte Crucis a. d. mill. trecent. octog. sexto. — In plica: Ad mandatum dom. marchionis Andreas prothonotarius. (Pečeť červená visí na proužku pergamenovém).

36.

Jan z Dobrušky a rukojmové jeho slibují pod tisícem kop gr. praž. poslušni býti i mocně držeti a trpěti vše, co by pan Půta z Častolovic vyřekl o hlavu a o smrť páně Znatovu ze Skuhrova. (10).

Bez místa, 15. pros. 1387.

Já Jan z Dobrušky, těchto podepsaných úmluv první dlužník, Ščepán bratr jeho vlastní ottad z Dobrušky řečený, Smil a Oldřich bratří z Holic řečená z Štermberka, Heřman a Beneš bratří z Chúsníka, Beneš z Hrčína z Rysmburka řečený, Arnušt z Črnčic, za mě a se mnú rukojmie, vyznávámy všěm, ktož tento list čísti nebo slyšěti budú, že slibujem svú plnú věrú, jednú rukú nerozdielnú puod tisíc kop gr. střiebr. dobrých rázu praž. poslušni býti i mocně držěti a trpěti to všecko, co by pan Puota z Častolovic mezi námi vypověděl a vyřekl o hlavu a o smrt páně Znatinu někdy řečeného z Skuhrova, ničehož nic o tu smrt a o tu hlavu nevynímajíc. Pak-li bychom toho dřieve řečeného pana Puoty poslušni nebyli a toho všeho, co by vypovědl [sic] mocně, nedržěli, a to řečí neb skutkem přěrušili, tehdy inhed beze všie omluvy panu Puotě a panu Ješkovi z Nového Hradu z Lichtmburka řečenému mámy i slibujem ty peniezě svú věrú i svú ctí plniti. Pak-li bychom neplnili,

atd. [ležení v Hradci Králové]. Nadto nade vše událo-li by sě panu Janovi, prvniemu dlužníkovi, snieti světa tohoto a umřieti dřieve, než by pan Puota o tu hlavu a smrt vypověděl [sic], tehdy my rukojmie všěch úmluv i plněnie prázdni býti mámy, a tento list nemá nižádné moci mieti. A toho všeho na svědomie našě pečeti s naší všěch dobrú volí tomuto listu jsú přivešeny [sic]. Psán tento list v neděli po světě Lucie l. b. narozenie tisíc tři sta osedmdesátého [sic] sedmého. (Při listu třikrát proříznutém nezachovaly se žádné pečeti.)

37.

Zdeslav, hofrychtéř věnných měst, Dětlin náměstek Oldřicha, děkana u Všech Svatých na hradě Pražském a podkomořího císařovny, rychtář a konšelé města Vysokého Mýta činí rozhodnutí o zaplacení úroku Anně jeptišce v Sezemicích na dvoru Sukenhofu pojištěného anebo o zaplacení tohoto úroku klášteru po její smrti. (35).

Ve Vysokém Mýtě, 21. ledna 1389.

In nomine domini feliciter amen. Nos Sdeslaus, filius quondam Buzkonis in Grecz super Albea fluvio decurenti, protunc iudex curie et civitatum serenissime domine, domine Elizabeth, imperatricis Romanorum semper Auguste et Bohemie regine, ac eciam honestus et prouidus vir Dyttlynus, protunc vices honorabilis domini Vlrici, decani Omnium sanctorum in castro Pragensi, serenissime domine imperatricis prefate subcamerarii ciuitatum gerens, necnon Petrus dictus Freyberger iudex hereditarius, et iurati ciuitatis Alte Muthe: Nicolaus Schimerl, Niczco Gymmirauch, Johannes Walger, Heynlinus Pistor, Michael Struniczer, Nicz Cregil, Pesslinus Lilgenbluce, Ludwycus Smatan, Leo panifex, Johannes Tentyl, Petrus balistator et Jacobus Roth, quod sedentes supra quatuor scampna iudiciaria intra contestatum iudicium veri et legittimi iudicii subcameratus, vbi omnia acta et gesta altricacionum quorumlibet hominum ac quarumlibet propositarum causarum plenum roboris et fortitudinis sorciuntur effectum pariter et vigorem, not. facimus vniuersis . . . pres. in tenore, quod inibi nostram veniens ad presenciam et coram nobis constituta religiosa ac honesta virgo domicella Anna sanctimonialium in Sezemicz ordinis s. Bernhardi, corpore sano et mente prouida iuris ordinem imitans et iuridice prosequens, duas sexagenas gr. annui perpetui census in bonis mobilibus et immobilibus in curia Suckenhoff cum vniuersis et singulis agris cultis et incultis, pratis, pascuis et virgultis ad predictam curiam et ciuitatem Altam Mutham commensuratis, que olym per mortem religiose ac honeste virginis domicelle Margarethe, felicis memorie filiam [sic] Petri Plaschani, quondam conciuis ibidem in Alta Mutha, predicti ordinis sancti Bernhardi, ex uera et certa consangwineitatis linea ad ipsam existunt et sunt penitus deuolute iure et iusticia mediante, quas quidem multifariis altricacionibus iudiciorum dictas duas sexagenas grossorum perpetui annui census in bonis mobilibus et immobilibus prefata

in curia Suckenhoff, ac possessores, tutores et comissarios nos eorundem bonorum, scilicet discretum et prouidum virum Petrum, protunc notarium pretacte ciuitatis Alte Muthe, ipsiusque legitimam conthoralem Katherinam, atque orphannos eiusdem et dicti Mathie Ruffi, conciuis predicte ciuitatis, Johannem et Ludwicum iuridica prosecucione pro retentis censibus duarum sexag. gr. quam plurimis annis in solucione censuacionis retentis, eosdem iudicialiter impetiuit multis et variis laborum iudiciis et sentenciis inpulsando. Quia etenim prelibata religiosa virgo domicella Margaretha felicis recordacionis, filia sepedicti Petri Plaschani, ciuis in Alta Mutha, prescriptas duas sexagenas grossorum annui perpetui census pro sua paterna et hereditaria pecunia, videlicet triginta sexagenis argenteorum prag. denar., circa prefatum Mathiam Ruffum ipsiusque heredes seu possessores dictorumque bonorum mobilium et immobilium in prescripta curia Suckenhoff, sibi et post obitum suis consanguineis in pretacto ordine sanctimonialium ibidem in Sezemycz eiusdem generis religiositatis habitantibus, vero et iusto empcionis tytulo ad censuandum, dandum, tribuendum et ad soluendum perpetue comparauit. Videntes autem siquidem prescripti possessores, tutores et defensores dictorum bonorum mobilium et inmobilium in prescripta curia Suckenhoff, quod nonnullis defensionibus repagulorum et resistenciis iuridicarum obieccionum valuissent nec poterant resistere nec aliqualiter defendere pro parte solucionis dictarum duarum sexag. gr. annui perpetui census iuxta tenorem et roboracionem littere antique desuper confirmate, se ad amicabilem concordiam composicionis vna cum prelibata religiosa virgine domicella Anna superficialiter et precise subiecerunt, in edictum et prowulgacionem arbitrorum condescendentes absque omni contradiccione totaliter et nichilominus consencientes. Quam etenim prowulgacionem amicabilis concordia edicti idem dicti arbitrii partibus utrisque consencientibus diffinitorie, arbitraliter et perpetue ad tenendum, censuandum sepedictas duas sexag. gr. annui perpetui census de sepetactis bonis mobilibus et inmobilibus in curia Suckenhoff prenominate religiose et honeste virgini domicelle Anne, possessori seu possessoribus huius littere in hunc modum lucidius et plenius pronuncciarunt, edictis suis pretactum censum ad tribuendum studiosius corroborantes, ita quod predictus Petrus, protunc notarius prefate ciuitatis Alte Muthe, simul et sua legittima conthoralis Katherina, necnon et orphani sepetacti Mathie Ruffi Johannes et Ludwicus, donec ipse prenominatorum bonorum mobilium et immobilium in dicta curia Suckenhoff fuerit possessor, protector aut possessores, protectores tutacionis, seu quicumque dictorum bonorum in curia Suckenhoff in futuro extiterint successores, possessores, tutores seu prouisores et comissarii, debet, debebunt et tenentur singulis annis perpetuis duobus in subscriptis terminis dare et persoluere et censuare memoratas duas sexag. gr. annui perpetui census sepedicte religiose ac honeste virgini domicelle Anne ipsiusque procuratori seu nunccio, quem ad tollendum censum ad hoc legau[er]it, seu possessori

uel possessoribus huius littere; videlicet vnam sexagenam gr. annui perpetui census in festo s. Georgii nunc proxime affuturo, alteram vero sexagenam gr. annui perpetui census in festo s. Galli tunc denique adueniente, occasione dictarum duarum sexag. gr. perpetue censuando. Ubi autem iam dictus Petrus, protunc notarius Alte Muthe, vel sua legittima conthoralis sepe dicta aut prememorati orphani Mathie Ruffi seu quicumque prescriptorum bonorum mobilium et immobilium in curia Suckenhoff fuerint successores, possessores, tutores uel comissarii, in solucione predicti annui perpetui census comiserit aut comiserint negligenciam aliquam terminis in prefixis, quod absit, extunc mox monicioneque prehabita iudex et iurati predicte ciuitatis Alte Muthe, qui in futuris temporibus succedentibus consilio ciuitatis fuerint constituti ad presidendum, debet, debebunt et tenentur sepe memorate religiose virgini domicelle Anne sanctimonialium in predicto claustro Sezemicz ordinis s. Bernhardi, atque ipsius procuratori uel nunccio per ipsam ad hoc translegatum, seu quibuslibet possessoribus huius littere in prelibata curia Suckenhoff ac in ipsius bonis omnibus mobilibus et immobilibus de sufficientibus pigneribus pro retento censu iuridice prouidere. Que quidem pignera sine strepitu et figura iudicii poterit et potest saluo et illeso censu vendere et imponere inter cristianos seu iudeos, retentum censum quocumque in termino nichilominus extorquendo. Ceterum est eciam expressum, quod quandocumque predictam religiosam virginem domicellam Annam per diuinam permissionem de presentis vite ergastulo et ab hoc seculo emigrari contigerit, extunc sepefatus census duarum sexag. gr. in bonis curie Suckenhoff ipsius post obitum debet et debebit ad totum conuentum sanctimonialium ibidem in sepe dicto claustro Sezemicz habitancium hereditarie deuolui et perpetue censuari pari forma, ut in presentis littere tenore superius est de uerbo ad uerbum lucidius declaratum, tam diu, donec capitalis summa triginta sexagenarum gr. cum retento censu secundum numerum ebdomadarum toti conuentui in eodem ordine sancti Bernhardi a premissis censuantibus, quicumque fuerit uel fuerint possessoros, tutores, defensores, prouisores et comissarii in predictis bonis mobilibus et inmobilibus in curia Suckenhoff iam prefata, integraliter et ex toto cum parata pecunia fuerit persoluta. Harum testimonio litterarum, quibus nos prescripti iudex et iurati prefate ciuitatis Alte Muthe nostrum maius sigillum ciuitatis in signum maioris certitudinis et testimonii roboracionem ac de certa nostra sciencia presentibus duximus appendendum dat. et act. in Alta Mutha a. d. mill. trecent. octogesimo nono, feria quinta in die sancte Agnetis, martiris ac virg. gloriose.

(Pečeť schází; visela na proužku pergamenovém.)

38.

Václav, římský a český král, vyznává, že ačkoli když Ješek řečený Kdulinec ves Kunwald u Litic ležící s příslušenstvím jejím Bočkovi z Poděbrad za jistou sumu peněz prodal, věřitelům židovským dlužen byl, řečený Boček má ves tu míti pokojně bez všelikých překážek. (87).

V Praze, 15. března 1389.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus et Boemie rex. Notum facimus tenore presencium vniuersis, quod licet alias Jesko dictus Gdulinecz, fidelis noster dilectus, villam Cunwald sitam prope castrum Luticz cum suis pertinenciis nobili Boczkoni de Podyebrad, fideli nostro dilecto, pro certa pecunie summa vendiderit, quia tamen interuenientibus certis debitis, in quibus idem Jesko quibusdam judeis de Praga, camere nostre seruis, obligabatur, nos de eadem villa intromitti, et nunc facta inter ipsos huiusmodi debito plena concordia, ipsam villam restitui mandauimus. Idcirco animo deliberato et ex certa nostra sciencia predictam villam ab impeticione predictorum et quorumlibet aliorum judeorum liberam esse decernimus et totaliter absolutam, sic quod ipsam prefatus Boczko liberam et absque impedimentis quibuslibet possit et debeat pacifice possidere. Presencium sub regie maiestatis nostre sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. octuagesimo nono, die XV° Marcii, regn. nostr. a. Boemie XXVI°, Roman. vero tercio decimo. — In plica: Ad relacionem Sigismundi subcamerarii Wlachnico de Weytenmule. — Verso: Registrata. Petrus de Wischow. (Pečeť se nezachovala.)

39.

Rychtář a rada města Brna zavazují se dávati Bočkovi z Kunštatu jinak z Poděbrad 200 kop gr. ročního úroku, které mu byl markrabě Jošt na nich k placení ukázal, dokavad jim od tohoto jinak nebude uloženo. (88).

V Brně, 3. dub. 1389.

Nos iudex, magister ciuium, consules et iurati ciuitatis Brunnensis not. facimus tenore presencium vniuersis, quod ad mandatum serenissimi principis domini Jodoci, marchionis et domini Morauie, domini nostri graciosissimi, qui nobili domino Boczkoni de Chunstat alias de Podiebrad aput nos ducentas sexag. gr. annui census usque ad suum beneplacitum deputavit, nos eidem domino Boczkoni ad soluendum eundum censum obligamus taliter, quod singulis annis predictas ducentas sexag. gr. diuisim, uidelicet centum sexagenas quatuordecim diebus post festum s. Georgii proximis et totidem quatuordecim diebus post festum sancti Michahelis proximis promittimus prefato domino Boczkoni absque omni occasione expedire, quamdiu a predicto domino nostro domino Jodoco marchione super eo aliud non habuerimus in commissis. Si autem medio tempore in aliquo termino superius expresso predictum

censum supradicto domino Bosczkoni [sic] soluere neglexerimus, extunc idem dominus Boczko huiusmodi censum neglectum conquirere poterit inter iudeos et christianos nostra propria super dampna, et nos tunc promittimus et tenemur tam neglectum censum quam eciam dampna desuper racionabiliter accreta dicto domino Boczkoni plene expedire. In cuius rei euidenciam sigillum nostre ciuitatis presentibus est appensum. Dat. a. d. mill. CCC° octog. nono, sabbato proxima ante dominicam Judica etc. (Pečeť visí na proužku pergamenovém.)

40.

Taktéž k placení 100 kop gr. ročního úroku Bočkovi z Kunštatu zavazují se purkmistr a rada města Jihlavy. (89).

V Brně, 3. dubna 1389.

Nos . . iudex, magister ciuium, consules et iurati ciuitatis Ilauiensis notum facimus tenore presencium vniuersis, quod ad mandatum serenissimi principis domini Jodoci, marchionis Morauie, domini nostri graciosi, qui nobili domino Boczkoni de Chunstat . . . [etc. ut in litteris ciuitatis Snoymensis de eodem die (1389, 3 Apr. — Brunne) mutatis tantummodo: „predictum censum supradicto Boczkoni"]. — Datum Brunne sabbato ante dominicam, qua canitur Judica, anno domini millesimo trecentesimo octogesimo nono. (Pečeť Jihlavská visí na proužku pergamenovém.)

41.

Témuž k placení 100 kop gr. zavazují se rychtář a rada města Znojma. (90).

V Brně, 3. dub. 1389.

Nos . . iudex, magister ciuium, consules et iurati ciuitatis Snoymensis notum facimus tenore presencium vniuersis, quod ad mandatum serenissimi principis domini Jodoci, marchionis et domini Morauie, domini nostri graciosi, qui nobili domino Boczkoni de Chunstat alias de Podyebrad aput nos centum sexagenas grossorum annui census vsque ad suum beneplacitum deputauit, nos eidem domino Boczkoni ad soluendum eundem censum obligamus taliter, quod singulis annis predictas centum sexagenas grossorum diuisim, uidelicet quinquaginta sexagenas quatuordecim diebus post festum sancti Georgii proximis et totidem quatuordecim diebus post festum sancti Michaelis proximis promittimus prefato domino Boczkoni absque omni occasione expedire, quamdiu a predicto domino nostro, domino Jodoco marchione Morauie, super eo aliud non habuerimus in commissis. Si autem medio tempore in aliquo termino superius expresso supradictum censum predicto domino Boczkoni soluere neglexerimus, extunc idem dominus Boczko huiusmodi censum neglectum conquirere poterit inter iudeos et christianos nostra propria super dampna, et nos tunc pro-

mittimus et tenemur tam neglectum censum quam eciam dampna desuper racionabiliter accreta dicto domino Boczkoni plene et integraliter expedire. In cuius rei euidenciam sigillum nostre ciuitatis de certa nostra sciencia presentibus est appressum. Datum Brunne sabbato ante dominicam Judica a. d. mill. trecent. octog. nono. (Sekret Znojemský visí na proužku pergamenovém.)

42.

Půta z Častolovic, pán na Kostomlatech, prodává Jetřichovi Husovcovi z Husova právem zákupním za 45 kop gr. dvůr poplužní ve Všejamech, jejž byl od Jana řečeného Kačovec koupil. (42).

Bez místa, 21. října 1390.

Nos Potha de Czastolowicz, dominus in Costemlat, tenore presencium recognoscimus coram vniuersis, nos bona prehabita deliberacione atque condicionem bonorum cupientes facere meliorem, allodium nostrum cum curia in willa dicta Wsseiam situm cum omni hereditate ad integram araturam vna cum pratis, pascuis, rubetis, riuolis nec non cum omnibus pertinenciis ad eandem araturam pertinentibus, quod allodium siue quam araturam a Johanne dicto Caczowecz emeramus, solummodo collacione ecclesie ibidem exclusa, quam pro nobis et nostris heredibus reseruauimus, rite ac racionabiliter iure emphiotetico [sic], quod wlgariter purkrecht dicitur, principaliter nostro deinde nostrorum heredum nomine libere pleno iure vendidimus presentibusque vendimus famoso viro Jeczrychoni dicto Husowecz de Husow cunctisque suis heredibus et successoribus iusto foro, pro quadraginta quinque sexag. gr. prag. denariorum in parata pecunia nobis et heredibus nostris iam integraliter persolutis, per ipsum Jecczrychonem [sic] et cunctos successores eius idem allodium, curiam cum area et hereditate, breuiter araturam eandem, cum singulis, ut prefertur, attinenciis ad eandem araturam deputatis sine impedimento personarum quarumlibet habendum, tenendum, vtifruendum, quiete et pacifice euis temporibus siue perpetue possidendum modis omnibus subnotatis et condicionibus, tamen ad partis utriusque voluntatem, siccine videlicet, quandocumque seruicia ipsius Jeczrichonis et suorum heredum vel quorumcumque successorum nobis Pothe, liberis et eciam successoribus nostris displicerent, uel eciam si affuturis temporibus ipse Jeczrych, sui heredes uel qualescumque sui successores nobis, heredibus nostris et successoribus amplius seruire nolent, extunc ipse Jecczrych sepefatus, heredes et posteri sui nobis et cunctis posteris nostris de eadem aratura et de singulis premissis bonis tres sexagenas gr. perpetui annui census dimidiatim in duobus terminis, videlicet in festo [san]cti Georgii alterammediam sexagenam gr., in festo s. Galli totidem, annis singulis indilate debent s[oluere et t]enentur, ab aliis autem vniuersis laboribus et robottis necnon

a singulis steuris et ab vniuersis solucionibus et pass[ionibus], quibuscumque censeantur nominibus, precipue uero a generali [berna] et [. . . . . qu]andocumque postularetur siue postulabitur, sunt et esse debent liberi penitus et soluti. Hocque cercius in[clu]so, si quis vel qui unquam cum ipso Jeczrichone uel suis successoribus quibuscumque aliquid habuerit uel habuerint accionis, extunc ipsum et ipsos suos successores iure et mediante iusticia coram nobis et nostro purgrawio tantum et non alibi conuenire et repetere debet et debent, quia ipsis aduersum eum uel eos cum plenitudine iuris iusticie facere volumus complementum. Et qui presentem litteram ipsius Jeczrichonis et heredum suorum de bona habuerit voluntate, illi competit ius omnium premissorum. In quorum sufficiens testimonium et robur firmius sigillum nostrum proprium principaliter, deinde sigilla famosorum virorum, videlicet Jeskonis dicti Hurak, purgrawii nostri tunc temporis in Costemmlat, dicti eciam de Lopucz, Alberti dicti Syrotek de Chwalowicz et Peskonis de Wssechlap in villa Wsseiam de certa nostra sciencia presentibus sunt appensa. Dat. a. d. mill. trecent. nonag. feria sexta post festum s. Galli. (Ze čtyr pečetí zbyly tři, a sice 2., 3. a 4.)

43.

Půta z Hradiště jinak z Turgova vyznává, že obdržel od Bočka z Poděbrad jinak z Kunštatu splátku 212½ kopy gr. na list Čeňka z Vartenberka, jenž 1700 kop gr. obsahuje, kterýžto list má od Jana z Vlašimě a jeho přátel ve své moci. (91).

V Praze, 24. února 1391.

Ego Potha de Hradiscze alias de Turgow not. facio vniuersis presentem litteram visuris, lecturis siue eciam audituris, quod nobilis vir Boczco de Podyebrad alias de Cunstat super littera nobilis domini Czenconis de Wartenberg, que mille cum septingentis in se continet sexagenas gr., quam litteram a domino Johanne de Wlassym et a suis amicis cum bona eorum voluntate mea in potestate dinoscor habere, ducentas cum duodecim et dimidia sexagena gr. pro parte ipsum contingente michi plene ac integraliter persoluit. Quibus ducentis cum duodecim et dimidia sexagenis ipsum dominum Boczconem presentibus quittum facio ac omnino solutum sub mee fidei puritate sine dolo, promittendo dictum dominum Boczconem pro prenotata summa pecunie, quam michi, ut premittitur, dedit ac integre assignauit, numquam amplius monere. Pro dampnis uero inde qualiter taliter subortis super Benessium de Dyetenicz ego dictus Potha vna cum prenotato domino Boczcone parte ex utraque potenter deuenimus ita, ut quidquid ipse Benessius inter nos pretextu dampnorum pronunciauerit, ambo ipsius pronunciacioni parere spondemus, in nullo penitus contradicendo. In euidenciam uero clariorem omnium premissorum meum proprium sigillum est appensum. Nosque Benessius de Dyetenicz, Wilhelmus de Turgow,

Paulus de Jenczenstein et Johannes de Wlassim [profitemur, quod] ad instanciam et peticionem Pothe prenotati in testimonium omnium premissorum propria nostra sigilla sunt appensa. Dat. Prage die b. Mathie apostoli a. d. mill. trecent. nonag. primo. (K listině přivěšeno pět pečetí na proužcích perg.)

44.

Jošt, markrabě a pán Moravy, dává své svolení k tomu, že Erhart z Kunštatu koupil od Arona žida z Hradiště ves Zlámaný Újezd, jemuž ji byl Albert ze Šternberka jinak ze Světlova v dluzích postoupil. (49.)

V Brně, 25. ledna 1392.

Jodocus, d. gr. marchio et dominus Morauie, not. fac. tenore presencium vniuersis, quod pensatis fidelibus obsequiis, quibus nobilis Erhardus de Cunstat, noster fidelis dilectus, nobis multipliciter complacuit, dedimus nostrum plenum consensum et tenore presencium de certa nostra sciencia damus et consentimus, quod villam Zlamany Vgezd cum hominibus, censibus, vtilitatibus et aliis vniuersis eorum pertinenciis pleno iure et dominio ab Aaron judeo de Rediss, cui nobilis Albertus de Sternbergh alias de Swietlow de dicta villa cum suis pertinenciis racione debitorum suorum condescendit, prefatus Erhardus pro se et suis heredibus hereditarie comparauit, et omnes pecunias dicto judeo pro eodem Alberto plene de nostro scitu expediuit. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonagesimo secundo, die Conuersionis s. Pauli apostoli. (Přivěšena pečet Joštova.)

45.

Markvard a Sezema bratří z Jezeřan vyznávají, že jsou dlužni Bočkovi z Poděbrad a jeho bratru Janovi 10 kop gr. praž. (92).

V Poděbradech, 18. října 1393.

Nos Marquardus de Gyezerzan et Sezema, frater ipsius de ibidem, debitores principales, Genco de Sendrazicz et Jessco de Gyezerzan, fideiussores ipsius, tenore presencium recognoscimus vniuersis, nos teneri ac racione veri legittimique debiti debitorie obligari nobilibus dominis, domino Boczoni [sic] de Cunstat alias in Podiebrad et heredibus suis nec non et domino Johanni, fratri ipsius germano, in decem sexagenis gr. prag. den., quas quidem pecunias promittimus ipsis nostra bona et sincera fide sine dolo malo quolibet in solidum manu coniuncta et indiuisa dare finaliterque persoluere in festo s. Georii martiris nunc in proximo venienti. Quod si non fecerimus, extunc statim die altera atd. [Ležení v Starém městě Pražském.] Et quicum-

que presentem de bona ipsorum voluntate habuerit litteram, eidem ius omne competit premissorum. In cuius rei testimonium sigilla nostra presentibus sunt appensa. Scriptum in Podiebrad sabbato in die sancti Luce Ewangeliste a. d. mill. trecent. nonag. tercio. (K listu přivěšeny čtyry pečeti na proužcích perg.)

46.

Jošt, markrabě a pán Moravy, zapisuje 300 hř. praž. grošů na svém zboží Schonstrasse a v Čejkovicích a jeho příslušenství. (93).

V Brně, 22. dubna 1394.

Nos Jodocus, d. gr. marchio et dominus Moravie, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod inspectis fidelibus seruiciis, que nobilis et strenuus Boczko de Cunstat alias de Podyebrad, nobis sincere dilectus, prompta semper diligencia nobis exhibuit et exhibere diligencior[e] adhuc studio debebit in futurum, sibi et suis heredibus animo deliberato ac de certa nostra sciencia super bonis nostris, videlicet Schonstras et Czeykowicze, hominibus, censibus, pratis, pascuis, siluis, nemoribus, rubetis, aquis, pascuis, molendinis et eorum pertinenciis vniuersis ad dicta bona spectantibus, pleno dominio, trecentas marcas gr. pragensium dedimus, deputauimus, donauimus et virtute presencium de speciali nostra gracia elargimur per eundem Boczkonem et suos heredes dicta bona tenenda, habenda, vtenda et pacifice absque omni impedimento possidenda; sic tamen, quod quandocumque prefato Boczkoni et suis heredibus dictas trecentas marcas grossorum, quas sibi et suis heredibus sic super eisdem bonis de munifica nostra gracia, vt premittitur, deputauerimus, dederimus et assignauerimus, quod tunc predictus Boczko et heredes sui nobis dicta bona cum eorum singulis pertinenciis tenebuntur et debebunt receptis suis peccoribus et pecudibus ibidem, quas habuerint, continuo resignare et de eisdem condescendere beniuole uiceuersa. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. quarto, feria quarta proxima post festum Resurreccionis dominice. — In plica: Ad mandatum dom. marchionis Theodericus de Praga. (Pečet visící na proužku perg. přelomena.]

47.

Jan markrabě braniborský a lužický a vévoda zhořelecký, Štěpán falckrabě při Rýně a vévoda bavorský, Albrecht arcibiskup magdeburský a kancléř, a 9 pánů českých slibují odevzdati Bočkovi z Poděbrad a jeho dědicům ve třech nedělích město Podstat s příslušenstvím, a kdyby se tak nestalo, má mu propadnouti 2000 kop gr. praž. (94).

V Praze, 13. dubna 1395.

Wir Johans von gotes gnaden marggraf zu Brandemburg vnd zu Lusicz vnd herczog czu Gorlicz, Stephan von denselben gnaden pfalczgrafe bey Reyne vnd her-

67*

czog in Beyren, Albrecht von denselben gnaden erczbischof zu Meidburg, canczler, Heinrich von der Duben, hofmeister, vnd Hincze von der Leippen der Junge, marschalk des romischen vnd behemischen kuniges, Pothe von Czastolowicz, Burkart genant Stirnad von Janowicz, Benesch vnd Herman von Chusnik, Dietrich von Janowicz, Hans von Mulheim vnd Petir von Piesk, munczmeister, selbschuldiger, bekennen vnd tun kunt offenlichen mit diesem briue allen den, die in sehen oder horen lezen, das wir mit wolbedachtem mute, rechter wissen vnd gutem willen mit gesampter hande vngesundert gelobt haben vnd geloben mit vnsern guten trewen an geuerde, das wir dem edlen hern Boczken von Podiebrad vnd seinen erben die stat Pothstat mit allen iren zugehorungen von dem nehsten suntag vber drey wochen dornoch in ire macht vnd gewalt abtreten vnd einantwurten wollen vnuerczogenlich vnd an alle widerrede. Vnd ab wir des nicht teten, so sollen wir dem egenanten hern Boczken vnd seinen erben czwei tawsent schok grosser prager muncze vnd behemischer czale verfallen sein, die wir in in den nehsten virczehen tagen dornoch geloben mit vnsern guten trewen mit gesampter hande vngesundert zu beczalen vnd zu richten zum Deutschen Brode, alsbalde wir des von demselben hern Boczken oder seinen erben ermonet werden. Vnd ab wir des nicht teten, do got fur sey, so globen wir obgenanten selbschuldiger mit vnsern guten trewen, das vnser iglicher fur sich an seiner stat einen erbern rittermessigen knechte mit dreyn dyenern vnd vier pferden gen dem Dutschen Brode in die stat in ein erber gasthuse, wo vns das doselbist geczeiget wirdet, senden sol, die dorynne sollen ligen vnd leisten als ynligers recht vnd gewonheit ist etc. Vnd des czu vrkunt haben wir obgenannte vnsere insigele an diesen brife gehangen. Geben zu Prage noch Cristes geburt dreyczenhundert jare vnd dornoch in dem fumfvndnewnczigisten jaren des dinstages noch Ostern. — Verso: Registrata. Wen[czeslaus de Olomuncz]. (K listu přivěšeno na proužcích perg. 12 pečetí).

48.

Václav, římský a český král, ustanovuje Půtu z Častolovic svým hejtmanem v Lužici. (11).

V Praze, 5. pros. 1395.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlichen mit diesem briue allen den, die in sehen oder horen lezen: Wann wir dem edlen Pothen von Czastolowicz, vnserm rate vnd liben getrewen, vnsere lande zu Lusicz, Lukow, Budissin, Lubow, Luban vnd Camencz mit iren zugehorungen eingegeben vnd beuolhen haben, douon wer es sachen, das er durch schucze vnd schirmes willen derselben vnserr lande dheine scheden, die do redliche weren, douon empfienge, so wollen wir in

douon brengen vnd im die genczlichen ablegen. Ouch wer es sachen, das wir die egenanten vnsere lande yemanden anders empfelhen wurden, so ist vnsere ernste meynung vnd wollen, das im dann derselbe, dem wir die egenanten vnsere lande beuelhen, solche scheden, als vorgeschriben stet, von vnsern wegen genczlichen vnd gar keren vnd richten solle an widerrede vnd vercziehen. Mit vrkunt dicz brieues versigelt mit vnserr kuniclichen Maiestat insigel. Geben zu Prage noch Cristes geburt dreyczenhundert jare vnd dornoch in dem fumfvndnewnczigisten jaren, des suntages noch sand Barbarantage, vnserr reiche des behemischen in dem dreyvnddreissigisten vnd des romischen in dem czweinczigisten jaren. — In plica: Ad relacionem B. Stirnad de Janowicz Franciscus prepositus Northusensis. — Verso: R(egistrata). Wenceslaus de Olomuncz. (Majestát králův porouchaný přivěšen na proužku perg.).

49.

Václav, římský a český král, slibuje zachováti příměří, jež ujednal uherský král Sigmund mezi ním a všemi, kteří se hó drží, a mezi pány Jindřichem z Rosenberka, Jindřichem z Hradce, Břeňkem ze Skály a těmi, kdo se těchto drží, ze strany druhé. (95).

V Praze, 11. března 1396.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex semper Augustus et Boemie rex. [Not. fac. etc.], quod cum serenissimus princeps dom. Sigismundus, Vngarie, Dalmacie, Croacie etc. rex, germanus noster carissimus, inter nos et omnes adherentes nobis ab vna, et nobiles Heinricum de Rosemberg, Heinricum de Noua Domo, Brzenkonem de Skala et alios barones, adherentes et fautores ipsorum omnes parte ab alia, a die date presencium vsque ad diem Palmarum venturam proxime ipso die incluso pacis treugas tractauerit et procurauerit obseruari: idcirco nos animo deliberato, sano principum, baronum et procerum nostrorum accedente consilio et de certa nostra sciencia prefatas pacis treugas a die date presencium vsque ad diem Palmarum, sicut premittitur, cum prefatis baronibus nobis aduersantibus pro nobis et omnibus adherentibus et fautoribus nostris in verbo regio promittimus inuiolabiliter obseruare dolo et fraude quibuslibet penitus procul motis. Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. nonag. sexto, sabbato proximo ante dominicam Letare, regn. nostr. a. Boemie tricesimo tercio, Romanorum vero vicesimo. — In plica: Per dom. Procopium, marchionem Morauie, Wenceslaus de Olomuncz. Verso: R[egistra.] Bartholomeus de Noua Ciuitate. (Majestát král. porouchaný visí na proužku perg.)

50.

Jošt, markrabě a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatu a jeho dědicům hrad Buzov s městečky Buzovem a Lošticemi a vsemi v listu vyčtenými.

V Brně, 10. srpna 1396.

Nos Jodocus, d. gr. marchio et dominus Mor., not. fac. ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad fidelis seruitutis operosam diligenciam, qua nobilis Erhardus de Cunstat, noster fidelis dilectus, in nostris obsequiis prone voluntatis studio a diutino tempore laborauit; pensatis eciam ipsius virtuosis meritis et meritoriis virtutibus, quibus ad nostre voluntatis beneplacita rebus, corpori et sumptibus non pepercit, sibi, heredibus et successoribus suis castrum nostrum Buzaw cum opido Buzaw et opido Losczicz ac villis inferius per ordinem nominatis, videlicet: Podole, Vbicztow, Hradniczy, Swoyenow, Blazow, Ospyelow, Mylkow, Kaderzyn, Lydmyrow, Welyky Hwozd, Weseliczko, Maly Hwozdec, Jerzinan et Kozow cum omnibus hominibus rusticis, censibus, vsibus, vsufructibus, emolimentis, prouentibus, iudiciis, penis, multis, agris cultis et incultis, ortis, curticulis, tabernis, montibus, vallibus, collibus, planiciebus, siluis, rubetis, virgultis, fruticibus, pratis, graminetis, pascuis, riuis, aquis aquarumque decursibus, molendinis, piscinis, piscaturis, venacionibus, aucupacionibus et ceteris rebus omnibus et singulis, in quibuscumque rebus constiterint seu qualibuscumque specialibus vocabulis nominentur, et de plano vniuersis suis pertinenciis, que ad dicta bona ab antiquo tempore spectauerunt, limitibus, gadibus, graniciis, curiis allodialibus, granariis et iure patronatus ecclesiarum, mero et pleno dominio, quemadmodum prenominatum castrum cum bonis predictis soli tenuimus et sicut ea dinoscimur propriis comparasse peccuniis, et prout nobis intabulata existunt siue sunt tabulis terre annotata, nichil omnino excluso, iure hereditario et hereditatis titulo dedimus, contulimus, donauimus et virtute presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus, conferimus et donamus; transferentes in ipsum Erhardum, heredes et successores ipsius omne ius proprietatis et dominii totamque iurisdiccionem eorundem bonorum et titulum, quod, que uel quis nobis et successoribus nostris in prenominatis bonis competebat uel competere poterat quouismodo; volentes et concedentes eidem, heredibus et successoribus suis, quod ex donacione nostra huiusmodi plenam potestatem habeat seu habeant de prefato castro et bonis predictis per vendicionem, alienacionem seu per permutacionem tamquam de propriis et paternis hereditatibus pro sue voluntatis beneplacito disponendi, maxime cum dictum castrum cum vniuersis bonis et singulis superius nominatis debet suum, heredum et successorum suorum vera liberalis et legittima hereditas dici, peramplius fieri, reputari pariter et censeri. Hoc specifice et de nomine expressato, quod prefatum castrum nunquam contra nos debebit fieri, sed pocius nobis, dumtaxat

ad tempora vite nostre, siue cui nos mandaremus, tamen sine dampno ipsius per nos inferendo necessitatis tempore apertum existere et patere. Nam in casu, vbi iam dictum castrum vendiderit et a se alienauerit seu permutauerit, ordinare tenebitur et erga suos heredes et successores similiter disponere, quod nobis fiat ab illo, in cuius possessionem ipsum castrum venerit, super ista clausula ad vite nostre tempora, sicut expressatum est superius, sufficiens certitudo. Presencium sub nostro appenso sigillo testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. sexto, feria quinta die s. Laurencii mart. — In plica: Ad mandatum domini marchionis Andreas, Olomucensis decanus. — (Po pečeti zbyl proužek pergamenový.)

51.

Martin z Malotic, hlavní dlužník, a rukojmové a smluvčí jeho vyznávají, že jsou dlužni Bočkovi z Kunštatu jinak z Poděbrad a Janovi, synovi jeho, a kdo by list ten měli s jejich a jich dědiců dobrou vůlí, 40 kop gr. praž. pravého dluhu. (96).

Bez místa, 21. října 1396.

Ego Martinus de Maloticz, debitor principalis, et nos Vlricus de Nachod residens in Kostelecz, Martinus de Kamenicz, Zbynko dictus Oprssal de Ledecz, fideiussores et compromissores eiusdem, recognoscimus ten. presen. coram vniuersis, nos nobili domino Boczkoni de Cunstat alias de Podiebrad et Johanni, filio ipsius de ibidem, nec non illi, qui presentes litteras cum bona voluntate ipsorum habuerit, ac heredibus ipsorum in quadraginta sexagenis gr. den. prag. veri ac legittimi debiti debitorie obligari; quas quidem pecunias promittimus omnes in solidum bona et sincera fide nostra, coniuncta manu indiuisim prefatis nostris creditoribus dare et paratis cum pecuniis persoluere in festo s. Georgii proxime venturo omni sine dolo. Quod si non fecerimus, [atd. ležení v Starém městě Pražském.] Si autem quispiam nobis ex fideiussoribus debitum vniuerse carnis persoluerit, videlicet mortuus fuerit, antequam dicta pecunie summa vniuersis cum dampnis ipsis nostris creditoribus fuerit persoluta, extunc nos superstites promittimus sub pena obstagii prefati in spacio vnius mensis post obitum suum eque certum et bonum in locum suum substituere cum renouacione litterarum. Et propter firmitatem et robur omnium premissorum sigillis nostris propriis litteras presentes de certa nostra sciencia iussimus communiri. Dat. a. d. M°CCCLXXXX°VI°, sabbato festo Vndecim milium virginum. (Přivěšeny na proužcích perg. čtyry pečeti.)

52.

Erhart z Knnštatu slibuje markraběti Joštovi, od něhož Moravskou Třebovou obdržel, s hradem tím a jeho příslušenstvím vždy věrným zůstati. (51).

V Brně, 7. května 1398.

Ego Erhardus de Cunstat not. facio tenore presencium, quod attendens multiplices gracias et immensa beneficia, quibus illustrissimus princeps, dominus Jodocus, marchio Brandemburgensis ac marchio et dominus Morauie etc., meus dominus graciosissimus, me et heredes meos benignitatis sue munificencia prospicere est dignatus, et signanter considerando illam pietatem eximiam, qua michi, heredibus et successoribus meis castrum et ciuitatem seu municionem Tribouiam cum omnibus bonis suis, villis, villanis, censibus, piscinis, molendinis, siluis et vniuersis prouentibus, quibuscumque specialibus nominibus appellentur, prout in litteris suis super eo editis clarius inuenitur, in proprietatem et hereditatem contulit liberaliter et donauit, vt eo euidencius seruitutis mee et heredum meorum affectus in conspectu eius per effectum appareat, quo sua dignata est serenitas mea et heredum meorum comoda variis beneficiis promouere: ego superius nominatus Erhardus pro me, heredibus et successoribus meis prefato domino marchioni Jodoco bona fide promisi et virtute presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa mea sciencia sub honoris mei et fidei puritate spondeo et promitto, nunquam cum prefatis castro et ciuitate Tribouia contra serenitatem ipsius, quamdiu vixerit et egerit in humanis, contra eum esse uel fieri, seu calcaneum rebellionis erigere seu quauis occasione uel causa quibuscumque quesitis coloribus ipsius gracie rebellare, neque me vna cum heredibus et successoribus meis de dictis ciuitate et castro dominacioni sue opponere, sed nec permittere de ipsa ciuitate et castro dampna sibi uel suis quocumque aduersante sibi vivente homine per quempiam irrogari, et hoc ipso meo promisso ad tempora vite sue dumtaxat durante, prout superius est expressum. Et ego Boczko de Cunstat, prenominati domini Erhardi filius, cum predicto domino Erhardo, patre meo, pro me, heredibus et fratribus meis et fratrum meorum heredibus bona fide sincera, animo deliberato, voluntate libera ac de certa et plena mea sciencia prenominato principi domino Jodoco promitto et spondeo in euentum mortis predicti domini Erhardi, patris mei, omnia, vniuersa et singula, que de uerbo ad uerbum sunt superius specifice expressata, rite tenere et ad ipsius domini marchionis vite tempora iuxta premissorum ordinem inuiolabiliter obseruare. Presencium sub nostris appensis sigillis testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. octauo, feria tercia proxima post dominicam, qua cantatur Cantate etc. (Dvě pečeti přivěšeny jsou na proužcích perg.)

53.

Erhart z Kunštatu slibuje markraběti Joštovi hrad Boskovice, který byl pro vinu dřívějšího majitele jeho docela pobořen a jenž byl se svolením markraběte od něho znovu vystaven, otevřiti, kdykoli by si toho přál. (55).

V Brně, 7. května 1398.

Ego Erhardus de Cunstat not. facio ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad magnifica et virtuosa beneficia, que michi et heredibus meis illustrissimus princeps dom. Jodocus, marchio Brandemburg. ac marchio et dominus Morauie etc., graciosus meus dominus, de sua liberalitate munifica inpendere est dignatus, et presertim ad hoc mentis mee conuertens intuitum, quod michi castrum Bozkowicz ex ipsius speciali edicto propter possessoris delictum iuxta approbatam et laudabilem patrie consuetudinem dirutum totaliter et destructum reedificare et reformare de sua benigna gracia est indultum, vt fides mea, heredum et successorum meorum in conspectu ipsius per efficacia obsequia eo euidencior appareret, quo maior erga me et heredes meos sue dignacionis gracior extat zelus: animo deliberato, voluntate libera ac de certa mea sciencia prefato domino meo marchioni Jodoco pro me, heredibus et successoribus meis rite promisi et virtute presencium bona fide mea sub honoris et fidei mee puritate spondeo et promitto, predictum castrum Bozcowicz, quod in verum et legittimum feudum ad ipsius dumtaxat vite tempora me et heredes meos tenere et possidere profiteor, contra omnem hominem viuentem, dum et quocies opus sibi fuerit, et me, heredes et successores meos requisiuerit, absque contradiccione qualibet cum omni promptitudine aperire, ita quod ad prenominatum castrum Bozcowicz ipse dominus marchio et hii, quos ad hoc specialiter deputauerit, tempore necessitatis, prout premittitur, per me, heredes et successores meos debeant tocies, quocies opus fuerit, intromitti; prouiso tamen per suam graciam, ne ego, heredes et successores mei per expensas et sumptus aliqua dampna tempore, quo in castro fuerint, habeamus, quoniam sua serenitas per speciales suas litteras in casu tali graciose deliberauit reddere nos indempnes. Et ego Boczko de Cunstat, prenominati domini Erhardi filius, cum predicto domino Erhardo, patre meo, pro me, heredibus et fratribus meis et fratrum meorum heredibus bona fide sincera, animo deliberato, voluntate libera ac de certa et plena mea sciencia prenominato principi domino Jodoco promitto et spondeo in euentum mortis predicti domini Erhardi, patris mei, omnia, vniuersa et singula, que de verbo ad verbum sunt specifice superius expressata, rite tenere tocies, quocies necessitas emerserit, pura fide sincera inuiolabiliter obseruare; nam ex indulto ipsius domini marchionis et gracia speciali sepedictum castrum Bozcowicz post mortem ipsius velut cetera bona ad dictum castrum spectancia vera hereditas et hereditaria proprietas mei patris, mea, fratrum et successorum meorum

perpetue debet esse. Presencium sub appensis nostris sigillis testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonag. octauo, feria tercia proxima post dominicam, qua cantatur in ecclesia Cantate. (Ze dvou pečetí, jež byly přivěšeny na proužcích perg., zbyla jen druhá.)

54.

Jošt, markrabě braniborský a markrabě a pán Moravy atd., dává Erhartovi z Kunštatu v pravé dědictví hrad a město Třebovou s příslušenstvím. (51).

V Brně, 7. května 1398.

Jodocus, d. gr. marchio Brandemburg. ac marchio et dominus Mor., sacri Romani imperii archicamerarius, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod pensata magne fidei mira constancia et inspecto sincere voluntatis affectu, quibus nobilis vir Erhardus de Cunstat, noster fidelis dilectus, operosis suis obsequiis in cunctis nostris necessitatibus a retroactis multis temporibus honoribus nostris et commodis iuxta nostra beneplacita se reddidit semper gratum, vt tante seruitutis sue fidelitas, qua quidem munificenciam nostram grauibus laboribus, magnis sumptibus et expensis optime meruit, nostre retribucionis gracia pro status sui et heredum suorum honorificencia vtiliter compensetur, sibi, heredibus et successoribus suis bona de verbo ad verbum specifice inferius nominata iusto hereditatis titulo et proprietatis vocabulo contulimus, dedimus, donauimus, et virtute presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia in veram hereditatem et hereditariam proprietatem damus, conferimus et donamus.

Videlicet castrum cum municione seu ciuitate Tribouia, piscina et duobus molendinis ibidem et theloneo, villam, que volgariter Antiqua Tribouia nuncupatur, item villam Vlycze, que in wlgari Ditrichsdorff vocatur, que est feudalis et dependet in feudum, item villas Rychnow, Trzebowarow, Antiqua Cuntyna, Noua Cuntyna, Mladyekow, Vndankt cum molendino, Sussicze, Lynharticze cum molendino, Podlessie, que eciam dependet in feudum, item villam Radyeczow feodalem, Borssuow cum molendino, Luczky cum tribus piscinis, Chrzenowa, Brzezyna, Grona, Mallyknow, Mezyhorzie, Hartunkuow, Drofflyk, Janowa, Rudne, Pohled, Gřyna citra piscinam extra ciuitatem iacentem, Zayff, Petrussow, Vtyechow cum curia ibidem feudali, Zypotyn, Bohdalowek Maiori et Minori, Perklyssow, Porussow, item siluas nuncupatas Sintenhenchst, Rychnowsky, Mistrowecz, Prklyssowu, Zypoty, Hartukow, Steynperk, Dubowicze, cum agris cultis et incultis, montibus, vallibus, planis, virgultis, campis, siluis, nemoribus, rubetis, arboribus, ortis, viis et inuiis, venacionibus, aucupacionibus, aquis aquarumve decursibus, stagnis, lacubus, piscinis, piscaturis, pratis, censibus, redditibus, fructibus, obuencionibus, honoribus, honoranciis, iudiciis,

aduocaciis, penis, multis de iudicio, prouentibus, iuribus, iurisdicionibus altis et bassis, libertatibus, mero dominio, nec non vasallis, feudis ad prenominata bona pertinentibus, iudicibus, ciuibus, opidanis, rusticis, incolis, villanis, agricultoribus et inhabitatoribus vniuersis, nihil nobis omnino, hominibus et successoribus nostris, marchionibus Morauie, iuris proprietatis vel dominii in bonis huiusmodi reseruando, iuribus patronatus ecclesiarum, metis, limitibus, gadibus, graniciis, terminis, circumferenciis, appendenciis et omnibus ac singulis pertinenciis suis, nullo penitus excepto, quibuscumque possint seu valeant specialibus vocabulis designari, sicut hec omnia nos et genitor noster, felicis memorie illustris princeps dominus Johannes, marchio Morauie, tenuimus et possedimus a temporibus retroactis.

Dantes et tradentes prefatis Erhardo, heredibus et successoribus suis corporalem possessionem vel quasi proprietatem et dominium omnium predictorum; transferentes in eos omne ius, proprietatem et dominium, que nobis competebant seu competere poterant quomodolibet in premissis, per sepedictum Erhardum, heredes et successores suos omnia predicta bona vniuersa et singula, quemadmodum sunt superius lucide et specifice expressata, tenenda, habenda, vtenda, fruenda, perpetuis temporibus possidenda et in usus quoscumque prout hereditaria et propria quocumquemodo, quocienscumque et quandocumque placuerit, vendicione, donacione, permutacione iuxta voluntatis arbitrium conuertenda.

Et ut prefato Erhardo, heredibus ac successoribus suis quoad hereditariam proprietatem et propriam hereditatem iuxta laudabilem antiquatis temporibus obseruatam patrie consuetudinem satisfiat, vobis camerario, czudario ac notario supremis czude Olomuczensis, nostris fidelibus et dilectis, qui nunc estis vel pro tempore fueritis, seriose sub obtentu nostre gracie districte iniungimus et mandamus, quatenus prefata bona vniuersa et singula, castrum, ciuitatem et villas de verbo ad verbum, prout lucidius superius expressantur, tabulis terre, dum in primo colloquio dominorum aperte fuerint, supradicto Erhardo, heredibus et successoribus suis absque contradiccione qualibet, dum per ipsos vel eorum aliquem requisiti fueritis, iuxta tenorem presencium imponatis, et nobis, nostris heredibus et successoribus, marchionibus Morauie, hec bona vniuersa et omnia de eisdem tabulis exponatis. Nichilominus presenti priuilegio decernimus et omnino volumus, quod hec nostra donacio, quod dictum Erhardum, heredes et successores ipsius, si quo modo apercio tabularum terre forte ex aliqualibus causis aliquamdiu prorogata fuerit, talem virtutem in omnibus suis punctis et articulis, sicut superius distinguuntur, obtineat, quemadmodum ipsis tabulis foret imposita et inscripta. Presencium sub nostri sigilli appensione testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. trecent. nonages. octauo fer. terc. proxima post dominicam, qua cantatur in ecclesia „Cantate“. Ad mandatum dom. marchionis Theodricus de Praga. (Po pečeti zbyl proužek pergamenový.)

55.

Jošt, markrabě braniborský, markrabě a pán Moravy, dává Erhartovi z Kunštatu a dědicům jeho místo Spranek.

V Praze, 12. června 1398.

Jodocus, d. gr. marchio Brandemburgensis, marchio et dominus Morauie, sacri Romani imperii archicamerarius, not. fac. ten. pres. vniuersis, quod cupientes fidelia et sedula obsequia nobilis viri domini Erhardi de Cunstat, quibus se gratum nobis exhibuit, nostris beneficiis compensare, sibi, heredibus et successoribus suis Spranek nominatum locum quendam, municiones cum curia allodiali, siluis, rubetis et nemoribus, censibus, vsibus, vsufructibus, agris cultis et incultis, ortis, curticulis et ceteris pertinenciis ad ipsam Spranek spectantibus, quibuscumque specialibus vocabulis nominentur, mero et pleno dominio, nichil prorsus excluso, prout eadem bona Borzyta de Radkuow a nobis dinoscitur tenuisse, in veram et meram hereditatem et hereditariam proprietatem donauimus, dedimus, contulimus et vigore presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus, conferrimus [sic] et donamus per eum, heredes et successores suos prenominata bona cum suis, sicut premittitur, pertinenciis hereditario possidenda titulo et in vsus proprios, quocumque modo sibi et suis heredibus et successoribus placuerit, vendicione, donacione, permutacione et quacumque ordinacione et disposicione alia conuertenda. Et vt ad ipsam nostram donacionem iuxta ritum hactenus in Morauia obseruatum accedat patrie consuetudo, vobis, supremis camerario, czudario et notario tabularum terre in Olomuncz, officialibus nostris fidelibus et dilectis, presentibus seriose precipimus et sub optentu nostre gracie iniungimus et mandamus, quatenus sepedicta bona Spranek cum suis pertinenciis, prout est superius distinccius expressatum, prefato domino Erhardo, heredibus et successoribus suis ad tabulas terre mox visis presentibus sine contradiccione qualibet imponatis, et nobis, heredibus et successoribus nostris, marchionibus Morauie, de ipsis tabulis exponatis. Presencium sub nostro sigillo appenso testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. trecent. nonag. octauo, feria quarta proxima ante festum s. Viti martiris. — In plica: Ad mand. dom. marchionis Andreas, decanus Olom[ucensis]. (Pečeť se zachovala.)

56.

Budiš z Dašic prodává Bočkovi z Kunštatu řečenému z Poděbrad všecko své zboží v Dašicích a v Kostěnicích za 1600 kop gr. rázu praž. (97).

Bez místa, 4. září 1398.

Já Budiš z Dašic vyznávám ɔc, že sem prodal uroz. muži panu Bočkovi z Kunstata řečenému z Poděbrad i jeho erbóm všeckno zbožie v Dašiciech a v Ko-

stěniciech, nic nepo[zó]stavuje, s tvrzí, s kostelním podáním, s mlýny, s dvory poplužními i s kmecími, s dědinami, s úroky, s poplatky, s robotami, s lesy, s lukami, se křovinami, s pastvami, s řekami, s potoky, s horami, s údolími i s plným panstvím, se vší zvolí i se všemi jinými požitky, kteříž k tomu zboží příslušejí a kterýmižkolivěk jmény zvláščími jsú nazvány anebo mohú pojmenovány býti, v těch ve všech mezech, jakožto Dašice a Kostěnice záležie, nic na tom nepozóstavuje, za šestnádcte set kop grošěv pražského rázu; a to mi jest všeckno splnil až do pól čtvrta sta kop grošěv, kromě těch pól jedenádcta sta kop, ježto mají panu Mikulášovi z Barchova zaručeny býti anebo ježto jemu zaručeny budú.

A slibuji panu Bočkovi dřéveřečenému i jeho erbóm mú dobrú a čistú věrú beze lsti to všeckno svrchupsané zbožie ve dcky vložiti, čímž najspieše moci budu, a ostatně a konečně na tyto vánočnie suché dny, ješto nynie mají přijíti, s těmito podepsanými zprávcemi: se panem Sezemú z Dymokur, s Petrem z Uherska, s Vítkem z Tuněchod, s Jethaniem z Bietovan, z těch čtyř, kteráž bych dva mohl jmieti s svobodnými dědinami; pakli bych kteréhož těch nemohl jmieti, ješto by on je menoval, ale jiného dobrého a tak movitého také s svobodnými dědinami a s čistými, toho miesto mám jemu postaviti. A ti zprávce mají to všeckno zbožie zpraviti panu Bočkovi svrchupsanému i jeho erbóm, vysvoboditi a čisto učiniti před věny, před sirotky, před vdovami i před každým člověkem, jakožto Česká země za právo má. Pak-li bych toho neučinil, tehdy jsem propadl panu Bočkovi dřéve řečenému i jeho erbóm pravého základu a jistého dluhu dvě stě kop grošěv střieb. praž. rázu.

A my Jan Tele z Dašic seděním v Babíně, Jan Střela z Vyklek, Filip z Slepotic, rukojmie Budišovi, slibujem panu Bočkovi často menovanému i jeho erbóm za Budiše i s Budišem naší dobrú čistú věrú pospolní a nerozdielnú rukú, a pod svrchupsaným základem pode dvěma stem kop grošěv, to všeckno svrchupsané zbožie ve dcky vložiti na ty svrchupsané suché dni vánočnie s dřéve menovanými zprávcemi, jakožto jest svrchu psáno. Pak-li bychom toho neučinili, jehož bože nedaj, tehdy inhed po těch suchých dnech propadli smy dvě stě kop grošěv pravého základu a jistého dluhu panu Bočkovi a jeho erbóm, jehožto mámy jim s hotovými penězi zaplatiti. Pak-li bychom jim hotovými penězi nezaplatili, atd. [Ležení na Starém městě Pražském.] Také jestliže by kterého z nás rukojmí Bóh smrti neuchoval, tehdy my, kteříž ostanem živi, slibujem jim pod svrchupsaným ležením jiného dobrého a tak movitého v měsieci po jeho smrti na jeho miesto nastaviti a list obnoviti. A ktož by tento list měl s jich dobrú volí atd.

A pro větčšie potvrzenie přivěsili smy své pečeti k tomuto listu s naší dobrú volí a s naším dobrým vědomím. Jenž dán jest léta po narození syna bož. tisíc tří set devadesátého osmého, v tu středu po sv. Jiljí. (Ze čtyr pečetí zachovala se 2., 3. a 4.)

57.

Půta z Častolovic prodává ku pravému dědictví paní Kačce z Hřiště 6 kop a 4 gr. platu v Petrovičkách na svém rybáři i s řekou Orlicí i se všemi rybnými lovy za 60 kop gr. stř. praž. rázu. (12).

Bez místa, 2. července 1400.

Já Puota z Častolovic vyznávám obecně oc, že sem prodal panie Kačce ze Hřiščě*) šest kop a čtyři grošě platu ku pravému dědictví v Petrovičkách v té vsi na svém rybáři i s tú řěkú řečenú Orlice, i s těmi se všemi rybnými lovy, jako od staradávna tu k té řece příslušejí, za šestdesát kop gr. stř. praž. rázu, a ty mi jest již hotovými penězi zaplatila. A slibuji jie té panie Kačce i k věrné ruce Kateřině, dceři jejie, a Otíkovi ze Hřiščě, zeti jejie, těch šest kop a čtyři grošě platu na tom rybáři i s tú řěkú i s tiem rybným lovem, jakž sě svrchu píše, ve dsky v pražské v zemské vložiti i zprávce postaviti, jakož země za právo má.

A podle mne slibují urození a slovutní mužě pan Jan z Frimburka, Oneš řečený Svině z Hoděčína, Havel z Čtiřína a Mikeš z Hoděčína. A my již menovaní rukojmie slibujem za dřéve menovaného pana Puotu i podle něho spolní rukú nerozdielnú ve dsky v zemské v pražské vložiti těch šest kop a čtyři grošě platu svrchu menovaného na tom rybáři i s tú řěkú i s těmi se všemi rybnými lovy, což k té řece tu od staradávna příslušejí, tak jakž země za právo jmá, když budem napomanuti od té paní Kačky neb od našich svrchu psaných věřících prvé, druhé, třetie aneb posled čtvrté suché dny. Pak-li bychom toho neučinili, atd. [Ležení v Králové Hradci.] A pak-li by kto z nás rukojmí té chvíle umřěl, jehož bože ostřěz, tehdy my jiní zuostalí slibujem miesto toho umrlého postaviti tak movitého a tak jistého, v měsieci od smrti toho umrlého počítajíc, a obnoviti tento list pod týmž ležením, jakož sě svrchu píše. A kto tento list bude mieti s jejie se panie Kačky neb našich věřících s dobrú volí, atd.

A toho všeho na potvrzenie a na lepší jistotu pečeti našě vlastnie s naší dobrú volí i s naším vědomím k tomuto listu přivěsiti jsmy kázali. Dán léta ot naroz. bož., ješto sě píše tisíc čtyři sta, ten pátek Navščievenie Matky božie etc. (Z 5 pečetí zachovaly se 1., 2., 4. a 5.)

---

*) Míní se zaniklá tvrz Hřiště u Doudleb, jejíž místo objevil Koďousek (v. Památky Archaeol. XI. 138); zprávy historické o ní podal Sedláček ve Hradech II. 200.

58.

Jošt, markrabě braniborský, markrabě a pán Moravy atd., dává Erhartovi z Kunštatu v náhradu za služby ves Bělovici u Podivína s mlýnem, se vsí Steklicí a vsí Všetrapy i s příslušenstvím. (53).

V Praze, 10. července 1400.

Nos Jodocus, d. gr. marchio Brandemburg., sacri Romani imperii archicamerarius, marchio et dominus Mor., not. fac. ten. pres. vniuersis, quod nobilis Erhardi de Cunstat, nostri fidelis dilecti, magne fidei pensata constancia, quibus [sic] in nostris seruiciis iuxta necessitatis exigenciam vtiliter laborauit, et ut pro obsequiis eius impensis ac expensis pariter in aliqua parte ipsum nostra largicione contentum, prout iustum et equum lege diuina et humana fore dinoscitur, faceremus, sibi et heredibus suis villam Byelowicze prope Gostel alias Podywyn cum molendino Rympersdorf, cum villa Steklicze et villa Wschetrapi, cum omnibus villanis, incolis et inhabitatoribus, censibus, prouentibus, fructibus, vsibus, penis, mulctis, agris cultis et incultis, vineis, vinearumque decimis, montibus, vallibus, collibus, planis, siluis, nemoribus, pascuis, pratis, viis et inviis, fluminibus, riuis, stangnis, lacubus, aquis aquarumve decursibus ac piscatoribus et aliis pertinenciis, quibuscumque specialibus nominibus censeantur, vniuersis, limitibus, gadibus, graniciis, prout ab aliis bonis circumadiacentibus ab antiquo circumferencialiter sunt distincta, cum mero et pleno dominio, nichil prorsus excluso et iure patronatus ecclesiarum incluso, prout illa bona omnia et singula olim relicta nobilis Konyonis, baronis regni Vngarie, tenuit et ad nos sunt de plena inuencione dominorum et baronum principatus Morauie et eorum consilio iuste et racionabiliter deuoluta, in veram, iustam et legittimam hereditatem dedimus, donauimus et vigore presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus, conferimus et donamus, per ipsum, heredes et successores suos perpetuis temporibus habenda, tenenda, possidenda et in vsus proprios iusto hereditatis titulo, sicut premittitur, pro sue voluntatis beneplacito convertenda. Presencium sub nostri appensione sigilli testimonio litterarum dat. Prage a. d. milles. quadringentesimo, sabbato proximo ante festum s. Margarethe. — De mandato dom. marchionis decanus Andreas. (Pečeť Joštova dobře zachovalá jest přivěšena.)

59.

Jošt, markrabě braniborský atd., dává Erhartovi z Kunštatu ves Kornice u Jevíčka i s jejím příslušenstvím. (54).

V Brně, 21. dub. 1402.

Jodocus, d. gr. marchio Brandemburg., sacri Romani imperii archicamerarius, marchio et dominus Morauie, nobili viro domino Erhardo de Cunstat, nostro fideli

dilecto, sinceri amoris nostri constantem animum cum liberalitatis pariter prospero incremento. Nobilis vir et sincere dilecte! Tuam quidem in nostris necessitatibus experti grate fidei constanciam tanto sane vberioribus beneficiis nostris te prosequi decreuimus, quanto fidelius te nostris beneplacitis cognouimus seruiuisse. Ideo ut in peticionibus tuis per nos graciosius exauditus in tuis desideriis potissime consoleris, tibi, heredibus et successoribus tuis villam nostram Chornicz prope Gewiczkam cum omnibus rusticis, incolis et inhabitatoribus quibuscumque, cum agris cultis et incultis, censibus, emolimentis, fructibus, usufructibus, emendis ac aliis proventibus vniuersis, ortis, curticulis, pratis, pascuis, riuis, aquis et aquarum decursibus, nemoribus, siluis, rubetis, fruticibus ac ceteris quibuscumque rebus ad eandem villam pertinentibus ac spectantibus vniuersis, cum mero et pleno dominio, nichil prorsus excluso, cum iure patronatus ecclesie, quemadmodum eandem villam per se tenuimus, seu prout alii a nobis tenuisse dinoscuntur, nichil nobis, heredibus et successoribus nostris, marchionibus Morauie, in ipsa villa iuris, proprietatis vel dominii penitus reseruantes, prout ab aliis villis et bonis circumquaque adiacentibus circumferencialiter est distincta, cum limitibus, gadibus, graniciis in veram hereditatem et hereditariam possessionem dedimus, donauimus et vigore presencium animo deliberato, voluntate libera ac de certa nostra sciencia damus pariter et donamus; decernentes expresse, ut cum primum tabule terre in Olomucz aperte fuerint, eadem bona singula ac eciam vniuersa vna cum ipsa villa tibi, heredibus et successoribus tuis ipsis tabulis iure hereditario iuxta consuetudinem patrie inponantur. Presencium sub nostri appensione sigilli testimonio litterarum dat. Brunne a. d. mill. quadring. secundo, feria sexta proxima ante festum s. Jeorgii. — In plica: De mandato domini marchionis Hinco prothonotarius. (Pečeť dobře zachovalá přivěšena na proužku pergam.)

60.

Diviš ze Smolotel slibuje Herartovi mladšímu z Kunina Města i jeho otci postaviti se, a opatovi z Milevska i jeho konventu, jakož i Herartovi starému i mladému odtudž ničímž zlým nezpomínati o věc, o niž staven byl. (55).

Na Bechyni, 20. července 1404.

Já Diviš z Smolotyl vyznávám t. l. přede všemi ɔc, že jsem slíbil a slibuji čest a vieru i pod najvyšším právem uroz. panu Herartovi mladšiemu z Kunina Města i jeho otci postaviti sě, ač bych od nich aneb od jich poslóv napomenut byl aneb narčen kterú věcí. Také slibuji, abych knězi opatovi z Milevska i jeho konventu i jeho všem lidem nikdy nezpomínal ničímž zlým o tu věc, ježto sem staven byl, ani také urozeným pánóm, panu Herartovi starému i mladému z Kunina Města i jich všem lidem. Pakli bych byl ujištěn aneb kto na mě svědčil, že bych komu

co překážel aneb překážeti chtěl, tehdy sě hrdla svého odsuzúji a čest a vieru sem ztratil. Anebo nepostavil-li bych sě, když a kde by mi páni svrchupsaní aneb jich posli kázali, tehdy kdež by mě zvěděli, mají mě vzieti za svého jistce a za pravého zloděje, ješto cti i viery nemá a ješto sě hrdla odsúdil. A toho na svědomie pečet svú přivěsiti sem kázal k tomuto listu. A my Václav z Rechmberka, Aleš řečený Kužel z Žeravic, Dětřich z Čeryn, Mikuláš řečený Cikán z Čelechovic a Matúš z Lukovan také známe tiemto listem, že smy byli při tej úmluvě, a Divišovú prosbú pečeti své s dobrú naší volí přivěsiti smy kázali k tomuto listu na svědomie té smlúvy. A nezdržal-li by Diviš těch úmluv, jakož jsú svrchu psány, tehdy kdež bychom jej zvěděli, mámy jeho jieti a dáti urozeným pánóm svrchupsaným. A v to sě Diviš sám nám podvolil svú dobrú volí. Dán na Bechyni léta od božieho narozenie tisíc čtyři sta čtvrtého léta, v tu neděli před svatú Maří Magdalenú.

K listu byly přivěšeny čtyry pečeti nyní porouchané; více jich asi nebylo, poněvadž ani okraj pro ně není proříznut.

61.

Václav, římský a český král, činí ujednání s Joštem, markrabím moravským, o náhradu za pomoc a přidržení se jeho. (162).

Na Žebráce, 21. pros. 1405.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden romischer kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Behcim, bekennen vnd tun kunt offenlich m. d. br. ɔc, das wir mit wolbedachtem mute, gutem rate vnserr edeln vnd getrewen dem hochgebornen Josten, marggrauen zu Brandemburg vnd zu Merhern, vnserm liben vettern vnd fursten, gelobt haben vnd geloben im bey vnsern kuniglichen worten vnd guten trewen in craft dicz brieues an alles geuerde die nachgeschriben stücke vnd artikel zu halden vnd zu volfüren:

Czum ersten, das wir im vmb sein schulde, die wir im schuldig sein, genug tun wollen mit gelde oder mit pfantschaft in der masse, das er bey vns bleibe vnd vns beholfen sey wider yderman, vnd das das also vermacht vnd verbürgt werde zu bederseyt.

Item was wir dem egenanten vnserm vettern, marggraf Josten, in einer summen geldes verpfenden, es sey clein oder gros, doruff sol von ym kein vfslag gerechent noch geslagen werden, dann allein die summe, die doruff verschriben wurde.

Item das der egenante vnser vetter mit derselben pfantschaft wider vns nicht tun sol, sunder vns beholfen sein, als oft vns des not were.

Item so sol der egenante vnser vetter die egenante pfantschaft, die wir im verseczen, nicht ferrer verpfenden, verseczen oder verkauffen in dheineweis.

Ouch so sol er die leute, die wir im verpfenden, nicht hoher besweren oder beschaczen, dann als gewönlich ist von alderher.

Ouch wenn wir dem egenanten vnserm vettern, marggraf Josten, sulche summen geldes, dorynn wir im ein pfandschaft verseczt hetten, beczalten, so sol er vns derselben pfandschaft lediclichen wider abtreten vnd die antworten, als er die eingenomen hette.

Ouch so sol vns der egenante vnser vetter getre[w]lichen helffen vnd raten in vnsern notdurften, dieweil wir beyde leben, zu vnsern eren vnd besten, als wir vns vor ve[r]schriben haben in vnser beyder briuen.

Vnd doruff so wollen wir dem egenanten vnsern vettern, marggraf Josten, vnsere lande Glacz vnd Frankenstein mit allen vnd yglichen iren zugehorungen eingeben vnd verpfenden.

Vnd des sint geczeugen: die erwirdigen Wenczlaw patriarch zu Antiochien, vnser canczler, Conrad erwelter bischof zu Verden, vnsers kunigreichs zu Beheim vndercamrer, andechtigen, vnd die edeln Jan von Leuchtemburg genant Crussina, vnser hofmeister, Boczko von Podyebrad vnd Philipp genant Lawth von Costelecz, vnsere rete und liben getrewen. Mit vrkund dicz briues versigelt mit vnserr kuniglichen Maiestat insigel. Dorczu ouch die egenantn vnsere rete ire insigele an disen brief zu geczeugnüsse gehangen haben. Der gegeben ist zum Betler nach Crists gepürt vierczehenhundert jar vnd dornach in dem fünften jare, an sant Thomas des czwelfboten tage, vnserr reiche des behemischen in dem dreyvndvirczigistem vnd des romischen in dem dreissigisten jaren. — In plica: Ad mand. dom. regis W[enceslaus], patriarcha Anth., cancellarius. Verso: R(egistrata): Paulus de Tost. (Při listu visí 6 pečetí na proužcích pergam.)

62.

Albrecht z Kolovrat řečený Kornhausský vstupuje v příměří s Bočkem z Kunštatu seděním v Poděbradech a Janem z Kunštatu seděním na Kosti i se všemi jich až do příštích vánoc. (98).

V Praze, 5. října 1406.

Já Albrecht Kolovrat řečený Kornhawský jistec vyznávám zevně tiemto listem všěm, ktož ɔc, že sem vstúpil se všemi těmi, ktož pro mě chce činiti neb nechati, v pravé křesťanské přieměří, a to slibuji pode ctí i pod věrú zdržěti a nezrušiti od dánie tohoto listu až do vánoc, jenž najspieš přídú, ten den celý bez všie zlé lsti, s uroz. panem Bočkem z Kunstatu seděním v Poděbradech, se panem Janem z Kunštata seděním na Kosti i se všěmi jich, ktož pro ně chce činiti i nechati.

Též my Albrecht Kolovrat seděním na Libšteině, Jenec z Petrspurka a Aleš Kolovrat seděním v Březně, rukojmie jeho, slibujem s ním i zaň dobrú věrú bez

všie zlé lsti společnú rukú nerozdielnú, tak aby sě žádný od druhého nedělil v tom slibu ani sě děliti mohl pod tisíci kop gr. rázu prazkého, že to příměří nemá zrušěno býti do svrchu psaného času v žádné mieře pánóm dřieve menovaným i všěm, ktož pro ně chce činiti i nechati. Zda by sě to stalo, jenž Božě nedaj, i přihodilo, že by dřieve psaný Albrecht Kolovrat řečený Kornhawský nebo jeho strana to příměřie zrušila, v které by to kolivěk mieře bylo, a to dóstojné knieže kněz Zbyněk z Hazemburka, arcibiskup pražský a papežské stolice legát, vyznal, že jest on pan Albrecht nebo jeho strana příměřie zrušila, tehdy ihned po dvú nedělí od toho času takového vyznání počítajíc, on pan Albrecht jistec svú čest a vieru ztratil jest a za takového ve všie České zemi i v jiných zemiech má narčen býti i držán; a my rukojmie inhed po tú dvú nedělí máme tisíc kop gr. dřieve psaným panu Bočkovi a panu Janu zaplatiti hotovými penězi. Zda bychom toho neučinili, tehdy atd. [ležení ve Velkém Městě Pražském].

A ktož tento list s jich dobrú volí mieti bude, ten má mieti všěchna práva svrchupsaná. K tomu na svědomie pravým vědomím své sme pečeti vlastné k tomuto listu přivěsili, jenž jest dán v Praze po božiem narozením [sic] tisíc styři sta let v šestém létě, ten úterý po svatému [sic] Francisku. (Přivěšeny jsou na proužcích pergamenových čtyry pečeti.)

63.

Oldřich řečený Flaška z Lazec vyznává, že vzal on i bratr jeho Beneš od Bočka z Kunštatu řečeného z Poděbrad svůj oddíl za rychtu v Žamberce. (99).

Bez místa, 28. května 1408.

Já Oldřich řěčený Flaška z Lazec vyznávám tiemto listem ɔc, že jsem vzal od urozěného pana Bočka z Kunstata řečeného z Poděbrad pravý a plný svój oddiel, což sě na mě dostávalo, i bratr mój Beneš za tu rychtu v Žambercě, a toho sěm sě odřěkl i odřiekám tiemto listem, žě tu viece nemám, a slibuji dobrú a čistú mú věrú a pode ctí za sě i za všecky za své budúcie dřieveřěčenému panu Bočkovi i jeho budúcím, že nemám žádného práva viece k té rychtě svrchupsané aniž mám viece z čeho upomínati ani kterým světským ani duchovním ani kterým bezprávím nikterak na světě hledati já ani moji budúcí pána ani toho rychtáře ani jich budúcích. A to sem slíbil i slibuji pode ctí a pod věrú a pod najvyšším právem úplně zdržeti, jakož je svrchu psáno, za sě i za své za všecky budúcie. A tomu na potvrzenie a pro lepší jistost svú sem pečet k tomuto listu přivěsil, a vedle mne mú prosbú slovutné panoše Nacek Váva z Domaslavic, Hrzek z Marquartic a Stibor Sturm z Kamenice na svědomie také své pečeti k tomuto listu přivěsili. A my svrchupsaní Nacek Váva, Hrzěk a Stibor Sturm vyznávámy, že jsmy to k jeho prosbě učinili

a své pečeti k tomuto listu na svědomie přivěsili. Jenž jest dán a psán l. po nar. s. bož. po čtrnádcti stech osmého, ten pondělí před sv. Duchem. (Přivěšeny jsou na proužcích pergam. čtyry pečeti.)

64.

Sigmund z Lichtemburka seděním na Chocni prodává k věčnému dědictví dvůr svobodný ve Skorynici Janovi z Rajšic řečenému Kepista za 150 kop gr. praž. k manství ke hradu v Chocni. (21).

V Chocni, 22. května 1409.

Já Sigmund z Lichtemburka seděním na Chocnie vyznávám oc, že znamenav věrné a pilné a ustavičné služby slovut. Jana z Rajšic řečeného Kepista, purkrabie mého na Chocnie, kteréž mně jest stále, věrně a statečně okázal i ještě vždy ustavičně okazuje i, dá-li pán Buoh, budúcie časy bude okazovati, protož jemu řečenému Janovi Kepistovi prodal sem i dal dvór svobodný v Skorynici i všicku ves tudiež Skorynici řečenú za puol druhého sta kop gr. dob. střieb. rázu praž. k věčnému dědicství jemu i jeho dědicóm i budúcím a k manství k hradu mému na Chocni, se všěmi lidmi úročními i se všěmi lidmi platními, kteříž tu na lidech přěbývajících a na tom zboží spravedlivě přijíti a přivedeni mohú býti, s dědinami ornými i neornými, s lesy, pastvištěmi, lukami, potoky, rybníky, s robotami lidskými i s podacím kostela tudiež, s plným panstvím i se všiem příslušenstvím, což k tomu dvoru a k té vsi příslušalo jest i ještě přislušie, kterýmžkolivěk jménem obecným neb zvláštním jmenovalo by sě anebo mohlo jmenováno býti, nic sobě tu nepozuostavuje ani vymieňuje, ale aby on již jmenovaný Jan Kepista, jeho budúcí i dědici, to vše měl, držel, měli, drželi po všechny budúcie časy beze všěho zmatku k pravému a věčnému manství a dědicství, aby i mohl, ač by sě jemu zdálo, prodati, dáti anebo i za jiné směniti; však s takovúto výmluvú a výmienkú, aby on nadepsaný Jan Kepista i jeho budúcí mně Sigmundovi dřéve psanému z toho dvora a vsi v Skorynici slúžil i k službě hotov byl se dvěma koňoma a s jedniem pacholkem již k napřěd k jmenovanému mému hradu Chocni, když by kolivěk ote mne nebo mých budúcích byl obeslán. A já i moji budúcí mám jemu úplně za všěchny škody státi, kteréž by v mé službě jsa nebo mých budúcích jakžkolivěk vzal, a mám jemu plnú potřěbu s pacholkem i na dva koně dáti podle sebe a svých služebníkóv, kolikrátkolivěk toho potřebie nebo mým budúcím bude. A jestliže jsa v mé službě, které by škody vzal, tehda nemá mně ani mým budúcím tak dlúho žádné služby činiti ani okázati, dokovadž jemu nebudú úplně a docěla navráceny a zaplaceny. A ktož list tento bude mieti s Janovú Kepistovú dobrú volí, ten má i mieti budě všecko právo svrchu psané jako on sám. A [na] potvrzenie a na svědomie peněz hotových

od něho vzatých hotových [sic] stříebrných dobrých rázu praž. i dánie mého jemu i jiných úmluv v tomto listu svrchupsaných svú sem vlastní pečet k listu tomuto přivěsil, jemu i jeho budúcím slibuje ty úmluvy bez přěrušenie všelikakého zachovati a věčně držeti v celosti. Prosil sem také k většie jistotě i k paměti uroz. pánóv, pana Jana Bozkovcě z Brandýsa, pana Hynka z Třebochovic, pana Jana z Chvojna, že jsú také své pečeti dobrovolně k tomuto listu přivěsili. Dán i psán na Chocnie léta od nar. s. bož. tisícieho čtyřstého devátého, tu středu přěd Letnicěmi. (Na perg. proužcích jsou přivěšeny čtyři pečeti.)

65.

Václav, římský a český král, propůjčuje spolek čili hromadu Bočkovi z Kunštatu odjinud z Poděbrad se sirotky neodděleného syna jeho Jana z Kunstatu odjinud z Kosti a jejich zbožím. (100).

V Praze, 10. ledna 1410.

Wenceslaus, d. gr: Romanorum rex, semper Augustus et Boemie rex. Notum fac. ten. presencium vniuersis, quod inspectis benigne seruiciis et immote fidei constancia, quibus nobilis Boczko de Cunstat alias de Podiebrad, fidelis noster dilectus, in arduis nostris necessitatibus serenitati nostre sumptuose complacuit et adhuc complacere poterit et debebit prestancius in futurum, pensatisque plurimis dampnis, que propter nos perpessus est immodice, non per errorem aut improuide, sed animo deliberato, sano nobilium et procerum nostrorum accedente consilio, auctoritate regia Boemie et de certa nostra sciencia huiusmodi sua merita, seruicia et dampna recompensare volentes, sibi et heredibus suis veram vnionem wlgariter spolek dictam cum orphanis quondam Johannis de Chunstat alias de Cost, filii sui indiuisi, et super omnibus hereditatibus dictorum orphanorum, quas ipse Johannes a quondam Petro de Cost et Zoffca, conthorali sua, habuit per obligaciones in tabulis terre, vendiciones aut alias quomodocumque in tabulis terre continentur, videlicet castris, opidis, villis, curiis araturarum et rusticalibus, municionibus, agris, pratis, siluis, riuis, piscinis, fluminibus, molendinis, iuribus patronatus ecclesiarum nunc habitis aut imposterum habendis, in quibuscunque consistant, cum omnibus rebus mobilibus, quocumque nomine censeantur, prout ad hoc ipso iure vt pater indiuisus et per ensem iustus est, damus, conferimus et expresse donamus, sic quod eum et suos heredes cum prefatis orphanis dicti Johannis et pro hereditatibus ipsorum orphanorum et rerum mobilium, vt prefertur, facimus et constituimus verum et legittimum vnitorem.

Supplentes omnem defectum, si quis de iure, more, obseruancia et consuetudine iuris regni Boemie premisse gracie nostre posset quomodolibet obuiare, nostro regio Boemie edicto statuentes, vt huiusmodi vnio in omnibus et per omnia suum

debitum so[r]ciatur effectum, ita et taliter, acsi secundum ritum et ius regni nostri Boemie tabulis terre foret inserta; committentes nobilibus camerario, czudario, prothonotario et beneficiariis ac vicenotariis tabularum terre regni nostri Boemie, fidelibus dilectis, presentibus et futuris, firmiter et districte precipientes, quatenus huiusmodi vnionem, dum et quando per ipsum Boczkonem aut heredes suos requisiti fuerint, tabulis terre de verbo ad verbum annotent et inscribant, prout indignacionem nostram grauissimam voluerint arcius euitare.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. quadring. decimo, die decima Januarii, regn. nostr. a. Boemie quadrag. septimo, Roman. vero trices. quarto. — In plica: Per dom. Conradum, episcopum Olomuc., Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz.

66.

Václav, král římský a český, potvrzuje klášteru Vyzovickému výsady a obdarování od králů českých a markrabí moravských a zvláště od krále Otakara udělené. (65).

V Praze, 11. března 1412.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. pres. vniuersis. Super solium maiestatis regie, quamuis inmeriti, superne maiestatis gracia constituti, personis monasticis, que a fluidis seculi sequestrati deliciis, pia Christi militum imitantes exempla, suaue iugum domini per aspera vite suscipiunt et susceptum sub innocencie puritate percurrunt, regalibus auxiliis tanto clemencius a molestiis, quas eis plerumque mundane ambicionis molitur malicia, nitimur subuenire, quanto speramus vberius nostram et regnorum nostrorum felicitatem talium deuotis apud dominum precibus promoueri. Sane pro parte religiosorum abbatis et conuentus monasterii Wyzo[wi]censis alias Smilhaim Cisterc. ord., deuotorum nostrorum dilectorum, extat maiestati nostre cum humili precum instancia supplicatum, quatenus de solita nostre benignitatis clemencia ipsis omnia et singula priuilegia et litteras, que et quas a diue memorie regibus Boemie et marchionibus Morauie, predecessoribus nostris, et eciam nobilibus quibuscunque, et signanter a quondam Ottakaro, rege Boemie, super nonnullis graciis, iuribus, libertatibus, emunitatibus et exempcionibus obtinuisse noscuntur, approbare, ratificare, innouare et confirmare graciosius dignaremur.

Nos vero, qui vtilitatem, comodum et profectum dicti monasterii, quod in suis structuris, bonis et hominibus grauissime destructum, collapsum et annullatum existit, quodam benignitatis fauore prosequimur, eius amore, per quem reges regnant et principes dominantur, et ut idem monasterium temporibus nostris salubriter releuetur ac felicia suscipiat incrementa, animo deliberato, sano fidelium nostrorum ac-

cedente consilio et de certa nostra sciencia, vniuersa et singula priuilegia et litteras, que et quas prefati abbas et conuentus monasterii Wyzowicensis a predictis predecessoribus nostris, Boemie regibus et marchionibus Morauie, seu nobilibus quibuscunque et signanter Ottakaro, rege Boemie, super ipsorum graciis, iuribus, libertatibus, emunitatibus et exempcionibus, ut premittitur, obtinuisse noscuntur, approbauimus, ratificauimus, innouauimus et confirmauimus, approbamus, ratificamus, innouamus et presentis scripti patrocinio, auctoritate regia Boemie graciosius confirmamus, decernentes et hoc regali statuentes edicto, predicta ipsorum priuilegia et litteras in omnibus ipsorum punctis, clausulis, sentenciis et articulis, acsi de verbo ad verbum presentibus forent inserta et inserte, perpetuam inantea obtineri roboris firmitatem, nostris tamen iuribus et aliorum quorumlibet semper saluis.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Prage a. d. mill. quadring. duodec., die vndecima Marcii, regn. nostr. anno Boemie quadrag. nono, Roman. vero trices. sexto. — In plica: Per dom. Conradum, episcopum Olomuc., Johannes de Bamberg. Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz. (Na proužku perg. přivěšen jest majestát krále Václava.)

67.

Václav, římský a český král, činí Erhartovi z Kunštatu seděním v Třebové milost, aby zboží své, jež má nebo jehož s pomocí boží nabude na Moravě nebo v Čechách, mohl kromě osob duchovních dáti, darovati aneb s ním naložiti, jak by se mu líbilo. (56).

Na Točníku, 30. července 1412.

Wenceslaus, d. gr. Roman. rex, semper Augustus et Boemie rex. Not. fac. ten. pres. vniuersis, quod habito respectu ad grata seruiciorum studia et constantis fidei puritatem, quibus nobilis Erhardus de Cunstat residens in Tribowia, fidelis noster dilectus, maiestati nostre complacuit hactenus et complacere poterit vberius in futurum, animo deliberato, sano fidelium nostrorum accedente consilio et de certa nostra sciencia sibi hanc graciam fecimus et facimus regia auctoritate Boemie per presentes, quod ipse vniuersa et singula bona sua mobilia et immobilia, castra, ciuitates, villas, possessiones, siluas, rubeta, piscinas, molendina, census, redditus et prouentus, in quibuscumque consistant, quibusve possint specialibus vocabulis designari, que ad presens in marchionatu nostro Morauie ac eciam in regno nostro Boemie habere dinoscitur, vel auctore domino acquirere poterit in futurum, dare, donare, assignare et legare in vita seu in morte possit et valeat cuicumque seu quibuscumque personis, ecclesiasticis seu spiritualibus dumtaxat exceptis, et de ipsis disponere, prout sibi melius et vtilius visum fuerit expedire.

Decernentes et auc[torita]te regia Boemie volentes expresse, quod talis vel tales, cui uel quibus prefatus Erhardus bona sua dederit, donauerit, assignauerit seu legauerit, ipsa bona sine impedimento quolibet habere, tenere et pacifice possidere valeant atque possint; talis eciam [ut] legacio seu donacio robur firmitatis obtineat, acsi per tabulas terrarum marchionatus Morauie aut regni nostri Boemie firmata fuisset, non obstantibus quibuscumque consuetudinibus, per quas prefate nostre gracie posset quomodolibet derogari, quibus omnibus in quantum premissis obuiare possent, regia auctoritate Boemie presentibus derogamus.

Presencium sub regie nostre maiestatis sigillo testimonio litterarum dat. Tocznik a. d. mill. quadring. duodec., die penultima Julii regn. nostr. a. Boemie quinquag., Roman. vero tric. septimo. — In plica: Per dom. Conradum Olomuc. episcopum, Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz. (Přivěšený majestát krále Václava na proužku pergam. jest trochu porouchán.)

68.

Václav, římský a český král, dovoluje Jindřichovi z Plavna, aby směl své hrady, zámky, města atd., jež má v manství od koruny České neb míti bude, za zdraví nebo na smrtelné posteli dáti neb odkázati, komu by chtěl, kromě knížatům nebo osobám duchovním, a ti aby je měli s těmi všemi právy, jako je on drží. (163).

Na Točníku, 20. listop. 1412.

Wir Wenczlaw, von got. gn. rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt oflenlich etc., das wir haben angesehen gneme vnd nucze dinste, als vns vnd der cronen zu Beheim der edel Heinrich von Plawen, vnser diner vnd liber getrewer, ofte vnd dicke williclich erczeiget vnd getan hat, teglich tut vnd furbas tun mage vnd sol in kunftigen czeiten, vnd haben im dorumb mit wolbedachtem mute, gutem rate vnd rechter wissen dise besundere gnade getan vnd tun im die mit craft dicz briues vnd kuniglicher macht zu Beheim, das er alle vnd ygliche seine vesten, slosse, stete, merkte, dorffer vnd guter, woran die sein, nichtes vsgenomen, die er von vns vnd der cronen zu Beheim zu lehen hat, sie sind ynwendig oder vssen der cronen gelegen, die er yczunt hat oder hernach redlich gewynnen vnd haben wirdet, mit einander oder bey teylen, bey seinem leben oder an seinem todbete geben oder bescheiden muge, wem er wolle, vsgenomen allein fursten vnd geistlichen lewten; vnd sie sollen ouch dieselben guter haben, halden vnd besiczen in aller weyse, rechten vnd masse, als die der egenant Heinrich yczunt ynnehat vnd die besiczet, von aller meniclich vngehindert, vnd ouch dieselben guter von vns vnd der cronen zu Behaim, als ofte sich das zu tun geburet, empfahen.

Ouch sol solche gabunge vnd bescheydunge der egenant seiner guter gancze vnd volle craft vnd macht haben gleicherweise, als ob sie in die hoftafel vnsers kunigreichs zu Beheim nach syten vnd gewonheit desselben vnsers landes eygentlich eingelegt vnd eingeschriben weren, vnschedlich doch vns vnd der cronen zu Beheim an vnsern rechten, lehen, dinsten vnd sust ydem manne an seinen rechten. Mit vrkunt dicz briues versigelt mit vnserr kuniglichen Maiestat insigel.

Geben zum Tocznik nach Cristes geburt virczehenhundert jar vnd dornach in dem czwelften jare des nechsten suntags nach sand Elzbethen tage, vnserr reiche des behem. in dem funfczigisten vnd des rom. in dem sybenvnddreyssigisten jaren etc. — In plica: Ad relacionem Nicolai de Egerberg Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata). Caspar de Lewbicz. (Přivěsen dobře zachovalý majestát krále Václava na proužku perg.)

69.

Purkmistři a rady měst Olomouce, Brna, Znojma, Jihlavy, Jemnice, Uherského Brodu, Hradiště, Litovle, Uničova, Ivančic a Pohořelic zavazují se platiti Kateřině, vévodkyni Kožichovské, ročně 300 kop gr. ze sum, jež králi Václavovi ročně z měst svých platiti mají.

Bez místa, 1. května 1413.

Wir burgermeister, rete vnd dye gemeine der stat Olomuncz, Brunne, Cznoym, Igla, Jempnicz, Vngrischenbrod, Redisch, Lutow, Newstat, Eywanczicz vnd Poherlicz bekennen vnd tun kunt offenlich ɔc, das der durchlewtiste furste vnd herre, herre Wenczlaw, der romisch vnd behemische kunig, vnser genedigister herre, der hochgeboren frawen Kathrein, herczogynne czur Freinstat, dyeweil sy lebt, vnd nach irem tode iren erben vff vns vnd vff seinen renten, summen vnd losungen, die wir im jerlichen in sein kuniglich camer pflichtig sein czu reichen vnd czu geben, verschriben, benumet vnd bescheiden hat dreyhundert schok grossen ierliches czinses, halb vff sand Gallen vnd halb vff sand Georgen tege, ierlichen czu geben vnd czu reichen, bis man di abgelost hat, nach lawtte vnd aufweisunge seiner Maiestat briue, der also geschriben stet:

Wir Wenczlaw, von gotes genaden romischer kunig, czu allen czeiten merer des reiches vnd kunig czu Behem, bekennen etc. Wann nach tode vnd abgangs wegen ettwenn des hochgeboren Josten, margrafen czu Merhern, vnsers liben vettern vnd fursten, vnd der hochgebornen Agnesen, herczogynn czu Opul, vnserr liben mumen vnd furstynn, seiner gmahel, sulche czwelf tawsent gulden, dye ettwenn der hochgeborne Ladislaw, herczog czu Opul, vnser liber oheim vnd furste, dem egenanten Josten mit derselben Agnesen, seiner swester, czu eegelt gegeben hat, an die hochgeborne Kathrein, herczogynn czur Freinstat, des vorgenanten Ladislaws tochter, vnser libe mume vnd furstynn, kumen vnd geuallen sind, nemlichen dorumme, das der egenant Jost vnd Agnes sein gmahel von gotes verhenknusse wegen an erben

abgangen vnd verscheiden sind, als das alles ettwenn des hochgeboren Johansen margrafen czu Merhern, vnsers liben oheim vnd fursten, des egenant vnsers vetternn margraff Josten vater, vnd ouch desselben vnsers vettern, marggraff Josten, briue, die sie doruber gegeben, vnd ettwenn der allerdurchlewchtigiste furst vnd herre herr Karl romischer keiser, czu allen czeiten merer des reichs vnd kunig czu Beheim, vnserr liber herre vnd vater, vnd dornach wir bestet vnd confirmirt haben, wol vsweisen vnd eigentlich ynnehalden. Vnd vff das, das wir vnd vnser lant vnd furstentum czu Merhern von des anfals wegen der egenant czwelf tawsent guldein dheinerley schaden nemen ader enpfahen, so haben wir mit wolbedachtem mute, gutem rate vnserr fursten, herren, edlen vnd getrewen der egenanten Katrein dreihundert schok grossen jerlicher czinse gnediklichen verschriben, benumet vnd bescheiden, verschreiben, benumen vnd bescheiden ir die uff vnserrn steten vnserr margrafschaft vnd furstentum czu Merhernn, mit nam Olomuncz, Brunne, Cznoym, Igla, Jempnicz, Vngrischenbrod, Redisch, Lutow, Newstat, Eywanczicz vnd Poherlicz, mit rechter wissen in kraft dicz briues vnd kuniglicher macht czu Beheim vnd als ein margrafe czu Merhernn, also das sie vff sand Gallen tage schirist kumende von den renten, summen vnd losungen, die vns die burgermeister, rete vnd burger gmeinlich der egenant vnserer stete jerlichen in vnser kunikliche camer czu geben pflichtig sein, anderhalb hundert, vnd vff sand Jorgen tage schirist dornach folgende ouch anderhalb hundert schok grossen, vnd also furbas mer alle jare so vil vff dieselben tege in vnserer stat czu Brunne vfheben, einnemen vnd enphahen sol, dieweil si lebt, vnd nach irem tode ire erben von allermeniklich vngehindert.

Vnd wer es sachen, das wir ader vnser nachkumen, kunige czu Beheim, der egenant Kathrein bey iren lebtagen ader nach irem tode iren erben tawsent vnd fumfczik schok grossen prager muncze ein moned vor dem egenanten sand Gallen tage in vnserer stat Bresslaw legten, so sullen sie die einnemen vnd enpfahen, vnd die egenant anderhalb hundert schok grossen prager muncze sollen von in vff den egenant sand Gallen tage weder von vns noch den egenant vnsernn steten nicht genomen noch gefordert werden in dheineweis, sunder wir vnd die egenant vnser stete sullen der genczlich vnd gar qweit, ledig vnd loze sein an alles geuerde vnd argelist. Vnd desgleichen sol es ouch vff alle andere beczaletege der egenant anderhalb hundert schok grossen prager muncze also vnd in sulcher masse vnd weise gehalden werden, als diser artikel ynhelt vnd usweiset, als offte sich das heischen vnd czu tun geburen wirdet.

Gesche es awer, das wir der egenant tawsent vnd fumfczik schok grossen in die egenant vnser stat Bresslaw vff die egenant czeite nicht legten, so sollen in die egenant anderhalb hundert schok grossen prager muncze jerlicher gulte vf den egenant sant Gallen tage vnd furbas mer vff ygliche beczaltege volgen vnd die in die

egenant vnser stat czu Brunne geantwurt werden, die doselbst vfczuheben vnd einczunemen an alles verczihen vnd hindernusse als lang, bis das wir, vnser erben vnd nachkumen, kunige czu Beheim, der egenannt Kathrein vnd iren erben, ab sie abging, dreytawsent vnd anderhalb hundert schok grossen prager muncze in vnserer stat czu Bresslaw geben, reichen vnd beczalen; vnd wenn das gescheen ist, so sollen sie vns der egenant dreihundert schok grossen jerlicher gult wider abtreten, vnd der von vns noch den egenant vnsern burgern vnserer stete furbas mer nicht einnemen noch enpfahen in dheineweis.

Ouch wer es sache, das dye vorgenant vnser burger der egenant vnserer stet der egenant Kathrein, dieweil si lebt, vnd nach irem tode iren erben die egenant dreihundert schok grossen jerlicher gult alle jare vf die egenant tege von den summen, renten vnd losungen, die sie vns in vnser kunikliche camer, als vorgeschriben stet, jerlich czu geben pflichtig sein, nicht richten noch beczalten, alledieweil wir die von in in sulcher masse vnd weise, als vorgeschriben stet, nicht abgelost haben, so mage die egenant Kathrein bei iren lebtagen vnd ire erben nach irem tode der egenant vnserer burger der egenant vnserer stete hab vnd gute fur dieselben drei hundert schok grossen vfhalden, bekumern vnd sich der vnderwinden, wo sie dye ankomen, dieselben habe vnd gute sie ouch ein ganczes moned unuerrucket halden vnd die den burgern der egenant vnserer stete vf burgen vsgeben sullen, ab si des begeren werden.

Vnd wer es sache, das dieselben vnser burger ire hab vnd gut in demselben moned nicht vsburgten, noch die wider losten, so mage die egenant Kathrein vnd ire erben nach dem moned dieselben habe verkauffen vnd ire verhalden czinse vnd ouch ire gewondliche koste vnd czerung nach redlicher kuntschaft vnd guter wissenschaft douon nemen, vnd das vbrige alles sollen sie den egenant burgern genczlichen vnd gar widerkeren, als billich ist.

Vnd dorumb so gebieten wir burgermeistern, reten vnd burgern gmeinlich der egenant vnserer stete, vnsern liben getrewen, die nu sein ader in czeiten sein werden, ernstlich vnd vestiklich mit disem briue, das sie der egenant Kathrein alle ire lebtage vnd nach irem tode iren erben die egenant drei hundert mark schok grossen jerlicher gult von den egenanten summen, renten vnd losungen, die sie vns jerlichen in vnsere kunigliche camer, als vor geschriben stet, czu geben pflichtig sein, alle jare vff die egenant tege genczlich vnd gare richten vnd beczalen in der egenant vnserer stat czu Brunne als lange, bis das wir, vnser erben vnd nachkumen, kunige czu Behem, dieselben dreihundert schok grossen in sulcher masse vnd weise, als vor geschriben stet, von in nicht abgelost haben. Wann als offte sie das getan haben, als ofte sagen wir sie vnd ire gmeine derselben dreihundert schok grossen fur vns, vnsere erben vnd nachkumen, kunige czu Beheim vnd margrafen czu Mer-

hern, vnd alle vnser amptlewte an den egenant summen, renten vnd losungen mit kraft dicz briues genczlichen vnd gar kweit, ledig vnd lose. Mit vrkunt etc.

Nu sein wir pflichtig, vnsers obgenanten genedigisten herren gebot, das vns sein kunigliche genade mundlich beuolhen vnd geboten hat, czu halden vnd czu derfullen; vnd geloben mit vnsern guten trewen an geuerde der obgenanten frawen Kathrein, dieweil sie lebt, vnd nach irem tode iren erben, das wir alles das in pflichtig wollen sein, worein vns vnser obgenanter genedigister herre in seiner maiestat briue verschriben vnd verpunden hat. Es sullen ouch alle artikel, punk vnd klawsl, dye in vnsers obgenanten herren maiestatbrif gschriben [sic] vnd begriffen sein, gancz vnd gar krafft vnd einen furgank haben an geuerde. Des czu einer sicherheit vnd czewgnusse haben wir mit vnserm wissen vnsere insigele gehangen an den briue. Der gegeben ist an sand Philippi vnd Jacobi der heiligen czwelfboten tage nach Kristi geburde vierczehenhundert dornach in dem dreiczehenten jare.

K listu přivěšeno na proužcích pergam. 11 pečetí, olomoucká a znojemská jsou červené, brněnská, jihlavská a jemnická zelené, a ostatní z vosku přirozeného (nebarevného).

70.

Václav, římský a český král, potvrzuje Erhartovi z Kunštatu seděním na Bechyni listy markraběte Jošta, jimiž mu byl zapsal ve 4000 kopách gr. hrad Pyšelec, městys Bystřici, město Kostel zvané Podivín s jich příslušenstvím. (57).

V Praze, 5. června 1413.

Wir Wenczlaw, von gotes gnaden rom. kunig, zu allen czeiten merer des reichs vnd kunig zu Beheim, bekennen vnd tun kunt offenlich m. d. br. ɔc, das fur vns komen ist der edel Erhart von der Cunstat gesessen zu Bechin, vnser liber getrewer, vnd batte vns mit demutigem fleisse, das wir im sulche briue, dorynne im ettwenn der hochgeborne Jost, marggraff zu Brandemburg vnd zu Merhern, vnser liber vetter vnd furste, das hawse Pysschelecz, den markt Bistricz vnd die stat Kostel genant Podyewin mit iren zugehorungen fur vir tausent mark groschen merherischer czale vorschriben vnd eingeben hat, als das dieselben vnsers vettern briue eygentlichen ynnehalden vnd wol vsweysen, zu bestetigen, zu uernewen vnd zu confirmieren gnediclich geruchten.

Des haben wir angesehen gneme, nucze vnd getrewe dinste, die der egenante Erhart dem vorgenant[en] vnserm vettern, marggraff Josten, ofte vnd dicke getan hat, vns teglich tůt vnd furbas tun sol vnd mage in kunftigen czeiten, vnd haben im dorumb mit wolbedachtem mute, gutem rate vnserr fursten, herren, edeln vnd getrewen die egenant[en] briue, die er vber die egenanten vnsere slosse, stete, merkte vnd dorffer vnd ire zugehorunge vnd die egenanten vir tausent mark groschen merherischer czale von dem vorgenan[ten] vnserm vettern hat, bestetet, vernewet vnd confirmiret, besteten, vernewen vnd confirmieren im die in craft dicz

briues vnd kuniglicher macht zu Beheim vnd als ein marggraf zu Merhern; vnd meinen, seczen, vnd wollen, das dieselben briue in allen iren punckten, stucken, artikeln vnd begriffen stete, gancz vnd vnuerruckt bleiben vnd gehalden wer[d]en sollen gleicherweis, als ab sie hyerynne von vorte zu vorte eygentlich geschriben weren; nemlich ouch, das der egenante Erhart, seine erben vnd nachkomen, das egenante vnser hawse Pysschelecz mit dem markte Bistricz vnd der stat Kostel mit herscheften, mannen, manschefften, lehen, lehenscheften, geistlichen vnd werltlichen gerichten, czollen, renten, czinsen, gefellen, erungen, dorffern, vorwerken, ekkern gearn vnd vngearn, wysen, wysmaden, wumen, weyden, wassern, wasserlewften, bechen, teichen, seen, fyschereyen, mulen, bergen, slichten, talen, welden, holczern, strewchen, puschen, geyegden, vogelweyden vnd sust allen andern iren zugehorungen, wie die genant sind vnd wie man die mit sunderlichen worten genennen mage, nichts vsgenommen, als er das alles yczunt ynnehat vnd bey des egenanten vnsers vettern, marggraff Josten, czeiten ynnegehabt hat, ynnehaben, halden, besiczen, der geniessen vnd gebrauchen sollen vnd mogen so lange, bis das wir vnd vnsere nachkomen, kunige zu Beheim, in die egenanten vir tausent mark groschen merherischer czale genczlichen gericht vnd beczalet haben, von vns vnd vnsern nachkomen kunigen vnd sust allermeniclich vngehindert.

Vnd were es sache, das wir bey vnsern lebtagen die egenanten slosse, stete, merkte vnd dorfer mit iren zugehorungen von dem egenanten Erharten, seinen erben vnd nachkomen widerhaben wolten, so sollen wir in czweytausent mark groschen merherischer czale zuvoran mit bereytem gelte geben, richten vnd beczalen, vnd die andern czweytausent mark groschen merherischer czale in derselben jarfrist ouch genczlich vnd gare richten vnd beczalen. Vnd wenn das geschehen ist, so sollen sie vns die egenanten vnsere slosse, stete, merkte vnd dorffer mit iren zugehorungen widereinantworten ledig vnd loze, vnd vns ouch doroff dhein andere geltschult slahen noch schaden rechen in dheineweis, vnd nemlichen alle briue, die sie von vns vnd ettwenn der edel Erhart von der Cunstat, ir vater, doruber von dem egenanten vnserm vettern, marggraff Josten, gehabt hant, genczlich vnd gare widerkeren vnd derselben furbas mer an dheinen steten nicht geniessen noch gebrauchen in dheineweis.

Were ouch sache, das wir bey vnsern lebtagen die egenanten vnsere slosse, stete, merkte vnd dorffer mit iren zugehorungen von dem egenanten Erharten vnd seinen erben vnd nachkomen nicht losten, so sollen vnsere nachkommen, kunige zu Beheim, die von in mit funfthalb tausent mark grosschen merherischer czale an sich wider losen vnd brengen, wenn sie wollen, in sulcher masse vnd weyse, als vorgeschriben steet.

Wer ouch disen brieff mit des egenanten Erharten, seiner erben vnd nachkomen guten willen ynnehaben wirdet, der sol in den obgeschribenen sachen sulche

recht haben, als sie selber von vns vnd vnsern nachkomen, kunigen zu Beheim, vnd sust allermeniclich vngehindert.

Mit vrkunt dicz briues versigelt mit vnserr kuniglichen maiestat insigel. Geben zu Prage nach Cristes geburt virczehenhundert jar vnd dornach in dem dreyczehendem jare, des nechsten montags vor pfingsten, vnserr reiche des behemischen in dem funfczigisten vnd des romischen in dem sybenvnddreyssigisten jaren etc. — In plica: Per dom. Conradum, episcopum Olomucensem, Johannes de Bamberg. — Verso: R(egistrata.) Caspar de Lewbicz.

Majestát na proužku pergam. přivěšený jest na okrajích porouchán.

71.

Jan z Bezna, purkrabí na Bělé, vyznává, že o všecky pře, které byly mezi ním a pomocníky jeho se strany jedné a mezi knězem Vítkem z Črnčic děkanem u sv. Apolinářiše a kanovníkem vyšehradským a pomocníky jeho, přišel mocně na Václava z Kozmic, písaře desk zemských, a se strany Vítkovy na Maříka řečeného Kačer z Prahy, písaře akt arcibiskupových, jakožto na mocné ubrmany. (101).

V Starém Městě Pražském, 9. října 1413.

Já Jan z Bezna, purkrabie na Bělé, vyznávám ɔc, že o ty o všěcky [sic] věci, pře, závady, náklady, škody, póhony, zápisy, o listy i o všecky jiné věci, kteréž jsú mezi mnú a mezi mými pomocníky v zemském právu neb v duchovniem u Viedni před papežským súdem, kterýmiž by kolivěk jmény ty pře byly jmenovány, s jedné strany, a mezi knězem Vítkem z Črnčic, děkanem svatoapollinařiským a kanovníkem vyšehradským, i mezi jeho všemi pomocníky, kteříž jsú v těch póhonech zemských nebo duchovních, s druhé strany, přišel jsem mocně i přicháziem mocí tohoto lista na poctivé lidi s mé strany na Václava z Kozmic, písaře desk zemských, a s kněze Vítkovy strany na Maříka řečeného Kačer z Prahy, písaře od akt arcibiskupových, jakožto na mocná ubrmany a dobrotivá smlúvce. Pak-li bych já nebo kněz Vítek svého toho ubrmana nemohl mieti, ale aby každá strana mohli miesto toho jiné voliti a vydati, kteříž by měli túž moc jakžto dřéve menovaná ubrmani.

A slibuji tiemto listem dobrú a čistú věrú svrchupsaných ubrmanóv, kteříž sě uviežie, poslušen býti, a což vyřknú anebo kážie, učiniti, zdržeti i splniti pod základem pět set kop gr. praž. stříebrných dob. a pod ztracením těch pří, kteréž mezi námi běžie, k němu k knězi Vítkovi a k jeho rukojmiem, kteřížto k tomuto ubrmanskému listu zaň své pečeti přivěsili jsú.

A to slibuji já jakžto jistec, a my Janek z Smilkova seděním na Kostelci, Ješěk z Tvořišovic, Jan Papák z Úvalu a Aleš z Býchor, rukojmie jeho, s ním a zaň

všickni pospolní rukú nerozdielnú, jeden sě od druhého neděle ani sě děliti moha, to vše, což by svrchupsaní ubrmané anebo najvyšší nížepsaný ubrman vyřkli anebo kázali přijieti, učiniti i zdržeti pod základem svrchu psaným. Pak-li bychom toho neučinili a nezdržali a na nás to první ubrmané za jeden člověk nebo najvyšší ubrman níže psaný neposlušenstvie anebo základ vyznali, tehdy my jemu knězi Vítkovi nebo jeho rukojmiem ten základ plniti máme od tohoto vyznánie v měsíci prvniem.

Pak-li bychom toho neučinili, tehda dva z nás, kteráž napomanuta budeta od svrchu psaného kněze Vítka neb jeho rukojmí listem nebo poslem, máme a slibujem vléci v Starém městě Pražském do domu ctného hospodářě tu, kdež nám jimi ukázáno bude, atd. Pak-li by který z nás rukojmí umřěl, jehož, Božě, ostřěž, prve než bychom svému slibu a tomuto listu dosti učinili, tehda my zóstalí máme i slibujem jiného tak movitého v měsieci prvniem po jeho smrti postaviti miesto jeho, a list i rukojmie v táž slova obnoviec pod pokutú leženie npřed psaného takúto úmluvú, že prvnie ubrmany, kteráž jsta sě uvázala, máta konati konečně od této chvíle až do svatého Martina, jenž letos najprve příde, pod pokutú dřéve řečenú. Pak-li by sama nemohla skonati, tehda máta to vznésti mocně na urozeného pana Bočka staršieho z Poděbrad jakžto na svrchnieho mocného ubrmana do dřéve řečeného roku neb konečně ten den na svatého Martina pod pokutú, základem i leženie dřéve řečeného, kteréž by strany ubrmanem sešlo.

A ten svrchní ubrman pan Boček bude jmieti moc konati po jich vznesení v těch ve všech vylíčení, jakož sě svrchu jmenují, bez zbavovánie, když kolivěk bude ráčiti a rok nám dá. A jinak prázden nemá býti, leč by umřěl, jehož Bože nedaj. A ta věčcka práva světská i duchovnie, póhonové i útoky mezi oběma stranama mají u poklidu a u pokoji státi do jeho páně Bočkova vyrčenie pod svrchu psaným základem.

Pak-li by Buoh pana Bočka neuchoval do vyrčenie, tehda každá strana drž sě svého práva na prvnie roky súdné po jeho smrti, buďto v duchovniem právu nebo v zemském, každá strana bez pohoršenie svého práva.

A na svědomie i potvrzenie těch všech smluv v tomto listě popsaných své jsme pečeti k tomuto listu dobrovolně přivěsili. Stalo sě léta od naroz. bož. tisíc čtyři sta třinádctého, den sv. Dionysie v Starém městě Pražském. (Přivěšeno na proužcích perg. 5 pečetí.)

72.

Hynek řečený Krušina z Lichtmburka seděním na Opočně vyznává, že list na 500 kop gr., jejž má od krále, dal Bočkovi z Kunštatu řečenému z Poděbrad, a slibuje jej zastati. (102).

Bez místa, 9. října 1414.

Já Hynek řečený Krušina s Lichtmburka seděním na Opočně vyznávám oc, že jsem ten list, jakož mám od královy milosti, ješto svědčí na pět set kop gr., jakož v něm Zmrzlík jest rukojmie i s jinými, kteřížto penězi majie dáni býti na prvnie příščie Hromnice, dal svú dobrú volí uroz. panu Bočkovi z Kunstatu řečenému z Poděbrad, švagru svému milému, a jeho dětem, tak že ty svrchupsaní peniezi jemu neb jeho dětem mají dáni býti. A jestliže by jemu jich anebo jeho dětem nedali, tehdy slibuji tiemto listem, že já to mám zastati a sám jich dobývati s svú prací i s svými náklady a jim je v jich moc dáti. A toho všeho na potvrzenie pro lepšie jistost svú jsem pečet k tomuto listu přivěsiti kázal svú dobrú volí i s jistým vědomím. Jenž dán léta po narození syna božieho tisíc čtyr set čtrnádctého, v úterý den sv. Dionisii s jeho tovařistvem. (Po pečeti zbyl jen proužek pergamenový.)

(Ostatek této sbírky vyjde v díle XV.)

Rejstřík písemností

obsažených v díle čtrnáctém.

A. Psaní poselací všelikého druhu.

A. XXVIII. Dodavek ke sbírce dopisův rodu Rosenberského do roku 1526. K vydání upravili *František Mareš, Antonín Rezek* a *Josef Kalousek.* Na stranách 1 až 323. (Obsahuje dopisy z let 1411—1526.)

A. XXIX. Dopisy kněží Šimona z Habru a Jana faráře Německo-Brodského o rozdílech ve víře. Z let 1528—1529. Z rukopisu Q. 27. knihovny kláštera křižovnického s červenou hvězdou v Praze podává *František Dvorský*. Na stranách 324 až 367.

E. Výtahy a přehledy z listin čerpané.

E. XIII. popis odcizených statků duchovenstva postoupených komoře královské roku 1454. Vydává *V. V. Tomek.* Na stranách 368—379.

C. Listiny soukromé.

C. XIX. Listiny klášterů Sedleckého a Skalického z let 1357—1541. Vydává *Josef Kalousek.* Na stranách 380—436.

B. XIV. Artikule cechů Pražských z 15. století. K vydání připravil *V. V. Tomek.*
Na stranách 437 až 492.

C. Listiny soukromé.

C. XX. Listiny archivu někdy Olešnického nyní ve státním archivu Vratislavském chované a Čech a Moravy se týkající. K vydání upravil *Josef Emler*. Na stranách 493 až 560. (Tato část obsahuje listiny z let 1348—1414.)

Rejstřík jmen osobních a místních.

E.

F.

G.

I.

J.

K.

M.

N.

O.

P.

R.

U.

V i W.

Z.

Ž.

Rejstřík věcný.



Opravy:

Na	straně	44	v regestě k číslu	1568	místo:	Kazku	čti	*Kazka.*
„	„	55	„ „	1598	„	Dobřenickému	„	*Dobronickému.*
„	„	85	v čísle kusu		„	1572	„	*1672.*
„	„	97	v regestě k číslu	1706	„	Táborští	„	*Třebonští.*
„	„	117	nedatovaný kus č. 1757 náleží na stranu 109 před číslo 1740.					
„	„	200	v regestě k číslu	1951	místo:	Havel	čti	*Hanzl*
„	„	290	„ „	2155	„	Třeboňští	„	*Soběslavští.*
„	„	291	v čísle kusu			2057	„	*2157.*
„	„	299	v regestě k číslu	2171	„	Minsterberká	„	*Minsterberská.*
„	„	321	„ „	2216	„	z Proseče	„	*z Roseče.*
„	„	376	řádek 4. zdola			Podsyenem	„	*pod Sionem.*
„	„	493	a na následujících sudých stranách schází signatura sbírky *C. XX.*					
„	„	522	řádek 10. zdola		místo:	z Hrčína	čti	*z Krčína.*
„	„	534	„ 12. shora		„	Jerzinan	„	*Jerzman.*

